

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

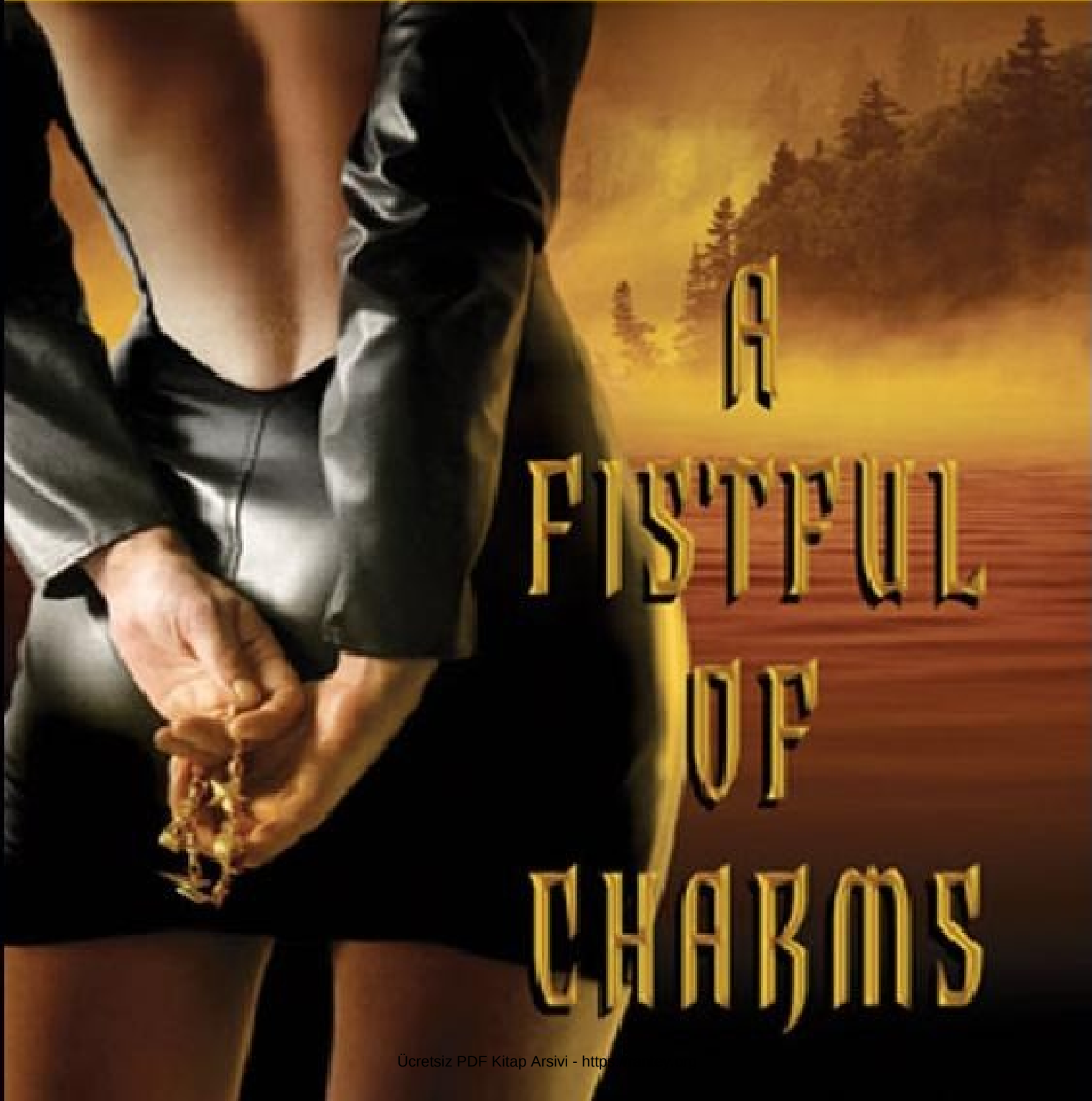
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
EVERY WHICH WAY BUT DEAD*

KIM HARRISON

A FISTFUL OF CHARMS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

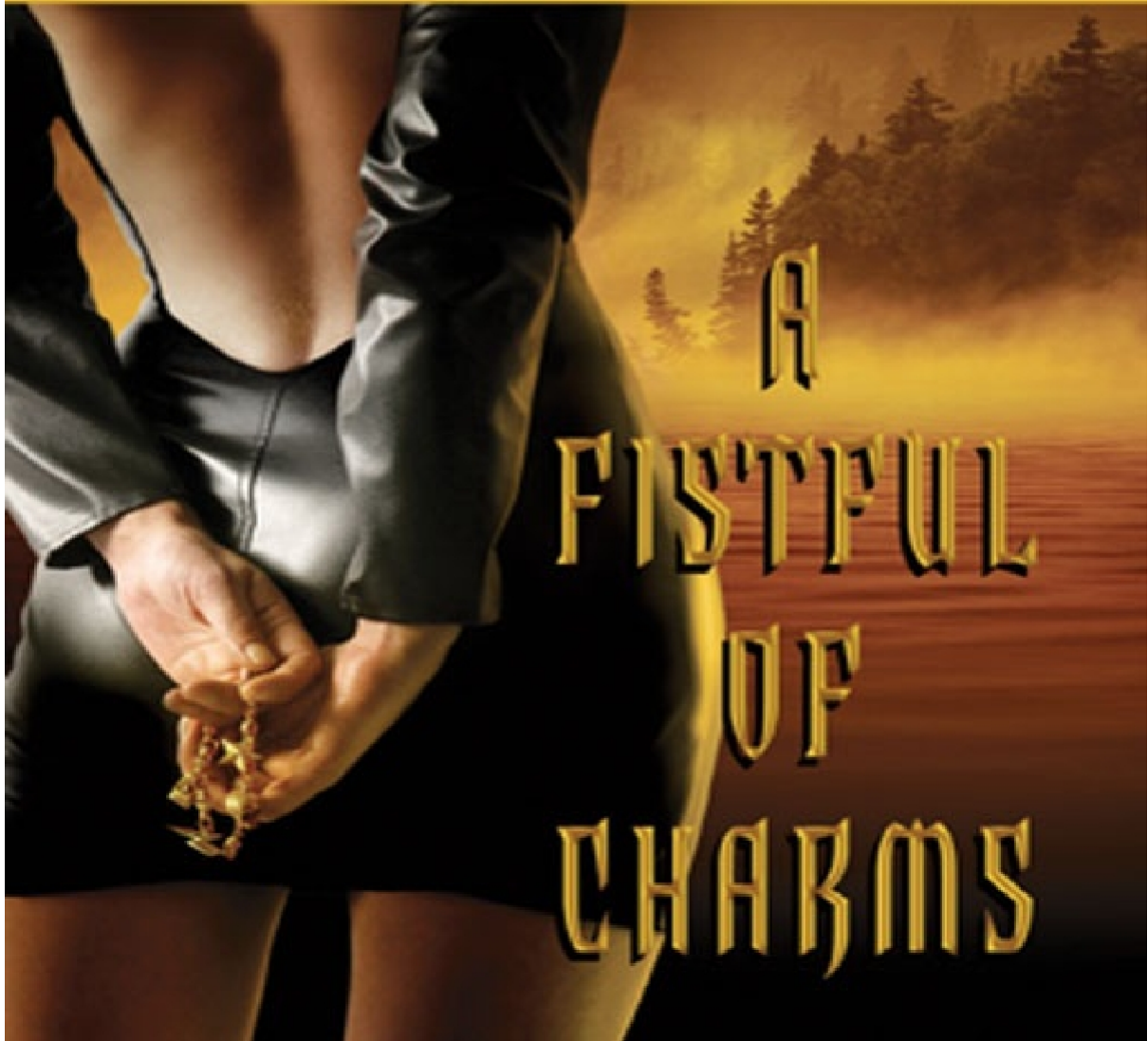
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
EVERY WHICH WAY BUT DEAD*

KIM HARRISON

KIM HARRISON

BİR AVUÇ DOLUSU TILSIM

 HarperCollins e-books

Her zaman "Gerçekten mi?" diyen adama. "Ne yapmak istiyorsun?" yerine "Tamam" diyen adama.

İçindekiler

Bir

David'in arabasının kapısının kapanma sesi yankılandı.

İki

Öğleden sonra ışığının benekli desenleri eldivenli ellerimin üzerinden süzüldü...

Üç

Fincanımdaki kahve soğuktu, ki ben bunu...

Dört

Siyah dantelli bluzu elime aldım. İç geçirdim.

Beş

İbadethanedeki yumuşak konuşma duyulunca başımı kaldırdım.

Altı

Düşük kaliteli iplik boyasının sert kokusu iyi karışmamıştı...

Yedi

Titrek bir nefes aldım ve tezgâha uzandım.

Sekiz

"Tink aşkına," diye mırıldandı Jenks, bir tane daha açarak...

Dokuz

Jenks sinirli bir şekilde mırıldanarak bal kavanozunu...

On

"O iyi," dedim cep telefonuma, midem sıkışmıştı...

On bir

Parlak sabah güneşine rağmen rüzgar sertti ve...

On iki

Soğuşu sevmedim. Bu hissi sevmedim.

On üç

Gölgeli yolda itiş kakış ilerlerken, rüzgârın...

On dört

Kırılğan bahar yapraklarının arasından çok az güneş geçebildi ve...

On beş

Hızım kelimenin tam anlamıyla düzgün değildi.

On altı

Nick'le oturmak için geri döndüm, endişeliydim.

On yedi

Gözlerimi rüzgâra dikerek yardımcı pilot koltuğuna oturdum.

On sekiz

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, minibüsün karyolasına oturdum ve...

On dokuz

Gözleri dikiz aynasında, Ivy minibüsü yavaşlattı...

Yirmi

Nick aniden masada belirince sarsıldım. Onun...

Yirmi bir

Tarçın ve karanfil kokusu odaya sinmişti.

Yirmi iki

Perişan haldeydim, minibüsten çıkamıyordum, görürsem diye korkuyordum.

Yirmi üç

Hareket ediyordum ve bu çok kafa karıştırıcıydı.

Yirmi dört

"Jenks, bir şeyleri kırmadan önce her şeyi toplamayı bırak."

Yirmi beş

Rüzgâr kemerdeki dekoratif bayrakları dalgalandırıyordu.

Yirmi altı

Hamburgerci çocuklarla, annelerle ve gençlerle doluydu.

Yirmi yedi

Sahip olduğum en tuhaf cazibe merkezlerinden biriydi...

Yirmi sekiz

Nick'in ezik pikabının yanında tanımadığı bir araba vardı.

Yirmi dokuz

"Ivy-"

Otuz

Hareketlerim sabitti, sıkışmış işaret parmağıma masaj yaptım...

Otuz bir

Ivy banyonun hemen dışında duruyordu, beyaz bir örtüye sarınmıştı.

Otuz iki

Bir cadı, bir vampir ve bir peri bir eve girer.

Otuz üç

Yani bu bir şey olmak gibi hissettiriyor...

Otuz dört

"Rachel!" Jenks ağladı ve yanımda olduğunu fark ettim.

Otuz beş

Ayakkabımın topuğu engibeli kaldırımda kaydı ve...

Teşekkür Yazar

Hakkında Övgüler

Kim Harrison Yazarının Diğer

Kitapları Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bir

David'in arabasının kapısını kapatırken çıkardığı sert ses, yanına park ettiğimiz sekiz katlı binanın taş yüzeyinde yankılandı. Gri spor arabaya yaslanarak gözlerimi gölgeledim ve yaşlı ve mimari açıdan güzel sütunlarına ve yivli eşiklerine baktım. En üst kat batan güneşin altında altın rengindeydi ama burada, sokak seviyesinde, soğuk bir gölgenin içindeydik. Cincinnati'de bu tür simgesel yapılardan birkaç tane vardı, çoğu da bu bina gibi terk edilmişti.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordum, sonra kollarımın düz kısmını arabasının tavanından aşağı sürükledim. Nehir yakındı; teknelerin petrol ve gaz karışımı kokusunu alabiliyordum. Muhtemelen en üst kat manzaralıydı. Sokaklar temiz olsa da, bölge açıkça depresyondaydı. Ama biraz dikkatle -ve çok parayla -Burayı şehrin en yeni yerleşim noktalarından biri olarak görebilirim.

David yıpranmış deri evrak çantasını yere bıraktı ve takım elbisesinin iç cebine uzandı. Bir tomar kâğıt çıkarıp arkasını çevirdi, sonra uzaktaki köşeye ve sokak tabelasına baktı. "Evet," dedi, yumuşak sesi gergindi ama endişeli değildi.

Küçük kırmızı deri ceketimi aşağı çekerek çantamı omzuma aldım ve topuklu ayakkabılarımı şakırdatarak arabanın onun tarafına doğru yöneldim. Bu bir koşu olduğu için kış tekmeleyen botlarımı giydiğimi söylemek isterdim ama gerçekte onları sadece sevdim. Üzerimdeki mavi kot pantolon ve siyah tişörtle iyi uyum sağlamışlardı; ve uyumlu şapkayla, hem küstah görünüyor hem de küstah hissediyordum.

David ona sessizce güldüğümü görünce kaşlarını çattı -ya da benim kıyafet seçimime, belki de- yüz hatlarını yumuşak bir kabullenişe çevirdi. Saygın iş kıyafetlerini giymişti, üç parçalı takım elbisesi ile omuz hizasında, dalgalı siyah saçlarını hafif bir tokayla tutturmuştu. Onu birkaç kez, otuzlu yaşlarının ortasındaki mükemmel fiziğini ortaya çıkaran koşu taytlarıyla görmüştüm - ve tam boy bir pardösü ve kovboy şapkasıyla - Van Helsing, kalbini ye - ama biraz küçük boyu, olduğu gibi sigorta hasar eksperisi gibi giyindiğinde varlığından hiçbir şey kaybetmedi. David bir Were için biraz karmaşıktı.

Yanına yaklaştığımda tereddüt ettim ve birlikte binaya baktık. Üç sokak ötede trafiğin sesini duyabiliyordum ama burada hiçbir şey kıpırdamıyordu. "Gerçekten çok sessiz," dedim dirseklerimi Mayıs ortası akşamının soğuşuna karşı tutarak.

Kahverengi gözleri kısılan David, elini temiz traşlı yanaklarında gezdirdi. "Adres doğru Rachel," dedi en üst kata bakarak. "İstersen kontrol etmek için arayabilirim."

"Hayır, bu harika." Dudaklarımı kapatarak gülümsedim, omuz çantamı kaldırdım ve sıçrama tabancamın ekstra ağırlığını hissettim. Bu David'in koşusuymuştu, benim değil ve olabildiğince iyi huyluydu -duvarı çatlamış bir toprak cadısının iddiasını düzeltmek. Modifiye edilmiş boya topu silahıma yüklediğim uyku tılsımlarına ihtiyacım olmayacaktı ama David onunla gelmemi istediğinde çantamı kaptım. Yasadışı bir spamcının arka odasını bastığım son seferden beri hâlâ doluydu. Tanrım, onu tıkamak tatmin ediciydi.

David cesurca bana önden gitmemi işaret ederek harekete geçti. Benden yaklaşık on yaş büyüktü ama gözlerine bakmadan bunu anlamak zordu. "Muhtemelen eski depoların üzerine yaptıkları şu yeni dairelerden birinde oturuyordur," dedi süslü merdivenlere doğru ilerlerken.

Kıs kıs güldüm ve David bana baktı. "Ne?"

dedi, kara kaşları kalkmıştı.

Binaya ondan önce girdim, kapıyı ittim, böylece o da peşimden gelebildi. "Düşünüyordum da, eğer içinde yaşasaydın, yine de bir depo olurdu. Ev miydi? Anladın mı?"

İç çekti, ben de kaşlarımı çattım. Jenks, eski desteğim, gülerdi. Suçluluk duygusu beni vurdu ve hızım kesildi. Jenks şu anda kayıptı, ona güvenmeyerek büyük bir hata yaptıktan sonra bir Were'nin bodrumunda saklanıyordu ama baharın gelmesiyle birlikte özür dilemek ve geri dönmesini sağlamak için çabalarımı artırabilirdim.

Ön lobi genişti, gri mermerle doluydu ve başka pek bir şey yoktu. Topuk seslerim yüksek tavanlı mekânda yüksek sesle duyuluyordu. Ürkerek, gürültüyü en aza indirmek için çıtırdamayı bıraktım ve yürümeye başladım. Lobinin karşısında bir çift siyah kenarlı asansör vardı ve onlara yöneldik. David yukarı düğmesine bastı ve geriye doğru sallandı.

Ona baktım, dudaklarımın kenarları kıvrıldı. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, koşusu için heyecanlandığını görebiliyordum. Saha sigortası olmak

eksperlik sanıldığı gibi masa başı bir iş değildi. Şirketinin müşterilerinin çoğu Inderlander'dı - cadılar, periler ve ara sıra vampirler - ve bu nedenle, bir müşterinin arabasının neden hurdaya döndüğüne dair gerçeği öğrenmek görüldüğünden daha zordu. Genç oğlu arabayı garaj duvarına mı çarpmıştı, yoksa sokağın aşağısındaki cadı arabadan her çıkışında onun bip sesini duymaktan bıkmış mıydı? Biri örtbas edildi, diğeri edilmedi ve bazen gerçeği öğrenmek için yaratıcı görüşme teknikleri gerekiyordu.

David ona gülümsediğimi fark etti ve koyu teninin altında kulaklarının kenarları kızardı. "Benimle geldiğin için minnettarım," dedi asansörün sesi duyulup kapılar açıldığında öne doğru kayarak. "Sana yemek borcum var, tamam mı?"

"Sorun değil." Karanlık, aynalı asansörde ona katıldım ve kapılar kapanırken amber ışığındaki yansımamı izledim. Olası bir müşteriyle yapacağım görüşmeyi başka bir yere taşımam gerekiyordu ama David geçmişte bana yardım etmişti ve bu çok daha önemliydi.

Trim Were yüzünü buruşturdu. "En son bir toprak cadısının talebini düzelttiğimde, daha sonra onun şirketi dolandırdığını öğrendim. Benim cehaletim onlara yüz binlere mal oldu. Hasarın büyüünün yanlış kullanımından kaynaklanıp kaynaklanmadığı konusunda bana fikir verdiğiniz için teşekkür ederim."

Fransız örgümden kaçan gevşekçe kıvrılmış bir tutam kızıl saç kulağımın arkasına sıkıştırdım, sonra deri şapkamı düzelttim. Asansör eski ve yavaştı. "Dediğim gibi, sorun değil."

David sayıların geri sayımını izledi. "Sanırım patronum beni kovdurmaya çalışıyor," dedi usulca. "Bu hafta masama gelen ve benim bilmediğim üçüncü talep bu." Evrak çantasını tutuşu değişti. "Bir hata yapmamı bekliyor. Bunun için zorluyor."

Arka aynaya yaslandım ve ona zayıfça gülümsedim. "Özür dilerim. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum." Neredeyse bir yıl önce bağımsız olmak için Inderland Security'deki eski işimden, yani I.S.'den ayrılmıştım. Her ne kadar zor olsa da -ki hala zaman zaman öyledir- verdiğim en iyi karardı.

"Yine de," diye ısrar etti, dar alanda bana dönerken hoş olmayan misk kokusu artıyordu. "Bu senin işin değil. Sana borçluyum."

"David, bırak artık," dedim sinirlenerek. "Buraya gelip bir cadının seni dolandırmadığından emin olduğum için mutluyum. Büyütülecek bir şey değil. Ben bu işi her gün yapıyorum. Karanlıkta. Genellikle yalnız. Ve eğer şanslıysam, koşmayı da içerir,

ve ılık atarken, ayağımı birinin karnına sokarken."

Were düz, blok halindeki dişlerini göstermek için gülümsedi. "İşini seviyorsun, değil mi?"

Ben de gülümsedim. "Emin olabilirsin."

Zemin sarsıldı ve kapılar açıldı. David önce benim çıkmamı bekledi ve ben de en st kattaki devasa, bina byklğindeki odaya baktım. Batmakta olan güneş tavandan tabana kadar uzanan pencerelerden içeri giriyor, dağnık inşaat malzemelerinin üzerinde parlıyordu. Pencerelerin tesinde Ohio Nehri gri bir parlaklık oluşturuyordu. Bittiğinde burası mükemmel bir daire olacaktı. Dörde bölünmüş iki parça ve zımparalanmış sıva kokusu burnumu gıdıkladı ve hapşırdım.

David'in gözleri her yere baktı. "Alo? Bayan Bryant?" dedi, derin sesi yankılanarak. "Ben David. Were Sigorta'dan David Hue. Yanımda bir asistan getirdim." Dar kotum, tişrtm ve kırmızı deri ceketime küçümseyici bir bakış attı. "Bayan Bryant?"

Burnum kırışarak onu biraz daha takip ettim. "Sanırım duvarındaki çatlak, destekleyici üyelerden bazılarının çıkarılmasından kaynaklanıyor olabilir," dedim usulca. "Dediğim gibi, sorun değil."

"Bayan Bryant?" David tekrar seslendi.

Düşüncelerim boş sokağa ve sıradan bir gözlemciden ne kadar uzakta olduğumuza gitti. Arkamda asansörün kapıları kapandı ve asansör aşağı indi. Odanın uzak ucundan gelen küçük bir sürtünme sesi içimde bir adrenalın patlamasına yol açtı ve döndüm.

David de gergindi ve uzun odanın sonunda, dolapları hala plastikle sarılı modern mutfağın yanındaki kanepeden hafif bir fiğr yükseldiğinde birlikte kendimize güldük.

"Bayan Bryant? Ben David Hue."

"Son yıllık inceleme iddialarınız kadar hızlı," dedi erkeksi bir ses, yumuşak tınılar kararan havada süzülüyordu. "Ve müşterinizin iddiasını kontrol etmek için yanınızda bir cadı getirmeniz çok düşünceli. Söyler misiniz, bunu yıl sonu vergilerinizden düşüyor musunuz yoksa iş gideri olarak mı talep ediyorsunuz?"

David'in gözleri kocaman açılmıştı. "Bu bir iş harcaması, efendim."

David'den adama baktım. "Ah, David? Sanırım o bayan değil. Bryant."

Evrak çantasını kavrayışı değişen David başını salladı. "Sanırım şirketin başkanı."

"Oh." Bunu düşündüm. Sonra bunu biraz daha düşündüm. Bu konuda içimde kötü bir his vardı. "David?"

Elini omzuma koydu ve bana doğru eğildi. "Bence gitmelisin," dedi, kahverengi gözlerindeki endişe içime işliyordu.

Asansörde patronunun peşinde olduğunu söylediğini hatırlayınca nabzım hızlandı. "David, başın beladaysa gitmiyorum," dedim, beni asansöre doğru iterken botlarım gümbürdüyordu.

Yüzü asıktı. "Bununla başa çıkabilirim."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "O zaman ben kalırım ve iş bittiğinde arabaya kadar sana yardım ederim."

Bana baktı. "Hiç sanmıyorum Rachel. Ama teşekkürler."

Asansör açıldı. Hâlâ itiraz ediyordum ama David beni geri ittiğinde hazırlıksızdım. Başım yukarı kalktı ve yüzüm buz kesti. *Lanet olsun.* Asansör, Armani takım elbiseler ve sofistike etek ve üst kombinasyonlarından kot pantolon ve bluzlara kadar çeşitli şıklık seviyelerinde Kurtlarla doluydu. Daha da kötüsü, hepsinde alfa kurtların toplanmış, kendinden emin gururu vardı. Ve gülümsüyorlardı.

Kahretsin. David'in büyük bir sorunu vardı.

"Lütfen bana doğum günün olduğunu ve bunun sürpriz bir parti olduğunu söyle," dedim. Parlak kırmızı elbiseli genç bir Were asansörden en son çıkan oldu.

Uzun siyah saçlarını savurarak beni bir kez daha süzdü. Kendinden emin olsa da, duruşundan en azından bir alfa kaltağı olmadığını anlayabiliyordum. Bu iş gariplşmeye başlamıştı. Alfalar asla bir araya gelmez. Bir araya gelmezlerdi. Özellikle de arkalarında kendi sürüleri olmadan.

"Bugün onun doğum günü değil," dedi kadın kibarca. "Ama şaşırdığımı tahmin ediyorum."

David'in kolumdaki tutuşu seğirdi. "Merhaba Karen," dedi alaycı bir tavırla.

Werelar etrafımızı sararken tüylerim diken diken oldu ve kaslarım gerildi. antamdaki sıçrama tabancasını düşündüm, sonra bir ley hattı aradım ama dokunmadım. David Şimdi gitmem için bana para veremezdi. Bu bir linç gibi görünüyordu.

"Merhaba David," dedi kırmızılı kadın, hem sesinden hem de alfa erkeklerinin arkasındaki duruşundan memnuniyetini belli ediyordu. "Bir sürü kurduğunu öğrendiğimde ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin."

David'in patronu da artık oradaydı ve hızlı ve kendinden emin adımlarla asansörle aramıza girdi. Odadaki gerilim bir kademe daha arttı ve Karen onun arkasına geçti.

David'i uzun zamandır tanıımıyordum ama onda öfke, gurur ve kızgınlığın bu karışımını daha önce hiç görmemiştim. Korku yoktu. David yalnız biriydi ve bu nedenle bir alfanın kişisel gücü onun üzerinde çok az etkiye sahipti. Ama onlardan sekiz tane vardı ve biri onun patronuydu.

David saygılı bir öfkeyle, "Bu onunla ilgili değil, efendim," dedi. "Bırakın gitsin."

David'in patronu bir kaşını kaldırdı. "Aslında bunun sizinle bir ilgisi yok."

Nefesim kesildi. *Tamam, belki de sorunu olan bendim.*

"Geldiğın için teşekk rl r David. Artık senin varlığına ihtiyaç yok," dedi cılalı Were. Diğ rl rine dönerek, "Onu buradan çıkarın," diye ekledi.

Derin bir nefes aldım. İkinci görüşümle bir ley hattına uzandım,  niversitenin altından geçene kilitlendim. İki adam kollarımı yakaladığında konsantrasyonum bozuldu. "Hey!" diye bağırdım, çünkü biri omuz çantamı koparmış ve dönerek bir kereste yığınının üzerine düşmesine neden olmuştu. "Bırakın beni!" İki pençelerinden kolayca kurtulamayarak talep ettim.

David acı içinde homurdandı ve birinin ayağına bastığımda beni iterek yere düşürdüler. Alçı tozu kabardı ve beni boğdu. Biri üzerime oturunca nefesim kesildi. Ellerim arkamdan çekildi ve hareketsiz kaldım. "Ah," diye yakındım. Y z mdaki kırmızı kıvrımı üfleyerek bir kez daha kıpırdandım. Kahretsin, David asansöre doğru sürükleniyordu.

Hâlâ onlarla savaşıyordu. Yüzü kıpkırmızı ve öfkeli bir şekilde yumruklarını savurdu ve sayı yaptığında çirkin sesler çıkardı. Daha şiddetli dövüşmek için Wered'i kullanabilirdi ama beş dakikalık bir mola süresi vardı.

Çaresiz.

"Çıkarın onu buradan!" David'in patronu sabırsızca bağırdı ve kapılar kapandı. Asansörün içine bir şey çarptığında bir takırtı duyuldu ve ardından makineler asansörü indirmeye başladı. Bir bağırış ve yavaş yavaş boğuklaşan bir kavga sesi duydum.

Korku içime işledi ve bir kez daha kıpırdandım. David'in patronu bakışlarını bana çevirdi. "Bağla onu," dedi hafifçe.

Nefesim tısladı. Çılgınca, tekrar ley hattına uzandım ve bir düşünce kıymığı ile ona dokundum. Sonsuz enerji içimden aktı, chi'mi ve sonra kafamda tutabildiğim ikincil mili doldurdu. Biri sağ kolumu çok geriye doğru çekince içime bir acı saplandı. Bir fermuarın soğuk plastiği bir bileğimin üzerine sıkıştırıldı, hızlı bir çekiş ve tanıdık bir cırcır sesiyle sıkıca tutturuldu ve ucu sarkık bırakıldı. Sonsuzluğun son ergleri de içimden akıp giderken yüzüm buz kesti. Dudaklarımda karahindibaların acı tadı vardı. *Aptal, aptal cadı!*

"Orospu çocuğu!" Bağırdım ve üzerimde oturan Weres yere düştü.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve esnek plastik sarılı bandı üzerimden çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. Çekirdeği tılsımlı gümüşten yapılmıştı, tıpkı uzun süredir kullandığım I.S. kelepçelerimdeki gibi. Bir çizgiye dokunamadım. Hiçbir şey yapamıyordum. Yeni ley hattı becerilerimi savunmada nadiren kullanıyordum ve ne kadar kolay etkisiz hale getirilebileceklerini düşünmemiştim.

Sihrimden tamamen yoksun bir şekilde, uzun pencerelerden gelen son kehribar ışığında durdum. Bir alfa sürüsüyle baş başaydım. Düşüncelerim Bay Ray'in sürüsüne ve ondan yanlışlıkla çaldığım dilek balığına, sonra da Howlers beyzbol takımının sahiplerine bunu yaparken geçirdiğim zamanın bedelini ödetmeme kaydı. *Oh...kahretsin.* Oradan çıkmam gerekiyordu.

David'in patronu ağırlığını diğer ayağına kaydırды. Güneş ayakkabılarının üzerindeki tozu parlatmak için üzerine döküldü. "Bayan Morgan, değil mi?" diye sordu dostça.

Başımı salladım, avuç içlerimi kotuma sildim. Sıva tozu üzerime yapışmıştı ve ben işleri daha da kötüleştirmiştım. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım, bunun bariz bir baskınlık gösterisi olduğunu biliyordum. Kurtadamlarla biraz uğraşmışım ve David dışında hiçbiri benden hoşlanmıyor gibiydi. Nedenini biliyordum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyerek yaklaştı ve bir çift

takım elbisesinin iç cebinden metal çerçeveli bir gözlük çıkardı. "Ben David'in patronuyum. Bana Bay Finley diyebilirsiniz."

Gözlüğünü dar burnunun üzerine yerleştirerek Karen'ın kendini beğenmiş bir tavırla uzattığı zımbalı kâğıtları aldı. "Biraz yavaş davrandığım için beni bağışlayın," dedi kâğıtlara bakarak. "Bunu genellikle sekreterim yapar." Kâğıtların üzerinden bana baktı, kalemi tıklayarak açtı. "Paket numaranız nedir?"

"Ha?" Akıllıca bir sesle "Evet," dedim, sonra Kurtadam halkası yaklaşıyor gibi görününce kaskatı kesildim. Karen kıs kıs güldü ve yüzüm ısındı.

Bay Finley'nin hafif kırışıklıkları kaşlarını çatmasına neden oldu. "Sen David'in alfasısın. Karen senin yerin için sana meydan okuyor. Evrak işleri var. Sürü numaranız nedir?"

Ağzım açık kaldı. Bu Rays ya da Howlers'la ilgili değildi. David'in sürüsünün tek üyesiydim, evet. Ama bu sadece kâğıt üzerinde bir ilişkiydi, benim aşırı şişirilmiş sigortamı ucuza, ucuza, ucuza alabilmem ve David'in de işini koruyup tek başına ve ortağı olmadan çalışmaya devam edebilmesi için tasarlanmış bir ilişkiydi. Gerçek bir sürü istemiyordu, yalnızlığı onaylanmıştı ve bu konuda iyiydi, ancak bir alfayı kovmak neredeyse imkansızdı, bu yüzden benden onunla bir sürü kurmamı istemişti.

Bakışlarım Nil'in kraliçesi gibi gülümseyen, Mısırlı bir fahişe kadar karanlık ve egzotik Karen'a kaydı. Pozisyonum için bana meydan mı okumak istiyordu?

"Oh, hayır!" Dedim ve Karen korktuğumu düşünerek homurdandı. "Onunla kavga etmeyeceğim! David gerçek bir sürü istemiyor!"

"Belli ki," diye küçümsedi Karen. "Yükseliş iddiasındayım. Sekiz paketten önce, bunu iddia ediyorum."

Artık orada sekiz alfa yoktu, ama kalan beş alfanın konuyu zorlamak için fazlasıyla yeterli olduğunu düşündüm.

Bay Finley kâğıtları tutan elini bıraktı. "Katalogu olan var mı? Paket numarasını bilmiyor."

"Var," diye seslendi bir kadın, çantasını savurdu ve küçük bir adres defterine benzeyen bir şeyi çıkarmak için kazdı. "Yeni baskı," diye ekledi ve karıştırarak açtı.

"Bu kişisel bir şey değil," dedi Bay Finley. "Sizin alfanız

David'i tekrar yola getirmenin ve bana ulaşan rahatsız edici söylentileri sona erdirmenin en basit yolu bu. Şirketin başlıca hissedarlarını tanık olarak davet ettim." İçtenlikle gülümsedi. "Bu yasal olarak bağlayıcı olacak."

"Bu saçmalık!" İğrenç bir şekilde söyledim ve çevredeki Werelar ona küfretme cüretim karşısında ya kıkırdadı ya da nefes nefese kaldı. Dudaklarımı sıkıca bastırarak çantama ve odanın diğer ucundaki silahıma baktım. Elim sırtımın küçük kısmına dokundu, olmayan kelepçelerimi aradım, çoktan I.S. maaş çekimle birlikte gitmişti. Tanrım, kelepçelerimi özlemişim.

"İşte burada," dedi kadın, başını öne eğerek. "Rachel Morgan. O-C(H) 93AF."

"Cincinnati'de mi kaydoldunuz?" David'in patronu boş boş sordu, not alıyordu. Sayfaları katlayarak gözlerime sabitledi. "David, Were soyundan olmayan biriyle bir sürüye başlayan ilk kişi değil," dedi sonunda. "Ama bu şirkette bunu sadece işini kurtarmak amacıyla yapan ilk kişi o. Bu iyi bir trend değil."

Karen elbisesinin kravatına uzanarak, "Meydan okuyucunun seçimi," dedi. "Ben ilk olmayı seçiyorum."

David'in patronu kalemi kapattı. "O zaman başlayalım."

Biri kollarımı tuttu ve üç kalp atışı boyunca donup kaldım. Rakibin seçimi, büyükannemin kızı. Ağlarken onu zapt etmek için beş dakikam vardı, yoksa bu işi kaybedecektim.

Sessizce döndüm, yere düştüm ve yuvarlandım. Beni tutan kişinin ayaklarını yere vurduğumda birkaç bağırış oldu. Sonra başka biri üzerime düştüğünde nefesim ciğerlerimde ezildi. Adrenalin acı verici bir şekilde yükseldi. Biri bacaklarımı sıkıştırdı. Bir diğeri başımı alçı tozuyla kaplı kontrplağa bastırdı.

Beni öldürmeyecekler, dedim kendi kendime ağzımdaki saçları tükürüp düzgün bir nefes almaya çalışırken. *Bu saçma sapan bir hâkimiyet meselesi ve beni öldürmeyecekler.*

Kendime böyle söylüyordum ama titreyen kaslarımı ikna etmek zordu.

Olması gerekenden çok daha derin, alçak bir hırıltı gürledi.

Üst kat boştu ve beni tutan üç adam yukarı çıkmama izin verdi.

Bu da ne böyle? Ayağa kalkmaya çalışırken düşündüm, sonra baktım. Karen Wered'i yakalamıştı. Hem de otuz saniye içinde!

"Nasıl..." İnanamayarak kekeledim.

Karen müthiş bir kurttu. Bir insan olarak minyondur, belki 110 kiloydu. Ama aynı 110 kiloyu hırlayan bir hayvana dönüştürdüğünüzde midilli büyüklüğünde bir kurt elde edersiniz. *Lanet olsun.*

Ondan sürekli bir hoşnutsuzluk hırıltısı geliyor, dudakları kirden daha yaşlı bir uyarıyla ağzından kıvrılıyordu. Siyah saçlarını andıran ipeksi kürkü, beyazla çevrelenmiş kulakları dışında onu kaplıyordu. Çemberin ötesinde, kontrplak zeminde bir yığın halinde atılmış kıyafetleri vardı. Beni çevreleyen yüzler ciddiydi. Bu bir sokak kavgası değil, yasal bir belge kadar bağlayıcı olacak ciddi bir meseleydi.

Etrafımdaki Werelar geri çekiliyor, çemberi genişletiyorlardı. *Çifte lanet.*

Bay Finley bana bilerek gülümsedi ve bakışlarım ondan güzel kıyafetleri ve beş yüz dolarlık ayakkabılarıyla çevredeki alfalara kaydı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve anladım. Boka batmıştım. Kendilerini bir tura bağlamışlardı.

Korkmuştum, dövüş pozisyonuna geçtim. Kurtadamlar her zamanki sürülerinin dışında birbirlerine bağlandıklarında garip şeyler oluyordu. Bunu daha önce bir Howlers maçında görmüştüm; birkaç alfa sakatlanan bir oyuncuyu desteklemek için birleşmiş, oyuncunun acısını üstlenerek maçı kazanmasını sağlamıştı. Yasadışıydı ama koskoca bir stadyumda sorumlu alfaları tespit etmek neredeyse imkânsız olduğu için bunu kanıtlamak çok zordu. Bu etki geçiciydi çünkü Wereler, özellikle de alfalar, uzun süre kimsenin yönlendirmesi altında çalışmıyorlardı. Ama Karen'ın bana çok ama çok kötü zarar vermesine yetecek kadar uzun süre bir arada kalabileceklerdi.

Yumruklarımın terlemeye başladığını hissederek ayaklarımı botlarına daha sıkı yerleştirdim. Bu adil değildi, lanet olsun! Sihrimi elimden aldılar, bu yüzden yapabileceğim tek şey onu dövmeye çalışmak olacaktı, ama hiçbir şey hissetmeyecekti! Ben bitmiştim. Köpek yemi yedim. Sabah çok ağrım olacaktı. Ama savaşmadan yenilmeyecektim.

Karen'ın kulakları geri gitti. Aldığım tek uyarı buydu.

İçgüdüler eğitime baskın çıktı ve o saldırırken ben geri çekildim. Yüzümün olması gereken yerde dişler kırıldı, yere düştük, pençeleri göğsümdeydi. Zemin bana çarptı ve homurdandım. Sosisli sandviç nefesi yüzüme çarptı ve nefesini kesmeye çalışarak ona diz çöktüm. Ürkek bir yip sesi duyuldu ve ayağa kalkıp geri çekilirken kör pençeleri yan tarafımı tırmaladı.

Beni tekrar itmesin diye dizlerimin üzerinde yuvarlanarak yere kaldım. Beklemedi, atladı.

Bağırdım, ona sertçe sarıldım. Yumruğum tam ağzına geldiğinde paniğe kapıldım. Çılgınca geri çekilirken ellerim büyüklüğündeki pençeleri beni itti ve geriye doğru düştüm. Kafasını çevirip kolumdan bir parça koparmadığı için şanslıydım. Zaten kötü bir yaradan kan akıyordu.

Karen'ın yankılanan öksürükleri agresif bir hırıltıya dönüştü. "Sorun ne büyükanne?" diye nefes nefese kaldım, saç örgümü yolumdan çekerek. "Kırmızı Başlıklı Kız'ı boğazından geçiremiyor musun?"

Kulaklarını kısıtı, tüyleri diken diken oldu ve dudakları dişlerini gösterecek şekilde kıvrıldı.
Ben.

Tamam. Belki de bu söylenecek en iyi şey değildi. Karen bana çarptı. savrulan bir kapı gibi, beni geri salladı ve aşağı gönderdi. Dişleri boynuma dolandı ve beni boğdu. Beni sıkıştıran ayağını yakaladım ve tırnaklarımı geçirdim. Isırdı ve nefesim kesildi.

Yumruğumu sıktım ve kaburgalarına iki yumruk attım. Dizim kalktı ve onu bir yere sıkıştırdım. Ağzımda ipeksi saçlar vardı ve uzanıp bir kulağını çektim. Dişleri daha sert kavradı ve havamı kesti. Görüşüm kararmaya başladı. Panikle gözlerine doğru gittim.

Hayatta kalmaktan başka bir şey düşünmeden tırnaklarımı göz kapaklarına geçirdim. Bunu hissetti ve çılgık atarak üzerimden çekildi. Kesik kesik bir nefes aldım ve dirseğimin üzerinde doğruldum. Diğer elim boynuma gitti. Kanla ıslanmıştı.

"Bu hiç adil değil!" Ayağa fırlarken deli gibi bağırdım. Parmak eklemlerim kanıyor, yan tarafım acıyor, adrenalin ve korkudan titriyordum. Bay Finley'nin heyecanını görebiliyor, yükselen misk kokusunu alabiliyordum. Hepsi kendilerinden birinin bir insanı "yasal olarak" hırpaladığını görme şansını yakalamıştı.

"Kimse bunun adil olması gerektiğini söylemedi," dedi adam yumuşak bir sesle ve Karen'ı işaret etti.

Ama saldıрма dürtüsü asansörün sesini duyunca duraksadı.

Umutsuzluk üzerime çöktü. Üç alfayla daha, hiçbir şey hissetmeyecekti. Bir şeyi kessem bile.

Kapılar açıldığında David'in asansörün arkasına yaslanmış olduğu görüldü. Yüzünde muhtemelen gözünü siyaha çevirecek bir morluk vardı ve spor ceketi yırtık ve kirliydi. Yavaşça başını kaldırdı, kahverengi gözlerinde ölümcül bir bakış vardı.

"Git!" dedi patronu sertçe.

"Evrak çantamı unutmuşum," dedi topallayarak. Durumu bir bakışta kavradı, onu sürükleyen üç Weres'ten kaçtığı için hâlâ ağır nefes alıyordu. "Alfa'ma meydan okursan, bunun adil bir dövüş olmasını sağlamak için burada olacağım." Evrak çantasına doğru sendeleyerek gitti, onu aldı, tozunu aldı ve bana döndü. "Rachel, iyi misin?"

Minnettarlık hissettim. Beni kurtarmaya gelmiyordu, adil oynadıklarından emin olmak istiyordu. "Ben iyiyim," dedim sesim çatlayarak. "Ama o sürük hiç acı hissetmiyor ve sihrimi aldılar." Bunu kaybedecektim. Hem de çok kötü kaybedecektim. *Üzgünüm David.*

Etraftaki Werelar artık bir tanıkları olduğu için birbirlerine huzursuzca baktılar ve Bay Finley'nin teni karardı. "Bitir şu işi," dedi kabaca ve Karen bana doğru geldi.

Tırnakları kontrplak zemini sıyrıp geçiyordu. Nefes nefese, o beni aşağı itemedi sırtüstü düştüm. Dizlerimi göğsüme çekerek ayaklarımı ona dayadım, o da üzerime düştü ve onu başımın üzerine fırlattı.

Ürkek bir havlama, gümbürtü ve David'in bir şeyler bağırdığını duydum. İki kavgaya devam ediyordu.

Onunla yüzleşmek için kırımın üzerinde döndüm. Gözlerim büyüdü ve bir kolumu havaya kaldırdım.

Karen bana çarptı ve beni yere yapıştırdı. Üzerimi örttü ve korku derinlere saplandı. Boğazımı tekrar kavramasını engellemek zorundaydım ve kolumu ısırdığında haykırdım.

Yeterince içmiştim.

Yumruk yapıp kafasına indirdim. Ağzını yukarı kaldırdı, kolumu tırmıkladı ve içime bir acı dalgası gönderdi. Hemen geri döndü, hırlıyordu ve daha vahşiydi. Ama içimde bir umut şeridi yükseldi ve dişlerimi sıktım. Bunu hissetmişti.

Arka planda yumruk sesleri ve çığlıklar duyabiliyordum. David araya giriyor, konsantrasyonlarını bozuyordu. Tur dağılıyordu. Karen'ı yenemezdim ama beni hatırlayarak yürüyüp gideceğinden emindim.

Öfke ve aşırı adrenalin inkâr edilemezdi. "Seni aptal köpek!" diye bağırdım, yumruğumu kulağına bir kez daha vurarak havlamasını sağladım. "Sen pis nefesli, şehirli bir fino köpeğisin! Bunu nasıl seversin? Huh!" Ona tekrar vurdum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdığı için göremiyordum. "Biraz daha ister misin? Buna ne dersin?"

Omzuma yapıştı ve beni sarsmak niyetiyle kaldırdı. İpeksi bir kulak ağzıma düştü ve tükürmeyi başaramadıktan sonra sertçe ısırdım.

Karen havladı ve gitti. Temiz bir nefes alarak, onu görmek için dört ayak üzerinde yuvarlandım.

"Rachel!" David bağırdı ve sıçrayan top silahım avuçlarımın içine kaydı.

Kiraz kırmızısı silahı aldım ve dizlerimin üzerinde Karen'a doğrulttum. Geriye doğru oturdu, ön ayakları ileri hareketini durdurmak için çabalıyordu. Kollarım titrerken bir tutam beyaz tüy tükürdüm. "Oyun bitti, kaltak," dedim, sonra da onu vurdum.

Silahımdan çıkan hava neredeyse birinin hüsrân çığlığı arasında kayboluyordu.

Burnunun tam ortasına isabet etti ve yüzünü bir beyaz cadının kullanabileceği en saldırgan şey olan uyku iksiriyle kapladı. Karen sanki ipleri kesilmiş gibi yere düştü ve kayarak benden bir metre uzağa düştü.

Ayağa kalktım, titriyordum ve o kadar adrenalin doluydum ki ayakta zor duruyordum. Kollarım kaskatı kesilmişti, silahımı Bay Finley'e doğrulttum. Güneş nehrin karşısındaki tepelerin arkasına geçmişti ve yüzü gölgelenmişti. Duruşunu okumak yeterince kolaydı. "Ben kazandım," dedim ve elini omzuma koyan David'e bir tokat attım.

"Sakin ol Rachel," diye yatıştırdı David.

"Ben iyiyim!" Adam kıpırdayamadan nişanımı patronuna doğru geri çekerek bağırdım. "Eğer unvanıma meydan okumak istiyorsan, tamam! Ama bunu bir *cadı* olarak yapıyorum,

Gücüm tükenmişken değil! Bu adil değildi ve sen de bunu biliyorsun!" "Hadi Rachel. Gidelim."

Hâlâ patronunu hedef alıyordum. Onu gerçekten ama *gerçekten* vurmak istiyordum. Ama büyük bir klas gösterisi olduğunu düşündüğüm bir hareketle silahımı indirdim ve David'in bana uzattığı çantamı kaptım. Etrafımda beni izleyen alfaların gerginliğinin azaldığını hissettim.

Elimde evrak çantası, David bana asansöre kadar eşlik etti. Hâlâ titriyordum ama onlara sırtımı döndüm, bunun korkmadığımı kelimelerden daha net ifade edeceğini biliyordum.

Yine de korkmuştum. Eğer Karen beni öldürmeye çalışsaydı, sadece korkutup boyun eğdirmeye çalışmasaydı, ilk otuz saniyede her şey bitmiş olurdu.

David aşağı düğmesine bastı ve birlikte döndük. "Bu adil bir yarışma değildi," dedi ve sonra ağzını silerek elinin kanla kıpkırmızı olmasını sağladı. "Burada olmaya hakkım vardı."

Bay Finley başını salladı. "Ya dışının alfası hazır bulunacak ya da onun yokluğu durumunda altı alfa herhangi bir... "Gülümsedi. "...faullü oyun."

"Yarışma sırasında burada altı alfa yoktu," dedi David. "Bunun Rachel'ın zaferi olarak kaydedilmesini bekliyorum. O kadın benim alfam *değil*."

Bakışlarını yerde unutulmuş bir şekilde yatan Karen'a çevirdim ve birinin onu tuzlu suya batırarak büyüsunü bozup bozmayacağını ya da baygın bir şekilde sürüsünün kapısına bırakıp bırakmayacağını merak ettim. Umurumda değildi ve sormayacaktım da.

"Yanlış ya da değil, yasa böyle," dedi Bay Finley, alfalar onu desteklemek için harekete geçti. "Ve bir alfa yoldan çıktığında nazikçe düzeltilmesine izin vermek için var." Derin bir nefes aldı, açıkça düşünüyordu. "Bu, alfanız için bir kazanç olarak kaydedilecek," dedi umursamıyormuş gibi, "şikayette bulunmadığınız sürece. Ama David, o bir Were değil. Eğer fiziksel becerileriyle bir başkasını alt edemiyorsa, alfa unvanını hak etmiyor demektir ve alaşağı edilecektir."

Karen'ın üzerimde olduğunu hatırlayınca bir korku hissettim.

"Bir insan bir kurda karşı duramaz," dedi Bay Finley. "Bir şansı olması için bile Were olması gerekir ve cadılar Were olamaz."

Adamın gözleri benimkilere kaydı ve başımı çevirmesem de korku karnıma kadar indi. Asansörün sesi duyuldu ve korktuğumu bilip bilmemelerini umursamadan asansöre doğru geri geri gittim. David bana katıldı, ben de çantamı ve silahımı sanki onlarsız düşecekmişim gibi sıkıca kavradım.

David'in patronu bir adım öne çıktı, varlığı tehditkârdı ve yüzü yeni gecede tamamen gölgelenmişti. "Sen bir alfasın," dedi bir çocuğu düzeltir gibi. "Cadılarla oynamayı bırak ve aidatını ödemeye başla."

Kapılar kapandı ve aynaya doğru yığıldım. *Borcunu mu ödüyordu?*
Bu da ne demek oluyor?

Asansör yavaşça aşağı indi, aramızdaki her katta gerginliğim azalıyordu. İçerisi kızgın Were gibi kokuyordu ve David'e baktım. Aynalardan biri kırıldı ve yansımam berbat görünüyordu: saç örgüm dağılmış ve alçı tozuyla kaplanmıştı, boynumda Karen'in dişlerinin derimi zedeleyip kırdığı bir ısırık izi vardı, parmak eklemlerim onun ağzında olmaktan sıyrılmıştı. Sırtım ağrıyordu, ayağım acıyordu ve lanet olsun, bir küpem eksikti. En sevdiğim halkalarım da.

Karen'in kulağının ağzımdaki yumuşak hissini ve ısırıldığında aniden verdiği hissi hatırladım. Birini bu kadar yakından incitmek korkunçtu. Ama iyiydim. Ölmemiştim. Hiçbir şey değişmemişti. Ley hattı becerilerimi böyle bir meydan savaşında kullanmayı hiç denememişim ve artık bilekliklere dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Hırsızlık yapan bir genç gibi yakalandım, Tanrı yardımcım olsun.

Başparmağımı yaladım ve alnımdaki alçı tozunu sildim. Bileklik çirkindi ama onu çıkarmak için Ivy'nin cıvata kesicisine ihtiyacım olacaktı. Kalan küpemi de çıkarıp çantama attım. David köşeye yaslanmış kaburgalarını tutuyordu ama yere serdiği üç Kurt'la karşılaşmaktan endişe ediyor gibi görünmüyordu, ben de silahımı kaldırdım. Yalnız kurtlar, kendilerini güvende hissetmek için bir sürünün desteğine ihtiyaç duymayan alfalar gibiydiler. Biri durup düşündüğünde oldukça tehlikeliydi.

David kıkırdadı. Ona bakarak yüzümü buruşturdum, o da gülmeye başladı ama acıyla yüzünü buruşturunca kısa kesti. Hafifçe kırışmış yüzünden hâlâ eğlendiği belli olan David, geri sayan rakamlara baktı, sonra kendini toparlayıp yırtık paltosunu düzeltmeye çalıştı. "Akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu, ben de homurdandım.

"Ben ıstakoz alacağım," dedim ve ekledim, "Wereler sürüleri dışında asla birlikte çalışmazlar. Onları gerçekten kızdırmış olmalıyım. Tanrım! Bunların derdi ne?"

"Sorun sen değilsin, benim," dedi rahatsız bir şekilde. "Seninle bir sürü kurmandan hoşlanmıyorlar. Hayır, bu doğru değil. Were nüfusuna katkıda bulunmamamdan hoşlanmıyorlar."

Adrenalin azalıyor, her yerimi acıtıyordu. Çantamda bir ağır tılsımı vardı ama David'in elinde hiçbir şey yokken onu kullanmayacaktım. Karen ne zaman yüzüme vurmuştu ki? Başımı eğerek loş ışıktaki kulağıma yaklaşan kırmızı pençe izini inceledim, sonra son sözleri kulağıma girince David'e döndüm. "Affedersiniz?" Kafam karışmış bir halde sordum. "Were nüfusuna katkıda bulunmamakla ne demek istiyorsunuz?"

David bakışlarını kaçırdı. "Seninle bir sürüye başladım."

Doğrulmaya çalıştım ama canım acıdı. "Evet, çocuk yapmama kısmını anladım. Neden umursasınlar ki?"

"Çünkü benim de başka bir Were kadınıyla gayri resmi bir ilişkim yok."

Çünkü öyle olsaydı, eninde sonunda onun sürüsünde olmayı beklerlerdi.
"Ve..." Ben sordum.

Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırırdı. "Daha fazla Kurtadam edinmenin tek yolu doğmaktır. Eğer uğraşırlarsa insanları dönüştürebilen vampirler gibi değil. Sayıları arttıkça güçleri de artar..." Sesi kesildi ve ben de anladım.

"Oh, Tanrı aşkına," diye yakındım omzumu tutarak. "Bu politik miydi?"

Asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı. "Korkarım öyle," dedi. "Ast Weres'lerin istediklerini yapmalarına izin veriyorlar ama yalnız biri olarak benim ne yaptığım önemli."

Ondan önce dışarı çıktım, bela arıyordum ama terk edilmiş lobi, köşeye yığılmış üç Weres dışında sessizdi. David'in sesi acı geliyordu ve benim için ana kapıyı açtığında, destek olmak için koluna dokundum. Belli ki şaşırmıştı, bana baktı. "Akşam yemeği hakkında," dedi kıyafetlerine bakarak. "Yeniden planlamak ister misin?"

Ayaklarım kaldırıma vurdu, botlarımın temposu bana topalladığımı söylüyordu. Ortalık sessizdi ama bu sessizlik yeni bir tehdit barındırıyor gibiydi. Bay Finley bir konuda haklıydı. İddiamı onların saygı duyacağı bir şekilde ortaya koymazsam bu yine olacaktı.

Soğuk havayı derin derin içime çekerek David'in arabasına yöneldim. "Hayatta olmaz dostum. Bana yemek borçlusun. Skyline chili'ye ne dersin?" Dedim ve o da şaşkınlıkla tereddüt etti. "Arabaya servis bölümünden geç. Bu gece biraz araştırma yapmam lazım."

Arabası neşeli bir cıvıltı çıkarıp kilidi açarken, "Rachel," diye itiraz etti. "Bence en azından bir gece izin yapmayı hak ediyorsun." Gözleri kısıldı ve arabasının tavanından bana baktı. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Belki de... sürü sözleşmesini iptal ettirmeliyiz."

Kapımı açarken kafamı kaldırdım. "Sakın buna cüret etme!" Üst kattan dinleyen biri olabilir diye yüksek sesle söyledim. Sonra yüzümdeki ifade utangaçlaştı. "Herkesin bana yaptırdığı sağlık sigortasını karşılayamam."

David kıkırdadı ama tatmin olmadığı belliydi. Arabasına girdik, ikimiz de yeni acılar bulduğumuzda yavaşça hareket ettik ve oturmak için rahat bir yol bulmaya çalıştık. *Tanrım, her yerim ağrıyordu.*

"Ciddiyim Rachel," dedi, alçak sesi kapılarımız kapandıktan sonra küçük arabayı dolduruyordu. "Senden bu saçmalığa katlanmanı istemek hiç adil değil."

Gülümseyerek arabanın diğer tarafından ona baktım. "Bunun için endişelenme David. Senin alfan olmak hoşuma gidiyor. Tek yapmam gereken birlikte olmak için doğru cazibeyi bulmak."

İçini çekti, küçük gövdesi nefes verirken hareket ediyordu, sonra

homurdandı. "Ne?" diye sordum. O arabayı çalıştırırken ben de kemerimi bağladım.

"Were için doğru cazibe mi?" dedi, arabayı vitesle takıp kaldırımdan çekerken. "Anladın mı? Benim alfam olmak istiyorsun ama Were için hiçbir şeyin yok mu?"

Bir elimi başıma koyarak destek için dirseğimi kapıya yasladım. "Bu hiç komik değil," dedim ama canı yanmış olsa da sadece güldü.

İki

Yeşil bir köpük pedin üzerine diz çöküp, üzerindeki olgun meşenin gölgesine rağmen çimlerin kök saldığı çiçek yatağının arkasına uzanmaya çalışırken, öğleden sonra ışığının benekli desenleri eldivenli ellerimin üzerinden süzüldü. Sokaktan arabaların yumuşak sesi geliyordu. Mavi bir alakarga seslendi ve cevaplandı. Hollows'ta Cumartesi günü sıradanlığın zirvesiydi.

Doğrudum, sırtımı kırmak için gerindim, sonra yığıldım, tılsımım derimle temasını kaybettiğinde ve bir acı sarsıntısı hissettiğimde yüzümü buruşturdum. Farkında olmadan kendime zarar vermemek için bir ağrı tılsımının etkisi altındayken çalışmamam gerektiğini biliyordum ama dünden sonra bilinçaltıma hayatta olduğuma dair güvence vermek için biraz "toprak zamanı "na ihtiyacım vardı. Ve bahçenin de bakıma ihtiyacı vardı. Jenks ve ailesinin bakımı olmadan berbat bir haldeydi.

Pişmekte olan kahvenin kokusu mutfak penceresinden çıkıp serin bahar öğleden sonrasının huzuruna karıştığında Ivy'nin uyandığını anladım. Ayakta durarak kiralık kilisenin arkasındaki sarı fiçı tahtası eklentiden cadı bahçesinin ötesindeki duvarlarla çevrili mezarlığa baktım. Tüm arazi dört şehir arsasını kaplıyor ve bir sokaktan diğerine uzanıyordu. Neredeyse otuz yıldır buraya kimse gömülmemiş olmasına rağmen, çimler bendeniz tarafından biçiliyordu. Düzenli bir mezarlığın mutlu bir mezarlık olduğunu düşünüyordum.

Bağırırsam Ivy'nin bana kahve getirip getirmeyeceğini merak ederek, yumuşak saplı siyah menekşelerin olduğu bir yamanın yanında dizliğimi güneşe doğru ittim. Jenks bu alanı geçen sonbaharda tohumlamıştı ve ben de rekabetten cılızlaşmadan önce onları seyreltmek istiyordum. Küçük bitkilerin önünde diz çöktüm, yatağın etrafında ilerledim, gül ağacının etrafında döndüm ve üçte birini çektim.

Efor sarf etmekten ısınacak kadar uzun süre dışarıda kalmıştım ve endişe beni öğleden önce uyandırmıştı. Uyku da kolay gelmemişti. Kurda dönüşmek için bir tılsım aramak üzere büyü kitaplarımla birlikte gün doğumundan sonra mutfakta oturmuştum. Bu, başarısı en iyi ihtimalle zayıf olan bir görevdi; hissedebilen varlıklara dönüşmek için hiçbir büyü yoktu - en azından yasal olanlar. Ve ley hattı büyüğü çoğunlukla illüzyon veya fiziksel patlamalar olduğu için bir toprak tılsımı olmalıydı.

Enerji. Küçük ama eşsiz bir kütüphanem vardı, ancak tüm büyülerime ve tılsımlarıma rağmen, bana nasıl Were yapacağımı söyleyen hiçbir şey yoktu.

Çiçek tarhına doğru ilerlerken içimde bir endişe bandının gerildiğini hissettim.

David'in de dediği gibi, bir Were olabilmenin tek yolu o şekilde doğmaktı. Karen'in parmak eklemlerimde ve boynumda açtığı diş yaralarının bandajla kapatılmış hali, hafızamda kalanlar dışında hiçbir kalıcı etki bırakmadan yakında yok olacaktı. Kütüphanenin kara sanatlar bölümünde bir tılsım olabilirdi ama kara toprak büyü, vazgeçilmez insan parçaları gibi kötü malzemeler kullanırdı ve ben oraya gitmeyecektim.

Bir keresinde kara toprak büyü kullanmayı düşünmüştüm, bir iblis işareti almıştım, sonra bir tane daha aldım, sonra da kendime söz konusu iblisin tanıdığını bulmayı başardım. Şanslıydım ki ruhumu korumuştum ve pazarlığın uygulanamaz olduğu ilan edildi. Koca Al'in orijinal iblis işareti dışında özgür ve temizdim, ikisine de geri ödemenin bir yolunu bulana kadar Newt'in işaretiyle birlikte takacaktım. Ama en azından tanıdık bağ koptuğu için, bir ley hattına her dokunduğumda Al ortaya çıkmıyordu.

Güneşten gözlerim kısılmıştı, bileğime ve Al'in iblis izine toprak sürdüm. Toprak serindi ve yukarı kalkık daire ve çizgi şeklindeki yara izini herhangi bir tılsımdan daha güvenilir bir şekilde gizledi. Kurtadamların bana taktığı banttan kalan kırmızı yarayı da kapattı. Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Esinti yüzümü gıcıklaamak için kırmızı bir kıvrımı kaydırıldı ve gül ağacının yanından çiçek tarhının arkasına bakarak onu uzaklaştırdım. Dudaklarım dehşet içinde aralandı. Çiğnenmişti.

Bitkilerin bir bölümü tabanlarından koparılmıştı ve şimdi yayılmış ve solmuşlardı. Küçük ayak izleri bunu kimin yaptığının kanıtıydı. Öfkeyle bir avuç kırık sap topladım, yumuşak esnekliklerinde durdurulamaz ölümlerini hissettim. *Lanet bahçe perileri.*

"Hey!" diye bağırdım, yakındaki dişbudak ağacının gölgesine bakmak için ayağa kalktım. Yüzüm sıcacıktı, elimdeki bitkileri bir suçlama gibi tutarak yanına gittim ve altında durdum. Geçen hafta Meksika'dan göç ettiklerinden beri onlarla savaşıyordum ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Periler böcek yerd, periler gibi nektar değil ve yiyecek ararken bir bahçeyi yok etmeleri umurlarında değildi. Bu yönden insanlara benziyorlardı, kısa vadeli kaynak arayışlarında uzun vadede onları hayatta tutan şeyleri yok ediyorlardı. Sadece altı kişilerdi ama hiçbir şeye saygıları yoktu.

"Hey dedim!" Daha yüksek sesle seslendim, boynumu yaprak yığınının doğru uzatarak

Ağacın ortasında bir sincap yuvasına benziyordu. "Bahçeme zarar vermeyeceksen uzak dur demiştim sana! Bu konuda ne yapacaksın!"

Ben yerde huysuzlanırken bir hışırtı duyuldu ve ölü bir yaprak yere düştü. Solgun bir peri kafasını dışarı çıkardı, küçük bekâr klanının lideri hemen bana yöneldi. "Burası senin bahçen değil," dedi yüksek sesle. "Burası benim bahçem ve sen kısa bir ley hattında uzun bir yürüyüşe çıkabilirsin, umurumda değil."

Ağzım açık kaldı. Arkamdan bir pencerenin kapanma sesi geldi; Ivy bundan sonra olacaklarla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onu suçlamıyordum ama burası Jenks'in bahçesiydi ve eğer onları kovmazsam, onu geri dönmeye ikna edene kadar bahçe darmadağın olacaktı. Ben bir koşucuydum, lanet olsun. Jenks'in bahçesini sağlam tutamazsam, bu unvanı hak etmiyordum. Ama her seferinde daha da zorlaşıyordu ve ben içeri girdiğim anda geri dönüyorlardı.

"Beni görmezden gelme!" Peri ortak yuvanın içinde kaybolurken bağırdım. "Seni pis küçük budala!" Solgun yüzün yerini minik, çıplak bir kış alıp yaprak tomarının arasından bana doğru sallandığında içimden bir öfke çığlığı koptu. Yukarıda, ulaşamayacağım bir yerde güvende olduklarını sanıyorlardı.

Tiksindim, kırık sapları bıraktım ve kulübeye doğru yürüdüm. Onlar bana gelmiyordu, ben de onlara gidiyordum. Merdivenim vardı.

Mezarlıktaki mavi alakargalar, ben on iki metrelik metalle boğuşurken dedikodu yapacak yeni bir şeyin tadını çıkararak seslendiler. Gövdeye doğru manevra yaparken alt dallara çarptı ve tiz bir protestoyla yuva mavi ve turuncu kelebek kanatlarından oluşan bir patlamayla boşaldı. Bir ayağımı ilk tırabzana koydum, gözlerimdeki kırmızı kıvrımı şişirerek. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama bahçeyi mahvederlerse Jenks'in çocukları açlıktan ölecekti.

"Şimdi!" diye yüksek sesle bir talep geldi ve keskin pimler sırtımı sıkıştırdığında haykırdım.

Sinerek başımı eğdim ve döndüm. Merdiven kaydı ve yok ettikleri çiçek tarhına düştü. Sinirlenerek yukarı baktım. Geçen yılın meşe palamutlarını üzerime fırlatıyorlardı, sivri uçları canımı yakacak kadar sertti. "Sizi küçük sümüklüler!" diye bağırdım, iyi ki ağır tilsimi takmıştım.

"Tekrar!" diye bağırdı lider.

Üzerime gelen bir avuç meşe palamudu karşısında gözlerim büyüdü. "Rhombus," dedim, tetikleyici kelime zor öğrenilmiş bir dizi zihinsel egzersizi başlatarak

Neredeyse içgüdüsel bir hareketti. Düşündüğümde daha hızlı bir şekilde, farkındalığım mezarlıktaki küçük ley hattına dokundu. Enerji içimi doldurdu, hafıza ve eylem arasındaki zamanda denge eşitlendi. Etrafımda döndüm, ayak parmağımla işaret ederek kaba bir daire çizdim ve ley hattı gücü onu doldurarak kapattı. Bunu dün gece yapabilirdim ve bana taktıkları tılsımlı gümüş olmasaydı, bir beladan kurtulabilirdim.

Parıldayan bir sonsuzluk şeridi parlayarak var oldu, alternatif gerçekliğin molekül inceliğindeki tabakası başımın üzerinde ve ayaklarımın altı metre altında kavis çizerek havadan daha iğrenç bir şeyin geçmesini engelleyen dikdörtgen bir baloncuk oluşturdu. Özensizdi ve bir iblisi bile tutamazdı ama meşe palamutları üzerinden pır pır ederdi. Kurşunlara karşı da işe yarıyordu.

"Kesin şunu!" Telaşla haykırdım. Her zamanki kırmızı enerji parlaklığı, auramın ana rengini alırken altına dönüştü.

Beni güvende ama baloncuma hapsolmuş halde gören en büyük peri, güve benzeri kanatlarının üzerinde aşağı doğru süzüldü, elleri dar kalçalarının üzerindeydi ve örümcek ağıyla örülmüş saçları onu Azrail'in altı inçlik bir negatifine benzetiyordu. Dudakları solgun yüzüne karşı kıpkırmızıydı ve ince yüz hatları kararlılıkla gerilmişti. Acımasız güzelliği onu inanılmaz derecede kırılgan gösteriyordu, ama kaskatı kesilmişti. O bir bahçe perisiydi, geçen bahar beni neredeyse öldüren suikastçılardan biri değildi ama yine de yaşama hakkı için savaşmaya alışkındı. "İçeri girersen sana zarar vermeyiz," dedi alaycı bir tavırla.

Kıs kıs güldüm. Ne yapacaklardı ki? Ölene kadar kelebek öpücüğü mü?

Heyecanlı bir fısıltı dikkatimi mezarlığı çevreleyen yüksek duvarın üzerinden beni izleyen mahalle çocuklarına çekti. Her Inderlander'ın imkansız olduğunu bildiği küçük uçan şeylerin en iyisini yapmaya çalışırken gözleri kocaman açılmıştı. Kahretsin, cahil bir insan gibi davranıyordum. Ama burası Jenks'in bahçesiydi ve onları elimden geldiğince oyalayacaktım.

Kararlı bir şekilde çemberimden çıktım. Çemberin enerjisi bana geri dönerken sarsıldım, chi'mden taşım ve ley hattına geri döndüm. Dartları hazırlamak için tiz bir çığlık geldi.

Dart mı? Oh harika. Nabzım hızlandı, hortumu almak için mutfağın uzak tarafına koştum.

"Nazik olmaya çalıştım. Makul olmaya çalıştım," diye mırıldanırken vanayı açtım ve püskürtme başlığından su damlamaya başladı. Mezarlıktaki mavi alakargalar ötüyordu ve ben hortumla boğuşuyordum.

mutfağın köşesine takıldı. Eldivenlerimi çıkarıp hortumu sinüs dalgasına çevirdim. Serbest kaldı ve geriye doğru tökezledim. Dışbudak ağacından organizasyonun tiz sesleri geliyordu. Onları daha önce hiç hortumla temizlememiştim. Belki bu işe yarar. Peri kanatları ıslakken iyi sonuç vermezdi.

"Yakalayın onu!" diye bir bağırış geldi ve başımı kaldırdım. Ellerindeki dikenler kılıç kadar büyük görünüyordu ve bana doğru geliyorlardı.

Nefes nefese hortumu doğrulttum ve sıktım. Yukarı fırladılar ve ben de onları takip ettim, su acınası bir damlaya dönüşüp yere doğru eğilip öldüğünde dudaklarım aralandı. *Bu da ne böyle?* Fıskıran suyun sesiyle döndüm. Hortumu kesmişlerdi!

"O hortum için yirmi dolar harcadım!" diye bağırdım, sonra tüm klan önümde, muhtemelen ucu zehirli sarmaşıkla kaplı minik mızraklarla dururken solgunlaştığımı hissettim. "Ee, bunun hakkında konuşabilir miyiz?" Kekeledim.

Hortumu düşürdüm ve turuncu kanatlı peri bekârlığa veda partisindeki vampir striptizciler gibi sırtıttı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve acaba kilisenin içine kaçıp Ivy'nin kahkahalarına maruz mu kalsam yoksa dayanamayıp kötü bir zehirli sarmaşık vakası mı geçirsem diye düşündüm.

Peri kanatlarının sesi kalbimi boğazıma getirdi. "Jenks!" Baş perinin omzumun ötesine sabitlenmiş endişeli bakışlarını takip etmek için dönerek haykırdım. Ama gelen Jenks değil, karısı Matalina ve en büyük kızı Jih'ti.

"Geri çekil," diye tehdit etti Matalina, baş hizamda yanımda gezinirken. Manevra kabiliyeti daha yüksek olan yusufçuğa benzeyen kanatlarının sert şakırtısı nemli saçlarımin tellerini yüzümü gıdıklamaya başladı. Geçen kışa göre daha zayıf görünüyordu, çocuksu yüz hatları daha sertti. Gözlerinde kararlılık okunuyordu ve elinde ipinde ok olan bir yay tutuyordu. Kızı daha da uğursuz görünüyordu, elinde ahşap saplı gümüş bir kılıç vardı. Sokağın karşısında küçük bir bahçesi vardı ve henüz bir koca edinmediği için onu ve kendini korumak için gümüşe ihtiyacı vardı.

"O benim!" diye bağırdı peri hayal kırıklığı içinde. "İki kadın bir bahçeyi tutamaz!"

Matalina kararlılıkla, "Sadece üzerinde uçtuğum yeri tutmam yeterli," dedi. "Çık dışarı. Şimdi."

Tereddüt etti ve Matalina yayı daha geriye çekerek küçük bir

Gıcırdıyor.

"Sadece siz gittiğinizde alacağız!" diye bağırarak klanına geri çekilmelerini işaret etti.

"O zaman al," dedi. "Ama ben buradayken, sen olmayacaksın."

İki buçuk santimlik bir perinin bütün bir peri klanını alt edişini dehşet içinde izledim. Jenks'in ünü böyleydi ve perilerin yetenekleri de böyleydi. İsteseler suikast ve şantajla dünyayı yönetebilirlerdi. Ama tek istedikleri küçük bir toprak parçası ve ona bakacak huzurdu. "Teşekkürler Matalina," diye fısıldadım.

Bahçeyi mezarlıktan ayıran diz yüksekliğindeki duvara doğru çekilirken çelik bakışlarını onlardan ayırmadı. "Fideleri kanlarıyla suladığım zaman bana teşekkür edin," diye mırıldandı, beni şok ederek. Güzel, ipek giysili peri on sekiz yaşlarında görünüyordu, Jenks ve çocuklarıyla birlikte bütün kış Were'nin bodrumunda yaşadığı için her zamanki bronzluğu solmuştu. Dalgalı yeşil, hafif elbisesi kanatlarından gelen cereyanda dalgalanıyordu. Kanatları kızıninkiler gibi öfkeden kıpkırmızıydı.

Bahçe perileri mezarlığın bir köşesine kaçmış, neredeyse bir sokak ötedeki karahindibaların üzerinde kavgacı bir gösteriyle gezinip dans ediyorlardı. Matalina yayını çekti ve nefes verirken bir ok fırlattı. Parlak turuncu bir nokta önce yukarı sonra aşağı doğru sarsıldı.

"Onu yakaladın mı?" diye sordu kızı, ruhani sesi şiddetiyle korkutucuydu.

Matalina yayını indirdi. "Knadını bir taşa sabitledim. Sarsıldığında kanadı yırtıldı. Beni hatırlaması için bir şey."

Yutkundum ve sinirli bir şekilde ellerimi kotuma sildim. Atış arazinin her tarafından duyuluyordu. Kendimi sakinleştirerek musluğa gittim ve püsküren suyu kapattım. "Matalina," dedim doğrulurken ve başımı sallayarak kızını selamladım. "Teşekkür ederim. Neredeyse beni zehirli sarmaşıkla dolduracaklardı.

Nasıl? Jenks nasıl? Benimle konuşacak mı?" Ağzımdan kaçırdım ama gözlerini kaçırınca kaşlarım çatıldı ve umudum kırıldı.

"Özür dilerim Rachel." Uzattığım elin üzerine yerleşti, kanatları hareketlendi, sonra kasvetli bir maviye dönüşürken hareketsiz kaldı. "O... Ben... Bu yüzden buradayım."

"Tanrım, o iyi mi?" Güzel kadın gözyaşlarına boğulmaya hazır görüldüğünde aniden korktum. Matalina soğukkanlılığını korumaya çalışırken ben de uzaktaki perilere baktım. *O ölmüştü. Jenks ölmüştü.*

"Rachel..." diye mırıldandı, elini gözünün altına sildiğinde daha da bir melek gibi görünüyordu. "Bana ihtiyacı var ve çocukların dönmesini yasakladı. Özellikle de şimdi."

Hayatta olduğu için duyduğum ilk rahatlama hissi yerini endişeye bıraktı ve kelebek kanatlarına baktım. Gittikçe yaklaşıyorlardı. "Hadi içeri girelim," dedim. "Sana biraz şekerli su hazırlayayım."

Matalina başını salladı, yayı elinden sarkıyordu. Yanındaki kızı mezarlığı izliyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Jih'in bahçesinin güvende olduğundan emin olduktan sonra geri döneceğim."

Sanki sokağın karşı tarafındaki bahçesini görebilecekmişim gibi kilisenin önüne baktım. Jih sekiz yaşında görünüyordu, ancak peri yıllarında kendi başına olacak kadar büyümüştü ve aktif olarak bir koca arıyordu, kendi bahçesini geliştirirken acele etmemek gibi eşsiz bir durumda buluyordu, babasının ona verdiği gümüşle tutuyordu. Ve bir peri klanını daha yeni kovduklarını düşünürsek, eve döndüğünde Jih'in üzerine atlamak için bekleyen kimsenin olmadığından emin olmak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Tamam," dedim ve Matalina ile Jih birkaç santim yükselerek bana yeşil şeylerin kokusunu gönderdiler. "Ben içeride bekleyeceğim. Siz içeri gelin. Ben mutfakta olacağım."

Yumuşak bir takırtıyla yüksek çan kulesinin üzerinden uçup gittiler ve ben endişeyle onları izledim. Jenks'in gururu onları bahçelerinden uzak tutarken ve iki yakalarını bir araya getirmekte zorlanırken işler muhtemelen onlar için zordu. Küçük adamlarla büyük gururun ne ilgisi vardı?

Sargılarımın eklemelerimden çıkmadığını kontrol ettikten sonra ahşap basamakları teptim ve bahçe spor ayakkabılarımı çıkardım. Onları orada bırakarak arka kapıdan girdim ve oturma odasına geçtim. Kahve kokusu neredeyse bir tokat gibiydi. Koridorun karşısındaki mutfakta bir çift erkeksi bot muşambanın üzerinde takırdadı ve tereddüt ettim. Bu Ivy değildi. *Kisten?*

Merakla mutfığa doğru yürüdüm. Açık kemerde duraksayarak boş görünen odayı taradım.

Mutfagımı sevdim. Hayır, başka şekilde ifade edeyim. Mutfagımı bir bulldogun en sevdiği kemiğe olan sadakatiyle seviyordum. Oturma odasından daha fazla yer kaplıyordu ve iki ocağı vardı - böylece asla büyü karıştırmak ve aynı alevde yemek pişirmek zorunda kalmıyordum. Parlak floresan ışıkları, geniş tezgah ve dolap alanı ve ortadaki ada tezgahının üzerinde asılı muhtelif seramik yazım gereçleri vardı. Lavabonun üzerindeki mavi perdeli tek pencerenin pervazında, üzerinde betam Bay Balık'ın yazılı olduğu büyük boy bir konyak sürahesi duruyordu. Hassas bir büyü için ekstra korumaya ihtiyaç duyduğumda kullanmak üzere muşambaya sığ bir daire kazınmıştı ve köşedeki süveter askısında otlar asılıydı.

Ağır, antika bir çiftlik masası iç duvarı kaplıyordu, benim tarafımda daha önce orada olmayan bir yığın kitap duruyordu. Diğer tarafta ise Ivy'nin özenle yerleştirilmiş bilgisayarı, yazıcısı, haritaları, renkli kalemeleri ve can sıkıntısından kaçıışlarını planlamak için ihtiyaç duyduğu diğer her şey duruyordu. Kitap yığını kaşlarımı kaldırmama neden oldu ama paslanmaz çelik buzdolabının açık kapısından görünen kot pantolonlu arka tarafa bakıp gülümsedim.

"Kist," dedim, sesimin memnuniyet verici tınısı yaşayan vampirin başını kaldırmasına neden oldu. "Ivy olduğunu sanıyordum."

"Merhaba aşkım," dedi, genellikle taklit ettiği İngiliz aksanı neredeyse yok gibiydi, kapıyı ayağıyla gelişigüzel kapatırken. "Umarım kendimi içeri almamın bir sakıncası yoktur. Zili çalıp ölüleri uyandırmak istemedim."

Gülümsedim ve o da krem peyniri tezgâha bırakıp bana doğru ilerledi. Ivy henüz ölmemişti ama kalkması gerektiğini düşündüğü saatten önce uyandırırsanız evsiz bir köprü trolü kadar kötü davranırdı. "Mmmm, bana kahve yaptığın sürece istediğin zaman içeri girebilirsin," dedim ve bana sarılıp selam verirken kollarımı onun ince beline doladım.

Yakın kesilmiş tırnakları boynumdaki yeni çürüklerin ve diş izlerinin bir santim üzerinde gezindi. "İyi misin?" diye nefes aldı.

Sesindeki endişe karşısında gözlerim kapandı. Dün gece gelmek istemişti ve gelmemesini istediğimde gelmemesini takdir etmiştim. "Ben iyiyim," dedim, ona adil oynamadıklarını, beş alfanın zaten adil olmayan bir dövüşte orospularına avantaj sağlamak için bir raunda bağlandıklarını söyleme fikriyle oynuyordum. Ama bu o kadar alışılmadık bir olaydı ki, uydurduğumu söyleyeceğinden korktum ve bu bana çok fazla mızızlanma gibi geldi.

Onun yerine başımı ona yasladım ve kokusunu içime çektim: koyu deri ve ipek karışımı bir koku. Omuzlarını sıkıca saran siyah pamuklu bir tişört giymişti ama ipek ve deri kokusu hâlâ üzerindeydi. Onunla birlikte alacakaranlık

Vampirlerin etrafında dolaşan tütsü kokusu. Ivy'yle yaşamaya başlayana kadar bu kokuyu vampirlerle özdeşleştirmemiştim ama şimdi gözlerim kapalı bile odada Ivy'nin mi yoksa Kisten'in mi olduğunu anlayabilirdim.

Her iki koku da çok lezzetliydi ve beni rahatlatmak ve gevşetmek için bilinçsizce yaydığı vampir feromonlarını isteyerek içime çekerek derin derin nefes aldım. Bu, istekli bir kan kaynağı bulmayı kolaylaştıran bir adaptasyondur. Kisten ve ben kanımızı paylaşmıyorduk. Ben paylaşmıyordum. Bu küçük cadı değil. Ne şekilde ne de hiçbir zaman. Bir oyuncak olma riski -irademin bir vampire verilmesi- çok gerçektir. Ama bu hafif bir vızıltının tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu.

Kalp atışlarını duyabiliyordum ve parmakları sırtımın alt kısmında nefis bir yol izlerken oyalandım. Alnım omzuna geldi, o bot giydiği ve ben çorap giydiğim için normalden daha alçaktı. Verdiği nefes saçlarımı karıştırdı. Bu his başımı yukarı kaldırdı ve uzun perçemlerinin altından mavi gözleriyle doğrudan karşılaştım, normal büyüklükteki göz bebeklerinden buraya gelmeden önce kan arzusunu dindirdiğini okudum. Genelde öyle yapardı.

"Toprak gibi kokman hoşuma gidiyor," dedi, gözleri yarı kapalı ve sinsiydi.

Gülümseyerek bir tırnağımı sert yanağında gezdirdim. Küçük bir burnu ve çenesi vardı ve kendine daha sert bir görünüm vermek için genellikle bir günlük kirli sakal bırakırdı. Saçları neredeyse sakalına uyacak şekilde sarıya boyanmıştı, ancak onu daha koyu köklerle ya da renklendirecek bir tılsımla henüz yakalamamıştım. "Saçının gerçek rengi ne?" Ensesindeki ince tellerle oynarken düşüncesizce sordum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak geri çekildi. İki dilim kızarmış ekmek ortaya çıktı ve tezgâha doğru kayarak bir tabak getirdi ve ekmeği üzerine koydu. "Ah, sarışın."

Gözlerim onun çok güzel kıkırda gezindi ve manzaranın tadını çıkararak tezgâha yaslandım. Kulaklarının kenarları soluk bir kırmızıya bürünmüştü ve ben de harekete geçerek, birinin ikiz elmas küpelerden birini kopardığı yırtık kulağında parmağımı gezdirmek için eğildim. Sağ kulağında hâlâ iki küpe de duruyordu ve kayıp küpenin kimde olduğunu merak ettim. Soracaktım ama Ivy'de olduğunu söylemesinden korktum. "Saçını boyuyorsun," diye ısrar ettim. "Gerçekten ne renk?"

Krem peyniri açıp tostun üzerine kalın bir tabaka halinde sürerken bana bakmadı. "Biraz kahverengi. Neden? Bu bir sorun mu?"

Ellerimi beline koyarak onu çevirdim. Onu yere sabitledim.

karşı, kalçalarımız birbirine değene kadar eğildim. "Tanrım, hayır. Sadece merak ettim."

"Oh." Elleri belime dolandı ve rahatlamış olduğu her halinden belliydi, yavaşça içine çekti, sanki ruhumu da içine çekiyordu. Ondan bana doğru bir arzu kıvılcımı sıçradı, nefesimi tutmak için doğrudan merkezime gitti. Beni kokladığını, bedenimin ona doğru bastırıldığı hafif gerginlikten kucaklaşmamızı daha fazlasına dönüştürme isteğini okuduğunu biliyordum. Doğal kokularımızın birbirine karışmasının güçlü bir kan afrodizyakı olduğunu biliyordum. Kazara bile olsa tenimi kırırsa Ivy'nin onu öldüreceğini de biliyordum. Ama bunların hepsi eski haberlerdi ve Kisten'in cazibesinin bir kısmının sunduğu derin yakınlık ile kontrolünü kaybedip beni ısırması gibi potansiyel bir tehlikenin karışımı olduğunu kabul etmezsem aptallık etmiş olurum. Evet, aptal ve güvenen bir kızdım ama bu harika bir seks sağlıyordu.

Ve Kisten çok dikkatli, diye düşündüm, içinden yükselen alçak hırıltıyla çekingen bir şekilde uzaklaşarak. Kontrolünden emin olmasaydı buraya gelmezdi ve bir vampir ısırganının getirebileceği sözde seksten daha iyi cinsel coşkuya karşı irademi test ettiğim kadar, onun da benim yasak kanımla dalga geçtiğini biliyordum.

"Görüyorum ki komşularınla arkadaş oluyorsun," dedi ve pencereyi yeniden açıp ellerimi yıkamak için ondan uzaklaştım. Eğer durmazsam, Ivy bunu hissedecek ve dışlanmış bir sevgili gibi ters ters bakacaktı. Oda arkadaşı ve iş ortağıydık, hepsi bu ama daha fazlasını istediğini saklamaya çalışmıyordu. Bir keresinde benden, söz konusu vampir güneş ışığı tarafından sınırlandırıldığında vampir gücünün bir numaralı yardımcısı ve kullanıcısı olan scion'u olmamı istemişti. Henüz ölmemişti ve bir filize ihtiyacı yoktu ama Ivy bir plancıydı.

Bu pozisyon benim için bir onurdu ama bir cadı olarak vampire dönüştürülemez olacak olmama rağmen bunu istemiyordum. Bağları güçlendirmek için kan değişimi gerekiyordu, bu yüzden ilk istediğinde onu kesin bir dille reddetmişim ama eski lise oda arkadaşıyla tanıştıktan sonra bundan daha fazlasının peşinde olduğunu düşündüm. Kisten kan dürtüsünü seks arzusundan ayırabiliyordu ama Ivy ayıramıyordu ve kana susamış bir vampirin benden aldığı hisler aksini düşünemeyeceğim kadar cinsel açlığa benziyordu. Ivy'nin onun soyundan gelmem için yaptığı teklif aynı zamanda sevgilisi olmam için de bir teklifti ve ona ne kadar değer versem de ben bu şekilde yaratılmamıştım.

Musluğu kapattım ve ellerimi bulaşık havlusunda kuruladım, bahçeye yaklaşan kelebek kanatlarına kaşlarımı çatarak baktım. "Orada bana yardım edebilirdin," dedim ekşiyerek.

"Ben mi?" Mavi gözleri eğlenceyle parlayarak portakal suyunu masanın üzerine koydu.

ve buzdolabını kapattı. "Rachel, tatlım, seni seviyorum ama sence ne yapabilirdim?"

Bulaşık havlusunu tezgâha fırlatıp ona sırtımı döndüm ve kollarımı kavuşturarak temkinli bir şekilde yaklaşan kanatlara baktım. Haklıydı ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Matalina ortaya çıktığı için şanslıyım ve ne istediğini tekrar merak ettim.

Sıcak bir nefes omzuma dokundu ve Kisten'in vampir yumuşaklığındaki adımlarıyla duymadan bana yaklaştığını fark ederek irkildim. "İhtiyacın olsaydı dışarı çıkardım," dedi, gürleyen sesi içime işliyordu. "Ama onlar sadece bahçe perileri." "

"Evet," dedim iç çekerek. "Sanırım." Döndüğümde gözlerim omzunun üzerinden masanın üzerindeki üç kitaba kaydı. "Bunlar benim için mi?" Konuyu değiştirmek isteyerek sordum.

Kisten yanımdan uzanıp Bay'ın yanındaki vazodan erken açmış bir papatya kopardı. Balık. "Piscary onları camın arkasına koymuştu. Bana büyü kitapları gibi göründüler. İçlerinde kullanabileceğin bir şeyler bulabileceğini düşündüm. İstiyorsan senindir. Nereye gittiklerini ona söylemeyeceğim."

Gözleri bana yardım etmek için sabırsızlanıyordu ama ben kıpırdamadım, lavabonun yanında durup kollarımı kavuşturarak onları inceledim. Eğer usta vampir onları camın altına koyduysa, muhtemelen güneşten daha eskiydiler. Daha da kötüsü, iblis büyüğü gibi görünüyordular ve sadece iblisler yapabildiği için işe yaramazlardı. *Genel olarak.*

Kollarımı açarak onları tekrar düşündüm. Belki kullanabileceğim bir şey vardı. "Teşekkürler," dedim, en üstteki kitaba dokunmak için hareket ettim ve auram sıvıdan şuruba dönüşmüş gibi hafif bir süngerimsi his hissettiğimde bir ürperti bastırdım. Yırtık derim karıncalandı ve elimi kotuma sildim. "Başın belaya girmeyecek mi?"

Çenesinin hafifçe gerilmesi gerginliğinin tek işaretiydi. "Onu öldürmeye çalışmaktan daha büyük bir belada mı demek istiyorsun?" dedi uzun perçemlerini gözlerinden kaçırarak.

Ona hastalıklı bir gülümseme verdim. "Ne demek istediğini anlıyorum." Kisten küçük bir bardak portakal suyu doldurup mikrodalganın arkasından çıkardığı tepsiye koyarken ben kendime bir fincan kahve almaya gittim. Tost tabağı üzerine kondu, hemen ardından da pencere kenarından aldığı papatya geldi. İzledim, bana keskin yüzünü göstermek için yan yan gülümsediğinde merakım arttı.

ve hepsiyle birlikte koridora fırladı. Tamam, yani benim için değildi.

Tezgâha yaslanarak kahvemi yudumladım ve kapının gıcırdayarak açılmasını dinledim. Kisten'in sesi neşeyle seslendi, "İyi günler, Ivy. Uyan, uyan, yumurta ve fırın!"

"Defol git, Kist," diye mırıldandı Ivy. "Hey!" diye daha yüksek sesle bağırdı. "Açma şunları! Ne halt ediyorsun sen?"

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve kıs kıs gülerek kahvemi alıp masaya oturdum.

"İşte benim kızım," diye ikna etti Kisten. "Otur. Kahveyi dökmeden önce şu lanet tepsiyi al."

"Bugün Cumartesi," diye hırladı. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

Kisten'in sakinleştirici sesinin tanınmaz bir şekilde yükselip alçalmasını dinlerken, neler olduğunu merak ettim. Varlıklı ailelerden gelen Kisten ve Ivy birlikte büyümüş, birlikte yaşamayı denemiş ve arkadaş olarak ayrılmışlardı. Söylentilere göre Piscary, içlerinden biri ölmeden önce bir araya gelmelerini ve yaşayan vampir soyunu devam ettirecek bir sürü çocuk sahibi olmalarını planlıyordu. İlişkiler konusunda uzman değildim ama ben bile bunun gerçekleşmeyeceğini söyleyebilirdim. Kisten Ivy'ye çok değer verirdi, Ivy de Kisten'e. Ama onları birlikte görmek bana her zaman yakın bir ağabey/kardeş ilişkisi hissi vermiştir. Yine de, bu yatakta kahvaltı olayı alışılmadıktı.

"Kahveye dikkat et!" Kisten haykırdı, hemen ardından Ivy'nin ciyaklaması geldi. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Odamdan defol!" diye hırladı, gri ipekli sert bir ses.

"Kıyafetlerini hazırlayayım mı aşkım?" Kisten, sahte İngiliz aksanıyla ve kahkaha dolu bir ses tonuyla konuştu. "Geçen sonbahar boyunca giydiğin o pembe eteğe bayılıyorum. Neden artık onu giymiyorsun?"

"Çık dışarı!" diye bağırdı ve duvara bir şeyin çarptığını duydum. "Yarın krep mi var?"

"Odamdan defol git!"

Kapı tıkırdayarak kapandı ve Kisten'in sırtışına kendi sırtışımla karşılık verdim.

içeri girdi ve kahve makinesine gitti. "Bahis mi kaybettin?" Tahmin ettim ve o da ince kaşlarını kaldırarak başını salladı. Köşedeki sandalyeyi ayağımla ittim, o da fincanını alıp yerleşti, uzun bacakları masanın köşesinden benimkileri çevreledi.

"David ile bir koşuya çıkabileceğini ve bunu bir kavgaya dönüştürmeden eve dönebileceğini söyledim. O da yapamayacağını söyledi." Şekerliğe uzandı ve iki kaşık dolusu döktü.

"Teşekkürler," dedim, ona karşı bahse girdiğine sevinmiştim.

"Bilerek kaybettim," dedi ve daha ilk nefesini almadan haklılığını ezip geçti.

"Çok teşekkürler," diye düzelttim, ayaklarımı onunkilerin arasından çekerek.

Bardağını yere bırakıp öne doğru eğildi ve ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Kes şunu Rachel. Bir hafta boyunca her sabah buraya gelmek için başka nasıl bir bahane bulabilirdim ki?"

Şimdi ona kızamazdım, bu yüzden gülümsedim, bakışlarımı sarmaş dolaş ellerimize indirdim, benimkiler onun bronz, erkeksi parmaklarının yanında ince ve solgundu. Onları böyle bir arada görmek güzeldi. Geçtiğimiz dört ay boyunca bana ilgi göstermemişti, daha ziyade ikimizden biri ne zaman havaya girse orada ve müsaitti.

Ölümsüz usta vampir hapiste olduğu için Piscary'nin işlerini yürütmekle inanılmaz derecede meşguldü - benim sayemde - ve ben de Ivy'nin ve koşucu şirketim Vampiric Charms'ın kendi payıma düşen kısmıyla meşguldüm. Sonuç olarak, Kisten ve ben birlikte hem son derece tatmin edici hem de merak uyandırıcı bir şekilde özgürleştirici bulduğum spontane yoğun zamanlar geçirdik. Kahve ya da yemek eşliğinde neredeyse her gün yaptığımız kısa sohbetler, Adirondacks'te hafta sonu savaşı Wereler'den kaçarak ve sivrisinekleri tokatlayarak geçirdiğimiz üç günlük bir hafta sonundan daha keyifli ve güven vericiydi.

Kariyerimi sürdürmek için harcadığım zaman konusunda hiçbir kıskançlık hissetmedi ve ben de kan arzusunu başka bir yerde yatıştırdığı için sadece rahatlama hissettim - bu, onunla başa çıkmanın bir yolunu bulana kadar görmezden geldiğim bir parçasıydı. Kanla beslenen cadılar ve yaşayan vampirler uzun vadeli bağlılıklarla tanınmadıkları için geleceğimizde sorunlar vardı. Ama yalnız kalmaktan yorulmuştum ve Kisten benim her duygusal ihtiyacımı karşıladı, ben de onun bir tanesi hariç tüm ihtiyaçlarını karşıladım ve bir başkasının bunu benim açımdan hiçbir güvensizlik duymadan yapmasına izin verdim. İlişkımız gerçek olamayacak kadar iyiydi ve bir kez daha biriyle nasıl huzur bulabileceğimi merak ettim.

bir cadı ile hiç tutamadığım vampir.

Ya da Nick'le, diye düşündüm, yüzümdeki ifadenin kaybolduğunu hissederek.

"Ne?" Kisten, ruh halimdeki değişimin yüzümü maviye boyamış olmamdan daha fazla farkındaydı.

Nefes aldım, düşüncelerimin gittiği yer için kendimden nefret ediyordum. "Hiçbir şey." İnce ince gülümsedim. "Sadece seninle olmaktan ne kadar hoşlandığımı düşünüyordum."

"Ah." Kıllı yüzü endişeli bir gülümsemeye dönüştü. "Bugün ne yapıyorsun?"

Arkama yaslandım, elimi onunkinden çektim ve çorap ayaklarımı kucağının iki yanına koydum, böylece uzaklaştığımı düşünmeyecekti. Gözlerim omuz çantama ve çek defterime kaydı. Para konusunda çaresiz değildim; geçen kış saat altı haberlerinde bir iblis tarafından kırımın üzerinde caddede sürüklenirken gösterilmemden sonra hizmetlerim için gelen çağrılar dramatik bir şekilde azalmıştı. Ve David'in iyileşmek için birkaç gün izin alma tavsiyesine kulak verdiğim için, zamanı araştırma yaparak, banka hesabımı dengeleyerek, banyomu temizleyerek ya da yapıcı bir şeyler yaparak geçirmem gerektiğini biliyordum.

Ama sonra Kisten'in gözleriyle karşılaştım ve aklıma gelen tek fikir... ah, hiç de yapıcı değildi. Gözleri sakın değildi. İçlerinde siyahın en hafif yükselişi, mavinin en hafif incelişi vardı. Bakışlarını benimkilere dikerek ayaklarımdan birine uzandı ve onu kucağına alarak ovmaya başladı. Nabzımın hızlandığını hissettiğinde hareketinin ardındaki niyet güçlendi ve masajı... olasılıklardan bahseden bir ritim aldı.

Nefesim geldi ve gitti. Gözlerinde kana susamışlık yoktu, sadece içimi sıkan ve iblis yaramı sızlatan bir arzu vardı.

"Çamaşır yıkamam mı gerekiyor?" Kaşlarımı kaldırarak söyledim.

"Çamaşırhane." Elleri ayağımı bırakıp yukarı doğru sürünmeye başlarken benden hiç bakmadı. Hareket ediyor, bastırıyor, ima ediyordu. "Kulağa su ve sabun içeriyormuş gibi geliyor. Mmmm. Kaygan olabilir. Ve dağınık. Sanırım bir yerlerde bir kalıp sabunum var. Yardım ister misin?"

Uh-huh, diye düşündüm, zihnim bana "yardım" edebileceği olası yolları ve Ivy'yi birkaç saatliğine kiliseden nasıl çıkarabileceğimi düşünüyordu.

Davetkâr gülümsememdeki hevesi gören Kisten uzandı ve sandalyemi masanın köşesine çarpa çarpa çekerek canlı bir vampir gücüyle onunkine yaklaştırdı. Bacaklarım dizlerimi iki yanına koyacak şekilde açıldı ve o da öne doğru eğildi, gözlerinin mavisi ince bir şerit halinde kayboldu.

Gerginlik yükselirken dudaklarımı yırtık kulağının yanına koydum. Deri ve ipek kokusu üzerime çöktü ve beklentiyle gözlerimi kapattım. "Şapkalarını aldın mı?" Fısıldadım.

Başını salladığını hissettim ama ben daha çok dudaklarının nereye gittiğiyle ilgileniyordum. Bir eliyle çenemi kavradı ve yüzümü kendisine doğru eğdi. "Her zaman," dedi. "Her zaman ve sonsuza dek seninle."

Tanrım, diye düşündüm, neredeyse eriyordum. Kisten bir tutku anında derimi parçalamamak için keskin köpek dişlerine başlık takardı. Bu başlıklar genellikle hâlâ kontrolden yoksun ergenlik çağındaki canlı vampirler tarafından takılırdı ve Kisten birlikte uyuduğumuzda bunları taktığını öğrenen birilerinin onu azarlama riskini göze almıştı. Bu kararı, kanımı ondan esirgeme isteğime duyduğu saygıdan ve Ivy'nin kanımı alırsa onu iki kez kazığa oturtmakla tehdit etmesinden kaynaklanıyordu.

Kisten bağlanmanın ve bir vampirin gölgesine dönüşmemenin mümkün olduğunu iddia ediyordu ama gördüğüm her şey aksini söylüyordu. Korkum devam ediyordu. Onun kepleri de öyle.

Nefes aldım, vampir feromonlarını içime çektim, beni rahatlatmalarını diledim, iblis yaramda uğuldayan karıncalanma vaadinin vücudumda yarışmasını istedim. Ama sonra Kisten sertleşti ve geri çekildi.

"Ivy?" Fısıldadım, bakışları uzaklaştıkça gözlerimin endişelendiğini

hissettim. "Peri kanatları," dedi sandalyemi iterek.

"Matalina," diye cevap verdim, bakışlarımı salona açılan açık kemere yönelttim.

Uzaktan bir gümbürtü duyuldu. "Jenks?" Ivy'nin boğuk sesi odasından geldi.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Matalina'nın kanatlarını kapalı bir kapıdan mı duymuştu? Harika. Tek kelimeyle harika. O zaman bizim konuşmamızı da duymuş.

"Bu Matalina!" Jenks olduğunu düşünerek patlamasını istemediğim için bağırdım.

Ama artık çok geçti ve kapısı gümbürtüyle açıldığında garip bir şekilde durdum. Ivy sendeleyerek içeri girmeden bir kalp atışı önce Matalina hızla mutfağa girdi ve bir eliyle açık kemere dayanarak haysiyetsiz bir çöküşle durdu.

Üzerinde hâlâ daracık geceliği vardı, siyah ipek bornozu uzun boylu, sırık gibi yapısını, dövüş sanatları antrenmanlarından kalma düzgün ve pürüzsüz bacaklarını gizlemek için neredeyse hiçbir şey yapmıyordu. Uyumaktan dağılmış düz siyah saçları oval yüzünü dağınık bir şekilde çerçevesiyordu. Saçlarını kısa bir süre önce kestirmişti ve kulaklarının hemen altından döküldüğünü görmek beni hâlâ şaşırtıyordu. Uzun boynunu daha uzun gösteriyordu, üzerindeki tek yara izi estetik ameliyattan dolayı artık silikleşmiş, pürüzsüz bir çizgiydi. Yatağından kaldırıldığı için gözleri fal taşı gibi açılmıştı; kahverengi, badem biçimli gözleri her zamankinden daha büyük görünüyordu ve ince dudakları küçük dişlerini gösterecek şekilde aralanmıştı.

Başını eğen Kisten sandalyesinde döndü. Kızın kıyafetsizliğini görünce sırtı genişledi.

Pek de nazik olmayan girişinden dolayı yüzünü buruşturan Ivy, duygularını her zamanki gibi demir gibi tutmaya çalışarak kendini toparladı. Solgun yanakları kızarmıştı ve ani bir hareketle bornozunu kapatırken gözlerine bakmadı. "Matalina," dedi, sesi uyku yüzünden hâlâ pürüzlüydü. "Jenks iyi mi? Bizimle konuşacak mı?"

"Tanrım, umarım öyledir," dedi Kisten kuru bir sesle, sırtını Ivy'ye dönmek için sandalyesini çevirerek.

Tedirgin peri uçarak orta adadaki tezgâhın üzerine tünedi. Üzerinden süzülen gümüş ışıltılardan oluşan parlak bir iz, telaşlı halinin açık bir kanıtı olarak yavaşça düşerek geçici bir güneş ışını oluşturdu. Cevabını zaten biliyordum ama başını sallayıp kanatları kıpırdamadığında kendimi tutamayıp yere yığıldım. Güzel gözleri irileşti ve ipek elbisesinin kumaşını buruşturdu. "Lütfen," dedi, sesinde korkutucu bir endişe vardı. "Jenks sana gelmeyecek. Çok korkuyorum Rachel. Yalnız gidemez. Yalnız giderse geri dönmez!"

Birdenbire çok daha fazla endişelendim. "Nereye gideceksin?" Daha da yaklaşarak söyledim. Ivy de içeri girdi ve altı periye karşı koyabilen bu küçük kadın ağlamaya başladığında neredeyse çaresiz bir şekilde onun önünde kümelenedik. Her zamanki beyefendi Kisten bir mendili dikkatle yırttı ve ona başparmağının tırnağı büyüklüğünde bir parça uzattı. Bunu bir bez olarak kullanabilirdi.

Matalina hıçkırıklar arasında nefesini tutarak, "Jax," dedi. Jax onun

En büyük oğlum.

Korkum daha da arttı. "Nick'in dairesinde," dedim. "Seni oraya götüreceğim."

Matalina başını salladı. "O orada değil. Kış gündönümünde Nick'le birlikte ayrıldı."

Sarsılarak doğruldum, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissediyordum. "Nick burada mıydı?" Kekeledim. "Gündönümünde mi? Hiç aramadı bile!" Şok olmuş bir halde Ivy'ye baktım. Lanet olası insan piçi! Gelmiş, dairesini boşaltmış ve gitmişti; tıpkı Jenks'in söylediği gibi. Beni önemseydiğini sanıyordum. Yaralanmışım ve hipotermi yüzünden yarı ölüydüm ve o öylece çekip gitmişti? Öfkelenidikçe, çoktan geçtiğini düşündüğüm ihanet ve kafa karışıklığı başımı ağrıtabilecek şekilde kabarıyordu.

"Bu sabah bir telefon aldık," diyordu Matalina, benim durumumdan habersiz, Kisten ve Ivy bilmiş bakışlar atsa da. "Michigan'da olduğunu düşünüyoruz."

"Michigan!" Ağzımdan kaçırdım. "Michigan'da ne işi var?"

Ivy yaklaştı, neredeyse Matalina ile benim arama girecekti. "Düşündüğünü söyledin. Kesin olarak bilmiyor musun?"

Peri gözyaşları içindeki yüzünü Ivy'ye çevirdi, yas tutan bir melek kadar trajik ve güçlü görünüyordu. "Nick, Jax'e Michigan'da olduklarını söylemiş ama onu başka bir yere götürmüşler. Jax kesin olarak bilmiyor."

Onu taşıdılar mı?

"Onu kim taşıdı?" Yakınına eğilerek söyledim. "Başları belada mı?"

Ufak tefek kadının gözleri korkmuştu. "Jenks'i hiç bu kadar kızgın görmemişim."

Nick, Jax'i işine yardım etmesi için yanına aldı ama bir şeyler ters gitti. Şimdi Nick yaralı ve Jax eve gidemiyor. Yukarısı soğuk ve çok endişeliyim."

Ivy'ye baktım, gözleri kararmış, gözbebekleri büyümüş, dudakları ince, öfkeli bir çizgiye dönüşmüştü. İş mi? Nick müze eserlerini temizler ve eski kitapları restore ederdi. Ne tür bir iş için bir periye ihtiyacı olabilirdi ki? Michigan'da mı? Çoğu perinin o enlemde hâlâ kış uykusundan uyandığı bahar mevsiminde mi?

Düşüncelerim Nick'in sırdaş rahatlığına, rozeti olan her şeyden kaçınmasına, hınzırca hızlı zekasına ve zaman verildiğinde hemen hemen her şeyi ele geçirebilme konusundaki esrarengiz eğilimine gitti. Onunla Cincy'deki fare dövüşlerinde tanışmıştım; bir vampirden bir kitap "ödünç aldıktan" sonra fareye dönüşmüştü.

Cincinnati'ye geri dönmüş ve bana burada olduğunu söylemeden Jax ile birlikte ayrılmıştı. Jax'i neden yanında götürsün ki?

Yüzüm ısındı ve dizlerimin titrediğini hissettim. Pixie'lerin bahçıvanlıktan başka becerileri de vardı. *Kahretsin. Nick bir hırsızdı.*

Tezgâha sertçe yaslanarak Kisten'den Ivy'ye baktım, yüz ifadesi bana bildiğini söylüyordu ama kendim anlayana kadar ona sadece kızacağımı fark ettim. Tanrım, ne kadar aptalmışım! Her zaman oradaydı ve ben bunu görmeme izin vermemiştim.

Ağzımı açtım, Kisten beni kaburgalarımın bıçaklayınca sıçradım. Gözleri Matalina'ya kaydı. Zavallı kadın bilmiyordu. Ağzımı kapattım, üşüdüğümü hissettim.

"Matalina," dedim usulca. "Nerede olduklarını öğrenmenin bir yolu var mı? Belki Jax bir gazete ya da başka bir şey bulabilir."

"Jax okuyamıyor," diye fısıldadı, başını ellerinin arasına aldı, kanatları sarktı. "Hiçbirimiz okuyamıyoruz," dedi ağlayarak, "Jenks hariç. O I.S. için çalışabilmek için öğrendi."

Kendimi çok çaresiz hissettim, hiçbir şey yapamadım. On santim boyundaki birine nasıl sarılırsın? Ona en büyük oğlunun bir hırsız tarafından kandırıldığını nasıl söylersin? Güvendiğim bir hırsız tarafından?

"Çok korkuyorum," dedi minik peri, sesi boğuklaşmıştı. "Jenks onun peşinden gidiyor. Kuzeye doğru gidiyor. Geri dönmeyecek. Orası çok uzak. Yeterince yiyecek bulamayacak ve geceleri kalabileceği güvenli bir yer olmadığı sürece hava çok soğuk." Ellerini çekti, küçücük yüz hatlarındaki sefalet ve kalp acısı içime korku saldı.

"Nerede o?" Artan öfkem korkumu bastırarak sordum.

"Bilmiyorum." Matalina elindeki yırtık mendile bakarken burnunu çekti. "Jax havanın soğuk olduğunu ve herkesin şekerleme yaptığını söyledi. Büyük yeşil bir köprü ve bir sürü su var."

Sabırsızlıkla başımı salladım. "Jax değil. Jenks."

Matalina'nın umutlu ifadesi onu Tanrı'nın tüm meleklerinden daha güzel gösteriyordu. "Onunla konuşacak mısın?" diye mırıldandı.

Yavaş bir nefes alarak Ivy'ye baktım. "Yeterince surat astı," dedim. "O küçük ahmakla konuşacağım ve o da beni dinleyecek. Ve sonra ikimiz de gideceğiz."

Ivy doğruldu, iki adım geri atarken kollarını iki yanında sıkıca tutuyordu. Gözleri genişti ve yüzü dikkatle boştu.

"Rachel-" dedi Kisten, sesindeki uyarı dikkatimi ona çekti.

Matalina on santim havaya kalktı, gözyaşları devam ederken bile yüzü ısıldı. "Yardım için sana geldiğimi öğrenirse çok kızar. Senden istediğimi ona söyleme."

Kisten'i görmezden gelerek kararlı bir nefes aldım. "Bana nerede olacağını söyle, ben de onu bulayım. Bunu tek başına yapmayacak. Benimle konuşup konuşmaması umurumda değil ama ben de onunla gideceğim."

Üç

Fincanımdaki kahve soğuktu, dudaklarıma götürene kadar bunu fark etmemiştim. Keskin ve acı tadı, boğazımdan aşağı kaymasına izin vermeden bir an önce yüzümü buruşturdu. Ürpererek dilimin üzerinde bir topak daha tuttum. Mezarlıktaki çizgiye dokunup kalemimi mutfak masasına bıraktığımda içimde yumuşak bir heyecan yükseldi.

"Mumun yanıışından ve gezegenin dönüşünden," diye fısıldadım kahvenin etrafında beceriksizce, parmaklarım karmaşık bir şekil çiziyordu. "Sürtünme, nasıl bittiğı ve başladığıdır." Gözlerimi devirerek ellerimi bir araya getirdim ve aynı anda "*Consimilis*" diyerek yüksek bir ses çıkardım. Tanrı yardımcım olsun, çok saçmaydı, ama kafiye parmak hareketlerini ve aslında tılsımı yapan iki kelimeyi hatırlamama yardımcı oldu.

"Soğuktan sıcağa, içindeki koşum takımı," diye bitirdim, ağızımdaki kahveyi odak nesnesi olarak kullanacak bir ley hattı hareketi yaptım, böylece... mesela... Bay Fish'in kâsesini ısıtmayacaktım. "*Calefacio*," dedim, içimden geçen tanıdık çizgi enerjisi damlasına gülümseyerek. Su moleküllerini uyarmak ve kahveyi ısıtmak için doğru miktarda güç olduğunu düşündüğüm şeyin içimden geçmesine izin vermek için farkındalığımı sıkılaştırdım. Fincan buharlaşmaya başladığında "Mükemmel," diye nefes aldım.

Parmaklarım sıcak porselenin üzerinde kıvrıldı ve çizgiyi tamamen bıraktım. *Çok daha iyi*, diye düşündüm bir yudum almaya gittiğimde, çok sıcak bulduğumda geri çekildim ve dudağıma dokundum. Ceri kontrolün pratikle geleceğini söylemişti ama ben hâlâ bekliyordum.

Kupayı yere bıraktım ve Ivy'nin haritalarını kendi alanımdan çıkarıp onunkilere doğru ittim. Kızılgerdan kuşları yüksek sesle ötüyordu ve Kisten'in ödünç aldığı kitapları karıştırırken gözlerimi kıstım, gelişmekte olan yağmur bulutlarının erken karanlığında okumaya çalışıyordum. Jenks'le kazara karşılaşmak için yarım saat içinde yola çıkmam gerekiyordu ve sabırsızlanmaya başlamıştım.

Ivy huysuzluklarından birini yapıyordu ve Kisten, Matalina gittikten kısa bir süre sonra beni bütün öğleden sonra delirtmesin diye onu aceleyle dışarı çıkarmıştı. Yakında öğrenecektim.

ve belki Kisten benim yerime ilgilenebilirdi.

Sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldığımda omurgam çatırdadı. Parmaklarımı alacakaranlıkta kararmış baskıdan çektim ve kopukluğun ürpertisinin ters bir statik şok gibi içime işlediğini hissettim. Kist'in kitapları gerçekten de iblis metinleriydi. Sayfaların uyuşuk hissine çabucak alışmış, her lanetin toprak ve ley hattı büyüsunü karıştırdığını, parçaların toplamından daha fazlasını yapmak için her ikisini de kullandığını fark ettiğimde onları keşfetmeye çekilmiştim. Latincem berbat olsa ve bu şeylerden korkmam gerektiğini yeni yeni hatırlamaya başlasam da, büyüleyici bir okuma oldu. Beklediğim gibi değildi.

Elbette, komşunuzun havlayan köpeğini ters çeviren, dördüncü sınıf öğretmeninize acı çektiren ya da sizi takip eden adamı tokatlamak için alevli bir cehennem topu çağıran kötü büyüler vardı, ama daha yumuşak büyüler de vardı. Zararını göremediğim büyüler, son derece yasal olan dünya tılsımlarımın yaptığı şeylerin aynısını yapan büyüler. Ve beni en çok korkutan da buydu.

İçe dönük bir ruh haliyle sayfayı çevirdim ve birini kalın bir hava tabakasıyla kaplayarak hareketlerini sanki pekmezin içindeymiş gibi yavaşlatan bir lanet buldum. Sanırım bir dövüşte avantaj elde etmek ve onları kafalarına bir darbe ya da bıçak darbesiyle öldürmek için kullanılabilirdi, ama tek yaptığınız onları yavaşlatmak ve böylece onlara bir çift kelepçe takmaksa, bu kişinin ruhunu lekeleyebilir miydi? Ne kadar çok bakarsam, bunu söylemek o kadar zorlaşıyordu. İblis lanetlerinin doğal olarak siyah olduğunu varsaymışım ama burada gerçekten bir zarar göremiyordum.

Daha da endişe verici olan, hepsinin sahip olduğu potansiyel gücü. Önümde detaylandırılan lanet, kara ley hattı cadılarının insanlara bir şeyden kaçamadıkları ya da sevdikleri birine yardım edemedikleri kötü rüyalar gördürmek için kullandıkları pekmez illüzyonu değildi. Ve zahmetli bir şekilde pişirilmesi ve belirli bir kişiye hedeflenmesi gereken, bu neredeyse tamamen hareketsizlikle değil, daha yavaş tepkilerle sonuçlanan toprak tılsımı da değildi. İblis laneti, ley hattı tılsımının hızlı uygulama ve geniş uygulama alanını alıp bir çift "kutuplaştırılmış" tılsımda kullandı ve böylece ona toprak büyüsunün gerçekliğini ve kalıcılığını verdi. İkisinin karışımıydı. Gerçek bir şeydi. İblis büyüsyüdü ve ben hem güneşin altında yürüyüp hem de onu yakabilen iki kişiden biriydim.

"Teşekkürler Trent," diye mırıldandım sayfayı çevirirken, parmak uçlarım karıncalanmıştı. "Baban tam bir şeftaliydi."

Ama şikayet etmiyordum. Ergenliğe kadar yaşamamalıydım. Genetik

Yakalandığım sapkınlık, onunla doğan her cadıyı iki yaşına gelmeden öldürüyordu. Trent Kalamack'ın babasının, beni öldüren aynı şeyin, genetik kontrol ve dengeleri yanlışlıkla atlatarak iblis büyüsü yapmamı mümkün kıldığını bilmediğine gerçekten inanıyordum. Tek bildiği, arkadaşının kızının eski bir hastalıktan ölmekte olduğuydu ve hayatımı kurtaracak bilgeliğe ve teknolojiye -yasadışı olsa bile- sahipti.

Öyleydi. Ve Trent'in babasının düzelttiği diğer cadının, iblis Algaliarept'in tanıdığı olarak cehennemini yaşıyor olması beni biraz endişelendiriyordu.

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi ama hemen bastırdım. Lee'ye beni Al'a vermemesini söylemişim.

Şansımız varken bizi ever-after'dan çıkarması için onu uyarmıştım. Ama hayır. Batıdan gelen kötü cadı her şeyi bildiğini sanıyordu ve şimdi hatasının bedelini hayatıyla ödüyordu. Ya o ya ben olacaktım ve ben yaşadığım yeri seviyordum.

Tazelenen bir rüzgâr esti, yağmurun izlerini taşıdı ve perdeleri yerinden oynattı. Önümdeki kitaba baktım ve bir solucanın beynine sahip olana kadar birinin zekasını çekip çıkaracak bir lanet bulmak için sayfayı çevirdim. Gözlerimi kırptırarak kitabı kapattım. Tamam, bazılarının siyah olduğunu anlamak kolaydı ama beyaz lanet diye bir şey var mıydı?

Mesele şu ki, toprak büyüsünün güçlü olduğunu biliyordum, ama ona ley hattı büyüsünün hızını ve çok yönlülüğünü vermek korkutucuydu. Ve büyünün iki dalının karışımı her lanetin içindeydi. Burada oturduğum birkaç saat içinde, kütleyi çizgi enerjisine ya da tam tersine çeviren lanetler buldum, böylece ley hattı büyüsünde olduğu gibi sadece boyut değişikliği yansımalarını yansıtmak yerine, büyük şeyleri gerçekten küçük ve küçük şeyleri de büyük yapabiliyordunuz; ve aynı zamanda bir toprak büyüsü iksiri içerdiğinden, değişim gerçektir - "yaşayabilir yavrulara sahip olmak" gibi gerçek.

Gergin bir şekilde kendimi masadan uzaklaştırdım. Parmaklarım hızlı bir ritimle eski tahtaya vurdu ve saate baktım. Neredeyse altı olmuştu. Burada daha fazla oturamazdım. Hava değişiyordu ve ben de onun içinde olmak istiyordum.

Ayağa fırlayarak kitabı aldım ve ortadaki ada tezgâhının altındaki alçak rafa diz çöktüm. Onu her zamanki kütüphanemle birlikte rafa kaldırmak istemedim ama üçünü birden yastığımın altında da istemediğim kesindi. Kaşlarımı çatarak, sıradan bir yemek kitabını büyü kitaplarımla iblis kitapları arasında tampon görevi görmesi için taşıdım. Batıl inançlarım vardı. Dava et beni.

Son iki kitap da yerine oturdu ve ben de doğrulup ellerimi kot pantolonuma silerek *Country*'nin arasında çok güzel bir şekilde duran kitaplara baktım

Annemden aşırđığım *Farm's Cookie Cookbook* ve üç yıl önce I.S.'nin gizli Noel Baba'sından aldığım *Real Witches Eat Quiche*. En çok hangisini kullandığımı tahmin edebilirsiniz.

Çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım, Ivy'nin ve benim yatak odalarımın ve banyoların yanından geçerek koridordan aşağıya inerken topuklu ayakkabılarım gıcırdıyordu. Sıralar çoktan gitmiş, geriye sadece bir zamanlar mihrabın durduğu yerin üzerindeki devasa haçın solmuş hatırası kalmıştı. Vitray pencereler diz hizasından on iki metrelik duvarların tepesine kadar uzanıyordu. Açık kiremitli tavan, bulutlardan gelen erken alacakaranlıkla alacakaranlıktı ve orada yine yaramazlık planlayan perilerin fısıltılı kıkırdamalarını duyabilseydim külotumu güneş şapkası olarak kullanırdım.

Büyük oda kilisenin ısıtılmış alanının yarısını kaplıyordu ve mihrabın bulunduğu ayak bileği yüksekliğindeki sahnedeki bitkilerle kaplı masam ve Ivy'nin antrenin hemen ötesindeki bebek kuyruklu piyanosu dışında boştu. Onu sadece bir kez çalarken dinlemiştim, uzun parmakları tuşlardan yüzünde nadiren gördüğüm bir duygu derinliği çıkarıyordu.

Geçerken masamdan anahtarlarımı aldım ve karanlık fuayeye doğru ilerlerken mutlu bir şekilde şingırdadılar. Gözlerimi kısarak, kırmızı deri ceketimi ve şapkamı ikiz meşe kapıların yanındaki askıdan aldım. Kapıyı açmadan önce son anda Ivy'nin şemsiyesini abanoz sapından tuttum. Kilit yoktu -sadece içeriden indirilebilen bir çubuk vardı- ama ley hatlarının bu tarafında hiç kimse bir Tamwood vampirinden çalmaya cesaret edemezdi.

Kapı arkamdan gümbürdeyerek kapandı ve ben de basamaklardan aşağıya, çatlak kaldırıma doğru fırladım. Bahar akşamı ılıktı, yaklaşan fırtınanın nemi hava basıncını değiştirerek ardıc kuşlarının ötmesine ve kanımın hızlanmasına neden oluyordu. Yağmurun kokusunu alabiliyor ve uzaktan gelen gök gürültüsünü hayal edebiliyordum. İlkbahar fırtınalarını severdim ve yükselen esintide yer değiştiren taze yeşil yapraklara gülümsedim.

Küçük garajın içine sıkışmış arabamı gördüğümde adımlarım hızlandı: önde iki koltuğu ve arkada iki kullanılamaz koltuğu olan parlak kırmızı bir üstü açık araba. Sokağın karşısında ve birkaç ev aşağıda, komşumuz Keasley ön verandasının kenarında duruyordu, kireçlenmeden dolayı omurgası bükülmüştü ve değişen rüzgârı tadarken başı yukarıdaydı. El salladığımda huysuz bir elini kaldırdı ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Görünmeyen anaokulu çağındaki çocuklar bağılıyor, hava basıncı değişimine benden daha az itidalli tepki veriyorlardı.

Caddenin yukarısında ve aşağısında insanlar, başları yukarıda ve gözleri gökyüzünde, Amerikan orta sınıf evlerinden çıkıyorlardı. Bu mevsimin ilk

ılık yağmur ve yeni aydan sadece üç gün sonra. İç İşleri herkesi dizginlemek için yoğun bir gece geçirecekti.

Artık benim sorunum değil, diye düşündüm neşeyle arabamın direksiyonuna yerleşirken ve rüzgârı saçlarımda hissedebilmek için arabanın üstünü açmaya zaman ayırırken. Evet, yağmur yağacaktı ama birkaç saat daha yağmayacaktı.

Başımda küçük kırmızı bir şapka ve rüzgârı engellemek için üzerime geçirdiğim şık deri ceketimle Hollows'a doğru mütevazı bir hızla ilerledim ve köprüyü geçip otoyola çıkana kadar bekledim. Yüzüme vuran nemli rüzgâr her kokuyu aylardır olduğundan daha keskin ve canlı bir şekilde bana getirdi ve lastiklerin, motorun ve rüzgârın diğer her şeyi susturan gürültüsü özgürlüğün kendisi gibiydi. Giriş rampasına park etmiş bir kruvazör gördüğümde kendimi sekseni geçerken buldum. Üzerinde Federal Inderland Bürosu'nun amblemi vardı ve neşeyle el sallayarak onu durdurdum ve karşılığında bir far kırpması aldım. İnsanlar tarafından yönetilen FIB'deki herkes arabamı tanıyordu, hatta arabayı bana onlar vermişti. FIB beni durdurmayacaktı ama Inderland'ın yönettiği I.S. durduracaktı, sırf ülke çapındaki o dandik polis teşkilatından ayrıldığım için inat olsun diye.

Uçuşan saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve dikkatle arkamı kontrol ettim. Arabamı alalı sadece birkaç ay olmuştu ve şimdiden sokaklarda görev yapan tüm I.S. dalkavukları beni tanıyor, her fırsatta ehliyetime puan eklememe yardım ediyorlardı. Ve bu hiç adil değildi! Bir ay önce kırmızı ışıktaki geçmemin çok iyi bir nedeni vardı ve sabahın beşinde kavşakta polisten başka kimse yoktu. Nereden geldiğini hâlâ bilmiyorum, belki bagajımdan? Ve 75'te hız yaptığım için kenara çekildiğimde bir randevuya geç kalmıştım. Herkesten çok daha hızlı gitmiyordum.

"Aptal araba," diye mırıldandım sevgiyle, yine de küçük kırmızı bilet mıknaşısını hiçbir şeye değişmezdim. I.S.'nin hayatımı çekilmez hale getirmek için her fırsatı değerlendirmesi onun suçu değildi.

Ama "Walkie Talkie Man" çalmaya başladı, Steriogram sadece bir vampirin yetişebileceği kadar hızlı şarkı söylüyordu ve küçük beyaz elin tekrar seksene çıkması ve ruh halimi de beraberinde sürüklemesi uzun sürmedi. Jenks'in koşu yaptığı Edgemont'a doğru ilerlerken flört etmek için bisikletli sevimli bir adam bile buldum.

Otoyoldan çıkarken rüzgârın kesilmesi neredeyse bir saldırıydı ve gerçek bir gök gürültüsü üzerime yuvarlandığında, arabanın üstünü açmak için yolun kenarına çektim. Motosikletli adam vızıldadığında başım yukarı kalktı.

elini selamlamak için kaldırdı. Belli belirsiz gülümsemem bir an sürdü, sonra kayboldu.

Eğer Jenks'i benimle konuşturamazsam, o küçük budalayı öldürecektim.

Derin bir nefes alarak telefonumu titreşime aldım, müziği kapattım ve trafiğe çıktım. Bir demiryolu hattının üzerinden geçtim, yaklaşan alacakaranlığa baktım ve yağmur tehdidi arttıkça yaya ve bisiklet trafiğinin hızının sıradanlıktan yoğunluğa dönüştüğünü fark ettim. Burası bir iş bölgesiydi, şehrin temalı bir alışveriş merkezine ve parklara dönüştürmek için çok para harcadığı eski sanayi bölgelerinden biriydi. Bana "Bayan Bryant'ın dairesini" hatırlattı ve kaşlarımı çattım.

Çok katlı geniş binayı değerlendirmek için adresin önünden geçtim. Art deco ve posta kutusundan, hafif ticari ve lüks apartmanların bir karışımına dönüşmüş bir üretim kompleksine benziyordu. Jenks'i görmemiştim, ama birini takip ediyorsa bu olağandışı bir durum sayılmazdı. Matalina, uçak bileti almak için para biriktirmek amacıyla müstehcen bir koşuya çıktığını söyledi.

Köşeyi dönüp bir kahvehanenin önündeki kaldırımda şanslı bir yer bulduğumda, park frenini kaldırıp vitesi boşa aldığımda kaşlarım endişeyle çatılmıştı. Pixie'ler ticari olarak uçamazdı, değişen hava basınçları onlara zarar verirdi. Jenks artık doğru düzgün düşünemiyordu. Matalina'nın bana gelmesine şaşmamalı.

Çantamı kaptığım gibi trafiğe göre hareket ettim ve dışarı çıktım. Alçalan bulutlara hızlıca bir göz attım ve Ivy'nin şemsiyesine uzandım. Kahve kokusu neredeyse beni içeri çekecekti ama itaatkâr bir şekilde diğer yöne gittim. Hızlıca bir bakış attım ve söz konusu binanın sokağına girdim, vampir yapımı botlarımın içinde ayaklarım sessiz olacak şekilde yürüdüm.

Çöp ve köpek idrarı kokusu güçlüydü ve burnumu kırıstırıp ceketimi daha da yaklaştıran gözden uzak kalabileceğim ve kompleksin ön kapısını izleyebileceğim bir yer aradım. Erkenciydim. Eğer onu içeri girmeden önce yakalayabilirsem çok daha iyi olacaktı. Ama sonra tanıdık bir kanat şakırtısı duyunca donup kaldım.

Yüzüm kıpırdamadan dar geçitten yukarı baktığımda, siyah bir vücut çorabı giymiş bir perinin, kirle kaplı bir zeminde görmek için temiz bir noktayı ovaladığını gördüm, kuş benekli, üst kat penceresi.

Utanç sesimi bastırdı. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Onu suçlamadım.

ona güvenmediğimi düşündüğüm için. Çirkin gerçek şuydu ki, güvenmemiştim. Geçen gündönümünde Trent Kalamack'ın bir elf olduğunu anlamıştım ve o zengin orospu çocuğunun, elflerin soyunun tükenmediğini ama saklandıklarını bildiğim için beni öldürmemesini sağlamak güzel bir şantaj gerektirmişti.

Trent'in ne tür bir Inderlander olduğunu öğrenmek peri dünyasının kutsal kâsesi haline gelmişti ve Jenks'in bunu ağzından kaçırmamasının çok cazip olacağını biliyordum. Öyle bile olsa, benim ihmal yalanlarımdan daha iyisini hak ediyordu ve şu anda bile beni dinlemeyebileceğinden korkuyordum.

Jenks havada asılı kalmış, içindeki her neyse ona odaklanmıştı. Sakin haliyle yusufçuk kanatları görünmüyordu ve üzerinde en ufak bir peri tozu yoktu. Kendinden emin görünüyordu ve alnına kırmızı bir bandana bağlamıştı. Bu, rakip bir peri ya da perinin bölgesini kazara işgal etmeye karşı bir korumaydı; kaçak avlanmaya kalkışmadan hızlı bir şekilde ayrılma sözü veriyordu.

Gergin bir şekilde kararlılığımı topladım, ara sokağın duvarına göz attıktan sonra duvara yaslandım ve rahat görünmeye çalıştım. "Yani, kocasını aldatıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Jenks, gözleri camın arkasına odaklanmıştı. "Yirmi beşinci yıldönümlerinde ona sürpriz yapmak için egzersiz kursuna gidiyor. Onu hak etmiyor, güvensiz piç kurusu."

Sonra sarsıldı ve neredeyse bitişikteki binaya çarpacak şekilde bir metre geriye savruldu. "Sen!" diye bağırdı, peri tozları güneş ışınları gibi süzülüyordu. "Ne halt ediyorsun sen? burada ne yapıyorsun?"

Kendimi duvardan ittim ve öne doğru bir adım attım. "Jenks-"

Bir taş gibi yere düşerek önümde durdu, parmaklarıyla işaret ederek bıraktığı peri tozunun yavaşça üzerimize düşmesini sağladı. Öfke, küçük yüz hatlarını kırıştırarak onu acımasız ve tehditkâr bir hale getirdi. "Sana söyledim!" diye bağırdı, çenesi sıkılmıştı ve kısa sarı saçlarının altındaki yüzü kıpkırmızıydı.

Telaşlanarak bir adım geri attım. "Jenks, o sadece endişeli-"

"İkinizin de canı cehenneme," diye hırladı. "Ben buradan gidiyorum."

Döndü, kanatları kırmızı bir bulanıklıktı. Tik tak, bir çizgiye dokundum. Enerji aktı, patlayan bir balonun yok olması için geçen sürede eşitlendi.

"Eşkenar dörtgen," diye bağırdım, bir daire hayal ederek. Altın bir tabaka mırıldanarak var oldu, o kadar kalındı ki çevredeki sokağın duvarlarını bulanıklaştırdı. Sendeledim, dengem bozuldu.

havada bir daire çiziyormuş gibi yapmaya bile zaman ayırmadığım için sorgulanabilir.

Jenks çemberin bir santim önünde sarsılarak durdu. "Seni zavallı aptal cadı!" diye bağırdı, daha kötü bir şey bulamamış gibiydi. "Çıkarın beni. Arabanı öldürmeliyim. Terliklerine sümüklü böcek yumurtası bırakmalıyım! Yapmalıyım, yapmalıyım..."

Ellerimi kalçalarımın koyup yüzüne baktım. "Evet, yapmalısın, ama önce beni dinleyeceksin!" Gözleri büyüdü ve o geri çekilene kadar öne doğru eğildim. "Neyin var senin Jenks? Bu sadece benim sana Trent'in ne olduğunu söylememle ilgili olamaz!"

Jenks'in yüzündeki şaşkınlık kayboldu. Gözleri boynumdaki bandajlara ve çürüklere değdi, sonra acı tılsımına kaydı. Görünüşe göre irade gücüyle, gözleri eski bir öfkeyle daraldı. "Doğru," dedi burnumun bir santim önünde durarak. "Bu senin bana yalan söylemenle ilgili! Bana bilgi konusunda güvenmemenle ilgili. Ortaklığımızın içine etmenle ilgili!"

Sonunda diye düşündüm. *Nihayet*. Çenemi sıktım, o bu kadar yakinken neredeyse şaşı olacaktım. "Yüce Tanrım! Sana onun ne olduğunu söylersem, bu seni mutlu eder mi?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Artık umurumda değil ve yardımına ihtiyacım yok. Çemberini kır ki senden uzaklaşabileyim, yoksa bir şeyi gitmemesi gereken yere sıkıştırırım, cadı."

"Seni aptal herif," diye bağırdım ısınarak. "İyi!" Öfkeyle bir ayağımı çemberin içine soktum. Çemberin enerjisi içime akarken nefesim tısladı. Sokağın sonunda yoldan geçen insanlar bize birkaç meraklı bakış attı. "Kaçın!" Ne düşündüklerini umursamadan elimle çılgınca işaret ederek "Kaçın!" dedim. "Git, seni korkak örümcek sümüğü topu. Son beş aydır özür dilemeye çalışıyorum, ama sen kokuşmuş küçük incinmiş duygularınla o kadar meşgulsün ki dinlemiyorsun. Bence hafife alınmak hoşuna gidiyor. Bence ezilmiş peri zihniyetinde kendini güvende hissediyorsun. Bence kendini sardığın 'kimsenin ciddiye almadığı zavallı küçük peri' saçmalığından zevk alıyorsun. Ve ben sana inandığımda, fikirlerini hayata geçirmek zorunda kalabileceğine dair ilk işarete korktun ve kaçtın!"

Jenks'in ağzı açık kalmış ve yavaş yavaş irtifa kaybetmeye başlamıştı. Onun bocaladığını görünce, sonunda onu sarsmış olabileceğimi düşünerek öne atıldım.

"Hadi git," diye devam ettim, bacaklarım titremeye başlamıştı. "İçinde kal

kokuşmuş küçük bodrum ve saklanmak. Ama Matalina ve çocukların bahçeye geri geliyor. Kışına kiraz sokup reçel yapsan da umurumda değil ama onlara ihtiyacım var. Karahindibalarımı kurtarmak için o lanet perileri dışarıda tutamam ve dolunaylı bir gecede desteğe ihtiyacım olduğu kadar bahçeme de ihtiyacım var.

Ve senin sızlanmaların artık hiçbir anlam ifade etmiyor çünkü ben özür dilemeye çalışıyorum ve senin tek yaptığın bana bok atmak. Artık özür dilemeyeceğim!"

Hâlâ havada asılı duruyor, kanatları kırmızının daha açık bir tonuna dönüşüyordu. Elleriyle ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve bandanasını çekiştirip kılıcına doğru düştüler.

"Jax ve Nick'i bulmaya gidiyorum," dedim, öfkem azalıyordu. Ne istediğimi söylemiştim ve geriye kalan tek şey onun ne düşündüğünü duymaktı. "Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Jenks ayağa kalktı. "Kuzeye gitmemin seninle hiçbir ilgisi yok," dedi

sıkıca. "Sanki yokmuş gibi," dedim, yağmurun ilk şiddetli damlasını

duyunca.

Çöplüğün yakınında. "O senin oğlun olabilir ama onun başını belaya sokan benim eski erkek arkadaşımdı. Sana yalan söyledi. Bana yalan söyledi. Ve ben de Nick'in kışını buradan sonsuza kadar tekmeleyebilmek için oraya gidiyorum." Asık suratlı ses tonumu ben bile duyabiliyordum ve Jenks bana kötü bir gülümseme verdi.

"Dikkatli ol," diye kışkırttı. "Birileri hâlâ ondan hoşlandığını düşünebilir."

"İstemiyorum," dedim, başımın ağrımaya başladığını hissederek. "Ama başı dertte ve her kimse onu öldürmesine izin veremem."

Jenks'in yüzüne acı ve şımarık bir ifade geri döndü ve bir teneke kutunun içinden çıkan dörtte ikilik bir parçanın ucuna doğru gitti. "Yuh-huh," dedi küçümseyerek, elleri kalçalarında. "Gerçekten neden gidiyorsun?"

"Sana nedenini söyledim," diye tersledim, ısırılan elimi saklayarak bana baktı

o.

Başını aşağı yukarı salladı. "Yada yada yada," dedi, bir get-bir eliyle "on-with-it" hareketi yaptı. "Neden gittiğini biliyorum ama bunu senden duymak istiyorum."

Buna inanmadığım için elim ayağıma dolaştı. "Çünkü çok kızgınım!" Dedim, yağmur artık durmadan yağıyordu. Eğer bu konuşmayı daha fazla sürdürmek zorunda kalırsak, sıırıslıkam olacaktık. "Geri geleceğini söyledi ve

Evini boşaltıp gidecek kadar uzun bir süre. Veda etmedi, 'harikaydı bebeğim ama şimdi gitmem gerek' bile demedi. Her tarafıma sıçtığını ve artık onu sevmediğimi yüzüne söylemem gerekiyor."

Jenks'in küçük kaşları kalktı ve keşke daha büyük olsaydı da sırtışını yüzünden silebilseydim diye düşündüm. "Bu bir tür kadın kapanış olayı, değil mi?" dedi ve ben de dudak büktüm.

"Bak," dedim. "Jax'i alacağım ve Nick'in zavallı kıcını içinde bulunduğu karmaşadan kurtaracağım. Benimle geliyor musun, yoksa sadece üç gün hastanede yatmana neden olacak bir uçak biletine harcayacağın maaşın için zamanını müstehcen koşullarla mı harcayacaksın?" Yavaşladım, uçup gitmeden Matalina'ya olan sevgisine hitap etme şansım olabileceğini düşündüm. "Matalina korkuyor, Jenks. Yalnız gidersen geri dönmeyeceğinden korkuyor."

Yüzü duygusuzlaştı ve bir an için çok ileri gittiğimi düşündüm. "Bunu kendi başıma yapabilirim," dedi öfkeyle. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

Düşüncelerim onun yetersiz yiyecek tedarikine ve soğuk kuzey gecelerine gitti. Michigan'da Mayıs ayında kar yağabilirdi. Jenks bunu biliyordu. "Eminim bilmiyorsundur," dedim. Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. "Tıpkı geçen yıl senin yardımın olmadan o peri katillerinden kurtulabildiğim gibi."

Dudakları büzüldü. Bana bir şey söylemek için nefes aldı. Elini kaldırdı, parmağıyla işaret etti. Gözlerimi kocaman ve alaycı bir şekilde açtım. Yavaşça elini indirdi. Hâlâ ikiye dördün üzerinde duran Jenks'in kanatları sarkmıştı. "Gidiyor musun?"

İçimdeki umut dalgasının ortaya çıkmasını engellemek için mücadele ettim. "Evet," dedim. "Ama bir şansım olması için bile bir güvenlik bypass uzmanına, keşiflere ve arkamı kollayacak güvendiğim birine ihtiyacım var. Ivy bunu yapamaz. Cincinnati'den ayrılamaz."

Jenks'in kanatları uğuldayarak hareket etti, sonra durdu. "Beni çok incittin Rachel."

Göğsüm suçluluk duygusuyla sıkıştı. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Ve özür dilerim. Yardımını hak etmiyorum ama yardım istiyorum." Başımı kaldırdım, gözlerimle ona yalvardım. Yüzünde ilk kez ona verdiğim acıyı gördüm ve kalbim yeniden kırıldı.

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldanarak havalandı.

Arkasından titrek bir adım attım. "Yarın gidiyorum. Öğlen erkenden."

Kanatlarını şakırdatarak Jenks bana doğru uçu. Neredeyse üzerine konması için elimi kaldıracaktım ama bundan kaçınırsa çok acırdı. "Sanırım bir cadı için erken," dedi. Kanatlarının sesi gözbebeklerim acıyana kadar yükseldi. "Tamam. Seninle geleceğim ama şirkete geri dönmeyeceğim. Bu tek seferlik bir anlaşma."

Boğazım kapandı ve bir yumruyu yuttum. Geri dönecekti. Bunu o da en az benim kadar biliyordu. Coşkulu bir şekilde "Evet!" diye bağırarak istedim. Yoldan geçen insanların bakışlarını üzerime çekmek için bağırarak istedim ama bunun yerine ona titrek bir şekilde gülümsedim. "Tamam," dedim, o kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım.

Gözlerimi bolca kırıştırarak onu sokağın başına kadar takip ettim. Jenks yağmurdan korunmak için daha önce şapkaının altına girmiş olsa da, henüz bunu istemek çok fazlaydı. "Bu gece yarısından sonra benimle kilisede buluşabilir misin?" diye sordum. "Yola çıkmadan önce hazırlamam gereken birkaç tılsım var."

Ara sokaktan birlikte çıktık, hafif kasvet bana sanki bir kara delikten çıkmışız gibi hissettirdi. İkimiz de yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorduk; kalıplar tanıdıktı ama hassasiyetler çok kırılıyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi Jenks endişeyle, yağmura bakarak. "Güzel.

Güzel." Ayaklarımın kaldırımı vuruşunu dinledim, gümbürtüler sarsıyordu omurgamda. "Bana verdiğin telefon setinin yarısı hâlâ sende mi?" Sesimdeki tereddütü duyabiliyordum ve Jenks'in de duyup duymadığını merak ediyordum. Bana gündönümü için verdiği telefonu saklamıştım. Hatta onu neredeyse bir tapınak haline getirmiştim.

Ivy'nin siyah şemsiyesini açtım ve Jenks şemsiyenin altına uçu. Beş ay önce olsa omzuma otururdu ama bu küçük güven gösterisi bile beni yakaladı.

"David getirdi," dedi sert bir sesle, uzak bir köşeye çekilerek. "Güzel,"

dedim tekrar, kendimi aptal gibi hissederek. "Yanında getirebilir

misin?" "Cebime sokmak için biraz büyük ama idare ederim." Bu İğneleyici ve ısırgan, ama sesi daha çok tanıdığım Jenks gibi çıkıyordu.

Ona bir göz attım ve gümüş parıltılardan oluşan belli belirsiz bir iz bıraktığını gördüm. Arabam az ilerideydi ve onu eve bırakmayı teklif edersem alınganlık gösterip göstermeyeceğini merak ettim.

"Korkak örümcek sümüşü topu mu?" Jenks kapıyı açtığımda içeri daldığını söyledi.

Sertçe yutkunarak kaldırırma ve bulutlar açılıp yağmur yağmaya başladığında korunmak için kaçışan insanlara baktım. O geri dönmüştü. Onu geri kazanmıştım. Mükemmel değildi ama bu da bir başlangıçtı. Nefesim titreyerek şemsiyeyi katladım ve içeri girdim. Arabayı çalıştırıp onu ısıtmak için kaloriferi sonuna kadar açarken, "Bana bir şans ver," dedim. "Zamanım kısıtlıydı."

Dört

Siyah dantelli bluzu elime alıp düşündüm. İç geçirerek vazgeçtim, katladım ve üçüncü çekmeceye geri tıktım. Elbette içinde iyi görünüyordum ama bu bir kurtarma operasyonuydu, bahar tatili değil. Onun yerine kısa kollu şeftali rengi pamuklu gömleği alıp, annemin mezuniyetim için bana verdiği bavuldaki kot pantolonun üzerine koydum. Bunun bir ipucu olmadığına ısrar etti ama ben şüphelerimi bugüne sakladım.

Üst çekmeceme geçerek bir hafta yetecek kadar çorap ve iç çamaşırı aldım. Ivy, Jenks ve çoluk çocuğunu almaya gittiği için kilise boştu. Yağmur, bir kalemle açık tuttuğum küçük vitray pencereme hoş bir şekilde vuruyor, pervazı ıslatıyor ama başka pek bir şey yapmıyordu. Karanlık bahçeden bir kurbağanın sesi geliyordu. Oturma odasından gelen yumuşak cazla iyice karıştı.

Dolabımın arkasında geçen hafta sakladığım kırmızı boğazlı kazağı buldum. Üzerindeki askıyı salladım, dikkatlice katladım ve diğerlerinin yanına koydum. Bir çift koşu şortu ve geçen kış Takata'nın konserinde çalışırken aldığım üzerinde STAFF yazan favori siyah tişörtümü de ekledim. Hava sıcaklığı sekseni de otuz beşi de rahatlıkla bulabilirdi. Memnuniyetle iç çektim. Gece yarısı yağmuru, kurbağa şarkısı, caz ve Jenks'in eve gelişi. Daha iyisi olamazdı.

Ön kapının gıcirtısıyla başımı kaldırdım. "Hey, benim," diye geldi Kisten'in sesi.

Ve şimdi daha da iyiydi. "Buraya," diye seslendim, koridora doğru iki adım attım, bir elim kapının pervazındaydı ve dışarıya doğru eğildim. İbadethanenin ışıkları loştu, uzun boylu silueti gizemli ve çekiciydi, yağmurluğunu silkeliyordu.

Kisten içeri girmeden hemen önce içeri daldım ve iç çamaşırı çekmecemi kapattım, elbise ayakkabılarının yumuşak ve kesin adımları parke zeminde belirgindi. Pizza ve başkasının parfümünün kokusu üzerindeydi ve özenle şekillendirilmiş saçları, temiz traşlı yanakları, pahalı elbise pantolonu ve ipek gömleğinden işten geldiğini anladım. Saygın, mali durumu iyi

Kisten'in başarılı kulüp yöneticisi yönü kadar daha sert, kötü çocuk imajı da vardı. İkisini de eşit derecede iyi yapabiliirdi.

"Merhaba aşkım," dedi, sahte İngiliz aksanıyla beni gülümsetmek için sertçe vurdu.

Elinde yağmur lekeli bir market poşeti vardı ve poşetin ağzı açıktı. Spor ayakkabılarımla ilerledim, ona sarılmak için uzanmak zorunda kaldım. Ben uzaklaşırken parmaklarım saçlarının nemli uçlarıyla oynadı ve o da bu alaydan hoşlanarak gülümsedi.

"Merhaba," dedim çantaya uzanarak. "Bunlar onlar mı?"

Başını sallayarak bana verdi, ben de yatağın üzerine koyup açtım ve içine baktım. İstedğim gibi, bir çift eşofman altı ve yumuşak bir flanel sweatshirt vardı.

Kisten çantaya baktı, açıkça nedenini bilmek istiyordu ama tek söylediği "Ivy çıktı mı?" oldu.

"Yağmur yüzünden Jenks'i almaya gitti." Dalgın bir şekilde alt çekmeceyi açtım ve bir tişört daha paketledim. "Onu benim kadar özlemiş," diye usulca bitirdim.

Yorgun görünen Kisten yatağımın başına oturmuş, uzun parmaklarıyla çantanın üst kısmını aşağı doğru yuvarlıyordu. Bavulumu kapattım ama fermuarını çekmedim. Saat ortasında Piscary'nin kulübünden ayrılması alışılmadık bir durumdu. Belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı. Doğrudum, kollarımı kavuşturdum ve beklemeye başladım.

"Bence gitmemelisin," dedi, sesi ciddiye.

Ağzım bir karış açık kaldı, şaşkınlığım bir araya gelince öfkeye dönüştü. "Bu Nick'le mi ilgili?" Doğal kokumun bir vampirinkiyle karışmasını engelleyen pahalı parfüm şişemi almak için şifonyerime döndüm. "Kisten, ben onu aştım. Bana biraz güven."

"Sebebi bu değil. Ivy-"

"Ivy!" Sertleştım, boş koridora baktım. "Ne olmuş ona? Piscary..."

Yavaşça hareket eden başı hayır dedi ve ben de bir kademe gevşedim. "Onu yalnız bırakıyor. Ama sana sandığından çok daha fazla güveniyor. Eğer gidersen, işler değişebilir."

Telaşla parfümü fermuarlı bir çantaya tıktırdım ve makyaj çantamın cebine attım. "Sadece bir, bilemedin iki haftalığına gideceğim. Sanki onun soyundan geliyorum."

"Hayır. Sen onun arkadaşısın. Ve bu onun için şu anda her şeyden daha önemli."

Kollarımı kavuşturarak şifonyerime yaslandım. "Bu benim sorumluluğum değil, benim kendi hayatım var," diye itiraz ettim. "Tanrım, kirayı paylaşıyoruz. Biz evli değiliz ki!"

Kisten'in gözleri masa lambamın loş ışığında kararmış, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Her gün uyandığında onunla kahve içiyorsun. Uyumadan önce perdeleri kapattığında koridorun karşısındasın. Bu senin için pek bir şey ifade etmeyebilir ama onun için her şey demek. Sen onun ilk gerçek arkadaşısın... Kahretsin, sanırım on yıldan fazla oldu."

"Sen onun arkadaşısın," dedim. "Peki ya Skimmer?"

"Onun kanının peşinde olmayan tek arkadaşı sensin," diye düzeltti, gözleri hüzünlüydü. "Bu farklı bir şey."

"Eh, boş ver gitsin," dedim, en sevdiğim son küpemi elime aldım ama onunla ne yapacağımı bilemedim. Tiksinerek onu da attım. "Ivy bana gitmemekle ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Rachel..." Ayağa kalktı ve gelip dirseklerimi kavradı. Parmakları sıcaktı, sıkılıp gevşediklerini hissettim. Oturma odasından caz sesi yükselip alçalıyordu. "Yapmayacak."

Başımı öne eğdim, hayal kırıklığına uğramıştım. "Ona bir kez bile şu an olduğumuzdan başka bir şey olacağımı söylemedim," dedim. "Bir yatağı, kanı ya da başka bir şeyi paylaşmıyoruz! Ben ona ait değilim ve onu bir arada tutmak benim işim değil. Hem neden tüm bunlar benim üzerime yıkılıyor? Onu benden daha uzun süredir tanıyorsun."

"Onun geçmişini biliyorum. Sen bilmiyorsun. Onun ne olduğunu bilmediğin için sana daha çok güveniyor." Devam etmeden önce tereddütlü bir nefes aldı. "Çok çirkindi Rachel. Piscary onu kanı şehvetten ya da aşktan ayıramayan vahşi bir aşığa dönüştürdü. Nefret ettiği bir şeye dönüşerek, sevdiğini sandığı herkesi memnun etmeye çalışarak kendini istismar etme modelini kabul ederek hayatta kaldı."

Bunu duymak istemiyordum ama hareket etmeye çalıştığımda beni daha sıkı kavradı.

"Şimdi daha iyi" dedi, mavi gözleri beni dinlemem için yalvarıyordu. "Alışkanlıklarını kırması uzun zaman aldı ve kendini iyi hissetmeye başlaması daha da uzun sürdü. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu senin sayende. Skimmer'ı seviyor ama o kadın Ivy'nin ne olduğunun ve oraya nasıl geldiğinin büyük bir parçası ve eğer gidersen..."

Çenem gerildi ve bundan hiç hoşlanmadığım için kaskatı kesildim. "Ben Ivy'nin bekçisi değilim," dedim içim burkularak. "Ben bunun için kaydolmadım, Kisten!"

Ama o sadece gülümsedi, yumuşak, anlayış ve pişmanlık dolu. Ivy'yi severdim.

-Ondan hoşlanıyordum, ona saygı duyuyordum ve onun yarısı kadar iradem olmasını diliyordum ama kimsenin bana bu kadar güvenmesini istemiyordum. Bırakın güçlü ve zihinsel istismara uğramış bir vampiri, kendime bile zor bakıyordum.

"Senin verebileceğinden fazlasını istemeyecektir," dedi. "Özellikle de buna ihtiyacı varsa. Ama sen onun yanına taşındın ve daha da önemlisi, ilişkiniz gelişmeye başladığında da kaldın."

"Affedersiniz?" Uzaklaşmaya çalışarak söyledim. Bırakmadı, ben de iki adım geriye düşerek ondan uzaklaştım.

Kisten'in yüz ifadesinde suçlayıcı bir ifade vardı. "Senden onun veliahtı olmanı istedi," dedi.

"Ve ben hayır dedim!"

"Ama sizi zorlamaya çalıştığı için onu affettiniz ve bunu hiç düşünmeden yaptınız."

Bu saçmalıktı. Bunların hepsini duymuştu. Neden bu kadar büyütüyordu ki? "Sadece antrenman yaparken sırtına atlayıp kulağına nefes aldığım için!" Dedim ki. "Onu çok zorladım ve bu onun hatası değildi. Ayrıca, beni veliahtı yapmazsa Piscary'nin beni öldüreceğinden korkuyordu."

Kisten başını salladı, sakın hali öfkemi dağıtmaya yardımcı oldu. "Bu kazananı olmayan bir durumdu," dedi yumuşak bir sesle. "Ve ikiniz de elinizden gelenin en iyisini yaptınız ama asıl mesele, neyi tetikleyebileceğini bilerek onun üzerine atladınız."

İtiraz etmek için bir nefes aldım, sonra telaşla arkamı döndüm. "Bu bir hataydı ve bir hata yaptım diye çekip gitmenin doğru olmadığını düşündüm."

"Neden olmasın?" diye ısrar etti. "İnsanlar her zaman birileri

bir hata."

Korkuyla onu iterek geçmeye çalıştım. Oradan çıkmam gerekiyordu.

"Rachel," dedi yüksek sesle, beni içine çekerek. "Neden gitmedin? değil mi? Kimse senin hakkında daha azını düşünmezdi."

Bir nefes aldım ve sonra bıraktım. "Çünkü o benim arkadaşım," dedim gözlerimi yere indirerek ve sesimi titrememesi için alçak tutarak. "İşte bu yüzden. Ve benim hatam yüzünden gitmem adil olmaz, çünkü o... bana güveniyor."

Omuzlarım çöktü ve Kisten'in beni kavrayışı gevşedi, beni daha yakına çekti. "Kahretsin, Kist," dedim, yanağımı gömleğine dayadım ve nefesini içime çektim. Koku. "Kendi başımın çaresine zor bakıyorum. Onu da kurtaramam."

"Kimse bunu yapmak zorunda olduğunu söylemedi," dedi, sesi içime doğru gürleyerek. "Ve kimse bu şekilde kalacağını da söylemedi. Seni hayatta tutmaya ve o yaranla bağlarını çözmeye yardım etmek Ivy'nin kendini değerli hissetmesini sağlıyor - dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyor. Bunun bir vampir için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sana benden daha çok yaslanıyor çünkü kendini senden sorumlu hissediyor ve sen de ona borçlusun."

İşte bu, diye düşündüm, sahipsiz vampir yaramın beni ne kadar savunmasız yaptığını hatırlayarak. Ama gitmememin nedeni Ivy'ye olan borcum değildi. Nick güvensiz bir durumda kalmak için bahaneler uydurduğumu, onun beni ısırmasını istediğimi söylemişti. Buna inanamazdım. Bu sadece arkadaşlıktı. Öyle değil miydi?

Kisten'in saçlarımda gezinen eli rahatlatıcıydı ve kollarımı beline dolayarak dokunuşunda huzur buldum. "Eğer gidersen," dedi, "onun gücünü alırsın."

"Bunu hiç istememiştim," dedim. Nasıl olmuştu da onun lod taşı olmuşum? Kurtarıcısı. Tek istediğim onun arkadaşı olmaktı.

"Biliyorum." Nefesi saçlarımı okşadı. "Kalacak mısınız?"

Yutkundum, hareket etmek istemiyordum. "Yapamam," dedim ve yüzümü görebilene kadar beni nazikçe geri itti. "Jenks'in bana ihtiyacı var. Sadece kısa bir koşu.

Beş yüz mil. Nick ve Jax'in başı ne kadar belada olabilir? Muhtemelen sadece kefalet parasına ihtiyaçları vardır. Geri döneceğim."

Kisten'in yüzü buruşmuş, zarif zarafeti kederle gölgelenmişti. Bana ve Ivy'ye duyduğu şefkat birbirine karışmış ve bir şekilde güzelleşmişti. "Yapacağını biliyorum. Umarım bunu yaptığında Ivy de burada olur."

Rahatsız bir şekilde dolabıma gittim ve bir şeyler arıyormuş gibi yaptım. "O büyük bir kız. Ona bir şey olmaz. Sadece bir günlük yol."

Bir şey söylemek için bir nefes aldı, sonra durdu, fikrini değiştirirken ayakları bir o yana bir bu yana kaydı. Yatağa geri dönerek buruşuk eşofman torbasını açtı ve içine baktı. "Bunları ne için istiyorsun ki? Kılık değiştirmek için mi? Yoksa beni hatırlamak için mi?"

Konuların değişmesine sevindim, elimde kış tekmeleyen botlarımla döndüm ve onları yatağın yanına koydum. "Seni hatırlıyor musun?"

Kulakları hafifçe kızardı. "Evet. Onları yastığının altına falan koymak istediğini sanıyordum. Yani orada seninleymişim gibi mi oldu?"

Çantayı ondan aldıktan sonra merakla içine baktım. "Onları çoktan giydin mi?"

Rahatsız olmuş bir şekilde elini pürüzsüz çenesinde gezdirdi. "Ah, sadece bir kez. Onların içinde terlemedim ya da başka bir şey yapmadım. Yatarken gömleklerimden birini giymekten hoşlanan bir kızla çıkmıştım. Sanki bütün gece ona sarılıyormuşum gibi hissettiğini söylemişti. Ben de bunun kızlara özgü bir şey olduğunu düşündüm."

Gülümsemem çiçek açtı. "Yani, böyle mi?" Kendimi kötü hissederek kazağımı çıkardım ve üstüme geçirdim. Kollarımı kendime sararak ileri geri kaydım, gözlerim kapalı ve derin nefes alıyordum. Güzel kokmasının nedeninin, avını bulmasını kolaylaştırmak için binlerce yıllık bir evrim geçirmiş olması umurumda değildi.

"Seni kötü, kötü cadı," diye fısıldadı Kisten. Sesindeki ani sıcaklık gözlerimi açtı. Yavaş bir nefes aldı, tüm vücudu hareket ediyordu. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

"Öyle mi? Peki ya şimdi?" Sırıtarak zıplama hareketleri yaptım, kokularımızın karışmasının onu biraz delirteceğini biliyordum.

Beklendiği gibi, gözleri ani bir kan şehvetiyle büyüdü ve siyahlaştı. "Rachel," dedi, sesi gerilmişti. "Yapma."

Kıkırdayarak uzanan elinden kaçtım. "Bekle! Bekle!" Nefesim kesildi. "Yapabilirim"

daha kötü."

"Dur," dedi Kisten, sesi alçak ve kontrollüydü. İçinde biraz tehdit vardı ve bana tekrar uzandığında çığlık atarak yatağın ucuna doğru fırladım. Vampir hızıyla beni takip etti, beni kısırdığında sırtım nefesimi kesen bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Gözlerimi kırıstırarak ve gülümseyerek kıpırdandım, kıvrıldım ve onun düğmelerine basmaktan zevk aldım. Sadece göstermelik bir direnç gösterdikten sonra durdum ve ağzımı bulmasına izin verdim.

Nefesim yavaş bir sesle beni terk ederken ona doğru gevşedim, kollarım aramızda sıkıştı. Omuzlarımdaki tutuşu sert ve baskındı. Sahiplenici. Ama kurtulmak için gerçek bir hareket yaparsam bırakacağını biliyordum. Yumuşak caz ruh halimi tamamlıyordu.

Parmaklarını sıktı ve bıraktı, dudakları çeneme değene kadar aşağı doğru hareket etti, çenemin çizgisini takip ederek kulağımın altındaki çukura ulaştı. Kalbim çarpmaya başladı ve başımı eğdim. Yara izimdeki karıncalanma arttığında nefesim şaşkın bir sesle kaçtı. Rüzgârda savrulan bir bayrağın çabukluğu ve ani şokuyla, sıcaklık beni sardı, damarlarımı takip etti ve ısrarcı bir vuruşa yerleşti - doğal sonuna kadar takip etmemi talep etti.

Kisten bunu hissetti ve nefesi hızlandığında ellerimi aramızdan çekerek parmaklarımı ensesine gönderdim. İhtiyacının, arzusunun benimkine çarparak onu daha da güçlendirdiğini hissettiğimde gözlerim kapandı. Dudakları eski yara izimi nazıkçe okşarken içimden bir ses kaçtı. Bedenim bu tutku dalgasına isyan etti ve dizlerimin bağı çözüldü. O buna hazırdı, beni sıkıca tutuyordu. Bunu istiyordum. Tanrım, nasıl da istiyordum. Yıllar önce ona ait bir şey giymeyi denemeliydim.

"Rachel," diye fısıldadı, nefesi sert ve arzudan ağırlaşmıştı. "Ne?" Nefes nefese kalmıştım, dudakları dudaklarımda olmasa da kanım hâlâ uğulduyordu. artık yara izi yok.

"Bir daha asla bana ait bir şey giyme. Yapamam..."

Anlamadığım için donup kaldım. Kurtulmak için bir hamle yaptım ama o beni sıkıca tuttu. Korku, bir zamanlar tutkunun aktığı yeri acıyla oyuyordu. Gözlerim onunkilere kaydı, kaybolmuş ve siyah olduklarını gördüm, sonra da ağzına. Şapkasını takmamıştı.

Kahretsin, onu çok zorlamıştım.

"Seni bırakamam," dedi dudakları kıpırdamadan.

Adrenalini yükseldi ve saç çizgisinde bir damla ter oluştu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Başım beladaydı.* Bakışlarım ağzının kenarındaki diş parıltısına kaydı. Bir nefesten diğerine, arzu madalyonu seksten kana dönmüştü. Lanet olsun, önümüzdeki on saniye gerçekten riskli olacaktı.

"Sanırım korkmazsan gitmene izin verebilirim," dedi, sesinde korku ve kana susamışlık birbirine karışmıştı.

Siyah gözlerinden başka yere bakamıyordum. Gözlerine bakamıyordum. Kisten bilinçsizce havaya feromon salgılayarak vampir yara izimin nabzımla eş zamanlı olarak içime dalga dalga tutku yaymasını sağlarken, içim içimi yiyordu.

Zihnim yarışırken, nefesimi yavaş ve eşit olmaya zorladım. Korku onu uçuruma sürükleyebilirdi. Ivy'yi bir kez aşağı çekmiştim ve hâlâ konuşuyorsa, şansın benden yana olduğunu biliyordum. "Dinle," dedim, vampir yaramın verdiği coşku gerçek dışı bir bulamaç halinde korkumla karışıyordu. İyi hissettiriyordu. Bu bir telaştı, aynı anda hem paraşütle atlamanın hem de seks yapmanın heyecanıydı ve beni ısırmasına izin vermenin bu hissi üç katına çıkaracağını biliyordum. Onu bırakacak ve kendimden uzaklaştıracaktım. "Gözlerimi kapatacağım çünkü sana güveniyorum," dedim.

"Rachel?"

Yumuşak ve yalvaran bir ses. Gerçekten bırakmak istiyordu. Kahretsin, bu benim hatamdı. Gerginlik başımı ağrıttı ve bakışlarının dönüştüğü siyah kürelere gözlerimi kapattım. Bu korkunun üstesinden gelmeyi on kat daha zorlaştırıyordu ama yine de ona güveniyordum. Bir çizgiye dokunup onu duvara uçurabilirdim - ve eğer zorlarsam yapardım- ama bu ilişkimizi tamamen değiştirirdi ve ben onu seviyordum. Bu sessiz, kararsız bir aşktı ve eğer batırmazsam büyüyeceğine dair korkutucu bir vaat içeriyordu. Ve ben güvene dayalı bir aşk istiyordum, kimin daha güçlü olduğuna değil.

"Kisten," dedim çenemi gevşetmeye zorlayarak. "Ben seni bırakacağım, sen de omuzlarımı bırakacaksın ve geri çekileceksin. Hazır mısın?" Nefesini duyabiliyordum, sert ve ısrarcıydı. İçimdeki bir akorda çarptı ve ikimiz de ürperdik.

Beni ısırmasına izin vermek çok iyi hissettirirdi, dişleri derine batar, beni kendine çeker, acı zevke dönüşür, ateş gibi içimi kavurur ve nefesimi çalar, beni hayal edilen coşku doruklarına çıkarırdı. Bu olurdu

İnanılmazdı, hissettiğim en iyi şeydi. Hayatımı sonsuza dek değiştirecekti. *Ve bu gerçekleşmeyecekti.* Vaat edilen tüm zevklere rağmen, aynı derecede çirkin bir gerçekliği sakladığını biliyordum. Ve korkuyordum.

"Şimdi, Kisten," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı, parmaklarımı hareket etmeye zorluyordum.

Ellerim ondan ayrıldı ve o da geri çekildi. Gözlerim parlayarak açıldı. Sırtı bana dönüktü, bir eli yatağımın ayak ucundaki bel hizasındaki direğin üzerindeydi. Boştaki eli titriyordu. Elimi uzattım, sonra tereddüt ettim. "Kisten, özür dilerim," dedim, sesi titriyordu ve başını salladı.

"Ben de." Boğuk sesi kumda akan su gibi içimden geçerek beni ılık ve ürpertici bir hale getirdi. "Bana bir iyilik yap ve bunu bir daha yapma."

"Emin olabilirsin." Kollarımı önümde kavuşturarak eşofmanını çıkardım ve yatağa düşmesine izin verdim. Boynumdaki karıncalanma kayboldu, beni titrer ve kalbim bulanır halde bıraktı. Kokularımızı karıştırmanın bir kan afrodizyakı olduğunu biliyordum ama bu kadar güçlü olduğunu ya da bu kadar hızlı ortaya çıkabileceğini bilmiyordum. Hâlâ hatalar yapıyordum. Neredeyse bir yıldır bu işi yapıyorum ve *hâlâ* hatalar yapıyorum.

Kisten'in başı yukarı kalktı ve ön kapının açıldığını duyduğumda şaşırmadım. Üç saniye içinde altı gümüş ve altın rengi çizgi baş hizasında kapımın önünden vızıldayarak geçti. İki saniye sonra geri döndüler.

"Merhaba, Bayan Morgan!" diye tiz bir ses geldi ve peri kızı kapıda kısa bir süre durdu, elbisesi ayak bileklerinde dalgalanarak içeri baktı. Yüzü kızarmıştı ve sarı saçları kanatlarından gelen rüzgarla dalgalanıyordu. Oturma odasından bir gürültü duyuldu ve başımı ağrıtabilecek kadar yüksek bir sesle bağırarak kaçtı. Müzik bangır bangır çaldı, sonra kesildi.

Kapıya doğru bir adım attım, Matalina önümde durunca sarsılarak durdum. Ben.

"Özür dilerim Rachel," dedi güzel peri kadın, yıpranmış görünüyordu. "Ben onunla ilgilen. Yağmur durur durmaz onları kütüğün yanına götüreceğim."

Sargılı eklemlerimin pürüzlü kenarlarını düzelterek, kaçan son tutkularımı ve Kisten'den gelen korkuyu temizlemeye çalıştım. Hareket etmemişti, belli ki hâlâ kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyordu. "Bunun için endişelenme," dedim. "Kiliseyi peri geçirmez hale getirecek zamanım olmadı." Bir gürültü daha duyuldu, bu sefer mutfaktan. Bir avuç dolusu peri aynı anda konuşarak yanımdan geçti ve Matalina da onları takip ederek dolaplarımdan uzak durmalarını tembihledi.

Ivy yanımdan geçip gittiğinde endişem daha da derinleşti. Jenks onun omzundaydı ve bana emin olmayan bir bakış atıp başıyla onayladı. Ivy Kisten'i görünce geri çekildi, kısa saçları sallanıyordu. Bakışları yataktaki gömleğine gitti, sonra yumuşak suçluluk duygumu ve ellerimdeki titremeyi fark etti. Burun delikleri alevlendi, vampir feromonlarının ve benim korkumun kokusunu aldı, ne olduğunu saniyeler içinde anladı. Çaresizce omuz silktim.

"Döndük," dedi kuru bir sesle, sonra mutfağa doğru ilerledi, adımlarının yeni yüksekliği ve vücudundaki hafif gerginlik Kisten'i fazla zorladığını bildiğinin tek işaretiydi.

Kisten bakışlarıma karşılık vermedi ama gözlerindeki mavi halkanın geri dönüşüyle omuzlarım gevşedi. "İyi misin?" diye sordum ve bana dudakları kapalı bir gülümseme verdi.

"Zaten giydiğim bir çifti sana vermemeliydim," dedi gömleği alıp çantaya koyarken. "Belki de onları yıkamalısın."

Uzattığında utanarak çantayı aldım. Beni koridora kadar takip etti, ben çamaşır makinesini çalıştırmak için diğer tarafa giderken mutfağa döndü. Sabunun keskin kokusu burnuma çarptı ve bir ölçek sabun koydum, sonra biraz daha ekledim. Kapağı kapattım ve ellerim çamaşır makinesinin üzerinde, başım eğik bir şekilde durdum. Bakışlarım ısırılmış elime takıldı. Bazen doğmuş en aptal cadı olduğumu düşünürdüm. Doğrulup yüzüme hoş bir ifade yerleştirdim ve Ivy'nin alaycı bakışını bekleyerek mutfağa yöneldim.

Kimsenin gözleriyle karşılaşamayınca, arkasına saklanabileceğim bir fincan almak için doğruca kahve makinesine gittim. Tüm peri çocukları oturma odasındaydı ve oyunlarının sesi, açık mutfak penceresinin önünden geçen yağmurun yumuşak sessizliğine karışıyordu. Ivy e-postalarına geri dönmeden önce bana alaycı bir bakış attı, köşedeki bilgisayarının başına park etmişti. Jenks pervazın üzerindeydi, sırtı bana dönük ıslak bahçeye bakıyordu ve Kisten benim sandalyemde oturuyordu, bacaklarını masanın köşesinden dışarı uzatmıştı. Kimse bir şey söylemiyordu.

"Hey, uh, Kist," diye kekeledim ve o da başını kaldırdı. "Bana verdiğin kitaplardan birinde Were için bir büyü buldum."

Sakinliğini bulmuş gibiydi ve ben gergin olmama rağmen gözleri yorgun bakıyordu. "Şaka yapmıyorum," dedi.

Cesaretleterek kitabı çıkardım ve önüne koyarak açtım.

Jenks uçarak yanıma geldi, neredeyse omzuma konacaktı ama son anda Kisten'inkini se ti. Başıını benimkine doğru kaldırmadan önce aşığı baktı, kanatları kıpırdamadan duruyordu. "Bu-

"Evet," diye araya girdim. "Bu iblis büyüsü. Ama gördün mü? Hiçbir şeyi öldürmek zorunda değilim."

Kisten nefesini üfledi ve kitaptan uzaklaşmadan önce Ivy'nin boş ifadesiyle karşılaştı. "İblis büyüsü yapabiliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım ve bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Ona nedenini söylemek istemiyordum ve Kisten başkalarının duyabileceği bir yerde bunu sormayacak kadar centilmen olsa da Jenks başka bir hik yeydi. Kanatlarını şakırdatarak ellerini kalçalarına koydu ve en iyi Peter Pan pozuyla kaşlarını çatarak bana baktı. "Nasıl oluyor da sen iblis büyüsü yapabiliyorsun da başka kimse yapamıyor?" diye sordu.

"Bir tek ben değilim," dedim sıkıca ve sonra Ivy ile benim kapı zili olarak kullandığımız çekme zilin metalik sesi nemli havada titreşti.

Ivy ve Kisten doğruldular ve ben de, "Muhtemelen Ceri'dir. Bu gece büyülerime yardım etmesi için ondan buraya gelmesini istedim."

"İblis b y leriniz mi?" Jenks ısırarak söyledi ve tartışmak istemediğim için kaşlarımı çattım.

"Onu içeri alacağım," dedi Kisten ayağa kalkarken. "Benim gitmem gerek. Bir randevum var."

Sesi gergindi ve yükselen açlığını gördüğümde kendimi pislik gibi hissederek geri çekildim. Kahretsin, bu gece dengede kalmakta zorlanıyordu. Bunu bir daha *asla* yapmayacaktım.

Kisten usulca uzandı ve ellerini hafifçe omzuma koyup bana hızlı bir öpücük verdiğinde hareket etmedim. "Kapattıktan sonra seni arayacağım. Kalkacak mısın?"

Başımı salladım. "Kisten,  z r dilerim," diye fısıldadım ve yavaş, ölçülü adımılarla dışarı çıkmadan önce bana bir gülümseme verdi. Açlığını gidermeden onu kızdırmak hiç adil değildi.

Jenks yanımdaki masaya kondu, kanatları dikkatimi çekmek için takırdıyordu. "Rachel, bu iblis büyüsü," dedi, kavgacı tavrı endişesini gizlemiyordu.

"Bu yüzden Ceri'den bakmasını istedim," dedim. "Bunu kontrol altına aldım."

"Ama bu iblis büyüü! Ivy, ona aptallık ettiğini söyle."

"Aptalca davrandığının farkında." Ivy birkaç tıklamayla bilgisayarını kapattı. "Kist'e ne yaptığını gördün mü?"

Kollarımı kavuşturdum. "Pekâlâ, bu bir iblis büyüü. Ama bu onu mutlaka siyah yapmaz. Bir şeye karar vermeden önce Ceri'nin ne dediğini duyabilir miyiz?" *Biz. Evet, biz. Yine bizdik ve öyle de kalacaktı, lanet olsun.*

Ivy bir hareket dalgasıyla ayağa kalktı, siyah kot pantolonu ve dar örgü gömleğiyle tavana doğru uzandı. Çantasını kaptı ve "Bekle, Kist!" diye bağırdı.

Jenks ve ben ona baktık. "Onunla mı gidiyorsun?" İkimiz için de sordum.

Ivy'nin onaylamayan bakışları bana yönelmişti. "Kimsenin ondan faydalanmadığından ve güneş doğduğunda kendinden nefret edeceğinden emin olmak istiyorum." Omuz silkerek ceketini giydi ve hava karanlık olmasına rağmen gözlüklerini taktı. "Eğer bunu bana yapsaydın, seni duvara yapıştıırırdım. Kist bir centilmen. Onu hak etmiyorsun."

Sırtımı duvara verdiğimi ve Kisten'in dudaklarının boynumda olduğunu hatırlayınca nefesim kesildi. Hatırladığım bir ihtiyaç dikenini boynumdan kasıklarına doğru hızla ilerledi. Ivy sanki ona tokat atmışım gibi nefesini içine çekti, yüksek duyuları benim durumumu Jenks'ten süzülen parıltıları görebildiğim kadar kolay kavradı. "Özür dilerim," dedim, benim karıncalanmasına rağmen. "Düşünmüyordum."

"İşte bu yüzden sana o lanet kitabı verdim," dedi sıkıca. "Sen bunu yapmak zorunda kalmayasın diye."

"Ne yaptı o?" Jenks sordu ama Ivy topuklu ayakkabılarını şakırdatarak dışarı çıkmıştı. "Hangi kitap? Vampirlerle çıkmakla ilgili olan mı? Tink'in külötu, o hâlâ sende mi?" diye ekledi.

Ivy koridordan görünmeden, "Pizza getireceğim," diye seslendi.

"Ne yaptın, Rache?" Jenks kanatlarından çıkan rüzgârın yanaklarımı serinlettiğini söyledi.

"Kisten'in tişörtünü giydim ve zıplama hareketleri yaptım," dedim utanarak.

Küçük peri homurdanarak yağmuru kontrol etmek için pencere kenarına gitti. "Böyle numaralar yapmaya devam edersen insanlar ısırılmak istediğini düşünecek."

"Evet," diye mırıldandım, soğumakta olan kahvemden bir yudum aldım ve orta adadaki tezgâha yaslandım. Hâlâ hatalar yapıyordum. Sonra Quen'in bir keresinde bana söylediği şeyi hatırladım. *Eğer bir kez yaparsan, bu bir hatadır. İki kez yaparsan, artık hata değildir.*

Beş

İbadethanedeki yumuşak sohbet yerini kesik adımlara bıraktığında başımı kaldırdım ve Ceri kemerin köşesinden tereddütle baktı. Yağmur başlığını üzerinden çekerek gülümsedi, Jenks'le tekrar konuşmaya başladığımızı görmekten memnun olduğu her halinden belliydi. "Jenks, Trent hakkında..." Kanatlarının heyecanlı bir kırmızıya dönüştüğünü görerek söyledim. Trent her neyse, Ceri'nin de aynı olduğunu biliyordu.

"Bunu kendim çözebilirim," dedi Ceri'ye odaklanarak. "Kapa çeneni."

Çenemi kapattım.

Ayağa kalktım ve Ceri'ye sarılmak için ellerimi uzattım. Dokunaklı bir insan değildim ama Ceri öyleydi. Emekli olmasıyla benim onu takma girişimim arasındaki zaman diliminde onu çalana kadar Al'ın aşinasıydı. Boynuma ve sargılı parmak eklemlerime kısa bir bakış attıktan sonra dudaklarını onaylamaz bir şekilde bastırdı ama neyse ki bir şey söylemedi. Küçük, neredeyse ruhani boyu benimkiyle buluştu ve Ivy'nin ona verdiği elle işlenmiş gümüş haç gömleğimde soğuk bir nokta oluşturdu. Kucaklaşmamız kısa ama içtendi ve beni kol mesafesinde bıraktığında gülümsüyordu. İnce, açık renk saçları serbestçe dalgalanıyordu; küçük bir çenesi, narin bir burnu, büyük bir gururu, çabuk sinirlenen bir yapısı ve kendisine meydan okunmadığı sürece yumuşak bir tavrı vardı.

Yağmur pelerinini çıkardı ve odanın "tahtı" olarak ilan ettiği Ivy'nin sandalyesinin üzerine örttü. Al, hizmetindeyken onu dünyevi statüsüyle orantılı bir şekilde giydirmişti - ona sevilen bir köle/hizmetkâr/yatak ısıtıcısı ve aynı zamanda bir sevgili gibi davranıyordu - ve şimdi parıldayan ipek ve altından dar bir elbise yerine her zamanki mor, altın ve siyah kot pantolon ve kazak giymesine rağmen, duruşu hala oradaydı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim, onu gördüğüme gerçekten sevinmişim. "Çay ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Jenks'in inmesi için zarifçe dar bir el uzattı

üzerinde. "Sana en çok ihtiyacı olan insanlara yardım edebileceğin yere döndüğünü görmek güzel, usta peri," dedi ona ve yemin edebilirim ki adam kırmızının üç tonuna döndü.

"Merhaba Ceri," dedi. "İyi dinlenmiş görünüyorsun. Bu gece iyi uyudun mu?"

Adamın uyku düzeninden ne tür bir Inderlander olduğunu anlamaya çalıştığını bilen kalp şeklindeki yüzü kurnazlaştı. "Henüz akşam istirahatimi yapmadım," dedi ve parmaklarını havaya kaldırına kadar kaydırdı. Bakışları masanın üzerindeki açık kitaba gitti. "Bu kadar mı?"

İçimden bir adrenalın heyecanı geçti. "Onlardan biri. İblis mi?" Uzun sarı

saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak daha yakından bakmak için eğildi. "Oh evet."

Birden çok daha gergin oldum ve midem çalkalanırken kupamı tezgâhın üzerine koydum. "Denemek isteyebileceğim birkaç tılsım var. Benim için onlara bakıp ne düşündüğünü söyler misin?"

Ceri'nin narin yüz hatları zevkle parladı. "Çok isterim."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. "Teşekkürler." Ellerimi kotuma silerek Were'ye laneti işaret ettim. "Şuradaki. Buna ne dersin? Sence doğru yapabilir miyim?"

Kitabın üzerine eğildiğinde, son derece düz saçlarının uçları leke lekeli, sarı metne değdi. Kaşlarını çatarak saç tellerini topladı ve yolundan çekti. Gözlerini kısarak tuzluğa bakarken Jenks masaya doğru uçtu. Oturma odasından bir gümbürtü ve ardından bir peri çığlığı korusu duyuldu ve Jenks içini çekti. "Hemen döneceğim," dedi ve vızıldayarak dışarı çıktı.

"Bunu daha önce karıştırmıştım," dedi, parmakları baskının üzerinde

gezinirken. "Ne işe yarıyor?" Yine gergin bir şekilde sordum. "Yani, acaba beni gerçek bir kurda mı dönüştürür, yoksa sadece bir kurt gibi mi görünürüm?"

Ceri doğruldu, Jenks'in tiz sesle söylediği ve gözbebeklerimin acımasına neden olan sözleri duyunca bakışlarını koridora çevirdi. "Bu standart bir dönüşüm laneti, Al'in kullandığı sınıfla aynı. Zekânızı ve kişiliğinizi koruyorsunuz, tıpkı bir toprak tılsımıyla değiştiğinizde olduğu gibi. Aradaki fark, senin ve kurdun karışımının hücresel seviyeye kadar inmesi. Eğer iki kişi olsaydınız, gebelik boyunca kurt olarak kalırsanız bir cadının IQ'suna sahip yavrularınız olabilirdi."

Ağzım açık kaldı. Sayfaya dokunmak için uzandım, sonra geri çekildim. "Oh."

Sıradan bir ilgiyle, parmağını hepsi Latince olan malzeme listesinde gezdirdi. "Bu seni bir Varlık'a dönüştürmez ama kurtadamlık böyle başladı," dedi sohbet edercesine. "Yaklaşık altı bin yıl önce bir moda vardı, iblisler bir insan kadına eziyet eder, karşılığında da bir iblis kurt/insan eşleşmesini zorlayarak gösterişli bir dilekte bulunurlardı. Bunun sonucunda da her zaman Were olabilen bir insan çocuk dünyaya gelirdi."

Gözlerim ona kaydı ama korkumu fark etmedi. Tanrım, ne kadar iğrenç. Ve hem kadın hem de çocuk için trajik. Bir iblisle uğraşmanın utancı asla kaybolmazdı, her zaman olduğu gibi bir çocuğun sevgisine bağlıydı. Cadılar ve elfler gibi ahiretten gelmedikleri için, Kurtadamların nasıl ortaya çıktığını hep merak etmişimdir.

"Senin için yapmamı ister misin?" Ceri yeşil gözleri sakın bir şekilde sordu.

Sarsıldım, odağım keskinleşti. "Kullanabilir miyim?"

Başını sallayarak tezgâhın altından en küçük bakır büyü kabıma uzandı. "Benim için fark etmez. Bunu uykumda bile yapabilirim. Lanet yapmak iblis ailelerinin işi. Otuz dakika kadar sürer." Şaşkınlığının farkında değilmiş gibi görünerek, lanet kitabını ada tezgahına taşıdı. "İblisler cadılardan daha güçlü değildir," dedi. "Ama her şeye hazırlıklılar, bu yüzden daha güçlü gibi görünüyorlar."

"Ama Al çok hızlı şekil değiştiriyor ve çok fazla şeye dönüşüyor," diye itiraz ettim, tezgâha yaslanarak.

Minik botları tıkırdayan Ceri dolaplarımdan birinden döndü, elinde bir tomar kurtboğan vardı. Bu madde yüksek dozda alındığında zehirliydi ve içimde bir endişe hissettim. "Al daha yüksek bir iblis," dedi. "Tılsım dolabındaki toprak büyüyle muhtemelen daha küçük bir yüzey iblisiyle başa çıkabilirsin, gerçi yeterince hazırlık yaparsan bir yüzey iblisi de Al kadar güçlü olabilir."

Al'ı sihrimle yenebileceğimi mi söylüyordu? Buna bir an bile inanmadım.

Ceri, dalgın bir zarafetle, gaz ocağından başlattığı bir konikten Sterno alev kutusunu yaktı. Soba benim "ocak ateşim" olarak hizmet veriyordu, çünkü pilot ışığı her zaman yanıyordu ve herhangi bir şeye istikrarlı bir başlangıç yapıyordu.

Büyü. "Ceri," diye itiraz ettim. "Bunu yapabilirim."

"Otur," dedi. "Ya da izle. Faydalı olmak istiyorum." Dişlerini göstermeden gülümsedi, berrak gözlerini hüzün kaplamıştı. "Kutsanmış mumlarınızı nerede saklıyorsunuz?"

"Büyük gümüş servis kaşıklarıyla birlikte," dedim işaret ederek. *Herkes yapmıyor mu?*

Jenks içeri daldı, altın ışıltılar tedirginlikle üzerinden süzülüyordu. "Lamba için üzgünüm," diye mırıldandı. "Yarın pencerelerin içini ve dışını yıkayacaklar."

"Sorun değil. Ivy'nindi," dedim, isterlerse buradaki her ışığı kırabileceklerini düşünerek. Onların geri dönmesi güzelden de öteydi, doğruydı.

"Al yürüyen bir farmasötik," dedi Ceri, bir şeyi kontrol etmek için bir dizini çevirirken ve Jenks şaşırması gibi bir hıçkırık sesi çıkardı. "İşte bu yüzden iblisler bu işte deneyimli aileler isterler. Aileler kullandıkları lanetleri yaparlar, iblisler onları canlandırır, içlerine alır ve ley hattı büyüleriyle onları çağırana kadar tutarlar."

Anladığının ilk belirtileriyle başka bir iblis kitabı çıkardım ve Al'ın büyüündeki kalıpları görerek karıştırdım. "Yani her şekil değiştirdiğinde ya da bir büyü yaptığında..."

"Ya da satırları dolaşırken bir lanet ya da büyü kullanıyor. Muhtemelen benim yaptığım bir büyü." Ceri, Ivy'nin kalemlerinden birini kapıp metindeki bir şeyi değiştirirken gözlerini kısarak benim için tamamladı. "Çizgilerde yolculuk etmek ruhuna çok fazla karanlık yükler, bu yüzden onları aradığında çok kızarlar. Al seni ilk seferinde çekmenin bedelini ödemeyi kabul etti ve müstehcenliği telafi etmek için bilgi istiyor."

Bileğimdeki dairesel yara izine baktım. Ayağımın alt tarafında Newt'ten, kendimi sonsuzlukta mahsur bulduğum son seferde eve dönüş yolculuğunu satın aldığım iblisten kalma ikinci bir yara izi vardı. Gergin bir şekilde o ayağımı diğerinin arkasına sakladım. Ceri'ye söylememiştim çünkü Newt'ten korkuyordu. Onun Al'dan değil de açıkça deli olan bu iblisten korkması kendimi sıcak ve rahat hissetmemi sağladı. Bir daha asla hatlarda yolculuk yapmayacaktım.

"Saçınızdan bir tutam alabilir miyim?" Ceri beni şaşırtarak sordu.

Küçük bir servet harcadığım ve şimdi bana uzattığı yüzde 99,8 gümüş makası alarak ensemenden spagettileşmiş bir tutam saç kestim.

"Bazı şeyleri basitleştiriyorum," dedi kitabı ona uzattığımda. "Ve muhtemelen diğerlerinden daha çok hoşlandığı birkaç şekil ve büyü olduğunu fark etmişsinizdir."

"Yeşil paltolu İngiliz asilzadesi," dedim ve Ceri'nin üzerine narin bir gül rengi geldi. *Bunun* arkasındaki hikâyenin ne olduğunu merak ediyordum ama sormayacaktım.

"Üç yılımı o laneti bükmekten başka bir şey yapmadan geçirdim," dedi parmakları yavaşça.

Kepçeden Jenks'in dikkat çeken kanat şakırtısı geldi. "Üç yıl mı?" "O bin yaşında," dedim ve gözleri büyüdü.

Ceri onun endişesine güldü. "Bu benim normal sürem değil," dedi. "Artık yaşılanıyorum, tıpkı senin gibi."

Jenks'in kanatları bulanıklaşarak hareketlendi, sonra durdu. "Yirmi yıl yaşayabilirim," dedi ve sesindeki hayal kırıklığını duydum. "Peki ya sen?"

Ceri ciddi yeşil gözlerini yol göstermem için bana çevirdi. Elflerin soyunun tamamen tükenmediği ona saklamasını söylediğim bir sırdı ve beklenen yaşam süresini bilmek bunu ele vermeyecek olsa da, gerçeği bir araya getirmek için kullanılabilirdi. Başımı salladım ve o da yavaşça gözlerini kırıştırarak anladı. "Yaklaşık yüz altmış yıl," dedi usulca. "Bir cadıyla aynı."

Jenks bilinmeyen bir duyguyu gizlemek için mücadele ederken ben tedirgin bir şekilde aralarında bakıştım. Elflerin ne kadar uzun yaşadığını bilmiyordum ve Ceri'nin saçlarımı kendi içine dolanan özenli bir zincir şeklinde örmesini izlerken, Trent'in anne babasının onu doğurduklarında kaç yaşında olduklarını merak ettim. Bir cadı yaklaşık yüz yıl boyunca doğurgan olurdu, bir ucunda yirmi yıl, diğer ucunda ise kırk yıl gecikme olurdu. İki yıldır regl olmamıştım, çünkü ortalığı karıştıracak uygun bir aday olmadıkça işler neredeyse durmuştu. Kisten'i ne kadar sevsem de, doğru hormonlara basacak bir cadı değildi. Cadılar gibi elflerin de kökenlerinin sonsuzluğa dayandığını düşünersek, fizyolojilerinin insandan çok cadıya yakın olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Matalina, Jenks'in sıkıntısını hissetmiş gibi, üç arkadaşının peşinden içeri girdi.

kızları ve dengesiz bir yürümeye başlayan çocuk. "Jenks, canım," dedi bana özür dileyen bir bakış atarak. "Yağmur dinmiş. Rachel ve Ivy biraz huzur bulabilsin diye herkesi dışarı çıkaracağım."

Jenks'in eli kılıcının kabzasına gitti. "Önce oda oda kontrol etmek istiyorum."

"Hayır." Uçarak ona yaklaştı ve yanağına havada asılı duran bir öpücük kondurdu. Mutlu ve memnun görünüyordu ve onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. "Sen burada kal. Mühürler kurcalanmadı."

Alt dudağım dişlerimin arasına sıkışmak için kıvrıldı. Jenks bir sonraki hamlemden hoşlanmayacaktı. "Aslında Matalina, mümkünse kalmanı istiyorum."

Jenks yukarı doğru sarsıldı, ona katılırken içinde ani bir temkinlilik vardı, yan yana durmalarına rağmen kanatları bir şekilde birbirine dolanmıyordu. "Neden?" dedi açıkça.

"Ah..." Tezgâhın üzerine tuz serptiği tabak büyüklüğündeki beş köşeli yıldızın ortasındaki saç halkamın üzerinde Latince bir şeyler mırıldanan ve el kol hareketleri yapan Ceri'ye baktım. İçimdeki endişeyi bastırdım; saçınızı düğümlemek donörle aranızda kopmaz bir bağ oluşturunuyordu. Bükülmüş saç halkası bir patlamayla kayboldu ve yerini bir kül yığınının bıraktı. Görünüşe göre bu sorun değildi, çünkü gülümsedi ve onu ve tuzu dikkatlice shot-glass büyüklüğündeki büyü kabına fırçaladı.

"Rachel..." Jenks sordu ve bakışlarımı Ceri'den ayırdım; bir çizgiye dokunmuştu ve saçları hissedilmeyen bir esintide sürükleniyordu.

"Bir sonraki büyüde söz sahibi olmak isteyebilir," dedim. Gergin bir şekilde iblis kitabını yaklaştırdım ve Ivy'nin geçen hafta indirimden aldığı ipek ayraçla işaretlenmiş bir sayfaya açtım.

Jenks yazının bir santim kadar üzerinde durdu ve Matalina kızlarına bir dizi niyet talimatı verdi. Yanlarında mızızlanan bir çocukla birlikte mutfaktan dışarı fırladılar.

"Ceri," diye temkinli bir şekilde sordum, sözünü kesmek istemiyordum. "Bunu yapmakta bir sakınca var mı?"

Elf sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Başını sallayarak kollarını dirseklerine kadar itti ve odayı geçerek kullanılmış tılsımları çözmek için kullandığım on galonluk tuzlu su fıçısına gitti. Ben şaşkınlıkla izlerken, ellerini suya daldırdı, kolları sıırıslam oldu. Ona bir bulaşık havlusu attım,

Benzer bir uygulamaya başlamalı mıyım diye merak ediyorum. Parmaklarını zarıfçe hareket ettirerek ellerini kuruladı ve masanın üzerindeki büyü kitabına bakmaya geldi. Küçük şeyleri büyütme için bulduğum tılsım karşısında gözleri büyüdü. "Şey için..." diye başladı, bakışları Jenks'e kaydı.

Başımı salladım. "Güvenli mi?"

Dudaklarını ısırdı, köşeli, narin yüzünü güzel bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Kemik kütesini destekleyecek bir şeyle modifiye etmeniz gerekir. Belki de metabolizmasını bu kadar hızlı yakmayacak şekilde ayarlamalısınız. Sonra da kanatları hesaba katmanız gerekir."

"Oha!" Jenks tavana doğru atılarak haykırdı. "Yok artık. Bu küçük periye hiçbir şey yapamazsın. İmkânı yok. Nasıl olmaz!"

Onu görmezden gelerek Matalina'nın ellerini önünde kavuşturarak yavaş ve sabit bir nefes almasını izledim. Ceri'ye döndüm. "Yapılabilir mi?"

"Oh, evet," dedi. "Bunların çoğu ley hattı büyüsü. Ve stoklarınızda toprak büyüsü malzemeleri var. Zor kısım, rahatsızlığını sınırlandırmak için ince ayar yapmak üzere ek lanetler geliştirmek olacak. Ama bunu yapabilirim."

"Hayır!" Jenks bağırdı. "*Augmen*. Bunu biliyorum. Bu büyük demek. Ben büyümeyeceğim. Bunu unutabilirsin! Ben olduğum kişiyi seviyorum ve eğer büyük olursam işimi yapamam."

Matalina'nın tezgâhın üzerinde durduğu yere çekilmişti, kanatları alışılmadık derecede hareketsizdi ve ben çaresizce işaret ettim. "Jenks," diye ikna ettim. "Sadece dinle."

"Hayır." Beni işaret ederken sesi tizleşmişti. "Sen ucube, yanlış yola sapmış, deli bir cadıydın! Bunu yapmayacağım!"

Arka kapının açılma sesini duyunca doğruldum. Perdeler dalgalandı ve Ivy'nin ayak seslerini tanıdım. Pizza kokusu ıslak bahçenin zengin kokusuyla karıştı ve Ivy yağmurda ıslanmış, deriyle seks yapan paltosu ve bir elinde dengede duran kare pizza kutusuyla bir erkek arkadaşının fantezisi gibi görünerek içeri girdi. Kısa saçları sallanıyor, kutuyu gürültüyle masanın üzerine bırakıyor, ciddi ve sessiz bir yüzle odayı inceliyordu. Ceri'nin yağmur pelerinini başka bir sandalyeye taşıdı ve gerginlik bir kademe daha arttı.

Ivy kendine bir tabak alırken, "Eğer büyük olursan," dedim, "sıcaklık dalgalanmaları konusunda endişelenmene gerek kalmaz. Yukarıda kar yağabilir Jenks."

"Hayır."

Ivy kapağını açıp bir dilim aldı, dikkatlice tabağa koydu ve mutfaktaki köşesine çekildi. "Jenks'i büyütme mi istiyorsun?" dedi. "Cadılar bunu yapabilir mi?"

"Uh..." Kanımın neden iblis büyüsü yapabildiği konusuna girmek istemediğim için kekeledim.

Ceri konuyu geçiştirerek, "Yapabilir," dedi.

Konuyu Jenks'ten ve benden uzak tutmak için, "Yemek de sorun olmayacak," diye ağzımdan kaçırdım.

Matalina'nın koluna koyduğu nazik ele rağmen Jenks sinirlendi. "Ailemi doyurmak konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadım," dedi.

"Yaptığını hiç söylemedim." Midem düğümlenirken pizzanın kokusu beni hasta ediyordu ve oturdum. "Ama neredeyse beş yüz milden bahsediyoruz, eğer düşündüğüm yerdeyseler ve yemek yiyebilmen için yol kenarındaki park perileriyle savaşman için her saat başı durmak zorunda kalmak istemiyorum. Şekerli su ve fıstık ezmesi işe yaramaz, bunu sen de biliyorsun."

Jenks itiraz etmek için bir nefes aldı. Ivy pizzasını yedi, sandalyeye oturdu ve topuklu ayakkabılarını klavyesinin yanındaki masaya koydu, bakışları Jenks ve benim aramda gidip geliyordu.

Hassas çalışma ilişkimizi fazla zorlamadığımı umarak kırmızı bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ve diğer tarafın nasıl yaşadığını görebilirsin," dedim. "Birinin size kapıyı açmasını ya da telefonu kullanmasını beklemek zorunda kalmayacaksınız. Hatta.... araba bile kullanabilirsin."

Kanatları bulanıklaşarak hareketlendi ve Matalina korkmuş görünüyordu.

"Bak," dedim, kendimi rahatsız hissederek. "Neden Matalina ile bunu konuşmuyorsunuz?"

"Bunu konuşmama gerek yok," dedi Jenks sert bir sesle. "Bunu yapmayacağım."

Omuzlarım çöktü ama onu daha fazla zorlamaktan korkuyordum. "Peki," dedim suratımı ekşiterek. "İzninizle. Çamaşırlarımı taşımam gerekiyor."

Endişemi sahte bir öfkeyle örtbas ederek mutfaktan dışarı fırladım,

Banyoya gittiğimde önce muşambanın, sonra da parkenin üzerinde gıcırdayan spor ayakkabılar. Beyaz emaye kapıyı gereğinden fazla sertçe çarparak Kisten'in eşofmanlarını kurutucuya taşıdım. Jenks'in artık onlara ihtiyacı yoktu ama ıslak olarak geri vermeyecektim.

Kadranı kurutmaya getirdim, açma düğmesine bastım ve kurutucunun dönmeye başladığını duydum. Kollarımı omuz genişliğinde açarak kurutucunun üzerine eğildim. Düşük sıcaklıklar gün batımından sonra Jenks'i ciddi şekilde sınırlandırıcaktı. Bir ay daha geçse fark etmezdi ama Mayıs ayı Michigan'da soğuk olabilirdi.

Kendimi yukarı ittim, bununla başa çıkmayı kabul ettim. Bu onun seçimiydi. Kararlı bir şekilde mutfağa doğru yürüdüm ve kaşlarımı çatmaya zorladım.

Köşeyi dönmeden hemen önce Ivy'nin "Lütfen Jenks," diye yalvardığını duydum, sesindeki alışılmadık duygu beni sarsarak durdurdu. Duygularının bu şekilde ortaya çıkmasına asla izin vermezdi. "Rachel'ın Cincinnati dışında karşılaştığı tüm vampirlerle arasında tampon olacak birine ihtiyacı var," diye fısıldadı, duyabileceğimden habersiz. "Buradaki her vampir ona dokunurlarsa onları iki kez öldüreceğimi biliyor ama benim etkimden çıktığında, sahipsiz yara izi onu adil bir oyun haline getirecek. Onunla gidemem. Piscary-" Titrek bir nefes aldı. "Onun etkisinden çıkarsam çok kızar. Tanrım, Jenks, bu beni öldürmek üzere. Onunla gidemem. Gitmek zorundasın. Ve büyük olmak zorundasın, yoksa kimse seni ciddiye almaz."

Yüzüm buz kesti ve elimi yarama götürdüm. *Hay aksi. Bunu unutmuşum.*

"Onu korumak için büyük olmama gerek yok," dedi ve ben de başımı salladım.

"Bunu biliyorum," dedi Ivy, "o da biliyor ama kana susamış bir vampirin umurunda olmaz. Ve birden fazla olabilir."

İçim titreyerek yavaşça geri çekildim. Parmaklarımla banyo kapımın tokmağını yokladım ve sanki yeni çıkmışım gibi kapıyı çarparak kapattım. Sonra kimseye bakmadan hızlı adımlarla mutfağa girdim. Ceri elinde bir parmak çubuğuyla en küçük büyü kabının yanında duruyordu; ne istediği belliydi. Ivy e-postasını okuyormuş gibi yapıyordu ve Jenks yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle duruyordu, Matalina da yanındaydı. "Yani, sanırım her saat başı duruyoruz?" Dedim.

Jenks zorlukla yutkundu. "Ben yaparım."

"Gerçekten Jenks," dedim suçluluğumu gizlemeye çalışarak. "Sorun değil. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Elleri kalçalarında, yüzüme doğru uçarak geldi. "Bunu ben yapıyorum, o yüzden kapa çeneni ve teşekkür et!"

Kendimi zavallı ve savunmasız hissederek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Küçük bir hışımla titreyerek Matalina'ya doğru uçarken kanatları takırdadı. Matalina ona sarıldı, güzel melek yüzü korkmuş görünüyordu, onu sırtı bana dönük olacak şekilde çevirdi ve konuşmaya başladılar, kelimeleri o kadar tiz ve hızlıydı ki takip edemedim.

Ceri bir kölenin alıştırılmış sessizliğiyle, içinde Were iksiri olan büyü kabını yanıma koymak için yaklaştı. Parmak çubuğunu küçük bir tıkırtıyla yanına yerleştirdi ve geri çekildi. Hâlâ üzgün olan ben, steril bıçağı el yordamıyla açtım ve iksire baktım. Minyatür bakır kaptaki vişneli Kool-Aid'e benziyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Beyaz ya da değil, iblis büyü kullanmak tanınmak istediğim bir şey değildi. Bıçağın iğnesi bir sarsıntıydı ve parmağıma masaj yaptım. Kanımdan üç damla fıçıya damladı ve kanım iblis büyüünü alevlendirirken boğaz yakan yanık kehribar kokusu yükseldi. *Ne kadar güzel değil mi?*

Midem titredi ve ona baktım. "Erken çağırmayacak mı?" diye sordum ve Ceri başını salladı. Ağır kitabı kaldırıp önüme koydu.

"İşte," dedi, işaret ederek. "Bu çağırma sözcüğü. Bir hatta bağlı değilsen ya da bir değişim yaratacak kadar iğn yoksa işe yaramaz. Ne tutabildiğini gördüm ve bu yeterli. Buradaki" -sayfanın daha aşağısını işaret etti- "geri kaydırma kelimesi. Bir hatta bağlı olmadığınız sürece kullanmamanızı öneririm. Bu ikincisinde kütlenize ekleme yapıyorsunuz, çıkarma değil ve dengesizliği telafi etmek için iğnizden ne kadar enerji çekeceğinizi bilmek zor. Bir hatta bağlanmak ve kendi kendini dengelemesine izin vermek daha kolaydır. Tuzlu su iblis büyüünü bozmaz, bu yüzden karşı laneti unutmayın."

Gergin bir şekilde küçük bakır kabı kavrayışımı değiştirdim. Yedi toprak tılsımı için yeterli bir iksir olabilirdi ama ley hattı büyü genellikle tek seferde yapılan bir büyüdür. Çağırma kelimesine tekrar baktım. *Lupus*. Oldukça basit.

"İçine girmediği sürece işe yaramayacak," dedi Ceri, sesi sinirli geliyordu.

Jenks sayfaların üzerinde gezinerek yaklaştı. Bakışları baskıdan bana kaydı. "Eğer bir kurtsa geri dönmek için o kelimeyi nasıl söyleyecek?"

diye sordu ve bunun herhangi bir ley hattı tılsımı gibi sadece yeterince düşünmenizi gerektiren bir şey olduğunu tahmin edene kadar içimde bir öfke parıltısı yandı. Gerçi bir dua sözcüğü haykırmak kesinlikle bir güç katıyordu.

Ceri'nin yeşil gözleri kısıldı. "Bunu zihninde söylemesi yeterli olacaktır," dedi. "Onu taze tutmak için bir pentagrama koymamı ister misin, yoksa şimdi mi alacaksın?"

Büyü kabını kaldırdım, en azından gergin görünmemek için kaşlarımı düzeltmeye çalıştım. Bu sadece ayrıntılı bir kılık değiştirme iksiriydi, beni tüylü ve büyük dişli yapacak bir iksir. Şanslıysam hiç kullanmak zorunda kalmayacaktım. Ivy'nin dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim ve herkes beni izlerken iksiri içtim.

Tadına bakmamaya çalıştım ama külün ısıracı sertliği ve folyo, klorofil ve tuzun acı tadı dudaklarımı büzdü. Ivy ikinci bir dilim pizza alırken "Tanrım," dedim. "Bunun tadı bok gibi." Çözünme kazanına gittim ve boş büyü kabını lavaboya koymadan önce hızlıca bir daldırdım. İksir içimi yaktı ve bir ürpertiye bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

"İyi misin?" Ben titrerken ve tencere lavaboya çarpıp tıkırdarken Ivy sordu.

"İyi," dedim, sesim sert çıkıyordu. Az önce bir iblis büyüü yaptırmıştım. Hem de gönüllü olarak. Bu gece çok keyifliydim ve yarın otobüsle cehennemin en güzel yerlerini geziyor olacaktım.

Ceri gülümsemesini gizledi, ben de kaşlarımı çattım. "Ne!" Tersledim ama o sadece daha geniş gülümsedi.

"Al iksirini her aldığında böyle derdi."

"Harika," diye homurdandım ve masaya oturup pizzayı daha yakına çektim. Beni sinirli yapanın endişe olduğunu biliyordum ve yüzümü düzeltmeye çalışarak beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandım.

"Gördün mü Matalina?" Jenks ikna etti ve uçarak onun yanına, betamın yanındaki pervaza kondu. "Her şey yolunda. Rachel bir iblis büyüü aldı ve o iyi. Bu şekilde daha kolay olacak ve ben de soğuktan ölmeyeceğim. Ben de onun kadar büyük olacağım. Her şey yoluna girecek, Mattie. Söz veriyorum."

Matalina gümüş ışıltılardan oluşan bir sütun halinde yükseldi. Ellerini sıktı ve bir an için herkese baktı, sıkıntısı bariz ve yürek parçalayıcıydı. Bir anda perdedeki peri deliğinden yağmurun içine doğru gitti.

Pervazda duran Jenks kanatlarını sarkıttı. Bir an suçluluk hissettim ama sonra bastırdım. Jenks ben yanında olsam da olmasam da gidecekti ve eğer büyük olsaydı tek parça halinde geri dönme şansı daha yüksek olurdu. Ama o kadar üzgündü ki, bunun benim hatam olduğunu düşünmemek elde değildi.

"Tamam," dedim, pizzadan aldığım ısırik tatsızdı. "Jenks için önce ne yapacağız?"

Ceri'nin hafif omuzları gevşedi ve belli ki bilmeden yaptığı bir memnuniyet hareketiyle haçını kavradı. "Lanetinin özel olarak hazırlanması gerekecek. Muhtemelen bir çember de belirlemeliyiz. Bu biraz zor olacak."

Altı

Düşük dereceli iplik boyasının sert kokusu, deri ve ipeğin tatlı kokusuyla iyi karışmıyordu. Her yavaş nefes alışımında içime işleyen, kaslarımı gevşek ve gevşek tutan alacakaranlık bir tütsü akıyordu. *Kisten*. Burnum gıdıklandı ve yorganı yüzümden iterek kalp atışlarının sesine daha da sokuldum. Yer değiştirdiğini hissettim ve uykulu bir parçam oturma odasında kanepede kaşık gibi uzandığımızı hatırladı. Başım çenesinin altında sıkışmıştı ve kolu ortamın üzerindeydi, sıcak ve güvenliydi.

"Rachel?" diye o kadar yumuşak fısıldadı ki, saçlarım zar zor kıpırdadı.

"Mmmm?" Hareket etmek istemeyerek mırıldandım. Geçtiğimiz on bir ay

içinde

Bir vampirin kana susamışlığının tıpkı huyları gibi strese, mizaca, yetiştirilme tarzına ve en son ne zaman kana doyduklarına bağlı olarak değiştiğini keşfetmiştim. Ivy ile oda arkadaşı olarak yaşamaya tam bir aptal olarak başlamıştım. Meğer o zamanlar kılı-korkunç skalasının en uç noktasındaymış, Piscary'nin beni oyuncak yapmasını ya da öldürmesini istemesi yüzünden strese girmiş, kana duyduğu arzu ve bundan uzak durmaya çalışması yüzünden duyduğu suçluluk duygusuyla şiddetlenmiş. Üç yıllık perhiz çok endişeli bir vampir yaratmıştı. Ivy'nin kendini yeniden yaratmaya çalışmadan önce nasıl biri olduğunu bilmek istemiyordum. Tek bildiğim, artık "işine baktığı" için onunla yaşamının çok daha kolay olduğuydu, ancak bu, her yenik düştüğünde kendinden nefret etmesine ve başarısız olduğunu hissetmesine neden oluyordu.

Kisten'i diğer uça buldum, başlangıçta rahat bir mizaca sahipti ve kan arzusunu tatmin etme konusunda hiçbir sorunu yoktu. Ivy'yle aynı odada uyuklamaktan rahatsız olsam da, Kisten'e sokulabilirdim, tabii önceden işlerini halletmesi şartıyla. *Ve onun kazağıyla zıplama hareketleri yapmadım*, diye düşündüm ekşiyerek.

"Rachel, aşkım," dedi tekrar, daha yüksek sesle, biraz da yalvarırcasına. Kaslarının gerildiğini ve nefes alışının hızlandığını hissedebiliyordum. "Sanırım Ceri, Jenks'in büyüsunu ateşlemen için hazır ve her ne kadar senden kan almak istesem de, bunu kendin yapman daha iyi olabilir."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Ivy'nin elektronik ekipmanlarına bakakaldım. "Bitirdi mi?" Dedim ve ayağa kalktığımda dirseğim karnını itince Kisten homurdandı. Çorap ayaklarım halıya çarptı ve gözlerim televizyondaki saate kayd. *Öğleyi geçmiş miydi?*

"Uyuyakalmışım!" Sehpanın üzerindeki pizza kabuklarıyla kaplı tabaklarımızı görünce, "Uyuyakalmışım!" dedim. "Kist," diye yakındım, "uyumama izin vermemen gerekiyordu!"

Ivy'nin gri süet koltuğuna uzanmış, saçları dağılmış ve gözlerinde memnun, uykulu bir ifade vardı. "Özür dilerim," dedi bir esnemenin ardından, hiç de üzgün görünmüyordu.

"Lanet olsun. Ceri'ye yardım etmem gerekiyordu." Benim yerime heceleme yapması yeterince kötüydü. Bunu yaparken uyuyor olması kabalıktı.

Bir omzunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. "Uyumana izin vermemi söyledi."

Ona bıkkın bir iç çekiş vererek kot pantolonumu düzleştirdim. Kıyafetlerimin içinde uyuyakalmaktan nefret ederdim. En azından akşam yemeğinden önce duş almıştım ve onun kazağını giymiş olmanın verdiği kalıcı kokudan kurtulmanın adil olacağını düşünmüştüm. "Ceri?" Mutfaka ayak sürüyerek girdim. Tanrı aşkına, şimdiye kadar Kisten'in ödünç aldığı minibüsü hazırlayıp yola çıkmış olmak istiyordum.

Ceri dirseklerini Ivy'nin antika masasına dayamış oturuyordu. Yanında tek bir dilim ve el değmemiş sarımsaklı sos kabı dışında boş bir pizza kutusu duruyordu. Pencereden gelen soğuk esintiyle dalgalanan uzun, dağınık saçları tek hareketti. Mutfak, heceleme yaparken hiç başaramadığım kadar temizdi: lavaboda düzgünce istiflenmiş bakır kaseler, ayağımın altında daire çizdiği yerden kalan tuz tanecikleri, ley hattı büyü gereçleri ve toprak büyü bitkileri saçılmıştı. Ortadaki tezgâhta bir iblis kitabı açıktı ve geçen Cadılar Bayramı'nda yaktığım mor mum ben izlerken bile sönüyordu.

Öğleden sonra güneşi pencereden içeri parlak bir ışık huzmesi halinde giriyordu. Sürüklenen perdelerin ardında, dişbudak ağacındaki peri yuvasını vahşi bir coşkuyla parçalayan periler çığlık atıp oynuyordu. Jenks masanın üzerinde oturmuş, Ceri'nin yarısı boşalmış çay bardağına yaslanmıştı. "Ceri," dedim omzuna dokunmak için uzanarak.

Başını kaldırdı. "*O ölümsüzler*, Gally," dedi, belli ki uyanık değildi. "Özür dilerim! Lanetiniz hazır. Hemen çayınızı getiriyorum."

Jenks bir kanat şakırtısıyla havalandı ve benim dikkatim

ona doğru. "Ceri?" Korkmuş bir şekilde tekrarladım. *Algaliarept'e Gally mi diyordu?*

Genç kadın kaskatı kesildi, sonra başını tekrar ellerinin arasına aldı. "Tanrı yardımcım olsun Rachel," dedi, kelimeleri boğuklaşmıştı. "Bir an için..."

Elim omzundan kaydı. Al'a geri döndüğünü sanmıştı. "Özür dilerim," dedim, kendimi daha da suçlu hissederek. "Uyuyakalmışım ve Kisten beni uyandırmadı. Sen iyi misin?"

Döndü, kalp şeklindeki yüzünde ince bir gülümseme vardı. Yeşil gözleri yorgun ve bitkin görünüyordu. Dün öğleden beri uyumadığından emindim ve düşmeye hazır görünüyordu. "İyiyim," diye peltekçe konuştu, belli ki iyi değildi.

Utanarak karşısına oturdum. "Tanrım, Ceri, bir şeyler yapabilirdim." "Ben iyiyim," diye tekrarladı, gözleri yukarı doğru yükselen duman şeridindeydi. mumdan. "Jenks bitkiler konusunda bana yardımcı oldu. Çok bilgili biri."

Kaşlarımı kaldırarak Jenks'in yeşil ipek bahçe ceketini indirişini izledim. "İçinde ne olduğunu bilmeden bir büyüü kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" dedi.

"Jenks yapmana yardım mı etti?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Sen yaktığın sürece kimin yaptığı önemli değil." Solgun yüzü yorgunca gülümseyerek iksiri ve parmak çubuğunu başıyla işaret etti.

Yavaşça hareket ederek ayağa kalktım ve Jenks'in büyüüne doğru gittim. Parmak çubuğunun üzerindeki emniyet mührünün kırılma sesi çok gürültülüydü.

"Jüpiter parmağınızı kullanın," diye öğütledi Ceri. "Bu ona iradenizin gücünü katacaktır."

Bir fark yarattı mı? Merak ettim, üç damla kan için parmağımı batırırken uykusuzluktan daha fazla hasta hissediyordum. Kisten oturma odasında kıpırdandı, büyü kabının içine düştüler ve yanık kehribar kokusu yükseldi. Jenks'in kanatları bulanıklaşarak hareketlendi ve ben nefesimi tutarak bir şey olmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Ama önce "sihirli sözcükleri" söylemem gerekiyordu.

"Bitti," dedi Ceri, oturduğu yere çökerek.

Yalınayak ve üstü başı dağınık bir halde mutfığa giren Kisten'in uzun boyuna takıldı gözlerim. "İyi günler hanımlar," dedi pizza kutusunu çekerek.

yaklaştı ve son sert dilimi tabağa bıraktı. Lavabomda diş fırçası bulunduran ilk erkek o değildi, ama bu kadar uzun süre orada tutan tek kişi oydu ve onu burada darmadağınık, tişörtsüz, memnun ve rahat bir halde görünce kendimi iyi hissettim.

"Kahve?" diye sordum ve başını salladı, tabağı masadan alıp salona doğru ilerlerken çenesindeki kılları kaşındığı için henüz her seviyede çalışmadığı belliydi.

Kisten, Ivy'nin kapısına vurup "Ivy!" diye bağırdığında sıçradım. Kalk! İşte kahvaltın. Rachel gidiyor ve Jenks'in değiştiğini görmek istiyorsan acele etsen iyi olur."

Kahve, tost, meyve suyu ve bir çiçek için çok fazla, diye düşündüm, Kisten kapısını kapatıp şikayetlerini kesmeden önce Ivy'nin sesinin tiksintiyle yükseldiğini duydum. Ceri şaşkın görünüyordu, ben de başımı sallayarak açıklamaya değmeyeceğini söyledim. Kahve makinesini temizlemeye gittim, Kisten banyo kapımı güm diye kapatıp duşumu başlattığında suyu akıtmaya başladım.

"Peki, bunu yapacak mıyız Jenks?" Suyun etrafında dönerken sordum.

Kanatları maviye çalan Jenks, shot bardağı büyüklüğündeki bira bardağının yanına indi. "Ben mi içeceğim?"

Ceri başıyla onayladı. "İçine girdiğinde Rachel onu çağıracak. O zamana kadar hiçbir şey olmayacak."

"Hepsi mi?" Gözlerim büyüyerek sordum. "Peri terimleriyle bir galon falan mı?"

Jenks omuz silkti. "Kahvaltıda o kadar şekerli su içiyorum," dedi ve kaşlarım çatıldı. Eğer o da böyle içiyorsa, zaten her saat başı durmamız gerekebilirdi.

Parmaklarım kahve poşetini açmak için beceriksizce hareket etti ve telvenin koyu kokusu bana çarptı, yoğun ve rahatlatıcı. İhtiyacım olanı yeni filtreye ölçtüm, sonra Jenks'in oyalanmasını gizlice izlerken biraz daha ekledim. Sonunda botlarını tezgâha sürttü ve küçük bir bardakla piksel büyüklüğünde bir porsiyon kaşıkladı. Damlayan bardağı tek seferde mideye indirdi ve bardağı indirirken yüzünü buruşturdu.

Kahve makinesini açtım ve kollarımı kavuşturarak tezgâha yaslandım.

"Tadı neye benziyor?" Zaten içimde olan iblis büyüsunü hatırlayarak sordum. Tadının benim kanım gibi olduğunu söylememesini umuyordum.

"Uh..." Jenks bir fincan daha doldurdu. "Tadı, sonbaharda insanlar yapraklarını yakarken bahçeye benziyor."

Ölü külleri mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Gre-e-e-e-e-eat.

Çenesini kaldırdı, yutkundu ve sonra bana döndü. "Tink aşkına, orada durup beni izlemeyeceksin, değil mi?"

Yüzümü buruşturarak kendimi tezgâhtan ittim. "Size çay yapayım mı?" Ceri'ye sordum, izliyormuş gibi görünmek istemiyordum ama gitmek de istemiyordum. Ya bir tepki falan verirse?

Ceri zorlukla algılanabilen bir hareketle dik duruşunu yeniden kazandı, teklifim tamamen yeni bir dizi davranışı harekete geçirmiş gibi görünüyordu. "Evet, teşekkür ederim," dedi dikkatle.

Lavaboya dönüp çaydanlığı doldurdum, Jenks'in küçük geçirmesi ve iniltisi karşısında irkildim. Akan suyun sesi Ceri'yi canlandırmış gibiydi ve ayağa kalkarak eşyaları yerleştirmek için mutfakta dolaşmaya başladı. "Bunu yapabilirim," diye itiraz ettim ve gözlerimin lavabonun üstündeki saate gitmesini izledi. *Kahretsin, geç oluyordu.*

"Ben de yapabilirim," dedi. "Gidecek uzun bir yolun var ve benim tek yapmam gereken
-" Suratı ekşiyerek mutfığa baktı. "Uyumaktan başka yapacak bir şeyim yok. Sana teşekkür etmeliyim. Böylesine karmaşık bir lanet yapmak heyecan vericiydi. En iyi çabalarımın biri."

Gururu her halinden belliydi ve çaydanlığın altındaki ocak ateşlendikten sonra tezgâha yaslanıp Jenks'in aynı anda hem geçirmesini hem de ABC'sini okumasını izledim. Bu adamın yetenekleri hiç bitmeyecek miydi? Merakım sonunda beni "Onun aşinası olmak nasıl bir şeydi?" diye sormaya itti.

Ceri lavaboda güneşin altında durup çay fincanını yıkarken uykulu görünüyordu. "Otoriter ve zalim biri," dedi usulca, başını eğip ince ellerini izlerken, "ama kökenim beni eşsiz kıldı. Bana gösteriş yapmaktan hoşlanıyordu ve bu yüzden beni iyi tuttu. Bir kez uysallaştığımda, bana çoğu kişinin bilmediği iyilikler ve nezaketlerde bulundu."

Düşüncelerim Al'ın bir İngiliz asilzadesinin en sevdiği görüntüsünden bahsederken yaşadığı utanca geri döndü. Bin yıldır birlikteydiler ve sayısız esir vakası vardı.

Tutsaklarına aşıktı. *Ve o lakap...* Gözleriyle buluşmaya çalıştım ama o kaçındı.

Jenks karnını sıvazlayarak, "Geri döneceğim," dedi. "Bu şey insanı kurbağa gibi işetiyor."

Havaya yükselip Ceri'nin yanından geçerek perdedeki pikseli delikten dışarı uçarken içim burkuldu. Büyü kabına bir bakış kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Yarıısı bitmişti. *Kahretsin, adam onu bir öğrenci birliğinden daha hızlı çarpabilirdi.*

"Ceri lavabodan bir bez alıp ada tezgahını tuzdan arındırırken, "Yatağını ısıtmak ve masasına yemek koymak dışında günde otuz ila elli arasında lanet yapıyordum," dedi. Her yedinci gün benimle birlikte laboratuvarı çalışır, bilgimi artırırđ. Bu tılsım..." Gözleri uzakta, kalan demliğin yanındaki tezgâha dokundu. "Bu adamla bütün günümüzü geçirirdik, lanetleri karıştırmanın karmaşıklığını açıklayabilsin diye yavaş giderdik. O günler... Neredeyse kendimi iyi hissediyordum."

Ellerimi göbeğimde kenetlediğimde, sesindeki hüznünlü tınıdan üşüdüğümü hissettim. Artık bir iblis atölyesinde çalışmadığı için neredeyse pişmanlık duyuyor gibiydi. Gözleri uzakta, ocaktan kaynar suyu aldı ve küçük bir çaydanlığa doldurdu.

Jenks yorum yapmadan döndü ve küçük fincanıyla demliğin önüne yerleşti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Ivy yumuşak bir sürtünmeyle içeri girdi, elleri gömleğini kot pantolonunun arkasına sokmakla meşguldü. Kimseyle göz göze gelmeden kahve makinesine doğru yürüdü ve son damlalar sıcak tabağa dökölüp cızırdarken bile iki fincan doldurdu. Birini tereddütte yanıma koyduğunda şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Bilgisayarının başında oturuşunu izlerken Kisten'in sözleri düşüncelerimde yankılanıyor, açma düğmesine basıp maillerine giden kısayola girdiğinde omuzlarındaki gerginliği okuyordum. Onun geçmişini bilmediğim için bana ondan daha fazla yaslanmasıyla ilgili söyledikleri içimi sıktı. Mutfağın en ucunda, uzakta ama grubun bir parçası olarak otururken ona baktım. Mükemmel yüzü sessiz ve durgundu, vahşî geçmişinden en ufak bir iz bile görünmüyordu. Yüzünün altında yatanlar, onu terk edersem ortaya çıkabilecekler içimi ürpertti. Ne kadar kötü olmuştu?

Ivy monitöründen baktı, gözleri kısa perçeminin altından bana kilitlendi. Bakışlarım yere düştü. *Yüce Tanrım. Sadece birkaç günlüğüne.*

"Kahve için teşekkürler," dedim parmaklarımı açıp birbirine bağlayarak.

duygularımı çelikleştirirken sıcak seramik hakkında. Gitmem gerekiyordu. Nick ve Jax'in yardıma ihtiyacı vardı. Geri geleceğim.

Hiçbir şey söylemedi, yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Birbiri ardına yeni e-postalar geldi ve onları gözden geçirmeye başladı.

Gergin bir şekilde Ceri'ye döndüm. "Bunun için gerçekten minnettarım," dedim önümdeki uzun yolculuğu düşünerek. "Eğer yardımın olmasaydı, bunu denemezdim bile. Kara büyü olmadığına sevindim," diye ekledim. Beyaz ya da değil, iblis büyü kullanmak benim tanınmak istediğim bir şey değildi.

Ceri güneşin altındaki yerinde kaskatı kesildi. "Rachel?" dedi ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Başımı yavaşça kaldırdım ve ağzım kurudu. Jenks elindeki fincanı ağzına götürürken durdu. Gözlerime baktı, kanatları tamamen kıpırdamadan duruyordu.

"Bu bir kara tılsım mı?" Sonunda sesim gıcırdayarak söyledim.

"Şey, bu iblis büyü...." dedi özür diler gibi bir sesle. "Hepsi siyah." Şaşkınlıkla Jenks'le bana baktı. "Bunu bildiğini sanıyordum."

Yedi

Titrek bir nefes aldım ve tezgâha uzandım. *Siyah mıydı? Siyah bir tılsım mı almıştım? Bu gittikçe daha da iyi oluyor. Neden bana söylememişti ki?*

"Kesinlikle hayır!" Jenks bakır rengi parıltıların telaşıyla ayağa kalktı. "Unut gitsin. Ivy, unut gitsin! Bunu yapmayacağım!"

Ivy, Jenks'e ya yapacağını ya da onu bir anahtar deliğinden geriye doğru sıkıştıracağını söyleyerek hırlarken, ben masaya doğru yalpaladım ve sandalyeme çöktüm. Ceri çok tuhaftı, görünüşte Joan of Arc kadar masumdu ama kara büyüü Lucifer'in ayaklarının dibinde oturup iki haftada bir çarşamba günleri onun tırnaklarını kesiyormuş gibi kabul ediyordu. *Hepsi siyahtı ve bunda yanlış bir şey görmüyor muydu?* Düşünsenize, Jeanne d'Arc da kafasının içinde ona insanları öldürmesini söyleyen sesler duymuştu.

"Rachel..."

Ceri'nin omzumdaki eli başımı kaldırdı ve bakakaldım. "Ben, uh," diye mırıldandım. "Siyah olmalarını bekliyordum ama onları yapmakta bir sorun yaşamıyor gibiydin, yani..." Jenks'in iksirinin kalanına baktım, şimdi bırakırsa iyi olup olmayacağını merak ediyordum.

"Bu lanete ihtiyacı var." Ceri zarifçe oturdu, böylece masanın uzak ucunda tartışan Jenks ve Ivy'yi göremedim. "Ve bir ya da iki kişiden gelen pislik önemsiz."

Matalina, Jenks'in keskin gıcırıtlarından biriyle perdedeki peri deliğinden içeri daldı ve bahar öğleninin kokusunu da beraberinde getirdi. Kısa bir süre durduğunda sarı elbisesi ayak bileklerinin etrafında güzelce dönüyordu, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yüzünde meraklı bir ifade vardı. Yeterince hava alamıyor gibiydim. *Önemsiz mi? Anlamadı mı?*

"Ya onları sadece iyilik için kullanırsam?" Denedim. "Onlarla sadece iyilik yaparsam yine de ruhumu lekeleyecekler mi?"

Matalina'nın kanatları durdu ve masaya doğru üç santim düşerek

denmesini kaybetti ve bir kanadını geriye doğru bükerek düştü. Ceri bariz bir öfkeyle nefes verdi. "Bu lanetlerle doğa kanunlarını ciddi şekilde çiğniyorsun," diye nasihat etti, yeşil gözleri kısılmıştı, "toprak ya da çizgi büyüsünden çok daha fazlasını yapıyorsun. İyi ya da kötü amaçlar için kullanılmaları fark etmez, ruhunuzda bıraktıkları iz aynıdır. Eğer doğanın kitaplarıyla oynarsan, bedelini ödersin."

Gözlerim onun yanından Matalina ve Jenks'e kaydı. Küçük peri kadın ayağa kalkmıştı ve dizlerinin üzerine çökmüş olan Jenks'in omzunda bir eli vardı. Görünüşe bakılırsa aşırı nefes alıyordu, kırmızıya çalan peri tozu ondan süzülüp yere dökülüyordu. Pencereden gelen cereyanda dönüyordu ve bunun onun ciddi şekilde stresli olduğu anlamına geldiğini bilmeseydim güzel olurdu.

Ivy'nin dudakları ince bir çizgiydi. Onunla neden tartıştığını anlamıyordum. Eğer bu bir kara lanet ise bunu yapmasını beklemiyordum. *Kahretsin, Ceri başından beri onlara lanet diyor ve ben dinlemiyordum.*

"Ama ruhumun kararmasını istemiyorum," diye neredeyse sızlanıyordum. "Al'ın aurasından daha yeni kurtuldum."

Ceri'nin narin yüz hatları sinirlendi ve ayağa kalktı. "O zaman kurtul ondan."

Jenks başını kaldırdı, gözleri korkmuş görünüyordu. "Rachel kara bir cadı *değil!*" diye bağırdı ve ben onun sıcak sadakatine hayret ettim. "Masum birinin üzerine atacak değil ya!"

"Yapması gerektiğini hiç söylemedim," dedi Ceri sinirlenerek.

"Ceri," dedim tereddütle, Matalina'nın kocasını yatıştırmaya çalışmasını dinlerken. "Gerçeklik dengesizliğinden kurtulmanın, onu başkasına aktarmaktan başka bir yolu yok mu?"

Jenks'in kendisine saldırmaya hazırlandığının farkında olan Ceri sakince demlenmiş çayına yöneldi. "Hayır. Bir kere yaptın mı, ondan kurtulmanın tek yolu başkasına vermektir. Ama bunu masum birine vermenizi önermiyorum. Eğer anlaşmayı tatlıya bağlarsanız insanlar bunu gönüllü olarak kabul edecektir."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Neden biri benim siyahlığımı gönüllü olarak ruhuna alsın ki?" Dedim ve elf iç çekti, kızgınlığını gözle görülür bir şekilde bastırdı. Nezaketine ve taşan iyi niyetine rağmen taktik onun repertuarında yoktu.

"Bunu onların istediği bir şeye bağlıyorsun Rachel," dedi. "Bir büyü ya da görev."

Bilgi."

Anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir iblis gibi," dedim ve o da başını salladı.

Aman Tanrım. Karnım ağrıyor. Ondan kurtulmanın tek yolu insanları onu almaları için kandırmak. Bir iblis gibi.

Ceri lavabomun başında duruyordu, sabah güneşi onu kot pantolonu ve siyah altın rengi kazağıyla bir prenses gibi gösteriyordu. "Bu iyi bir seçenek," dedi, soğumasını hızlandırmak için çayına üfleyerek. "Kendimi bu şekilde kurtarmak için çok fazla dengesizliğim var ama belki de öbür dünyaya girip çalınmış ve ruhları hâlâ ellerinde olan insanları kurtarırsam, öbür dünyadan kurtulma şansı karşılığında benim yüz yıllık dengesizliğimi kabul edebilirler."

"Ceri," diye itiraz ettim, korkmuştum ve o da yatıştırıcı bir el kaldırdı.

"Sonsuzluğa gitmeyeceğim," dedi. "Ama birinin özgürlüğüne kavuşmasına yardım edebileceğim bir fırsat çıkarsa, bana söyler misin?"

Ivy kıpırdandı ve Jenks sıcak bir sesle, "Rache sonsuza dek yaşamayacak," diyerek onun sözünü kesti.

"Haklı," dedim ve dizlerimin bağı çözülerek ayağa kalktım. "Kimseden ruhuma sürdüğüm karayı almasını isteyemem. Unut gitsin." Parmaklarım Jenks'in iksirinin kalanını çevreledi ve çözünme fiçima yöneldim. "Ben kara bir cadı *değilim*."

Matalina rahat bir nefes aldı ve Jenks bile rahatladı, ayakları masanın üzerindeki gümüş parıltılardan oluşan bir su birikintisine yerleşti, ancak Ceri elini tezgâha vurduğunda yukarı doğru sarsıldı. "Beni dinle ve iyi dinle!" diye bağırarak beni şok etti ve Ivy'nin sarsılmasına neden oldu. "Ben kötü değilim çünkü ruhumda binlerce yıllık iblis pisliği var!" diye haykırdı, saçlarının uçları titriyor ve yüzü kızarıyordu. "Ne zaman gerçekliği bozsan, doğa onu dengelemek zorunda kalır. Ruhundaki siyah şeytani değil, yaptıklarını telafi etmek için verilmiş bir söz. Bu bir işaret, ölüm cezası değil. Ve zaman verildiğinde ondan kurtulabilirsiniz."

"Ceri, özür dilerim," diye beceriksizce söyledim ama beni dinlemiyordu.

"Sen cahil, aptal, aptal bir cadısın," diye azarladı ve ben de bakır büyü kabını sıkıca kavrayıp ondan gelen öfkeyi bir ateş gibi hissederek irkildim.

Kırbaç. "İblis büyüünün kokusunu taşıdığım için kötü bir insan olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır..." Sıkıştım.

"Tanrı'nın merhamet göstermeyeceğini mi?" dedi yeşil gözleri parlayarak. "Korku içinde yaptığım bir hata binlercesine yol açtı diye cehennemde yanacağımı mı?"

"Hayır. Ceri-" Bir adım öne çıktım.

"Ruhum kapkara," dedi, korkusu aniden solan yanaklarından belli oluyordu. "Ölmeden önce bundan asla kurtulamayacağım. Bunun için acı çekeceğim ama bu kötü bir insan olduğum için değil, korkmuş biri olduğum için olacak."

"İşte bu yüzden bunu yapmak istemiyorum," diye yalvardım.

Sanki bağırdığını yeni fark ediyormuş gibi bir nefes aldı. Gözlerini kapatarak kendini dengeliyor gibiydi. Gözlerini açtığında öfkesi yeşil gözlerinin arkasında yavaşça parıldayan bir ışıltıya dönüşmüştü. Her zamanki yumuşak yüz ifadesi, bir zamanlar kraliyet mensubu olduğunu ve emir vermeye alışkın olduğunu hatırlamayı zorlaştırıyordu.

Ivy kahvesinden temkinli bir yudum aldı, gözleri Ceri'den hiç ayrılmıyordu. Kisten'in duşu kapandı ve ardından gelen sessizlik yüksek sesli gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Ceri, başı öne eğik, sarı saçları yüzünü gizliyordu. "Sesimi yükseltmemeliydim."

Bakır tencereyi tezgâhın üzerine koydum. "Bunun için endişelenme," dedim. "Dediğin gibi, ben cahil bir cadıyım."

Gülümsemesi ekşiydi ve hafif bir mahcubiyet gösteriyordu. "Hayır, değilsin. Sana söylenmemiş bir şeyi bilemezsin." Ellerini kot pantolonunda gezdirerek kendini yatıştırdı. "Belki de taşıdığım ödeme konusunda itiraf etmek istediğimden daha fazla endişeliyim," diye itiraf etti. "Benim ruhumda birkaç milyon lanet varken senin bir iki lanet için endişelendiğini görmek beni-" Nazikçe kızardı ve kulaklarının biraz sivri olup olmadığını merak ettim. "Sana çok haksızlık ettim."

Sesi asil bir ritim kazanmıştı. Arkamda Ivy'nin bacak bacak üstüne attığını duydum. "Unut gitsin," dedim üşümüş hissederek.

"Rachel." Ceri ellerinin titremesini onları sıkarak gizledi. "Bu iki lanetin taşıdığı karanlık, getireceği faydaların yanında çok küçük kalıyor: Jenks'in oğluna yardım etmek için güvenli bir yolculuk yapması, senin de hak ettiğin David'in alfası unvanını korumak için bir iblis lanetini Were'e karşı kullanman. Bu şeylerin yapılmadan kalmasına ya da elden kaçmasına izin vermek, bunlara sahip olmanın bedelini isteyerek kabul etmekten daha büyük bir suç olur."

Kalan demliğin olduğu tencereye dokundu ve ben de midem bulanarak ona baktım. Jenks'ten bitirmesini istemeyecektim.

"Değerli ya da güçlü olan her şeyin bir bedeli vardır," diye devam etti. "Korktuğun için Jax ve Nick'in acı çekmeye devam etmesine izin vermek seni... vicdansızca çekingen gösteriyor."

Korkak daha iyi bir kelime olabilir diye düşündüm, Jenks'e bakıp kendimi hasta hissediyordum, içimde devreye girmeyi bekleyen bir lanet olduğunu biliyordum ve bunu kendime ben yapmıştım.

Jenks aniden, "Lanetim için siyahı alacağım," dedi, yüzü kararlılıkla sertleşmişti.

Masadan Matalina'nın minik hıçkırığı geldi ve çocuksu yüz hatlarında korkuyu gördüm. Jenks'i hayattan daha çok seviyordu. "Hayır," dedim. "Ondan kurtulmak için sadece birkaç yılın kaldı. Ve bu benim fikrim, benim büyüm. Benim lanetim. Onu ben alacağım."

Jenks yüzüme doğru uçtu, kanatları kıpkırmızı ve yüzü sertti. "Kapa çeneni!" diye bağırdı ve ben de ona odaklanabilmek için geri çekildim. "O benim oğlum! Laneti ben üstleniyorum. Bedelini ben öderim."

Banyo kapımın açılma sesi geldi ve Kisten, gömleği buruşuk ve sinsi bir gülümsemeyle mutfığa girdi. Saçları geriye taranmıştı ve nemli sakallı yüzü güneşi yakalamıştı. Harika görünüyordu ve bunu o da biliyordu. Ama Ivy'nin bilgisayarının başında mutsuz olduğunu, Jenks ve Matalina'nın açıkça sıkıntılı olduğunu, benim ellerimi göbeğime sarmış korkmuş göründüğümü ve tabii ki Ceri'nin bir kez daha kendini avamı onlar için en iyisini bildiğine ikna etmeye çalışırken bulan bıkkın ifadesini görünce kendine güveni sarsıldı.

"Ne kaçırdım?" diye sordu, kahve makinesine gidip kalanları büyük boy fincanlarımdan birine doldururken.

Ivy sandalyesini itti ve asık suratlı göründü. "Onlar iblis laneti. Bu

Rachel'ın ruhunda bir iz bırakacak. Jenks'in tereddütleri var."

"Değilim!" diye bağırdı küçük peri. "Ama Rachel'ın lanetimin bedelini ödemesine izin vermeden önce bir perinin kışını öpeceğim."

Kisten gömleğinin kuyruğunu yavaşça içeri soktu ve kahvesini yudumladı. Gözleri her yere baktı ve derin bir nefes alarak odanın kokularını içine çekti ve bunları durumu okumak için kullandı.

"Jenks," diye itiraz ettim, sonra iksirin sonuncusuna doğru uçup onu içtiğinde yenilgiye uğramış gibi bir ses çıkardım, yutarken boğazı hareket ediyordu. Matalina masaya düştü, kanatları kıpırdamıyordu. Küçük bir parlaklık noktasıydı, kocasının benim ve oğullarının güvenliği için hayatını tehlikeye atmasını izlerken onu hiç görmediğim kadar yalnız görünüyordu.

Mutfak, bahçedeki çocuklarının sesleri dışında sessizdi; o sırada elindeki piksel büyüklüğündeki fincanı hırsla büyü kabına bıraktı.

"Sanırım buraya kadarmış," dedim kendimi toparlayıp lavabonun üstündeki saate bakabilmek için eğilerek. Bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

Ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Matalina kanatlarını birbirine sürterek keskin bir ıslık çaldı ve Jenks'in tüm ailesi koridordan mutfığa akın etmeden önce sadece üç saniyemiz vardı. Keskin kül kokusu onlarla birlikte geldi ve bacadan içeri girdiklerini anladım. "Dışarı!" Jenks bağırdı. "Sana kapıdan izleyebilirsin demiştim!"

Disney kâbusunun girdabında, yavruları kapı çerçevesinin tepesine yerleşti. En iyi görüş noktası için birbirlerini itip kakarlarken çılgınlık kafatasımın içini tırmaladı. Ivy ve Kisten gözle görülür bir şekilde irkildiler ve Jenks bir uyarı ıslığı daha çaldı. İtaatkâr bir şekilde yerleştiler ve benim duyma eşiğimde fısıldaşmaya başladılar. Ivy nefesinin altında küfür etti, yüzü koyu bir renk aldı. Uzun boyuyla zarif bir duruş sergileyen Kisten mutfığa geçip onun yanında durdu ve onu yatıştırmak için kahvesinin yarısını Ivy'nin bardağına doldurdu. En azından gün batımına kadar kendini iyi hissetmezdi.

"Tamam Jenks," dedim, bir iblis lanetini isteyerek çarpıtmanın olağanüstü aptalca olduğunu ve beni öldürürse bunun sonunu asla duyamayacağımı düşünerek. Annem ne derdi acaba? "Hazır mısınız?"

Kapının çerçevesini kaplayan periler ciyaktı ve Matalina ona doğru uçtu, güzel yüzü solgundu. "Dikkatli ol aşkım," diye fısıldadı.

Son bir kez kucaklaştılar, ayrılmadan önce ikisi de altın parıltılardan oluşan bir bulutun içinde yavaşça yükseldiler. Pervaza gitti, kanatları parıltılı ışık parlamaları yapmak için düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Bu onu öldürmekten başka bir şey değildi ve muhtemelen onun güvenliğini sağlamanın en iyi yolu bu olsa da kendimi suçlu hissettim.

Güneşin altında Matalina'nın yanında duran Ceri kendinden emin bir şekilde başını salladı. Kisten, Ivy'nin omzuna destekleyici bir el koydu. Nefes alarak masaya gittim, gergin bir şekilde her zamanki yerime yerleştim ve iblis büyü kitabını kucağıma çektim. Ağırdı ve kanım sanki sayfalara ulaşmaya çalışıyormuş gibi bacaklarımda uğulduyordu. *Ne güzel bir düşünce.*

"Ne olacak şimdi?" Jenks ortadaki tezgâhın üzerine çökerken kıpırdanarak sordu, ben de onu görebilmek için sandalyede yan döndüm.

Dudaklarımı yaladım ve yazıya baktım. Latinceydi ama Ceri'yle ben uyumadan önce pizza yerken üzerinden geçmiştik.

"Aptallar için İblis Büyüsü versiyonu lütfen," diye ekledi ve yüzümde ince bir gülümseme belirdi.

"Bir çizgiye dokunuyorum ve çağırma sözcüklerini söylüyorum," dedim. "Seni geri kaydırmak için tekrar söylüyorum. Wereing tılsımında olduğu gibi."

"Bu kadar mı?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve Ceri burnunu çekti. "Kısa versiyonunu istemiştiniz," dedi ve her şeyi ada tezgahından lavaboya taşıdı. "Bu kadar kolay olması için korkunç bir hazırlık çalışması yaptım, Usta Pixy."

Kanatları sarktı. "Özür dilerim."

Ivy kollarını kendine yakın tuttu ve kaşlarını çattı, saldırganlığı açıkça yersiz bir endişeydi. "Artık devam edebilir miyiz?" diye sordu ve ben de başımı tekrar baskıya doğru eğdim.

Nefes vererek, farkındalığımı mutfagın fıçı tahtası duvarlarının ötesine, halihazırda perilerin hafif varlığını hisseden çiçek tarhlarının ötesine, mezarlığın içinden geçen ve az kullanılan küçük ley hattına doğru uzattım. Bir düşünce parmağıyla ona dokunarak, bağlantının sarsıntısıyla bir titremeyi bastırdım. Eskiden içimdeki güç akışı yavaş ve sakin olurdu. Artık öyle değildi.

Enerji dalgası içimden geçerek rahatsız edici bir hisle geri tepti. Sıcaklıkla birlikte chi'me yerleşti ve

Sıcak ikolatanın verdiği tatmin. Daha fazlasını çıkarıp daha sonra kullanmak üzere kafamda dndrebilirdim, ama buna ihtiyacım yoktu, bu yüzden ağır, yankılanan enerji akışının benden çıkıp hatta geri dönmesine izin verdim. Ben ley hattının içinden geçtiği bir ağdım, ıkardıklarım dışında özgürce akıyordum.

Her şey bir kalp atışı ile diğeri arasında geçen sürede oldu ve başımı kaldırdım, gözlerim kapalıydı. Saçlarım her zaman sonsuzlukta esiyormuş gibi görünen rüzgarda hareket ediyordu ve onları evcilleştirmek için bir elimi gevşek buklelerimin üzerinde gezdirdim. Gün ışığı olduğu için Tanrı'ya şükrettim ve tam hizada durmadığım sürece ever-after'ın gölgesini bile göremiyordum. Ki ben öyle değildim.

Ivy köşedeki Kisten'e, "izgiye dokunmasından nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Bundan daha acayip bir şey gördün mü hiç?"

"O zaman yüzünün aldığı şekli görmelisin-"

"Kapa neni, Kist!" Gözlerimi açtığımda onun bana sırtıttığını gördüm.

Parmaklarının arasında tuttuğu çay fincanı ve etrafını saran güneşle ayakta duran Ceri, bilgin havasını korumaya çalışıyordu ama yüzündeki kıs kıs gülüş bunu mahvetti.

"Acıyacak mı?" Jenks sordu, altın peri tozu sürekli bir akış halinde üzerinden süzülüyordu.

Bir vizona dnştğmde içimi burkan acıyı hatırladım ve ürperdim. "Gözlerini kapat ve ondan geriye doğru say," dedim. "Sıfıra geldiğinde sana onunla vuracağım."

Bir nefes aldı, koyu renk kirpikleri yanaklarına çarpıyordu. Temizlenmiş ada tezgâhının üzerinde durana kadar kanatları yavaşça durdu. "On...dokuz..." dedi, sesi sabitti.

Kitabı masanın üzerine koyup ayağa kalktım. İçimden geçen çizgiden dolayı hafif ve gerçek dışıydım, uzandım ve bir elimi onun üzerine koydum. Dizlerim titriyordu ve kimsenin görmemesini umuyordum. *İblis büyüsü. Tanrı beni korusun.* Bir nefes daha aldım. "*Non sum qualis eram,*" dedim.

"Sekiz-"

Ivy'nin nefesi kesildi ve Jenks elimden düşüp onu saran altın girdabın içine girdiğinde sendeledim.

"Jenks!" Matalina bağırdı ve kaplara doğru uçtu.

Nefesim kesilmişti. Tökezleyerek bir elimi arkama koydum ve destek aradım. Bir hat enerjisi seli bana çarptığında nefesim kesildi ve yardım elini iterek uzaklaştırdım. Başım genişliyor gibiydi ve hat içimden patlayıp duyulabilecek bir çatırtıyla Jenks'e çarptığında haykırdım.

Düştüm ve kendimi mutfak zemininde buldum, Ivy'nin kolları omuzlarımın altındaydı ve beni aşağı indirdi. Nefes alamıyordum. Ciğerlerimi nasıl çalıştıracığımı hatırlamaya çalışırken, asılı mutfak eşyalarının çarpıştığını duydum, ardından bir inilti ve gümbürtü geldi.

"Tink'in tatlı annesi," dedi yeni, hafif erkeksi bir ses. "Ben ölüyorum. Ölüyorum. Matalina! Kalbim atmıyor!"

Temiz bir nefes aldım, sonra Ivy'nin tutuşuyla bir nefes daha. Önce sıcak, sonra soğuktu. Ve net göremiyordum. Tezgâhın kenarından yukarı baktığımda Kisten'i Ceri'nin yanında, ne yapacağına karar verememiş gibi donmuş halde buldum. Ivy'nin elini üzerimden ittim ve beni neyin yere serdiğini anladığımda doğruldum. Kanalize ettiğim hattın gücü değil, az önce ruhuma yüklediğim boktan bir geri ödeme niyetiydi. O benim elimdeydi, Jenks'in değil ve öyle de kalacaktı.

Kalbim küt küt atarak ayağa kalktım ve Jenks'i tezgâhın üzerinde görünce ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım..." Fısıldadım.

Jenks bana döndü, gözleri irileşmiş ve korkmuştu. Köşeli yüzünü buruşturarak tavana baktı, nefes nefese kaldığı için göğsü inip kalkıyordu. Ceri lavabodaydı, gülümsüyordu. Yanımda, Ivy şok olmuş bir şekilde bakıyordu. Kisten de pek iyi değildi. Matalina gözyaşları içindeydi ve etrafta peri çocukları uçuşuyordu. Biri saçıma dolandı ve beni gerçeğe geri çekti.

"On beş yaşından küçükler mutfaktan çıksın!" diye bağırdım. "Biri bana bir kese kağıdı getirsin. Ivy, Jenks için bir havlu getir. Daha önce hiç çıplak bir adam görmediğini sanıyorsun."

Ivy sarsılarak harekete geçti. "Tezgâhımın üzerinde bir tane bile yok," diye mırıldanarak dışarı çıktı.

Kisten'in bana uzattığı çantayı kaptığım sırada Jenks'in gözleri panik içinde açılmıştı. Çalkalayarak açtım ve içine üfledim. "İşte," dedim. "Bunun içine nefes al."

"Rache?" diye soludu, ona dokunduğumda yüzü solgunlaştı ve omzu soğudu. İrkildi, sonra çantayı yüzüne tutmama izin verdi. "Kalbim," dedi, kelimeleri çantanın içinde boğuklaşmıştı. "Bir sorun var! Rache, beni geri döndür!
Ben ölüyorum!"

Tezgâhımın üzerine oturmuş, çırılçıplak ve nefes nefese kalmış bir haldeyken gülümseyerek çantayı ona uzattım. "İşte bu kadar yavaş atıyor," dedim. "Ve bu kadar hızlı nefes almak zorunda değilsin. Yavaşla," diye yatıştırdım. "Gözlerini kapat. Nefes al. Üçe kadar say. Bırak. Dörde kadar say."

"Kıçına sok onu," dedi, kendi içine doğru kamburlaştı ve titremeye başladı. "En son bana gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru saymamı söylediğinde, bak başıma ne geldi."

Ivy döndü, ilk havluyu onun kucağına, ikincisini de omuzlarına örttü. Sakinleşiyordu, gözleri mutfakta geziniyor, tavandan açık kemere doğru atlıyordu. Pencereden bahçeyi gördüğünde nefesi kesildi. "Vay anasını," diye fısıldadı ve ben de çantayı çektim. Jenks gibi görünmüyor olabilirdi ama sesi onun gibiydi.

"Daha iyi mi?" Bir adım geri çekilerek söyledim.

Başını salladı ve tezgâhın üzerine oturup nefes almaya konsantre olurken, biz de ağızımız bir karış açık, bir buçuk metrelik bir periye seyrediyorduk. Tek kelimeyle, o... kahretsin!

Jenks onun on sekiz yaşında olduğunu söylemişti ve öyle görünüyordu. Oldukça atletik bir on sekiz, geniş masum gözleri, pürüzsüz genç bir yüzü ve dağınık ve düzenlenmesi gereken sarı kıvrıkcık saçları vardı. Kanatları gitmiş, geriye sadece geniş omuzları ve bir zamanlar onları destekleyen zayıf kasları kalmıştı. İnce bir beli vardı ve yere doğru sarkan ayakları uzun ve dardı. Kaşlarım kalktı; ayaklarını daha önce de görmüştüm ve bir tanesi korkunç derecede şekilsizdi.

Onun geri kalanını sessizce katalogladım, tüm yaralarının, hatta peri çeliğinden aldığı yaranın bile gittiğini fark ettim. İnanılmaz derecede belirgin karın kasları pürüzsüz ve mükemmeldi, bu da onu geç ergenliğin temiz pürüzsüzlüğüyle tamamen sırik gibi yapıyordu. Her parçası uzun bir güçle zayıftı. Kaşları ve başının tepesi dışında hiçbir yerinde bir tutam bile saç yoktu. Biliyordum. Bakmıştım.

Bakışları karmakarışık perçemlerinin altından benimkilerle buluştu ve gözlerim kamaştı. Ceri'nin yeşil gözleri vardı ama Jenks'inkiler şok edici derecede yeşildi, tıpkı yeni

yapraklar. Endişeden gözleri kısılmıştı ama solmakta olan korku bile gençliğini gizleyemiyordu. Elbette bir karısı ve elli dört çocuğu vardı ama üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordu. Aman Tanrım, bana bir şeyler vermelisin alanında uzmanlaşan nefis bir üniversite birinci sınıf öğrencisi.

Jenks başını, sarkan askıya çarptığı yere sürttü. "Matalina?" dedi, sesinin temposu tanıdık ama tınısı tuhaftı. "Ah, Matalina," diye soludu kadın titreyen elinin üzerine düştüğünde, "çok güzelsin...."

"Jenks," dedi hıçkırarak. "Seninle çok gurur duyuyorum. I-"

"Şşt," dedi, ona dokunamadığını fark ettiğinde yüzü yürek acısıyla burkuldu. "Lütfen ağlama, Mattie. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Elbisesinin kıvrımlarıyla oynarken gözlerim dökülmemiş yaşlarla ısındı. "Özür dilerim. Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim. Beni ağlarken görmeni istemiyorum!"

Hızla kalkıp koridora doğru fırladı. Jenks onu takip etmek için bir hamle yaptı, muhtemelen artık kanatları olmadığını unutmuştu. Öne doğru eğildi ve yüz üstü yere düştü.

"Jenks!" Sert bir tokat atıp küfretmeye başladığında bağırdım. "Bırakın! Bırak

beni!" diye haykırdı ve elini bana doğru uzatarak tokat attı. Bacaklarını altına aldı, ancak tekrar yere düştü. Havlusu düştü ve aynı anda hem onu yerinde tutmak hem de ayağa kalkmak için mücadele etti. "Lanet olsun! Neden dengemi sağlayamıyorum?" Yüzü kül gibi oldu ve çabalamayı bıraktı. "Kahretsin, yine işemem lazım."

Yalvarırcasına Kisten'e baktım. Canlı vampir harekete geçti, Jenks'in sallanan kollarından kolayca sıyrıldı ve onu omuzlarından tutarak yerden kaldırdı. Jenks'in boyu on beş santim daha uzundu ama Kisten onun kulübünde fedailik yapmıştı. "Hadi Jenks," dedi ve onu koridora doğru götürdü. "Giyebileceğin kıyafetlerim var. Kışınla halı arasında bir şey olduğunda yere düşmek çok daha rahattır."

"Matalina?" Jenks panik içinde koridordan seslendi, Kisten onu elimden tutup banyoya götürürken itiraz ediyordu. "Hey, yürüyebiliyorum. Kanatlarımın olmadığını unutmuşum. Bırak gideyim. Bunu yapabilirim."

Kisten'in banyo kapısını kapatma sesiyle sıçradım.

"Güzel kış, Jenks," dedi Ivy yeni sessizliğin içinde. Başını sallayarak Jenks'in geride bıraktığı ikinci havluyu aldı ve sanki kendine yapacak bir şey bulması gerekiyormuş gibi katladı.

Nefesim uzun bir solukta kesildi. "Bu," dedim Ceri'ye, "şimdiye kadar gördüğüm en fantastik cazibe olmalı."

Ceri'nin yüzü güldü ve endişelendiğini, benim onayımı beklediğini fark ettim. "Lanet olsun," dedi, kızarıırken gözleri çay fincanındaydı. "Teşekkür ederim," diye ekledi alçakgönüllülükle. "Tekrar kullanmak istersin diye tüm ek lanetlerle birlikte arkasına yazdım. Olması gerektiği gibi karşı lanet de dahil. Tek yapmanız gereken bir satıra dokunmak ve kelimeleri söylemek."

Karşı lanet, diye düşündüm hüznle, acaba bu ruhuma daha fazla siyah mı sürmek demekti yoksa hepsini zaten almış mıydım? "Teşekkürler, Ceri. İnanılmazsın. Bu kadar karmaşık bir büyüü asla yapamayacağım. Teşekkür ederim."

Pencerenin önünde durdu ve çayını yudumlarken memnun görünüyordu. "Bana ruhumu geri verdin, Rachel Mariana Morgan. Hayatını kolaylaştırmak küçük bir şey."

Ivy kaba bir ses çıkardı ve katlanmış havluyu masanın üzerine bıraktı. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyor gibiydi. *Ruhum. Zavallı, lekelenmiş, kararan ruhum.*

Yaptığım şeyin büyüklüğü üzerime çöktüğünde ağzım kurudu. Kahretsin. Kara sanatlarla oynuyordum. Hayır, kara sanatlarla değil -ki bunun için hapse girebilirdiniz- şeytani sanatlarla. Şeytani sanatları uygulayan insanlar için yasaları bile yoktu. Önce üşüdüm, sonra ısındım. Az önce ruhuma bir miktar siyah sürmüş olmakla kalmamış, aynı zamanda buna kötü değil, iyi bir şey demiştim.

Tanrım, hasta olacaktım.

"Rachel?"

Titreyerek sandalyeme çöktüm. Ceri'nin eli omzumdaydı ama hissetmiyordum bile. Ivy bir şeyler bağıırıyordu ve Ceri ona oturmasını ve sakın olmasını, bunun sadece bu kadar çok gerçeklik dengesizliğini üstlenmenin gecikmiş şoku olduğunu ve iyi olacağımı söylüyordu.

Tamam mı? Düşmeden önce başımı masaya koyarak düşündüm. Belki de. "Rhombus," diye fısıldadım, çizgiye göz kırpmada hızında bağlandığımı ve koruyucu çemberin etrafımda yükseldiğini hissettim. Ceri öne doğru sıçradı ve çemberin oluşumu tamamlanmadan bana katıldı. Bu ley hattı tılsımını üç ay boyunca çalışmıştım ve bu beyaz büyüdü, lanet olsun, siyah değil.

"Rachel!" Sonsuzluğun parıldayan bandı aramızda dalgalanırken Ivy haykırdı. Başımı kaldırdım, kusmamaya kararlıyım. Ruhuma ne yaptığımı görmek istiyordum ve auramı göremesem de, sonsuzluğun parıldayan bandında hasarın bir yansımasını görebiliyordum.

"Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadım, yüzümün buz kestiğini hissederek.

"Rachel, her şey yolunda." Ceri önümde çömelmiş, eliyle benimkini kavrayarak ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu. "Yapay olarak şişirilmiş bir gölge görüyorsun. Henüz içine çekme şansın olmadı. O kadar da kötü değil."

"Islatmak mı?" Sesim çatlayarak söyledim. "Islanmasını istemiyorum!" Auram her zamanki kırmızı parlaklığını siyaha çevirmişti. İçinde auramın altın rengi ışıltısı gizliydi, yılanmış bir patine gibi görünüyordu. Sertçe yutkundum. *Kusmayacaktım. Kusmayacaktım.*

"Daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Gözlerine baktım, paniğim yatışmıştı. Her şey daha iyi olacaktı. Ceri öyle demişti; ona inanmak zorundaydım.

"Rachel!" Ivy çemberin dışında çaresizce durarak bağırdı. "İndirin şunu!"

Başım ağrıyordu ve yeterince hava alamıyordum. "Özür dilerim," diye nefes aldım ve çizgiyle olan bağlantımı kopardım. Sonsuzluk tabakası titreyip kayboldu ve chi'mi boşalttığımda içimde bir dalgalanma hissettim. Şu anda içimde fazladan bir şey olmasını istemiyordum. Karanlıkla çok doluydum.

Utanmış görünen Ivy omuzlarındaki gerginliği zorla attı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, her zamanki sakinliğini yeniden yakalamaya çalışıyordu, oysa yapmak istediği şeyin bana bir tokat atıp aptallık ettiğimi söylemek ya da bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek olduğunu biliyordum. Ama ikisini de yapamadı, o yüzden orada öylece durdu, perişan görünüyordu.

"Gitmeliyim," dedim aniden, ayağa fırlayarak.

Ceri zarifçe ayağa kalkıp yolumdan çekildi ama Ivy bana doğru uzandı. "Rachel, bekle," diye itiraz etti ve ben tereddüt ettim, dirseğimi kavradığında gözlerim kamaştı.

Orada kalamazdım. Kendimi masumların evinde bir cüzzamlı, soyluların arasında bir dışlanmış gibi hissediyordum. Karanlıkla kaplıydım ve bu sefer hepsi benimdi. "Jenks!" Ivy'nin elinden kurtulup odama doğru ilerleyerek bağırdım. "Hadi gidelim!"

"Rachel, ne yapıyorsun?"

Odama gittim, ayakkabılarımı giydim, çantamı aldım ve onun yanından geçip koridora çıktım. "Tam olarak planladığım şey," dedim, onu görmezden gelerek, arkamda çok yakınımda volta atarak.

"Hiçbir şey yememişsin," dedi. "Hâlâ o büyüü yapmanın etkisindesin. Oturup bir fincan kahve içmek seni öldürmez."

Banyomdan bir gümbürtü geldi ve ardından Kisten'in boğuk ünlemi duyuldu. Kapı çarparak açıldı ve ben durdum. Kisten çamaşır makinesine yaslanmıştı, nefesini tutmaya çalışırken yüzü acıyla buruşmuştu. Jenks kapının çerçevesini tutuyordu, Kisten'in gri ve siyah eşofmanlarının içinde rahat görünüyordu ama yeşil gözleri gergindi. "Özür dilerim," dedi, sesi ciddiymiş gibi çıkıyordu. "Ben, uh, kaydım." Gözlerini bitkin görünüşümde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Gitmeye hazır mısınız?"

Ivy'yi arkamda hissedebiliyordum. "Al," dedim bavulumu uzatarak. "Bir işe yara ve bunu minibüse koy."

Gözlerini kırptırdı, sonra da bembeyaz dişlerini gösterecek şekilde sırttı. "Evet. Bunu taşıyabilirim."

Onu uzattım ve Jenks ağırlığın etkisiyle tökezledi. Başını dar koridorun duvarına çarptı. "Lanet olsun!" diye bağırdı, kendini fazla zorlayınca karşı duvara çarptı. "Ben iyiyim!" dedi çabucak, yardım isteyenleri elinin tersiyle iterek. "Ben iyiyim. Tink'in tatlı annesi, lanet duvarlar çok yakın! Sanki karınca yuvasında yürüyor gibiyim."

İyi olup olmadığından emin olmak için onu izledim, duvarların rehberliğini kaybedip kutsal alanın açık alanına çıktığında dokumaya başladığında ona uzandım. Çocukları da yanındaydı, cesaretlendirmek ve öğüt vermek için bağırarak gürültüye katkıda bulunuyorlardı. Merdivenlerden atlamaya çalışmak yerine aşağı inmek için zaman ayırmasını umarak mutfağa yöneldim. Ivy sıcaktı.

Kisten arkamda, sessiz ve dalgın.

"Rachel," dedi Ivy ve ben mutfağında durup Ceri'ye baktım, oraya neden geldiğimi hatırlamaya çalışıyordum. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, değilsin." *Oh evet. Eşyalarım.* Her zamanki cazibesiyle omuz çantamı aldım, sonra Ivy'nin alışverişe giderken kullandığı kanvas taşıma çantalarından birini almak için kileri açtım. "Eğer gidersen, Piscary aklına girecek."

"Kisten, o zaman," dedi, gri ipek sesine çaresizlik sinmişti. "Yalnız gidemezsin."

"Yalnız gitmiyorum. Jenks benimle birlikte."

Üç iblis kitabını çantaya tıktırdım, sonra emekleme yüksekliğinde tuttuğum tezgahın altından sıçrama tabancamı almak için eğildim. Neye ihtiyacım olacağını bilmiyordum ama eğer iblis büyüsü kullanacaksam, iblis büyüsü kullanacaktım. Göğsüm sıkıştı ve gözyaşlarımın başlamasını engellemek için nefesimi tuttum. *Benim neyim vardı böyle?*

"Jenks ayakta zor duruyor!" Elimi takı dolabımda gezdirip hepsini omuz çantama doldururken Ivy, "Jenks ayakta zor duruyor," dedi.

Acı muskaları, genel kılık değiştirme tılsımları... Evet, bunlar iyi olurdu. Kendimi durdurdum, onun sıkıntısına bakarken kalbim çarpıyordu.

"Kendini iyi hissetmiyorsun," dedi Ivy. "Buradan tek başına çıkmana izin vermeyeceğim."

"Ben iyiyim!" Titreyerek söyledim. "Ve yalnız değilim. Jenks benimle birlikte!" Sesim yükseldi ve Kisten'in gözleri yuvarlaklaştı. "Jenks ihtiyacım olan tek destek. İhtiyacım olan tek destek o. Her şeyi berbat ettiğim tek zaman o yanımda olmadığı zamandır. Ve senin onun yeterliliğini sorgulamaya hakkın yok!"

Ivy'nin ağzı bir anda kapandı. "Kastettiğim bu değildi," dedi ve ben de onu iterek koridora çıktım. Jenks'i neredeyse eziyordum ve her şeyi duyduğunu fark ettim.

"Bunu taşıyabilirim," dedi usulca ve iblis metinlerinden oluşan çantayı ona uzattım. Dengesi bozuldu ama geçen seferki gibi başı duvara çarpmadı. Topallayarak karanlık koridora doğru ilerledi.

Hızlı hızlı nefes alarak Ivy'nin odasına girdim, yatağının yanında yere diz çöktüm ve

Kılıcımı bir keresinde sakladığımı gördüğüm yerden çıkardı. "Rachel," diye itiraz etti koridordan, ben doğrulup keskin katanayı kınında güvenli bir şekilde kavrarken.

"Bunu alabilir miyim?" Kısaca sordum ve o da başını salladı. "Teşekkürler." Jenks'in bir kılıca ihtiyacı vardı. Bu yüzden bir şeylere çarpmadan yürüyemiyordu. İyileşecekti ve o zaman bir kılıca ihtiyacı olacaktı.

Kılıcı omzuma asıp çantamla birlikte koridorda ilerlerken Kisten ve Ivy de peşimden geliyordu. Kızgın olmak zorundaydım. Eğer öfkeli olmazsam, parçalanacaktım. Ruhum simsiyahtı. İblis büyüü yapıyordum. Korktuğum ve nefret ettiğim her şeye dönüşüyordum ve bunu ortağımın oğlunu hırsız yapmak için yalan söyleyip beni terk eden birini kurtarmak için yapıyordum.

Geçerken banyoma eğilip makyaj çantamı kapattım. Jenks'in diş fırçasına ihtiyacı olacaktı. Hatta bir gardıroba bile ihtiyacı olacaktı ama oradan çıkmam gerekiyordu. Hareket etmeye devam etmezsem, ne kadar derin bir boka battığımı fark edecektim.

"Rachel, bekle," dedi Ivy, fuayeye ulaşip deri ceketimi kancasından kaptıktan ve kapıyı açtıktan sonra. "Rachel, *dur!*"

Bahar esintisi saçlarımı havalandırırken ve kuşlar cıvıldarken, çantam ve Ivy'nin kılıcı omzumdan sarkarken, makyaj çantam bir elimde ve paltom bir kolumun üzerinde durdum. Kaldırım kenarında Jenks minibüsün sürgülü kapısıyla oynuyor, yeni bir oyuncak gibi açıp kapatıyordu. Güneş saçlarında parlıyordu ve çocukları başının etrafında uçuşuyordu. Kalbim çarparak döndüm.

Açık kapıda çerçevelenmiş olan Ivy perişan görünüyordu, normalde sakın olan yüzü sertleşmişti, irileşmiş gözlerinde panik vardı. "Senin için bir dizüstü bilgisayar aldım," dedi ve bilgisayarı uzatırken gözleri düştü.

Tanrım, bana güvenliğinden bir parça vermişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kabul ederken nefes alamıyordum. Deri bir kılıf içindeydi ve muhtemelen üç kilo ağırlığındaydı.

"Senin adına kayıtlı," dedi, ben boş omzuma asarken ona bakarak. "Ve seni zaten sistemime ekledim, yani tek yapman gereken takmak ve tıklamak. Aramak için geçeceğin şehirlerin yerel numaralarının bir listesini yazdım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. *Hayatını akli başında kılan şeyin bir parçasını bana vermişti.* "Ivy, geri döneceğim." Nick de bana böyle demişti. Ama geri dönecektim.

Benim için yalan değildi.

Düşüncesizce çantamı verandaya bıraktım ve ona sarılmak için öne doğru eğildim. Dondu kaldı ve sonra bana sarıldı. Alacakaranlık kokusu duyularımı doldurdu ve geri çekildim.

Kisten onun arkasında sessizce bekledi. Ancak şimdi, Ivy'nin bir kolunu aşağı sarkıtmış, diğerini ortasından kavradığı halde orada durduğunu görünce, bana ne anlatmaya çalıştığını anladım. Benim için korkmuyordu, kendisi için korkuyordu, ona kim olmak istediğini hatırlatan ben olmadan eski kalıplara girebileceğinden korkuyordu. *Ne kadar kötü olmuştu?*

İçimde bir öfke parladı. Kahretsin, bu hiç adil değildi. Evet, ben onun arkadaşışydım ama o kendi başının çaresine bakabilirdi! "Ivy," dedim, "gitmek istemiyorum ama gitmek zorundayım."

"O zaman git!" diye patladı, mükemmel yüzü öfkeyle kırışıyor ve gözleri siyaha dönüyordu. "Senden kalmanı hiç istemedim!"

Hareketleri sertti, bir vampir çevikliğiyle döndü ve kilisenin kapısını çekerek açtı. Kapı arkasından gürültüyle kapandı ve beni göz kırpmaya zorladı. Ona baktım ve bunun iyi olmadığını düşündüm. Hayır, o bana sormamıştı ama Kisten sormuştu.

Kisten çantamı aldı ve birlikte merdivenlerden aşağı indik, bağcıklarım sallanıyordu. Minibüse yaklaşırken, anahtarlar için beceriksizce omuz çantamı karıştırdım, sonra Kisten'in onları henüz bana vermediğini hatırlayınca sürücü tarafındaki kapının yanında duraksadım. Anahtarları uzatırken şingirdadılar. Minibüsün içinden perilerin heyecanlı çığlıkları geldi. "Ona göz kulak olur musun?" Ona sordum.

"Scout'un onuru." Mavi gözleri güneşten daha fazla kısılmıştı. "Biraz ara veriyorum."

Jenks minibüsün ön tarafından gelip sessizce ceketimi, makyaj çantamı ve kılıcımı aldı; sonuncusu ondan bir hırıltı getirdi. Sürgülü kapının kapandığını duyana kadar bekledim, sonra Jenks'in yolcu tarafındaki kapısının kapanma sesiyle yere yığıldım.

"Kisten," dedim içimde bir suçluluk duygusuyla. "O yetişkin bir kadın. Neden ona sakatmış gibi davranıyoruz?"

Uzandı ve omuzlarımı tuttu. "Çünkü öyle. Çünkü Piscary onun zihnine girip onu her şeyi yapmaya zorlayabiliyor ve bunu her yaptığında onun bir parçasını öldürüyor. Çünkü onu kendi kanıyla doldurdu.

şehvet, ona yapmak istemediği şeyleri yaptırmak. Çünkü görev duygusuyla onun yasadışı işlerini yürütmeye ve aşk duygusuyla da sizin şirketinizdeki payını korumaya çalışıyor."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve doğruldum. "Bırakın Cincinnati'yi, kilisede kalacağımı bile söylemedim. Onu bir arada tutmak benim işim değil!"

"Haklısın," dedi sakince, "ama oldu işte."

"Ama olmamalıydı. Kahretsin Kisten, tek istediğim ona yardım etmektir!"

"Ettin," dedi alnımdan öperek. "O iyi olacak. Ama Ivy Sen izin vermeseydin onun taşı evrimleşemezdi ve bunu sen de biliyorsun."

Omuzlarım çöktü. Harika, tam da ihtiyacım olan şey: suçluluk. Esinti perçemlerini oynattı ve Ivy ile aramdaki meşe kapıya bakarak tereddüt ettim. "Ne kadar kötüydü?" Fısıldadım.

Kisten'in yüzü tüm duygularını kaybetti. "Piscary..." Nefes verdi. "Piscary ilk birkaç yıl onu o kadar iyi etkiledi ki, ailesi ilgisini kaybedeceğini umarak lisenin son iki yılında onu uzaklara gönderdi. Skimmer sayesinde kafası daha da karışmış olarak geri döndü." Gözleri eski bir öfkeyle kısıldı, hâlâ güçlüydü. "O kadın sevgisiyle Ivy'yi kurtarabilirdi, ama daha iyi kan, daha ateşli seks dürtüsüyle Ivy'yi daha da derine gönderdi."

Üşüdüğümü hissettim, esinti buklelerimi değiştirdi. Bunu biliyordum ama belli ki daha fazlası vardı.

Tedirginliğimi gören Kisten kaşlarını çatı. "Geri döndüğünde, Piscary onun yeni zayıflıklarıyla oynadı, inanmak istediği şeylere ters düşen davranışları için onu ödüllendirdiğinde sefaletini yalayıp yuttu. Sonunda delirmemek için her şeyi bıraktı, kendini kapattı ve Piscary'nin onu istediği hale getirmesine izin verdi. Sevdiği insanları en savunmasız oldukları anda incitmeye başladı ve onlar onu terk ettiğinde masumları baştan çıkarmaya başladı."

Gözlerini yere indiren Kisten çıplak ayaklarına baktı. Kızın incittiği insanlardan birinin de o olduğunu biliyordum ve onu terk ettiği için kendini suçlu hissettiğini söyleyebilirdim. "Hiçbir şey yapamazdın," dediğimde başını kaldırdı, gözlerinde öfke vardı.

"Çok kötüydü Rachel," dedi. "Bir şeyler yapmalıydım. Onun yerine, ben

ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım. Bana söylemiyor ama sanırım kan arzusunu tatmin etmek için insanları öldürdü. Tanrım, umarım kazara olmuştur."

Sertçe yutkundum ama henüz bitirmemişti. "Yıllarca başıboş dolaştı," dedi, minibüse bakıyordu ama gözleri odaklanmamıştı, sanki geçmişe bakıyordu. "Yaşayan bir vampirdi, ölümsüz olarak işlev görüyordu, güneşin altında ölüm kadar güzel ve baştan çıkarıcı yürüyordu. Piscary onu bu hale getirdi ve işlediği suçlar affedildi. *Gözde çocuk.*"

Sonuncusunu acıyla söyledi ve bakışları bana kaydı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir gün onu mutfağımın zemininde kanlar içinde ve ağlarken buldum. Onu yıllardır görmemiştim ama yanıma aldım. Piscary ona biraz huzur verdi ve bir süre sonra iyileşti. Sanırım Piscary'nin hoşuna gitmeyecek kadar erken intihar etmemesi içindi. Tek bildiğim, kan arzusuyla başa çıkmanın bir yolunu bulduğu, onu bir şekilde sevgiyle karıştırarak zincirlediği. Sonra seninle tanıştı ve her şeye hayır diyecek gücü buldu."

Kisten bana baktı, eli saçlarıma dokunuyordu. "Artık kendini seviyor. Sen burada değilsin diye her şeyi bir kenara atmayacağı konusunda haklısın. Sadece..." Gözlerini kıstı, bakışları yine uzaklaştı. "Kötüydü Rachel. Daha iyiye gitti. Ve seninle tanıştığında, Piscary'nin çarpıtamadığı bir güç çekirdeği buldu. Ben sadece onun kırıldığını görmek istemiyorum."

İçim titriyordu ve bir şekilde ellerim onunkileri buldu. "Geri döneceğim."

Başını salladı, ellerinin arasındaki parmaklarıma baktı. "Biliyorum."

Hareket etme ihtiyacı hissettim. Bunun şimdi öğrendiğim şeyden kaçma ihtiyacından kaynaklanması umurumda değildi. Gözlerim anahtarlara kaydı. "Minibüsünü kullanmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Önemli değil," dedi gülümsemeye zorlayarak, ama gözleri endişeliydi, çok endişeliydi. "Sadece deposu dolu bir şekilde geri getir." Öne doğru uzandı, ben de ona yaslandım ve kokusunu son bir kez daha içime çektim. Başımı eğdim ve dudaklarımız buluştu ama bu boş bir öpücüktü, endişem her türlü tutkuyu dışarı itmişti. *Bu Jenks içindi, Nick için değil. Nick'e hiçbir şey borçlu değildim.*

"Bavuluna senin için bir şey koydum," dedi Kisten ve ben de geri çekildim.

"Ne oldu?" diye sordum. Sordum ama cevap vermedi, isteksizce geri çekilmeden önce bana gülümsedi. Eli kolumda gezindi ve uzaklaştı.

"Güle güle, Kist," diye fısıldadım. "Sadece birkaç günlüğüne." Başını salladı. "Güle güle, aşkım. Kendine iyi bak."

"Sen de."

Çıplak ayaklarıyla ses çıkarmadan döndü ve kiliseye geri döndü. Kapı gıcırdayarak kapandı ve o gitmişti.

Uyuşmuş gibi hissederek döndüm ve kapımı açtım. Jenks'in çocukları açık pencereden dışarı aktı ve ben de kapıyı arkamdan çarparak içeri girdim. Dizüstü bilgisayarım çantamla birlikte koltuğun altına kaydı ve anahtarları kontağa soktum.

Büyük motor devrildi ve yavaş, düzgün bir gümbürtüye yerleşti. Jenks'e ancak şimdi bakabildim, onu Kisten'in eşofmanları ve şok edici sarı saçlarıyla yanımda otururken görünce yine şaşırdım. *Bu gerçekten garipti.*

Emniyet kemeri takılıydı ve elleri vizörle uğraştığı yerden düştü. "Küçük görünüyorsun," dedi sonunda, hem masum hem de bilge bir ifadeyle.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. Vites değiştirerek caddede hızlandım.

Sekiz

Jenks bir Cheetos daha ağzına atarken, "Tink aşkına," diye mırıldandı. Titizlikle çiğneyip yuttu ve ekledi: "Saçları karahindibaya benziyor. Biri ona söylerdi diye düşünüyorsun. Orada bir yorgan yapmaya yetecek kadar var."

Bakışlarım önümüzde, iki şeritli, çift sarı çizgili yolda saatte elli altı mil hızla giden arabaya sabitlenmişti. Söz konusu kadının beyaz saçları benimkilerden daha kötü bir şekilde kabarmıştı. O haklıydı. "Jenks," dedim, "Kisten'in minibüsünün her tarafını kırıntılarla kaplıyorsun."

Selofanın çıtırtısı, ruh halime hiç uymayan mutlu, neşeli müziğin üzerinde belli belirsiz duyuluyordu. "Özür dilerim," dedi ve çantayı yuvarlayıp arkaya itti. Parmaklarındaki portakalı yalayarak Kist'in CD'lerini karıştırmaya başladı. *Tekrar*. Sonra torpido gözünü kurcaladı ya da camını ju-u-u-u-ust doğru yüksekliğe getirmek için beş dakika harcadı ya da emniyet kemeriyle uğraştı ya da minibüse bindiğinden beri yaptığı yarım düzine şeyden herhangi birini yaptı, tüm bunlar olurken duyabildiğimi bilmediğini düşündüğüm yumuşak bir yorum yaptı. Uzun bir gün olmuştu.

İçimi çektim, direksiyonu tutuşumu ayarladım. Son 150 mil boyunca eyaletler arası yoldan ayrılmış, Mackinaw'a kadar eyaletler arası yol yerine iki şeritli bir yoldan gitmiştik. Çam ormanı her iki tarafa da baskı yapıyor, güneşi ara sıra parlatıyordu. Ufka yaklaşıyordu ve pencereden giren rüzgâr soğuktu, toprağın ve büyüyen şeylerin kokusunu taşıyordu. Müziğin yatıştıramadığı yerde beni yatıştırıyordu.

Ulusal Ormancılık tabelası gözüme çarptı ve yumuşak bir fren yaptım. Bu kadının arkasından çekilmem gerekiyordu. Ve eğer bu şarkıyı bir kez daha duyarsam, babamın T-Bird'ünü Jenks'in boğazına tıkacaktım. "Ceviz büyüklüğündeki Bay Mesane "nin tenekeyi tekrar kullanması gerekebileceğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden daha hızlı eyaletler arası yollar yerine arka yollardaydık. Jenks istediği zaman işyemediğinde çığına dönerdi.

Bir drenaj hendeğinin üstünden geçen tahta köprünün üzerinden geçmek için yavaşladığımda torpido gözünü karıştırmaktan başını kaldırdı. Bu yoldan üç kez geçmişti ama kim bilir? Belki de eski peçeteleri, ruhsatı, sigortayı ve kırık kalemi son kez düzenlediğinden beri bir şeyler değişmişti. Görünüşüne rağmen onun bir insan değil, bir peri olduğunu ve bu nedenle bir peri merakına sahip olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

"Mola yeri mi?" diye sordu, yeşil gözleri masumca açılmıştı. "Ne için?"

Ona bakmadım, iki soluk beyaz çizginin arasına girdim ve vitesi parka aldım. Huron Gölü önümüzde uzanıyordu ama tadını çıkaramayacak kadar yorgundum. "Dinlenmek için." Müzik motorla birlikte kesildi. Koltuğun altına uzandım, koltuğu arkaya doğru kaydırduğımda iyileşen parmak eklemlerim yeni dizüstü bilgisayarımı sıyırdı. Gözlerimi kapatarak yavaş bir nefes aldım ve ellerim hâlâ direksiyonun üzerindeyken arkama yaslandım.

Lütfen dışarı çık ve bir yürüyüş yap, Jenks.

Jenks sessizdi. Çöpleri toplarken selofanlardan çıtırtılar geliyordu. Adam yemeyi hiç bırakmadı. Bu akşam onu güçlü bir burgerle tanıştıracaktım. Belki yarım kilo etin dörtte üçü onu yavaşlatırdı.

"Benim sürmemi mi istiyorsun?" diye sordu ve ben göz kapağımı kırarak ona ters ters baktım.

İşte iyi bir fikir. Eğer durdurulursak, puanları o değil ben alırdım. "Hayır," dedim, ellerim direksiyondan kucağıma düştü. "Neredeyse vardık, sadece biraz hareket etmem gerekiyor."

Görünen yaşının çok ötesinde bir bilgelikle Jenks gözlerini üzerimde gezdirdi.

Omuzları çöktü ve sinirlerimi bozduğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Belki de perilerin boylarının sadece on beş santim olmasının bir nedeni vardı. "Ben de," dedi uysalca, çam ve su kokan gün batımı serinliğindeki rüzgârı içeri almak için kapısını açarak. "Makine için bozuk paran var mı?"

Rahatlamış bir şekilde çantamı kucağıma aldım ve ona bir beşlik uzattım. Daha fazlasını da verirdim ama koyacak yeri yoktu. Bir cüzdana ihtiyacı vardı. Ve onu içine koyabileceği bir pantolona. Onu kiliseden o kadar hızlı çıkarmıştım ki, elinde sadece elastik bel bandına gururla tutturulmuş ve o zamandan beri iç karartıcı bir şekilde sessiz olan telefonu kalmıştı. Jax'in tekrar arayacağını umuyorduk ama öyle bir şansımız yoktu.

"Teşekkürler," dedi ve inip durduğumuz ilk benzin istasyonunda ona aldığım parmak arası terliklere takıldı. Kapıyı kapattığında minibüsün vitesi değişti ve yol kenarından yaklaşık elli metre uzaktaki paslı çöp kutusuna doğru ilerledi.

park yerinde, bir ağaca zincirlenmişti. Dengesi belirgin bir şekilde daha iyiydi, sadece çoğu insanın ayaklarına bağlı turuncu plastik levhalarla yürürken yaşadığı olağan sorunlar vardı.

Çöpü attı ve bir ağaca doğru yöneldi, adımlarında endişe verici bir dikkat vardı. Seslenmek için bir nefes aldım ve sarsılarak durdu. Yere yığıldı, parkı taradı, onun yerine fıçı tahtası bir tuvalete doğru ilerledi. Altı ayak dört santimlik bir perinin hayatının bir günündeki denemeler böyleydi.

İçimi çektim ve onun dağınık gündüz zambaklarının yatağında yavaşlayarak perilerle konuşmasını izledim. Altın ve gümüş parıltılardan oluşan bir girdap içinde etrafında vızıldıyorlardı, parkın dört bir yanından göreve çıkmış ateşböcekleri gibi geliyorlardı. Birkaç dakika içinde parlayan bir toz bulutu kararan havada onun üzerinde gezindi.

Birkaç sıra aşağıda duran bir arabanın sesiyle döndüm. Merdiven basamağı gibi üç çocuk dışarı fırladı, el oyunlarındaki bitmiş pilleri kimin değiştirdiğini tartışıyorlardı. Annem hiçbir şey söylemedi, yorgun bir şekilde bagajı açtı ve on iki paket duble A ile her şeyi halletti. Babam para teklif etti ve üçü de rustik bir sığınığın altındaki otomatlara koştu, oraya ilk varmak için birbirlerini ittiler. Jenks çiçeklere düşmeden önce en küçüğünü yakaladı. İçimden bir ses Jenks'in çocuktan çok bitkiler için endişelendiğini söylüyordu. Çift arabaya yaslanıp yüksek sesle nefes vererek onları izlediğinde gülümsedim. Bu duyguyu biliyordum.

Gülümsemem yavaş yavaş melankoliye dönüştü. Her zaman çocuk sahibi olmayı planlamıştım ama önümde yüz yıllık bir doğurganlık dönemi varken hiç acelem yoktu. Düşüncelerim Kisten'e kaydı ve gözlerimi otomatların başındaki çocuklardan çektim.

Cadılar her zaman kendi türlerinin dışından biriyle evlenirdi, özellikle de Dönüş'ten önce. Evlat edinme, suni dölleme, en iyi arkadaşınızın erkek arkadaşını bir geceliğine ödünç alma gibi gayet kabul edilebilir seçenekler vardı. Kendinizi insan olmadığını söyleyemeyeceğiniz bir adama aşık olarak bulduğunuzda, ahlaki açıdan neyin doğru neyin yanlış olduğu pek de önemli değildi. Bu, son beş bin yıldır insanlar arasında saklanma olayına da uyuyordu. Şu anda saklanmıyorduk, ama artık bir güvenlik sorunu yok diye neden kendini sınırlayasın ki? Çocukları düşünmek için henüz çok erkendi ama Kisten'le herhangi bir çocuğun başka biri tarafından dünyaya getirilmesi gerekecekti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde minibüsten indim, dayak yediğimden beri ağrı tılsımı kullanmadığım ilk gün vücudum ağrıyordu. Çift kendi aralarında konuşarak uzaklaştı. *Nick'in yanında çocuk da olmayacaktı*, diye düşündüm.

Yani bu yeni bir şey değil.

Ayak parmaklarıma dokunmak için acı içinde gerinirken donup kaldım ve onu şimdiki zaman kipinde yazdığımı fark ettim. Lanet olsun. Bu ikisi arasında bir seçim değildi. Tanrım, diye düşündüm. *Bana bunu sadece Jenks'e yardım etmek için yaptığımı söyle. İçimde yeniden alevlenecek bir şey kalmadığını söyle.* Ama şüphe kaması mantığımla arama girerek beni aptal hissettirmek için yerleşti.

Kendime kızarak birkaç esneme hareketi daha yaptım ve sonra auramdaki siyahın içime işleyip işlemediğini merak ederek bir çizgiye dokundum ve bir daire çizdim. Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Parıldayan enerji tabakası siyah ve çirkin bir şekilde yükseldi, ağaçların etrafından gelen gün batımının kırmızısı ışığı siyah parlaklığa uğursuz bir renk kattı. Auramın altın rengi tamamen kaybolmuştu. Tiksintiyle çizgiyi bıraktım ve çember kayboldu, beni depresyonda bıraktı. Daha da iyisi, anne ve baba Cleaver çocuklarına seslendi ve yüksek sesle sordukları sorular karşısında alışılmadık bir telaşla herkesi arabaya tıkıştırıp kaldırımında küçük bir lastik gıcirtısıyla uzaklaştılar.

"Evet," diye mırıldandım, trafiğe girdiklerinde fren lambalarının kırmızı yanışını izlerken. "Kara cadıdan kaç." Kendimi cüzzamlı gibi hissettim ve sıcak minibüse yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum, ailemin bizi tatile neden hep büyük şehirlere ya da Disney World gibi yerlere götürdüğünü hatırladım. Küçük kasabalarda genellikle çok fazla Inderland nüfusu bulunmazdı ve buralarda yaşayanlar da genellikle farklılıklarını küçümserlerdi. Hem de çok.

Jenks'in parmak arası terliklerinin *çıkardığı cıt cıt cıt* sesleri, o çatlak kaldırımdan aşağıya doğru dönerken daha da arttı ve peri girdabı tek başına kalana kadar birer birer geri çekildi. Arkasında iki adanın ana hatları vardı, ikisi de o kadar büyüktü ki karşı kıyı gibi görünüyorlardı. Çok uzakta, solda, Jax'in burada olduğuna dair bana ipucu veren köprü vardı. Gece çökerken kararmaya başlayan ışıktaki parıltıya başlamıştı. Köprü bu mesafeden bile çok büyüktü.

"Jax'i görmemişler," dedi Jenks bana bir çikolata uzatırken. "Ama görürlerse onu içeri alacaklarına söz verdiler."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Pixie'ler kendi aralarında bile çok bölgecidir, bu yüzden teklif biraz şok ediciydi.

Başını salladı, saçlarının altında parıldayan yarım gülümseme onu kurnazlıktan uzaklaştırıyordu. "Sanırım onları etkiledim."

"Jenks, perilerin kralı," dedim ve o da güldü. O harika ses içime işledi, moralimi yükseltti. Yavaş yavaş mutsuz bir ses bırakarak

sessizlik. "Onu bulacağız Jenks," dedim omzuna dokunarak. Önce sıçradı, sonra bana gergin bir gülümseme fırlattı. Elimi çektim ve ona yalan söylediğim için bana duyduğu öfkeyi hatırladım. Ona dokunmamı istememesine şaşmamalı. "Eminim Mackinaw'dadırlar," diye ekledim, perişan bir halde.

Sırtı suya dönük ve yüzü duygusuz Jenks tek tük akan trafiği izledi.

"Başka nerede olabilirler ki?" Çikolatamı yırtarak açtım ve açlıktan çok bir şeyler yapmak için karamel ve çikolatadan bir ısırık aldım. Minibüs ısı yayıyordu ve motorun yan tarafına yaslanmak iyi hissettiriyordu. "Jax Michigan'da olduklarını söyledi," dedim çiğneyerek. "Halatlarla tutturulmuş büyük yeşil bir köprü. Bir sürü tatlı su. Şekerleme. Putt-putt golf. Onu bulacağız."

Jenks'in yüzünde sert ve derin bir acı belirdi. "Jax, Mattie ve benim kış boyunca hayatta tutabildiğimiz ilk çocuktu," diye fısıldadı ve tatlılık ağzımdaki şeker ve fındık tomarını terk etti. "O kadar küçüktü ki, ben uyurken dört ay boyunca onu sıcak tutmak için ellerimde tuttum. Onu bulmalıyım, Rache."

Tanrım, diye düşündüm yutkunurken, daha önce birini bu kadar derinden sevip sevmediğimi merak ediyordum. "Onu bulacağız," dedim. Kendimi tamamen yetersiz hissederek ona dokunmak için uzandım, son anda geri çektim. O da bunu fark etti ve sessizlik rahatsız edici bir hal aldı.

"Gitmeye hazır mısınız?" Dedim, ambalajı şekerin geri kalanının üzerine katladım ve kapının koluna uzandım. "Neredeyse geldik. Bir oda tutacağız, yiyecek bir şeyler alacağız ve sonra seni alışverişe götüreceğim."

"Alışveriş mi?" İnce kaşları kalktı ve minibüsün önüne doğru yürüdü.

Kapılarımız aynı anda kapandı ve kendimi içeri attım, tazelandım ve kararlılığım güçlendi. "Bir çift iğrenç eşofman giymiş 1.80 boyunda bir tatlıyla görüneceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Jenks saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, köşeli yüzünde şaşırtıcı derecede sinsî bir eğlence vardı. "Biraz iç çamaşırı iyi olurdu."

Homurdanarak minibüsü çalıştırdım ve geri vitese taktım, tekrar çalışmadan önce CD çaları kapattım. "Bunun için üzgünüm. Oradan çıkmam gerekiyordu."

"Ben de," dedi, beni şaşırtarak. "Ve hiçbirini giymek üzere değildim."

Kisten'in. Adam iyi biri ama berbat kokuyor." Tereddüt etti, yakasını karıştırdı. "Hey, orada söylediklerin için teşekkürler."

Kaşlarım çatıldı. Her iki yönü de kontrol ederek yola çıktım. "Dinlenme tesisinde mi?"

Utangaç bir tavırla omuzlarını silkti. "Hayır, mutfakta ihtiyacın olan tek desteğin ben olduğum konusunda."

"Oh." Isındım, gözlerimi önümüzdeki arabadan ayırmadım, bana Kisten'in diğer aracını hatırlatan siyah, tuzla paslanmış bir Corvette. "Ciddiydim Jenks. Son beş aydır seni özledim. Ve eğer şirkete geri dönmezsen, yemin ederim seni böyle bırakıp gideceğim."

Şaka yaptığımı anlayınca yüzündeki panik ifadesi hafifledi. "Tink aşkına, sakın buna cüret etme," diye mırıldandı. "Kimseyle piksel bile yapamıyorum. Artık toz almak yerine terliyorum, bunu biliyor muydun? Üzerimden toz yerine su çıkıyor. Terle ne yapabilirim ki? Birine sürtünüp iğrenerek kusmasını mı sağlayayım? Seni terlerken gördüm ve hiç hoş değil. Seksi düşünmek bile istemiyorum, iki terli vücut birbirine böyle bastırılır mı? İğrenç. Doğum kontrolünden bahsetmişken, sadece bir avuç çocuğunuz olmasına şaşmamalı."

O ürperdi ve ben gülümsedim. *Aynı eski Jenks.*

Müziği karıştırmaya başladığında kaskatı kesilmekten kendimi alamadım ve görünüşe göre bunu hissetti, durdu ve ellerini kucağına koyarak ön pencereden kararan gökyüzüne baktı. Ormandan çıkmıştık ve yol boyunca ince bir şerit halinde dizilmiş evleri ve işyerlerini görmeye başlamıştık. Arkalarında gölün düz mavisi, solan ışıktaki gri bir renk alıyordu.

"Rachel," dedi, sesi pişmanlıkla yumuşamıştı. "Geri dönebilir miyim bilmiyorum."

Telaşla önce ona, sonra yola, sonra tekrar ona baktım. "Bilmiyorum da ne demek. Eğer Trent'le ilgiliyse-"

Bir elini kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Bu Trent değil. Dün gece Ceri'ye yardım ettikten sonra onun bir elf olduğunu anladım."

Sarsıldım ve minibüs sarı çizgiyi geçti. Bir korna çaldı ve direksiyonu geri çektim. "Anladın mı?" Kalbimin küt küt attığını hissederek kekeledim.

"Jenks, sana söylemek istedim. Gerçekten. Ama boşboğazlık edeceğinden korktum ve-"

"Kimseye söylemeyeceğim," dedi ve bunun onu öldürdüğünü görebiliyordum. Bu ona peri dünyasında büyük bir prestij kazandırabilirdi. "Eğer söylersem, o zaman bana söylememekte haklıymışsın demektir, ama söylemedin."

Sesi sertti ve bir suçluluk duygusu hissettim. "O zaman neden?" "O zaman neden?" diye sordum, keşke bu konuyu park halindeyken açsaydı, neon ışıklarıyla aydınlanmış, bilmediğim bir kasabanın dış mahallelerinde yolumu bulmaya çalışırken değil.

Bir an sessiz kaldı, genç yüzü düşüncelerini sıraya koyarken dalgındı. "On sekiz yaşıdayım," dedi sonunda. "Bunun bir peri için kaç yaş olduğunu biliyor musun? Yavaşlıyorum. Beni geçen sonbahar kaçırdın. Ivy istediği zaman beni kapabilir."

"Ivy'de Piscary'nin ölümsüz tepkileri var," dedim korkuyla. "Ve ben şanslıydım. Jenks, harika görünüyorsun. Yaşlı değilsin."

"Rachel..." dedi iç çekerek. "Çocuklarım kendi hayatlarını kurmak için taşınıyorlar. Bahçe boşalmaya başlıyor. Şikayet etmiyorum," diye devam etti. "Senden aldığım kısırlık dileği bir lütuf, çünkü bir perinin hayatındaki son üç yıldaki çocukların yaşam beklentisi çok düşüktür ve Matalina'nın kendisinden bir hafta sonra bile yaşamayacak çocuklara sahip olduğunu bilmek onu öldürür. Küçük Josephina... Şimdi uçuyor. Başaracak."

Sesi çatallaşarak kesildi ve boğazım düğümlendi.

"Bu dilek ve bahçe arasında," diye devam etti ön pencereden dışarı bakarak, "çocuklarımdan herhangi birinin Matalina ve benden sonra hayatta kalması konusunda endişelenmiyorum ve bunun için sana teşekkür ediyorum."

"Jenks-" diye başladım, durmasını istiyordum.

"Kapa çeneni," dedi sıcak bir sesle, pürüzsüz yanakları kızarmıştı. "Senin merhametini istemiyorum." Belli ki kızgındı, bir elini açık pencerenin pervazına koydu. "Bu benim kendi hatam. Seni ve Ivy'yi tanıyana kadar beni hiç rahatsız etmedi. Ben yaşlıyım. Nasıl görüldüğüm umurumda değil ve ikinizin şu andan itibaren sonsuza kadar lanet olası koşucu işinizi yapacak olmanıza ve benim bunun bir parçası olmayacak olmama çok kızgıyım. Bu yüzden geri dönmedim. Bana Trent'in ne olduğunu söylemediğin için değil."

Çenemi sıkarak ve perişan bir halde hiçbir şey söylemedim. Bu kadar yaşlı olduğunu bilmiyordum. Sinyal vererek sağa döndüm ve yol boyunca uzanan şeridi takip ettim.

suyun kenarında. Önümüzde Michigan'ın üst yarımadasını alt yarımadasına bağlayan devasa köprü ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Bunun geri gelmeni engellemesine izin veremezsin," dedim tereddütle. "Ben iblis büyüsü yapıyorum ve Ivy de Piscary'nin soyundan geliyor." Direksiyonu çevirerek iki katlı bir motele girdim, dışarıdaki havuz odaların yaptığı elin içine sokulmuştu. Soluk kırmızı ve beyaz çizgili tentenin altında durdum, mayolu ve plastik kol kelepçeli çocukların minibüsün önünde koşmalarını izledim, onlara çarpmayacağımdan emindim. Arkalarından gelen anne bana minnettar bir el salladı. Hava sadece altmış derece olduğuna göre ya deli ya da Werre olduklarını düşündüm. "Yarın herhangi birimiz ölebiliriz," diye bitirdim.

Bana baktı, öfke çizgileri yumuşuyordu. "Yarın ölmeyeceksin," dedi.

Minibüsü park ettikten sonra ona döndüm. "Bunu nasıl anladın?"

Jenks kemerini çözdü ve bana Kisten'in muzipliğine rakip olan yan bir gülümseme verdi. "Çünkü seninleyim."

İçimden bir inilti geçti. Tam da bunun içine girmiştım.

Gülümseyerek dışarı çıktı ve kasabanın ışıklarının ardında neredeyse görünmeyen ilk yıldızlara baktı. Uzun yolculuktan yorgun düşmüş bir halde onu takip ederek küçük ofise girdim. Şaşırtıcı bir biblo ve broşür sergisi dışında boştu.

Jenks ellerini açmış, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi minyatür raflarına yönelmişti, peri merakı ve dokunma ihtiyacı sergiyi karşı konulmaz kılıyordu. Kapı arkamızdan kapandı ve onun peri mutluluğunun sancıları içinde kaybolduğunu görünce koluna bir yumruk attım.

"Ah!" diye bağırdı, eliyle tutup bana yaralı bir bakış attı. "Bu ne içindi?"

"Nedenini biliyorsun," dedim kuru bir sesle, açık bir kemerden geçerek arka odadan içeri giren rahat giyimli kadına dönerken bir gülümseme buldum. Arka planda bir televizyon sesi duyabiliyor ve birinin öğle yemeğinin kokusunu alabiliyordum. Ya da akşam yemeğinin, daha doğrusu, insan olduğuna göre.

Bizi görünce gözlerini kırptırdı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, Inderland'lı olduğumuzu anlayınca tereddüt etti. Mackinaw turistik bir kasabaydı ve muhtemelen büyük bir Inderland kalabalığını çekecek kadar büyük değildi.

"Evet, iki kişilik bir oda lütfen," dedim ve kayıt kartına uzandım.

ve kalem. Formu görünce kaşlarım çatıldı. *Benim adımla gidebiliriz*, diye düşündüm ve büyük, saçma yazımla Bayan Rachel Morgan yazdım. Seramik ve kalaylı heykelciklerin kaldırılıp indirilirken çıkardığı tıkırtılar duyuluyordu ve tezgâhın arkasındaki kadın yüzünü buruşturarak omzumun üzerinden onu izliyordu. "Jenks, benim için plaka numarasını alabilir misin?" Diye sordum ve deniz kabuğundan kapı zili kabaca tıngırdayarak dışarı çıktı.

"İki yirmi olacak," dedi sert bir sesle.

Harika, diye düşündüm. *Ucuz, ucuz, ucuz. Sezon dışında küçük kasabaları sevmek lazım.* "Sadece bir gece kalacağız, bir hafta değil," dedim kilisenin adresini yazarken.

"Gecelik ücret bu," dedi, sesi alaycı bir şekilde kendini beğenmiş.

Başımı kaldırdım. "İki yüz yirmi dolar mı? Sezon dışı," dedim ve o da omuz silkti. Şok oldum, bir an düşündüm. "Were Insurance için indirim alabilir miyim?"

Gözleri alaycıydı. "Sadece AAA için indirim sunuyoruz."

Dudaklarım birbirine yapıştı ve içim ısındı. Elimi yavaşça yukarı kıvırdım ve sargılı eklemlerimi gizleyerek yüksek bölmenin seviyesinin altına getirdim. *Saçmalık, saçmalık, saçmalık. Bu küçük kasaba zihniyetlerini sevmek lazım.* Başka bir yere gideceğimizi umarak bizim için fiyatları yükseltmişti.

"Nakit," diye ekledi kendini beğenmiş bir şekilde. "Plastik ya da kişisel çek kabul etmiyoruz."

Arkasındaki yontulmuş tabelada öyle yazıyordu ama oradan çıkıp gitmeyecektim. Gururum vardı ve para bunun yanında hiçbir şeydi. "Mutfağı olan bir tane var mı?" İçim titreyerek sordum. *İki yüz yirmi dolar nakit paramdan gerçekten bir parça koparacaktı.*

"Bu otuz ekstra olacak," dedi.

"Tabii ki olacak," diye mırıldandım. Jenks içeri girdiğinde öfkeyle çantamı açıp iki yüzlük ve bir ellilik çıkardım. Gözleri elimdeki paradan kadının memnuniyetine ve son olarak da benim öfkeme kaydı ve her şeyi hemen anladı. Muhtemelen o peri kulağıyla tüm konuşmayı duymuştu.

Bakışları köşedeki sahte kameraya, sonra da otoparka açılan cam kapıya yöneldi. "Rache, sanırım altın yumurtlayan tavuğu bulduk," dedi.

kalemi masaya zincirledi ve plaka numarasını forma yazdı. "Az önce biri havuza işedi ve duş küfünün kokusunu buradan alabiliyorum. Acele edersek, açılış jeneriği için gün batımında köprüyü çekebiliriz."

Kadın tezgahın üzerine bir anahtar koydu, hareketleri aniden tereddütlü bir hal aldı.

Jenks telefonunu çevirip açtı. "Son durağımızdaki ilçe sağlık müdürlüğünün numarası hâlâ sende var mı?"

Yüzümü sıkılmış bir ifadeye büründürdüm. "Panomda yazıyor. Ama açılış çekimini bekleyelim. Gün doğumu karesi yapabiliriz. Tom en son film yaktığımızda, en kötü suçlular için yerel sıcak noktaları taramaya fırsat bulamadan bir inek vardı."

Kadın kül gibi oldu. Faturaları tezgâhın üzerine bıraktım ve küçük plastik etiketindeki yıpranmış anahtarı aldım. Kaşlarım kalktı; on üç numara, ne kadar da uygun. "Teşekkürler," dedim.

Ben gitmek için dönerken Jenks sarsılarak önüme geçti. "Bana izin verin, Bayan.

Morgan," dedi ve zarif bir şekilde kapıyı açtı; ben de gururumu koruyarak kapıdan çıktım.

Her nasılsa kapı gıcırdayarak kapanana kadar suratımı asmamayı başardım. Jenks kıs kıs güldü ve ben de kendimi kaybettim. "Teşekkürler," dedim homurtular arasında. "Tanrım, ona iyi bir tokat atmaya hazırdım."

"Sorun değil," dedi Jenks, odaları tararken bakışları elin kısa ucuna sıkışmış son odaya takıldı. "Minibüsü oraya götürebilir miyim?"

Bunu fazlasıyla hak ettiğini düşündüm ve havuzda su sıçratan çocukların sesleri eşliğinde karanlık arsada yürürken onu bu işi çözmesi için yalnız bıraktım. Su altı ışıkları yanmıştı ve açık şemsiyelere yansıyorlar ve davetkâr görünüyorlardı. Hava bu kadar soğuk olmasaydı Jenks'e perilerin yüzüp yüzemediğini sorardım. Zihnimdeki Speedo'lu Jenks imgesinin gerçekle uyuşup uyuşmadığını öğrenmek tüylerimin diken diken olmasına değecekti.

Anahtar bir an için takıldı, ama biraz kıpırdayınca yerine oturdu ve kapı açıldı. Dışarıya narenciye ve temiz çarşaf kokusu yayıldı.

Jenks minibüsü kapının önündeki boş yere çekti. Farlar odanın içine düşerek çirkin kahverengi bir halı ve sarı bir yatak örtüsünü gösterdi. Işığı yakarak içeri girdim, sahte mutfığa ve arkadaki ikinci kapıya yöneldim. Çantamı yatağın üzerine koydum, kapının ikinci bir odaya değil de banyoya açıldığını fark edince endişelendim.

Mağaralar hakkında mırıldanan Jenks bavulumla içeri girdi, gözleri alçak tavanda geziniyordu. Çantamı kapının yanına bıraktı, minibüsün anahtarlarını bana fırlattı ve dışarı çıktı, yapabildiği için elektrik düğmesine birkaç kez bastı.

"Ah, Jenks," diye seslendim, parmaklarım tuşlardan sızlıyordu. "Başka bir odaya ihtiyacımız var."

Jenks dizüstü bilgisayarım ve Ivy'nin kılıcıyla içeri girdi ve onları ön pencerenin altındaki yuvarlak masanın üzerine koydu. "Nasıl olur? Duş küfü konusunda şaka yapıyordum." Derin bir nefes aldı, burnu kırıştı. "Bu şey gibi kokuyor... Şey, duş küfü değil."

Ne kokladığını bilmek istemiyordum ama sessizce tek kişilik yatağı işaret ettiğimde tek yaptığı omuz silkmek oldu, tatlı yeşil gözleri masumdu. Çaresizce elimle işaret ederek, "Tek yatak mı?" dedim.

"Yani?" Sonra yüzü kızardı, gözleri komodinin üzerindeki kağıt mendil kutusuna kaydı. "Oh. Evet. Artık selpak kutusuna sığmayacağım, değil mi?"

O kadınla konuşmak istemediğim için kapıya yöneldim ve omuz çantamı kapıp çıktım. "Yeni bir oda tutacağım. Bana bir iyilik yap ve banyoyu kullanma. Muhtemelen bizden temizlik ücreti isteyecektir."

"Ben de seninle geliyorum," dedi ve benimle aynı hizaya geldi.

Otoparkı geçtiğimizde havuzdan çıkan çocuklar ıslak ayaklarıyla odalarına doğru hızlı bir koşu yapıyor, daracık beyaz havluların altında titriyorlardı. Jenks benim için ofisin kapısını açtı ve içeri girdiğimizde deniz kabuklarının şangırtısı ağlamaklı bir tartışmanın sesiyle karıştı. "Onlardan 4 Temmuz hafta sonu ücretini mi aldınız?" Bir adamın söylediğini ve kadının hüngür hüngür ağlayarak cevap verdiğini duydum. Sessiz bir soruyla Jenks'e baktım ve o da yüksek sesle boğazını temizledi. Sessizlik.

Sessiz bir konuşmanın ardından, ekose gömlekli, kısa boylu, saçları dökülmüş bir adam saçlarını fırçalayarak ortaya çıktı. "Evet?" dedi yapay bir ilgiyle. "Sizin için ne yapabilirim? Havuz için ekstra havlu?" Kadın gözden uzak bir yerden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve adam kızardı.

"Aslında," dedim, oda anahtarını aramızdaki sandık yüksekliğindeki bölmeye koyarak, "başka bir oda tutmayı düşünmek istiyorum. İki yatağa ihtiyacımız var, bir değil. Bunu açıkça belirtmediğim için benim hatam." Sanki hiçbir şey duymamışım gibi gülümsedim.

Adamın bakışları Jenks'e kaydı ve Jenks'in yüzü daha da kızardı. "Ah, evet. On üç numara, değil mi?" dedi ve onu kapıp bana yeni bir tane verdi.

Jenks bibloları yöneldi, ama benim iç çekmem üzerine onun yerine broşürlere gitti. Çantamı tezgâhın üzerine koyarak kendini beğenmiş bir tavırla, "Bunun fiyat farkı ne kadar?" diye sordum.

"Yok," diye hızlıca cevap verdi. "Aynı fiyat. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Siz ve partinizin geri kalanı için rezervasyon yaptırabilir misiniz?" Gözlerini kırıştırdı, hasta görünüyordu. "Onlar da bizimle mi kalacak?"

Jenks camlı kapıdan dışarı bakmak için döndü, gülmemeye çalışırken elini pürüzsüz çenesine götürdü. "Hayır," dedim hafifçe. "Şehrin diğer tarafında havuzunu göl suyuyla dolduran bir yer bulduklarını söylemek için aradılar. Bu, küflü banyolardan her zaman daha iyidir."

Adamın ağzı çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

Jenks sarsılarak harekete geçti ve arkama baktığımda onun kamburunu çıkarmış, broşürlerden birini yüzüne yaklaştırmış olduğunu gördüm. "Teşekkür ederim," dedim, anahtarı kaldırıp gülümseyerek. "İkinci bir gece daha kalabiliriz. İki günlük spesiyaliniz var mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi, gözleri rahatlamıştı. "Sezon dışında ikinci gece yarı fiyatına. İsterseniz sizi yazabilirim." Kemerli geçitten görünmeyen karısına baktı.

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Peki Salı günü için geç çıkış?" "Salı günü geç çıkış," dedi, elindeki kâğıda bir şeyler karalayarak. Kayıt defteri. "Sorun değil. Bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Başımı salladım ve gülümsedim, Jenks'in koluna dokundum ve onu kapıdan dışarı çektim çünkü hareket etmiyordu, elindeki broşüre sabitlenmişti. "Teşekkürler," diye seslendim neşeyle. "İyi geceler."

Kapı zilleri usulca çaldı ve ben gecenin serin havasına doğru nefes verdim. Yakındaki trafik dışında park yeri sessizdi. Memnun bir şekilde, tentenin altındaki loş ışıktaki anahtara baktım. Bu sefer on bir numaralı oda.

"Rache." Jenks broşürü bana doğru itti. "Al. O burada. Onu tanıyorum! Minibüse binin. On dakika içinde kapanacaklar!"

"Jenks!" Kolumdan tutup beni t  kezleyerek otoparka doğru   ektiğinde haykırdım. "Jenks, bekle! Jax? Nerede o?"

"İşte," dedi broş  r   y  z  m  n   n  nde sallayarak. "Ben olsam oraya giderdim."

  a  k  nlıkla sokak lambasının lo   ı  ığında renkli     katlı k  ğıda baktım. Dudaklarım aralandı ve Jenks e  yalarımızı minib  se geri atıp sabırsızlık i  inde titreyerek motelin kapısını   arparak kapatırken ben anahtarlarımı   ıkarmak i  in uzandım.

Kelebek Kul  besi. Tabii ki.

Dokuz

Jenks sinirli bir şekilde mırıldanarak bal kavanozunu bandajlarımın ve diğer yiyeceklerin bulunduğu sepete koydu. Kıpırdandı ve benim kaşlarım kalktı. "Bal mı, Jenks?" diye sordum.

"Şifalı," dedi, kızardı ve Peter Pan pozunda ayaklarını iki yana açarak pişirme malzemeleri dizisinin önünde durmak için döndü. Üst rafa uzanarak bir kavanoz mayayı diğerlerinin yanına bıraktı. "Arı poleni," diye homurdandı nefesinin altından. "Tink'in genelevinde vitamin takviyelerini nerede saklıyorlar? Bu dükkânda hiçbir şey bulamıyorum. Kim koydu bunları? Gilligan?" Başını kaldırdı ve koridorların üzerinde asılı duran tabelaları taradı.

"Vitaminler ilaçların yanında olmalı," dedim ve sarsıldı.

Belli ki şok olmuştu, "Duydun mu?" diye kekeledi, ben de omuz silktim. "Kahretsin," diye mırıldanarak uzaklaştı. "Bu kadar iyi duyabildiğini bilmiyordum. Beni daha önce hiç duymamıştın."

Arkasından gittim, kollarım boştu. Jenks her şeyi taşımakta ısrar ediyordu, her kapıyı benim için açmakta ısrar ediyordu, izin versem sifonumu bile çekerdi. Bu maço bir şey değildi, yapabildiği içindi. Otomatik kapılar en sevdikleriydi ve henüz sensör pedine binip inerek bir tanesiyle oynamamış olsa da, bunu yapmak istediğini biliyordum.

Adımları hızlıydı, ona bir saat önce aldığım yeni botların içinde sessizdi. Jax'in bir kelebek sergisi ve vahşi yaşam mağazası olan Kelebek Kulübesi'nde olup olmadığına bakmadan önce alışverişe çıkmamız konusunda ısrar etmemden hoşnut değildi, ama Jax oradaysa saklanıyor olduğunu, yoksa sahibinin gelip onu almamız için bizi arayacağını kabul etti. Durumu bilmiyorduk ve kapıyı çalıp dükkan sahibine muhtemelen bir hırsızlıkla bağlantılı olarak aranan bir peri barındırdığını söyleseydik, birkaç kişinin dilinin dolaşmasına neden olabilirdik.

Böylece Jenks ve ben, dükkân sahibi dükkânı kapatıp

parasını sayarak küçük bir tatil öncesi kıyafet/alışveriş yaptı. Turist tuzaklarının hemen yanında, son beş yıl içinde inşa edildiği belli olan hafif ticari binalardan oluşan yeni bir blokta lüks mağazalar bulmak beni çok şaşırtmıştı. Ağaçlar ancak o kadar zamandır topraktaydı. Ben bir cadıydım; bunu söyleyebilirdim.

Turizm sezonundan hemen önce olduğu için seçenekler fazlaydı ve fiyatlar neredeyse makuldü. Gelecek hafta okullar kapandığında ve Mackinaw'ın meşhur şekerlemelerinden adını alan "fudgies "ler kasabaya akın ettiğinde bu durum değişecek ve kasaba nüfusu üç katına çıkacaktı.

Jenks'in güçlü bir alışverişçi olduğu ortaya çıktı, bu da muhtemelen bahçe toplayıcılığı geçmişinden kaynaklanıyordu. Çok kısa bir süre içinde üç giyim mağazasına, bir dans mağazasına ve bir ayakkabı mağazasına girmiştik. Artık eşofmanlı ve parmak arası terlikli yakışıklı bir genç adam yerine, rahat keten pantolon ve ona uygun açık kahverengi gömlek giymiş, 1.80 boyunda, atletik, endişeli bir genç adamla birlikteydim. Altında ipek ve tayttan oluşan iki parçalı dar bir takım vardı ve bize birkaç yüz dolara mal olmuştu ama onu içinde gördükten sonra başım sallandı ve kartım çıktı. Benim ikramım.

Vitamin vitrininin önünde çömelip ona aldığım güneş gözlüklerini çıkarırken gözlerimin onun üzerinde gezinmesine engel olamadım, güneşten yakınmasının tekrarlanmasını istemiyordum. Belli ki canı sıkılmıştı, endişeyle elini şapkasının altına götürdü. Kırmızı deri, üzerindeki şeyle çatışmalıydı, ama onda? Nefis.

Jenks gerçekten iyi görünüyordu ve keşke daha güzel kıyafetler getirseydim diyordum. Ve bir kamera. Eşofmanlarını ve parmak arası terliklerini çıkardıktan sonra ona ayak uydurması zor bir adamdı.

"Arı poleni," dedi yeni havacı ceketinin kolunu aşağı doğru sallarken ve öne doğru uzanıp cam kavanozun kapağındaki tozu üflerken. "Bunun tadı zaten arıdan geçmiş gibi," dedi ve diğerlerinin yanına koymak için ayağa kalktı, "ama burada sahip oldukları tek çiçek bayat papatyalar ve kurutulmuş güller olduğu için iş görür."

Sesinde sert bir alay vardı ve ben sessizce fiyata baktım. Perilerin çoğu insan gibi yiyeceklerini satın almak için dokuzdan beşe çalışmak yerine bahçede daha fazla zaman geçirmelerine şaşmamalı. İsteddiği iki şişe akçaağaç şurubu tam dokuz dolar tutuyordu. Her biri. Sahtesiyle değiştirmeye çalıştığımda da üçüncü bir şişe daha eklemişti. "Bir şeyler taşımama izin ver," diye teklif ettim, kendimi işe yaramaz hissederek.

Başını salladı, ön tarafa doğru ilerlerken adımlarını hızlandırdı. "Eğer şimdi gitmezsek, yardım edebilecek herhangi bir peri bulmak için çok soğuk olacak. Ayrıca, ev sahibi evde olmalı ve televizyon izlemeli. Saat neredeyse dokuz."

Kemerine takılı telefonuna baktım. "Saat yirmi geçiyor," dedim. "Hadi gidelim."

"Geçmiş mi?" Jenks kıs kıs gülerек sepetin yerini değiştirdi. "Güneş bataklı daha bir saat oldu."

Kemerinden telefonu kapıp görmesi için tuttuğumda yana doğru sıçradı. "Dokuz yirmi," dedim, kendini beğenmiş mi olmalıydım yoksa onun zaman algısının şaşmasından mı endişelenmeliydim bilemeden. Umarım Ceri bunu mahvetmemiştir.

Jenks bir an için dehşete kapılmış gibi göründü, sonra ağzı bir karış açıldı. "Enlem değiştirdik," dedi. "Ben..." Telefonu elimden aldı ve saate baktı. "...gün batımında yirmi dakika yavaş ve gün doğumunda yirmi dakika hızlı." Jenks kıkırdadı. "Bir saate ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim, ama bu saati değiştirmeye çalışmaktan ve sonra tekrar değiştirmek zorunda kalmaktan daha kolay olurdu."

Omuz silktim. Ivy ile çalışmadığım ve onun kriz geçirmesini önlemek için "senkronize" olmam gerekmediği sürece saate hiç ihtiyaç duymamıştım, o zaman da Jenks'i kullanıyordum. Boyunun yanında kendimi kısa hissettiğim için onu servis çizgisinden uzaklaştırdım, yoksa bütün gece orada kalacaktık. Jenks sepetin sorumluluğunu üstlendi, sepeti boşalttı ve beni kadına tarafsız bir şekilde gülümsemeye bıraktı.

Arı poleni, maya, bal, akçaağaç şurubu, bira, yara bandı ve Jenks'in küçük çiçek reyonundaki yarı fiyatlı raftan kurtardığı hasta bitkiyi görünce kaşlarını kaldırdı. "Yemek mi yapıyorsun?" diye sordu sinsice, sırtışında bizimki gibi bir alışveriş listesiyle iki kişinin ne yapabileceğine dair eğlenceli bir sonuç vardı. Yaka kartında TERRI yazıyordu ve şiş parmakları ve çok fazla yüzüğüyle rahat bir şekilde yirmi kilo fazlaydı.

Jenks'in yeşil gözleri masumca açılmıştı. "Jane, tatlım," dedi bana. "Bir sevgili ol ve hazır puding için geri dön." Sesi alçaldı, boğucu bir derinlik kazandı. "Bu sefer karamela deneyelim. Çikolatadan sıkıldım."

Kendimi kötü hissederek ona yaslandım ve kulaklarının etrafındaki buklelerle oynamak için uzandım. "Alexia'nın karamela alerjisi olduğunu biliyorsun," dedim. "Ayrıca, Tom antepfıstığı için *her şeyi* yapar. Ve buzdolabında ondan biraz var. Karamel ve krem şantinin hemen yanında." Kızıl saçlarımı savurarak kıkırdadım. "Tanrım, karamela bayılıyorum! Yalayarak çıkarmak sonsuza kadar sürüyor."

Jenks şeytani bir sırıtışla şapkasının altından kadını süzerken, raftan bir avuç diş fırçası aldı ve onları taşıma bandına yerleştirdi. "Janie'mde en çok sevdiğim şey de bu," dedi ve beni dengemden ayırıp kendisine doğru çeken yanlamasına bir sarılma hareketi yaptı. "Her zaman başkalarını düşünür. Tanıdığın en nazik ruh değil mi o?"

Kadının yüzü kıpkırmızıydı. Telaş içinde, işaretlenmiş bitkiyi saymaya çalışıyordu, sonunda pes etti ve plastik bir torbaya koydu. "Altmış üç yirmi yedi," diye kekeleydi Jenks'in gözlerine bakmadan.

Kendini beğenmiş Jenks on beş dakika önce satın aldığı cüzdanını çıkardı ve Vampir Charms kredi kartını bulmak için karıştırdı. Kartı dikkatle makineden geçirdi, doğru tuşlara basarken eğlendiği her halinden belliydi. Ivy bunu yıllar önce ayarlamıştı ve Jenks'in imzası da doğal olarak dosyadaydı. İlk kez kullanabiliyordu ama ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.

Kadın, ekranında beliren firmamızın adına baktı ve çenesi düşerek çift çene yaptı.

Jenks dikkatli bir ciddiyetle defteri imzaladı, kasiyer fişi ve bir şerit kuponu uzatırken ona gülümsedi. "Güle güle," dedi, tüm poşetleri alıp kolunu içlerinden geçirdiğinde plastik yumuşak bir hışırtı çıkardı. Cam kapılar açıldığında ve boğazın soğuk havası birkaç saç telini yüzümü gıdıklamaya başladığında arkama baktım. Müdürle dedikodu yapmaya başlamıştı bile, ona baktığımı görünce elini ağzına götürdü.

"Tanrım, Jenks," dedim ve fişe bakabilmek için çantalardan birini aldım. *İki poşet yiyecek için 60 dolardan fazla mı? "Belki gerçekten iğrenç bir şey yapabilirdik, mesela mikrofonunu yalayabilirdik." Peki neden bu kadar çok diş fırçası almıştı?*

"Hoşuna gitti, bunu sen de biliyorsun cadı," dedi ve kuponlarla birlikte atmaya çalıştığım kaseti elimden kaptı. "Bunu istiyorum," dedi, onları cebine tikiştirerek. "Daha sonra kullanabilirim."

"Bunları kimse kullanmaz," dedim, başımı eğerek çantamda anahtarları ararken. Işıklar yanıp söndü ve kilitler açıldı. Kolundaki çantayı sallayan Jenks, minibüsün diğer tarafına geçmeden önce benim için kapıyı açtı ve poşetlerini pantolon, gömlek, ipek boxer, çorap ve eninde sonunda tekrar küçüleceği ve benim de buna sahip çıkacağım dışında itiraz edeceğim ipek bir bornozun yanına bıraktı. Adamın ucuz bir şeyi olamazdı ve yağ bazlı kumaşlar hakkındaki iddiasını sorgulardım.

Eğer kendim görmeseydim, bu onu çıldırttırdı.

Kapısı açıldı ve sanki bir dinmiş gibi dikkatle kemerini bağlayarak yerleşti. "Hazır mısın?" Alışverişin rahatlığının koşu beklentisine dönüşmeye başladığını hissederek "Hazır mısın?" dedim. Yasadışı bir koşu. Evet, Jenks'in oğlunu kurtarıyorduk, dükkânı soymuyorduk ama yine de yakalanırsak bizi hapse atarlardı.

Jenks'in başı bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu ve birkaç aletini koyduğu küçük bel çantasının fermuarını açıp kapatıyordu. Sakin bir nefes alarak minibüsü çalıştırdım ve mağazalara ve tiyatroya doğru yola çıktım. Köprü trafiği sıkışık ve ayakkabı mağazasındaki hoşnutsuz tezgâhtara göre ayın büyük bir bölümünde de öyle olmuştu. Görünüşe göre, Anma Günü'nden önce bitirmek için 24 saat boyunca bakım onarımları yapmak için çabalarsan, her iki yönde de tek şeride düşmüştü. Neyse ki devasa asma köprüden geçmek zorunda kalmadık, sadece karmaşanın içinden geçtik.

Isıtıcıyı açmış olmama rağmen minibüs soğuk hava üflüyordu ve Jenks'in büyük olduğu için yıldızlara şükrettim. Boyu on santim olsaydı bu gece onun için zor olurdu. Tek umudum Jax'in sıcak bir yer bulmuş olmasıydı. Bir kelebek sergisinde yeterince yiyecek olabilirdi ama elli derece yetecekken neden yetmiş beş dereceye kadar ısıtılmalı ki?

Sinema, turistlere yaya olarak hizmet veren yeni mağazalardan oluşan labirent gibi bir kümenin içindeydi - orijinal şehir merkezinin yanına yerleştirilmiş bir tür mini açık hava alışveriş merkezi - ama sinema için özel bir otoparkları vardı ve beyaz bir kamyon ile tamponunda BENİ U.P.'YE KADAR TAKİP ET yazan paslı bir Toyota'nın arasına park ettim, EH?

Motor durdu ve yeni sessizlikte minibüsün karşısındaki Jenks'e baktım. Yakındaki boş tarladan yavaş cırcır böceklerinin sesi geliyordu. Gergin görünüyordu, parmakları hızlı hızlı çantasının fermuarıyla oynuyordu. "İyi olacak mısın?" İlk kez tehlikeden kaçamayacağı bir koşuya çıktığını fark ettiğimde, "İyi olacak mısın?" diye sordum.

Başını salladı, yüzündeki derin endişe bu kadar genç birine hiç yakışmıyordu. Çantasını hışırdatarak koltuğun arkasından bir şişe akçaağaç şurubu çıkardı. Yeşil gözleri belirsiz ışıktaki benimkilerle buluştu, siyah bakıyordu. "Hey, indiğimizde ayakkabınızı tamir ediyormuş gibi yapar mısın? Binanın arkasındaki kameralarla ilgilenmek istiyorum ve dikkat dağıtmak işe yarayabilir."

Bakışlarım elindeki şişeye gitti, sonra yüzündeki temkinli ifadeye yükseldi,

Bir şişe şurubun kameraları nasıl düzeltereğinden emin değildi ama bunu kabul etmeye hazırdı. "Elbette."

Rahatlamış bir şekilde dışarı çıktı. Ben de onu takip ettim, ayakkabımı çıkarmak ve var olmayan bir çakıl taşını silkelemek için minibüse yaslandım. Jenks'i dikkatimin yarısıyla izledim, bir ıslık sesi çıkardığında anladım, serin alacakaranlıkta meraklı, saldırgan bir peri ona doğru vızıldarken endişeyle kırmızı şapkasına dokundum.

Ne söylendiğini anlamamıştım ama Jenks memnun bir ifadeyle geri döndü, akçaagaç şurubu şişesi gitmişti. "Ne?" diye sordum. Onunla aynı hizaya gelmemi beklerken, "Ne?" dedim.

"Binadan çıktığımızda kameraları bizim için döngüye sokacaklar," dedi, Kisten ya da Nick gibi koluma girmedi ama garip bir yakınlıkla yanımda yürüdü. Cadde boyunca sıralanan dükkânlar kapalıydı ama sinemada, gürültülü şakalaşmalara bakılırsa, yerli oldukları belli olan küçük bir kalabalık vardı. Cincy'de film gösterime gireli üç hafta olmuştu, ama burada yapacak pek bir şey olmasa gerek.

Bilet gişesine yaklaştık ve nabzım hızlandı. "Kameraları bir şişe akçaagaç şurubu için mi çevirecekler?" Sordum, sesim kısıktı.

Jenks omuz silkti ve tabelaya baktı. "Elbette. O şey sıvı altındır."

Bunu düşünürken çantamdan bir yirmilik çıkardım. Belki de akçaagaç şurubunu perilere satarak koştuktan daha fazla kazanabilirdim? SF filmi için iki bilet aldık ve Jenks'e bir paket patlamış mısır aldıktan sonra sinemaya girdik ve hemen acil çıkıştan çıktık.

Gözlerim binanın tepesindeki kameralara gitti ve sokak ışığının peri kanatlarındaki en zayıf parıltısını yakaladı. Belki biraz fazla abartılıydı ama Kelebek Kulübesi'nin alarmları çalarsa tiyatroya yerleştirilmek, ayaklarımı sokakta tutmakla bir hapisane karyolasında serinletmek arasındaki fark olabilirdi.

Birlikte arka taraftaki servis girişlerinden ön tarafa doğru ilerledik, Jenks her birkaç metrede bir kıyafetlerini çıkarıp çantama koymam için bana veriyordu. Çok dikkat dağıtıcıydı ama çöp bidonlarına ve geri dönüşüm kutularına çarpmamayı başardım. Kapanmış turistik bölgeye ulaştığımızda, yumuşak tabanlı botları ve daracık kıyafetiyle karşımdaydı. Tiyatrodan birkaç blok öteye gitmiştik ve gece vakti her yer kapalıyken sokakta olmak ürkütücüydü, bana evimden ne kadar uzakta ve yabancıysa olduğumu hatırlatıyordu. Kelebek Kulübesi bir çıkmaz sokağın sonuna sıkışmıştı ve biz

ona doğru yöneldi, ayakları çimentoda sessizdi.

"Arkamı kolla," diye fısıldadı Jenks, parmaklarındaki uzun aleti bir bulanıklığa dönüştürürken beni gölgede bıraktı ve gözlerini kilide eşitlemek için çömeldi.

Ona uzun uzun baktım, sonra boş sokağı seyretmek için döndüm. *Sorun değil, Jenks*, diye düşündüm. Elbette evliydi ama bakabilirdim. "İnsanlar," diye nefes aldım ama o duymuştu ve çoktan kapının yanındaki cılız çalılarının arkasına geçmişti. Doğru tahmin ettiysem kelebek çalılarıydı ve cılızdı. Başka bir iş olsa onları söküp atardı.

Gölgemin içine büzülerek, çift geçene kadar nefesimi tuttum, kadının topukları hızlıydı ve adam ön gösterimleri kaçıracaklarını söylüyordu. Beş saniye sonra Jenks tekrar kapıdaydı. Bir an kapıyı kurcaladı ve dikkatlice mandalı denemek için ayağa kalktı. Tıkırdayarak açıldı, kilit pedinden neşeli yeşil bir ışık yanıp sönerek hoş geldiniz dedi.

Sırıttı ve ona katılmam için başını salladı. İçeri girdim ve yolundan çekilmek için hareket ettim. Eğer daha fazla güvenlik varsa, Jenks bunu benden daha iyi söyleyebilirdi.

Kapı kapandı ve büyük pencerelerden giren sokak ışıklarıyla aydınlandı. Jenks kanatlar üzerindeymiş gibi yumuşak bir şekilde süzülerek yanımdan geçti. "Köşedeki aynanın arkasındaki kamera," dedi. "Bir metre boyunda olsam bile bu konuda bir şey yapamam. Onu yakalayalım, dışarı çıkalım ve en iyisini umalım."

İçim daraldı. Bu benim bile hoşuma gitmeyecek kadar gevşekti. "Arka taraf mı?" Amazon yağmur ormanlarının doldurulmuş hayvanlarının ve yaban hayatı için nasıl bahçe tasarlanacağına dair pahalı kitapların sergilendiği sessiz raflara bakarak fısıldadım. Harika kokuyordu, egzotik çiçeklerin ve sarmaşıkların ince parfümleriyle zengin, bariz bir çift cam kapının arkasından süzülüyordu. Ama hava soğuktu. Turizm sezonu gelecek haftaya kadar resmen başlamayacaktı ve böceklerin ömrünü uzatmak için geceleri sıcaklığı düşük tuttuklarından emindim.

Jenks arkaya doğru kayarak beni onun arkasında beceriksiz hissettirdi. O kadar sinsice hareket ediyordu ki kamerada görünüp görünmeyeceğini bile merak ediyordum. Sıradan hava kilidinin dış cam kapısının yumuşak emme sesi yüksekti ve Jenks onu benim için tuttu, gözleri var olan azıcık ışığı almak için genişti.

Gergin bir şekilde kolunun altına girdim ve nemli toprak kokusunu derin derin içime çektim. Jenks ikinci kapıyı açtı ve akan suyun sesi de ona katıldı. Gerginliğime rağmen omuzlarım gevşedi ve o sergiye girerken ben de ona ayak uydurmak için acele ettim.

İki kat yüksekliğinde, üç metre yukarısı camla kaplı bir odaydı. Gece, sarmaşıklarla süslenmiş siyah bir tavan ve misk kokulu petunyalar ile mücevher gibi begonyaların asılı olduğu saksılar vardı. Belki kırk fit uzunluğunda ve on beş fit genişliğindeki oda, başka bir kıtanın dar bir dilimini oluşturuyordu. Ve soğuktu. Omuzlarımı sıktım ve endişeyle Jenks'e baktım.

"Jax?" Jenks seslendi, sesindeki umut yürek parçalayıcıydı. "Burada mısın? Benim, baba."

Baba, diye düşündüm kıskançlıkla. İhtiyacım olduğunda bana yöneltilen bu sözleri duymak için neler vermezdim. Bu çirkin duyguyu bir kenara ittim, Jax'in kışını kurtarabilecek bir babası olduğu için mutluydum. Büyümek yeterince zordu, bir de kararlarınız beyninizden daha hızlıyken kendinizi içine soktuğunuz karmaşadan çekip çıkarmak zorunda kalmamanız gerekiyordu. Ya da ayaklarınızdan.

Yoldan çekilmiş kuluçka makinelerinden bir cıvıltı geldi. Kaşlarım kalktı ve Jenks kaskatı kesildi. "Orada," dedim nefes nefese, işaret ederek. "Şu dolabın altında, ısı lambasının olduğu yerde."

"Jax!" Jenks fısıldayarak yosunlarla çevrili kayrak taşlarından aşağıya indi. "İyi misin?"

Parlayan bir toz serpintisiyle dolabın altından bir peri fırladığında içimi rahatlatan bir gülümseme kapladı. Bu Jax'ti ve kanatlarını şakırdatarak etrafımızdan hızla geçti. O iyiydi. Hatta iyiden de öteydi. Harika görünüyordu.

"Bayan Morgan!" diye bağırdı genç peri, heyecanıyla küçük alanı aydınlatıyor ve çılgın bir ateşböceği gibi başımın etrafında dönüyordu. "Yaşıyor musunuz? Öldüğünüzü sanmıştık! Babam nerede?" Tavana kadar yükseldi, sonra düştü. "Babam mı?"

Jenks şaşkın şaşkın serginin üzerinde koşuşturan oğluna baktı. Ağzını açtı, sonra kapattı, belli ki oğlunu incitmeden ona dokunmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Jax..." diye fısıldadı, gözleri hem genç hem yaşlı, hem hüzünlü hem de sevinç doluydu.

Jax irkilerek bir cıvıltı çıkardı ve kendini yakalamadan önce iki adım kadar geriye savruldu. "Baba!" diye bağırdı, peri tozu üzerinden kayıyordu. "Ne oldu? Kocaman olmuşsun!"

Jenks'in eli, oğlu üzerine düştüğünde titredi. "Seni bulmak için büyük bir işim var. Gidecek bir yer olmadan dışarı çıkmak için çok soğuk. Ve Bayan Morgan için de güvenli değil.

Cincinnati'den refakatsiz çıkamazsın."

Bırakın aç bir vampiri, bir vampir bile görmemiş olmamıza rağmen, gerçekle yüzleşmek için yüzümü buruşturdum. Küçük kasabaları sevmezlerdi. "Jax," dedim sabırsızca, "Nick nerede?"

Küçük perinin gözleri büyüdü ve üzerinden kayan toz inceldi. "Onu aldılar. Size nerede olduğunu gösterebilirim. Vay canına, sizi gördüğüne çok sevinecek! Hayatta olduğunuzu bilmiyorduk Bayan Morgan. Öldüğünüzü sanıyorduk!"

Bunu ikinci kez söylüyordu ve ben de anlayarak göz kırptım. *Aman Tanrım.* Al'ın aramızdaki o tanıdık bağı kopardığı gece Nick aramıştı. Al telefonuma cevap vermiş ve Nick'e ona ait olduğumu söylemiş. Sonra medya Kisten'in havaya uçurduğu teknede öldüğümü sanmış. Nick öldüğümü düşündü. Bu yüzden hiç aramadı. Bu yüzden bana gündönümünde döndüğünü söylemedi. Bu yüzden dairesini boşaltıp gitti. Öldüğümü düşünmüştü.

"Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadım, kelebek pupalarıyla dolu kirli kuluçka makinesine uzanırken. Kapımın önüne, üzerinde koruma pentagramı olan jöle kavanozunun içinde bırakılan tomurcuklanmış gül ondan gelmişti. *Nick beni terk etmemişti. Öldüğümü sanmıştı.*

"Rache?"

Jenks belli belirsiz koluma dokunduğunda doğruldum. "Ben iyiyim," diye fısıldadım, ama bundan çok uzaktım. Bununla daha sonra ilgilenecektim. "Gitmeliyiz," dedim arkamı dönerek.

"Bekle," diye bağırdı Jax, yere çöküp dolabın altına bakarak. "İşte kedicik, kedicik, kedicik..."

"Jax!" Jenks dehşet içinde bağırarak oğlunu kucağına aldı.

"Baba!" Jax itiraz etti, babasının parmaklarının gevşek hapishanesini kolayca kaydırды. "Bırak!"

Tezgâhın altından çıkan, gözlerini kırıştıran ve esneyen turuncu tüy yumağına bakınca gözlerim açıldı. İnanamayarak tekrar baktım. "Bu bir kedi," dedim, inanılmaz zeka için Pulitzer ödülünü kazanarak. Aslında yavru bir kedydi, bu yüzden puanları siliyorum.

Jenks'in ağız hareket ediyordu ama hiçbir şey çıkmıyordu. Kocaman gözlerinde dehşete benzeyen bir ifadeyle geri çekildi.

"Bu bir kedi!" Tekrar söyledim. Sonra çılgınca bir "Jax! Hayır!" diye bağırdım. Ona doğru uzandım, kabarık turuncu kedi yavrusu sırtını dikleştirip bana tükürdüğünde geri çekildim.

"Adı Rex," dedi Jax gururla, kuluçka makinesinin yanındaki kirli zeminde durup çenesinin altını şiddetle kaşırken kanatları kıpırdamıyordu. Yavru kedi rahatladı, beni unuttu ve Jax'in tam doğru noktaya ulaşabilmesi için boynunu uzattı.

Yavaş bir nefes aldım. *Tyrannosaurus rex gibi mi? Harika. Sadece harika.*

"Onun bende kalmasını istiyorum," dedi Jax ve yavru kedi yere çöküp mırıldanmaya başladı, minik keskin pençeleri içeri girip çıkıyordu ve gözleri kapalıydı.

Bu bir kedi. Bu gece benden hiçbir şey kaçıramazsın. "Jax," dedim ikna edici bir şekilde ve küçük peri kılandı.

"Onu bırakmayacağım!" dedi. "O olmasaydı ilk gecemde donardım. Beni sıcak tutuyor ve eğer gidersem, buranın sahibi olan o yaşlı cadı onu tekrar bulur ve barınağı arar. Öyle dediğini duydum!"

Yavru kediden Jenks'e baktım. Nefes nefese kalmış gibi görünüyordu ve bayılma ihtimaline karşı koluna girdim. "Jax, onu tutamazsın."

"O benim!" Jax itiraz etti. "Onu kelebek pupasıyla besliyorum ve o da beni sıcak tutuyor. Bana zarar vermez. Bak!"

Oğlu yavru kedinin önünde bir ileri bir geri gidip gelerek onu kendisine ateş etmeye ikna ettiğinde Jenks neredeyse kalp krizi geçirecekti. Yavru kedinin beyaz kuyruk ucu seğirdi ve arka ayakları titredi.

"Jax!" Jenks bağırdı, Rex'in pençesi geldiğinde onu tehlikeden uzaklaştırdı. Dışarı.

Kalbim gırtlığıma fırladı ve elimi uzatmamak için kendimi zor tuttum. onu da.

"Baba, bırak gideyim!" Jax haykırdı ve başımızın üzerinden uçarak serbest kaldı,

yavru kedi sinir bozucu bir yoğunlukla izliyor.

Jenks gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Kedi oğlumun hayatını kurtardı," dedi titreyerek. "Onu burada aç kalması ya da barınakta ölmesi için bırakmayacağız."

"Jenks..." İtiraz ettim, Rex'in Jax'in uçuşan yolunun altında, başı yukarıda ve adımları hafif bir şekilde ilerleyişini izledim. "Biri onu yanına alacak. Bak ne kadar tatlı." Onu kucağıma almamak için ellerimi kenetledim. "Elbette," dedim, Rex sevimli ve zararsız görünmek için yere düştüğünde kararlılığım zayıfladı, küçük beyaz karnı havadaydı. "Şimdi çok yumuşak ve tatlı ama büyüyecek. Ve sonra bağırımlar başlayacak. Ve çılgınlıklar. Ve bahçemde yumuşak kedi tüyleri olacak."

Jenks kaşlarını çattı. "Onu tutmayacağım. Onun için bir ev bulacağım. Ama o oğlumun hayatını kurtardı ve burada açlıktan ölmesine izin vermeyeceğim."

Başımı salladım ve Jax neşelenirken, babası yavru kediyi nazikçe kucağına aldı. Rex onun kolunun arasına yerleşmeden önce belli belirsiz bir kıpırdanma gösterdi. Jenks onu sanki bir çocukmuş gibi hem güvende hem de emniyette tutuyordu.

"Bırakın onu ben alayım," dedim ellerimi uzatarak.

"Onu yakaladım." Jenks'in köşeli yüzünün rengi solmuştu ve sanki bayılacakmış gibi görünüyordu. "Jax, dışarısı soğuk. Biz motele gidene kadar Bayan Morgan'ın çantasını al."

"Hayatta olmaz!" Jax omzuma vurarak beni şok etti. "Hiçbir çantaya binmeyeceğim. Rex'le iyi olacağım. Tink'in diyaframı, baba. Son dört gündür nerede uyuduğumu sanıyorsun?"

"Tink'in bezi-" Jenks tükürdü. "Ağzından çıkana dikkat et, genç adam."

Bu gerçekleşmiyordu.

Jax, Rex'in karnındaki çukura sokulmak için aşağı indi ve neredeyse yumuşak kedi tüylerinin arasında kayboldu. Jenks birkaç nefes aldı, omuzları o kadar gergindi ki üzerlerinde yumurta kırabilirdiniz.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Jenks başını salladı ve bir sarhoşun yalpalayan adımlarıyla serginin önüne doğru ilerledi; Jenks yavru kediyi tutuyordu, ben de kapıları açıyordum. Hediyeleş eşya dükkânına girdiğimizde kitap ve halı kokusu havayı ölü gibi kokutuyordu. Korkuyla dışarıda yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklara baktım, bulduğumda rahatladım.

sadece rahatlatıcı bir karanlık ve sessiz bir Arnavut kaldırımli sokak.

Jenks tek eliyle beceriksizce arka cebinden cüzdanını çıkarıp ona verdiğim son bir doları da tezgâhın üzerine bıraktığında hiçbir şey söylemedim. Aynanın arkasındaki kameraya saygıyla başını salladı ve geldiğimiz gibi çıktık.

Otoparka dönerken kimseyi görmedik ama minibüsün kapısı arkamdan çarparak kapanana kadar rahat bir nefes alamadım. Parmaklarım titreyerek motoru çalıştırdım, dikkatlice geri geri giderek şeride giden yolu buldum.

"Rache," dedi Jenks, dikkat çekici sessizliğini bozarken gözleri kucağındaki yavru kedideydi. "Şu markete uğrayıp biraz kedi maması alabilir miyiz? Kuponum var."

Ve böylece başlıyor, diye düşündüm, zihinsel olarak bir çöp kabı ve kumu ekledim. Ve bir konserve açacağı. Ve su için küçük bir fincan tabağı. Ve belki bir ya da on tüylü fare.

Göz ucuyla Jenks'e baktım, yumuşak, uzun parmakları Rex'in kulaklarının arasındaki tüyleri yumuşatırken yavru kedi minibüsten duyulacak kadar yüksek sesle mırıldandı. Jax patilerinin arasına sarılmış, yorgunluktan uyuyakalmıştı. Yüzümde buğulu bir gülümseme belirdi ve rahatladığımı hissettim. İyi bir yuva bulur bulmaz ondan kurtulacaktık.

Ri-i-i-i-ight.

On

"O iyi," dedim cep telefonuma, Rex Jax'i yatağın karşısına geçirirken midem sıkıştıyordu. Peri kederli bir şekilde abajurun üzerine oturmuş, babası ona nutuk çekerken ayaklarını sallıyordu.

"Onu nasıl bu kadar çabuk buldun?" Kisten sordu, sesi aramızda çok fazla kule olduğu için ince ve zayıftı.

Jenks'e kediden bahsetmek için nefes aldım ama o konuşmasını yavaşlatmadan eğilip turuncu eğitimli savaşçı topunu kucağına aldı ve ne yaptığını unutmaması için yatıştırarak ona sarıldı. Tuttuğum nefesim kaçtı ve ne söylediğimi hatırlamak için durakladım.

"Bir kelebek sergisindeydi." Perdeli pencerenin yanındaki koltuğumda döndüm, yerel saat on haberlerini kapatmak için yıpranmış kumandayı televizyona doğrulttum. Dükkanına izinsiz girenlerle ilgili son dakika haberi yoktu, bu yüzden iyi olacaktınız gibi görünüyordu. Jenks'in bıraktığı paraya rağmen kimsenin kamera kayıtlarına bile bakmayacağına bahse girmeye hazırdım.

"Bir kedi yavrusuyla arkadaş oldu," diye ekledim, pizzanın son dilimi için eğilirken. Bavulumda bulduğum siyah altın bilezik ışıpta parlıyordu ve hediyesine gülümsedim, muhtemelen bu süs eşyasını tüm sevgililerine verdiğini ve bunu bilenlere fetihlerinin pek de ince olmayan bir gösterisi olarak sunduğunu şu anda umursamıyordum. Ivy'de de bir tane vardı. Geçen gündönümünde beni öldürmeye çalışan vampir Candice'te de vardı. Özellikle üzerindeki küçük kafatası tılsımı hoşuma gitmişti ama belki de bu o kadar da iyi bir kulüp değildi.

"Bir kedi yavrusu mu?" Kisten söyledi. "Yok artık!"

Metalik kafatası ve kalbi birbirine vurarak kıkırdadım. "Evet." Pizzamdan bir ısırık aldım. "Onu sıcak tutması karşılığında kelebek pupasıyla besledi," diye ekledim dolu ağzımın etrafına.

"O mu?" diye sordu, sesindeki güvensizlik açıktı.

"Onun adı Rex," dedim parlak bir sesle, yeni tılsımlı bileziğimi sallayarak. *Dokuz yaşındaki bir peri kendisinden yüz kat büyük bir yırtıcıya başka ne isim verebilirdi ki?* Uyuklayan yavru kediye tutan Jenks'e bakarken kaşlarım kalktı. "Kedi mi istiyorsun?"

Güldü, aramızdaki kilometreler yok oldu. "Teknemde yaşıyorum Rachel."

"Kediler teknelerde yaşayabilir," dedim, Skimmer taşındığında Piscary'nin odasından taşınmış olmasına sevinerek. İki katlı yatını restoranın iskelesine yanaştırması yeterince yakındı. "Hey, Ivy nasıl?" Dizlerimin arkasını yeşil sandalyenin koluna doğru kaydırarak usulca sordum.

Kisten'in iç çekişi endişe vericiydi. "Skimmer sen gittiğinden beri kilisedeydi."

Gerginlik omuzlarımı sertleştirdi. Kıskaç olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu; bunu duyabiliyordum. "Gerçekten mi?" dedim hafifçe, ama duygularımı incelerken yüzüm buz kesti, belli belirsiz rahatsızlığın kıskançlıktan mı yoksa birinin benim kilisemde, benim masamda yemek yiyor, browni yapmak için seramik yazım kaşıklarını kullanıyor olması fikrinden mi kaynaklandığını merak ettim. Yarısı yenmiş pizza dilimini kutuya geri attım.

"Eski alışkanlıklarına geri dönüyor," diyerek kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı. "Bunu görebiliyorum. Bunun olduğunu biliyor ama durduramıyor. Rachel, Ivy'nin ne istediğini unutmaması için sana burada ihtiyacı var."

Düşüncelerim minibüsünün yanında yaptığımız konuşmaya kayınca çenem sertleşti. Neredeyse bir yıl boyunca Ivy ile birlikte yaşadktan sonra, Piscary'nin manipölasyonlarının onun düşünceleri ve tepkileri üzerinde bıraktığı izleri görmüştüm ama bu izlerin nasıl oluştuğunu bilmiyordum. Ne kadar kötü olduğunu duymak midemi bulandırdı. Skimmer kapıyı açıp onu içeri itmeye çalışsa bile kendi isteğiyle oraya döneceğine inanamıyordum. Kisten aşırı tepki veriyordu. "Ben orada olmadığım için Ivy dağılmayacak. Tanrım, Kisten. Kadına biraz kredi ver."

"O savunmasız."

Kaşlarımı çatarak, perdeleri tekrar tekrar tekmelemek için ayaklarımı salladım. Jenks hasta bitkisini masanın üzerine koymuştu ve şimdiden daha iyi görünüyordu. "O Cincinnati'de yaşayan en güçlü vampir," dedim.

"İşte bu yüzden savunmasız."

Haklı olduğunu bildiğim için hiçbir şey söylemedim. "Sadece birkaç gün," dedim, keşke bunu kokuşmuş telefonda yapmak zorunda olmasaydım. "Nick'i alır almaz geri dönüyoruz."

Jenks sert bir homurtu çıkardı ve gözlerimi bitkisinden ayırdım. "Ne zamandan beri Nick'i almaya gidiyoruz?" dedi, genç yüzünde öfke vardı. "Jax için geldik. Onu aldık. Yarın gidiyoruz."

Şaşırdım, gözlerim büyüdü. "Ah, Kist, seni sonra arayabilir miyim?"

İçini çekti, Jenks'i duyduğu belliydi. "Elbette," dedi, Nick güvende olana kadar eve dönmeyeceğimi kabullenmiş gibiydi. "Sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve düşüncelerimde o sözleri tekrar duydum. *Seni seviyorum*. Seviyordu. Bunu tüm benliğimle biliyordum.

"Ben de seni seviyorum," dedim usulca. Nefes alsam bile duyabilirdi.

Bağlantı koptu ve telefonu kapattım. Şarj edilmesi gerekiyordu ve Jenks'le yapacağım tartışma için düşüncelerimi toplarken çantamdan adaptörümü çıkardım ve fişe taktım. Döndüğümde Jenks'i Peter Pan pozunda, elleri kalçasında ve ayaklarını iki yana açmış bir şekilde buldum. Artık 1.80 boyunda olduğu için etkisini yitirmişti. Ama hâlâ o siyah taytı giydiğine göre, istediği gibi durabilirdi.

Rex yerde yatıyor, masum kedi yavrusu gözleriyle uykulu uykulu ona bakıyordu. Jax bu fırsatı değerlendirerek mutfığa gitti ve küçük selofan kılıfları içindeki plastik bardaklardan birinin üzerine kondu. Gözlerini kocaman açmış, biz kapıdan girdikten hemen sonra babasının onun için hazırladığı arı poleni ve akçağaç şurubundan oluşan iğrenç karışımın ısırtıkları arasında bizi izliyordu.

"Nick olmadan gitmiyorum," dedim çenemi açmaya zorlayarak. *Beni terk etmemişti. Öldüğümü sanıyordu. Ve yardıma ihtiyacı vardı.*

Jenks'in yüzü sertleşti. "Oğlumu ayarttı. Ona nasıl hırsız olunacağını öğretti, hem de iyi bir hırsız bile değil. Ona yakalanan beş para etmez bir hırsız olmayı öğretti!"

Hırsız kısmına mı yoksa kötü hırsız kısmına mı üzüldüğünden emin olamadığım için tereddüt ettim.

Bunun önemli olmadığına karar vererek kendi Peter Pan pozumu aldım ve agresif bir şekilde otoparkı işaret ettim. "Hepimiz içine binene kadar o minibüs güneşe dönmeyecek."

Jax mutfaktan dikkat çekici bir kanat takırtısı çıkardı. "Onu öldürecekler baba. Çok hırpalanmış. Onu istiyorlar ve nerede olduğunu söyleyene ya da ölene kadar onu dövmeye devam edecekler."

Küçük yırtıcı hayvan Jax'in nerede olduğunu fark edip onu tekrar takip etmeye başladığında Jenks dönerek Rex'i kucakladı. "Ne istiyorsun?" dedi ihtiyatla.

Jax bir başka arı poleni ve şuruplu keke uzanırken dondu kaldı. "Uh..." diye kekeledi, kanatları bulanık bir şekilde hareket ediyordu.

Bunun üzerine sandalyeme çöktüm ve gözlerimi tavana diktim. "Bak," dedim, bacaklarım gergin ve yorgundu. "Her ne olduysa oldu. Jenks, Nick'e kızgın olduğun için üzgünüm ve ben Nick'in kışını kurtarıırken burada oturup televizyon izlemek istiyorsan, senin için daha azını düşünmeyeceğim." Rex'i okşayan parmakları dondu ve sinirlendiğimi anladım. "Ama Nick hayatımı kurtardı," dedim, içimden bir suçluluk duygusu geçerken dizlerimi çaprazladım. *O benim hayatımı kurtardı, ben ise bana ilgi gösteren ilk adamla birlikte oldum.* "Bırakıp gidemem."

Jenks bir öne bir arkaya kayıyordu, artık tam boy olduğu ve o çok dikkat dağıtıcı dar kıyafeti giydiği için hareket etme ihtiyacı açık ve garipti. Üzerine bir şeyler giymesini dileyerek, motelin ofisinden aldığım bölgenin haritasını pizza kutusunun altından çıkarıp açtım. Harita kağıdının çıtırtısı düşüncelerimi Ivy'ye çevirdi ve endişem daha da arttı.

Skimmer yatıya mı kalıyordu?

Skimmer, Piscary'nin avukatıydı, Batı Yakası'ndan gelmişti ve sınıfının en iyisiydi, istediğini elde etmek için manipülasyonu kullanmakta son derece rahattı. Ivy vampir bir yaşam tarzı istemiyordu ama Skimmer'ın umurunda değildi. O sadece Ivy'yi istiyordu ve eğer Kisten'in söyledikleri doğruysa, onu elde etmek için Ivy'nin zihinsel durumunu mahvetmeyi umursamıyordu. Sadece bu bile zeki kadından nefret etmem için yeterliydi.

Ivy'nin sorunlarının bir kısmından Skimmer'ın sorumlu olduğunu öğrenmek beni şaşırtmamıştı. İkisi de şüphesiz çilgınca davranmış, saldırgan seksle bolca karıştırdıkları vahşi kan dökme konusunda ün kazanmışlardı. Ivy'nin aşk duygularını ve kan dökmenin coşkusu zihninde bir bütün olacak kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlamasına şaşmamalı. O zamanlar, hayatında ilk kez savunmasız ve yalnızdı, Skimmer ise şüphesiz Ivy'nin Piscary'nin yanında olduğu süre içinde kazandığı sofistike vampir kan alma tekniklerini keşfetmesine yardım etmeye fazlasıyla istekliydi. Piscary muhtemelen her şeyi planlamıştı, piç kurusu.

Bir vampir için kan akıtmanın bir gösteri yolu olması sorun değildi.

Birini sevdiklerini. Ama anlaşıldığı kadarıyla Piscary, Ivy'nin aşk duyguları güçlendikçe daha da vahşileşiyordu. Piscary bunu kaldıracabilirdi -tamam, onu bu hale getiren oydu- ama Kisten onu terk *etmişti* ve Ivy bir tutku anında sevdiği birini öldürseydi hiç şaşırırmazdım. Bu onun neden üç yıl boyunca kandan uzak durduğunu, aşk duygularını kan arzusundan ayırmaya çalıştığını açıklardı. Öldürüp öldürmediğini merak ettim, sonra da Ivy'nin nasıl bir cehennemde yaşadığını, birini ne kadar çok severse ona o kadar çok zarar verebileceğini düşündüm.

Skimmer'ın Ivy'ye duyduğu derin sevgi konusunda hiçbir çekincesi yoktu ve Ivy de onu açıkça sevmesine rağmen, Skimmer kaçmaya çalıştığı her şeyi temsil ediyordu. Ivy eski sevgilisiyle ne kadar sık kan paylaşırsa, kendisi kadar güçlü olmayan birini sevmeye kalkıştığında intikamla geri tepecek olan eski kalıplara, vahşi kan dökme kalıplarına çekilme şansı o kadar artıyordu.

Ve Skimmer'ın muhtemelen tekrar içeri gireceğini bilerek dışarı çıkmıştım. Tanrım, öylece çekip gitmemeliydim.

Sadece birkaç gün, diye kendimi rahatlattım, pizza kutusunu yere koydum ve masa lambasına tıkladım. "Jax," dedim haritayı düzenlerken ve Jenks'in iyileşmekte olan bitkisini kenara iterken. "Onu bir adada tuttuklarını söylemiştin. Hangisinde?"

Beni hala seviyor olabilir. Onu hala seviyor muyum? Onu hiç sevdim mi, gerçekten? Yoksa sadece onun beni kabul etmesini mi sevdim?

Bileziğim haritaya çarparak tısladı ve Jax uçarak yaklaştı, akçaağaç şurubunun acı kokusunu bana getirmek için yere indi. "Bu, Bayan Morgan," dedi, sesi yüksekti. Polen kırıntıları düştü ve Jax masa lambasının gölgesine oturmak için yükseldiğinde onları uçurdum. Gözümün ucuyla Jenks'in kıpır kıpır olduğunu gördüm. Bunu yarı eğitilmiş bir peri ile yapamazdım. Jenks'e ihtiyacım vardı.

Parmak uçlarım boğazdaki büyük adayı okşarken, kendimi haritaları ve kalemleriyle bir koşu planlayan Ivy gibi hissettim. Hareketlerim hareketsizleşti ve odağım bulanıklaştı. Birden fark ettim ki bu onun düzenli olma ihtiyacı değildi. Bu onun yetersizlik duygularını gizlemek için kullandığı bir paravandı. "Kahretsin," diye fısıldadım. Bu hiç iyi değildi. Ivy görüldüğünden çok daha kırılgandı. O bir vampirdi, bir odaya girdiğinde tüm dikkatleri üzerinde toplayabilse bile, doğuştan rehberlik için birilerine ihtiyaç duyacak şekilde yaratılmıştı ve yarım bir düşünceyle boynumu kırabilirdi.

Nick'in şu anda bana Ivy'den daha çok ihtiyacı olduğunu söylüyordum.

Aklını başında tutmak için endişelerimi bir kenara ittim ve Jax'in Nick'in üzerinde olduğunu söylediği adaya baktım. Ön bürodan aldığım balıkçılık broşürüne göre Bois Blanc Adası Dönüş'ten önce kamuya aitmiş. Oldukça büyük bir Were sürüsü kısa bir süre sonra diğer herkesi satın almış ve büyük adayı avlanma/spa gibi bir şeye dönüştürmüştü. İzinsiz girmek iyi bir fikir değildi.

Jenks, Rex'i yatağa yatırıp endişeli bir gençle endişeli bir babanın tuhaf bir karışımı gibi yaklaştığında gerginlik nabzımı hızlandırdı. Nefes alarak haritaya şöyle dedim: "Yardıma ihtiyacım var Jenks. Gerekirse desteksiz de yaparım. Ama her seferinde kığım çimlere çarpıyor. Sen Ivy dışında tanıdığım en iyi ajansın. Lütfen. Onu orada bırakamam."

Jenks mutfaktan arkası düz bir sandalye çekip halının üzerine koydu ve haritayı sağ taraftan görebilmek için yanıma oturdu. Lambanın üzerindeki Jax'e baktı, ampulün sıcaklığından yukarı doğru peri tozları süzülüyordu. Bana yardım edip etmeyeceğini anlayamadım. "Siz ikiniz ne yaparken yakalandınız, Jax?" dedi.

Perinin kanatları bulanıklaştı ve üzerinden tozlar savruldu. "Çıldırıcaksın." Minik yüz hatları korkmuştu. Peri terimleriyle yetişkin olması önemli değildi, bana hala sekiz yaşında görünüyordu.

"Zaten kızgıyım," dedi Jenks, tıpkı babama yerel paten pistinden neden men edildiğimi söylemek yerine bir hafta ceza aldığım zamanki gibi konuşarak. "Böyle kanadı kırık bir hırsızla kaçmak. Jax, madem bahçıvanlıktan daha heyecanlı bir hayat istiyordun, neden bana söylemedin? Sana yardım edebilirdim, ihtiyacın olan aletleri verebilirdim."

Kaşlarımı kaldırarak masadan uzaklaştım. Jenks'e iş bulmasını sağlayan becerileri I.S.'in öğretmediğini biliyordum ama bu beklenmedik bir şeydi.

"Ben asla hırsız olmadım," dedi bana hızlıca bakarak. "Ama bazı şeyleri biliyorum. Bunları zor yoldan öğrendim ve Jax'in öğrenmesine gerek yok."

Jax kıpırdandı ve savunmaya geçti. "Denedim," dedi, sesi kısıktı. "Ama sen bahçıvan olmamı istedin. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim ve gitmek daha kolay geldi."

Jenks yere yığıldı. "Özür dilerim," dedi ve keşke başka bir yerde olsaydım dedirtti. "Ben sadece senin güvende olmanı istedim. Yaşamak için kolay bir yol değil. Bana bak; yaralı ve yaşlıyım ve şimdi bir bahçem olmasaydı, değersiz olurum. Senin için bunu istemiyorum."

Kanatları bulanıklaşan Jax babasının önüne düştü. "Yara izlerinin yarısı bahçeden kalma," diye itiraz etti. "Neredeyse ölmek üzere olduğun yaralar. Mevsimler bana ölümü düşündürüyor, yaşamı değil, hiçbir anlamı olmayan yavaş bir döngüyü. Nick ona yardım etmemi istediğinde kabul ettim. Onun aptal bitkilerine bakmak istemiyordum, ona yardım etmek istiyordum."

Jenks'e sempati dolu bir bakış attım. Oğlunun sahip olduğu şeyi istediğini görmek ve bunun ne kadar zor olacağını bilmek onu içten içe öldürüyor gibiydi.

"Baba," dedi Jax, Jenks yere inmesi için elini kaldırana kadar ayağa kalkarak. "Annemle senin güvende olmamı istediğinizi biliyorum ama bahçe güvenli değil, sadece ölmek için daha uygun bir yer. Kaçmanın heyecanını yaşamak istiyorum. Her günün farklı olmasını istiyorum. Anlamını beklemiyorum."

"Senin bildiğinden daha fazlasını anlıyorum," dedi, sözleri oğlunun kanatlarını oynatarak.

Rex sinsice yerdeki pizza kutusuna yaklaştı ve bir ekmek çalarak mutfağa koştu. Yere çömeldi, sanki bir kemikmiş gibi kemirdi ve büyük, siyah, şeytani gözlerle bizi izledi. Onu gören Jenks derin bir nefes aldı ve gerginlik beni kendime getirdi. Bana yardım etmeye karar vermişti. "Bana ikinizin ne yaparken yakalandığını söyleyin. İki şartla Nick'in çıkmasına yardım edeceğim."

Nabzım hızlandı ve kendimi kalemimi masaya vururken buldum. "Nedir

bunlar?" Jax umutla karışık sağlıklı bir ihtiyat tonuyla sordu. "Birincisi,

ben sana bu işi sürdürecektir becerileri verene kadar başka bir koşuya

çıkmayacaksın.

Kanatların kırılmamış. Nick tehlikelidir ve senden faydalanılmasını istemiyorum. Bir koşucu yetiştirmiş olabilirim ama bir hırsız yetiştirmedim."

Jax şaşkınlıkla babasından bana ve tekrar babasına bakarken üzerinden peri tozları dökülüyordu. "Diğeri ne?"

Jenks irkildi, kulakları kızardı. "Annene söylemediğini." Kıs kıs

gülmeyi tam zamanında bıraktım.

Jax'ın kanatları bulanıklaşarak hareketlendi. "Tamam," dedi ve bir adrenalin zonklaması beni haritaya geri getirdi. "Nick ve ben bir Were sürüsüyle anlaştık. Bu adamlar."

Jenks'in elinden adaya düştü ve heyecanım daha da arttı.

tedirginliğe dönüştü. "Bir heykel istediler," dedi Jax. "Nerede olduğunu bile bilmiyorlardı. Nick bir iblis çağırdı, baba." Tozlar onu bir güneş ışığının içindeymiş gibi göstermek için elendi. "Bir iblis çağırdı ve iblis ona heykelin nerede olduğunu söyledi."

Tamam. Şimdi resmen endişelendim. "İblis bir köpek olarak ortaya çıkıp yeşil kadife kumaş ve fûme gözlükler takan bir adama mı dönüştü?" Kalemimin yere bırakıp kollarımı kendime doğru çekerek sordum. Neden, Nick? Neden ruhunla oynuyorsun?

Jax başını salladı, yeşil gözleri irileşmiş ve korkmuştu. "Siz olarak göründü Bayan Morgan. Nick çok kızdı ve ona bağırdı. Öldüğünüzü düşündük. O Koca Al değildi. Nick öyle söyledi."

İlk rahatlama hissim yerini derin bir endişeye bıraktı. İkinci bir iblis. Daha da iyisi. "Sonra ne olacak?" diye fısıldadım. Rex Jenks'in kucağına atladı, Jax'e gittiğini düşündüğüm için neredeyse kalp krizi geçirecektim. Jenks'in onun öyle olmadığını nereden bildiğini anlayamadım.

Jax'in üzerinden toz kalktı ve düştü. "İblis, üzerinde anlaştıkları şeyi aldı ve Nick'e heykelin nerede olduğunu söyledi. Detroit'te bir vampirdeymiş. Her şeyden daha eski."

Neden bir vampirin Were objesi olsun ki? Merak ettim. Jenks'e baktım, elleri Rex'in kulaklarını acemice temizlerken düşmesini engelliyordu.

Jenks kaşlarını çattı, pürüzsüz yüz hatları kırışmaya çalıştı ama bunu başaramadı. "Ne işe yarıyor, Jax?" dedi, genç yüzünün ses tonuyla ne kadar çeliştiğini görünce beni bir kez daha şaşırttı. On sekiz yaşında görünüyordu ama sesi kırk yaşında ve kötü bir mortgage kredisi almış gibi çıkıyordu.

Jax kızardı. "Bilmiyorum. Ama bulduk işte. Vampir 1900'lerde kazıklanmıştı ve orada öylece duruyordu, çamurun içinde unutulmuştu."

"Demek buldun," diye sordum. "Sorun nedir? Neden ona zarar veriyorlar?"

Bunun üzerine Jax havalandı. Rex'in gözleri av için karardı ve Jenks onu yatıştırdı, parmak uçları turuncu kürkünde kayboldu. "Uh," dedi peri, sesi yüksekti. "Nick söyledikleri gibi olmadığını söyledi. Başka bir sürü onda olduğunu öğrendi ve daha iyi bir teklifte bulundu, ilk sürünün kaçırma işini finanse etmek için ona ödediği parayı geri ödemeye yetecek kadar, artı çok daha fazlası."

Jenks iğrenmiş görünüyordu. "Açgözlü piç," diye mırıldandı, çenesi sıkılmıştı.

Mutsuz bir nefes aldım, sandalyeme yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yani onu ikinci gruba sattı ve asıl sürü bundan memnun olmadı mı?"

Jax ciddiyetle başını salladı ve ayakları haritaya çarpana kadar yavaşça aşağı doğru sürüklendi. "Hayır. İkisinin de almaması gerektiğini söyledi. Batı Yakası'na gidecektik. Ona yeni bir kimlik verebilecek bir adamı vardı. Bizi güvene alacak, sonra ilk sürüye paralarını geri verecek ve her şeyden elini eteğini çekecekti."

Yüzüm kaşlarımı çattı. *Doğru ya*. Kendini güvene alacak, sonra da bunu internette en yüksek teklifi verene satacaktı. "Nerede o, Jax?" Sinirlenmeye başlayarak sordum.

"Bana söylemedi. Bir gün oradaydı, ertesi gün yoktu."

Rex ani bir hareketle masanın üzerine atladı. Adrenalini yükselmişti ama Jax ikna edici bir sesle kanatlarını birbirine sürttü ve yavru kedi yanaştı.

"Ama bizim kulübede değil," dedi küçük peri, yavru kedinin çenesinin altında durup parmaklarını çenesinin altına doğru uzatarak. "Onu parçalamışlar." Rex'in patilerinin arasından çıkıp gözlerime baktı, korkmuş görünüyordu. "Nerede olduğunu bilmiyorum ve Nick de söylemiyor. Onların eline geçmesini istemiyor Bayan Morgan."

Açgözlü S.O.B., diye düşündüm, beni sevip sevmemesini neden önemsemişimi merak ederek. "Peki paraları nerede?" diye sordum. "Belki de tek istedikleri budur ve gitmesine izin verirler."

"Onu aldılar." Jax mutlu görünmüyordu. "Onu aldıkları gibi heykeli de aldılar. Heykeli istiyorlar. Para umurlarında değil."

Rex'i kendime çekmek için elimi masanın üzerine koydum ama tek yaptığı tırnaklarımı koklamak oldu. Jenks uzun elini Rex'in karnının altından geçirerek onu yere yatırdı ve Rex de gözlerini dikip ona baktı. "Ve buradalar mı?" Jenks sordu, dikkatim onun haritasını takip etti.

Jax'ın başı sallandı. "Evet. Sana tam olarak nerede olduğunu gösterebilirim."

Gözlerim Jenks'inkilerle buluştu ve sessiz bir bakış alışverişinde bulunduk. Bu iş basit bir kap kaçtan daha uzun sürecekti. "Tamam," dedim, acaba bir şey var mı?

odada bir telefon rehberi vardı. "En azından bir gece daha buradayız, muhtemelen hafta boyunca. Jax, her şeyi bilmek istiyorum."

Jax neredeyse tavana doğru fırladı. "Pekâlâ!" diye bağırdı ve Jenks ona ters ters baktı.

"Burada kalıyorsun," dedi, kendisi de bir çocuk gibi görünmesine rağmen ses tonu ebeveyn kontrolüyle doluydu. Kollarını kavuşturmuştu ve gözlerindeki kararlılık bir buldogu bile kemiğinden sarsabilirdi.

"Cehennem gibi-" Jenks onu havadan yakaladığında Jax irkilerek bir çığlık attı. Gözlerim büyüdü. Jenks'in neden endişelendiğini bilmiyordum. Hiç yavaşlamamıştı.

"*Burada* kalacaksın," diye bağırdı. "Kaç yaşında olduğun umurumda değil, sen hâlâ benim oğlumsun. Etkili olman için hava çok soğuk ve eğer sana bir şey öğretmemi istiyorsan, bu şimdi başlıyor." Jax'i bıraktı ve peri Jenks'in onu bıraktığı yerde durdu, korkmuş görünüyordu. Jenks, "Seni yanıma alabilmem için önce okumayı öğrenmen gerek," diye mırıldandı.

"Oku!" Jax haykırdı. "İyi anlaşıyorum."

Rahatsız bir şekilde ayağa kalkıp gerindim ve sarı sayfaları bulana kadar çekmeceleri açtım. Cincinnati dışında olduğumuz için kaynaklarımı bilmek istiyordum. Tanrı aşkına, bir ada mı?

"Okumayı bilmek zorunda değilim!" Jax tükürdü.

"Sanki istemiyorsun da," dedi Jenks. "Bu hayatı mı istiyorsun? Bu senin seçimin. Sana bildiklerimi öğreteceğim, ama bunu hak edeceksin!"

İnce sayfaları çevirirken onları görebileceğim şekilde yatağın başına oturdum. Geçen yılın kitabıydı ama küçük kasabalarda hiçbir şey hızlı değişmiyordu. Çok sayıda tılsım dükkânı bulduğumda yavaşladım. Bölgedeki yoğun ley hatlarından yararlanan yerleşik bir cadı nüfusu olması gerektiğini biliyordum.

Jenks'in öfkesi geldiği gibi hızla kayboldu ve daha yumuşak bir sesle, "Jax, eğer okuyabilseydin bize nerede olduğunu söyleyebilirdin. Cincy'ye giden ilk otobüse atlayıp gün batımına kadar evde olabilirdin. Kilitleri nasıl açacağını bilmek ister misin? Kameraları nasıl açacağını mı? Güvenliği atlatmayı mı? Önce sana en çok yardımcı olacak şeyi öğrenerek bunu ne kadar çok istediğini göster bana."

Jax kaşlarını çattı ve ayakları parlayan bir peri tozu birikintisine yerleşene kadar yavaşça aşağı indi.

"Al." Jenks geride bıraktığım kalemi aldı ve haritanın üzerine eğildi. "Adını böyle yazacaksın." Birkaç sessiz an daha. "Ve bu da alfabe." Kalemin kırılma sesini duyunca kaşlarımı çattım ve Jenks kırık grafit parçasını Jax'e uzattı. "Şarkıyı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Harfleri çalışırken onu söyle. Ve L-M-N-O-P bir değil, beş harftir. Bunu anlamam çok uzun sürdü."

"Baba..." Jax sızlandı.

Jenks ayağa kalktı ve haritayı daha iyi aydınlatmak için lambanın gölgesini eğdi. "ABD'de on beş kilit üreticisi var. Kendini ve koşucunu sonsuzluğa uçurmadan önce hangisini seçtiğini bilmek ister misin?"

Kanatlarıyla keskin bir ses çıkaran Jax yazmaya başladı.

Jenks telefon rehberinde nasıl ilerlediğimi görmek için yanıma geldiğinde, "Harfleri ayakların kadar büyük yap," dedi. "Bunu yapmazsan kimse yazdıklarını okuyamaz, zaten bütün mesele de bu."

Jenks gözlerinde suçluluk duygusuyla yanıma oturdu, ben de ona doğru kaymamak için yer değiştirdim. Kapının yanındaki masadan bir ölüm ağıtını andıran alfabe şarkısı geliyordu. "Merak etme Jenks," dedim, Rex'in onu yatağa kadar takip edip yatak örtüsünün üzerinden ona doğru minik sıçrayışlar yapmasını izlerken. "O iyi olacak."

"Yapacağını biliyorum," dedi, gözlerine endişe yerleşmişti. Rex kendini onun kucağına bıraktı ve o da bakışlarını indirdi. "Endişelendiğim o değil," dedi usulca. "Endişelendiğim sensin."

"Ben mi?" Çevirdiğim sayfalardan başımı kaldırdım.

Jenks bakışlarını kucağında turuncu bir su birikintisi olan yavru kediden ayırmıyordu. "Onu yetiştirmek için sadece bir yılım var, böylece ben gittiğimde desteğin olacak."

Aman Tanrım. "Jenks, sen son kullanma tarihi geçmiş bir kutu süt değilsin. Harika görünüyorsun-"

"Yapma," dedi usulca, gözleri Rex'in kürkü arasındaki yumuşak parmaklarındaydı. "Belki bir yıl daha dayanabilirim. Gittiği zaman hızlı gider. Sorun değil. İyi olduğundan emin olmak istiyorum ve eğer senin için çalışıyorsa, iyi olmayacaktır."

Nick'le tekrar aptalca bir şey yapmak için cazip."

Boğazımdaki yumruyu zorlayarak yutkundum. Onu kaybetmek için geri almamıştım. Jax yeniden alfabe şarkısına başlarken, "Lanet olsun Jenks," dedim. "Bir büyü ya da tılsım olmalı..."

"Yok." Sonunda gözlerimle buluştu. Gözlerinde öfkeyle karışık derin bir acı vardı. "Durum böyle, Rache. Seni çaresiz bırakmak istemiyorum. Bunu yapmama izin ver. Seni hayal kırıklığına uğratmaz ve ben de Nick ya da onun gibiler için çalışmayacağını bildiğim için kendimi daha iyi hissederim."

Perişan bir halde yanına oturdum, ona sarılmak ya da omzunda ağlamak istiyordum ama markette Terri'nin önünde yaşadığımız o an dışında, ona dokunduğumda hep zıplamıştı. "Teşekkürler Jenks," dedim ve gözlerimin dolduğunu görmeden önce sayfalara döndüm. Onu ve beni daha kötü hissettirmeyecek hiçbir şey söyleyemezdim.

Konuyu değiştirmek istediği her halinden belli olan Rex'in kürkünü kavrayışı değişti. "Kiralık tekneler neye benziyor?"

Nefes alarak, zamanla lekelenmiş baskıya odaklandım. "Tamam ama hâlâ gürültü sorunu var." Bana boş boş baktı ve ben de ekledim, "Suyu izlemediklerini düşünmek aptallık olur ve sahile tekneyle gidip görülmeyi beklemeyecek değiliz. Geceleri bile gürültü var. Suyun üzerinde çok iyi taşıyor."

"Kürek çekerek karşıya geçebiliriz," diye önerdi ve ben de ona anlamlı bir

bakış attım. "Ah, Jenks? Bu bir göl değil, lanet olası bir tatlı su okyanusu.

Gördün mü?

Kasabaya geldiğimizde köprünün altından geçen tankerin boyutunu biliyor musun? O tankerin dümeni bizi devirebilir. Adın Pocahontas değilse kanoyla gitmem. Ayrıca, ayın ilk çeyreği olsun ya da olmasın, ortam ışığı bizi ele verecektir. Sis beklemek çok saçma."

Yüzünü buruşturarak Jax'e baktı ve tekrar şarkı söylemeye başlaması için boğazını temizledi. "Uçurmak ister misin? Kanatlarımı kaybettim."

"Yüzeceğiz." Birkaç sayfa ileri sardım. "Su altında."

Jenks gözlerini kırptırdı. "Rache, şu şeker ikamesini kullanmayı bırakmalısın. *Altında* Su mu? Ne kadar soğuk olduğunu biliyor musun?"

"Sadece dinle." Sayfayı buldum ve Rex'i kucağından indirdikten sonra

kitabı üzerine koydum. Kediye tutma sırası bendeydi. Kıpırdandı ve kıvranmaya başladı, ellerimin sıcaklığı onu sardıkça sakinleşti. "Bak," dedim, Rex sallanan bileziğini okşadığında büyülenmişim. "Batıklarda tüplü dalış yapıyorlar, donarak ölmemen için tılsımla güçlendirilmiş. Akıntıya rağmen burada su oldukça berrak ve özel mülkiyete ait oldukları için batıklardan istediğinizi alabiliyorsunuz. Fakir bir adamın hazine avı gezisi gibi."

Homurdandı. "Hiç yüzmedim ve eğer bilmediğim bir ders almadıysan, nasıl dalınacağını da bilmiyorsun."

"Fark etmez." Yarım sayfalık reklamı gösterdim. "Gördün mü? Deneyimine bakılmaksızın seni dışarı çıkarma lisansları var. Böyle şeyleri duymuştum. Sana kendini öldürmeyecek kadar öğretiyorlar, sonra bir rehberle çıkıyorsun. Serbest bırakma formunu imzaladıktan sonra, ağır ihmal dışında hiçbir sorumlulukları kalmıyor."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ağır ihmal mi? İki dalgıcı kaybetmek gibi mi? Tekneye geri dönemediğimizde kimse fark etmeyecek mi?"

Rex'in kürkündeki parmaklarım daha hızlı hareket etti ve o tatlı kedi yüzüyle bana baktı. "Şey, onlardan kaçmaya çalışmayacaktım. Sahibiyle konuşacaktım. Belki bir şeyler ayarlarız."

Jenks, kelimenin tam anlamıyla işinin başında duran oğluna baktı, sonra tekrar bana döndü. "Çenesini kapalı tutması için bir insana güvenir misin?"

"Tanrım, Jenks. Onları bayıltmamı ve eşyalarını çalmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi, cevabının çabukluğu bana tam da bunu yapmam gerektiğini düşündüğünü söylüyordu. İç çekerek kaşlarını çatı. "Diyelim ki sahibiyle konuştun ve onlar da senin bu küçük numaranı kabul ettiler. Nick'le birlikte anakaraya nasıl dönmeyi planlıyorsun?"

Evet, o da vardı. "Belki bize fazladan bir tank falan verirler, böylece hepimiz geri yüzebiliriz. Eğer anakaraya gidemezsek, Mackinac Adası'na gidebiliriz. Bak, oraya neredeyse suyun altından yürüyerek gidebiliriz. Oradan feribotla boğazın iki yakasına geçerek izimizi kaybettirebiliriz." Memnuniyetle bir kıvrımı yolumdan çektim.

Jenks ayağa kalktı ve kitabı yanıma, yatağın üzerine koydu. "Çok fazla eğer

var." "Bu büyük bir eğer," diye itiraf ettim. "Ama bir haftalık bir çalışma

için zamanımız yok.

ve eğer etrafı araştırmaya başlarsak, burada olduğumuzu bilecekler. Bu

Adaya fark edilmeden ulaşmanın en iyi yolu. Ve bizi takip edebilecekleri suyun üstünde olmaksız, suyun altında kaçarken gözden uzak olmayı tercih ederim. Kıyıdaki herhangi bir yere çıkıp gözden kaybolabiliriz."

Jenks homurdandı. "Ne kadar da James Bond'sun. Ya Nick yüzemeyecek kadar kötü dövölürse?"

Endişelendiğimi hissettim. "O zaman bir tekne çalarız. Burası bir ada; tekneleri olmalı. Bu başlı başına kötü bir fikir değil. Gerekirse Toledo'ya kadar tekneyle gidebiliriz. Daha iyi bir fikrin varsa, dinliyorum."

Başını eğerek başını salladı. "Bu senin koşun. Bana sadece nerede duracağımı söyle."

Bunu kabul edeceğine dair ilk rahatlama hissim, hazırlık çalışmaları için yapmamız gerekenlerin zihinsel bir listesini yapmaya başladığımda kısa sürdü. "Yeni uyku iksirleri," diye mırıldandım, Jenks Jax'in durumunu kontrol etmeye giderken parmaklarım Rex'i sakinleştirerek uyutuyordu. "Gerçek bir harita. Ve şu turist işini de yapmalıyız; kahve içerken yerel balıkçılarla konuşup Bois Blanc'a giden ve gelen tekne modellerini öğrenmeliyiz. Bunu yapmak ister misin? Konuşmayı seviyorsun."

"Tink'in külotu, Ivy gibi konuşmaya başladın," diye hafifçe yakındı Jenks, masanın üzerine eğilip Jax'e bir hatayı işaret ederek. Gözlerimi kırıştırdım, sonra da siyah tayıtının içindeki on sekiz yaşındaki poposunu görünce başımı çevirdim. *Evli peri-yeni mantram*. "Ve bu ille de kötü bir şey değil," diye ekledi doğrulurken.

Otelin telefonuna baktım, sezon için henüz açık olup olmadıklarını öğrenmek istiyordum, yoksa bir hafta beklememiz gerekecekti, ama Rex'le olduğum yerde kaldım. Muhtemelen insanlar tarafından işletilen bir yerdi ve bu gece için kapalı olacaktı. "Hata yapma Jenks," dedim, Rex'in yattığı yer dışında kendimi soğuk hissediyordum. "Nick'in hayatı buna bağılı olabilir."

On bir

Parlak sabah güneşine rağmen rüzgâr şiddetliydi ve enkaz alanına doğru ilerlerken teknenin yan tarafına tutunarak gözlerimi kısarak ufka baktım. Jenks kamaranın rüzgarlığında yanımda oturuyor, nefesini görebildiği ve donarak ölmediği için hem şaşırıyor hem de dehşete düşüyordu. Rıhtımdayken hava bu kadar soğuk görünmemişti ama burası buz gibiydi, su ıslak giysinin lastiğinden bile buz gibi soğukluğunu koruyordu. *Ne zaman bize sıcaklık muskalarımızı vereceklerdi?*

"İyi misin?" Jenks motorun gürültüsüne karşı sesini yükselterek sordu.

Başımı salladım, soğuktan kızarmış ellerini kapaklı kahvesine sarmış, rüzgârın oluşturduğu dalgaların üzerinde zıplarken kahveden biraz sıcaklık çıkarmaya çalışıyordu. Nedenini bilmesem de gergin görünüyordu. Dün antrenman havuzunda iyi iş çıkarmıştı. Dizini okşadım ve o da sıçradı. İçim burkularak diğer yolcuları izlemek için döndüm; geziye çıkmış lise öğrencileri.

Dün şansımız yaver gitmişti. Marshal's Mackinaw Wrecks'i aramam bize lise havuzunda bir öğleden sonra antrenmanı ve bugünkü teknede bir yer ayarladı. Hâlâ Kaptan Marshal'la konuşmayı başaramamıştım ve artık her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Gündüz işi lisenin yüzme koçluğu olan bu adam, Jenks'i dizlerini aşacak şekilde suya sokup çıkarırken çok nazık davranıyordu ama ne zaman onunla neden tekneye binmek istediğimi konuşmaya çalışsam biri, genellikle de asistanı araya giriyordu. Ben daha dersin bittiğini anlamadan Marshal gitmiş, ben Speedo'suyla ona iyice bakamadan ve dikkatini çekmeye ve yardımını kazanmaya çalışırken kötü bir şekilde kekelemeye başlamıştım. Muhtemelen adam benim tuhaf bir kızıl olduğumu düşünüyordu. Asistanı Debbie'nin de öyle düşündüğünü biliyordum.

Bugün sezonun ilk çalışmasıydı, geleneksel olarak lise dalgıç ekibi geçen kışkı fırtınanın ortaya çıkardıklarını akıntılar tekrar örtmeden önce bulmaya çalışıyordu. Cuma günü ve ilk fudgies geldiğinde, tüm gerçek şeyler dikkatlice kataloglanacak ve çiviler ve düğmeler

turistler yerinde olacaktı. Etik mi? Bilmiyordum. Sahte bile olsa, bu kadar para harcayıp karşılığında hiçbir şey alamamak hayal kırıklığı yaratırdı.

Genç fiziğiyle Jenks, kiraladığı dalgıç giysisi ve kulaklarını sıkıca saran kırmızı yerel-yokel örgü şapkasıyla iyi görünüyordu. Soğuktan kızarmış yanaklarıyla, şekerden şurup kıvamına gelmiş kahvesini yudumluyordu. *Tanrım, yemek için yeterince iyi görünüyor*, diye düşündüm, sonra kızardım ve dengemi korumamı zorlaştırmasına rağmen bacaklarımı dizlerimde çaprazladım.

"Şekerinle birlikte kahve ister misin Jenks?" diye sordum ve bir dalganın bizi düşürmesiyle dondu kaldı.

"Kaptan Speedo'ya suya girmeden önce mi yoksa girdikten sonra mı soracaksın?" Jenks karşılık verdi.

Öfke patlamasını bastırmak için bacağına yumuşak bir şaplak attım. Bu sefer zıplamadı ve ben de kendimi daha iyi hissettim, bana sessizce gülmesine aldırmadım.

Jenks kıs kıs gülerken, ben Marshal'a döndüm. Kaptan gemiye bindiğimden beri göz ucuyla beni izliyordu. Diğer dalgıç kıyafeti giyenlerin aksine, üzerinde sadece siyah bir Speedo ve kırmızı bir rüzgârlık vardı; çıplak, rahatça kaslanmış bacaklarında tüyler diken diken olmuştu. Belli ki adam üşüyordu ama bunu itiraf edemeyecek kadar da aygırdı. Zıplayan dalgalara karşı kendimi destekleyerek dikkatini çekmek için ağzımı açtım ama Debbie ona seslenerek onu tekrar uzaklaştırdı.

Lanet olsun. Koltuğuma geri çöktüm. Neyim vardı benim böyle?

Nefes alış verişimi yavaşlatmaya zorlayarak asistanının ona sorduğu ölümcül derecede önemli soruyu bitirmesini bekledim. Güneş suyun üzerinde güzelce parlıyordu ve kendimi, bırakın uyanık olmayı, burada olmak için bile uygunsuz bir zaman olduğunu düşünürken buldum. Jenks genellikle güneş doğmadan çok önce uyandığı için sorun yoktu ve iç saatini değiştirmeye çalışırken "Dokuz kırk sekiz, dokuz kırk sekiz," diye mırıldandığını duyabiliyordum. Jenks'in dün bana aldırıldığı kafeine ve kestirmeye rağmen motorun gürültüsü beni uykulu bir hale sokuyordu.

Esnememeye çalışarak doğruldum, elim fermuarlı çantalarında tılsımlarım ve splat silah kasası olan bel çantama gitti. Dünün büyük bir kısmı neredeyse kullanılamaz durumdaki mutfakta geçti. Bir tane satın almıştım.

Bir indirim mağazasında heceleme için tek kullanımlık bakır uç ve Jenks, uyku zamanı tılsımlarını ve koku gizleme büyülerini yapmak için ihtiyacım olan diğer her şey için akçaagaç şurubu takas etti.

"Eski postanenin olduğu yerin solunda, yetmiş beşte yanan Baptist kilisesinin yanından geçip Higgan'ın çiftlik sapağının hemen sağında yer alan paint ball silah dükkanını bulmak en zoruydu. Kaçırmak mümkün değil."

Dünkü dalış öncesi dersi, Jax'i ayrıntılar için sorguya çekmem, altı saat boyunca hecelemem ve Mackinaw Kalesi'nde turistlerle geçirdiğimiz üç saat arasında zihinsel ve fiziksel olarak yorulmuştum. Ama en tuhafı Jenks'in Jax'e okumayı öğretmesini izlemektir.

Küçük peri bunu mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı kavıyordu. Ben büyülerimi karıştırırken, Jenks ve Jax *Susam Sokağı*'nı izliyorlardı, müzik ve kuklalar görünüşe göre peri zihniyetine doğrudan bir hat oluşturunuyordu. Özellikle bir şarkı kafamın içine girmiş gibiydi, melodi solucanı bir SF filmindeki uzaylı gibi beyin korteksimin etrafına sıkıca yerleşmişti.

Akılda kalıcı ritmine ayak vurduğumu görünce, günün geri kalanında bu melodiye takılıp kalacağımı ve Elmo'nun bu durumda neyi yanlış bulacağını merak ederek sustum. Bel çantamdaki silahı mı? Yanımdaki altı ayaklı peri mi? Seçimini yap Elmo ve kıkırdamamaya çalış.

Bois Blanc Adası tanımlanmaya başlamıştı, ağaçların üzerinden görünen bir deniz fenerinin tepesi su altından gittiğime sevinmeme neden oluyordu. Otomobil giremeyen Mackinac Adası'nı çoktan geçmiştik ve devasa köprü solumuzda ve arkamızdaydı, iki yarımada arasındaki darlığı aşıyordu. Evet, darlık. Dört mil boyunca uzanıyordu. Okyanusa giden bir tanker köprüünün altından geçiyordu, sandalyenin altındaki bir fare gibi görünüyordu.

Köprü muazzamdı ve dün gece hamburgerimin altındaki yer paspasına göre, Carew Kulesi'nden sadece bir metre daha kısa yükseklikteydi, destek kuleleri beş yüz fit yukarıda ve ana kayaya iki yüz fit aşağıdaydı. Dünyanın en uzun üçüncü, batı yarımkürenin ise en uzun asma köprüsüydü. Yapımında beş kişinin hayatını kaybettiği, birinin ise asla bulunamadığı büyük bir enayilikti; o yükseklikte suya çarpmak, çimentolu bir otoparka çarpmak gibiydi. Böyle bir şeyi büyük bir şehirde görmeyi beklerdim, kışın geyiklerin ve kurtların buzdan geçtiği taşrada değil.

Motorun gürültüsü azalıp tekne yavaşladığında ve kendi dümen suyumuz altımızda yuvarlanırken sallanmaya başladığında irkildim. Altı adam

Teknenin arka tarafı itişip kakışıyor, kauçuk ıslak giysisiyle Debbie'ye hava atıyordu. Onun göğsü bir Barbie bebeğinkine benziyordu, oysa benimki daha çok küçük kız kardeşi Ellie'ninkine benziyordu. Salya akıtan hormon çuvallarının çoğunun dalış kulübüne katılma sebebinin Debbie olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Tanrım, kendimi yaşlı hissediyorum Jenks," diye fısıldadım.
Kul
ak.
"Evet, ben de."

Lanet olsun. Ayağımı boğazıma daha fazla sokabilir miyim diye düşündüm. Tekne dönerken rüzgâr yön değiştirir gibi oldu ve Debbie ustalıkla şamandırayı kancalayıp bizi bağladı. Dalış bayrağı direğe çekildi, motor durdu ve heyecan seviyesi arttı.

"Dalgıçlar, dinleyin!" Marshal herkesin dikkatini toplamak için ayağa kalktı. "Rehberlerinize bakın. Size sıcaklık tılsımlarınızı verecekler ve çalıştıklarından emin olacaklar, ancak eminim ki çalışmadıklarını suya girdiğinizde söyleyeceksiniz."

Çocuklardan biri yüksek bir falsetto ile "Tamamdır Koç," diyerek kahkahalar attı.

Marshal, Jenks'le bana bir bakış fırlatarak, "Suyun üzerindeyken Kaptan'dan bahsediyoruz, ukala," dedi. "Debbie, sen çocukları al," dedi rüzgarlılığının fermuarını açarak. "Ben Bay Morgan ve kız kardeşini alacağım."

Serbest bırakma formundaki yalan için hiç de kötü hissetmeden ayağa kalktım ve kelebekler uçuşmaya başladı.

Jenks, "Ne zaman istersen, Rache," diye mırıldandı ve ben de ayağımla ona vurdum.

Çocuklardan ikisi birbirlerine beşlik çaktı ve onların coşkusunu rahatça savuşturan lastik giysili kadının etrafında kümelendi. Onları isimleriyle tanıyordu ve bu eski bir oyun gibi görünüyordu. Tankların sırası kısaldığında, onları yandan çözüp teknenin arkasına doğru döndürdüklerinde nabzım hızlandı. Herkes ne yapacağını biliyor gibiydi, bizi oraya götüren adam bile, şimdi elindeki oyunla güneşin altında pruvaya yerleşmişti.

"Bayan?"

Sarsıldım ve kendimi Yüzbaşı Marshal ile göğüs göğüse bulmak için dikkatimi geri getirdim. Tanrım, uzun boyluydu. Ve gerçekten, gerçekten... tüysüzdü.

Tamamen. Üzerindeki tek bir kıl bile teninin bal rengini bozmuyordu. Sakalı yoktu. Bıyık yok. Dün beni rahatsız eden kaşları da yoktu, ta ki birçok profesyonel yüzücü gibi onun da kaşlarını almak için muhtemelen bir iksir kullandığını fark edene kadar. Dünya tılsımları çok spesifik değildir, *her şeyi* alır, bu iyi bir fikir gibi gelebilir, ancak kel olmayı umursamadığınız sürece değildir.

Her yerde.

Gülümsüyordu, kahverengi gözleri beklenti içindeydi. Adam yirmili yaşlarının sonlarında, rüzgâra karşı çıplak duran kaslı bacaklarına ve küçük mayosunun üzerine yığılmış belirgin karın kaslarına bakılırsa. Kelliğin Marshal'a yakıştığına karar verdim. Belirgin bacaklar, geniş omuzlar ve bunların arası mmmmmmmmm iyiydi. Ve kendi işi olan bir cadıydı. *Annem buna bayılırdı*, diye düşündüm, sonra bunu en son ne zaman düşündüğümü hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

"Bugün rehberiniz ben olacağım," dedi, benden şimdi arkamda duran Jenks'e bakarak. "Dalış ekibinin yoldan çekilmesine izin vereceğiz ve sonra takip edeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, sesimde zoraki bir neşe duyuyordum ama içim içimi yiyordu. Çok fazla insan vardı. Ona özel olarak sormak istiyordum ama zamanım tükeniyordu.

"İşte tılsımların," diye devam etti Marshal, bana içinde iki kızılağaç disk bulunan plastik bir torba uzatarak. Bakışları Karen'dan dolayı hâlâ morarmış olan boynuma takıldı ve uzaklaştı. "Onlar zaten çağrıldı. Onları şimdi takabilirsin, gerçi suya girene kadar kızarmış olacaksın."

"Ah, teşekkürler," diye kekeledim, yalıtım plastiğinin arasından parmaklarımı geçirdim.

Bir tarafında adı ve ehliyet numarası yazıyordu. Tek yapmam gereken bir tanesini tenime degecek şekilde takmaktı ve sabahki hafif soğukluk bile kaybolacaktı.

Çantayı Jenks'e uzattım, o da hemen bir tanesini avucuna sıkıştırdı ve sıcaklığın verdiği rahatlamayla iç geçirdi. İşe yaradıklarına kanaat getirdikten sonra herkesi bir uyku tılsımıyla vurmayı ve her şeyi çalmayı ciddi ciddi düşündüm. "Bay Marshal..."

Başını eğdi ve bembeyaz dişlerini göstererek bana gülümsedi. Ondan gelen baş döndürücü kızılağaç kokusunu baharat gibi alabiliyordum. Kendi cazibesini yaratmıştı; bunu söyleyebilirdim. "Yüzbaşı Marshal," dedi sanki şaka yapıyormuş gibi. "Marshal

benim ilk adım."

"Yüzbaşı Marshal," diye düzelttim. "Bakın, size bir şey sormam gerekiyor."

Debbie seslendi ve o da uzun bir parmak kaldırdı. "Bir saniye," dedi ve uzaklaştı.

"Lanet olsun!" Nefesimin altında haykırdım. "Bu kadının nesi var böyle! Ona sormadan bir şey yapamıyor mu?"

Jenks omuz silkti, örgü şapkasını çıkarıp eşyalarını karıştırırken gözlerini kısarak sabah güneşine baktı. "Ondan hoşlandığını düşünüyor," dedi ve ben gözümü kırptım.

"Bayan?"

Marshal'ın eli omzuma indiğinde sıçradım ve döndüm.

Tutuşunu sıkılaştırdı ve ben de şaşkınlıkla kahverengi gözlerinin derinliğine baktım. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Ah," diye kekeledim, bakışlarım onun arkasından Debbie'ye kaydı. Gözlerini dikmiş, teknenin arkasına düşmeden önce keskin hareketlerle yüzgeçlerini ayarlıyordu. Sadece ben, Marshal, Jenks ve teknenin ön tarafında güneşin altında oyununa dalmış bir adam vardı. Dün havuzda yaşadığımız fiyasko şimdi çok daha mantıklı geliyordu. "Ah, Marshal? Dalış hakkında..."

Cadının dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Sorun değil Bayan Morgan," dedi şefkatle. "Adım adım ilerleyeceğiz. Zorlu yolların ürkütücü göründüğünü biliyorum ama havuzda iyi iş çıkardınız."

Pooal, diye düşündüm, hafif aksanı hoşuma gitmişti. Bir tank seçip beni yanına çağırdığında "Ah, o değil," dedim. Ama gözleriyle karşılaştığımda bana sırtıttığını görünce şok oldum, karanlık bakışlarında bir çekimden daha fazlası vardı. "Yüzbaşı Marshal, çok özür dilerim," dedim açıkça. "Bu konuyu daha önce açmalıydım. Buraya enkaza dalmak için gelmedim."

"Otur," dedi. "Tam şuraya ki tankını bağlayabileyim."

"Kaptan." Omuzlarımdan tuttu ve beni oturttu, teçhizatımı ayarlamak için uzandı. "Buraya kadar gelmeden önce sana sormak istediğim bir şey vardı..." Yardım için Jenks'e baktım ama o bana gülüyordu. "Kahretsin," diye yemin ettim. "Özür dilerim, Marshal. Buraya sahte iddialarla geldim."

"Gururum okşandı Bayan Morgan," dedi Marshal, kılsız kaşlarının altından yukarı bakarak. "Ama benim enkazımda bir dalış için para ödediniz ve ben de bunu yerine getirmek için elimden geleni yapmak zorunda hissediyorum kendimi. Eğer birkaç gün daha şehirde olacaksanız, belki bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Çenem düştü ve beni neden izlediğini anladım. Aman Tanrım. Onunla ilgilendiğimi düşünen tek kişi Debbie değildi. Birdenbire kekeleyerek onunla konuşmaya çalışmamın tamamen yeni bir yol olduğunu gördüm. Jenks kıs kıs güldü ve yüzümün kızardığını hissettim.

"Yüzbaşı Marshal," dedim sertçe. "Bir randevu aramıyorum."

Adamın yüzündeki ifade yavaşça kayboldu, hafif gülümseme kırışıklıkları, doğrulurken pürüzsüz bir hiçliğe dönüştü. "Ben... Sen değil misin? İkinizin kardeş olduğunuzu sanıyordum."

"O benim ortağım," dedim ve hemen "iş ortağım," diye ekledim.

"Kadınlardan mı hoşlanıyorsun?" Marshal kekeleydi, bir adım geri çekildi ve utancından ölecekmiş gibi baktı. "Kahretsin, insanları yanlış tanımaktan nefret ediyorum. Tanrım, özür dilerim."

"Hayır, o da değil." Rüzgârın örgümden kopardığı saçlarımı ağzımdan çekerken yüzümü buruşturdum. "Sen çekici bir adamsın ve başka zaman olsa havuzunda özel bir ders alma fikrine ağzım sulanırdı... *pooal*... ama yardımına ihtiyacım var."

Marshal ceketinin fermuarını çekti, tedirgin görünüyordu. Jenks'e baktım ve nefes aldım. "Eski erkek arkadaşım o adada ve kimsenin haberi olmadan onu kurtarmam gerekiyor."

Yüzü bomboş, güneş başının tepesinde parıldarken bana bakıyordu.

"Ben bağımsız bir koşucuyum," dedim ve bel çantamı karıştırıp siyah kartvizitlerimden birini ona uzattım. "Bir grup Weres eski erkek arkadaşımı kaçırdı ve onu ellerinde tutuyorlar. Oraya fark edilmeden gitmem gerekiyor ve sen de rehberdeydin. Onunla birlikte yüzmesi için ikinci bir takım ekipman ve tank ödünç alabilirsem, bu harika olur. Parasını ödemeye hazırım. Kredi kartım sizde kayıtlı, değil mi?"

Kahverengi gözlerini kırıştıran Marshal bakışlarını kartvizitten kaldırdı. Gözlerini kısarak Jenks'e baktı ve başını bir baykuş gibi bir o yana bir bu yana hareket ettirdi.

Gözlerinde neredeyse yırtıcı bir bakış belirdi. Jenks bir adım geri çekildi ve gergin bir şekilde onu izledim. "Ne yapıyorsun?" Sonunda sordum.

"Kamerayı arıyorum."

Çenem sıkıştı. "Bana inanmıyorsun."

"İnanmalı mıyım?"

Tiksindim ve öfkem arttı. "Bakın," dedim yanımızdan geçen bir geminin dümeni bize çarpıp sallanan tekne sıkışık mideme bir de hakaret eklerken. "Buraya gelip hepinizi uyku iksirleriyle vurabilir ve ihtiyacım olanı alabilirdim ama sizden yardım istiyorum."

"Sen yasaları çiğnememeye karar verdin diye ben de mi çiğneyeceğim?" dedi, teknenin hareketine karşı ayaklarını iki yana açarak. "İstesem bile bu şekilde yüzüp gitmene izin veremezdim. Sana *inansam* bile bu şekilde yüzüp gitmene izin vermezdim. Hem ehliyetimi kaybederim, hem de muhtemelen kendini öldürürsün."

"Senden lisansını iptal etmeni istemiyorum," dedim kavgacı bir tavırla. "Sizden bana bir takım ekipman ve tank ödünç vermenizi istiyorum."

Marshal elini kel kafasında gezdirdi, neredeyse öfkeyle gülecekti. "Ehliyetimi almam üç yılımı aldı," dedi inançsızlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle. "Üç yıl. Bu dalış işi içindi. Kendi muskalarımı yapabileyim ve tekne uygun maliyetli olabilsin diye toprak büyüğü diplomamı almak için dört yıl daha ekledim. Erkek arkadaşın kaçtı ve seni aldattığını yakalamak istiyorsun diye bunu tehlikeye atacağımı düşünüyorsan bencil bir veletsin. Her şey sana verildi, değil mi? Sıkı çalışma ve fedakarlık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Başka bir kızla kaçmadı!" diye bağırdım ve teknenin ön tarafındaki adam oturduğu yerden kalkıp bize baktı. Öfkeyle sesimi alçalttım ve parmağımla göğsünü dürtmek için ayağa kalktım - eğer cesaretim varsa. "*Sakin* bana sıkı çalışma ve fedakârlık hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemeye *cüret* etme. Yedi yıl boyunca I.S.'de bir amele olarak çalıştım, onlarla olan sözleşmemi bozmak için kıcımlı yırttım ve her gün kiramı ödeyebilmek için hayatımı tehlikeye attım! O yüzden o kibir saçmalığını geldiğin yere geri götürebilirsin. Eski erkek arkadaşım kaldırabileceğinden fazlasını ısırdı ve yardımına ihtiyacı var. Onu Weres aldı," dedim adayı göstererek, "ve oraya fark edilmeden ulaşmak için en iyi şansım sensin!"

Şaşırmış gibi görünerek tereddüt etti. "Neden I.S.'ye gitmedin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, eğer telsiziyle I.S.'yi buraya çağırırsa işlerin çok hızlı kötüye gidebileceğini düşündüm. "Çünkü onlar beceriksiz memeler ve benim işim insanları kurtarmak," dedim ve bana şüpheyile baktı, bakışları yine morarmış boynuma gitti. Diş izlerini açıklamayı reddederek, "Bak, genelde bu konuda daha iyiyimdir," diye ekledim. "Burada biraz yabancıyım. Sana daha önce sormaya çalıştım ama *Debbie* sürekli engel oldu."

Bunun üzerine Marshal sırttı ve rahatladı. "Tamam. Dinliyorum."

Teknenin pruvasına ve oyun oynayan adama baktım. *Sanki büyük beyaz bir köpekbalığı teknenin arkasını ısırma fark edecekmış gibi.* "Teşekkürler," diye nefes aldım ve tekrar oturdum. Marshal da aynısını yaptı ve Jenks ikimizi de görebileceği bir yere bağdaş kurarak oturdu. Güneş sarı saçlarında parlıyordu ve sıcaklık büyüünün işe yaradığı belliydi: dudakları yeniden kızarmıştı ve çok rahatlamıştı, neredeyse güneşleniyordu.

"Gördün mü?" dedim utanarak, artık şapkam elimde gibiydi. "Erkek arkadaşım, eski erkek arkadaşım," diye tekrarladım kızarak, "meğer o..." Ona hırsız olduğunu söyleyemezdim. "Bir şeyleri geri alıyor."

"O bir hırsız," dedi Marshal ve ben gözümü kırptım. Karışıklığımı gören adam homurdandı. "Dur tahmin edeyim. Were'lerden bir şey çaldı ve yakalandı."

"Hayır," dedim, rüzgârda savrulan bir tutamı uzaklaştırarak. "Aslında, onlar tarafından bir şeyi bulması için görevlendirilmişti ve bulduğunda da paralarını geri verip onu saklamaya karar verdi. Onu o adadan çıkarmalıyım."

Marshal, omuz silkmiş olan Jenks'e baktı.

"Peki," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Beni rıhtıma geri götürmek ve bir ley hattında kaybolmamı söylemek istiyorsan seni suçlamıyorum. Ama öyle ya da böyle bu teknenin yanından geçeceğim. Bunun senin tılsımlarından biriyle dalgıç kıyafeti içinde olmasını tercih ederim." Gözlerimi kısarak ona baktım. "En azından senden bir büyü satın alabilir miyim? Dönüş yolunda donmasını diye?"

Marshal'ın pürüzsüz yüzü buruştu. "Tılsımlarımı satmak için lisansım yok, sadece işimde kullanıyorum."

Başımı salladım ve bir rahatlama parmağının kalbimle onu saran bant arasına sıkıştığını hissettim. "Evet, ben de. Takasa ne dersin?"

Bana doğru eğildi ve gözlerimle buluştuktan sonra izin istedi,

beni derin derin kokladı. Kızılağaç kokusunun üzerinde bir miktar klor kokusu alabiliyordum. Görünüşe göre yeterince cadı gibi kokuyordum, çünkü tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslandı. "Neyin var?"

İçimden bir rahatlama nefesi geçti. Bel çantamı çekerek içine girdim. "Ah, benden mi? Pek bir şey yok ama eve döndüğümde sana bir şeyler gönderebilirim. Sıçrama toplarında birkaç uyku iksiri ve üç koku tılsımım var."

Jenks gözlerini kapattı, güneşi içine çekiyormuş gibi görünüyordu.

Gülümsüyordu. "Koku tılsımları mı?" Marshal, bir eli Jenks'in kaslarının çizgisini izlerken Kolunun üst kısmı, rüzgârlığının altına gizlenmişti. "Bunlardan birini ne zaman kullanacağım ki?"

Küstahça, donakaldım. "Onları her zaman

kullanıyorum." "Ben kullanmıyorum. Her gün

banyo yapıyorum."

Jenks kıs kıs güldü ve ben ısındım. "Onlar deodorant tılsımı değil," dedim alınganlıkla. "Kokunuzu gizliyorlar, böylece Wereler sizi takip edemiyor."

Marshal benden adaya doğru baktı. "Sen ciddisin. Lanet olsun, kimsin sen kızım?"

Daha dik oturarak soluk beyaz elimi uzattım, suyun soğuk nemi yüzünden gerçekten nemli olmalı diye düşündüm. "Rachel Morgan, Cincinnati'den Vampirik Büyüler'in üçüncü ortağı. Bu da Jenks, aynı şirketin ikinci ortağı."

Marshal'ın eli sıcaktı ve tokalaşırken Jenks'e yan gözle baktı, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Bana henüz inandığını sanmıyordum. "Sessiz ortak sensin, ha?" Marshal öyle deyince Jenks bir göz kapağını kırdı ve kapattı. "Biliyor musun," diye devam etti elimi bırakarak, "şakayı kabul etmeye razıydım çünkü sen sevimlisin ve bize pek fazla sevimli cadı turist gelmiyor. Ama bu?" Uzaktaki adayı işaret etti. "Sadece yemeğe gidemez miyiz?"

Gözlerim kısıldı. Rahat edemeyeceğim kadar yaklaşıp kadar öne doğru eğildim. "Bakın, iyi gemi *Lollypop*'un Bay Kaptanı. Bana inanıp inanmamanız *umurumda* değil. Adaya gitmem *gerek*. Teknenin yanına *gidiyorum*. Senden fazladan bir tılsım almak istiyorum, böylece erkek arkadaşım-" Dişlerimi sıktım. "-Eski *erkek arkadaşım* dönüş yolunda donmaz. Aslında, takas etmek istiyorum

Çünkü hiç sıcaklık tılsımım yok ve bence oldukça havalılar. Ekipman için uzun süreli bir kiralama ayarlamak istiyorum. Eğer onları yolda kaybedersem, ki bu büyük bir olasılık, bedellerini kartımdan çekebilirsiniz. Dosyada var."

Bana baktı ve adrenalinin etkisiyle midemin bulandığını hissettim.

"Bu gerçek mi?" "Evet, gerçek! İçinden geçti, değil mi?"

Kılsız kaşları çatıldı, bana baktı. "Büyünün iyi olduğunu nereden bileyim? Güzel kokuyorsun ama bu balık bağırsağı anlamına gelmez."

Jenks'e baktım ve o da başını salladı. "O bir peri," dedim başımı ona doğru sallayarak. "Biz oğlunu kurtarıken buradaki soğuk havaya dayanabilsin diye onu büyük yaptım." Tamam, teknik olarak laneti Ceri yapmıştı ama ben bu adamın etrafında halka oluşturabilirdim.

Marshal etkilenmiş görünüyordu ama söylediği şeydi: "Oğlu senin erkek arkadaşın mı?"

Bıkkınlıkla, çılgılık atma isteğimle ellerimin titremeye başladığını hissettim.

"Hayır.

Ama Jenks'in oğlu da onunla birlikteydi. Ve o benim erkek arkadaşım değil, eski erkek arkadaşım."

Uzun ve yavaş nefes veren Marshal önce Jenks'e, sonra bana baktı. Nefesimi tutarak bekledim.

"Bob!" diye bağırdı adam teknenin ön tarafına doğru ve ben kaskatı kesildim. "Buraya gel ve eşyalarımı giymeme yardım et. Bay ve Bayan Morgan'ı uzun bir tura çıkaracağım." Bana baktı ve rahatlamış olduğumu fark etti. "Nedenini bilmesem de," diye usulca bitirdi.

On iki

Soğuktan hoşlanmamıştım. Üzerime bastıran bu kadar çok su hissinden hoşlanmadım. Okyanusla aramda sudan başka bir şey olmamasına rağmen bir şekilde okyanusa bağlı olmam hoşuma gitmiyordu. Ve geçen ay Classic Channel'da *Jaws*'ı izlemiş olmaktan hiç hoşlanmamıştım. İki kez.

Bir süredir yüzüyorduk, su yüzeyinin grisi ile görünmeyen dibin grisi arasında kalmıştık, geçen bir teknenin bizi yakalayamayacağı kadar derin ama ışığın hala iyi nüfuz edebileceği kadar sığ. Marshal'ın dalış teknesi bayrağının güvenliğinden ayrılmak konusunda gergin olduğu belliydi ama işine geldiğinde kuralları çiğnemeyi sevecek kadar gençti. Sanırım bana bu yüzden yardım ediyordu. Burada hayat o kadar heyecanlı olamaz.

Suyun altında nefes almanın verdiği klostrofobik his hafiflemişti ama yine de hoşuma gitmiyordu. Marshal tekneden bir yön belirlemişti ve tek yapmamız gereken hava göstergesindeki pusulayı kullanarak onu takip etmektir. Jenks önden gidiyordu, ben ikinci sıradaydım ve Marshal da arkadan geliyordu. Tılsımlara rağmen hava soğuktu ve ne kadar uzağa gidersek o kadar minnettar oluyordum.

Marshal'ın bundan kimseye anlatamayacağı güzel bir hikâyeden başka bir çıkarı yoktu. Benden tek bir şey istedi, ben de hemen kabul ettim ve kendi isteğimi ekledim.

Bizi fark edilmeden adaya götürecekti ama ekipmanını da yanında götürecekti. Teçhizatına yaptığı yatırımı kaybetmekten değil, Jenks ve benim nakliye kanalından yüzerek geri dönmeye çalışmamızdan ve bir tanker tarafından doğranıp yem olmamızdan endişe ediyordu. Yeterince iyi bir sebepti ama bunu kendi güvenliğim için değil, Marshal'ın güvenliği için kabul ettim.

Onu oradan çıkarıp güvende olmasını istedim. O burada yaşıyordu. Eğer yakalanırsam ve Weres bize yardım ettiğinden şüphelenirse, onun peşine düşebilirlerdi. Ona teknesine geri döneceğine, dalışını bitireceğine ve hiçbir şey olmamış gibi iskeleye döneceğine dair söz verdirdim.

Ondan beni unutmasını istemiştim ama bencilce unutmayacağını ummuştum. Yaşamak için büyü yapan biriyle büyüler hakkında konuşmak eğlenceliydi. Bunu pek sık bulamazdım.

Yükselen dipten yansıyan ışıkla etrafımdaki su yavaş yavaş aydınlandı ve adaya ulaştığımızı fark ettiğimde adrenalinim yükseldi. Akıntı inişi keskin tutmuştu ve kıyıdan yaklaşık otuz metre uzakta durduk, yzgelerim dipteki pürüzsüz, yumruk byklğindeki kayaların üzerinde duruyordu.

Yüzeye çıktığımda, dalışın stresinden nabzımın hızla attığını düşündüm. Marshal bizi uyarmıştı ama yine de sürpriz olmuştu. Bir balığın sakın temposuyla yüzmek kulağa olduğundan daha kolay geliyordu. Bacaklarım lastik gibi, geri kalan her yerim kurşun gibiydi.

Rüzgârın ve sesin geri dönüşü bir şoktu ve buğulanmış maskemle gözlerimi kısarak boş kıyıya baktım. Rahatlamış bir şekilde, biraz daha ılık suda boynuma kadar oturana kadar ilerledim. Maskemi ve ağızlığımı çıkararak plastik tadı olmayan temiz havayı içime çektim.

Jenks çoktan kalkmıştı ve yüzünde kırmızı baskı çizgileri vardı. O da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Kaslarının farklı olduğuna karar verdim. Belki de çok soğuktu. Marshal kabarcıklar içinde yanıma geldi ve ben de tekneye döndüm, beyaz lekesini biraz uzakta bulduğuma sevindim. Ne kadar uzakta olursa, Weres'in onu bir tehdit olarak görme ihtimali o kadar azalırdı.

"İyi misin?" Jenks'e sordum, başını salladı, Marshal'ın ona verdiği tılsıma rağmen soğuktan perişan olduğu belliydi. Oturup soluklanmaktan memnun bir şekilde boş sahili taradım. Yeterince huzurlu görünüyordu, birkaç martı dar kumsalda tepiniyor, kendilerine doğru gelen bir atıştırmalık olasılığını tartarken çığlık atıyorlardı.

"Bunu üç dakika içinde uurabilirdim," dedi Jenks, koşum takımından kıpırdanarak.

"Evet," dedim, aynı şeyi söyleyerek. "Ve soğuktan yarı yolda çökerek balık yemi haline geldi."

"Jax başardı," dedi ekşiyerek. "Zaten soğuktan bayılabilirim. Buna nasıl dayanıyorsun, Rache? Tink'in memeleri, sanırım bir parçam düştü."

Homurdandım, eldivenlerimi çıkarıp uyuşuk bir şekilde kemerimi kurcaladım. Jenks'in

Kendi teçhizatımı çıkarmama yardım etti ve kendimi yüz kat daha hafif hissettim. Yol boyunca bir yerlerde eklemelerimin iyileşmekte olan yaralarını çizerek açmıştım ama ellerim kanamayacak kadar soğuktu. Beyaz çerçeveli yaralara baktım ve bu gidişle asla iyileşemeyeceğimi düşündüm.

Marshal, özel tasarım altın ve siyah dalgıç giysisi içinde, maskesi alnının üzerinde, şık bir şekilde duruyordu. "Rachel," dedi, kahverengi gözleri endişeliydi. "Fikrimi değiştirdim. Seni burada bırakmak iyi bir fikir değil."

Jenks bana baktı ve ben de bunu yarı yarıya beklediğim için içimi çektim. "Buna minnettarım," dedim, ayağa kalkmak için yalpaladım ve neredeyse tekrar düşüyordum, "ama bana yardım etmenin en iyi yolu teknene geri dönmek ve gününü beni hiç duymamış gibi bitirmek. Eğer etrafta dolaşan bir Weres olursa, beni teknene aldığını, kafana vurduğumu ve eşyalarını çaldığımı söyle. I.S.'ye utandığın için gitmedin."

Jenks yanımdan Marshal'ın kalın lastiğin altında açıkça belli olan kaslı vücuduna baktı ve kıkırdadı. Marshal'ın gülümsemesi genişledi, su yüzünde parlıyordu. "Sen gerçekten bir şeysin, Rachel. Belki-"

Paletlerim ve ekipmanlarım elimde, dalgıç kıyafetimi çıkarmak için sahile yöneldim. "Belki yok," dedim arkama bakmadan. Çıplak ayaklarım köpüklü sörfte sıçrarken, bel çantam hariç her şeyi bıraktım, bir ley hattı aradım ama bulamadım. Buna şaşırmadım. Kafamda bir ley hattı enerjisi iğnesi vardı ama bir çizgiye dokunmadıkça daire çizemiyordum. Bu sınırlayıcıydı ama zayıflatıcı değildi.

"Teknede kartvizitiniz var," diye ısrar etti Marshal, beni takip ederek. Jenks hemen arkasındaydı, peri gücü sayesinde hem kendi teçhizatını hem de tanklarımızı taşıyabiliyordu.

"Yakalım mı?" Ben önerdim. Yumruk büyüklüğündeki pürüzsüz kayaların üzerinde tökezleyerek düşmeden önce oturdum. Altımdan bir taş çekip kenara fırlatırken kendimi hiç de James Bond gibi hissetmiyordum.

Jenks her şeyi bıraktığım yere bıraktı, sonra yorgun bir iç çekişle yanıma oturdu. Onun yardımıyla ıslak giysiden sıyrıldım, üşüdüğümü ve açıkta kaldığımı hissettim.

Marshal benimle su arasında garip bir şekilde duruyordu, yakındaki ormandan biri çıkarsa açık bir hedefti. "Dalgıç kıyafetinin altına koşu taytı giydiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım," dedi kıyafeti çıkarırken.

Kayalar ıslak taytın içinden soğuk görünüyordu ve bel çantamı kucağıma koyarak fermuarını açtım. Fermuarlı çantaların içindeki her şey kuruydu ve Jenks takım elbisesini çıkarırken ben de hafif koşu ayakkabılarımı giydim, parmaklarım soğuktan titriyordu. Marshal'ın gözleri, kenarından gözüken tabancaya takıldı. Onun da görmesine izin vererek Jenks'e koku gizleme tılsımını uzattım, ardından benimkini boynumdan çıkarıp iki parçalı siyah koşu kıyafetimin yakasının arkasına sıkıştırdım. Aklıma gelince Marshal'ın sıcaklık tılsımını aldım ve ona uzattım. Marshal itiraz etmek için bir nefes aldı ve ben de "Üzerinde senin adın yazıyor" dedim.

Jenks'i dürttüm ve o da isteksizce elindekini uzattı. O ve ben hareket etmeye hazırlanırken, Marshal'ın ifadesi yavaş yavaş şaşkınlıktan alarma dönüştü. Tılsımlar olmadan hava çok daha soğuktu ve rüzgârı ıslak taytımın üzerinden şiddetle hissediyordum. Islak tulumu elimden geldiğince kıvrıp ona uzattığımda gerginlikten kaskatı kesilmiştim.

"Bu hiç iyi değil," dedi Marshal onu alırken ve ben de kayaların üzerine oturup ona baktım.

"Hayır, değil," dedim, soğuk, ıslak ve yorgundum. "Ama işte buradayım."

Ayakları kayaların üzerinde sallanırken sırları sapan tabancasına kaydı ve o kıpırdanırken ben de Jenks'e kendi payına düşen sapan toplarını uzattım, o da bunları belinden sarkan file torbaya attı. Uyku zamanı iksirleriyle doldurmak için boya toplarını aldığım dükkânda ona kendi silahını almayı teklif etmiştim ama o bunun yerine etkileyici görünümlü sapanı istemişti. Koluna bağlanıyordu ve bir arbalet kadar etkili görünüyordu. Onunla da isabetli atışlar yapabileceğine bahse girmeye hazırdım.

Gitmeye hazır olan Jenks, kayan taşların şangırtısı arasında durdu ve bir dal parçasını alıp kılıç gibi savurdu. Zarif bir şekilde kontrollüydü ve Marshal kalkmama yardım etmek için elini uzatmadan önce bir süre onu izledi. "Sen iyi bir cadısın, değil mi?"

Onu aldım, arkasındaki sıcaklığı ve gücü hissettim. "Nasıl görüldüğüne rağmen mi? Evet," dedim ve kelepçeyi iblis yaramın üzerinden aşağı doğru çektim. Parmaklarım onunkilerden kaydı ve bir adım uzaklaştı. *Ben beyaz bir cadıydım, lanet olsun.* Arkamda Jenks, taşlara vuran ayakları dışında sessiz bir şekilde hamle yapıyor ve savuşturuyordu. Gitmemiz gerekiyordu ama Marshal önümde duruyordu, ıslak kıyafeti içinde şık görünüyordu, parmaklarından sıcaklık muskaları sarkıyordu.

Arkasından teknesine ve kıyıya yığılmış eşyalarımıza baktı. Dudakları kararlılıkla gerildi, başını eğdi ve bir muskanın etiketini çıkardı.

"Al," dedi ve tılsımı bana uzattı.

Gözlerimi kırptım, parmaklarım tekrar dokunduğunda soğuk kayboldu.
"Marshal..."

Ama hareket ediyordu, bir avuç teçhizat toplayıp bitki örtüsünün kenarına doğru yürürken zayıf kasları geriliyordu. Malzemeleri çalılıklara bırakırken "Sizde kalsın," dedi, sonra ikinci bir yük için geri döndü. "Fikrimi değiştirdim. Bu kurtarma işi konusunda şaka yaptığını sanıyordum. Çıkış yolu olmadan seni burada bırakamam. Erkek arkadaşın benim teçhizatımı kullanabilir. Adamlarıma paniklediğini ve seni karaya götürmek için telsizle su taksisi çağırmamı istediğini söyleyeceğim. Eğer yüzmek zorundaysan, Mackinac Adası'na gitmek için Round Adası'nı kucakla ve feribota bin. Her şeyi rıhtımlardan birinde bir dolaba bırakıp anahtarını bana postalayabilirsin. Eğer yüzerek gitmezseniz, her şeyi burada bırakın, bir dahaki sefere sis olduğunda hepsini alırım."

Kalbim kabardı ve gözlerim minnettarlıktan ısındı. "Peki ya şoförünüz?"

Marshal omuz silkti, lastik kaplı omuzları güneşin ısıltısı altında iyi görünüyordu. "Bunu kabul edecektir. Çok eskiden beri tanışıyoruz." Gözleri endişeyle kısıldı. "Boğazları geçmeye çalışmayacağına söz ver. Orası çok uzak."

Başımı salladım ve Jenks'e muskasını geri verdi. "Mackinac Adası'na gelen feribotları izle. Özellikle de hidroplane olanları. Çok hızlı gelirler. Erkek arkadaşın için eşyalarımın arasında ikinci bir sıcaklık tılsımı var. Acil durumlar için saklıyorum." Yüzünü buruşturdu, tüysüz kaşları kalktı. "Bu da öyle bir şeye benziyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Jenks yanımdan muskasının etiketini çıkardı ve bizi çembere alan martılardan birine verdi. Ciyaklayarak uçup gitti, peşinde üç tane daha vardı. "Şerif," diye kekeledim. "Ehliyetinizi kaybedebilirsiniz." *En iyi senaryo.*

"Hayır, yapmayacağım. Sana güveniyorum. Sen profesyonel bir dalgıç değilsin ama profesyonel bir şeysin ve biraz yardıma ihtiyacın var. Eğer herhangi bir sorun yaşarsan, teçhizatı bırak ve yüzeyde yüz. Yine de yapmamamı tercih ederim." Kahverengi gözleri ağaçların arasında uçuşuyor gibiydi. "Burada garip bir şeyler oluyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Hâlâ endişeli görünmesine rağmen gülümsedi. "Umarım erkek arkadaşını sağ salim geri alırsın."

İçime bir rahatlama geldi. Tanrım, ne kadar iyi bir adam. "Teşekkür ederim, Marshal," dedim, öne doğru eğildim ve yanağına bir öpücük kondurmak için kendimi yukarı çektim.

"Teknenize ulaşabiliyor musunuz?"

Rahatsız olmuş bir şekilde başını salladı. "Çok fazla serbest yüzme yapıyorum. Çocuk oyuncağı."

İyi olacağını umarak donmuş Ohio Nehri'nde yüzdüğüm günleri hatırladım. "En kısa zamanda seni arayıp iyi olduğumuzu ve eşyalarının nerede olduğunu bildireceğim."

"Teşekkürler," dedi, başını tekrar bana doğru çevirerek. "Buna minnettar olurum."

Bir gün seni bulacağım ve sen de bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlatacaksın."

Yüzümde yarım yamalak bir gülümseme oluştuğunu hissettim. "Bu bir randevu. Ama sonra seni öldürmek zorunda kalacağım."

Gülerek gitmek için döndü, sonra tereddüt etti, güneş takım elbisesinde parlıyordu. "Kartını yakayım mı?"

Islak saçlarımı geriye doğru tarayarak başımı salladım.

"Tamam." Bu sefer durmadı. Ben onu izlerken, dalgaların arasına daldı ve temiz, yumuşak kulaçlarla teknesine doğru ilerlemeye başladı.

"Şimdi kendimi James Bond gibi hissediyorum," dedim ve Jenks güldü.

"Ormana doğru," dedi Jenks ve Marshal'a son bir kez dönüp bakarak çalılıklara doğru ilerledim. Pürüzsüz kayaların üzerinde yürümek zordu ve onun peşinden sallanarak yürürken kendimi aptal gibi hissediyordum. Rüzgâr olmadan hava daha sıcaktı ve sadece birkaç adım sonra kumsal sık bir çalılığa dönüştü.

İlkbaharın ilk yeşil yaprakları üzerimize kapandı ve ben bitki örtüsü arasında yolumu bulmaya çalışırken Jenks, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim hemen, bir yalanın gerginliğini hissederek. Nasıl yalan söyleyebilirdim ki? Geçimini ve belki de hayatını riske atıyordu.

Jenks, sanki tek gereken buymuş gibi, "O bir cadı," dedi.

Elimdeki sopayı savurup ona tokat atma fikriyle oynayarak, "Jenks, annem gibi davranmayı bırak," dedim.

İç kısımlara doğru ilerledikçe çalılar seyrelti ve ağaçlar büyüdü.

"Bence ondan hoşlanıyorsun," diye ısrar etti Jenks. "Güzel bir vücudu var."

Nefesim kesildi. "Tamam, ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Ama güzel bir vücuttan daha fazlası gerekir Jenks. Tanrım, benim de *biraz* derinliğim var. Senin harika bir vücudun var ve beni Fruit of the Looms'una girmeye çalışırken görmüyorsun."

Bunun üzerine kızardı ve sonunda bir açıklığa girdiğimde durdum, yön duygumu bulmaya çalışıyordum. "Sence yerleşke ne tarafta?"

Jenks bir pusuladan daha iyiydi ve işaret etti. "Yaklaşana kadar koşmak ister misin?"

Başımı salladım. Jenks, Marshal'ın sıcaklık tılsımını takıyordu ve sıcacık görünüyordu ama bu benim için çok fazlaydı. Tılsım olmadan kendimi halsiz hissediyordum ve ısınana kadar kendimi incitmemeyi umuyordum. Jax ve yerel müzedeki eski harita sayesinde adanın iyi bir planını çıkarmıştık.

Jenks derin bir nefes almadan önce parmağını topuğuyla ayakkabısı arasında gezdirdi ve bizi çok fazla zorlamayacak ve engellere çarpmak yerine onlardan kaçmak için bize zaman tanıyacak yavaş bir yürüyüşe başladı. Jax kullanımdaki binaların çoğunun adanın göllerinin yanında olduğunu söylemişti; biz de oraya gidiyorduk. Marshal'ın teknesine doğru yüzdüğünü düşündüm ve iyi olmasını umdum.

Her zamanki gibi, Jenks çürüyen kütüklerin üzerinden atlayarak ve son buzul tarafından dökülen küçük bir araba büyüklüğündeki kayalardan kaçarak öne geçti. Önümde koşarken iyi görünüyordu ve ben onu değiştirmeden önce hayvanat bahçesinde benimle birkaç tur koşup koşmayacağını merak ediyordum. Onunla birlikte görünmenin vereceği moral desteği işime yarayabilirdi. Sessizdi, sadece kuşlar ve hayvanlar sabahı rahatsız ediyordu. Bir alakarga bizi gördü, ilgisini kaybedene kadar çılgık atarak peşimizden geldi. Tepemizde bir uçak vızıldıyordu ve rüzgâr ağaçların tepelerini hareket ettiriyordu. Her yerde baharın kokusunu alabiliyordum ve temiz hava, parlak güneş ve ürkmüş geyiklerle zamanda geriye gitmişiz gibi hissediyordum.

Ada öteden beri özel mülkiyete aitti ve yumuşak ağaç ormanı ve çayırlardan oluşan orijinal ılıman bölge karışımından hiç gelişmemişti. Resmi olarak artık kuzeydeki Isle Royale'i örnek alan özel bir avcı inziva yeri, ancak geyik avlayan gerçek kurtlar yerine beyaz kuyruklu geyiklerle spor yapan Weres vardı.

Dikkatli bir sorgulama sırasında Jenks ve ben, yerel halkın ne yıl boyunca yaşayanlar ne de yoldan geçen ziyaretçiler hakkında pek iyi şeyler düşünmediğini fark ettik.

Adaya giderken kasabalarından geçiyor, yemek yemeye ya da benzin depolarını doldurmaya hiç zaman ayırmıyorlardı. Bir adam Jenks'e, hayvanlar anakaraya yüzebildikleri ve yüzdükleri için her yıl geyikleri yeniden stoklamak zorunda kaldıklarını söyledi - bu da içimi ısıttı ve tüylerimi diken diken etti.

Kayıtlara ve Jax'in bize anlattıklarına göre adanın etrafını ilkel bir yol çevreliyordu. Yolu bulduğumuzda zor nefes alıyordum ama iyi hareket ediyordum ve Jenks yolu geçer geçmez sağa kırdı. O da yavaşladı ama yine de geyik leşine doğru koştuk.

Jenks sarsılarak durdu ve ben de ona doğru daldım, kafası sırtının üzerine düşmüş ve gözleri bulanıklaşmış, içi boşalmış cesedin içine düşmemek için taklalar attım.

"Lanet olsun," diye küfretti, yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde geri geri giderken nefes nefese kalmıştı. "Bu bir geyik, değil mi?"

Başımı salladım, donup kalmıştım ve derin derin nefes alıyordum. Sıcaklık çürümeyi yavaşlattığı için şaşırtıcı derecede az koku vardı. Ama beni endişelendiren şey, bağırsaklarının çıkarılmış olmasıydı; önce iç organları yenmiş, geri kalanı da yavaş bir meze olarak kalmıştı.

"Hadi buradan gidelim," dedim, her ne kadar Werelar özel bir adada olsalar da tüm türlerine büyük bir kötülük yaptıklarını düşünüyordum. Mirasınızı hatırlamak ve onurlandırmak bir şeydi. Vahşileşmek başka bir şeydi.

Geri çekildik, arkamızdan gelen alçak hırıltı beni kalbim çarparak durmaya zorladı. Lanet olsun. Diğer taraftan yüksek bir yip sesi geldi. *Çifte lanet.* Adrenalin içimde zonklayarak başımı ağrıttı ve elimi silahımın güven verici hissine götürdü. Jenks döndü ve sırtını bana dayadı. *Lanet olsun. Neden hiçbir şey kolay olmuyordu?*

"Neredeler?" Şaşkınlıkla fısıldadım. Açıklık boş görünüyordu. "Rache?"

Jenks şöyle dedi. "Bedenimi tanıyamamış olabilirim ama sanırım bu bir gerçek kurt."

Bakışlarını takip ettim ama hareket edene kadar hiçbir şey görmedim. İlk korkum iki katına çıktı. Bir Were'i, I.S. soruşturmaları, evrak işleri ve haber ekipleri gibi şeylerden bahsederek ikna edebilirdim ama avına rastladığınız bir kurda ne söyleyebilirdiniz ki? Ve gerçek kurtlarla ne halt ediyorlardı? Tanrım, bilmek istemiyordum.

"Kaldır kıcını bir ağaca tırman," dedim, beni izleyen sarı gözlere sabitlenerek. Silahım elimdeydi, kollarımı uzatmışım ve kaskatı kesilmişim.

"Çok zayıflar," diye fısıldadı. "Ve ben senin arkadayım."

İçim sıkıştı. Üç kurt daha çalılar arasında sinsice yaklaştı, aralarındaki mesafeyi kapatırken birbirlerine hırılıyorlardı. Bu gitmemiz gerektiğinin açık bir göstergesiydi ama gidecek hiçbir yer yoktu. "O sapanı ne kadar iyi kullanıyorsun?" Sesimizin onları kovalayacağını umarak yüksek sesle söyledim. *Ri-i-i-ight.*

Alçak bir lastik titreşimi duydum ve en yakındaki kurt, sürü arkadaşına saldırmadan önce ürkererek havladı. Jenks, "Kürke çarpıp kırılmadı," dedi. "Belki daha yakın olurlarsa."

Dudaklarımı yaladım, silahımı sıkıca kavradım. Lanet olsun, büyülerimi kurtlar üzerinde harcamak istemiyordum ama sonumun o geyik gibi olmasını da istemiyordum. İnsanlardan korkmuyorlardı. Ve bu muhtemelen bana huzursuz bir his veriyordu. Kurtlarla birlikte koşuyorlardı.

En yakınimdaki kurt bana doğru sinir bozucu bir adım atmaya başladığında nabzım hızla atmaya başladı. Karen'ın beni yere yapıştırıp boğarak bayılttığı anıyı hatırladım. Tanrım, bu kurtlar yumruklarını çekmiyorlardı. Koruyucu bir çember oluşturamadım.

"Kullan onları, Rache!" Jenks haykırdı, sırtı bana dönüktü. "Benim tarafımdan gelen üç kişi daha var!"

Adrenalin yanıyor, beni gerçek olmayan bir savaş sakinliğine sürüklüyordu. Nefes verdim ve tetiğe bastım, burnuna nişan aldım. En yakındaki kurt havladı, sonra da olduğu yere yığıldı. Diğerleri saldırdı. Nefes nefese kaldım, ateş etmeye devam ederken basınçlı havanın dayanması için dua ettim.

"Dur!" diye bağırdı uzaktan gelen erkeksi bir ses. Yırtılan çalılarının sesi beni döndürdü.

"Rachel!" Jenks düşerek ağladı.

Siyah bir gölge bana çarptı. Çığlık attım, yere düştüğümde bir topa dönüştüm. Yaprak küfü yanağıma çarptı. Were'nin misk kokusu duyularımı doldurdu. Karen'ın boynumdaki dişlerinin anısı beni felç etti. "Yaşıyorlar!" Yüzümü kapatarak bağırdım. "Lanet olsun, bana zarar vermeyin, yaşıyorlar!" Bu bir alfa yarışması değil, ormanda bir saldırıydı ve ben

İstediğim kadar korktum.

"Randy, geri çekil!" diye bağırdı erkeksi bir ses.

Hala silahım vardı. Hala silahım vardı. Bunun düşüncesi paniklememe neden oldu. Gerekirse o orospu çocuğunu vurabilirdim ama onu yere sermek bu işi halletmenin en iyi yolu olmayabilirdi. Artık bulunduğumuza göre, konuşarak kurtulmayı tercih ederdim.

Üzerimde duran Were omzumu ağzına aldı ve neredeyse kendimi kaybediyordum. "Boyun eğiyorum!" Muhtemelen farklı bir dizi tepkiyi tetikleyeceğini bilerek bağırdım. Elim hâlâ silahımı tutuyordu ve işler çok hızlı değişmezse onu yere düşürecektim.

"Bırak onu," dedi Jenks, sesi alçak ve kontrollüydü. "Şimdi."

Tek görebildiğim kurt adam saçlarıydı, uzun, kahverengi ve ipeksi. Ondan gelen ısı nemli bir misk dalgasıydı. Adrenalinin etkisiyle titrerken, omzum hâlâ ağzındaydı. Etrafımızda üç çift insanın ayaklarının gümürdeyerek durduğunu duydum.

"O da ne?" Bir fısıltı duydum.

"O sapanı bırakmazsa çiğneme oyuncağı olacak," diye cevap verdi bir diğeri.

Nefes aldım ve titremeyi durdurmak için kendimi zorladım. "Eğer bu küflü kurt postu üzerimden kalkmazsa, *onu heceleyeceğim!*" Sesimin titremediğini umarak bağırdım.

Were homurdandı ve tutuşu sıkılaştığında "Yapacağım!" diye bağırmaktan kendimi alamadım.

"Randy, o kurtlu kışını onun üzerinden çek!" diye bağırdı ilk ses. "O haklı. Ölmediler; bayıldılar. Geri çekilin!"

Omzumdaki baskı arttı, sonra kayboldu. Elimi omzuma koyarak doğruldum ve açıklığı incelerken titrememeye çalıştım. Biri hariç hepsi insan vardiyasında, yere düşmüş kurtlar ve Weres'lerle doluydu.

Jenks'in etrafı ellerinde geleneksel silahlar tutan kahverengi kıyafetli üç Weres tarafından sarılmıştı. Ne olduklarını bilmiyordum ama delik açacak kadar büyük görünüyordlardı. Üzerinde sapan olan kolunu hâlâ indirmemişti,

ve herkesten biraz uzakta duran dördüncü bir Were'ye doğrultulmuştu. Silahını çekmemişti ama şapkasında herkes gibi bir yama yerine parlak küçük bir amblem olduğu için yetkili olduğu belliydi. O da daha yaşlı görünüyordu. Kemerindeki kılıfta bir tabanca vardı ve kahverengi yüz boyası tenini işaretliyordu. Harika, lanet olası bir hayatta kalma grubunun içine düşmüştüm. Ne kadar da hevesliymişim.

Beni kısıtıran Were, yere serilmiş üç kurda burun kıvırıyordu. Yakın mesafede bir kurt uludu ve ben titreyerek bacaklarımı düzleştirdim. "Ayağa kalkabilir miyim?"

Şapkasında amblem olan adam homurdandı. "Bilmiyorum hanımefendi. Yapabilir misiniz?"

Komik, komik adam. Bunu bir izin olarak kabul edip suratımı asarak ayağa kalktım, çalı çırpıyı ve yaprak küflerini fırçaladım. Sesinde sanki Güney'de büyümüş gibi bir tını vardı.

"Silahın?" dedi, gözleri hareketlerimi takip ediyordu. "Ve çanta ve tılsımlar."

Üç saniye kadar düşündüm, sonra hazneyi boşalttım ve fırlatmadan önce tüm topları ayağımın altında kırdım. Kolay bir zarafetle yakaladı, yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı. Bakışları boynuma ve ısırık izlerine takılınca yüzümde bıkkınlık ifadesi belirdi. Tanrım! Belki de asi kalesine saldırırken balıkçı yaka giymeliydim.

"Cadı mı?" dedi ve ben de başımı sallayarak ona çantamı ve iki tılsımı fırlattım. Bana yaptıkları tüm iyilikler için onları Marshal'a verebilirdim.

"Nick için geldim," dedim yeni soğukta titreyerek. "Onun için ne istiyorsun?"

Etraftaki Werelar rahatlamış gibiydi. Biri sapanına uzandığında Jenks sarsıldı ve onu yere yatırıp sapanını ve kemer çantasını aldıklarında hiçbir şey yapmadım, okuldan sonra bir çocuğun üzerine düşen kabadayılar gibi görünüyorlardı. Homurdanmalar ve yumrukların ete çarpması karşısında çenemi sıkarak kiminle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmek için lideri izledim. Adamları Jenks'e geçici bir süre için boyun eğdirirken onun alfa olmadığına karar verdim. Ama temiz traşlı yüzü ve duruşundan sürünün en tepesinde olduğu anlaşılıyordu.

Ağır görünümlü askeri botlarıyla benim boyumdaydı, iyi bir bedene sahipti, iyi orantılı ve düzenli giysiler içindeydi, dar omuzları vardı

ve koşmaya alışmış gibi görünen bir gövde. İnce yapılıydı, hiç de tıknaz değildi. Belki otuzlu yaşlarının sonunda, kırklı yaşlarının başındaydı; saçları kafatasına çok yakın kesilmişti ve gri mi yoksa sadece sarı mı olduğunu anlamak mümkün değildi.

Jenks üç Weres'i tiksintiyle üzerinden itti ve suratı asık, dövölmüş bir peri gibi ayağa kalktı. Alnındaki bir çizikten kan akıyordu ve ellerindeki kanı görünce yüzü kül gibi oldu. Bununla birlikte, tüm savaşma isteğini kaybetti ve yola geri dönmemiz için cesaretlendirildiğimizde itaatkâr bir şekilde arkamdaki yerine yalpalayarak oturdu.

Patronla buluşma zamanı.

On üç

Gölgeli yolda itişip kakışarak ilerlerken, geçitten gelen rüzgâr terimi kuruttu ve buklelerimi lüle lüle yaptı. Jenks ve ben üstü açık Hummer'ın arkasındaydık, siyah şapkasında iğne olan Were, silahlarını doğrultmuş diğer üç adamla birlikte karşımızda oturuyordu. Aslında bu biraz üzücüydü, çünkü vurulma riskini göze almak istesem bir tanesiyle boğuşup araçtan düşmem pek de zor olmazdı. Ama Jenks'in kafa derisindeki yara kanıyordu, yanımda otururken titriyordu, eliyle ona verdikleri temiz bandajı bastırıyordu. İlk gördüğümde kötü görünmüyordu ama tepkisine bakılırsa beş dakika içinde ölebilirdi. Olağanüstü bir şey yapmadan önce ne kadar kötü olduğunu görmek istedim.

Kurt kılığındaki adam önde şoförün yanındaydı, rüzgara karşı gözlerini kısmış, dili dışarı sarkmıştı. Silahlar olmasaydı komik olabilirdi.

"Bu kadar hızlı sürmek zorundalar mı?" Jenks'e mırıldandım. "Burada geyikler var."

Yetkili adam gözlerimle buluştu. Kahverengiydiler, cılız ağaç örtüsünün arasından gelen titrek ışıpta güzel görünüyordlardı ve bana David'in patronunu hatırlatıyorlardı, aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydiler.

"Alacakaranlık dışında pek hareket etmezler hanımefendi," dedi ve ben de başımı salladım. *Özellikle de ölü ve bağırsakları çıkarılmışlarsa*, diye düşündüm ekşiyerek.

Pek umursamadan arkamı döndüm. Bilmek istediğim şey cevaplanmıştı; Jenks'le benim konuşmamıza karşı değildi. Mahkum muyduk yoksa misafir mi biliyordum. Ama şu silahlar vardı.

Bay Sorumluyum kasketini düzeltti, sonra şoförün dirseğini sallayarak telsizi işaret etti. "Hey," dedi şoför mikrofonu ona uzattıktan sonra. "Biri açsın."

Bir süre sonra geveleyerek, çatırdayarak bir "Ne?" sesi geldi.

Adamın ince dudakları daha da incelmişti. "Aretha'nın sürüsünden üç kişi Cumartesi günü avda öldü. Oraya hemen bir tanker istiyorum. Onları ıslatmadan önce tam bir veri dağılımı elde edin."

"Hiç tuzlu su hazırlamadım," diye yakındı her kimse. "Kimse bana bu ay veri toplayacağımızı söylemedi."

"Çünkü değiliz," diye cevap verdi, yavaş konuşmasında olmasa da yüzündeki öfke giderek artıyordu. "Ama aşağıdalar ve Aretha'nın içinde yavrular olduğu için ultrason istiyorum. Ve dikkatli olun. Çok kızgınlar ve ne yapacakları belli olmaz."

"Ultrason mu?" diye kızgın bir ses geldi. "Bu da kim?" "Bu Brett,"

diyerek kasketini biraz daha geriye kaydırıp ve Gözlerimi kısarak güneşe bakıyordum. Bir tümseğe çarptık ve ben bir destek direğine tutundum. "Bu da kim böyle?"

Parazitten başka bir cevap yoktu ve başı dertte olan tek kişinin ben olmadığımı sevinerek kıs kıs güldüm. Brett mikrofonu şoföre verip arkasına yaslandığında "Ee," dedim. "Siz bir hayatta kalma grubu musunuz yoksa bir kurt araştırma istasyonu musunuz?"

"İkisi de." Kahverengi gözlerini Jenks ve benim aramda gezdirdi. İri peri başını dizlerinin üzerine eğmiş, elini yarasına götürme çabasıyla herkesi görmezden geliyordu.

Bir tutam saçımı ağızımdan çektim, keşke siyah taytımdan daha fazlasını giyseymdim diye düşündüm. Bir hırsize benziyordum ve etrafımı saran adamlar da paralarının karşılığını alıyorlardı. Bol kamuflaj giymişlerdi ve görebildiğim kadarıyla her birinin kulaklarının kemerinde şapkalarındaki amblemlerle eşleşen bir Kelt düğümü dövmesi vardı. *Hah.*

Çoğu sürünün, tüm üyelerinin üye olduğu bir dövmesi vardı, ancak genellikle daha geleneksel bir yere yaptırırlardı. Wereler vücut süslemesini severdi, bu da bir salon onlara dövme yapsa bile mürekkep yaptırmaktan kaçınan vampirlerle tam bir tezat oluşturuyordu. Görünüşe göre acı gizemin bir parçasıydı ve vampirler acıyı zevke dönüştürebildiğinden, yaşayan ya da ölü vampirler üzerinde çalışan sanatçılar nadirdi. Ama Wereler kendilerini özgürce şımartırdı ve en iyi sanatçılar iki ayak üzerinde olduğu kadar dört ayak üzerinde de koşabilirdi. David'in sürü dövmesi fikrini ortaya atmadığına sevinmişim.

Jenks nefes nefese kalmaya başlamıştı, ben de elimi omzuna koydum. "Sakin ol Jenks," diye yatıştırdım, ışık aydınlanıp yavaşlayarak hoş görünümlü bir yerleşkeye girdiğimizde endişelenmeye başlamıştım. Yakınlarda bir göl vardı, etrafında küçük kulübeler ve büyük evler vardı, her yerde bakımlı toprak yollar vardı. "Durur durmaz sana bir şeyler getireceğim."

"Düzeltecek misin?" dedi, başını gözlerime doğru eğerek. "Düzeltecek misin?"

Bir peri karısının atalarından gelen görevinin eşini hayatta tutmak olduğunu ve başka kimsenin olmadığını hatırlayana kadar paniklemiş ifadesine neredeyse gülecektim ve Matalina burada değildi.

"Matalina aldırılmaz," dedim, sonra merak ettim. "Aldırır mı?"

On sekiz yaşındaki yüz hatları rahatlayarak buruştu. "Hayır. Varsaymak istemedim-"

"Aman Tanrım, Jenks," dedim, durduğumuzda ağırlığım yer değiştirdi. "Önemli bir şey değil."

Brett'in gözleri bu değişimle ilgili spekülasyonlardan dolayı parlıyordu ve herkes dışarı çıkana kadar oturmamızı istedi. Kurt postuna bürünmüş Were en sondaydı ve Jenks'le benim ayaklarımız park yerine basar basmaz Brett bizi göle doğru yönlendirdi. Bizi gören insanlar meraklanmıştı ama durup izleyenler ya parlak gösterişli kıyafetler ya da gündelik iş kıyafetleri giymişlerdi. Asker olmadıkları açıktı ve orada ne yaptıklarını merak ediyordum. Herkes iki ayak üzerindeydi, bu şaşırtıcı değildi çünkü adada iki ya da muhtemelen üç sürü vardı - üç *büyük* sürü - ve sürüler karıştığında, insan olarak kalmadıklarında tüyler uçuşuyordu.

Varlık sürülerinin bu şekilde birbirine karışması oldukça sıra dışıydı. Gerçekten de, üniformalı Were'lerin sokak Were'lerine gösterdiği üstü örtülü küçümseme ve buna karşılık rengârenk giyimli sürünün kavgacı tavrında bunu görebiliyordum.

Soğuk bahar havasında bülbüller ötüyordu ve güneş fidanların soluk yeşil yaprakları arasından süzülüyordu. Güzel bir yerdı ama bir şeyler kötü kokuyordu. Gerçekten. Ve bu, sağımda dört ayak üzerinde yürüyen Were'nin nefesi değildi.

Endişeli bakışlarım Jenks'i göle kadar takip etti. Kütükler bir sıra halinde dizilmişti.

Büyük, sönmüş bir şenlik ateşinin etrafında dönüyordum ve eski kül kokusunun üzerinde incinme ve acının asidik kokusunu belli belirsiz alabiliyordum. Birdenbire oraya gitmek istemedim.

Jenks kaskatı kesildi, burun delikleri açıldı. Çenesini meydan okurcasına sıkarak topuklarını yere vurdu. Gerginlik bana çarptı ve toplu halde durduğumuzda eli silah tutan her adam elini sıktı. Dört ayak üzerindeki Were hırladı, kulakları düzleşti ve dudağı beyaz dişlerini gösterecek şekilde kıvrıldı.

"Şimdi hepiniz sakın olun," dedi Brett yumuşak bir sesle, Jenks'in kararlılığını ve geri sallanışını dikkatle değerlendirerek. "Çukura gitmiyoruz. Bay Vincent sizi görmek isteyecektir." Başını şoföre doğru eğdi. "Onları oturma odasına götür, bir sağlık çantası getir ve geri çekil."

Kaşlarım havaya kalktı ve etrafımızı saran, birbiriyle uyumlu kıyafetleri ve şirin şapkalarıyla adamlar kendi aralarında bakıştılar, silahlarını kavrayışları değişti. "Efendim?" diye kekeledi şoför, istemediği belliydi ve Brett'in gözleri kısıldı.

"Bir sorunun mu var?" dedi, ağır ağır konuşurken heceleri olması gerekenden iki kat fazla çıkarıyordu. "Yoksa bir cadı ve her neyse onun için güvenlik mi
-Senin ötesinde mi?"

"Onları Bay Vincent'in oturma odasında yalnız bırakamam," dedi şoför, açıkça endişeliydi.

Süt beyazı deposu ve sarmal hortumu olan bir cip gidiyordu ve Brett güneşte gözlerini kısarak gülümsedi. "Bununla başa çık," dedi. "Ve bir dahaki sefere, ben sana söylemeden 'Were'e başlama. Ayrıca akıllı görünüyor," diye ekledi Jenks'i göstererek, "ve çok sessiz. Tam bir centilmen. O yüzden düşüncesizce bir şey yapmayacağına bahse girerim." Sevecen tavrı yerini sertleşmiş bir iradeye bıraktı. "Anladın mı?" dedi Jenks'e, o sıradan taşralı çocuk halinden eser kalmamıştı.

Jenks başını salladı, yüzü hem ciddi hem de korkmuştu. Göle gitmek zorunda kalmadığım sürece bunun onların standart iyi polis/kötü polis oyunu olup olmaması umurunda değildi. Rahatlamış bir şekilde Brett'e gülümsedim, minnettarmışım gibi yapmak zorunda değildim. Otoparkın kenarındaki daha parlak ışıktaki, saçlarının güneş ışığından değil yaştan dolayı gümüş rengi olduğunu söyleyebilirdim, bu da onu otuzdan çok kırkına yaklaştırıyordu. Brett'in cevap gülümsemesi yüzünü kııştırdı, gözleri eğleniyordu çünkü minnettar tutsağı oynadığımı ve gösterdiğim kadar çaresiz olmadığımı açıkça fark etmişti.

"Randy?" dedi ve dört ayağının üzerindeki Were kulaklarını dikti. "Benimlesin." Topuğunun üzerinde dönerek, binanın dışındaki ikinci büyük binaya doğru yürüdü.

midilli büyüklüğündeki Were de onun yanında tırıs gidiyordu. Sürücü onların gidişini izledi, dudakları duyulmamış bir küfürle oynuyordu. Belirgin bir öfkeyle silahını çekerek alternatif bir yoldan gitmemiz gerektiğini işaret etti. Jenks ve ben onlar bize dokunamadan adımlarımızı attık. *Biraz kötü polislik yapma zamanı mı?*

Çukurdan uzaklaşıyorduk ama kendimi pek iyi hissetmiyordum. Yürüyüş yolu düz kayrak taşından yapılmıştı ve Jenks'in koşu ayakkabıları benimkilerin yanında sessiz duruyordu. Werelar arkamızdan botlarını sürüyerek geliyorlardı. Gittiğimiz bina yetmişli yıllarda inşa edilmiş gibi görünüyordu, alçak ve somon rengi bir taştan yapılmıştı, göle bakan yüksek küçük pencereleri vardı. Orta bölüm daha uzundu ve ikinci bir kat için yeterince yüksek olmadığından tonozlu tavanları olduğunu hayal ettim. Girişe yaklaşırken yavaşladım, devasa ahşap ve çelik kapının bir kasaya aitmiş gibi görüldüğünü düşündüm.

"Öylece içeri girmemi mi istiyorsun?" Tereddüt ederek sordum.

Patronunun, kaçarsak cezalandırılacağı garip bir görev vererek onu azarlamasından hiç hoşnut olmadığı belli olan bir tavırla alay etti. Brett'in bizi yakalama şansı olabilecek ekibinin tek üyesini de yanında götürmüş olmasından bahsetmiyorum bile.

Bunu evet olarak kabul eden Jenks kapıyı açmak için önüme uzandı ve kanını kapının üzerinde bıraktı. Temizlemeyi unuturlarsa, arayan biri için nerede olduğumuzu gösteren iyi bir işaret olacaktı. Kimsenin fark ettiğini bile sanmıyorum ve içeri süzüldük.

"Koridorun sonunda solda," dedi şoför, silahının kabzasıyla eliyle işaret ederek.

Onun tavırlarından bıkmıştım; Brett'in ona kızgın olması benim suçum değildi. Jenks'in dirseğini tuttum -görünüşe göre kanını görmek yine başını döndürüyordu- ve steril duvarların arasından geçerek koridorun sonundaki aydınlık noktaya doğru ilerledim. Burası açıkça bir oturma odasıydı ve şoför kemerli geçitteki silahlı nöbetçiyle sessiz bir konuşma yaparken ben de olasılıkları değerlendirdim. Daha fazla silah vardı ama bu kez dövmeden başka yüzlerinde boya ya da işaret yoktu.

Koridorun alçak tavanları, dışarıdan fark ettiğim bir buçuk katı ortaya çıkarıyordu. Sağımda bir dizi pencere, çalılar ve resmi bir çeşme ile düzenlenmiş kapalı bir avluya açılıyordu. Solumda göle bakan dış duvar, yüksek pencerelerin altına sıkışmış bir podyum vardı. Batık odanın her yerinde savunma yazıyordu ve aklıma ilk gelen fikir buranın bir hayatta kalma grubu olduğuydu. Bahse girerim ki

Bizi yalnız bıraktıklarında birileri hala izliyor olacaktı, bu yüzden Jenks mırıldandığında hiç şaşırmadım, "Burada altı kamera var. Hepsinin yerini tespit edemiyorum ama farklı frekanslarını duyabiliyorum."

"Şaka yapmıyorum," dedim, karşılıklı iki kanepe, bir sehpa, pencerelerin yanında iki sandalye ve içinde iki büyük düz ekran televizyon, üç uydu kutusu ve Ivy'nin ağzını sulandıracak bir bilgisayar olduğunu fark edene kadar mütevazı bir eğlence merkezi olduğunu düşündüğüm pelüş gömme oturma odasında gözlerim geziniyor ama hiçbir şey görmüyordu.

Jenks'in peşinden sığ basamaktan inip kanepeye oturdum, en içerideydim ve şoför herkesi dışarı çıkardığında alaycı bir sesle, "Şu ilk yardım çantasını çabuk getir," diye bağırdım.

Bir saldırganlık gösterisiyle tüfeğini kaldırdı ve ben de ona yapmacık bir gülümseme verdim. "Doğru," dedim, kanepeye uzandım ve kollarımı kanepenin üstüne doğru uzattım. "Beni patronunun oturma odasına tıkacaksın ve hırçın davrandığım için halısına kan bulaştıracaksın. Halıdan kanı temizlemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Uslu bir yavru ol ve sana söyleneni yap."

Jenks kıpırdandı ve adam kıpkırmızı kesilerek çene kaslarını sıktı. Silahını indirirken, "Köşene çekilip duruyorsun," dedi. "İş o noktaya geldiğinde, orada olacağım."

"Her neyse." Tavana baktım, içim burkulsa da zaten morarmış olan boğazımı ona gösterdim. Kurtadamlar arasında rütbeniz size nasıl davranılacağını belirliyordu ve ben de bana iyi davranılmasını istiyordum. Bu yüzden kelimenin birden fazla anlamıyla bir sürtük olacaktım.

Gittiğini duymadım ama Jenks rahatladığında tuttuğum nefesimi bıraktım. "Gitti mi?" Fısıldadım ve yüzünde bıkkın bir ifade belirdi.

"Tink'in külotu, Rache," dedi, yanımdaki kanepenin kenarına oturdu ve dirseğini dizine koydu. "Bu senin için bile düşüncesizceydi."

Ona bakmak için başımı tekrar aşağı indirdim. Etrafım halı ve duvarlarla çevriliydi, üzerimdeki gölün kokusunu alabiliyordum ve bir elimi karışık nemli buklelerimin arasında gezdirdim, parmaklarım sıkıştı. Dirseğini dizinden itmeyi düşündüm ama hala kanaması olduğu için yapmadım. Onun yerine doğruldum ve kafasına bastırılmış bandaja uzandım.

"Yapma," dedi, geri çekilirken sesi çalgınca çıkıyordu.

Dudaklarımı büzerek odadaki görünmeyen kameralara baktım. "Nerede benim lanet olası ilk yardım çantam!" diye bağırdım. "Biri bana çantamı getirse iyi olur, yoksa çok kızaca ım!"

"Rache," diye itiraz etti Jenks. " ukuru görmek istemiyorum. Berbat kokuyordu." Onun endişesini görünce gülümsemeye çalıştım. "İnan bana, bundan uzak durmaya çalışıyorum. Ama av gibi davranırsak, bize yaralı bir antilop gibi davranırlar. Animal Planet'i izlediniz, değil mi?"

Kot pantolon ve kazak giymiş küçük bir kız odanın tek kapısından içeri girdiğinde ikimiz de başımızı kaldırdık. Elinde bir olta kutusu vardı ve sessizce Jenks ve benim önümdeki masanın üzerine koydu. G zlerimizle karşılaşmadan, arkasını dönmeden önce üç adım uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedim. Hiç durmadan omzunun üzerinden baktı, açıkça şaşırmıştı.

"Rica ederim," dedi batık alandan çıkan basamakta tökezleyerek. Kulakları kızarmıştı ve en fazla on üç yaşında olduğunu tahmin ediyordum. Geleneksel Were sürülerinde hayat  stteysen güzel, alttaysan berbattı ve onun nereye uyduğunu merak ediyordum.

Jenks kaba bir ses çıkardı ve ben de her zamanki şeyleri bulmak için açtım - sivri ve keskin şeyler hariç. "Peki ona neden iyi davrandın?" diye sordu.

İyi büyüklükte bir bandaj ve bir paket antiseptik mendil bulana kadar kazdım. "  nk  bana karşı çok iyiydi." Masada yer açmak için mücadele kutusunu kenara iterek yan oturdum. "şimdi bana iyi davranacak mısın, yoksa şirretlik mi yapmam gerekecek?"

Derin bir nefes aldı, ciddileşip endişelendi inde beni şaşırttı. "Tamam," dedi ve bandajı yavaşça sıyırdı. Gözlerini  zerindeki kana dikmiş, hızlı hızlı nefes almaya başlamıştı. Bir  izikten biraz daha fazlası olduğunu görünce neredeyse g l mseyecektim. Belki beş santim boyunda olsaydı ve bir yüksük dolusu kan olsaydı sorun olabilirdi ama bu hiçbir şeydi. Yine de hala kanıyordu ve antiseptik mendilleri yırtarak açtım.

"Kıpırdama," dedim, kıpırdanmaya başlayınca geri çekildim. "Lanet olsun, Jenks. Kıpırdama. O kadar da kötü acımayacak. Sadece bir sıyrık. Öyle davranıyorsun ki, dikiş atılması gereken bir bıçak yarası olduğunu sanırsın."

Bakişlarını kanlı bandajdan benimkine çevirdi. Işık

Avludan gelen sesler gözlerini yemyeşil yapmıştı. "Mesele o değil," dedi bana izlendiğimizi hatırlatarak. "Daha önce Matalina'dan başka kimse benimle ilgilenmedi. Annem hariç."

Ellerimi kucağıma koydum, bir yerlerde perilerin yaşam için bağlandığını duyduğumu hatırladım. Bir damla kan gözlerine doğru yöneldi ve ben de ona uzandım. "Matalina'yı özlüyor musun?" Yumuşakça söyledim.

Jenks başını salladı, ben alnını silerken bakışları bez parçasına gitti, sarı buklelerini nazikçe bir kenara fırçaladım. Saçları saman gibi kuruydu. "Daha önce ondan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım," dedi. "On yıl oldu ve hiç bir günden fazla ayrı kalmamıştık."

İçimdeki kıskançlık duygusuna engel olamadım. Burada, ölmeye hazır on sekiz yaşında bir çocuğa bakıyordum ve karısını özlüyordum. "Şanslısın Jenks," dedim usulca. "Aynı adamla bir yıl geçirebilseydim kendimden geçerdim."

"Hormonal bir durum," dedi ve ben küstahça geri çekildim.

"Sanırım burada biraz alkol gördüm," diye mırıldandım ve mücadele kutusunu tekrar açtım.

"Matalina ile benim aramda demek istedim," dedi kulaklarının kenarları kızarak. "Senin için üzülüyorum, aşkı ararken tökezliyorsun. Matalina'yla, sadece biliyordum."

Suratımı ekşiterek bir antiseptik mendil daha çıkardım ve bir yaprak parçasını almak için sıyrığını dikkatlice sildim. "Öyle mi? Cadılar o kadar şanslı değildir."

Kanlı pedi masanın üzerine fırlattım ve Jenks yığıldı, yumuşadı ve gözleri buğulandı. "Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum," dedi ve sonunda kıpırdanmayı bıraktığını görerek cesaretlendirici bir *mmmm* yaptım. "Evden yeni ayrılmıştım. Taşralı bir çocuktum. Bunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?" Çıkardığım bandaj çok büyüktü ve daha küçük bir şey aradım. Bir el mendili buldum ve parmaklarını temizlemesi için ona verdim.

"Çok fazla yağmur ve yeterince güneş yok," dedi elindeki bezi bir kenara bırakıp sanki içinde ipek kumaş varmış gibi paketi açarken. Dikkatle bezi açtı. "Bahçe kötüydü. Ya kendi başımın çaresine bakacaktım ya da kardeşimin ağzındaki yemeği alacaktım. Ben de ayrıldım. Bir ürün kamyonuna bindim ve

Cincinnati'nin çiftçi pazarı. Sokaklara ilk izinsiz girdiğimde dayak yemiştim. Bir bok bilmiyordum."

"Özür dilerim," dedim ve Jenks'in Barbie yara bandına alınabileceğine karar vererek He-Man olanını bulana kadar karıştırdım. *Kime ilk yardım yapıyorlardı ki? Anaokulu çocuklarına mı?*

"Matalina'nın beni kardeşlerinden biri yerine o çan çiçeği bitkisinin altında uyurken bulması tamamen şans eseri idi. Şansıma beni buldu, uyandırdı ve bu sırayla beni öldürmeye çalıştı. Ailesinin ilk kuralını çiğneyerek gece kalmama izin verdiğinde daha da şanslıydım."

Başımı kaldırdım, gözlerindeki sevgi karşısında gerginliğim azaldı. Bu kadar genç bir yüzde bunu dürüst ve ham bir şekilde görmek şok ediciydi.

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Güneş doğmadan ayrıldım ama Eden Park yakınlarında yeni bir konut inşaatı yapılacağını duyunca planlara bakmaya gittim. Bir sürü çevre düzenlemesi yapıyorlardı. Matalina'dan bana yardım etmesini istedim ve kamyonlar geldiğinde biz de oradaydık. Bir kişi hiçbir şeyi elinde tutamaz ama iki kişi dünyaya sahip olabilir, Rache."

Bana söylediklerinden daha fazlasını anlatmaya çalıştığını hissediyordum ama dinlemek istemiyordum. "Kıpırdama," dedim, saçlarını yolundan çekip bandajı takarken. Arkama yaslandım ve kanlı saçları onu gizlemek için düştü. Masaya dönerek, ne yapacağımı bilmeden dağınıklığımı bir yığın haline getirdim.

"Teşekkür ederim," dedi Jenks yumuşak bir sesle ve ben de ona bir bakış attım.

"Sorun değil. Matalina bana güzel bir dikiş attı, ben de iyiliğinin karşılığını vermekten memnunum."

Açık kemerde bir sürtünme sesi duyduk ve döndük. Pantolonlu ve kırmızı polo tişörtlü ufak tefek bir adam içeri girmişti, adımları hızlı ve kendinden emindi - edindiğim izlenim meşgul olduğu yönündeydi. Hemen arkasında da iki sivil giyimli adam vardı. Bacaklarındaki kılıflarda tabancaları vardı ve ben ayağa kalktım. Jenks de onu takip etmekte gecikmedi ve lekeli saçlarını savurarak önünden çekildi.

Adamın saçları kafasına yakın, askeri tarzda kesilmişti, koyu ten rengi ve rüzgârla pürüzlenmiş yüz hatlarıyla keskin bir tezat oluşturan bir beyazlığı vardı. Sakalı ya da bıyığı yoktu, ki bu beni şaşırtmadı. Oturma odasına adımını atar atmaz ondan kolonya gibi bir varlık akıyordu ama bu Trent Kalamack'ın manipülasyona dayalı güveni değildi. Hayır, bu güven

Sizi yere yatırıp canınızı yakabileceğini bilmekten doğmuştu. Tahminimce ellili yaşlarının başındaydı ve ona bodur ve tıknaz demeye cüret edebilirdim. Hiçbiri yağ değildi.

"Patron, sanırım?" Fısıldadım ve bir metre ötede, aramızdaki masada sarsılarak durdu. Jenks ve bana bakarken zekâsı açıkça görülüyordu, biz hırsız siyahı kıyafetlerimizle orada dururken parmakları gömleğinin cebinde bir çift gözlük arıyordu.

Adam bir nefes aldı ve bıraktı. "Lanet olsun," dedi Jenks'e. Sesi çok sigara içmiş gibi pürüzlüydü. "Son beş dakikadır seni izliyorum ve ne olduğunu bilmiyorum."

Jenks bana baktı ve ben de onu bu kadar açık ve dürüst bulduğuma şaşırarak omuz silktilim. "Ben bir periyim," dedi Jenks, adam elini sıkmaya çalışmasını diye elini arkasına sıkıştırarak.

"Tanrım, bir peri mi?" diye ağzından kaçırdı, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Bana bakarak gözlüklerini taktı, bir nefes aldı ve ekledi: "İşin mi?"

"Evet," dedim ve elini sıkmak için uzandım.

Nefesim kesildi ve onunla birlikte gelen iki adam silahlarını çekince geri çekildim. Silahlarını çektiklerini bile görmemiştim.

"Yerde kal!" diye bağırdı adam ve Jenks yerinden sıçradı. Ses şok edici derecede yüksek ve derindi, bir kırbaç şakırtısını andırıyordu. İki adam nişangâhlarını indirene kadar kalbim çarparak izledim. Yine de silahlarını bırakmadılar. O küçük şapkalarından nefret etmeye başlamıştım.

"Walter Vincent," dedi adam, t'leri keskin ve net bir şekilde vurarak.

Arkasındaki adamlara baktım, sonra tekrar elimi uzattım. "Rachel Morgan," dedim hissettiğimden daha kendinden emin bir şekilde. "Bu da Jenks, ortağım." Bu tuhaftı, medeniydi. *Evet, sizi soymaya geldim, efendim. / Ne hoş; soymadan önce biraz çay içmez misiniz?*

Karşımdaki Were dudaklarını büzdü, beyaz kaşları yukarı kalktı. Düşüncelerinin sıçradığını görebiliyordum ve kendimi yaşına rağmen sert bir çekiciliğe sahip olduğunu ve muhtemelen birinin bana zarar vermesini sağlayacağını düşünürken buldum. Zeki bir adama bayılırdım, özellikle de beyni özenle korunmuş bir bedende paketlenmişse.

"Rachel Morgan," dedi, sesi hayretle yükselip alçalarak. "Adınızı duymuştum, inanabiliyor musunuz? Gerçi Bay Sparagmos öldüğünüze inanıyor."

Kalbim sert bir şekilde çarptı. *Nick buradaydı. Yaşıyordu.* Dudaklarımı yaladım, aniden gerildim. "Sadece kötü bir saç günüydü, ama bunu medyaya anlatmayı dene." Nefes verdim, başımı çevirmedi, ona meydan okuduğumu biliyordum ama buna mecbur olduğumu hissediyordum. "Onsuz gitmiyorum."

Walter başını sallayarak iki hızlı adım geri gitti. Arkasındaki adamlar beni daha iyi görebiliyordu ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Jenks hareket etmedi ama nefes alışının hızlandığını duydum.

"Daha doğru sözler hiç söylenmemiş olabilir," dedi Walter. Bu bir tehditti ve sesindeki kayıtsızlıktan hiç hoşlanmamıştım. Jenks yanımda durmak için hareket etti ve tansiyon yükseldi.

Ufak tefek bir adam elinde bir kâğıtla sessizce içeri girerek dikkatini dağıttı. Walter'ın gözleri yavaşça benden kaydı ve bastırdığım ürperti serbest kaldı. Dudaklarım beni ele geçirdiği için kızgınlıkla birbirine yapıştı. Walter geniş pencerenin yanında durmuş, gözlerini kısarak kâğıdı okurken içeriye ışık doluyordu. Okurken ilk yardım çantasını işaret etti ve adam sessizce hepsini toplayıp gitti.

"Rachel Morgan, bağımsız koşucu ve Vampirik Büyüler'de eşit üçüncülük sahibi," dedi Walter. "Geçen Haziran'da I.S.'den ayrıldı ve hayatta kaldı mı?" Dikkati tekrar bana yöneldi. Sert, bronzlaşmış yüzünde merak duygusu belirmişti, aşırı doldurulmuş bir sandalyeye oturdu ve kâğıdın yere düşmesine izin verdi. Kimse yerden almadı. Kağıda baktım, saçlarım dağılmış ve dudaklarım Brimstone'daymışım gibi ayrılmış bulanık bir fotoğrafımı gördüm. Çekildiğini hatırlamadığım için kaşlarımı çattım.

Walter bileğini bir dizinin üzerine koydu ve ben de bakışlarımı yukarı

çekerek beklemeye başladım. "Yalnızca çok zeki ya da çok varlıklı biri

I.S.'in ölüm tehdidinden kurtulabilir." dedi, kalın ve güçlü parmaklarını dikleştirerek. "Seni yakaladığımıza göre akıllı değilsin ve belli ki ekmek parası için çalışıyorsun. Cincinnati'den geldiğine göre Kalamack'ın en çekici kurbanlık koyunlarından birisin."

Öfkeli bir nefes aldım ve Jenks dirseğimi yakalayarak beni geri çekti. "Ben Trent için çalışmıyorum," dedim, içimin ısındığını hissederek. "I.S. sözleşmemi kendim bozdum. Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu, özgürlüğümün bedelini ödemem dışında.

biyolojik uyuyturucu kaçakçılığından neredeyse kışını çivileyerek."

Walter gülümseyerek bana küçük beyaz dişlerini gösterdi. "Burada yazdığına göre geçen Aralık ayında şehirde geçirdiğiniz bir gecenin ardından onunla kahvaltı etmişsiniz."

Kızgınlığım yerini utanca bıraktı. "Hipotermi geçiriyordum ve beni hastaneye ya da ofisime bırakmak istemedi." Biri kanunu, diğeri oda arkadaşımı işin içine sokabilirdi, eğer birinin adı Kalamack ise ikisinden de kaçınmak gerekirdi.

"Aynen öyle." Walter öne doğru eğildi, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Onun hayatını kurtardın."

Parmaklarımı alnıma sürterek, "Tek seferlik bir anlaşmaydı. Belki düşünseydim boğulmasına izin verirdim ama o zaman da on bin doları geri vermek zorunda kalırdım."

Walter pencere kenarındaki sandalyesine yaslanmış, güneş beyaz saçlarında parıldarken kendini beğenmiş bir haldeydi. "Cevaplayacağınız soru, Kalamack'ın eserin varlığını nasıl öğrendiği, hele hele birinin eserin nerede olduğunu ve o kişinin nerede olduğunu bildiği?"

Yavaşça kanepenin kenarına oturdum, kendimi hasta hissediyordum. Jenks sehpanın diğer tarafına geçti ve aynı anda hem arkamı, hem Walter'ı, hem de kapıyı kollamak için oturdu. Erkek Periler, hormonları düşüncelerini yönlendirdiği için her türden dışıyı rahat bırakmasıyla bilinirdi ama eninde sonunda mantık devreye girecek ve işler çirkinleşecekti. Önce kapının yanındaki iki adama, sonra da camlı pencereye baktım. İkisi de iyi bir seçenek değildi. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

"Seninle bir alıp veremediğim yok," dedi Walter, dikkatimi onlardan birini cama fırlatıp kırma ve böylece iki sorunu birden çözme ihtimalinden uzaklaştırarak. "Seni ve ortağını bırakmaya hazırım."

Şaşkınlık içinde, aptalca bir şey yapmadan, küçük adam yumuşak ve çok hızlı bir hareketle sandalyesinden kalktı. Kapının yanındaki iki adam çoktan harekete geçmişti. Kompakt Were aniden üzerime geldiğinde nefesim kesildi ve bir nefesi bastırdım.

"Rachel!" Jenks bağırdı ve emniyetin klik sesini duydum. Acı dolu homurtusuyla son bulan bir itiş kakış oldu ama onu göremiyordum. Walter'ın yüzü önümdeydi, sakın ve hesaplıydı, parmakları hafifçe boynumda, çenemin hemen altındaydı. Adrenalin başımı ağrıtabak kadar hızlıydı. Neredeyse çok hızlıydı.

fark ettim, yaşlı Were beni kanepeye yapıştırmıştı.

Kalbim küt küt atarken ilk içgüdüm olan mücadele etme isteğimi geri çektim, ama bu çok zordu, gerçekten çok zordu. Onun sakın kahverengi gözleriyle karşılaştım ve içimi bir korku kapladı. O kadar sakindi ki, hâkimiyetinden o kadar emindi ki. Üzerimde asılı dururken tıraş losyonunun ve altında yükselen misk kokusunun kokusunu alabiliyordum, küçük ama güçlü eli dokunduğumuz tek yer olan çenemin altındaydı. Nabızı hızlıydı ve hızlı nefes alıyordu. Ama gözleri sakindi.

Tamamen yeni bir çirkinliği tetikleyeceğini bildiğim için hareket etmedim. Jenks acı çekecekti, sonra da ben. Ben bir şey yapmadığım sürece Walter da yapmayacaktı. Bu bir akıl oyunuydu ve tüm içgüdülerime ters düşse de oynayabilirdim. Yine de parmaklarım kaskatı kesilmişti ve kolum gergindi, vurulmama neden olsa bile solar pleksusuna yumruk atmaya hazırdım.

"Gitmene izin vermeye hazırım," diye tekrarladı usulca, nefesi tarçınlı diş macunu kokuyordu ve kalın dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. "Kalamack'a dönecek ve ona bunun benim olduğunu söyleyeceksin. Onu alamayacak. O bana ait. Lanet elf dünyayı yönetebileceğini sanıyor," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim şekilde. "Sıra bizde. Onların şansı vardı."

Kalbim küt küt atıyordu ve nabzımın onun parmakları karşısında yükseldiğini hissediyordum. "Bana Nick'e aitmiş gibi geldi," dedim cesurca. *Trent'in bir elf olduğunu nereden biliyordu?*

Hızlı bir nefes aldım, kendini itip aniden bir metre geriye çekilince sarsıldım. Bakışlarım Jenks'e kaydı. Odanın ortasına sürüklenmişti ve şimdi sağ bacağını desteklemek için kendini tutuyordu. Bana borçlu olmadığı özür dileyen bir bakış attı ve onu tutan iki adam Walter'ın küçük bir hareketiyle bıraktı. Jenks'in saçlarındaki kuru kan yapışkan bir kahverengiye dönüşüyordu ve gözlerimi ondan alıp Walter'a çevirmeye zorladım.

Karmakarışık bir halde boynuma dokunmayı reddettim, bunun yerine kollarımı kanepenin üstünden sarkıttım. İçim titriyordu. Kurtadamları sevmezdim. Ya bana vur ya da geri çekil, ama bu duruş ve tehditler benim için işe yaramazdı.

Kendinden emin ve tatmin olmuş bir ifadeyle Walter karşımdaki koltuğa oturdu ve beni neredeyse aynen yansıttı. Belli ki Were sessizliği bozmayacaktı, o yüzden ben bozacaktım. Bu saçma oyunda bana puan kaybettirecekti ama güneş batmadan önce sonunu görmek istiyordum. "Objeniz umurumda değil," dedim, ellerimin tehdit ettiği gibi titremesin diye sesim yumuşaktı. "Ve bildiğim kadarıyla Trent'in de umurunda değil. Onun için çalışmıyorum. *Kasıtlı olarak.* Nick için buradayım. Şimdi..." Yavaş bir nefes aldım. "...

Onu bana verecek misin, yoksa birkaç kişinin canını yakıp onu almam mı gerekecek?"

Walter gülmek yerine kaşlarını çattı ve dişlerini sıktı. "Kalamack bilmiyor," dedi kesin bir ifadeyle, bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak yaptı. "Sen neden buradasın? Sparagmos'a ne olacağını neden umursuyorsun?"

Kollarımı kanepeden çektim, bir elimi kalçama koydum ve diğer elimle öfkeyle işaret ettim. "Biliyor musun, daha bu sabah ben de kendime aynı soruyu sordum."

Were'e bir gülümseme geldi ve muhtemelen iki yönlü olan dekoratif bir aynaya baktı. "Kalbin kurtarılması mı?" dedi ve sesindeki alaycı ifade içimi ısıttı. "Onu seviyorsun ve o senin öldüğünü düşünüyor. Bu çok klasik. Ama gerçek olabilecek kadar da aptalca."

Dişlerimi sıkarak hiçbir şey söylemedim. Jenks yaklaştı ve nöbetçiler silahlarının kabzalarını düzelttiler.

"Pam?" Walter seslendi ve kollarını kendinden emin bir şekilde sallayan, parmaklarından bir muska sarkan ufak tefek bir kadın içeri girdiğinde şaşırmadım. Hafif pamuklu kapri pantolon ve ona uygun bir bluz giymişti, uzun siyah saçları sırtının ortasına kadar geliyordu. Belirgin kaşları, kalın dudakları ve narin yüz kemik yapısı bana bir porselen bebek izlenimi verdi. *ok atletik bir porselen bebek*, diye düzelttim tılsımı sularcasına sehpanın üzerine bıraktığında.

Kenarındaki entiklerden gerçek tılsım olduğunu tahmin ettim ve bakışlarımı masaya çarpan tılsımdan ayırdım. Wereler cadı büyüsünü vampirlerden daha fazla kullanıyordu ve bunun sebebinin g artışına vampirlerden daha fazla ihtiyaç duymaları mı yoksa vampirlerin üstünlüklerinden o kadar emin olmalarından dolayı Inderland'ın geri kalanıyla rekabet etmek için cadı büyüsüne ihtiyaç duymadıklarını düşünmeleri mi olduğunu merak ettim.

"Yalan söylemiyor," dedi kadın ve bana ne sıcak ne de samimi bir gülümseme verdi. "Hiçbir konuda."

Walter sanki kötü bir habermiş gibi iini çekti. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi yumuşak bir sesle.

Lanet olsun. Jenks'e baktım. Gözleri kocaman açılmıştı ve endişeli görünüyordu. O da duymuştu. Bir şeyler değişmişti. *ifte lanet.*

Altı adam daha içeri girdi ve Walter ayağa kalktı, kolunu tanıdık bir şekilde

Pam'in beline sarıldı ve onu kendine doğru çekti. "Onları çukura atın," dedi pişmanlık dolu bir sesle ve Jenks sertleşti. "Onun peşinden gelen biri olup olmadığını bilmek istiyorum." Pam'e gülümsedi. "Geri alınamayacak bir şey yapmamaya çalış. Bu işte onu kim desteklediyse onlara geri vermek zorunda kalabiliriz. Pek çoğu Kalamack'a ait değil ama o birine ait."

"Oha! Bekle," dedim, ayağa kalkarak. "Trent için çalışsaydım ve senin kokuşmuş heykelinin peşinde olsaydım buradan çıkıp gitmeme izin verirdiniz, ama tek istediğim Nick olsaydı beni hapse mi atacaktınız?"

Jenks inledi ve Walter ile Pam masanın üzerindeki doğruluk tılsımına baktıklarında donakaldım. Güzel, dostane bir yeşil renkte parlıyordu. "Ve onun bir heykel olduğunu nasıl anladınız?" Walter yumuşak bir sesle söyledi.

Tostun üzerindeki bok. Aptal, *aptal* cadı. Artık Jax'i öğrenene kadar durmayacaklardı. Jenks'in düşüncelerinin de benzer bir yolda ilerlediğini ayaklarını endişeyle salladığında anlamıştım.

"Ne bildiklerini öğren," dedi Walter ve Jenks'in yüzüne vahşi bir ifade geldi.

Biri ellerini üzerime koyup harekete geçmem için giderek artan bir baskı uygularken kıpırdamamak için mücadele ettim. Brett'in tıknaz figürü kemerli kapıdan içeri girdi, yüz ifadesinden hata yaptıklarını düşündüğü anlaşılıyordu. "Konuşmayacağım," dedim içim titreyerek. "Bırakın gerçeği, bana bir şey söyletebilecek bir büyü bile yok."

Walter küçük dişlerini gösteren bir gülümsemeyle bana iltimas geçti. "Seni konuşturmak için büyü kullanmayı düşünmüyordum. Bunun için ilaçlarımız var," dedi ve ben soğudum. "Sparagmos'un bunlara karşı oldukça direnci var ve o zamandan beri daha eski yöntemlere döndük. Onlara da direniyor ama belki sana zarar vererek onu harekete geçirebiliriz. Ona heykelin nerede olduğunu sorduğumuzda tek yaptığı ağlamak. Pam, sorgulamasına nezaret eder misin? Bir kadına zarar verdiğimde ülserim azıyor."

Jenks ve beni silahlarla dolu bir odada bırakarak Brett'e ve kemerli geçide doğru ilerlemeye başladı. Çılgına dönmüş bir halde Jenks'ten kapının yanında duran ve Brett'e bir dizi talimat veren Walter'a baktım. Seçenek arar gibi odayı taradım ama hiçbir şey bulamadım.

"Eğer o biliyorsa, başka biri de biliyordur. Kim olduğunu bulun," diye

bitirdi Walter. "Rache?" Jenks fısıldadı, hareket etmek için gerildiği belliydi

ama benim hareket etmemi bekliyordu.
söz ver.

"Yükseliş talep ediyorum," dedim korkuyla. *Oh Tanrım. Yine mi? Bilerek değil.*

Walter sarsıldı ama dönen Pam'di, siyah saçları hareketle dalgalandı ve dudakları aralandı, kırmızı yanaklarıyla şaşkın bir bebek gibiydi.

"Sürü yükselişi için hak talep ediyorum," dedim daha yüksek sesle. Onunla kavga edecek değildim ama zaman kazanabilirdim. Üç gün içinde onu aramazsam Kisten bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. O noktada kurtarılmam gerekip gerekmediği umurumda değildi. "Hazırlanmak için üç gün istiyorum. Bana dokunamazsın," diye ekledim.

Walter'ın beyaz kaşları öfkeyle gerildi ve kaşları çatıldı. "Yapamazsın," dedi. "Sen bir Varlık değilsin, olsaydın bile iki ısırıklık bir fahişeden başka bir şey olmazdın."

Jenks rahatlamadı ama odadaki herkes gibi o da dinliyordu. Hazır. Bekliyorum.

"Yapabilirim," dedim, beni tutanın elinden silkelenerek kurtuldum. "Yaparım. Sürü numaram O-C(H) 93AF. Ve bir alfa olarak, cehennemde istediğim kişi üzerinde yükselme iddiasında bulunabilirim. Beni araştırın. Katalogda adım var." Sarsılarak Pam'e omuz silktim, umarım bunun kişisel bir şey olmadığını anlamıştır. Boynumdaki morluklara baktı, kaşları kalktı ama düşünceleri bilinmiyordu.

"Senin iğrenç kene sürünün önüne geçmek istemiyorum," dedim, herkesin nereden geldiğini bildiğinden emin olarak. "Ama Nick'i istiyorum. Eğer alfanızın en iyisi olursam, onu alır ve giderim." Yavaş bir nefes aldım. "Hepimiz gideceğiz. Sağ salım ve taciz edilmeden."

"Hayır!" Walter havladı ve Pam ile ben hariç herkes yerinden

sıçradı. Jenks endişeli görünüyordu, yeşil gözleri kısılmıştı.

"Rache," dedi, Görünüşe göre herkesin onu duymasını umursamıyordu. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Ona zehirli bir bakış attım. "Geçen sefer ben kazandım," dedim öfkeyle.

"Kanunen," dedi, bir adım atmaya çalıştığında ve etrafını saran adamlar şiddet tehdidinde bulunduğunda durdu.

"Jenks," dedim sabırla, doğrultulan silahları görmezden gelerek. "Çılgın bir hayatta kalma uzmanının grubundan kurtulmak için savaşmayı deneyebilir, kıyıya yüzebilir ve

ya da kokuşmuş bir Were ile savaşılabirim. Bir şekilde, yaralanırsınız ve elimizde hiçbir şey olmaz. Diğerinde ise zarar gören tek kişi ben olurum ve belki de Nick'le birlikte bu işten sıyrılırız. Tek istediğim bu."

Jenks'in yüzünde alışılmadık bir nefret ifadesi belirdi. "Neden?" diye fısıldadı. "Neden umursadığınızı bile bilmiyorum."

Gözlerimi halıya indirdim, kendi kendime bunu merak ediyordum.

"Bu bir oyun değil," dedi Walter, yuvarlak yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Doktoru ilaçlarla birlikte buraya getirin. Onları kimin gönderdiğini ve ne bildiklerini bilmek istiyorum."

Adam beni yakaladı ve gerildim.

"Ah, Walter, canım?" dedi Pam ve odadaki herkes onun sesindeki buzla dondu kaldı. "Cerberus'un taşakları adına, ne yapıyorsun?"

Sessizlikte Walter döndü. "O bir Were değil. Düşündüm ki-"

Pam'in kısık sesiyle sözleri kesildi. Gözleri kısılmıştı ve elleri kalçalarındaydı. "Bana meydan okundu." Sesi daha da yükseldi. "Bu odadan nasıl çıkacağım ve mızızlanan her köpek benim bir korkak olduğumu düşünmeyecek? Cüce cin olması ve yeşil memeleri olması umurumda değil, az önce yemek kabıma işedi!"

Jenks kıs kıs gülererek Walter'ın kulaklarının kızarmasına neden oldu. "Tatlım..." diye yalvardı ama kamburu çıkmış ve boyun eğmişti. Jenks'e kaşlarını kaldırdım. Belki de Kurtadamlar hakkında yanlış düşünüyordum. Gerçekten güce sahip olanlar alfa erkeklerin taşaklarını tutan kadınlardı.

"Şeker Yavrusu," diye tekrar denedi, kız elini itince. "Zaman kazanmak için oyalanıyor. Onlar buraya gelmeden önce onu kurtarmaya kimin geleceğini bilmek istiyorum. O bir Were değil ve artık ait olmayan eski geleneklere bağlı kalarak objeyi kazanmayı tehlikeye atmak istemiyorum."

"Sizi şu anda bulduğunuz yere getiren bu gelenekler," dedi sert bir şekilde. "Ona üç gün vermek zorunda değiliz." Pam bana döndü, sırtıyordu. "Bunu şimdi yapıyoruz. Bunu benim onu yumuşatmam olarak düşün. Eğlenceli olacak. Ve eğer sihriyle hile yaparsa, sürü onu paramparça edebilir."

Umudum bir anda yerle bir oldu. Walter'ın da ne yapacağını bilemediği anlaşılıyordu çünkü Pam gülümseyerek onun yanağını öperken boş bir şaşkınlık içinde duruyordu. "Üstümü değiştirmem için bana yirmi dakika ver," dedi ve sonra

sashayed out.

Jenks'e baktım. *Lanet olsun*. Planladığım şey bu değildi.

On dört

Kırılğan bahar yapraklarının arasından çok az güneş geçti ve ben titredim. *Soğuktan*, diye düşündüm, kül ve boşaltılmış bağırsakların pis kokusundan ya da gürültülü kalabalığa ikişer üçer katılan insanlardan değil. Jenks'in elleri önünde kelepçeli olduğu için de değildi. Ve herkes beni parçalanırken görmek için toplanırken büyüyen bir festival havasından da olamazdı. Hayır, Mayıs öğleden sonrasının soğuşundan olmalıydı.

"Evet, doğru," diye fısıldadım, ellerimi dirseklerimden zorlayarak ve kaslarımı gevşetmek için ayak parmaklarıma doğru sallanarak. Yakındaki ateş çukurundan yükselen eski duman kokusu, yükselen misk kokusunu neredeyse gizliyordu. İçimden bir ses, daha sonra olsaydı şenlik ateşini de yakıp bu rezalete katkıda bulunacaklarını söylüyordu. Bu haliyle bile, üniformalı ve küçük şapkalı insanlar bir köşede küçük düğümler halinde dizilmişlerdi. Açıklığın karşısında, bol ve renkli giysiler içindeki sokak perileri, sahte ama yine de etkili bir kayıtsızlık sergilerken daha havalıydılar. Onların arasında da pantolon ve elbise giyen üçüncü bir grup vardı. Kıyafetli adamlara sessizce gülüyorlardı ama sokak perilerinin takı gösterileri ve yüksek sesleriyle yaptıkları daha sert, vahşi top atışlarına karşı temkinli oldukları belliydi. Heyecanlı konuşmalar sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Altında güç toplama hissi vardı. İçimi gıdıkladı ve bu yabancı hissi yavaşça fark ettiğimde yüz ifadem karardı. Bayan Bryant'ın evindeki fiyaskoyla ilgili düşünceler aklımdan geçerken, zihin gözümü açarak çevredeki Werelerin auralarını gördüm. Gözlerimin önüne geldiklerinde içim burkuldu.

Jenks'e endişeyle bakarak, *"Boktan bir tost,"* diye düşündüm. Üç sürünün de auralarını çevreleyen aynı kahverengi parlaklık vardı. Çoğu Were'in erkek alfalarının baskın rengini yansıtan en dışta bir pus vardı ve adadaki üç alfa erkeğin de kahverengi auraya sahip olma ihtimali zayıftı. Tek bir Were altında bir tura bağlanmışlardı. Kahretsin, bu hiç adil değildi!

Bu durumdan bir çıkış yolu bulmak için yerleşkeyi tararken aramızdaki bağın da güçlü olduğunu fark ettim. David'in evinde olmadığı gibi hissedecek kadar güçlüydü.

Bu da yaklaşan alfa yarışması için iyiye işaret değildi. Etrafımdaki alayları ve konuşmaları dinlerken, sanki ekstra gücün alt üyelerin katılmasından kaynaklandığını hissetmekten kendimi alamadım.

Walter çok güçlü bir alfa değildi ve bunu sırf benim parçalandığımı görmek için yaptıklarını düşünecek kadar kibirli değildim. Belki de haftalardır ortak bir hedefe bağlı oldukları hissine kapılıyordum. En azından günler.

Şaşkınlıkla ikinci görüşümü de bıraktım ve durduğum yerde gerindim, bacaklarımı iki yana açtım ve belimi bükerek kollarımı sert toprak zemine dayadım. Turu kırmanın bir yolunu bulmalıydim yoksa bugün Karen'ın mutlu sonla bitmeyen bir tekrarı olacaktı.

Kıçım havadaydı, benimle onların hayal güçleri arasında sadece siyah tayı vardı ve kaba bir kahkaha atarak yavaşça nefes verdim. Jenks'e döndüm. Saçlarındaki kanı yıkamasına izin vermişlerdi ve sarı saçları gevşek lüleler halindeydi, yeşil gözlerini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Genç yüz hatları sıkışmıştı, ilk kez tamamen hareketsiz duruyordu ve bunun silahlı muhafız yüzünden olduğunu sanmıyordum. Aslında onu burada tutmalarına şaşırmıştım ama hem çok eğlendiriyordu hem de başlı başına bir merak konusuydu. Güvenlerini anlayabiliyordum. Kaçsak bile, kredi kartı olan hayatta kalma uzmanlarından, sokak serserisi çetelerinden ve Werelardan nasıl kaçabilirdik ki?

Benim için iyi olan tek şey, ilkel ley hattı becerilerimin Walter'ın raporuna girmemiş olmasıydı. Rapora göre ben katı bir toprak cadısıydım ve kurtlara toprak tılsımından başka bir şeyle vurmadığım ya da bir çember oluşturmadığım için hatları da çalıştırabildiğimi bilmiyorlardı. İyi de oldu. Tanıdığımın içinden bir çizgi geçirip hepsini kurbağa yapacağımдан korktukları için bana o iğrenç siyah mandallı bilekliklerden takabilirlerdi. Tanıdığımın olmaması önemsiz bir konuydu. Bant yine de beni çaresiz bırakacak, chi'mde bulunan ve kafamda dönüp duran enerjiyi benden çalacaktı. Ve ben onu kullanmak istiyordum.

Ayaklarıma baktım ve gerginlikten kaynaklanan bir ürpertiye bastırdım. Bu iş başlamadan önce Jenks'i uygun boyuta getirmek istiyordum. Jax otelde bekliyordu ve hava sıcak olduğu sürece Jenks geri uçabilir ve buradan gidebilirlerdi. Bu artık bir kurtarma değildi; kurtarma aşamasına gelmiştik.

Etrafımdaki Werelardan heyecan yükseliyordu - artık farkında olduğum için auramın derisinde zımpara kağıdı hissi uyandırıyor - ve Pam sakin bir şekilde bize doğru ilerlerken herkesin dikkatini takip ettim. Kırmızı cübbesi çıplak ayaklarının üzerinde dalgalanıyordu ve saçları uçuşurken

Egzotik, ağaçların altında sanki toprağa aitmiş gibi yürüyordu. Kaslarım gerildi ve gözlerini kaçırarak son bir söz söylemek için Jenks'e gittim.

"Dur!" diye bağırdı muhafızlarından biri, ben daha üç adım gitmeden ve ben kalçamı kaldırarak donakaldım.

"Beni rahat bırak," dedim yüksek sesle, sanki içim titremiyormuş gibi. "Bu arada, ne yapacağımı sanıyorsun?"

Pam'in sesi yükseldi, bana mı yoksa silahlı adamlara mı yönelik olduğundan emin olamadığım bir alay taşıyordu. "Bırak onunla konuşsun," dedi. "Aklının başında olduğu son zaman olabilir."

Bu güzel, diye düşündüm, doktorlarının iğneleriyle beni tehdit etmesi sessiz kalmamı sağladı.

Pam iki kadının önünde sallanarak durdu. Arkadaş olacak kadar birbirlerine benzemiyorlardı. En uzun boylu olanı yıpranmış deri bir askı ve klasik yırtık kot pantolon giymişti, diğerinin üzerinde ise uygunsuz bir takım elbise ve topuklu ayakkabılar vardı. Ziyaretçi alfalar, diye tahmin ettim.

Jenks'in etrafındaki dört adam silahlarını biraz indirmişti ve ben de yanlarından geçip gittim. Bana doğrultulmuş namluları görmezden gelmeyi daha kolay buluyordum, yine de stres beni Ivy'nin son randevusundan daha sıkı sarmıştı. "Jenks," dedim. "Seni küçültmek istiyorum."

Endişesi yerini güvensizliğe bıraktı. "Ne için?"

Gardiyanların bunu duymamasını dileyerek yüzümü buruşturdum. "Hava sıcakken anakaraya geri uçabilir, bir otobüse binip eve gidebilir ve senden bu konuda bana yardım etmeni istediğimi unutabilirsin. Her iki büyüyü de uygulayacak kadar sonsuza kadar iğim var mı bilmiyorum ve eğer ben-" Yüzümü buruşturdum. "-Eğer yaralanırsam," diye bitirdim. "Ceri'nin laneti kendi başına tersine çevirebileceğini sanmıyorum, bu yüzden yeni bir tane çevirmesi gerekecek ve bunun için iblis kanına ihtiyacı olacak...." Bana aptallık ettiğimi ve sonuna kadar benimle olduğunu söylemesini istiyordum ama teklif etmek zorundaydım.

Kaşları çatıldı. "Bitirdin mi?" dedi usulca. Hiçbir şey söylemedim ve öne doğru eğilip dudaklarını kulağımın yanına koydu. "Sen aptal bir cadıydın," diye fısıldadı, sözleri yumuşak ama niyetliydi ve ben gülümsedim. "Yapabilseydim, seni burada bırakıp gitmeyi teklif ettiğin için bile bir hafta boyunca seni piksellerdim. Kafandaki o sonsuza dek sürecek olan şeyi Were'ye açacaksın. Sonra da o kadını iğneleyeceksin. Sonra da Nick'le birlikte bu adadan defolup gideceğiz.

"Ben senin yedeğimin," dedi, kızarmış bir adım geri çekilerek. "İlk sorun işaretinde uçup giden kolay bir arkadaş değil. Bana ihtiyacın var, cadı. Bilinci yerinde değilse Nick'i taşımama, sahile dönmek için cipi düz kontak yapmama ve yüzemiyorsa bir tekne çalmama ihtiyacın var. Ve Jax iyi," diye ekledi. "O yetişkin bir peri ve kendi başının çaresine bakabilir. Yola çıkmadan önce kilisenin numarasını bildiğinden ve Cincinnati'yi otobüs tarifesinden okuyabildiğinden emin oldum."

Yüzündeki çizgiler hafifledi ve gözlerindeki sert öfkenin yerini kurnaz bir parıltı aldı. "Bu kelepçelerden kurtulmak için küçük olmama gerek yok." Tek kaşını yukarı kaldırarak bir hayduta dönüştü. "Beş saniye, kolay."

İçimden akan rahatlama dalgası üzücü bir şekilde kısa sürdü. "Ama beni sıkıştırmasına izin vermeyeceğim," dedim. "Daha fazla dayanamayana kadar savaşıacağım. Eğer ben ölürsem, sen de böyle sıkışıp kalırsın."

Gülümsemesi genişledi. "Ah, sen ölmeyeceksin," dedi muzipçe. "Neden?"

Benimle olduğun için mi?"

"Ooooh, ona öğretilir." Ellerini muhafızlardan saklayarak başparmağını bükte ve kelepçelerin hemen çıkabilmesi için mide bulandırıcı bir kopuklukla hareket ettirdi. "Şimdi oraya çık ve bir ağız dolusu orospu kıcı ye," diye bitirdi, bileklerini sallayarak metal halkaların yerine oturmasını sağladı.

Homurdandım. "Teşekkürler Koç," dedim, hafif baş ağrımı hafifleten ilk olasılıkları hissederek, ama gürültülü kalabalığa baktıkça moralim bozuldu. Bunu yapmak istemiyordum. Tanrı aşkına, bu bir iblis lanetiydi. *Ve bundan kurtulmanın en kolay yolu* diye düşündüm. Ceri ödemenin o kadar da kötü olmayacağını söylemişti. Müstehcenlik, uyuşturulmaktan kaçmaya değdi. Laneti yaptığını görmüştüm. Bunu yapmak için hiçbir şey ölmemişti. Bedeli *ben* ödüyordum, zavallı bir hayvan ya da kurban edilen bir insan değil. Bir lanetin teknik olarak siyah ama ahlaki olarak beyaz olması mümkün müydü? Bu onu kullanmayı doğru mu kılıyordu, yoksa ben kolay yolu seçip kendimi bir sürü acıdan kurtarmaya çalışan bir korkak mıydım?

Ölürsen hiçbir şey yapamazsın, dedim kendi kendime ve bu konuda daha sonra endişelenmeye karar verdim.

Midem bulanmış bir halde, gittikçe kalabalıklaşan Weres topluluğunun başlarının üzerinden baktım. Onlardan yayılan enerji bir sis gibi etrafımda dönüyor, tenimi karıncalandırıyordu. Tamam... Bir kurt olacaktım. Eskisi gibi çaresiz olmayacaktım. Pam acı hissetmeyebilirdi ama onu ele geçirirsem

Boynu, modifiye edilmiş bir yatakta yatıyordu.

Pam'e hızlıca bir bakış attım ve ellerimi gevşetmek için salladım. Meydan okuyan olarak sahaya ilk çıkmak bana düşerdi. Nefesimi tutarak açıklığa doğru beş adım attım. Gürültü arttı ve Cincy'nin yasadışı fare dövüşlerinde bir yarışmacı olduğuma dair hızlı bir anı içimden geçip gitti. Benim organize dayaklarla ne alıp veremediğim vardı ki?

Pam döndü. Başını kaldırarak yanındaki kadınlara gülümsedi ve ayrılırken en cilalı olanın omzuna dokundu. Çıplak ayakları üzerinde hafifçe ilerledi, kalabalığın gürültüsü daha yumuşak, daha niyetli hale geldi. Küçük boyuna rağmen içindeki yırtıcıyı görmek kolaydı ve bana Ivy'yi hatırlattı, gerçi aralarındaki tek benzerlik zarafetleriydi.

"Rache?" Jenks yüksek sesle konuştu, sesindeki alarm beni kendime getirdi. Çenesiyle, karısının kullandığı yoldan yaklaşan Walter'ı işaret etti. Yanında iki adam vardı: Biri takım elbiseli, en genç olanı ise baştan aşağı kırmızı ipek giymişti, yürüyüşü mücevherlerle süslüydü.

Walter çemberin kenarında durdu ve ben de içgüdüsel olarak ikinci görüşümü açtım. Walter'ın aurası o puslu kahverengi parlıltıyla çevrili değildi; auraya nüfuz etmişti. Üç sürünün tamamı onun hâkimiyetini kabul etmeye başlamıştı.

Diğer iki alfa erkeğin auralarını hızla taradım. Onları de eşlerinin gibi Walter'ın etkisinden uzaktı ama ziyaretçi alfalar bunun olduğunu biliyor olmalıydı. Sürülerine bunu yapmasına gönüllü olarak izin vermeleri beni çok korkutmuştu. Nick'in çaldığı her neyse, kendilerini bu kadar uzun süre bağlamaları için büyük bir şey olmalıydı ki Walter hepsini sahiplenmeye başlamıştı. Bu tüm geleneklere ve içgüdülere aykırıydı. Bu yapılmazdı.

Walter son derece memnun görünüyordu. Bana baktı, sanki başka bir alfanın sürüsü üzerinde kurduğu zihinsel bağlantıyı görsel olarak görebileceğimi biliyormuş gibi kaşları kalktı. Sırtarak Pam'e baktı ve eliyle işaret etti.

Pam bornozunun kravatına uzandı. "Bekleyin!" Seslendim ve içlerinden bir kahkaha dalgası geçti. Korktuğumu sandılar. "Yapmam gereken bir büyü var ve onu kullanırken vurulmak istemiyorum."

Toplu bir duraksama oldu ve konuşmaların çoğu kesildi, en yüksek sesle mırıldanan sokak çetesiydi. Bir ayağımdan diğerine geçerek bekledim. Pam sorunsuzca toparlandı ve benden bir metre kadar uzakta durdu. "Were yapabilir misin?" dedi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Walter, tatlım, dünya cadılarının bunu yapabileceğini sanmazdım."

"Yapamazlar," dedi. "Bize kara büyü yapabilmek için yalan söylüyor."

"Yapabilirim," dedim, ikinci görüşümün kaybolmasına izin vererek. "Bu bir ley hattı, ah, tılsım, ve eğer sana büyü yapmak isteseydim, bunu çoktan yapardım. Ben beyaz bir cadıyım." Karnım ağrıyordu ve tuvalete gitmem gerekti. Aman Tanrım. Ben beyaz bir cadıydım ama bu siyah bir lanetti. Yapmayacağıma yemin etmişim ve işte buradaydım, deliğe balıklama atlıyordum. Siyahın önemsiz olması önemli değildi. Ruhumun üzerinde olacaktı. Burada ne işim vardı?

Walter kalabalığa baktı, birkaçı devam edin diye seslendi. "Pam?" diye sordu ve zayıf kadın onlara doğru oynayarak gülümsedi.

"Meydan okuyucunun seçimi," dedi ve toplanan Werelar alkışladı.

Walter başıyla onayladı. "Seçim senin," dedi bana. "İki ayağının üzerinde başlayıp ne kadar hızlı koşabildiğini yarışmanın bir parçası mı yapmak istiyorsun, yoksa koşup sonra mı başlamak istiyorsun?"

"Meydan okuyucunun seçiminin ne olduğunu biliyorum," dedim hırılayarak. "Bunu daha önce de yaptım. Ve bu yasal değil. Benim alfam burada değil ve onun yokluğunda karar verecek altı alfa daha yok."

Walter'ın yüzünde bir an için şok ifadesi belirdi, sonra bunu gizledi. "Altı alfamız var," dedi.

"O sayılmaz!" Elimle işaret ederek söyledim ama tek yaptıkları bana gülmek oldu.
Gerçekten bunu kitaba göre yapacaklarını mı düşünmüştüm?

"Dört ayaktan başlıyoruz," dedim usulca, zaten hızlı olacağını biliyordum, bu yüzden devam etmeden önce nefesimi tutma şansım olabilirdi.

Kalabalık bundan hoşlandı ve Pam soğukkanlılıkla bornozunun bağını çözerek ayaklarının dibinde göllenmesine ve çırılçıplak kalmasına izin verdi. Mükemmel bronzluğuyla, bir ayağı diğerinin biraz önünde dururken bir tanrıça gibi görünüyordu. Çatlakları bile onun gururlu hayatta kalan imajına katkıda bulunuyordu. Kalabalığın gürültüsü onun yeni görünümünü hiç değiştirmediydi ya da kabul etmedi.

Yüzüm kızardı, bakışlarımı kaçırdım. Tanrı yardımcım olsun, ben de aynısını yapmayacaktım. Jenks'in kıyafetleri, döndüğünde yara izleriyle birlikte yok olmuştu. Benim için de aynısının olmasını bekliyordum ve siyah tayt ve dantelli bir iç çamaşırı giymiş bir kurt olarak ortaya çıkmayacaktım - ne kadar eğlenceli olursa olsun. Onlara çilli, iğrenç, soluk renkli bir kurt olduğumu göstermeyecektim.

İçimden bir adrenalin ürpertisi geçti. Kalabalık buna karşılık verdi ve ziyaretçi bir alfanın ona bir demet keskin kurtboğan getirmesini izledim. Kız sertçe reddettiğinde bir onay mırıltısı yükseldi. Kimse bana teklif etmedi. *Sürtükler*. Gerçi bir faydası olmazdı.

Pam gözlerini kapattı ve o değişmeye başladığında dudaklarım aralandı. Sadece Hollywood'un versiyonunu görmüştüm ve Tanrı şahidim, doğru yapmışlardı. Yüz hatları şekillendi, yüzü uzadı, kolları ve bacakları insan ve kurdun iğrenç bir karikatürü gibi inceldi. Kurtadamların gıpta ettiği bir yetenek olan boyutlarını kontrol edebilmelerinin nedeni, Kurtadamlar ley hatlarını kullanamadıkları ve kullanmadıkları için, bu gücü nereden aldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Pam onun üzerine çöktü - sanırım artık neredeyse kalçalarıydılar - ve serbest kalan kollarıyla kendini destekledi. Tüm derisi siyaha dönüştü ve ipeksi kürkü ortaya çıktı. Ondan bir inilti geldi ve gözleri parlayarak açıldı, hala insan ve groteskti. Yüzü çirkindi, uzun ağzında hâlâ insan dişleri vardı. Ne kurt ne de insandı, arada kalmıştı ve tamamen çaresizdi. *Ve lanet olsun, çok hızlıydı!*

"Rachel!" Jenks bağırdı. "Bir şeyler yap!"

Pam iki ayağı üzerine düşmüş, iç organları yeniden düzenlenirken titrerken, tezahürat yapan Weres'lere baktım. *Oh, evet*. Kalbim küt küt atarken gözlerimi kapattım. Hemen yükselen misk kokusu ve kendi terimin pis kokusu beni çarptı. Onun üzerinde de henüz görünmeyen çukurdan gelen kurtlanmış et kokusu vardı. İçinde hâlâ yaşayan biri olduğunu sanmıyordum ama emin de olamıyordum. Kalabalığın sesi üzerime geliyor, onlardan gelen güç dalgaları dikkatimi dağıtıyordu. Ellerimi çenemin üzerinde birleştirdim ve canımın çok yanmamasını umdum.

"Lupus," diye nefes aldım, kirpiklerim titriyordu.

Bir nefes aldım, düşüncelerimden "ever-after" ortaya çıktığında gözlerim parlayarak açıldı. Kabuğu soyulan bir kabuk gibi, lezzetli bir acı, daha önceki bir duruma geri dönme hissi vardı. Siyah lekeli bir ever-after tabakası beni filme aldı ve net göremiyordum. İşitme duyum kaybolmuş, bulanık bir battaniyeye sarılmıştı.

Dengem değişti, dizlerim ve ellerim yere çarptı, neredeyse batacakmış gibi oldum. Başımı arkaya attım ve beni farklı şekilde istifleyen elektrik hissiyle nefes nefese kaldım. Ama bir vizona dönüştüğümdeki toprak tılsımı kadar acıtmamıştı. Bu, parçaların bir araya gelmesi değil, atomlardan anılara, nefes almak kadar doğal ve acısız bir büyüme nabzıydı. Canlıydım, sanki her sinir ilk kez hissediyormuş gibi, sanki kan ilk kez hareket ediyormuş gibi.

ilk kez. Yaşıyordum. Buradaydım. Heyecan vericiydi.

Başımı kaldırdım, kahkaha attım, içimden bir kıkırtı dökülmesine izin verdim, bu bir ulumaya dönüştü. Siyah sonsuza dek benden düştü ve işitme duyum patlayarak var oldu, kulaklarımı benim sesimle doldurdu. Hayattaydım, lanet olsun, sadece var değildim ve herkes bunu bilecekti.

Coşkulu ulumam yükseldi, herkesi susturdu. Uzaklardan bir cevap geldi. Onu tanıdım. Aretha'ydı, adaya ilk geldiğimizde tanıştığımız kurt. Sesime kendi sesiyle karşılık verdi ve bana kendisinin de hayatta olduğunu söyledi.

Ve sonra doğa kanunlarını çiğnememin bedeli yüzüme çarptı. Sesim boğuk bir hırıltıyla kesildi. Nefes alamadan düştüm ve körelmiş tırnaklarımla yeni ağzımı tırmaladım. Panikleyerek, siyahın ezici ağırlığının içime işlediğini hissettim. Ürperdim ve gözümü kapatmayı unuttuğum için gözlerim acıdı ve yüzümü toprağa sürttüm. Siyahlığın bandı ruhumu daha sıkı sardı.

Hayır! diye düşündüm, görüş alanımın kenarında bilinçsizliğin grisinin karıncalandığını görerek. Hayatta kalacağım. Beni öldürmesine izin vermeyecektim. Buna dayanabilirdim. Ceri dayanmıştı, hem de bin kat daha kötüsüne. Bunu yapabilirdim. Ama acıttı. Utanç ve umutsuzluğun gerçeğe dönüşmesi gibi acıtıyordu.

Yaptığım şeyi kabullenerek iradem yükseldi. Nefes nefese dilimi zorla ağzıma soktum. Üzerinde kir vardı ve dişlerim pütürlüydü. Sarsılmış bir halde uzandım ve hiçbir şey yapmadım, ciğerlerimin çalıştığını hissetmekle yetindim. Son birkaç metre dışında her şey siyah beyazdı. Yeterince yakınsa renkleri görebiliyordum.

Nasıl ayağa kalkacağımı düşünürken gözlerim dünyayı algıladı, zihnim doğal görünene kadar renkler icat etmeye başladı. Sesler de yabancıydı. Onları bir araya getirmek beni aşırıyordu ve çözemediklerim arka planda bir tıslamaya dönüştü.

"Rachel!" Jenks bağırdı ve kulaklarım geriye doğru gittiğinde irkildim. Dehşete düşerek kuyruğumun güm güm attığını hissettim. *Bu acınası bir durum.* Ayağa kalkmak için nefesimi tuttum ama henüz ikisini aynı anda yapabilecek kadar koordineli olmadığımı fark ettim. Hayal kırıklığıyla sendeleyerek ayağa kalktım, kaslarımın yeni çalışma şeklini hissettim ve neredeyse tekrar düşüyordum.

Pam hâlâ yere yayılmıştı ve üstünü değiştirmeyi bitirirken nefes nefese kalmıştı. Yaklaşmış olmalıydı; Karen yaklaşık otuz saniye içinde Wered'e ulaşmıştı. Şimdi de o kadardı. Kül ve çürümüş et kokusu boğucuydu. Altında etrafımdaki sürülerin kokusunu parmak izi gibi alabiliyordum; bazılarında barut kokusu, bazılarında yağ kokusu, diğerlerinde ise hafif, pahalı bir koku vardı. Pam garip bir karışımdı, yarı insan yarı kurt olma yabancılığı, bir kurdun tadı gibiydi.

Burnumda ve dilimde çürük yumurtalar
var.

Hapşırdım, neredeyse düşecektim. Kalabalığın nefesi kesildi ve aniden sessiz kaldıklarını, şok ve huşu karışımı bir duyguyla beni izlediklerini fark ettim. Wered mi olmuşum? Ne olmuş yani? Yapabileceğimi söylemişim.

"Kırmızı!" diye fısıldadı biri.

Şaşırmış bir şekilde, kendimi nasıl görebildiğime baktım. *Vay canına, öyleydin!* Ayaklarımın etrafında siyaha dönüşen, hafifçe dalgalanan kırmızı kürklü, acayip kırmızı bir kurttum. *Hey, çok güzeldim!*

Dört ayak üstünde başımı Jenks'e doğru çevirdim. Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar dışarı çıktı ve bana neler olup bittiğine dikkat etmemi söyledi. "O bir kızıl kurt," dedi şalvarlı biri, komşusunun kolunu sallayarak. "Mükemmel kurdu." Sesi huşu içinde yükseldi. "Şuna bakın! O lanet olası bir kızıl kurt!"

Mırıltı yükseldi ve tekrarlandı ve eğer bir kurt kızarabilseydi, ben kızardım. Ne renk olduğumun ne önemi vardı? Tek yapmam gereken Pam'i iğnelemektir.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Pam bir hareket patlamasıyla ayağa fırladı. Tüm insan kütlesini korumuş, kocaman bir şeydi. Dudakları uzun ağzından kıvrılarak yumuşak bir hırıltı çıkardı, kahverengi gözleri bana sabitlenmişti. Nabzım hızlandı ve arka ayağım geri kaydı. Kalabalık bu sırada kulaklarımı acıtan bir tezahürat yaptı. Pam'ın hırıltısı devam etti, bana acı vaat ediyordu. Walter muhtemelen onlara istedikleri bilgiyi verene kadar beni öldürmesini engellemeye çalışacaktı ama başarılı olacağından şüpheliydim.

"En iyi atışını yap," diye bağırdım ve o da arkasından toprak fışkırarak atağa kalktı.

Pam'ın gürlemesi aramızdaki mesafeyi yarıya indirirken agresifleşti. Aklım Karen'da, boynuma doladığı çenesinde ve beni felç eden korkumdaydı. Ama sonra gözlerindeki gururu gördüm ve bir şeyler koptu. Kürkünün ve yağsız kaslarının altında zeki biriydi ve bununla birlikte acıyı da biliyordu.
-Hissetmese bile.

Kaslarımı zorlayarak öne doğru atıldım, sessiz ve yere yakındım.

Birbirine çarpan dişler ve tökezleyen pençeler karmaşası içinde karşılaştık. Bunu beklemiyordu ve boğazıma uzanan eli arka ayaklarımın üzerine düştü. Boynuma doğru kıvrıldı, ön ayakları neredeyse üzerimdeydi. Karnım yerde, eğildim

ve ısırarak bir şey buldu. Kürk ve kemikten oluşan dar bir bacadı. Sertçe ısırdım. *Başka bir kadının gururu yüzünden burada ölmeyecektim.*

Kemiğin çirkin törpüsü dişlerimi kara tahtadaki çiviler gibi tırmaladı. Ondandır gelen acı dolu bir çığlık bana umut verdi. *Hissetmiş miydi?*

Destegini çektiğimde Pam üzerime düştü. O yuvarlandı ve ben de dört ayak üzerinde geri geri gittim. Üstüm başım kir içindeydi ve zonklamadan anladığım kadarıyla kalçamı ısırmıştı.

Etrafımızı saran Periler onay çığlıkları atıyordu; iyi giyimli iş adamları her nasılsa alfalarını selamlamak için silahlarını sallayan üniformalı adamlardan daha çirkin görünüyordu. Jenks yanıma uçmaya hazır görünüyordu ama giderek gevşeyen askerler tarafından engelleniyordu. Kanadığı zamanlar dışında neden onun acısını çekmediklerini merak ettim, sonra bunun peşinde olduklarını fark ettim.

David'in patronu ofisteki bir soruna hızlı bir çözüm istemişti. Ama bu Weres?

Tezahürat yaparken yüzlerini taradım. Vahşiydiler, kibirliyidiler ve kan arıyorlardı. Bu normal bir Were davranışı değildi, her ne kadar ormanda I.S. yasalarının varlığından bile uzakta olsak da. Sadece askerler ve sokaktaki yaratıklar da değildi. Takım elbiseli ve şık ayakkabılı olanlar da bu işin içindeydi.

Pam ve ben hasara erişmek için daire çizerken, farkın hepsinin bir turda birbirine bağlanmasından kaynaklandığına dair mide bulandırıcı bir his vardı içimde. *Hepsinin* içinden bir alfanın egosu akıyordu ama bununla başa çıkacak sofistikasyondan yoksundular. Doğal yüksekliğin içinde debeleniyorlardı, bir alfa kadar agresiflerdi ama kontrolleri yoktu.

Pam'le uğraşmasaydım bu konuda gerçekten endişelenirdim. Açıklığın

karşısında, Pam bir ayağını yerden kaldırmış, kararlı gözlerle bakıyordu. Eğildim, hırladım. Bunun itaatkâr bir duruş olduğunu biliyordum ama içimde bir kurt yoktu.

"Rachel!" Pam saldırmadan bir an önce Jenks tiz bir sesle bağırdı. Geri çekildim ama o beni buldu. İri çenesi boynumu kavrayıp beni sarstığında gevşedim. Acı alevlendi ve havam kesildi. Paniğe kapıldım ve ön ayaklarımı gözlerini bulmaya gönderdim. Ulaşamadılar.

Beni tekrar sarstı, gücü dehşet vericiydi. Omurgam yanıyormuş gibi hissettim. Acı düşüncelerimi bulandırdı. Gözcülerin çığlıkları beni dövüyor, teslim olmamı söylüyordu. Hâlâ onun pençesindeyken arka ayaklarımı yukarı kaldırdım ve bir top gibi kıvrıldım. Çaresizce yüzünü kazdım. Gözlerini bulduğumda çığlık attı ve

Gözcülerin ayaklarına doğru dönüyordum.

"Rachel!" Jenks bağırdı ve ben titreyerek ayağa kalktım.

"Nick'i yakala!" diye bağırdım, tekme yemeden önce topallayarak ilerlemeye çalışırken tüylerim diken diken olmuştu. Artık bu işin nasıl biteceğini bilmiyordum. Boyun eğmeyecektim. Hepimiz ölmek zorunda değildik.

Pam nefes nefese kalmıştı, bir gözünün etrafındaki deri yırtılmıştı. Gözünden kan sızıyordu ve hareketlerimi takip ederek bana ulaşmaya çalışıyordu.

"Nick'i getirin!" Anlamayacağını bildiğim için tekrar bağırdım. "Seni yakalayacağım!"

Bunun gerçek mi yoksa bir dilek mi olduğunu bilmiyordum.

"Bu çok zor, Rache," dedi alçak sesle, ama onu duyabiliyordum. Pam de duyabiliyordu. "Onu bulduktan sonra senin için geri geleceğim."

Nick için hâlâ bir oyun oynayacağımızı anlayınca Pam'in kulakları diken diken oldu. Gözlerini korumak için başını eğdi ve vahşi bir sesle ileri atıldı. Jenks'e doğru gidiyordu.

"Kaç!" Onun önünü kesmek için sıçrayarak bağırdım. Jenks'le arasında ben varken kayarak durdu. Onu iki kez ısırılmışım ve küçük olmanın daha hızlı olmak anlamına geldiğini öğreniyordu. Gidip gitmediğine bakamadım ama Pam'in gözleri arkamdaki bir şeyi takip ettiğinden gittiğine inanmak zorundaydım. Artık kimse ona dikkat etmiyordu. İçimde kararlılık kabardı. O benim öncümdü ve bu sefer onun arkasındaydım. Bu dişi kurdun beni geçmesine izin vermeyecektim.

Pam hayal kırıklığı içinde ayaklarını kaydırdı. Muhtemelen onları uyarmak için ağzını gökyüzüne doğru kaldırdı ve uludu. Etrafımızı saran Periler de beni korkutmaya çalıştığını düşünerek ona katıldılar. İnsan sesleri neredeyse onunkiyile eşleşiyordu.

"Beni geçemeyeceksin!" Havladım, sonra cesur bir gösteriyle kendi başımı kaldırdım ve uluyarak onun sesini bastırmaya çalıştım. *Ben canlıyım. Ve öyle kalacağım!*

Pam'in uluması şaşkınlıkla kesildi ve sesim diğerlerine karşı yükseldi, daha yüksek perdesi daha otantik geliyordu, meydan okumayla çınılıyordu. Yakınlardan bir uluma daha geldi. Aretha.

Etraftaki Wereler tamamen sessizleşti, yüzleri şaşkındı, bazılarında korku vardı. Bir an için sesim Aretha'ninkine karıştı ve sonra birlikte öldüler.

Pam kurdun bana cevap vermesinden dolayı şok olmuş görünüyordu. Kuyruğu sarkık, bir gözünden kan damlıyor ve arka ayağu yerden kesilmiş halde duruyordu. Her yerim ağrıyordu: Sırtım, kalçam. Nabzı atan kulağımdan kan kokusu geliyordu. *Bunu ne zaman yapmıştı?*

Ama Jenks beni bekliyordu. Hırlayarak kendimi toparladım ve saldırdım.

Pam geriye düştü, ben ön bacağını yakalamaya çalışırken çenesini boynuma geçirdi. Sarsılarak altından çıktım, kulağıma gelen keskin bir bıçak darbesi bana yine sayı yaptığını söylüyordu. Yuvarlandım ve o da beni takip etti. Ayaklarımın üzerinde dönerek, dişlek ve agresif sırtışımla ona karşılık verdim.

Hiç duraksamadan üzerime geldi, ben de sıçrayarak uzaklaştım. Gözcüler artık sessizdi. Nefesleri kesilmişti. Biri ölecekti ve Jenks artık benimle değildi.

Boynunu buldum. Dişlerim kapandığında tutuşum kaydı ve geriye doğru sarsıldı. Bacağını ağzına almıştı ve bir adrenalin patlaması yaşadım. Onu ezmeden önce yarım saniyem vardı.

Toprağa düştüm ve çektim. Dişler ayak tabanımın üzerine kapandı. Çırpınarak ayağa kalktım ve uzaklaştım. Nefes nefese tereddüt ettik. Arkamızdaki Weres çemberi gergin insanlardan oluşan bir düğüme dönüşmüştü. Kimse Jenks'in gittiğini fark etmemişti. Pam kendini toparladı ve ben bir öfke yanması hissettim.

Bunun için zamanım yoktu.

Ama tereddüt etti, dikkati arkamdaki gölün kenarına yönelince donakaldı. Tüylerim diken diken oldu ve derim karıncalandı. Dönmedim. Dönmemeye gerek yoktu ve Pam'in gözlerindeki endişe, arkasındaki otoparkın kenarlarında dolaşan, insan kümelerinin arasından görünen ikinci kurdu takip ettiğimi gördüğünde ortaya çıktı. Korku dolu bir fısıltı yükseldi, parmaklar işaret ediyor ve eller ağızlara gidiyordu, çünkü Aretha'nın yerleşkeye cesaret ettiğini, Kurtların kokusuna duyarsızlaştığını ve Pam ile kavgamın sesiyle çekildiğini fark ettiler. Aretha gelmişti ve mutlu görünmüyordu.

Kulaklarını diken kurt kendinden emin adımlarla arsayı geçti ve çevredeki ağaçların gölgesine girdi. Karnının ilk yuvarlaklığı taşıdığı yavrulara tanıklık ediyordu ve korktuğumu hissettim. Pam ve ben

Adasındaki hakimiyeti. Biz dövüşürken sürüsü etrafımızı sarmıştı, diğer her şeyi görmezden geliyorlardı. *Kahretsin.*

Kaçma Pam, diye düşündüm o korktuğunda. Tüm yiğitliğine rağmen o da bir insandı. Yaralıydı ve vahşi bir alfa sürüsü tarafından kuşatılmıştı. Ve kurt gibi değil, Were gibi kokuyordu. "Pam!" Dönmeye başladığını görünce havladım. "Yapma!"

Ama o yaptı. Dönerek koştu, binaların güvenliğine doğru giderken üzerime düşeceklerine bahse girdi. Şakada olduğu gibi, sizi kovalayan kurttan daha hızlı olmanız gerekmez, sadece kaçan diğer herkesten daha hızlı olmanız yeterlidir.

Sarsıldım, üç gri gölge onun ardından hızla yanımdan geçerken takip etmemek için ayaklarımı yere gömdüm. Kalabalık panikledi, kaosa düştü ve dağıldı. Kadınlar çığlık attı ve erkekler bağırdı. Biri silahını ateşledi ve ben yana doğru sıçradım, tırnaklarım toprağı oydu. Nabzım hızla atıyordu.

Ama gözlerim ağaçlardan ve piknik masalarından kaçan dört kurda takılmıştı. Dehşete kapılan Pam, duvarların güvenliğini aşıp ağaçların arasına daldı. Saniyeler içinde gitmişlerdi. Korkmuş insanların gürültüsünden keskin bir acı sesi yükseldi. Walter sessizlik için bağırdı ve yeni sessizlikte görünmeyen vahşi hırıltılar ve havlamalar duyuldu. Sonra korkunç bir sessizlik.

Yüzü bembeyaz kesilen Walter eliyle bir işaret yaptı ve silahlarını kuşanmış bir grup adam peşlerinden ağaçlara doğru koşmaya başladı. Midem bulandı. Bu benim suçum değildi.

Kadınsı bir nefes beni kendi etrafımda döndürdü. Kalbim küt küt atmaya başladı ve dizlerimin titrediğini hissettim. Aretha sanki çevredeki insanlar yokmuş gibi sessizce açıklığa girmişti. Kulaklarını oynatarak benden on beş adım ötede durdu, kürkü gümüş kabuğu rengindeydi. Ona kurt gözlerimle baktım, zarafetini ve güzelliğini ve tamamen yabancılığını gördüm. Bir kurt gibi görünebilirdim ama değildim ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Başladım, ağzını kaldırdığında tekrar donakaldım. Ondandır ürütücü, yumuşak bir uluma yükseldi ve tepedeki üç ses tarafından daha duyuldu. Kimin kazandığını kontrol ediyordu.

Adrenalin içime işledi. Aretha başını eğdi, sarı gözlerini son bir kez bana dikti ve memnun bir şekilde dönüp arsada ilerlemeye başladı.

Ağaçların arasından süzülen rüzgâr, yaralı ve hırpalanmış bedenimin tüylerini karıştırdı. *Az önce ne olmuştu böyle?*

Bir dal kırıldı ve ben ürkek bir at gibi sıçradım, kalbim küt küt atmaya başladı. Sokak Weres'lerinin alfasıydı, solgun ama kararlıydı, sürüsü etrafındaydı. "Bu benim suçum değil!" Anlamayacağını bilerek havladım.

Gözlerini benden Aretha'nın kaybolduğu yere çevirdiğinde, Were'nin Brimstone yıpranmış yüzünde bir hayranlık ifadesi vardı. Birden fazla sürüden kalma dövmeleri onu kaba ve görgüsüz gösteriyordu ama yüzü Jenks'inki kadar temiz tıraşlıydı. Eğilerek Pam'in benden aldığı bir tutam kızıl saçı kopardı ve sanki bir anlamı varmış gibi ona baktı. "Dişi kurt," dedi Walter'a, gezinen gözleri bana Aretha'yı kastettiğini söylerken, "Morgan'ın yaşamasını ve senin alfanın ölmesini seçti."

Etraftaki Weresler konuşmaya başladı, şokları geçtikçe sesleri öfkeyle yükseliyordu. Saniyelerin akıp gittiğini hissederek beklerken, yaralı patimi yerden kaldırarak nefes nefese kaldım. Üzerimde bir ürperti dalgalandı ve tüylerim diken diken oldu. Bir şeyler oluyordu.

Sokaktaki Were sanki bir karar vermiş gibi kırmızı tutamı ceketinin arkasına sıkıştırdı. "En eski hikâyeler, heykelin kaybolmadan önce bir kızıl Were'ye ait olduğunu söyler," dedi ve karısı da ona katıldı. "Morgan, alfanız kaçtığında yerini korudu," dedi eliyle işaret ederek. "O kazandı. Sparagmos'u ona ver. Acı ve aşağılanmanın gevşetemediği hırsızın hafızasını sevgi gevşetecektir. Bir parçasına sahip olabildiğim sürece heykelin kimin elinde olduğu umurumda değil."

"Bana bağlılığını bildirdin!" Walter haykırdı.

"Sende olduğunu söylediğinde seni takip edeceğimi söylemiştim!" dedi genç Were, elleri yumruk olmuş ve mücevherleri çınlıyordu. Karısı ondan bir baş daha uzundu ama bu onu daha az tehditkâr göstermiyordu. "Sen değil. Sparagmos'un var ve onu sahiplendi. Kan yeminimi boz. Beyaz bir kurt kadar kızıl bir kurdun da peşinden giderim. Her iki durumda da seni takip etmeyeceğim."

"Seni aşağılık herif!" Walter hırladı, yüzü kıpkırmızıydı, beyaz saçları belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Sparagmos benim elimde, heykel de benim elimde ve senin kafanı kül tablası olarak kullanacağım!"

Kalabalık dağılıyordu. Bunu görebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Eski kalıplar ortaya çıkıyordu, hem rahat hem de tanıdık. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve küçük bir çabayla ikinci görüşümü odak noktasına çektim. Kalbim hızlandı. Şimdi inci beyazı bir renk sokaktaki Weresleri, toprak kırmızısı ise takım elbiseli olanları çevreliyordu. Bu kadar hızlı kırılmıştı.

Tüm açıklık yer değiştirmişti. Sokaktaki Wereler ormana geri d6n6yordu. Brimstone'un kokusunu alabiliyordum. Eğer kurda d6n6ř6rlerse, hiçbir şey onları zapt edemezdi.

"Efendim," diye kederli bir Were araya girdi ve Pam'i taşıyan altı adama d6nd6m, yavaş adımları artık çok geç olduğunu s6yl6yordu.

"Pam!" Walter haykırdı, sesinde keder vardı. Werelar onu yavaşça yere bıraktı ve adam yanına diz 6kt6, elleri k6rk6ne dalmadan 6nce onları vahşice uzaklaştırdı ve onu kendine çekti. "Hayır," dedi adam inanamayarak, karısının bedeni ona yakındı.

Aretha'nın s6r6s6 Pam'in boğazını parçalamış ve kanı siyah k6rk6n6 pıhtılaştırıp g6ęs6n6 boyamıştı. Başı bir ileri bir geri giden g6l6 adam, aramızdaki 6l6 yapraklar gibi dağılmış olan d6nyasının parçalarını bulmaya çalışıyordu.

"Hayır!" Walter bağırdı, başını kaldırdı ve g6zleri beni buldu. "Bunu kabul etmeyeceğim. O cadı kurt *benim alfam değil* ve Sparagmos'u ona vermeyeceğim. 6ld6r6n onu!"

Silah emniyeti kapandı. *Vay anasını!* Panikle, g6rebildiğim otopark parçasına doğru sıçradım. Bir an sonra bitmiştim. ığlık çığlığa bir k6f6r beni teşvik etti. ivileri akararak ormana ulaştım. Ayaklarım yapraklara ve zayıf g6vdeli bitkilere takıldı ve neredeyse yere d6ř6yordum.

Dengede durmaya çalışarak ilerlemeye devam ettim. Silah seslerini dinledim ama şimdilik uzaktaydım. Hummer'ları ve cep telefonları vardı. Buna karşı benim bir metre boyunda bir pixy'im ve en fazla 6 dakikalık bir avantajım vardı. *Pam 6lm6şti*. Bu benim hatam değildi!

Arkamdan organize olan bir kalabalığın kendine 6zg6 sesleri geliyordu. şu anda hepsi insandı ama bu değişecekti. Barışın uzun s6rmeyeceğini biliyordum. Weres Weres'ti. Asla birbirlerine bağlanmadılar. Bağlanamazlardı. Bu, yaratılışlarına aykırı bir şeydi.

Bunun için Tanrı'ya ř6k6rler olsun, diye d6ř6nd6m Jenks'i takip ederek kırılmış dalların kokusunu izlerken. Peri Nick'i hiç değilse kokusundan bulabilirdi. H6l6 bu lanet adadan kurtulabilirdik. Belki de turun dağılması bize birkaç dakika daha kazandırabilirdi.

Nick, diye d6ř6nd6m, kalbim kaışımdan daha fazla çarpıyordu. Yani planladığımız gibi olmadı. Dava et beni.

On beş

Adımlarım kelimenin tam anlamıyla düzgün değildi, ısınan ormanda ağır ağır ilerliyor, ön ayağım her sert bastığımda tökezliyordum. Uzaklardan kurt kulağımın tanımlayamadığı patlamalar geliyordu ama yakınlarda bir şey yoktu. Adımlarımla birlikte sırtım da ağrıyordu ve ön patım zonkluyordu. Rüzgâr, açık kalan kulağımı keskin bir acıyla kesti. Jenks'in fıdanlara sinmiş kokusunu takip ederken burnum yerden on beş santim kadar yukarıda, olabildiğince hızlı ilerliyordum.

Zamanım kısıtlıydı. Ada büyüktü ama o kadar da büyük değildi ve keder muhtemelen ayaklarını yavaşlatmak yerine hızlandıracaktı. Eninde sonunda biri beni yakalayacaktı. Hiç değilse Jenks, Nick'i bulduğunda direnişle karşılaşacaktı. Telsizleri vardı.

Daha hızlı, diye düşündüm, hemen ayağım takıldı. Acı içimde buz kesti ve yüzüm yere çarpmadan önce kendimi yakalamak için hamle yaptım. Çürük ayağım yol verdi ve kendime lanet ederek başımı dik tuttum ve toprakta kayarak dururken dilimi ısırarak düştüm. Kurt olmaktan bıkmıştım. Hiçbir şey doğru görünmüyordu ve eğer koşamazsam, çok az eğlence vardı. Ama anakaraya ulaşip bir hatta dokunana kadar tetikleyici kelimemi söyleyip geri dönemezdim.

Ayrıca, diye düşündüm, ayağa kalkıp kendimi salladığımda *çıplak olacaktım*.

Burnumdaki kiri ve yaprak küfünü hapşırarak çıkardım, tüm vücudum acıyla kasıldığında sızlandım. Metal üzerindeki temiz ahşabın keskin çatırtısı çınladı. Başım yukarı kalktı ve nefesim kesildi. Bir adam "Vur onu!" diye bağırdı ve art arda üç patlama sesi duyuldu.

Jenks! Acılarımı unutarak koşmaya başladım.

Orman incelirken etrafımdaki ışık da aydınlandı. Şaşırtıcı bir hızla, park yerlerini göstermek için yere çakılmış kütüklerin olduğu eski bir eyalet parkına benzeyen bir yere geldim. Bir çimentonun gölgesine bir cip park edilmişti.

Kahverengiye boyanmış blok bir binaydı ve girişin yakınında Jenks'in yaprakları hâlâ duran bir tahta parçasıyla iki adama saldırdığını gördüm.

İleri atıldım. Jenks bir dansçı gibi sopayı geniş bir kavis çizerek savurdu, tahta bir adamın kulağına isabet etti. Adamın acı içinde yere yığılmasını izlemeyen Jenks döndü ve parçalanmış sopayı ikinci adamın göğüs kafesine sapladı. Sessiz bir vahşilikle ilkinе doğru döndü ve sopayı iki eliyle ensesine indirdi. Adam itiraz etmeden yere düştü.

Jenks coşkulu bir başarı çılgılığı atarak sopayı başının üzerinde çılgın bir spiralle döndürdü ve önce bir dizin arkasına, sonra da ikinci adamın kafatasına çarptı. Şok olmuş bir halde dört ayak üzerinde durdum. Altı saniye içinde ikisini de yere sermişti.

"Rachel!" diye bağırdı neşeyle, He-Man bandajını göstermek için sarı buklelerini gözlerinin önünden savurarak. Yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri parlıyordu. "Sanırım B planına geçiyoruz? O içeride. Buradan beyin için bok kokusu alabiliyorum."

Kalbim küt küt atarak, kapıyı kapatan yorgunluktan yere düşmüş Were'in üzerinden atladım, burnum küçük mutfaktaki bayat kahveyi, banyodaki kırk yıllık küfü ve silahlarla süslenmiş küçük oturma odasındaki bayat miskle savaşılan çam kokulu oda spreyini aldı ve iki yönlü bir telsiz çılgınca birinin telefonu açmasını istedi. Maskeleyici klor kokusunun altındaki kan kokusuyla kaslarım gerildi. Tırnaklarımı beyaz fayanslara geçirerek dar koridorda ilerledim ve aramaya başladım.

Karanlık bir koridorun sonunda kapalı bir kapı vardı ve sabırsızlıkla Jenks'i bekledim. Üzerime uzandı ve kapıyı gıcırtyla iterek açtı. Karanlık; loş ışık, telle gömülü camdan yapılmış tozlu yüksek bir pencereden geliyordu. Hava idrar kokuyordu. İçeride metal ve sıvı dolu tavalarla dolu cılız bir masa vardı. Nick gitmişti ve benim umudum sifıra düşmüştü.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Jenks, nefesi kesilmişti.

Gözlerini karanlık bir köşeye kadar takip ettim. "Nick," diye fısıldadım. Fısıltıyla çıkmıştı.

Jenks'in sesiyle kımıldamıştı, başı yukarıya doğru sallanıyordu, gözleri açıktı ama uzun perçeminin altından göremiyordu. Acı ve lütufla zalimce alay edercesine onu haç pozisyonunda duvara bağlamışlardı. Giysilerinde yanık lekeleri vardı, yanmış saçları ve kırmızı teni bu lekelerin arasından görünüyordu.

Siyah kan kabukları onu işaretliyordu. Çatlamış ve kanayan dudakları kırırdadı ama hiçbir şey çıkmadı. "Yapmayacağım..." diye fısıldadı. "Yapamazsın... Ben... onu tutacağım."

Jenks beni iterek yanımdan geçti ve eline almadan önce gümüş içeriğine bakmak için bir bıçağa dikkatle dokundu. Eşikte sıkışıp kalmıştım, inanamıyordum. Ona işkence etmişlerdi. O lanet heykel için ona zarar vermişlerdi. O da neydi öyle? Neden onlara vermemişti ki? Para olamazdı. Nick bir hırsızdı, ama hayatı daha çok seviyordu. Sanırım.

"Burada hiçbir şey yapamazsın, Rache," dedi Jenks, Nick'in bağlarını kesmeye başlarken sesi titriyordu. "Sen ön tarafa göz kulak ol. Ben onu aşağı indiririm."

Nick bağırmaya başladığında irkildim, belli ki yine ona saldırdıklarını düşünüyordu, adımı tekrar tekrar söylüyordu.

"Kesin şunu, beyinsiz herifler!" Jenks bağırdı. "Sana yardım etmeye

çalışıyorum!" "Benim hatam," diye inledi Nick, bağlarına yaslanarak öne

doğru çöktü.

"Onu aldı. Beni de almalıydı. Onu ben öldürdüm. Ray-ray, özür dilerim. Üzgünüm..."

Sarsılarak odadan çıktım. Ona hayatta olduğumu söylememişlerdi. Midem bulandı, kuyruğumu kısıtırıp kaçtım, tırnaklarım fayansın üzerinde kayıyordu. Kapıdaki adama takıldım ve avluya yuvarlandım. Güneş üzerime vurdu ve dehşetimi öfkenin başlangıcına dönüştürdü. Hiçbir şey buna değmezdi.

Mavi ceylanlar uzaktan çığlık atıyordu ve bir motorun sesi giderek yaklaşıyordu.

"Jenks!" "Jenks!" diye bağırdım.

"Onları duyuyorum!" diye bana bağırdı.

Nabzım hızla atarken, toprak yığınının yayılmış adamlara baktım. En yakınındakinin omzundan tutarak onu binanın içine doğru sürükledim, derisini kırıp kırmadığımı umursamadan. Tek umursadığım ölmüş olabileceğiydi. Kısa hareketlerle onu koridorun yarısına kadar sürükledim, bıraktım ve ikincisi için geri döndüm. Onu eşikten geçirip içeri soktuğumda Jenks kapıdan çıkıyordu. Onu bıraktım, sırtım ağrıyordu ve çenem ağrıyordu.

"İyi fikir," dedi Jenks, Nick'in kolu boynuna ve omzuna dolanmıştı.

Nick Jenks'e yaslanmıştı, kendi ağırlığını taşıyamadığı belliydi. Başı eğikti ve ayakları ağır ağır hareket ediyordu. Nefesi acı dolu soluklarla geliyordu. Bileklerinde kırmızı baskı izleri vardı ve henüz bacaklarını hareket ettirebilecek gibi görünmüyordu. Başını kaldırdığında, gözleri bir jel lekesiyle bulanıktı. Kollarını yavaşça hareket ettirerek onları silmeye çalıştı ve bolca göz kırptı. Kuru bir öksürük onu sarstı. Kolunu göğsünün alt kısmına sıkıştırarak nefesini tuttu ve durmaya çalıştı.

Jenks, "Git," dedi ve ben de gözlerimi Nick'ten ayırdım. Kendimi yine hasta hissettim ve patilerim dışarıdaki toprağa değerken Jenks'in "nereye gitmemizi" beklediğini merak ettim. Oradan çıkan tek bir yol vardı ve biri o yoldan geliyordu. Ve ormanda hasta bir adamla tökezlemek yakalanmak için kesin bir yoldu.

"Sadece... binanın arkasına git!" Jenks öyle dedi ve ben de kendimi küçük hissederek onun yanında tedirgin bir şekilde ilerledim. Kasları yeniden hareket etmeye başladığında Nick yardım etmeye çalıştı. Jenks onu yere yatırdı ve boyalı tuğlaya yasladı. Güneşin altında olduğu için orası soğuktu ve bacaklarını tutarak inledi. Marshal'ın sıcaklık muskalarını düşündüm. Geriye sadece bir tane kalmıştı, eğer eşyalarımızı bulmamışlarsa. Belki Nick ve Jenks onu bir şekilde paylaşabilirdi. Kürküm beni sıcak tutabilirdi. *Bir kurt olarak o kadar uzağa yüzebilir miydim?*

Jenks uzun boylu görünmek için ayağa kalkarak bana, "Burada kal," dedi. Kaşları çatılmıştı. "Onu sessiz tut. Ben onların icabına bakarım, sonra da buradan gideriz."

Dikkatini çekmek için bir ayağımı ayakkabısının üzerine koydum ve yalvarırcasına ona baktım. Ayrı düşmekten hoşlanmamıştım. Bunu tekrar yapmak istemiyordum. Birlikte yalnız olduğumuzdan daha iyiydik.

Jenks yaklaşan bir aracın sesine doğru dönerek, "Dikkatli olacağım," dedi. "Çok kalabalık olurlarsa baykuş gibi öterim." Köpek kaşlarımı kaldırdım ve o da kıkırdadı. "Ben sadece senin için bağırırım."

Başımı salladığımda, siyah taytı ve koşu ayakkabılarıyla sessizce uzaklaştı. Nick'e baktım. Ayakkabısı yoktu ve soluk ayakları çirkin görünüyordu. *Nick*, diye düşündüm, onu dürterek.

Kıpırdandı, gözlerindeki yapışkanı sildi ve gözlerini kısarak baktı. "Bir Were için çok küçüksün. Senin bir Were olduğunu sanıyordum. İyi köpek. İyi köpek..." diye mırıldandı, parmaklarını dalgalı kırmızı tüylerime batırarak. Kim olduğumu bilmiyordu. Jenks'i bile tanıdığını sanmıyordum. "İyi köpek," dedi. "Adın ne tatlım? Bu cehennem çukuru adaya nasıl düştün?"

Bundan nefret ederek derin bir nefes aldım. Daha parlak ışıkta berbat görünüyordu. Nick hiçbir zaman kilolu bir adam olmamıştı ama Jaxs'in söylediğine göre adada geçirdiği bir hafta içinde zayıflıktan bir deri bir kemik kalmıştı. Uzun elleri inceikti ve yüzü solgundu. Sakalı elmacık kemiklerini gizliyor, onu evsiz bir adam gibi gösteriyordu. Ter, pislik ve derinlerde yatan bir enfeksiyon kokuyordu.

Ona bakarken, kimse onun h n zırca kıvrak zek sını tahmin edemezdi. Ya da beni ne kadar kolay g ld rebildiğini veya özür dilemeye gerek duymadan kim olduğumu tamamen kabul etmesine duyduğum sevgiyi bilemezdi; tehlikesi şeytanları çağırmak ve herkesten daha zeki olmak için her şeyi riske atmaya istekli olmak olan bir adam.

Ta ki onu yanlışlıkla aşınam yapana ve içinden bir sonsuzluk çizgisi çektiğimde kendini kaybedene kadar. Benden kaçtığı üç aylık kalp ağrısını hatırladığımda gözlerim uzun bir kırpışla kapandı, her bir çizgiyi çektiğimde, aynı şehirde bile olamayana kadar tüm korkunç anı zihninde yeniden yaşadığını kabul etmek istemiyordu.

Özür dilerim Nick, diye düşündüm, ağzımı omzuna koydum ve ona sarılabilmeyi diledim. O tanıdık bağ artık kopmuştu. Belki eski halimize d nebilirdik. Ama içimdeki daha bilge bir ses, *"İstiyor musun?"* diye sordu.

Birinin vites küçültme sesini duyunca başımı kaldırdım ve kulaklarım diken diken oldu. Binanın kenarına doğru ilerledim ve etrafıma bakınca açık bir cipin sallanarak durduğunu gördüm. Nick beni takip etmek için harekete geçti ve ben de ona hırladım. "Aferin kızmı," dedi, onlara hırladığımı sanıyordu. "Kal."

Dudağım kıvrıldı ve kızgınlığımın arttığını hissettim. *İyi kız mı? Kalacak mısın?*

Silahlı dört adamdan ikisi dışarı çıktı ve Nick'i yakalayanlara seslendi. Binaya girdiklerinde nabzım hızlandı. Jenks ve ben, "Burada kalın, ben onlarla ilgilenirim" dışında bir plan taslağı bile olmadan koşuyorduk. Bu ne saçma bir plandı böyle?

 n ayaklarımı kaydırarak bir şey yapıp yapmamayı tartışıyordum ki Jenks ağaçtan inip cipin içine düştü. Sopasıyla vahşice iki güçlü darbe indirdi ve araçtaki adamlar sessizce yere yığıldı. Jenks sonuncusu yere yığılırken bile kafasındaki şapkayı çekip aldı. Başına geçirerek sırttı ve kalmamızı işaret etti.

Binanın içinden bir bağırış geldi ve Nick'le ben geri çekildik. Kalbim k t

küt atarken Jenks'in adamlardan birini yukarı çekişini izledim. Orada

İki adam dışarı çıkarken binadan üç hızlı patlama sesi geldi ve vurulan Jenks'in önündeki Were'den kan sızdı.

Jenks Were'i bıraktı ve bir maymun gibi ağaca atladı. Dallar sallandı ve yapraklar aşağı sürüklendi. Silahlı iki Were birbirlerine bağırarak aptalca koşup gölgeye nişan aldılar. Aptalca diyorum çünkü burada başka birinin daha olabileceğini tamamen unutmuşlardı.

"Tatlım!" Jenks'e yardım etmek için dışarı fırladığımda Nick bağırdı.

Çok teşekkürler Nick, diye düşündüm iki *Kurtadam* da dönerken. İlkine hızla saldırdım, tek amacım onu yere yıkmaktı. Adamın gözleri kocaman açılmıştı. Hırlayarak havladım ve havladım, arkadaşının beni vurmayaacağını umarak onun üstünde kalmaya çalıştım.

Bir silah sesi ve tahta çatırtısı duyuldu. O anki dikkat dağınıklığımla Were beni itti. "Çılgın kurt!" diye bağırdı ve silahının namlusunu bana çevirdi. Arkasında Jenks panik içinde donup kalmıştı. İlk adam ayaklarının dibine yığılmıştı ama Jenks bana yardım edemeyecek kadar uzaktaydı.

Bir gök gürültüsü yankılandı ve silahını bana doğrultan adam sıçradı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve çılgınca acıyı bekledim.

Ama Were döndü ve beni şaşkınlıkla sırtındaki deliğe bakmak zorunda bıraktı. Dikkatim onun arkasında, elinde bir tüfekte binaya yaslanmış olan Nick'e kaydı.

"Nick, hayır!" diye bağırdım ama tekrar nişan aldı ve yüzü bembeyaz kesilmiş, elleri titrerken ona ikinci kez ateş etti. Kurşun ona isabet ettiğinde Were'nin silahı patladı ama bu ölümcül bir çekişti. Nick'in ikinci atışı doğruca boynuna gitmişti. Ben fırladım ve Were yere düştü, ciğerleri dolup onu kendi kanında boğarken boğuluyordu. Nefes nefese boğazını tırmaladı.

Tanrı yardımcım olsun. Nick onu öldürmüştü.

"Sizi orospu çocukları!" Nick topraktan bağırdı, bu sefer geri tepme yüzünden düşmüştü. "Hepinizi öldüreceğim, sizi köpek suratlı piçler! Öldüreceğim sizi!"

- Titreyen bir nefes aldı. "Hepinizi öldüreceğim...." Hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Korkuyla Jenks'e baktım. Peri ağacın altında duruyordu, beyaz yüzlü ve korkmuştu.

"Seni öldüreceğim...." Nick dört ayak üzerinde kambur durarak söyledi.

Yavaşça ona doğru yaklaştım. Ben bir kurdum, Were değil. Beni vurmazdı. Değil mi?

"Aferin kızıma," dedi onu dürttüğümde. Yüzünü sildi ve başımı okşadı, kırık bir adamdı. Tüfeği ondan almama bile izin verdi ve dilim barutun acı tadıyla çalıştı. "Aferin kızıma," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve yalpalayarak ilerledi.

Ona dokunmak istemediği belli olan Jenks, Nick'in yere yığıldığı cipin arkasına geçmesine yardım etti. Jenks ön taraftaki baygın adamı kararsızca araçtan indirdi ve ben de Nick'in vurduğu adamın sonunda ses çıkarmayı bıraktığını görmezden gelmeye çalışarak yolcu tarafına geçtim. Jenks cipi çalıştırdı ve vitesli araç kullanmanın pratik yönlerini öğrenirken yaşadığı birkaç sarsıntıdan sonra yola koyulduk. Burnumla radyoya dokundum, o da duyabilmemiz için sesini açtı.

Jenks bana baktı, rüzgâr perçemini geriye doğru savuruyordu. "O yüzemez," diye fısıldadı. "Ve sadece bir tane sıcaklık tılsımımız var."

"Yüzebilirim." Nick başını ellerinin arasına almış, bozuk yolun sarsıntısına karşı dirseklerini dizlerine dayamıştı.

"Bir yerlerde bir iskeleleri olmalı," diye devam etti Jenks, gergin bir bakış dışında ona aldırış etmeden. "Muhtemelen zaten bizi bekleyen insanlar vardır."

Nick, Jenks'in kendisiyle konuştuğunu düşünerek, "Beni oraya geri götürmelerine izin vermeden önce kendimi öldürürüm," dedi. "Teşekkür ederim. Beni o cehennemden kurtardığın için teşekkür ederim."

Jenks'in dudakları birbirine yapıştı ve daha düşük bir vites geçip dar bir dönüş yaparken direksiyonu sıkıca kavradı. "Güneyde, neredeyse tam olarak geldiğimiz yerde bir petrol ve gaz karışımı kokusu alabiliyorum. Muhtemelen marinadır."

Nick başını kaldırdı, rüzgâr seyrek saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Köpekle mi konuşuyorsun?"

Jenks yeni şapkasının altından ona bir bakış atarak arkasını döndü. "O bir kurt. Doğru anla, beyin için saçmalık. Tink'in donu, sen hayatımda gördüğüm en aptal herif olmalısın."

Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve cipin yan tarafına tutundu. "Jenks!" diye kekeledi, yüzü bembeyaz kesilmişti. "Ne oldu sana böyle?"

Jenks'in çenesi sıkıştı ama sessiz kaldı.

Nick bana baktı. "Sen bir insansın," dedi, zayıflamış görünüyordu. "Jenks, o kim?"

Titriyordum, bir şey söyleyemiyordum. Jenks direksiyonu daha sıkı kavradı ve bir virajı dönmek için yavaşlayıp vites küçültmediğinde motor neredeyse duracaktı. "Kimse senin hakkında küçük yeşil bokları umursamıyor," dedi. "Onun kim olduğunu sanıyorsun?"

Nick soluk soluğa bir nefes aldı ve öne doğru eğilerek cipin zeminine kayd. "Rachel?" dedi ve bayılıp başı koltuğa çarpmadan hemen önce göz bebeklerinin büyümesini izledim.

Jenks omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı. "Harika. Tek kelimeyle harika. Şimdi onu taşımak zorunda kalacağım."

On altı

Enfeksiyon kokusundan ve henüz bilincinin yerine gelmemiş olmasından endişelenerek Nick'in yanına oturmak için geri döndüm. Jenks bizi sözde marinaya giden yolda itip kakarak ilerlerken yoldan esen rüzgâr kulaklarımdaki tüyleri kaldırıyor, etrafımdaki sesleri bulanık bir şekilde "görmemi" ama kokuları daha iyi algılamamı sağlıyordu. Telsizin sesi yüksek ve ağırdı, Jenks'i Pam'in ölümü ve turun dağılması konusunda bilgilendiriyordu. Bir cip çalmış ve dinliyor olabileceğimiz kimsenin aklından geçmemişti. Hayatta kalanlar hem adadaki hâkimiyetlerini korumak hem de bizi aramak için güçlerini bölüştürmüşlerdi. Bu sadece yardımcı olabilir.

Jenks yeni Were şapkasını düzeltti, Brett'in tınısı duyulmaya başlayınca yavaşladı. Kulaklarımı öne doğru çevirdim, daha rahat bir tempodan memnundum. "Tüm ekipler kürk/ayak oranını üçe bir tutuyor," diyordu adam. "Hücre boş. Silahları var, ikisi ölü, bu yüzden kuyruğunuzu kollayın. Teknelerinden iz yok, yani muhtemelen rıhtıma doğru gidiyorlar. Orada beşe bir oran istiyorum."

Jenks yavaşlayarak kısa otların arasına çekildi ve toprak yığınlarının arasından geçimini sağlamaya çalıştı. Başımı soru sorarcasına kaldırdım ve onun endişeli gözleriyle benimkileri buluşturdum. *Neden durmuştun?*

"Geldiğimizi biliyorlar," dedi, üç nokta dönüşü yapmak ve geldiğimiz yöne geri dönmek için garip bir şekilde dönerek. "O kadar çok Weres'le savaşmam. Yüzmemiz gerekecek."

Kalbim çarpmaya başladı ve içimden bir inilti yükseldi. Köşeli yüzü gerilmişti, Jenks hızlandı. "Boğulmana izin vermeyeceğim," dedi. "Ya da belki ortalık sakinleşene kadar saklanacak bir yer bulabiliriz," diye ekledi, ne kadar uzun kalırsak yakalanma olasılığımızın o kadar artacağını benim kadar iyi biliyordu. Ama Nick'in bilinci yerinde değildi ve arada Yuvarlak Ada'dan geçerken mola verecek olsam bile tüm yolu köpek küreğiyle gitme fikri ürkütücüydü. Bir insan olarak yüzemezdim. Kurt olmak benim için ne yapabilirdi ki? Tüm durum berbattı ama adadan ayrılmak zorundaydık.

"Kesin sesinizi! Herkes sussun!" Telsizden çılgınca bir ses geldi ve Nick'in üzerine eğildim, kulaklarım dönüyordu. "Burası deniz feneri. Bir sorunumuz var. Bilinmeyen bir güç geliyor! Mackinac feribot iskelesinden altı tekne. Karışık Weres!" dedi tiz, genç ses. "Üniformalılar. Başının dertte olduğunu biliyorlar ve onun için geliyorlar!"

Gerçekten mi? Nedense bunun beklenmedik bir kurtarma değil, kaostan yararlanan ikinci bir Were grubu olduğunu düşündüm. Kahretsin, bu Mackinac Adası'nı zorlaştırırdı!

Brett'in sesi beni ürpertti. "Telsiz sessizliği. Arama liderleri cep telefonuyla kontrol etsin. Geri kalanınız onları bulun! Gerekirse ateş edin ama Sparagmos'u alamazlar!"

Telsizden cızırtılı bir ses geliyordu.

Jenks cipi yolun kenarına çekti. "Onu uyandır," dedi sıkıca, kemerini çözdü ve indi. "Burası geldiğimiz yer."

Güneşin sıcaklığı geyik leşine vururken esintideki çürümenin hafif tadını kokladığımda burnum kırıştı. Kaslarım gerildi, tereddüt ettim, sonra başka ne yapacağımı bilmeden Nick'in burnunun kenarını yaladım. Filmlerde işe yarıyordu.

Ayaklarını iki yana açmış olan Jenks, ödünç aldığı kasketinin altından gözlerini kısarak bir aşağı bir yukarı yola bakıyordu. Dilim Nick'in üzerinde uzun, ıslak bir iz bırakmıştı ama bunun dışında bir değişiklik yoktu. Jenks cipin içine doğru eğilerek Nick'in başını saçlarından tutup kaldırdı ve ona bir tokat attı.

Nick harekete geçti. Küfür dolu ıglıklar atarak kollarını savurdu. Korkuyla cipten atladım. Tırnaklarımı toprağı geçirdim ve ona baktım.

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Nick, nerede olduğunu fark edince ürpererek nefes aldı. Dehşet dolu bakışı ters bir bakışa dönüştü ve elleri kalçalarında, kafasındaki şapkayla kavgacı bir şekilde duran Jenks'e baktı. Jays ona bağırarak karşılık verdi ve ben de susmalarını diledim.

Jenks karanlık bir sesle, "Buradan sonra yürüyeceğiz, beyin için bok," dedi. "Hadi gidelim. Hiç tüplü dalış yaptın mı?"

Nick kendini cipten dışarı attı, çıplak ayakları sert topraklı yola değdiğinde tökezledi. "Bir ya da iki kez," diye homurdandı, kendi içine doğru kamburlaştı ve

kaburgalarını tutarak.

Kulaklarım diken diken oldu ve ciddi olup olmadığını merak ettim. Nick için bu kadar endişelenmeseydim, kendi başımı suyun üstünde tutmaya konsantre olabilirdim. Jenks de şaşırmış görünüyordu, çalılıklara doğru ilerlerken başka bir şey söylemedi.

Bir ayağımı kaldırdım, tereddüt ettim. Jenks yanlış yöne gidiyordu, sahile değil iç kısımlara doğru. Sorgulayıcı bir mırıltı onu kendine getirdi ve yolun hemen dışındaki çalılığın içinde diz çökerek ona katılmamı işaret etti. Nick yalpalayarak çalıların arasına girdi, ben de endişeyle Jenks'e doğru koştum.

Peri gözlerimin içine baktı ve beni okşamaya çalışmadığı için şükrettim. "Nick kokuyor," dedi ve Nick itiraz edencesine boğazını temizledi. "Benim ve senin kokunu almışlar," diye ekledi, "ama Nick'inki kadar belirgin değiller. Eğer hala koku tılsımlarınız olsaydı, onların hatlarını atlatabilirdik ama bu şekilde değil. Bahse girerim hem adadaki hem de Mackinac'tan gelen Werelar aramaya sahilden başlayıp içeri gireceklerdir."

Demek bizi sahilde değil de karada yakalayacaklar, diye düşündüm ama Jenks ağırlığını değiştirerek dikkatimi yeniden topladı. "Senden o leşe beyin için bok götürmeni ve sıkı durmanı istiyorum. Kendini onun pis kokusuna sakla. İzleri karıştırmak için cipi yolun aşağısına süreceğim, sonra geri geleceğim."

Ayrılmak mı istedi? Yine mi? Siyah patilerim kıpırdandı ve Jenks gülümsedi.

"Her şey yoluna girecek, Rache," dedi. "Bir sincap gibi ağaçtan ağaca gideceğim. Beni sana kadar takip edemezler. Bizi geçtiklerinde, kolayca SIVIŞIRIZ."

Endişelendiğim şey onları bize geri getirmesi değildi ve sızlandım. "Bunu yapabilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyorum oturmak senin doğana aykırı.

ve saklanın ve eğer sadece biz olsaydık, ilerleyin ve suyla aramızda kalan herkesin kışını tekmeleyin derdim...."

Bir köpek huff yaptım. Nick bunu yapamazdı. Onun durumuna uyum sağlamak zorundaydık. Kabul ederek kuyruğumu salladım. Evet, aşağılayıcıydı ama herkes köpek dilini biliyordu ve benden başka kimse Rachel/kurt dilini bilmiyordu.

Jenks gülümseyerek tepemde dikildi. Memnun ifadesi yerini kızgınlığa bıraktı ve Nick'e baktı. "Hepsini anladın mı?" diye sordu ve Nick kafasını kaldırmadan başını salladı. "Otuz adım ötede bir geyik leşi var.

İşte. Git onunla iyi geçin."

Nick uyuşmuş bir yorgunlukla, çıplak ayaklarının altında çıtırdayan eski yapraklarla oraya doğru ilerledi.

Jenks, "Ben dönene kadar yerde kal," dedi, anahtarları şingirdamamaları için dikkatle manipüle ederken.

Etraftaki çalılıkların kamuflajını kırıp cipe atlamadan önce her iki tarafa da bakarak adımlarını geri çekmesini izledim. Neredeyse stop ettirerek yola çıktı ve on sekiz yaşında hırsız-polis oynayan bir çocuğun coşkusuyla uzaklaştı.

Bu durumdan hiç hoşlanmadığım için döndüm ve Nick'i takip ettim. "Ölü bir geyik mi?" dedi, gözlerini kısarak bana bakarken. "Kokladığım şey bu mu?"

Ne diyebilirdim ki? Sessizce, onu sağa doğru itmek için omzumu ona doğru ittim ve Aretha'nın yakınlarda olup olmadığını koklamaya çalıştım. Hiç sanmıyordum. Ortalık gürültülü bir hal almıştı ve her ne kadar Werelardan korkmasa da, sürüsünü adanın daha kalın bölgelerine götürmüş olması muhtemeldi.

Geyiği bulduğumuzda Nick yüzünü buruşturdu. Oturdum ve bu işi nasıl daha iyi yapabileceğimizi düşündüm. Açıklık, daha önceki kavgamızın kanıtlarıyla kaplıydı. Kurtların, Jenks'in, benim ve Kurtadamların kokusu çürüyen dokuların ve tuzlu suyun kokusu altında silikleşmişti ama geyiğin yanına oturup sırf kokuyor diye herkesin ondan uzak durmasını bekleyemezdik.

Mavi gözleri kısılmış olan Nick durumu gözden geçirdi. "İşte," dedi şişmiş eli titreyerek, devrilmiş bir ağacın köklerinin olduğu yerde bir çukur bıraktığı ölü bir şelaleyi işaret ederken. "Eğer geyiği oraya götürebilirim..."

Yalıtım olarak kullanmak için kolunu silkelemesini ve leşi bir toynağından tutmasını izledim. Çırpınarak, gerekli olan yirmi metreyi sürüklemeye başladı. Altında bir kurtçuk çiftliği ortaya çıkardığında Nick'in yüzü kül gibi oldu ve öğürerek üzerlerini örtmek için yaprakları tekmeledim.

Ama Nick'in karnı korkuyla doluydu ve görünüşe göre bu korku tiksintiden daha güçlüydü. Jenks gitmişti ve bununla birlikte onun yeniden düşünmeye başladığını görebiliyordum. Yenilenmiş bir güçle geyiği kökleri havada olan ağaca doğru sürükledi. Karkası köklerin altındaki oyuğun önüne getirip bacaklarını bıraktı. Bana baktı, ben de başımı salladım. İğrenç olsa da, geyikle devrilmiş budak arasına sıkışırca ve belki de yapraklarla üzerini örterse, gözden ve kokudan saklanmış olacaktı.

Yüzü tiksintiyle buruşan Nick, geyiklerle devrilmiş ağacın açıkta kalan kökleri arasında yavaşça zemini buldu ve yanık deliklerinin yanından çıplak tenine sopalar değdiğinde sarsıldı. Kovuğun rüzgârlığında biriken molozları dikkatle tırmıklayarak üzerini örttü, ayaklarından yukarı doğru çalışırken kuru yaprakları titizlikle üstüne yerleştirdi. "İyi mi?" diye sordu işini bitirdiğinde, başı hafifçe örtülmüştü. Başımı salladım ve bitkin bir halde gözlerini kapattı. Pisliği bir kamuflaj gibi etrafındaki ormana karışmıştı; enfeksiyon kokusu çürüme kokusuyla gizlenmişti.

Gergin bir şekilde yaklaştım, arkasındaki boşluğa sürünürken nefes almamaya çalıştım, başım omzuna gelecek şekilde yerleştim, kulaklarım minyatür mağara benzeri barınağın tepesine değiyordu. Biraz zorlandım ama kuyruğumu filtre olarak burnumun üzerine kıvırdım. Geriye kalan tek şey Jenks'i beklemektir. Korunaklı kökler açık gökyüzüne karşı bir çatı oluşturuyordu ve toprak kokusu hoş bir alternatifti. Burnumu içine sokmamak için tek yapabildiğim buydu. Mavi gözlü bir sinek geyiğin üzerinde geziniyor, göremediğim yumurtalar bırakıyordu. Eğer üzerime konarsa, oradan çıkardım.

Cırcır böcekleri ötüşür ve rüzgâr ağaçların tepelerini savururken, Nick'in benimkine çok yakın olan bitkin yüzünü inceledim. Bedenlerimizin birbirine değen sıcaklığı suçluluk duygusuyla hoşuma gidiyordu. Nefes alıp vermesi yavaştı ve gözleri REM uykusunda sarsıldığında uyuduğunu anladım. Nelere katlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama istedikleri şeyin buna değebileceğini hayal bile edemiyordum.

Cırcır böceklerinin çılgınlıkları yaklaştıkça, içimi bir korku kapladı ve seslerinin bir anlamı olduğunu anladım. Küçük bir şey çalılarının arasından hızla geçti ve kaçarak gözden kayboldu. Kulaklarım diken diken oldu ve bozulmuş açıklıkta bulabildiğim her şeyi taradım. Önce daha hafif, sonra daha yüksek sesle, bir rüzgâr fısıltısı duydum. Yaprakların hareket ettiğini duyabiliyordum, sonra hiçbir şey. Burnuma petrol, gaz ve naylon kokusu geldi ve bir adrenalin dalgası beni üşüttü. Etrafımızdaydılar. Tanrı bizi korusun, çok erken yere inmiştik.

Kalbim küt küt atarken başımı çevirmeye korkarak sessiz yeşile baktım. Bir yaprak yere düştü ve Nick'in uyanmaması için dua ettim. Kimseyi göremiyordum ama onları duyabiliyordum. Sanki önümden hayaletler geçiyordu, kokuları dışında sessiz ve görünmezlerdi.

Gözlerim güneşin pürüzsüz tenimde parladığı yere kaydı. Ayaklarımı bir titreme aldı ve kendimi hareket etmemek için zorladım. Onlardan iki tane vardı, biri iki, diğeri dört ayaklıydı. Onların adadaki Weres'ler değil, Mackinac Adası'ndan gelen teknelerdeki Weres'ler olduğunu düşündüm; uniformaları devlet malı gibiydi ve teçhizatları daha agresifti.

Uzun boylu Yaratık pis koku karşısında yüzünü buruşturdu ve dört ayaklı olan onun bacağını dürtüp burnuyla sessizce işaret ettiğinde gözlerimi boşluğa diktim. Bir fısıltıyla, yakasına takılı telsizi kullanarak kontrol etti. Otuz metre ötede açılan bir kanalın patırtısı duyuldu ve uzaktaki kahverengi ve yeşil bir gölgenin durup ne bulduklarını görmek için beklediğini gördüm.

Kahretsin. Onlardan bir sıra vardı. Eğer bulunursak, savaşacağım iki Weres değil, bir müfreze olacaktı.

Jeep kelimesini duydum ama sevinç yoktu, bu yüzden Jenks'in hâlâ kaçak olduğunu düşündüm. Ancak şimdi iki Kurt açıklığa girdi, kürklü olan kırık sıçrama toplarını ve Aretha ile sürüsünün uyku zamanı büyüsunü bozmak için tuzlu suyla ıslatıldığı üç nemli noktayı buldu. Diğer geyiğin yattığı yere dokundu. Başını kaldırdı, gözleri doğrudan geyiğe bakıyordu. Bizi gördüğünü düşünerek paniğe kapıldım ama bir klik sesiyle dört ayağı üzerindeki Were'nin dikkatini çekti. Birlikte saldırıya uğradığımız açıklığa baktılar ve vücut işaretleriyle neler olmuş olabileceğini tartıştılar. Geyikten kaçındılar.

Çılgılık atan alakargalar yaklaştı, görünmeyen çizgiyi takip ederek devam edene kadar bir an için tam tepelerinden seslendiler. Kürklü olan dişlerini sıktı ve diğer ayağa kalktı. Cebinden kırmızı bir bayrak çıkararak yere sapladı ve açıklığı işaretledi. Sessizce daha içerilere doğru ilerlediler. Yumuşak bir bez sürtünme sesi duyuldu, sonra hiçbir şey olmadı.

Kan beynime sıçradı. Orada yatıp bizi geçmelerini beklemek, hayatımda yaptığım en korkutucu şeylerden biriydi. Jays'in sesi azaldı ve ben nefes verdim, nefes almaya başladım.

Jenks'i beklerken, düşüncelerim istilacı Weres'in gösterdiği yumuşak eminliğe geri döndü. Sinsi tereddütleri, az önce kaçtığım üç sürünün acımasızlığını daha da öne çıkarıyordu. Wereler vahşi değillerdi -sadece değillerdi- ve beni çınlatan çirkin vahşiliklerini hatırlayınca bir endişe dalgası hissettim. Bu onların bir dövüş görmek istemesinden daha fazlasıydı. Farklı bir tür gibiydiler, daha genç ve daha tehlikeliydiler, alfaların onlara verdiği kontrolden yoksundular. Cincy'deki kendini beğenmiş bir Were sürüsünün başına açabileceği belalar tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Inderlanderlar ve insanların bir arada yaşayabilmesinin tek nedeni, herkesin sosyal düzendeki yerini bilmesiydi.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki Jenks tepemdeki ağaçtan indiğinde şaşkınlıktan havladım.

"Vay anasını," diye fısıldadı, gözleri dans ediyordu. "Seni gördüğünden emindim. Kahretsin, o geyik bir perinin kışını silmesinden daha kötü kokuyor. Hadi gidelim buradan."

Daha fazla aynı fikirde olamazdım ve Werelerin toparlanmakta buldukları güç hakkındaki rahatsız edici düşüncelerimi bir kenara bırakarak sığınağımdan sürünerek çıktım ve acelemle Nick'in üzerinden atladım. Gözleri parlayarak açıldı ve Jenks'i gördükten sonra bir dirseğinin üzerine çıktı, yapraklar geyiğin cam gibi gözlerini gizlemek için düşüyordu. "Uyuyakalmışım," dedi utanmış bir sesle. "Özür dilerim."

"Onların hattının gerisindeyiz." Jenks ayağa kalkmasına yardım etmeyi teklif etmedi ve Nick takozu destek olarak kullanarak yavaşça ayağa kalkarken ben de bekledim. Elleri şişmişti ve bazı yanıkların üzerinde yumuşak bir nem parıltısı vardı, üzerlerine yaprak parçaları yapışmıştı. Jenks'e daha nazik olması için mırıldandım ama o bana bakmadı, yola doğru öncü rolü oynamaya başladı.

İlerlerken istilacı Werelerin geçişine dair kanıt bulmaya çalıştım ama hiçbir şey göremedim. Nick arkamda tökezledi, ölü geyik kokuyordu ve ben de onun için kolay olacak bir yol seçmeye çalıştım. Orman incelip de yola çıktığımızda nefes alış veriş zorlaştı. Hızlı bir hamleyle karşıya geçtik ve orman tekrar kapandı.

Jenks kurt kulağıma neredeyse sessiz geliyordu ve ben de oldukça sessizdim. Nick denedi ama her yanlış adımda dallar ve yapraklar tökezleyerek kırılıyordu. Yalınayak olmanın bir faydası olmamıştı ve neden birinin botlarını almadığımızı merak ediyordum. Birkaç dakika sonra koşarak Jenks'in yanına gittim ve yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için uzaklaşmadan önce periye anlamlı kılmaya çalıştığım bir bakış attım. Ses ormanda sanıldığı kadar iyi yayılmıyordu ve yakınlarda kimse olmadığı sürece Nick istediği kadar gürültü yapabiliirdi.

"Rache," diye tısladı Jenks ben koşar adım giderken. "İzcilik mi oynuyorsun?" diye tahmin etti ve ben de başımı kurtlara benzemeyen bir şekilde salladım. Nick nefes nefese onunla birlikte geldi. Ölü bir ağaca yaslandı, ağaç da hemen bir silah sesiyle kırıldı.

Jenks üstü örtülü bir tiksintiyle ona küfrederken ben de çalılıkların arasına daldım ve Nick'in tökezlediğini artık duyamayınca sola doğru ilerlemeye başladım. Önümüzde bir yerde dalgıç malzemelerimiz vardı. Belki Yuvarlak Ada'da saklanabilirdik. Tabii bir mucize eseri Marshal hâlâ orada değilse. Öyle olmaması için dua ettim, böyle bir seçim yapmak zorunda kalmak istemiyordum.

Jenks ve Nick'in ilerleyişi benimkinin belki üçte biri kadardı ve çok geçmeden tam bir tur attım ve hiçbir şey bulamadım. Başladım.

Bir kulağım onların ilerleyişinde, diğer kulağım önümdeki ormandaydı. Beklediğimden kısa bir süre sonra yaprakların arasından süzülen yeşil ışık parladı ve sörf gibi görünen bir ses duydum. Ama kalbim neredeyse duracaktı. Sörf sandığım şeyin tıslamasının radyo paraziti olduğunu fark ettim.

"Telsiz sessizlikleri devam ediyor," dedi bir ses ve ben donakaldım, bir pençemi kaldırıp yavaşça çömelirken tüm kaslarım protesto ediyordu. Arka planda suya karşı yankılanan tek tük gümbürtüler vardı. Buranın marina değil de geldiğimiz yer olduğundan emindim. Brett teknemizi bulamadıklarını söylemişti, bu da dalış malzemelerini de bulamadıkları anlamına geliyordu. Duyduğumuz altı tekne olmalı. *Harika. Sadece harika. Kızartma tavasından çıkıp hükümetin kontrolüne girdik.*

Daha yüksek, erkeksi bir ses telsizden, "Onu geri alamadılar," dedi. "Üçüncü hava tankı ve teçhizat muhtemelen size doğru geldiğini söylüyor. Botları kıyıdaki kıvrımın arkasına götürün ve gözcülük yapın. Şansınız yaver giderse üzerinize doğru gelirler. Eğer onu geri alırsanız, beklemeyin. Dışarı çıkın ve sudan telsizle haber verin."

"Emredersiniz efendim," dedi Were ve telsiz bir tıslama sesine geri çekildi.

Kahretsin, diye düşündüm. Tankları sudan görmüşler ve tam da ayrılmamız gereken yere inmişlerdi. Ada Weres'inin yaptığı her şeyi biliyorlardı, bizi geri kazanma çabalarını dinlemişlerdi. Başka biri de Nick'i istiyordu. *Bu şeytan da neydi böyle?*

Nefes nefese kalmamaya çalıştım, onları fark etmeye çalışırken başım dönüyordu. Yeşil bir taşra şapkası ve temiz traşlı bir yüz gözüme ilişti. Arkalarındaki gürültü, alınan kararlarla birlikte daha da arttı ve ben korktum. Yavaşça geri çekildim, artık sesleri duymayana kadar ayaklarımı dikkatlice yere koydum. Kuyruğumu kısıtarak Jenks'e doğru ilerledim.

Onları bir arada buldum, Jenks Nick'in dirseğinden tutup devrilmiş sopaların üzerinden geçmesine yardım ederken biraz daha uyumlu görünüyordu. Nick seksen yaşında bir adam gibi hareket ediyordu, başı eğikti ve dengesini sağlamaya çalışıyordu. Jenks beni duydu ve onları durdurdu. "Sorun mu var?" diye mırıldandı.

Başımı salladım ve Nick sakalının arkasından umutsuzca bakarak inledi.

"Kapa çenenin," diye fısıldadı Jenks ve ben ağrıyan ön patimi endişeyle

kaydırdım. "Göster bana," dedi Jenks ve Nick'i kendi başının çaresine

bakması için bırakarak onu

Benim yerime. Fırça büyüdükçe Jenks'in hareketleri yavaşlıyor, neredeyse baştan çıkarıcı bir hal alıyordu.

çalıların kenarındaki bir ağacın yanına çömelene kadar adanın kenarında daha da kalınlaştı.

Büyük perinin yanına yerleştim, sudan gelen serin havanın tadını çıkarırken nefes nefese kaldım. "Marshal gitti," dedi Jenks, bakış açısı benimkinden daha yüksekti. "İyi adam. Yarı otomatik silahları olan dört Were var.... Şu ağacın gölgesindeki kürklü bir Were olabilir. Her halükarda, teçhizatımız gitmiş. Muhtemelen teknelerden birinde." Gözleri kısıldı. "Tink'in külotu, eğer ben olsaydım, oraya uçup bakabilirdim ya da kendilerini vurmalarını sağlayabilirdim ya da gözlerine bir diken batırabilirdim. Herkesle aynı boyda olduğun halde bunu nasıl yapıyorsun Rache?"

Dişlerimi ayırdım ve ona köpek dişi gibi sııttım.

Jenks ağırlığını ayarladı, gözlerini kayalık kıyıya çekilmiş teknelerle dolu huzurlu sahile dikti. İki adam nöbet tutarken, iki adam da ilk tekneyi hareket ettirmeye hazırlanıyordu. "Bir fikrim var," diye fısıldadı. "Sen şu dalgakıran kaya yığınının yanına git, onlar sana bakarken ben de arkalarından dolanıp bir güzel pataklayayım."

Gözleri parlıyordu ve planın gevşekliğinden hoşlanmasam da kendine olan güveni hoşuma gitmişti. Ve fazla seçeneğimiz olmadığı için kulaklarımı oynattım.

"Güzel," diye fısıldadı Jenks. "Onlar seni görmeden önce ıslan ki kırmızı değil siyah görünesin."

Bana yarı otomatik silahları olan dört Weres'ten bir tekne değil de öğretmenin elmasını çalmayı planlıyormuş gibi görünen bir gülümseme atan Jenks, Nick'e planı anlatmak için geri çekildi. Çalıların arasından geçerek dışarı çıktım. Nabzım hızlanmıştı. Yem olmaktan hoşlanmıyordum ama sahili muhtemelen dört saniyede geçebileceğim için Jenks'in yardımına gelmek zor olmayacaktı.

Sörf çizgisiyle aramdaki taşlık kumsalın genişliği karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Güneş suyun üzerinde pırıl pırıldı ve dalgalar girintinin hafif korumasının ötesinde zorlu görünüyordu. Silahlı iki Weres ormana bakıyordu, diğer ikisi ise ilk tekneyi hareket ettirmeye hazırlanıyordu, tehdit oluşturacak kadar yaklaşımadan çok önce sudan gelenleri duyacaklarından emindiler. Haklıydılar da.

Son bir yavaş nefes aldım ve koşar adım dışarı çıktım, soğuk suyun içine doğru yürüdüm ve yuvarlandım. Marshal'ın tılsımı olmadan su donduğu için nefes alma ihtiyacımı hemen kaybettim. İlk hissim, bu ikinci Weres grubuna sahip olmanın

Eşyalarımızı görmek kötü şansın muhtemelen iyi şansa dönüşmesiydi. Nick bu kadar soğuk suda hayatta kalamazdı ve şimdi Jenks ve ben sadece beş kişiyi halletmek zorunda kalacaktık, marinada bizi bekleyenleri değil.

Dikkatimi çeken bir havlama duydum ve başımı kaldırıp ürkmüş bir kurt gibi kıpırdamadan durdum. Ama yine de donup kalacaktım. Dördü silahlı, biri dişli beş kişi beni izliyordu. Sanırım beni en çok korkutan bu sonuncusuydu. Kahretsin, çok büyüktü.

Nabzım hızla atıyordu. Ormandan başka gidecek yerim yoktu ve bir kurttan fazlası olduğum anlaşılırsa saniyeler içinde peşime düşerlerdi. Neyse ki yüzlerindeki ifade şüpheli değil meraklıydı.

Arkalarındaki küçük bir hareket Jenks'e dönüştü ve onu izlemek için içgüdülerimle savaştım, bunun yerine kulaklarımı diktim ve piknik yemeğindeki eti bana atıp atmayacaklarını merak ediyormuş gibi onlara baktım.

Adamlar usulca konuşuyorlardı, elleri silahlarının üzerindeydi. İkisi beni yiyeceklerle yaklaştırmak istedi ve kürklü olana beni korkutmadan geri çekilmesini söylediler.

Aptallar, diye düşündüm, Jenks arkalarından üzerlerine düştüğünde onlara hiç acımadım. Çılgınca çılgınlık atarak yapraktan yapılma sopasını savurdu ve daha diğerleri saldırı altında olduklarını anlamadan ilkinin bayılttı. Harekete geçtim, sudan kurtulana kadar kendimi pekmezin içindeymişim gibi hissettim. Jenks dövüşürken bulanıktı ama benim endişelendiğim kürklü Were'ydi ve kayalık sahilde koşarak kendimi onun arka tarafına attım.

Şimdi bile anlamıyorlardı ve beni üzerinde bulunca şaşırarak bir çılgınlıkla döndü.

Hırslayarak uzaklaştım, tüylerim diken diken oldu. Kısa bir farkındalık havlamasıyla öne fırladı, kulaklarını geriye attı. Vay anasını, kocaman bir şeydi, neredeyse şu anki ağırlığının dört katıydı. Omurgam protesto ederek geri sıçradım, tek amacım dişlerinin arasında kalmamaktı.

Başımın belada olduğunu hemen anladım. Aramıza mesafe koyamazdım. Pam koreografisi yapılmış bir dansçı gibi dövüşmüştü. Bu adam askerdi ve benden çok daha üstündü. İçime korku düştü ve yönümü düzensiz bir şekilde değiştirdim, kayalık kumsalda zikzaklar çizdim, morarmış ayağım pürüzsüz taşlarda kaydı. Büyük bir pençe bana çarptı ve yere yuvarlandım.

Adrenalin salgılanmaya başladı ve üzerime düştüğünde ılık çaldım. Sırt üstü yatarken yüzünü pençeledim ve kıpırdanmaya çalıştım. Nefesi sıcaktı ve dilinde bir yonca dövmesi vardı.

"Yeter!" Jenks bağırdı ama kısa bir silah patlaması onu üzerimden çekene kadar ikimiz de aldırış etmedik.

Nefes nefese ayağa fırladım. Üç adam baygındı, başlarından kan akıyordu. Dördüncüsü suratsız görünüyordu ama sağlam dayak yemişti. Jenks tek başına duruyordu. Güneş siyah taytının ve sarı buklelerinin üzerinde parlıyordu ve elindeki yarı otomatik silah Peter Pan pozuna biraz tehdit katıyordu.

"Nick!" diye bağırdı, silahı havaya kaldırarak. "Buraya gel. Onları bir saniye izlemeni istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun, beyinsiz?"

Nick yalpalayarak dışarı çıkınca iki Kurtadam gerildi ama Jenks'in tehdidi karşısında kıpırdamadan durdular. Jenks Nick'e silahını uzattığında tekrar yer değiştirdiler, Nick silahı belirgin bir şekilde daha az ustalıkla tutarken kendi aralarında bakiştılar.

Yüzleri çirkin, arkalarına yaslanmış, açıkça bekliyorlardı.

Silah sesleriyle birlikte kıyametin kopmasına sadece birkaç dakika kalmıştı ve Nick onları kas yorgunluğuyla titreyerek hareketsiz tutarken, Jenks bir tekne hariç hepsinin bujilerini sökerek bulabildiği tüm silahlarla birlikte suya fırlattı.

"Rache?" dedi, seçtiği tekneyi işaret ederek ve ben de isteyerek üzerine atladım, tırnaklarım fiberglas güvertede sekiyordu. Kayarak kokpite ve sahte çim halıya düştüm. Teçhizatımız ve ıslak giysilerimiz hoş bir sürprizdi. Onların kaybının kredi kartı bakiyeme ne yapacağını öğrenmeyi dört gözle beklemiyordum. Marshal memnun olacaktı.

Sırada Nick vardı, kenara doğru ilerledi ve Jenks'e silahını uzattı. Dişlerinin arasında çatlamış dudağıyla, sahildeki telsizden gelen bilgi talepleri yoğunlaştıkça motoru çalıştırdı.

Hâlâ suyun içinde olan Jenks bir eliyle tekneyi dışarı iterken diğer eliyle silahını onlara doğrulttu. Kendini bir takla atarak teknenin pruvasına doğru fırlattığında ağızım açık kaldı. Yarı otomatik silah nişanını hiç kaybetmedi. İki Weres gözlerini kırıştırdı ama hareket etmedi. "Cerberus adına, nesin sen?" diye sordu biri, açıkça şok olmuştu.

"Ben Jenks!" diye karşılık verdi, belli ki geniş bir ruh hali içindeydi, onun

Nick motoru çalıştırdığında dengem bozuldu. Jenks neredeyse dsecekken bunu zarif bir harekete dönüştürdü ve kokpite kayarak yanımda durdu, silahı hâlâ doğrultulmuştu. Nick bizi rölantide çalıştırdı, sonra kolu tam gaza bastı. Sendeleyerek dengemi sağladım. Jenks bizi izleyen Weres'lere şapka çıkardı ve silahını arkamızdan fırlatarak güldü.

Geri dönen ilk Werelar dışlerini göstererek ve havlayarak ormandan çıkarken biz de hızla uzaklaştık. Birisi çoktan suyun içinde bujileri aramaya başlamıştı. şimdilik başarmıştık. Geriye kalan tek şey ağır dalgalara kapılmadan boğazdan geçmek ve halkın arasında kaybolmaktı. Bir de Nick'i nasıl güvene alacağımız meselesi vardı. Ve ben, kimliğimin aığa çıktığını ve Mississippi'nin doğusundaki her Were'nin Nick'in elimde olduğunu bildiğini görünce - heykelin nerede olduğunu kim biliyordu, heykel her neyse.

Gözlerimi kısarak rüzgâra baktım, Nick'in kurtarılmasının daha yeni başladığını fark ettiğimde nefesim kpeke bir hışımla kaçtı. Tüm bunlara değecek ne çalmış olabilir ki?

Jenks uzandı ve bizi yavaşlatmak için gaz koluna bastı. "O silahı nasıl kullanacağını nereden biliyorsun?" Nick ona sordu, sesi sertti ve elleri direksiyonda titriyordu. Parlak ışıkta sanki günlerdir görmemiş gibi gözlerini kısarak bakıyordu. Muhtemelen görmemişti.

Dalgaların üzerinde itışip kakışırken Jenks sırtıyor, her birine yanlışlıkla çarpıyordu. Bandajı düşüyordu ama ruh hali hem neşeli hem de muzafferdi. "Ah-nold," dedi, sert bir Avusturya aksanıyla ve ben kahkahalarla havladım.

Adanın arkamızdan çekilişini izledim, kimsenin bizi takip etmemesi içimi rahatlattı - henüz. Hafif tekne trafiğinde kendimizi kaybetmemiz sadece birkaç dakika, anakaraya ulaşmamız ise belki on beş dakika sürecekti. Tekneyi terk edecektik, mümkün olduğunda Marshal'a geri dönmek için teçhizatı saklayacaktık. Yanımızda Cincy'ye götürmek zorunda kalsak da umurumda değildi, eşyalarını geri alacaktı.

Jenks hızımızı biraz daha düşürdü ve Nick tekrar yükseltti. Onu suçlayamazdım ama dalgalar bizi patlamış mısır gibi sağa sola savuruyordu. Jenks, benim dört ayağım onun iki ayağına karşı olmasına rağmen itış kakışla benden daha iyi başa çıktı ve her paneli açıp her koltuğu kaldırarak karıştırmaya başladı. Bu onun peri merakıydı ve kendimi hasta hissederek Nick'e doğru yalpaladım, başımı kucağına koydum ve hızımızı yavaşlatmasını umarak ona zgn köpek yavrusu bakışı attım. İşe yaramazsa pantolonumu yakarım diye düşündüm ve onu bulduğumdan beri ilk kez gülümseyerek hızı azaltmadan önce ince bir elini başıma koydu.

"Üzgünüm Ray-ray," diye mırıldandı motorun gürültüsü arasında. "Yapamam... Geri dönemem." Sertçe yutkundu ve nefesi hızlandı. "Ama sen yaptın. Teşekkür ederim. Sana bir borcum var. Sana hayatımı borçluyum." Elleri titreyerek gözlerine baktı, plastik kaplı tekerleği sıkıca kavrayıp bıraktı. "Öldüğünü sanmıştım. Bana inanmak zorundasın."

Bıraktım. Öyle olmasaydı o gülü kavanozdaki vazoda bırakmazdı.

Jenks bir keşif çağrısı yaptı. "Aç olan var mı?" diye bağırdı rüzgârın ve motorun sesinden. "Yiyecek depolarını buldum."

Nick sarsıldı. "Açlıktan ölüyorum," dedi panik içinde omzunun üzerinden bakarken.

Jenks'in ilk çirkin yüzü Nick'in gözlerini gördüğünde boşaldı. "Evet," dedi usulca, Nick'e hareket etmesini işaret ederek. "Sanırım öylesin. Sen yemeğini ye. Ben sürerim."

Yoldan çekilmek için yardımcı pilot koltuğuna atladım ve Nick tekneyi kavrayarak ve dalgaların vuruşuyla titreyerek dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Arka sıraya doğru yalpaladı, Jenks'in bulduğu yün battaniyeyi omuzlarına yerleştirmek için biraz zaman harcadıktan sonra yerleşti ve tırnakları yırtıldığı için enerji çubuklarını dişleriyle yırtarak açtı.

Jenks dümenin arkasındaki yerini aldı. Tekneyi hafifçe köprüye doğru çevirdi ve sürüş yumuşadı. Pürüzsüz yüzündeki duygu oyunlarını izledim. Nick'in oğlunu yoldan çıkardığı için mihrapta terk edilmiş bir trol kadar kızgın olduğunu biliyordum ama Nick'in dövüldüğünü, hırpalandığını ve o aptal ambalajı bile zor açacak kadar zayıf düştüğünü görünce onun için üzülmemek elde değildi.

Jenks'in biraz rahatlamasını isteyerek başımı kucağına koydum ve ona baktım.

"Bana öyle bakma, Rache," dedi Jenks, gözleri yaklaşmakta olan kıyı şeridini tarayarak daha önce olası bir iniş noktası olarak planladığımız köhne marinayı arıyordu. "Bunu Nick'e yaptığını gördüm ve bana sökmez. Elli dört çocuğum var ve işe yaramayacak."

Derin bir iç çekerek kurt kaşlarımı kaldırdım. Yeterince eminim, aşağı baktı.

"Tink'in külotu," diye mırıldandı. "Tamam. Daha nazik olacağım. Ama iyileşir iyileşmez onu yumruklayacağım."

Memnuniyetle başımı kaldırdım ve yanağını yaladım.

"Yapma bunu," diye mırıldanarak ıslaklığı sildi. Ama utancı anlayışla karıştı.

Bununla yetinecektim, ama geri çekilip Nick'in benim için şu devlet malı enerji barlarından birini açıp açmayacağına bakamadan Jenks ayağa kalktı, bir eli direksiyonda, diğeri kasketini başına dayamıştı. "Ah, Rache?" dedi motorun gürültüsü ve rüzgârın fırtınası arasında. "Senin gözlerin benimkilerden daha iyi görüyor olabilir. İskeledeki Ivy mi?"

On yedi

Gözlerimi rüzgâra dikerek yardımcı pilot koltuğuna oturdum ve rıhtımdaki onlarca yıllık paslı benzin pompalarının netleşmesini izledim. Ivy kısa siyah saçlarında parlayan güneşle ayakta duruyor, bir kazığa rahatça yaslanıyordu. Kot pantolon ve uzun bir kazak giymişti ama botları ve gözlükleriyle hem şık hem de sinirli görünmeyi başarıyordu. Yanında huysuz, yaşlı bir adam vardı ve Cincinnati'de ne yanlış gitmişti de gelip beni almak zorunda kalmıştı diye içimi bir endişe kapladı. *Tabii bununla başa çıkamayacağımı düşündüğü için gelmediyse.*

Yanındaki adam solmuş tulumunun içinde hem gergin hem de heyecanlı görünüyordu, esinti ekose paltosunu rüzgâra karşı açarken dikkatli bir şekilde bir metre uzakta duruyordu. Muhtemelen burada pek fazla canlı vampir bulunmuyordu ve açıkça görülüyordu ki adam temkinli olmaktan çok meraklıydı.

Jenks hızımızı azalttı ve kıyıdan gelen sesleri duyabiliyordum. Duygularım bir uçtan diğerine savruluyordu. Eğer Ivy bunu yapamayacağımı düşündüğü için geldiyse, o kadar iyi gitmese bile çok kızacaktım. Eğer evde bir sorun olduğu için buraya geldiyse, endişelenecektim. Cincinnati'den bile ayrılamadığını sanıyordum, yani her neyse, kötü bir şey olmalı.

Tekne yavaşladıkça ağırlığım yer değiştirdi ve endişeyle kıpırdandım. Jenks gazı rölantiye aldı ve yaklaşmaya başladık. "Buraya bağlayabilir miyiz?" diye bağırdı muhtemelen marinanın müdürü olan adama.

"Emin olabilirsiniz!" diye karşılık verdi, sesi yüksek ve heyecanlıydı. "Onu hemen elli üç numaraya götür. Arkadaşınız parasını ödedi bile." Gitmemizi istediği yeri işaret etti, telaşlı görünüyordu. "Ne kadar büyük bir köpeğiniz var. Boğazın bu tarafında tasma yasağımız var."

Ivy'nin beni bir kurt olarak gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum ama güneş gözlüklerinin arkasındaki ifadesi eğleniyordu, sanki her şey büyük bir şakaymış gibiydi.

"Yerleşince aşağıya gel," dedi adam, tereddüt ederek.

Nick'in battaniyesinin altında kamburlaştığını gördü. "Seni kaydettirmem gerekiyor."

Harika. Burada olduğumuzun kanıtı.

Ivy çoktan boş rıhtımda adamın gösterdiği yere doğru yürümeye başlamıştı. Arkamda Nick ayaklarını sürüyerek yanaşma halatlarını buluyor ve tamponları yanlara fırlatıyordu. "Daha önce hiç tekne yanaştırdın mı?" diye sordu Jenks'e.

"Hayır, ama şu ana kadar iyi gidiyorum."

İki adam her şeyi çözerken ben olduğum yerde kaldım, ani motor patlamaları ve ileri ya da geri gitme çağrılarıyla kızığa girmemizi kolaylaştırdılar. Ivy rıhtımda durup izledi, birkaç kişi de teknelerini suya indirmeye hazırlanıyordu. Gergin bir şekilde teknenin en alt kısmına saklandım. Ada Weres'i ve tekneyi çaldığımız Weres bizi takip edecekti ve büyük kırmızı bir köpek de unutulmazdı. Ödünç aldığımız tekneyle aramıza mesafe koymaya başlamalıydık.

Jenks motoru durdurup kendini dışarı attı ve arka tarafı bağlamak için ahşap iskeleye hafifçe indi. Ivy pruvayı bağladığı yerde çömeldiği yerden kalktı. "Tink'in sözleşmeli cehenneminde burada ne yapıyorsun?" dedi Jenks ve sonra teknelerinin altını zımparalayan yakınlardaki insanlara baktı. "Bununla başa çıkamayacağımızı mı düşündün?" diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

Ivy kaşlarını çatı. "Güzel yara bandı, Jenks," dedi alaycı bir tavırla ve ona dokunmak için uzandı. "Artık ısıracak kadar büyüdün sivrisinek, o yüzden kapa çeneni."

"Önce beni yakalamanız gerekirdi," dedi yüzü kızararak. "Bize biraz kredi ver. Sadece bir takılma ve sürüklenme oldu."

Ona rahatlamasını söyleyecektim ama düşüncelerim aynı soru etrafında dönüyordu. Kızgın olduğu her halinden belli olan Ivy, kimsenin takılıp düşmemesi için ipi kenara itti. "Merhaba Nick," dedi bakışlarını onun battaniyeye sarınmış, çıplak ayaklı, kambur formunda gezdirerek. "Biri tekneni mi sallıyor?"

Onun onaylamayan bakışları altında Nick boyunu uzatmaya çalıştı ama homurdanarak hareketi kısa kesti. Berbat görünüyordu. Sakalı iğrençti, saçları yağlıydı ve rüzgârın uzaklaştıramadığı kokusu da keskinleşmişti. "Merhaba Ivy," diye homurdandı. "Piscary seni şekerleme almaya mı gönderdi?"

Sertleşerek döndü. Ölümsüz vampiri hatırlayınca nabzım hızlandı. Burada olmamalıydı. Ödenecek bir bedel olacaktı,

Bu da bana Jenks ve beni kontrol etmesinden daha fazlası olduğunu düşündürdü. Hepsi buysa arayabilirdi.

Jenks'in dikkatini çekmek için küçük bir havlama sesi çıkardım ama ani endişesinden onun da aynı sonuca vardığı belliydi. Elleri kalçalarında, soracaktı gibi bir nefes aldı, Nick'e baktı, sonra bıraktı. "Hey, Ivy," dedi, çok daha kibar bir sesle. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ivy onun bakışlarını takip ederek adanın ufukta bıraktığı lekeye baktı. "Ateşli misin?" diye sordu ve adam başını sallayınca, "O zaman onu minibüse bindirelim," diye ekledi.

Sonunda hareket ediyorduk.

"Minibüsü getirdin mi?" Jenks tekrar tekneye atladı, ayaklarımın altındaki fiberglas zar zor titriyordu. "Burada olduğumuzu nereden biliyordun?"

"Motelinizi bulana kadar arabayla dolaştım," dedi, gözleri bendeydi. "Kasaba o kadar büyük değil. Kist'in Corvette'ini odanızın karşısındaki restorana park ettim."

En azından birbirlerine iyi davranıyorlardı. Üzerime bir şeyler giymek ve üzerimi değiştirmek için biraz zaman istiyordum ve eğer Ivy minibüsü getirdiyse -ki aceleyle kaçmamız gerekirse diye onu da hazırlamıştık- o zaman çok daha iyiydi. Mesafeyi ölçmek için başımı sallarken, tırnaklarım titreyerek iskeleye atladım. Girişin karşısındaki teknelerinin altını zımparalayan insanlardan bir *Ooooh* takdir sesi geldi ve kulaklarımı önce geriye sonra ileriye doğru salladım.

"Kayıt yaptırmam gerekiyor," dedi Jenks, sanki bundan gurur duyuyormuş gibi, sonra duraksadı, az önceki kızgınlığı gitmişti. "Burada olmana sevindim," diyerek beni şaşırttı. "O artık araba kullanamıyor ve ben de direksiyonunda beyin fukarası olan bir arabaya binmem."

"Bu kadar yeter!" Agresif havlamalar şeklinde bağırdım. Tüm marina bunu fark etti. Süzülerek, iyi bir köpek gibi nemli tahtaların üzerine çöktüm. Günlerden Salı'ydı ama Anma Günü'nden önceki son Salı olduğu için teknelerinde çalışan birkaç emekli vardı.

Jenks kıs kıs güldü. Gösterişli bir adımla kuş benekli liman müdürünün ofisine yöneldi. Ivy'nin neden orada olduğunu hâlâ bilmiyordum ve muhtemelen Nick dinlediği sürece de bilmeyecektim.

Rıhtımda, Ivy tek dizinin üzerine çöktü ve gözlerime bakarak

rahatsız edici. Kulak memelerinde yeni bir altın ışıltısı vardı. *Ne zaman küpe takmaya başlamıştı?*

"İyi misin?" diye sordu, sanki gerçekten ben olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi. Onu terslemek için yerimden kıpırdandım ve o da boynumdaki kürkü tutarak beni kavradı. "Islaksın," dedi, parmaklarının sıcaklığı kürkün altındaki nemli tenimi buluyordu. Bir ağız dolusu kötü dışın kolunu ıskalamış olması hiçbir etki yaratmamış gibi görünüyordu. "Minibüste bir battaniye var. Üstünü değiştirmek ister misin?"

Telaşla yavaşça geri çektim ve bu sefer bıraktı. Başımı salladım, Nick'e bakmak için döndüm. Dikkatimin üzerinde olduğunu görünce, yanmış giysilerini saklamak için battaniyeyi daha sıkı çekti, titriyordu. Ivy ile konuşmak istiyordum ama herkesin görebileceği bir yerde cadıyı çevirecek değildim. Çevredeki insanların onun büyük bir köpekle konuşmasını izlemesi yeterince kötüydü.

"Hadi buradan gidelim," diyerek ayağa kalktı ve tekneye adım attı. "Sana yardım edeyim... dalgıç kıyafetlerini?" diye bitirdi muşambayı çektikten sonra. Gözleri benimkilere kaydı. "Dalabiliyor musun?" diye sordu, ben de bir kurt ne kadar omuz silkebilirse o kadar omuz silktim.

Ivy sert bir hareketle, teknenin aynı üç metrelik bölümünü zımparalamaya devam eden meraklı insanlar görmeden önce kapağı geri çekti. Önce bana, sonra Jenks'in bulunduğu kulübeye baktı, benimle yalnız konuşmak istiyordu. "Hey, Nick," dedi, sesinde bir tehdit şeridi vardı. "Bunu toparlamak biraz zaman alacak. Burada tekneleri olan insanlar için tesisler var. Biz minibüsü yüklerken düş almak ister misin?"

Nick'in uzun yüzü dudakları ayrılırken daha da uzadı. "Rahat olup olmadığım neden umurunda?"

Her zamanki gibi, Ivy alay etti. "İstemiyorum. Kokuyorsun ve minibüsü kokutmanı istemiyorum."

Kaşları çatılmış bir halde rıhtımdaki kulübeye baktı. "Hey, ihtiyar!" diye bağırdı, sesi limandaki düz suda yankılanırken Jenks başını rıhtımdaki ofisten çıkardı. "Ona bir düş ısmarlar mısın? Zamanımız var."

Biz yapmadık ama Jenks başıyla onayladı ve içeri girerek gözden kayboldu. Benim kurt kaşlarım çatıldı ve Nick de mutlu görünmüyordu, muhtemelen bir an için ondan kurtulduğumuzu tahmin ediyordu. Bir yastığı kaldırarak, geri dönen bir Were'nin giymesi için saklanmış bir çift gri flanel hükümet görünümlü eşofman altı ve on bir numara spor ayakkabı çıkardı. Muhtemelen çok küçük gelecekti ama giydiklerinden daha iyiydi. Battaniyesinin altında kambur duruyordu.

Teknenin kenarına doğru sendeleyerek ilerledi ve yolunu kapattığı için Ivy'nin önünde durdu.

"Sen şanslı bir piçsin," dedi elini kalçasına koyarak. "Seni çürümeye terk ederdim."

Elleriyle battaniyesini kapatarak kadının yanından geçti. "Umurumda olup olmadığını sor."

Ivy bir yorumla geri dönmek için kendini topladı ama sonra kendini dışarı çekmek için bir kazığa uzandı ve battaniye kayarak yanık izlerini gösterdi. Dehşete düşmüş bir halde bakışlarıyla karşılaştı.

Onun gördüğünden habersiz olan Nick, eşyalarını sıkı sıkıya tuttu ve düşaat eden mavi harfli tabelayı takip ederek yakındaki bir kül blok binaya doğru titizlikle ilerledi. Liman müdürü elinde plastik bir jetonla ofisinden çıktı. Adam Nick'e bir kalıp sabun verip omzuna sempatik bir dokunuşta bulunurken, Jenks yavaş adımlarla bize doğru ilerledi.

Nick'in cılız, hırpalanmış silueti köşede kayboldu, çıplak ayakları çimentoya çarpıyordu. Döndüğümde Ivy'yi kaptan koltuğunun yanında buldum. "Tanrım, ona ne yapmışlar?" diye fısıldadı.

Konuşabilirmişim gibi mi?

Jenks üstümüzdeki rıhtımda garip bir şekilde durdu ve gözlerini kısarak adaya baktı. "Düş alması için vaktimiz yok," dedi klan şapkasını düzeltirken, yara bandı gitmişti. Amblemi gizlemek için şapkayı ters çevirmişti ve ona çok yakışmıştı. Muhtemelen yeni bir trend başlatacaktı.

"Kisten'in minibüsüne böyle kokarak binemez." Ivy'nin bakışları malzemeleri saklayan muşambaya gitti. "Bunlarla ne yapmak istiyorsun?"

Jenks yönlendirmek için bana baktı, ben de ofladım. "Getir onları," dedi. "Marshal onları geri isteyecektir. Yine de temizlenene kadar onları tutmamızı öneririm."

"Marshal?" Ivy sordu.

Jenks sırtarak muşambayı sınırlı zemin alanına yeniden yerleştirdi ve ekipmanları üzerine taşımaya başladı. "Rachel'ın tatlı diliyle ekipmanlarını kiralamamıza izin verdiği yerel bir cadı. İyi bir adam. Bu iş bittiğinde Rachel'la bir randevuları var."

Ben sızlandım ve Jenks güldü. Ivy eğlenmedi ve kaptan koltuğundan kalktı, hiçbir şey söylemedi ve muşambanın askısına malzemeleri istiflemeye yardım ederken bakışlarımı kaçırdı. Onun vampir gücü ve Jenks'in peri dayanıklılığı sayesinde muşambayı tüm teçhizatla birlikte rıhtıma kaldırdılar, izleyenler içinde ne olduğunu anlamadı bile.

Ben rıhtımda oturup olanları izlerken Jenks ve Ivy temizlik bahanesiyle tekneyi parmak izlerinden arındırdılar. Hava muşambalarını yerlerine oturttarak baş taraftan kış tarafa doğru ilerlediler ve içinde bulunduğumuza dair her türlü izi ortadan kaldırdılar. En son ayrılan Jenks oldu ve Ivy'nin gözlerinin takdirle açılmasına neden olan atletik bir zarafet gösterisiyle rıhtıma atlayıp yanıma indi.

"Gördüğüm kadarıyla insan bacaklarını almışsın," diye mırıldandı ve muşambanın bir ucundan tuttu. Jenks sırttı ve sanki rulo halindeki muşamba bir soğutucudan daha ağır değilmiş gibi görünerek ikisi birlikte minibüse doğru ilerlediler. Ben asık suratlı ve huysuz bir şekilde arkalarından gittim. Neredeyse yirmi dört saattir ayaktaydım, yorgun ve açtım. Eğer içlerinden biri bana tasma takmaya kalkarsa, o kişiyi alaşağı edecektim.

Jenks çakıllı otoparka vardıklarında adımlarını hızlandırdı, öğleden sonra uykusunu kaçırmış olmasına rağmen keyfi yerindeydi. "Buraya geleceğimizi nereden biliyordun?" dedi, elindeki bohçayı bırakıp minibüsün yan kapısını sert bir gıcırtyla açarken.

"Baba!" Jax çığlık atarak etrafımızda daireler çizmeye başladı. "Nasıl gitti? Nick nerede? Onu gördün mü? Öldü mü? Vay canına! Bayan Morgan bir kurt!"

"Ah," dedi Jenks, "onu yakaladık. Duşta. Leş gibi kokuyor."

Minibüse atlamaya gittim, Rex bana bir bakış attığında durdum, turuncu bir puf topuna dönüştü ve ön koltuğun altında bir sağduyu çizgisi içinde kayboldu. *Zavallı kedicik. Onu yiyeceğimi sanıyor.*

"Hey, Bayan Morgan!" dedi küçük peri, ben kulaklarımı ona doğru sallayınca kadar başımın üzerine konarak. "Nick çok kızacak. Ivy'nin ne getirdiğini görene kadar bekle."

Jenks kaşlarını çatı. "Bu Bayan Tamwood, evlat," dedi muşambayı minibüse boşaltırken.

Jax minibüse girdi, içine tıktırdığımız eşyaların arasında dolaştı.

daha önce. Küçük peri yere doğru uçtu ve yüksek bir sesle kendisini yem olarak kullanarak Rex'i dışarı çıkarmaya çalıştı. Güneşin altında oturup izledim, kimsenin onu durdurmamasından biraz endişeliydim. Ben de üzerimi değiştirebilmek için bir şort ve gömlek istedim ama acelem vardı ve perdenin arkasındaki minibüste üzerimi değiştirebileceğimi düşündüm. Jax, Rex'i dışarı çıkarma çabalarını iğrenç tıkırtılara ve ısıklara dönüştürmüştü ve bu başımı ağrıtıyordu.

Ivy sürücü tarafındaki kapıyı çekip açtı ve içeri girdi, öğleden sonra serin esintisinin saçlarının uçlarını oynatmasına izin vermek için kapıyı aralık bıraktı. "Eve gitmeden önce Nick'i Kanada'ya götürmek ister misin, yoksa onu serbest mi bırakacaksın?"

Hasta bir yüz ifadesi takındım ama kurt olduğum için muhtemelen bir kuşu avlayacakmışım gibi görünüyordu. Artık o kadar basit değildi ama açıklamadan önce üstümü değiştirmem gerekiyordu. Minibüs cadı, peri ve sarmaşık gibi kokuyordu ve mecbur kalana kadar binmek istemedim. Bavulumu görebiliyordum ama açmak farklı bir meseleydi.

Jenks minibüse adım attı, Jax'e doğru hamle yaptı ve ıskaladı. Neredeyse yüksek sesle mırıldanarak eşyaları hepimizin sığabileceği şekilde düzenlemeye başladı, bir yandan da oğluna göz kulak oluyordu.

"Ne oldu Rachel?" Ivy dikiz aynasından beni izleyerek temkinli bir şekilde sordu. "Bir koşuyu yeni bitirmiş biri için hiç mutlu görünmüyorsun, ücretsiz olsa bile."

Jenks valizimi bir kutunun üzerine bıraktı ve açtı. "Harika geçti," dedi, genç yüzü eşyalarını karıştırırken hevesliydi. "Rache'in en iyi çalıştığı yöntem olan pantolonumuzun koltuğuyla."

"Böyle çalışmaktan nefret ediyorum," dedi Ivy ama en azından Jenks'in ellerimin olmadığını düşünmesi beni rahatlatmıştı.

"Bizi yakaladılar ama Rachel, Nick için onların alfasıyla savaşmak üzere bir anlaşma yaptı." Jenks herkesin görebilmesi için bir çift külotumu havaya kaldırdı. "Hiç bu kadar hızlı kurtlaşan bir Were görmemiştim. İnanılmazdı, Ivy. Neredeyse Rachel'in büyüğü kadar hızlıydı."

Ortak bir amaç ve tek bir Were altında birleştikleri zamanki vahşetlerini hatırlayınca içimi bir endişe kapladı. Bu beni hâlâ geriyordu. Ivy hareketsiz kaldı, sonra koltuğunda dönüp ona baktı. Kuyruğum özür dilercesine sallandı ve alnında belli belirsiz bir kırışıklık belirdi. "Anlaştık mı?"

Jenks başını salladı, uzun kollu tişört ile daha dar bir tişört arasında tereddüt etti.

atlet. "Eğer alfalarını kıstırıdıysa, Nick'i yakaladık demektir. Her şeyi görmedim çünkü beyin için bok arıyordum ama dövüşün sesi gerçek bir kurt sürüsünü getirdi. Rachel'ın dövüştüğü alfa kaçtı. Bence bu Rachel'ın kazandığı anlamına geliyor." Atletini geri giydiğinde daha rahat nefes aldım. "Alfa'larının gerçek kurtlar tarafından çiğnenmesi onun suçu değildi."

Ivy düşünceli bir şekilde nefes aldı ve tuttu. Asıl sorunu anladığını bildiğim için gözleriyle karşılaştım ve irkildim. Hızlı bir adrenalin atışı içimi titretti. "Senin kim olduğunu biliyorlar mı?" Ivy bakışlarıyla benimkileri takip ederek arkamızdaki adaya baktı.

Kadının sesindeki endişeyi duyan Jenks başı tavana değene kadar doğruldu. "Ah, kahretsin," dedi. "Eve gidemeyiz. Nick yanımızda olmasa bile bizi takip edecekler. Lanet olsun Disneyland'e! Beyin için bok nerede? Jax! Siz ikiniz ne çaldınız? Dört Were sürüsünü bizde olmadığına ya da Nick'in bize nerede olduğunu söylediğine nasıl ikna edeceğiz?"

Jax gitmişti. Babası Disney'in adını boş yere kullanmaya başladıktan üç peri kalp atışı sonra onu minibüsten çıkarken görmüştüm. Jenks kızgın bir şekilde otoparka atladı ve duşlara doğru yöneldi, kolları hareket ediyordu ve yüzü kızarmıştı. "Hey! Beyinler için saçmalık!" diye bağırdı.

Jenks'in peşinden koşmadan önce gerinerek ayağa kalktım. Önünde durup bacaklarına doğru eğilerek ona sorun olmadığını, bu son sorunu aşmanın bir yolunu bulacağımızı söylemeye çalıştığım da kayarak durdu. Jenks bana baktı, omuzları kaskatı kesilmişti. "Nazik olacağım," dedi, çenesi gergindi. "Ama gidiyoruz ve şimdi gidiyoruz. Yaprakların altına girmeli ve onlar bakmaya başlamadan önce örümceklerin üzerimizde ağ örmesini ummalıyız."

Örümceklerin onun denklemine nasıl girdiğinden emin değildim ama o duşun kapısına vururken ben de minibüse geri döndüm. Ivy motoru çalıştırdı ve ben ön yolcu koltuğuna atladığımda eğilip benim için camı açtı. Alaca tütsü kokusu üzerime sinmişti, tanıdıktı ve daha önce sadece bilinçaltımın farkında olduğu alt tonlarla zengindi. Rahatlatıcı.

Kapanan metal bir kapının gümbürtüsü dikkatimi otoparka çekti. Jenks üzgün olduğu her halinden belli olan minibüse bindi. On beş adım gerisinde Nick'i gördüm, sakalı gitmiş, saçları gri eşofmanını lekeleyecek şekilde damlıyordu. Daha iyi hareket ediyordu, başı yukarıda ve etrafına bakınıyordu. Ayakkabıların çok küçük olduğu konusunda haklıydım; hâlâ yalınayaktı, spor ayakkabıları iki parmağından sallanıyordu.

"Ona karşı çok iyisin Rachel," dedi Ivy usulca. "Çılgına dönmen gerekirdi ama dönmüyorsun. O bir yalancı ve hırsız. Ve seni incitti. Lütfen," dedi.

fısıldadı. "Ne yaptığını düşündün mü?"

Merak etme, diye düşündüm, Nick'in hayatıma geri dönmesine izin vermeyeceğimi anlatmak için kuyruğumu yere vurma zilletine katlandım. Ama onun hırpalanmış bedenini, uyuşturucu ve acıya karşı sessiz kalma isteğini hatırlayınca, ona kızgın kalmakta zorlandım.

On sekiz

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, minibüsün karyolasına oturup dehşet içinde bacaklarıma bakarken. Tüylüydüler - kurt tüyü değil, ama son altı aydır jiletimi bulamadığım bir tüy. Tamamen iğrenerek koltuk altıma bir göz attım ve sarsılarak uzaklaştım. *Bu çok iğrenç.*

"İyi misin, Rachel?" diye seslendi Ivy kamyonetin önünden ve uzun kollu siyah gömleğimi kapıştığım gibi üstümü örttüm, gerçi benimle saatte otuz beş mil hızla garip bir şekilde durup kalkarak geçen dünyanın geri kalanı arasında ağır bir perde vardı.

"Peki," dedim, aceleyle giyindim ve cilalarını kaybetmiş olmalarına rağmen tırnaklarımın neden doğru uzunlukta olduğunu merak ettim. Kızıl saçlarım ise daha uzundu ve Al geçen kış saçlarımdan bir parça kesmeden önce olduğu gibi omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. İçimden bir ses ekstra kıllı halimin Ceri'nin ayaklarının altına serilebileceğini söylüyordu. Beni geri döndürmek için laneti bozmuştu ve görünüşe göre Karanlık Çağlar'da hiç tıraş olmamışlardı.

Jenks, Jax ve Rex arkamızda Kisten'in Corvette'inde olduğu için çok şükrediyordum. Bir minibüsün arkasında giyinmek yeterince kötüydü. Bunu periler izlerken yapmak dayanılmaz olurdu. Bunu daha önce de yapmıştım. Tekrar yapmak istemedim.

Bacaklarımdaki uzun kızıl tüylerden ürpererek bir çift çorap çıkardım, keşke patiklerim olsaydı diye düşündüm. Onları giyerken yüzüm buruştu. Banyoda bir şişe Nair ile kendime ayıracak on dakika bulduğum anda bu durum değişecekti. Jenks'in neden bir bebek poposu kadar pürüzsüz görüldüğü beni aşıyordu. Belki de perilerin kafaları dışında saçları yoktu.

Kot pantolonumu çekiştirerek giydim, fermuarımın yukarı kalkarken çıkardığı ses sessizliği doldurunca telaşlandım. Yüzümü buruşturarak perdeyi kenara çektim ve saçlarımı kabarttım. Önümde köprü yükseliyor, ufuk çizgisinin büyük bir kısmını kaplıyordu. Trafik hâlâ dur-kalktı, hatta inşaat nedeniyle her iki yönde de tek şeride düştüğü için şimdi daha da sıkıştı. Ama Nick'in kamyonu boğazın karşısındaki St.

Ignace, yani oraya gidiyorduk.

"Merhaba çocuklar," dedim ön tarafı görebileceğim bir yere diz çökerek.
"Geri döndüm."

Ivy dikiz aynasından bana baktı, bakışları kıvrıkcık kırmızı buklelerimde gezindi. Nick köprü geçiş ücreti için para üstü ararken başını kaldırdı ve piyanist uzunluğundaki ellerini karıştırırken belli belirsiz bir titreme olsa da gülümsedi. Doğru miktarı bulduktan sonra arkasına yaslandı ve nemli saçlarını alnından itti.

Duş ona iyi gelmişti. Bir haftalık yoksunluktan sonra dar fiziği iyice zayıflamış, temiz traşlı yanakları çukurlaşmış ve adem elması daha belirgin hale gelmişti. Zayıf yapısı onu daha önce bilgin gösterirken, şimdi sadece sıska bırakmıştı. Gri eşofmanları üzerinde bol duruyordu ve en son ne zaman sıcak yemek yediğini merak ettim.

Yine de mavi gözleri, duş, enerji çubukları ve mesafenin katlandığı şeyle başa çıkmasına yardımcı olmasıyla zekâ parlaklığını geri kazanmıştı. Şimdilik güvendeydi.

Zihnim, kahverengi kül blokları binaya yaslanmış, tüfeğin tetiğini çekerken ağlayan kırık bir adama geri döndü.

Ivy boğazını temizledi ve ben de dikdörtgen camın ardından onun bakışlarına karşılık verdim, suçlayıcı bakışlarına omuz silkerek karşılık verdim. Ne düşündüğümü biliyordu.

"Arabaya dikkat et!" diye bağırdım ve o da dikkatini tekrar yola verdi. Önümüzdeki Toyota'nın tamponunu kıl payı sıyrarak frene bastığında ben çoktan tutunacak bir yer arıyordum. İvmenin etkisiyle öne doğru savrulurken ona ters ters baktım.

Nick kendini ön panele dayamıştı ve bakışları tiksinti dolu olsa da hiçbir şey söylemedi. Ivy neredeyse çarpmak üzere olduğumuz öfkeli sürücüye gülümsedi, sivri köpek dişlerini göstererek adamın geri çekilmesini ve herkesin iyi olduğundan emin olmak için durmadığımıza sevinmesini sağladı.

Işığın yanmasını beklerken çantama ve takılarıma uzandım. Nick'in canı yanıyordu ve buna hiç gerek yoktu. Evet, ona kızgındım ama acı çekmesinin kimseye faydası olmazdı.

İki ağrı tılsımının yumuşaklığı elime doldu ve birini yavaşça bıraktım. Bir insana dönüştüğümde beri hiç ağrım yoktu, ağrıyan sırtım ve

elim tamamen ağrısızdı. Merak ederek parmak çubuğu için daha derine indim. Bıçağın iğnesi kolayca yok oldu ve üç damlayı masaj yaparak çıkardım. Kızılağacın temiz kokusu yükseldi ve kan içine işledi.

"Ah, Rachel?" Ivy dikkatle seslendi ve ben de parmağımı ağzıma soktum.

"Ne?"

Kısa bir sessizlik oldu, sonra "Boş ver." dedi.

Pencereyi açtı ve suyun serin havası saçlarımı okşarken bir süre burada kalmaya karar verdim. Onu bir an önce eve götürmek harika bir fikirdi. Vampirler ev kadınlarıydı -yüksek bakım gerektiren, ölene kadar parti yapan, bana komik görünme yoksa seni öldürürüm diyen ev kadınlarıydı ama yine de ev kadınlarıydı. Ve bariz sebeplerden dolayı. Hâlâ neden burada olduğunu bilmiyordum. Cincinnati'de bıraktığı insan ağı olmadan açlığıyla nasıl başa çıkacağı beni endişelendiriyordu. Belki de Piscary'nin etkisinden kurtulmak daha kolay olurdu. Tanrım, umarım öyledir.

Minibüs hareket etti ve ben de çantamı karıştırarak bir cilt tılsımı aradım. Makyaj yapmak için fazla engelibiydi ama en azından dinlenmiş ve rahatlamış görünebilirdim. *Ve gözlerimin altındaki torbaları* da yok eder diye düşündüm, küçük kompakt aynamı çevirerek. Loş ışıktaki gözlerimi kısarak daha yakından baktım.

"Hey, Ivy?" Öne doğru fırladım, kamburumu çıkarıp öne doğru atıldım. "Çillerim gitti mi?" Gözlerimi kocaman açarak Ivy ve Nick'in arasına eğildim ve ikisinin de görebilmesi için başımı öne eğdim.

Ivy yoldan bana baktı, sonra tekrar geri döndü. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve tek kelime etmeden önce cevabımı söyledi. "Ağzını aç," dedi.

Şaşkınlıkla baktım, o da baktı ve önümüzde duran arabaya bakmadan usulca durduğunda beni tedirgin etti.

Sağımdan Nick'in yumuşak, "Gittiler mi?" sesi geldi ve Ivy başını salladı.

"Ne gitti?" Acı tılsımını Nick'e doğru iterek ağzımı açtım ve neye baktıklarını görmeye çalıştılar. "Dolgularım gitmiş!" Şok olmuş bir şekilde haykırdım. Nabzım hızla atarken bileğime baktım. "Hâlâ orada," dedim, Al'ın iblis izine bakıp ayağımın altında Newt'in izi var mı diye kontrol etmek istedim ama o kadar kıl yüzünden yapamadım. Dirseğime baktım

onun yerine. "Ama bisikletten düştüğümde oluşan yara izi öyle değil," diye ekledim.

Dönerek, takla atarken çim biçme makinesinin içine düşüp kendimi kestiğim omzumun arkasını görmeye çalıştım. Takla atıyordum, çim biçme makinesine değil.

"Boynunda iz yok," dedi Ivy usulca ve ben aynada onun gözlerine bakarak donakaldım. Belli belirsiz bir siyahlık vardı. "Gerçekten gitmiş mi diye bakmamı ister misin?" diye sordu.

Birdenbire onun farkına vararak arkama yaslandım. Nick buna karşı ince bir gösteriyle boğazını temizledi, bu da hayır demek için ilk dürtümü durdurdu. Eğer giderse, ruhuma yüklediğim tüm karanlığa değecekti. Tüm sağduyuma rağmen başımı salladım.

Ivy uzun ve yavaş bir nefes verdi, sesi kanımı hızlandırdı. Gözleri simsiyah açılmıştı ve ben dikiz aynasından onlara bakarak kaskatı kesildim. Parmakları hâlâ direksiyonda olmasına rağmen, sanki şok edici bir samimiyetle boynuma dokunuyormuş, hafif ama talepkâr bir ısrarla bastırıyormuş gibi hissettim.

İçime çektim ve bir kibritten çıkan ani bir alev gibi, karıncalanma saldırısına yol açtı. Isı, boynumdan çeneme kadar uzanan çizgiyi takip ederek içime aktı. Benden küçük bir ses kaçtı ve eğer düşünebilseydim, utanırdım.

Ivy açlığını geri çekmeye çalışırken nefesini tutarak aynanın içinden göz temasını kesti. "Hâlâ orada," dedi, sesi hem sert hem de yumuşaktı. Oturduğum yerde sallanırken gözleri benimkilerle buluştu ve uzaklaştı. "Üzgünüm," diye ekledi, parmakları direksiyonu sıkarken.

Kan beynime sıçrayınca karyolaya çekildim. Ondan bunu yapmasını istemek aptalcaydı. Karıncalanma yavaş yavaş kayboldu. Yara izim derimi buruşturmuyordu ama belli ki vampir virüsü hâlâ orada sabit duruyordu. Bir cadı olduğum ve dönüştürülemediğim için çok mutluydum. Asla. İçimden bir ses Ivy'nin bu kadar çok saçmalığıma katlanmasının nedenlerinden birinin bu olduğunu söylüyordu.

Minibüs rahatsız edici derecede sessizdi, Ivy camı tamamen indirdiğı için artık rüzgâr vardı. Hava soğuktu ama bir şey söylemeyecektim. Kokumun Ivy'ninkiyle karışmasını engelleyen parfümüm buralarda bir yerdeydi. Belki de onu bulmalıyım.

Köprüye doğru ilerlerken gerginlik yavaş yavaş azaldı. Ellerime baktım.

minibüsün karanlığında, onları pürüzsüz ve mükemmel görmek, zaman içinde geçişimi işaretleyen her kusurun yok olduğunu görmek. Lanet her şeyi sıfırlamış gibiydi: çiller yok, çocukluk yaraları yok, dolgular yok...

Panik içime işledi. Korkuyla öne doğru fırladım ve aralarında diz çöktüm. "Nick," diye fısıldadım. "Ya Trent'in babasını kaybedersem-"

Nick gülümsedi, elimi tutarken otel sabunu gibi kokuyordu. "Sen iyisin Ray-ray. Eğer vampir virüsü hücrelerinde hâlâ sabitse, Trent'in babasının değiştirdiği şey de orada olacaktır."

Elimi onunkinden çekerken kendimi gerçek dışı hissettim. "Emin misin?"

"Çilleriniz gitmiş ama vampirlere karşı duyarlılığınız devam ediyor. Bu da tılsımın DNA'nıza göre formunuzu sıfırladığını gösterir. Ve eğer DNA'nız değiştiyse, bir virüs ya da..." Gözleri camdan dışarı bakan Ivy'ye kaydı, direksiyonu aldaticı bir şekilde gevşek tutuyordu. "...başka bir şey, değişiklik taşındı." Gülümseyerek daha yakına eğildi. Donakaldım, sonra beni öpeceğini fark edince geri çekildim.

Yüzünde hiçbir duygu ifadesi kalmayan Nick koltuğuna yerleşti. Kızarak uzaklaştım. Beni öpmesini istemiyordum. *Onun nesi var böyle?*

"Bu bir tılsım değil, bir iblis lanetiydi," dedi Ivy karanlık bir sesle ve arabayı hareket ettirdi. Trafik dur-kalk olsa da, bu sertlik bilerek yapılmıştı. "Senin kışını kurtarıken ruhuna bir sürü kara sürmüş, beyin için bok."

Nick'in gözleri büyüdü ve oturduğu yerde döndü. Yüz ifadesi perili bir hal almıştı. "Bir iblis laneti mi? Ray-ray, lütfen bana yardım etmek için bir iblis laneti satın almadığını söyle."

"Ben beyaz bir cadıyım Nick," dedim sertçe, kendime yaptığım şeyi hatırlatınca sözlerim daha da sertleşti. "Kimseyle bir anlaşma yapmadım. Laneti kendim bozdum." Aslında Ceri bozmuştu ama *bunu* belirtmek pek akıllıca görünmüyordu.

"Ama yapamazsın!" diye itiraz etti. "Bu iblis büyüsü."

Ivy frene bastı ve minibüs yeni bir sarı ışıktaki hızla durduğunda dengemi yakaladım. Arkamızda Jenks arabanın kornasını çaldı, Ivy aldırmadı. "Ona yalancı mı diyorsun?" dedi, koltuğunda dönüp Nick'e doğru bakarak.

Uzun yüzü kızardı, yeni tıraş olmuş yanakları bir ton daha soluklaştı. "Ona bir şey demiyorum ama çalışan bir iblis tılsımını alabileceğiniz tek yer bir iblistir."

Ivy güldü. Çirkindi ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Bir bok bilmiyorsun, Nick."

"Kesin şunu, ikiniz de!" Haykırdım. "Tanrım, kavga eden iki çocuk gibisiniz.
bir kurbağa üzerinde."

Öfkeyle karyolaya oturmak için geri çekildim ve ön tarafta iki sessiz, somurtkan insan bıraktım. Nick'in parmaklarının arasından kayan geçiş parasının yumuşak şingırtıları gürültülüydü. Yavaş kuyrukta ilerlerken kendimi sakın olmaya zorladım. Büyük olasılıkla Nick, kendimi bir anda çocukluk hastalığından ötürken bulmayacağım konusunda haklıydı ama yine de endişeliydim.

"Şuraya bak," dedi aniden, sesi uyarıyla kalınlaşmıştı. "Ray-ray, yerde kal."

Ivy'nin sabırsızlığını kazanmak için hemen ön tarafa yığıldım. Önümüzde inşaat ekiplerinin görkemine gölge düşürdüğü köprü uzanıyordu. Köprüye varmak üzereydik ve Yavaş tabelasını tutan adam herkesi dikkatle izliyordu. Üç araba öteden onun bir Were olduğunu söyleyebilirdim, sağ omzunun tamamını kaplayan bir Kelt düğümü dövmesi vardı.

Ivy çenesini sıkarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Onu görüyorum. Rachel, bekle."

Ivy son anda köprü trafiğinden kurtulmak için sinyal verip sağa kırdığında kendimi hazırladım. Arkadaki kirli kare camdan dışarı baktığımda Jenks'in beni takip ettiğini gördüm. Jax ve Rex ön panelde koşuşturuyorlardı ve Jenks'in arabayı yolda tutmayı nasıl başardığını bilmiyorum.

Minibüs yeni ivmesini bulurken sallandı ve kendimi hasta hissettim. "Şimdi ne olacak?" Jenks'in eski parmak arası terliklerini bulup giyerken söyledim.

Ivy iç çekti. Direksiyonu sıkıca kavradı ve gevşedi. Dikiz aynasına bakarken gözleri benimkilerle buluştu. Nick'in kamyonu beklemek zorunda kalacaktı. Trafiki ve Nick'in korku dolu nefes alışını dinledim. Neredeyse kalbini duyabiliyordum, bir hafta boyunca yaşadığı işkencenin korkusuyla savaşıırken boynunda attığını görebiliyordum.

"Acıktım," dedi Ivy aniden. "Pizza isteyen var mı?"

On dokuz

Gözlerini dikiz aynasından ayırmayan Ivy, minibüsü restoranın otoparkında, iki kamyonetin arasındaki gölgede yavaşça durdurdu. Penceresinden trafik sesi geliyordu ve ana yola bu kadar yakın bir yerde bu kadar iyi gizlenmiş olmasından etkilenmemek elde değildi. Vitesi park konumuna getirerek emniyet kemerini çözdü ve döndü. "Rachel, döşeme tahtasının altında bir kutu var. Onu benim için alır mısın?"

"Elbette." Ivy arabadan inerken ben de halıya sürtünüp metal plakayı kaldırdım ve yedek lastik yerine tozlu bir karton kutu buldum. Bana dokunmasını engellemeye çalışarak onu sürücü koltuğunun üzerine koydum. Jenks otoparkın karşısına park ettiğinde Ivy iki kamyonun arasından dışarı baktı. Islık çaldı ve Jax babası daha arabadan inmeden fırladı.

"N'aber Bayan Tamwood?" dedi küçük peri, onun önünde durarak. "Neden durduk? Başımız belada mı? Benzin mi lazım? Babamın çışı geldi. Onu bekleyebilir misiniz?"

Jax'in kemerine kırmızı bir parça taktığını görmek beni memnun etti. Bu, iyi niyetinin ve başka bir perinin bölgesine girmesi durumunda hızlıca uzaklaşabileceğinin bir simgesiydi. Onun ipleri öğrendiğini görmek, arkasındaki neden iç karartıcı olsa bile beni iyi hissettirdi.

Ivy, Jenks'e Kisten'in arabasının yanında olduğu yerde kalmasını işaret ederek, "Köprü Weres'in elinde," dedi. Şapkasını ters takmaya çalışıyordu ve koşu taytının üzerine giydiği kot pantolonu ve havacı ceketiyi iyi görünüyordu. Ivy güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak, "Babana söyle, eğer uygun görünüyorsa bir masa ayarlasın," diye ekledi. "Hemen geliyorum."

"Elbette, Bayan Tamwood."

Kanat şakırtıları arasında gitmişti. Hafif bir esinti Ivy'nin saçlarını dalgalandırdı ve açık kapının yanında durarak tozlu kanatları kaldırıp ağır bir kurdele rulosunu çıkardı. Ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve Nick'le ben

bir açıklama bekledi.

"Bunu yıllardır yapmamıştım," dedi, park yerinin görünen dar kısmına bakarak. "Bizi gördüklerini sanmıyorum," dedi, "ama bu gece Jenks'le sizi motelinize kadar takip etmiş olacaklar ve o kadın onlara beyaz bir minibüs kullandığınızı söyleyecek. Eğer şehirde bundan daha uzun süre kalacaksak, birkaç şeyi değiştirmemiz gerekecek."

Elindeki kalın bandın manyetik şerit olduğunu fark ettim ve kaşlarım havaya kalktı. *Harika. Bir araç kılığı.*

"Orada bir yerde bir plaka var," dedi ve ben de başımı sallayarak plakayı almak için geri döndüm. "Peki ya tornavida?"

Nick boğazını temizledi, sesi etkilenmiş gibiydi. "Nedir o? Manyetik ince şerit mi?"

Ivy ona bakmadı. "Kisten'de de kara şimşek ve alevli haçlar var," dedi.

Özel olarak tasarlanmış spreyci boyacı kutusunu salladığında zihnimden "*Ve yasadışı flaş boyacı*" diye ekledim.

Kutuyu yakındaki kamyonun kasasına taşıdı. Kapı gümbürdeyerek kapandı ve Nick'le beni içeri hapsetti. "Onunla işim bittiğinde, bir araba şovunda gotik bölümünü kazanabilir," dedi.

Sırtarak ona Ohio plakasını ve tornavidayı pencereden uzattım. Etiketleri bile günceldi.

"Sıkı durun," dedi onları alırken. "Ben Jenks'in restoranla ilgili görüşünü alana kadar kimse kıpırdamasın."

"Eminim sorun olmaz," dedim ön koltuğa geçerek. "O kadar açım ki, bir koltuk minderini bile yiyebilirim."

Ivy'nin kahverengi gözleri güneş gözlüklerinin üzerinden benimkilerle buluştu ve spreyci kutusunu sallama hareketi yavaşladı. "Endişelendiğim şey yemek değil. Çoğunlukla insan olduğundan emin olmak istiyorum." Yüzü endişeli bir hal aldı. "Eğer herhangi bir Weres varsa, biz gidiyoruz."

Oh, evet. Endişeyle direksiyonun arkasına yığıldım, ama Ivy umursamaz görünüyordu, kutudan bir bez aldı ve yoldaki tozu silmeye başladı

minibüs. Onun orada olmasına sevinmiştim. Elbette, klasik eğitimli bir koşucuydum ve kurnazlık bunun bir parçası olsa da, sizi yakalamaya çalışan çok sayıda insandan saklanmak değildi. Bu onun dişlerini geçirdiği şeydi. Tahmin ettim.

Ivy gözden kaybolduğunda Nick kemerini çözdü. Çalışmasını duyabiliyordum, boyanın ara sıra çıkardığı tıslamaları, kaçak boya yapılmadan önce tamponları silerken çıkan gıcırtilar takip ediyordu. Sabitleyici kokusu burnumu gıdıklıyordu. Nick'e baktım ve o da ağzını açtı.

"Hey, kılık değiştirmek iyi bir fikir gibi görünüyor," diye geveledim, çantama ulaşmak için döndüm. "Burada yarım düzine kadar var. Bunlar koku için, görünüş için değil, çünkü Wereler kokuyla iz sürer ve bizi görmeden çok önce bu şekilde bulurlar. Adadakileri aldılar ama ben fazladan yaptım."

Gevezelik ediyordum ve Nick bunu biliyordu. Ben onları karıştırırken nefesini üfledi ve arkasına yaslandı. "Kılık değiştirmek kulağa hoş geliyor," dedi. "Teşekkürler."

"Sorun değil," diye cevap verdim ve bir avuç muska ile birlikte yeni bir parmak çubuğu çıkardım. Güvenlik mührünü kırdım ve dört muskayı dizlerimin üzerine yerleştirdim. Artık Nick'e nasıl davranacağımı bilmiyordum. Dağılana kadar birlikte iyi idare etmiştik ama sonunda gidene kadar uzun, yalnız bir üç ay geçirmiştik. Ona kızgındım ama bu şekilde kalmak zordu. Bunun ezilenlere yardım etme ihtiyacımdan kaynaklandığını biliyordum, ama işte oradaydı.

Sessizlik rahatsız ediciydi ve parmağımı yeniden batırdım. Kızılağaç çiçeği kokusu çıkarmak için hepsini çağırdım, sonra ilkinin ona uzattım. "Teşekkür ederim," dedi onu alırken, başının üzerine bağladı ve düştüğü yerde acı tılsımına çarptı. "Her şey için Ray-ray. Sana gerçekten borçluyum. Yaptığın şey... Bunun karşılığını sana asla ödeyemem."

Onu arka odadan çıkardığımızdan beri ilk kez yalnız kalıyorduk ve söylediklerine şaşırmadım. Ona boş bir gülümseme fırlattım ve tılsımımı başımdan geçirip tişörtümün arkasına sokarak tenime dokunması için başka tarafa baktım. "Sorun değil," dedim, bu konuda konuşmak istemiyordum. "Sen benim hayatımı kurtardın; ben de seninkini kurtardım."

"Demek ödeştik, ha?" dedi hafifçe.

"Demek istediğim... bu değildi." Ivy'nin kaputun üzerine ayrıntılı bir sembol püskürtmesini izledim, gizli sanatsal yetenekleri hem güzel hem de şaşırtıcı bir şey yapıyordu, gri boyayı minibüsün beyazıyla bulanıklaştırarak çok profesyonel görünüyor. Soru sorarcasına bana baktıktan sonra kutuyu kutuya fırlattı ve

plakayı değiştirmek için arkaya gitti.

Nick sustu, sonra, "Artık Were yapabiliyor musun?" diye sordu, gözlerinin kenarlarında stres kırışıklıkları belirmişti. Gözlerinin mavisi bir şekilde solmuş gibiydi. "Senden güzel bir kurt olur."

"Teşekkür ederim." Bu kadarla bırakamazdım ve onu perişan ve yalnız görmek için döndüm. *Kahretsin, neden hep mazluma aşık oluyordum?* "Bu tek seferlik bir anlaşmaydı. Tekrar yapmak istersem yeni bir lanet çevirmem gerekecek. Bu... bir daha olmayacak." Ruhumda o kadar çok kara vardı ki, bundan asla kurtulamayacaktım. Nick'i suçlamak istiyordum ama laneti kabul eden *bendim*. Uyuşturucuya boyun eğebilir ve biri gelip beni kurtarana kadar dayanabilirdim. Ama hayır. Bir iblis laneti kullanarak kolay yolu seçtim ve bunun bedelini ağır deyecektim.

Başı bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, düşüncelerimi bilmiyordu ama konuştuğum için memnun olduğu belliydi. "Yani cadı olmanın yanı sıra artık bir Were de değilsin."

Başımı salladım, uzun saçlarım omuzlarıma değince irkildim. Bir Were olmanın tek yolunun bir Were olarak doğmak olduğunu biliyordu; sohbeti devam ettirmeye çalışıyordu.

Ivy kapıya geldi, sabitleyici kokuyordu ve parmaklarındaki griyi bir bezle siliyordu. "İşte," dedi ve eski plakayı uzattı. "Konsola bakarsanız, üstüne bantlanmış değiştirilmiş bir kayıt olması gerekir. Onları değiştirebilir misin?"

"Emin olabilirsiniz." *Harika. Listeye yasal belgelerde sahtecilik yapmayı da ekleyelim*, diye düşündüm ama Kentucky tabağını ve tornavidayı alıp yerlerine iki muska verdim. "Bunlar sen ve Jenks için. Taktığından emin ol. Nasıl koktuğunu söylemesi umurunda değil."

Ivy'nin uzun parmakları onların etrafında kıvrıldı, kordondan sarkacak ve onu etkilemeyecek şekilde yer değiştirdi. "Koku gizleme mi? Senin için iyi fikir." Yüzünde belli belirsiz bir gerginlik ifadesi belirince bir tanesini geri uzattı. "Ben takmıyorum."

"Ivy," diye itiraz ettim, neden hiçbir bym ya da tılsımımı kabul etmediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Nasıl koktuğumu bilmiyorlar ve ben onu giymiyorum!" dedi ve ben de teslim olmak için elimi kaldırdım. Hemen kaşları düzeldi ve minibüsün anahtarlarını almak için cebini karıştırdı, onları bana uzattı.

Pencere. "Hemen döneceğim," dedi. "Eğer dört dakika içinde çıkmazsam, git." İtiraz etmek için bir nefes aldım ve ekledi, "Ciddiyim. Beni kurtarmaya gel, ama bunu planla, saçların uçuşarak ve parmak arası terliklerle içeri dalma."

Yüzümde yarım bir gülümseme belirdi. "Dört dakika," dedim ve o da uzaklaştı.

Yan aynadan onu izledim. Omuzları kamburlaşmış, başı öne eğilmişti ve sonra gitmişti.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedim.

"Ne?" Nick usulca söyledi. "Bir tuzağa doğru yürüdüğünü mü?"

Ona döndüm. "Hayır. Bu iş bitene kadar gitmeyeceğini söyledi."

Gözleri endişeyle doldu; duymak istemediğim bir şey söyleyecekti. "Rachel-

"Bu arada ben acıktım. Umarım acele eder," diye mırıldandım.

"Rachel, lütfen. Sadece dinler misin?"

Konsolu kapattım ve koltuğa rahatça oturdum. Bu konuşma ben istesem de istemesem de gerçekleşecekti. Nefesim kesilerek ona baktım ve bitkin yüzünün kararlı olduğunu gördüm.

"Hayatta olduğunu bilmiyordum," dedi gözlerinde panikle. "Al seni yakaladığını söyledi."

"O yaptı."

"Ve telefonuna hiç cevap vermedin. Ben aradım. Tanrı biliyor ki ben

yaptım." "Ohio Nehri'nin dibinde," dedim kesin bir ifadeyle. kiliseyi aramadığı için pısırik olduğunu söyledi. Sonra arayıp aramadığını merak ettim ve Ivy telefonu yüzüne kapattı.

"Gazetede bir tekne patlamasında Kalamack'ın hayatını kurtarıırken

öldüğün yazıyordu." "Neredeyse ölüyordum," dedim, Trent'in

limuzininde uyandığımı hatırladım.

Adamın lanet elf kılıcını buz gibi sudan çıkardıktan sonra bayıldım.

Nick şişmiş elini aramızdaki konsolun üzerinden uzattı, ben de sarsılarak elini çektim. Sinirli bir ses çıkararak dirseğini kapalı penceresine dayadı ve yakındaki yarıya baktı. "Lanet olsun, Ray-ray, senin

ölmüştü. Cincinnati'de kalamazdım. Ve şimdi hayatta olduğunu öğrendiğimde, sana dokunmama bile izin vermiyorsun. Nasıl yas tuttuğum hakkında bir fikrin var mı?"

Yutkundum, üzerinde koruma pentagramı olan jöle kavanozu vazosundaki tomurcuklanmış kırmızı gülün anısı içimden geçti. Boğazım sıkıştı.
Neden bu kadar kafa karıştırıcı olmak zorundaydı?

"Seni özledim," dedi, kahverengi gözleri acıyla doluydu. "Planladığım şey bu değildi."

"Ben de öyle," dedim, perişan bir halde. "Ama sen beni Cincinnati'den ayrılmadan çok önce terk ettin. Nerede olduğun konusunda bana yalan söylemeni atlatmam uzun zaman aldı ve her şeyin eski haline dönmesine izin vermeyeceğim. Başka bir kadınla ilgili olmaması umurumda değil. Belki bunu anlayabilirim ama konu paraydı. Sen bir hırsızısın ve beni başka bir şey olduğuna inandırdın."

Nick yenilmiş bir sessizliğe gömüldü. "Ben değiştim."

Bunu duymak istememiştim. Hiç değişmediler, sadece daha iyi sakladılar. "Biriyle görüşüyorum," dedim, sesim titremesin diye kısıktı. "İhtiyacım olduğunda yanımda oluyor ve ben de onun yanındayım. Beni iyi hissettiriyor. Her şeyin eski haline dönmesini istemiyorum, o yüzden benden bunu isteme. Sen yoktun ve o-" Islak olmasından utanarak bir elimi gözümün altına sildim. "O oradaydı," dedim. *Seni unutmama yardım etti, seni piç kurusu.*

"Onu seviyor musun?"

"Onu sevip sevmemem önemli değil," dedim ellerimi kucağıma koyarak.

"O bir vampir mi?" Nick bir milim bile kıpırdamadan sordu, ben de

başımı salladım. "Buna güvenemezsin," diye itiraz etti, uzun elleri zayıf

bir şekilde işaret ediyordu. "O bir sadece seni ona bağlamaya çalışıyor. Bunu biliyorsun. Tanrım, bu kadar saf olamazsın! Yara izine ne olduğunu görmedin mi? Ivy ile?"

Ona baktım, ihanet duygularım yeniden yükseliyordu, hem kızgın hem de korkmuştum. "Bir keresinde bana, Ivy'nin vârisi olmak istersem beni kiliseye geri götüreceğini ve çekip gideceğini söylemiştin. Mutlu olacağım anlamına geliyorsa beni terk edecek kadar sevdiğini söylemiştin." Kalbim güm güm atıyordu ve sıkılı ellerimi ayırmaya zorladım. "Peki, ne fark eder Nick?"

Başını eğdi. Başını kaldırdığında yüzü duygularla gerilmişti. "O zamanlar seni kaybetmemiştim. Benim için ne ifade ettiğini bilmiyordum. Artık biliyorum. Ray-

Ray, lütfen. Artık kararları sen değil, vampir feromonları veriyor. Geri dönemeyeceğin bir hata yapmadan önce buradan çıkmalısın!"

Aynadaki bir hareket gözüme çarptı. *Ivy. Tanrıya şükür.* Kapının koluna uzandım. "Bana hata yapmaktan bahsetme," dedim ve çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım.

Kapıyı kapattım, Ivy'yi gördüğüme sevindim, başka bir şey olmasa bile dikkatimi dağıttığı için. Minibüsün altı gri, üstü beyazdı ve profesyonel görünümlü çıkartmalarla sıvanmıştı. Sabitleştiricinin iğrenç kokusu solmakta olan bir ipucuydu. Ivy yaklaşırken yakındaki yolu izliyordu, ince parmak hareketleriyle bana kirli kamyonların arasında kalmamı söylüyordu.

Sallanarak durdum, kollarımı kavuşturdum ve arka tamponun yanında bekledim, Nick kapısını kapatıp ilerlerken dudaklarımı bastırdım. "İçerisi temiz mi?" Ivy bize katıldığında parlak bir sesle söyledim. "Güzel. Açlıktan ölüyorum."

"Bir dakika, eşyalarımı istiyorum." Beni geçip sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve ön koltuğun altından rulo haline getirilmiş bir kâğıt torba aldı. Nick'i geçip beni peşinden sürüklemeyi önce kapıyı sertçe kapattı. İki kamyonet sığınağın başında durakladı ve restorana doğru yola koyulduk, benim parmak arası terliklerim onun vampir yumuşaklığındaki adımlarının yanında gürültülü bir ses çıkarıyordu. Arkamızda Nick'in sesini duyabiliyordum. Grubun en savunmasız üyesi olarak aramızda olması gerekirdi ama onu korumak istemedim ve tehlike çok azdı.

"Saçların daha uzun," dedi Ivy, çampların arasına sıkışmış alçak ahşap çıtalı binaya giden asfalt yoldan geçerken. *Squirrel's End mi? Ne kadar... cahilce.*

"Şaka yapmıyorsun," dedim bacaklarımı hatırlayınca irkilerek. "Yanında jilet getirmedi, değil mi?"

Gözleri büyüdü. "Jilet mi?"

"Boş ver." *Sanki ona bir orangutana benzediğimi mi söyleyecektim?*

"İyi misin?" diye tekrar sordu, sesi endişeyle doluydu.

Ona bakmadım. Bakmama gerek yoktu. Duygularımı rüzgârdan bile okuyabilirdi, benim saatte altmış mil hızla giden bir reklam panosunu okuyabildiğimden daha kolay. "Evet," dedim, koşu hakkında değil, Nick hakkında soru sorduğunu biliyordum.

"Ne yaptı?" dedi, kolları sertçe hareket ediyordu. "Sana asıldı mı?"

Önce ona, sonra da yaklaşmakta olan kapıya baktım. "Henüz değil."

Homurdandı, sesi kızgın geliyordu. "Yapacak. Ve sonra onu öldüreğim."

Rahatsızlık içime işledi, adımlarımın yarattığı sarsıntı omurgama kadar ulaştı. Nick'in beni dinlediğini umursamadan, "Başımın çaresine bakabilirim," dedim.

"Ben de kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi. "Ama eğer kendimi rezil ediyorsam, umarım beni durdurursun."

Sesimi hoş olmaya zorlayarak, "Ben *hallediyorum*," dedim. "Peki ya sen?" Durumu tersine çevirerek sordum. "Cincinnati'den ayrılabilceğini düşünmemiştim."

Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. "Sadece bir günlüğüne. Piscary bunu atlatacaktır." Sustum ve ekledi, "Ne yani, ben orada olmadığım için şehir dağılacak mı? Gerçekçi ol Rachel."

Başımı salladım ama hâlâ endişeliydim. Son durumumdan nasıl kurtulacağımı planlamak için onun yardımına ihtiyacım vardı ama gerekirse bunu e-posta ya da telefonla da yapabilirdi.

"Burada bir süre güvende oluruz," dedi, biz kapıda yavaşlarken ve Nick yanımıza gelirken gözleriyle binayı taradı. "Hepsi insan."

"Güzel," diye cevap verdim belli belirsiz, kendimi yersiz ve savunmasız hissederek. Kese kâğıdı kırışırken, Ivy boştaki eliyle kapıyı benim için açtı ve Nick'i sallanan, bulanık camlı kapıyı tek başına tutması için bıraktı. Midemde hiçbir şey olmadan cadiya dönmüştüm ve aklıktan ızgara et kokusunu derin derin içime çektim. İçerisi güzeldi: ne çok aydınlık, ne çok loş, ne de her şeyi mahvedecek dumanlı bir koku vardı. Duvarlarda hayvan parçaları vardı ve Salı öğleden sonrası olduğu için az sayıda insan vardı. Belki biraz fazla soğuktu ama fena değildi.

Menü duvarda asılıydı ve basit bar yemeklerine benziyordu. Kapı dışında pencere yoktu ve ilk uzun bakışlarından sonra herkes kendi işine bakmaya istekli görünüyordu. Kısa barda üç şişman adam ve bir sıska adam vardı, her biri beyaz dolguyu göstermek için yırtılmış yeşil vinil taburelerde oturuyordu. Geçen haftaki maçın özetini izlerken ağızlarına yemek tıkıştırıyor, barın arkasındaki iri saçlı matruşka gibi bir kadınla konuşuyorlardı.

Dans pistinin üzerindeki, akrep ve yelkovanı balık oltası, rakamları da sinek yemi olan saate göre saat öğleden sonra üçtü. Karanlık bir müzik kutusu uzak bir köşeyi dolduruyordu ve renkli camlı uzun bir lamba kırmızı keçeli bir bilardo masasının üzerinde asılıydı.

Barın her yerinde Kuzeyli Redneck yazıyordu, bu da içimi ısıtıyordu. Mekândaki tek Inderlandlı olmak hoşuma gitmiyordu ama kimsenin çirkinleşmesi de pek olası değildi. Birisi gece yarısından sonra yedi kadeh Jäger ve onu destekleyen bir oda dolusu insan varken aptallaşabilirdi ama öğleden sonra üçte ve aşçıyı saymazsak mekânda sadece beş kişi varken aptallaşamazdı.

Jenks ve Jax arka taraftaki bir masadaydı, duvarla aralarında bir dizi boş kabin vardı. İri peri onlara katılmamız için el salladı ve koku tılsımını göstermek için gömleğini açtığından bir an endişelendim. Bir tılsıma sahip olacak kadar büyük olduğu için gurur duyduğunu ve bunu göstermek istediğini tahmin ediyordum ama Inderland statümle hava atmayı sevmiyordum. Bir MPL (Karma Kamu Lisansı) asmışlardı ama buranın yerel bir insan mekânı olduğu belliydi.

Nick, "Ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldandı.

Barın yanındaki kemere doğru bir adım attı ve ben de onu izledim, içimde geri dönmeyebileceği fikri uçuşuyordu. Jenks'e baktım ve başımla onayladıktan sonra büyük peri Jax'i onu takip etmesi için gönderdi. Evet, konu gönül işlerine geldiğinde aptaldım ama *aptal* değildim.

Boş masaların arasından, bilardo masasının ve gri fayanslı dans pistinin yanından geçerken Ivy'nin varlığı rahat edemeyeceğim kadar yakınımdaydı. Jenks ceketini çıkarmış, sırtını duvara dayamıştı ve Ivy benden önce onun yanındaki sandalyeye oturdu. Sinirlenerek parmaklarımı onun karşısındaki sandalyenin yıpranmış tahtasına koydum ve kapıyı görebilmek için yana doğru çevirdim. Bardaki adamlar bizi izliyordu ve biri komşusuyla konuşmak için bir tabureden aşağı indi.

Bunu gören Ivy kaşlarını çattı. "Ayağa kalk, peri," dedi, alçak sesi bariz bir tehdit taşıyordu. "Rachel'in beyinsiz bir bokun yanında oturmasını istemiyorum."

Jenks'in neşesi bir anda meydan okumaya dönüştü. "Hayır," dedi kollarını kavuşturarak. "İstemiyorum ve sen de beni zorlayamazsın. Ben senden büyüğüm."

Ivy'nin gözbebekleri büyüdü. "Daha büyük bir cüsseyi daha büyük bir tehditle eş tutan son kişinin sen olacağını düşünmüştüm."

Masanın altındaki ayağı gıcırdayarak sallandı. "Tamam." Ani bir hareketle sandalyesini itti, ceketini kaptı ve masanın arkasından benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. "Ben de sırtım kapıya dönük oturmaktan hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

Ivy sessiz kaldı, kahverengi gözlerine hızla geri döndü. Müşterilerin vampirlere alışık olmadığının farkında olarak ve gönüllü olarak en iyi davranışını sergileyerek kendini dikkatli bir şekilde taşıdığını biliyordum. Jenks'in ona uygun hareket etmesi gözümünden kaçmamıştı ve kadın yaklaşıp üzerlerinde nem birikmiş dört su bardağını masaya bıraktığında yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştirdim. Kimse bir şey söylemedi ve kadın bir metre kadar uzaklaşarak belinden bir kâğıt çıkardı. Ne istediği çok açıktı. Selamlaşırken neden bir şey söylemediği de belliydi; onu germiştik.

Ivy gülümsedi, sonra Becky'nin isim etiketine bakarak rengi solunca gülümsemesini azalttı. Kollarımın düz kısmını masanın üzerine koyarak, beyinsiz görünmek için öne doğru eğildim. "Merhaba," dedim. "Özel olan nedir?"

Kadın bir an Ivy'ye, sonra tekrar bana baktı. "Ah, özel bir şey yok hanımefendi," dedi, sarıya boyanmış beyaz saçlarına endişeyle dokunmak için uzanarak. "Ama arkadaki Mike çok iyi hamburger yapıyor. Ve bugün turta var."

Nick sessizce bize katıldı, Jax omzundaydı, Ivy'nin yanındaki ve Jenks'in karşısındaki son koltuğa otururken rahatsız görünüyordu. Kadın biraz rahatlamıştı, görünüşe göre onun insan olduğunu anlamış ve geri kalanımızın muhtemelen yarı evcilleştirilmiş olduğuna karar vermişti. Bizim üzerimizde Inderlander'ın kokusunu alamadıkları için bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum. Gizli bir insan parmak hareketi ya da öyle bir şey olmalı.

"Hamburger kulağa hoş geliyor," dedi Ivy, uysal görünmek için gözlerini yere indirdi ama sert duruşu onu sadece sinirli gösteriyordu.

"Dört hamburger," dedim, bir an önce bitirmek ve yemek istiyordum. "Ve bir sürahi kola."

Nick sandalyesini masaya yaklaştırdı, Jax masanın üzerinde asılı duran daha sıcak ışık için onu terk etti. "İki hamburger istiyorum, lütfen," dedi çelimsiz adam, sesinde sanki birinin itiraz etmesini bekliyormuş gibi bir meydan okuma vardı.

"Ben de," diye cevap verdi Jenks, parlak gözleri hınzırca masumdu. "Açlıktan ölüyorum."

Nick duvardaki menüye bakmak için eğildi. "Yanında patates kızartması da var mı?"

"Patates kızartması!" Jenks haykırdı ve Jax masanın üzerinde asılı duran lambadan hapşırdı. Peri tozları sıradan tiplerle birlikte aşağıya süzüldü. "Tink-knocks- your-knickers, ben de patates kızartması istiyorum."

Kadın, tüyleri yolunmuş ve kalemle çizilmiş kaşları kalkarak yazdı. "Her beyefendi için iki yarım kiloluk burger ve patates kızartması. Başka bir şey var mı?"

Nick başını salladı. "Bir milk shake. Varsa vişneli."

Adamın cılız bedenine bakarak nefesini üfledi. "Peki ya sen tatlım?"

Becky Jenks'e bakıyordu ama o da müzik kutusunu inceliyordu. "Kola iyi. O şey çalışıyor mu?"

Kadın döndü ve adamın bakışlarını makineye doğru takip etti. "Bozuk ama beş dolar karşılığında karaoke makinesini istediğin kadar kullanabilirsin."

Jenks'in gözleri büyüdü. "Mükemmel," dedi sörfçü çocuk aksanıyla. Yukarıdan Jax'in, abajurdaki tüm böceklerin sıcaktan kuruduğunu ve eğer sakıncası yoksa kanatlarını cips gibi yiyeceğini söyleyen coşkulu bağırışı geldi.

Aman Tanrım. Ve her şey çok iyi gidiyordu.

Ivy boğazını temizledi, Jax lambadan lambaya geçerken açıkça dehşete düşmüştü, ağzından kaçırdığı peri tozu miktarı arttıkça daha da heyecanlanıyordu. "Ah, sanırım bu işe yarar," dedim ve kadın mutfığa giden Jax'i izlerken bir masaya çarparak geri döndü. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu; bardaki herkes bize bakıyordu. Aşçı bile.

Jenks bakışlarımı takip etti, sarı kaşları havadaydı. "İzin ver ben halledeyim," dedi ve ayağa kalktı. "Rache, hiç paran var mı? Benimkini Kelebek Kulübesi'nde harcadım."

Ivy'nin gözleri karardı. "Bununla başa çıkabilirim."

Jenks'ten küçük bir ses geldi. "FIB'deki gibi mi?" diye alay etti. "Otur, sosis vampir. Bir su soğutucusuna itilmek için fazla büyüğüm."

Gerilimin yükseldiğini hissederek çantamı karıştırdım ve Jenks'e cüzdanımı uzattım.

Aklında ne olduğunu bilmiyordum ama muhtemelen Ivy'nin planladığından çok daha az korkutucuydu ve bizi yerel hapishaneye de götürmeyecekti. "Oraya biraz bırak, tamam mı?"

Bana orantısız, çekici bir gülümseme verdi, mükemmel dişleri ışığı yakalıyordu. "Hey, benim." Jax'e kendisine katılmasını işaret ederek bara doğru ilerledi, hızı olması gerekenden daha kışkırtıcıydı. Adam ne kadar iyi görüldüğü hakkında hiçbir fikre sahip olamazdı.

"Ballı içki yok!" Arkasından ateş ettim ve o da elini geriye doğru kaldırdı. Bakışlarıyla karşılaştığımda Ivy mutlu değildi. "Ne?" diye itiraz ettim. İtiraz ettim. "Onu balla gördün."

Nick kıs kıs güldü ve elindeki su bardağını yere bıraktı. Jax babasının önünden karaoke makinesine doğru ışıltılı bir yol çizerken Jenks de onu takip ediyordu. Becky telefonla konuşurken gözlerini küçük periye dikmişti ve içimden bir ses onun kasıtlı olarak ağır tozlar aldığını söylüyordu. Bunun herkesin gözlerini bizden nasıl uzaklaştıracağını merak ediyordum. Dikkat dağıtmak için olabilir mi?

Baba oğul ekranın başında toplanmış, şarkı menüsüne bakarken bir yandan da okuma dersi yapıyorlardı. Ivy önce onlara, sonra Nick'e baktı. "Git onlara yardım et," diye mırıldandı.

Nick zayıf yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Neden?"

Ivy'nin çenesi sıkıştı. "Çünkü Rachel'la konuşmak istiyorum."

Nick kaşlarını çatarak ayağa kalktı, sandalyesi ahşap zemine sürtünüyordu. İçeceklerimiz geldi ve kadın onun vişneli milk shake'ini, üç bardak kolayı ve buğuyla ıslanmış bir sürahiyi masaya koydu. Elinde milk shake, Nick gri eşofmanlarının içinde yorgun görünerek Jenks ve Jax'e doğru yürüdü.

Kolamı yudumladım, baloncukların aşağıya doğru yandığını hissettim. Midem boştu ve pişen etin kokusu başımı ağrıtiyordu. Bardağı çarpmamak için kenara koydum ve Ivy'nin sırtıma göz kulak olmasına güvenerek yere yığıldım. Sakinleşene kadar kas kas gevşemesini izledim.

"Burada olmana sevindim," dedim. "Gerçekten her şeyi berbat ettim. Tanrı aşkına, bir hayatta kalma grubunun ortasındaydı. Bunu hiç beklemiyordum." *Daha fazla keşif* yapmalıydım, diye düşündüm ama bunu söylememe gerek yoktu. Çok açıktı.

Ivy omuz silkerek Nick, Jenks ve Jax'e baktı. "Onu dışarı çıkardınız. Kalmayı planlamıyordum," diye ekledi, "ama madem buradayım, buralarda takılacağım."

Rahatlamış bir şekilde nefesimi dışarı verdim. "Teşekkür ederim. Ama bu... akıllıca mı?" Tereddüt ettim, sonra "Gün batımına kadar orada olmazsan Piscary'nin tepesi atacak" diye cüret ettim.

Bakışları Nick'ten Jenks'e çılgınca gidip gelen Jax'i takip etti. "Ne olmuş yani?" dedi parmakları yeni küpeleriyle oynarken. "Geri döneceğimi biliyor. Sadece altı saatlik bir yol."

"Evet, ama sen onun etkisinden çıktın ve o-" Parmak uçlarını yumuşak bir tehditle masanın üzerinde gezdirdiğinde sözlerim kesildi. "Bundan hoşlanmıyor," diye cesurca sözümü bitirdim, nabzım hızlanmıştı. Burada, insanlarla çevrili bir ortamda onu bu şekilde zorlamaya cesaret edebileceğim tek yer muhtemelen burasıydı. En iyi davranışını sergiliyordu ve ben de bunu sonuna kadar kullanacaktım.

Ivy başını eğdi, kısa saçlarının siyah örtüsü yüzünü gizlemiyordu. Alaca tutsu kokusu belirginleşti ve içimi yumuşak bir ürperti kapladı. "Her şey yoluna girecek," dedi ama ben ikna olmamıştım. Başını kaldırdı ve hafif bir endişe ya da belki de korku kızarması onu renklendirdi. "Kisten orada," dedi. "Eğer gidersem, üst düzeydekiler dışında kimse umursamaz - ki onlar da zaten bir şey yapmayacaklar. Kisten gidemeyecek olan kişi. Eğer giderse, bir aydır dişlerini göstermeyen aptallar tarafından fark edilecek, konuşulacak ve harekete geçilecektir. Biz iyiyiz."

Gerçekten de endişelendiğim şey bu değildi. Bir yanımda onun açıklamasını olduğu gibi kabul edip konuyu kapatmak istiyordu ama diğer yanımda, yani daha akıllı, daha aptal olan yanımda, sürpriz olmaması için dürüst olmasını istiyordu. Ön kapı açılıp bir kadın içeri girdiğinde döndüm, paltosunu silkip arka tarafa doğru giderken Becky ile yüksek sesle konuşuyordu.

"Ivy," dedim usulca, "açlığın ne durumda? Her zamanki gibi aç değilsin..." Durdum, kan almak için baş vurduğu insanlara ne diyeceğimi bilemedim. *Bağışçılar mı? Özel arkadaşlar mı? Önemli diğerleri?* "Destek ağı" demeye karar verdim.

Ivy dondu ve içime bir adrenalin dalgası yayıldı. *Lanet olsun. Belki de çenemi kapalı tutmalıyım.* "Özür dilerim," dedim, ciddiydim. "Bu beni ilgilendirmez."

"Zamanlaman berbat," dedi ve gerginlik azaldı. Arkadaşlık sınırlarını aşmamıştım.

"Şey..." Yüzümü buruşturarak söyledim. "Ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Dışarı çıkıp bir sokak fahişesini hamile bırakamam," dedi acı bir şekilde. Gözleri sertti ve bana değil, daha derin bir suçluluğa cevap verdiğini söyleyebilirdim. "Bunun herhangi biriyle tatmin edebileceğim vahşi bir eylem olmasına izin verirsem, bir canavar olurum. Benim ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun?"

"Ben öyle demedim," diye itiraz ettim. "Beni biraz rahat bırak, olur mu? Kendine nasıl baktığını bilmiyorum ve şimdiye kadar sormaya da korkuyordum. Tek bildiğim dışarıya endişeli ve gergin çıktığın, eve sakın ve kendinden nefret ederek geldiğin."

Korku itirafım içine işlemiş gibiydi ve alnındaki kırısklıklar düzeldi. Bacaklarını açtı, sonra masanın altında çaprazladı. "Özür dilerim. Sorman beni şaşırttı. Birkaç gün daha iyi olurum ama stres-" Ivy düşüncesini kısa kesti ve bir nefes aldı. "Birkaç kişi var. Birbirimize yardım eder ve yollarımızı ayırırız. Ben onlardan bir şey istemiyorum, onlar da benden bir şey istemiyor. Eğer ilgileniyorsanız, onlar vampir. Artık başka kimseyle bağ kurmuyorum."

Bekâr, biseksüel bir vampir, ilişki değil, kanlı bir buluşma arıyor, diye düşündüm, son cümlesinde dile getirilmemiş arzusunu duyuyordum ama bununla başa çıkmaya hazır değildim.

"Bu şekilde yaşamaktan hoşlanmıyorum," dedi Ivy, sözleri suçlayıcı değildi ve gözleri derin, dürüst bir kahverengiydi. "Ama şu anda bulunduğum yer burası. Bunun için endişelenme. Bana bir şey olmaz. Piscary'ye gelince, ruhu çoktan buharlaşmadıysa cehennemde yanabilir."

Yüzü yine ifadesizdi ama bunun bir paravan olduğunu biliyordum. "Yani kalacak mısın?" İhtiyacım olduğunda yardım isteyebileceğimi öğrendiğim için hem utanmış hem de gururlanmış bir şekilde sordum.

Başını salladı ve ben de içkime uzanarak nefes verdim. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Hayatımın geri kalanında ölü taklidi yapmak için her şeyi bırakma fikri beni bir ölüm tehdidinin korkutamayacağı kadar korkutuyordu. Hayatımı seviyordum ve onu bırakıp yeniden başlamak zorunda kalmak istemiyordum. Aptalca bir şey yaptığımda yanımda olacak arkadaşlar bulmak çok uzun zamanımı almıştı. Basit bir takılma ve sürüklenmeyi türler arası bir güç mücadelesine dönüştürmek gibi.

Bir omzunu omuz silkerek aşağı yukarı kaydıran Ivy, sandalyesinin altından kâğıt torbaya uzandı. "Mektuplarını istiyor musun?" diye sordu, "Buraya kadar getirdiğime göre?"

Konuyu değiştiriyordu ama bu benim için sorun değildi. "şaka yaptığını sanıyordum," dedim Ivy uvalı masanın üzerine koyarken ve ben de yaklaştırırken. Jenks ve Jax listede buldukları bir şey için heyecanlanmışlardı ve insanlar onları bakışlarıyla izlemekten vazgeçmiş, bariz bir şekilde bakıyorlardı. En azından bize bakmıyorlardı.

"Benim merak ettiğim paket," dedi Ivy, Nick ve Jenks'e bakarak, onlar ekranı işaret ederken.

Her şeyi boşalttım, bir önceki seferden kalma kıcıımı kurtardığın için teşekkür ederim notunu, David'in şirketinden gelen sigorta faturası ve sezon sonu tohum kataloguyla birlikte çantaya geri koydum. Geriye iki yumruğum büyüklüğünde, kâğıda sarılı bir paket kalmıştı. El yazısına daha yakından baktım, gözlerim köşedeki Nick'e kaydı. "Nick'ten gelmiş," dedim, bir masa bıçağına uzanarak. "ldğm düşündüğü halde bana ne gönderiyor?"

Ivy'nin yüzünde açıkça Nick'e yöneltilmiş sessiz bir hoşnutsuzluk vardı. "Kurtadamlar neyin peşindeyse onun olduğuna bahse girerim. Onun el yazısı olduğunu düşünmüştüm ama emin değildim."

Nick'in shake'ini hprdeterek içtiğinin ve Jenks'in omzunun üzerinden parça isimlerini okuduğunun farkında olarak paketi masadan alıp kuşağına koydum. Nabzım hızlandı ve kısa sürede dış ambalajı açtım. Parmaklarım şynce kutuyu açtım ve ağır ipli çantayı çıkardım. "İçinde kurşun var," dedim kumaşın esnek ağırlığını hissederek. "Kurşuna sarılmış, Ivy. Bundan hoşlanmadım."

Nick'in görüşünü engellemek için rahatça öne doğru eğildi. "Peki, ne oldu?"

Dudaklarımı yalayarak açıklığı genişlettim ve aşağı baktım, bunun bir heykelcik olduğuna karar verdim. Nazıke dokundum ve soğuk buldum. Kendimden daha emin bir şekilde onu çıkardım ve aramızdaki masanın üzerine koydum. Ona bakarken ellerimi kot pantolonuma sildim.

"Bu... gerçekten çok çirkin," dedi Ivy. "Bence irkin." Kahverengi gözleri bana kaydı. "irkin mi, yoksa sadece tuhaf mı?"

Tüylerim diken diken oldu ve bir ürpertiye bastırdım. "Bilmiyorum."

Heykel sarımsı bir renkteydi ve üzerinde lekeli çizgiler vardı. Kemik olduğunu tahmin ettim. Çok eski bir kemikti; ellerimde kemiğin bıraktığı o soğuk hissi bırakmıştı. Yaklaşık beş santim yksekliginde ve bir o kadar da derinliğindeydi. Ve bir ağaç ya da küflenmiş bir tabak peynir gibi canlı hissettiriyordu.

Neyin heykeli olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını atmıştım. Sadece tabanına dokunarak iki parmağımla çevirdim. İçimden bir tiksinti sesi yükseldi; diğer tarafta acı çekiyormuş gibi bükülmüş uzun bir ağız vardı. "Bu bir kafa mı?" Tahmin ettim.

Ivy dirseğini masanın üzerine koydu. "Sanırım öyle. Ama dişler... Onlar diş, değil mi?"

Biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi hissederek ürperdim. "Oh," diye fısıldadım, bana neyi hatırlattığını fark ederek. "Pam'in Wereing'in ortasındaikenki haline benziyor."

Ivy gözlerini benimkilere ve tekrar heykele çevirdi. Ben izlerken yüzü daha da solgunlaştı ve gözleri korkuya kapıldı. "Kahretsın," diye mırıldandı. "Sanırım ne olduğunu biliyorum. Üstünü örtün. Başımız büyük belada."

Yirmi

Nick aniden masada belirince irkildim. Uzun yüzü aynı anda hem kızarmış, hem öfkelenmiş, hem de korkmuştu; tehlikeli bir karışım. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı Ivy'ye, heykeli kapıp yakınında tutarken. "Onu buraya sen mi getirdin? Kimse bulmasın diye ona gönderdim. Onun öldüğünü sanıyordum. Ölü bir kadına gönderirsem kimde olduğunu söyletmezlerdi ama sen buraya mı getirdin? Seni lanet olası aptal vampir!"

"Otur," dedi Ivy, çenesi sıkılmış ve gözleri siyaha dönmüştü. "Ver onu bana."

"Hayır." Nick'in eli beyaz mafsallı bir güçle gerildi. "Bu aura saçmalığını üzerinde işe yarayacağı birine sakla. Senden korkmuyorum."

Öyleydi ve Ivy'nin eli titredi. "Nicholas. Acıktım. Yoruldum. Senin aptal kışın umurumda bile değil. Ortağım senin yüzünden boka battı. *Ver onu bana.*"

Adrenalin zonkluyor, başımı ağrıyordu. Nick paniğe kapılmak üzereydi. Karaoke makinesi hüzünlü ve melankolik bir şeyler söylemeye başladı. Jenks bizi izliyordu ama barın geri kalanının, Ivy'nin stresten ve evden uzakta olmaktan dolayı kendini kaybetmek üzere olduğundan haberi yoktu.

"Nick," diye yatıştırdım. "Her şey yoluna girecek. Onu bana ver. Ben kaldırım."

Nick kımıldadı ve Ivy sarsıldı, neredeyse ona uzanacaktı. Nick çatlamış dudaklarını yalayarak, "Benim için tutar mısın?" dedi.

"Bende kalacak," diye teminat verdim, kurşun kaplı çantayı el yordamıyla bulup uzattım. "Al."

Yanakları çukurlaşmış, yüzü korkmuş bir halde dikkatlice kesenin içine yerleştirdi. Şişmiş parmakları kesenin etrafında kıvrılmaya başladı ve ben de keseyi kendime doğru çekerek iplerini sıktım. Üzerindeki büyülü bir etki değildi; açgözlülüktü.

Elleri titreyen Ivy içkisini aldı ve buz gibi içti. Heykeli çantama koyarken gözümü ondan ayırmadım, sonra çantayı kucağıma koydum. Ağırdı, ölü bir şey gibi. Köşeden Jenks "Ballad of the Edmund Fitzgerald" şarkısını söylüyordu. Bardaki sıska adam onu izliyordu, oyunun özetinden tamamen uzaklaşmıştı. *Jenks şarkı söyleyebiliyor muydu?*

"Otur," diye nefes aldı Ivy ve bu kez Nick oturdu, Jenks'in yanındaki yerini aldı ve Jenks'in paltosunu Ivy'nin yanındaki sandalyeye koydu. "Bunu nereden buldun?" diye mırıldandı.

"O benim."

Sandalyemde kıpırdandım, yemeğimizin kokusu geliyordu. Kadın yemeği bırakıp giderken kimseye bakmadı. Gerginlik o kadar yoğundu ki, o bile bunu hissedebiliyordu. Tabağıma baktım. Marul, soğan, mantar, peynir ve Tanrım, üzerinde pastırma da olan, suyu sızan muhteşem burgerim vardı. Ve onu yiyemedim çünkü önce Nick'in çirkin heykeli hakkında tartışmamız gerekiyordu. *Canı cehenneme*, diye düşündüm, üstteki ekmeği çıkardım ve soğanları ayıkladım.

Ivy sürahidен bardağını yeniden doldurdu, gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar giderek büyüyordu. "Kimin olduğunu söylemedim. Nereden buldun dedim?"

Nick tabağını yaklaştırdı, açıkça onu görmezden gelmek istiyordu ama sağlıklı bir kararla bunu yapmadı. "Onu buraya getirdiğine inanamıyorum," dedi tekrar, turşularını yeniden düzenlerken hareketleri sarsıntılıydı. "Güvende olsun diye Rachel'a gönderdim."

Ivy ona ters ters baktı. "Zeki insanları onlara söylemeden kullandığınızda, beklenmedik bir şey yapıp planlarınızı mahvettiklerinde şikayet etmeyin."

Nick, "Onun öldüğünü sanıyordum," diye itiraz etti. "Kimsenin bana *yardıma* gelmesini beklemiyordum."

Jenks'in patates kızartmalarından birini yedim. Masada hiç ketçap yoktu, ama biraz istesek bizi dışarı atarlardı. İnsanlar Dönüş'ün suçunu domateslere atıyordu ama genetik müdahaleyi yapanlar da onlardı. "Peki neden onu ele geçirmek için toparlanmaya razılar?" diye sordum.

Nick hasta görünüyordu. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

Dudaklarım inançsızlıkla aralandı ve Ivy'ye döndüm. "Hâlâ dolandırıcılığını sürdürüyor."

"Ben değilim." Gözleri artık bana ulaşamayan bir masumiyetle aılımtı. "Ama Weres bunu alamaz. Ne olduğunu bilmiyor musun?"

Son sözleri kısık bir fısıltıydı ve Ivy yanımdan geçip kapıya baktı,   az giyimli, kıkırdayan kadın içeri girdi. Becky hemen tiz bir sesle konuşmaya başladı, gözleri Jenks'i arıyordu. Sanırım onları taze et için çağırmıştı.

Ivy, "Ne olduğunu biliyorum," diyerek kadınları başından savdı. "*Nereden buldun*
Bu mu?"

Bardaki adamlardan biri mırıldanıyordu. Biz kambur kambur otururken Jenks barda bir adama kırk küsur yıl önce batmış bir tanker hakkında şarkı s yletiyordu. şaşkınlıkla başımı sallayarak dikkatimi Nick'e yönelttim. "Bekliyoruz," dedim ve hamburgerimi ağzıma götürdüm. Isırırken gözlerim kapandı. Tatlı mutluluk, çok iyiydi.

Gözleri gerilmiş olan Nick hamburgerlerinden birini alıp dirseklerini masaya dayadı. "Rachel, o adada nasıl   sürü olduğunu gördün, değil mi? Hepsi birlikte çalışıyordu?"

Bir peçete bulmaya çalıştım. "ok garipti," dedim dolu ağzımla. "Alfalarının ne kadar hızlı kanatlandığını görmeliydin. Çok da iğrenlerdi. Kısıtlama olmadan alfalar gibi. Kendini beğenmiş küçük piçler..." Bir ısırık daha alırken sözlerim kesildi.

Nick, "İşte bu işe yarıyor," deyince Ivy içinden küfretti. "Bunu Detroit'te buldum."

"O zaman odak noktası o mu?" diye fısıldadı ve dikkatlerini çekmek için bir el salladım, ikisi arasında dolaştım ama beni dinlemiyorlardı. "O şey odak noktası olamaz," diye ekledi Ivy. "Beş bin yıl önce yok edildi. Gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyoruz. Olsaydı bile Detroit'te olmayacağı kesin."

Nick, "İşte burada buldum," dedi ve bir ısırık aldı. Ondan küçük bir inilti geldi. "O kadar güçlü bir şeyi yok edemezsin," diye mırıldandı. "Taşlarla ve sopalarla değil. B y yle de olmaz." Yutkundu. "Belki bir araba kırıcıyla, ama o zamanlar onlar yoktu."

"Ne oldu?" Israr ettim, odanın öbür ucunda, dalgalarda ölen adamların dizeleri arasında devam eden fl rt n çok az farkındaydım. *Bir ipucu bul, Jenks.*

Ivy hamburgeriyle birlikte el değmemiş tabağını itti. "Bu bir sorun," dedi. "Onu Weres'e vermesini sağlayacaktım ama şimdi-"

"Lanet olsun!" diye bağırdım ve Jenks'i süzen üç kadın kıkırdayıp sallanmaya başladılar. Sesimi alçalttım. "Patlamadan önce biri bana kucağında ne olduğunu söylesin."

Ivy, Jenks'in tabağından bir kızartma alarak Nick'e ısırarak, "Profesör sensin," dedi. "Sen söyle ona."

Nick ilk hamburgerinden bir ısırık aldı ve tereddüt etti. "Vampirler doğabilir ya da ısırılabilir ama bir Were olmanın tek yolu doğmaktır."

"Duh," dedim. "Cadılar da öyledir, Inderland'ın çoğu gibi." "Şey..." Nick durakladı, gözleri her yere kayıyordu. "...Were tutuyor O şey bir ısırıkla bir Were yaratabilir."

Çiğnedim ve yutkundum. "Ve bunun için seni öldürmek mi istiyorlar?"

Ivy başını kaldırdı. "Bir düşün Rachel," diye kandırdı onu. "Şu anda vampirler besin zincirinin en tepesinde."

Bir ısırık daha alıp bir parça pastırma koparıırken yüzümü ona doğru çevirdim.

"Demek istediğim, diğer tüm Inderlander türlerinden daha fazla siyasi güce sahibiz," diye düzeltti. "Yapılanma şeklimiz nedeniyle herkes bir başkasına bakıyor, en üst düzey vampirler o kadar çok iyilik borçlu ki siyasi bir meclis üyesi kadar etkililer. Sıkı bir ağ ama genelde istediğimizi alıyoruz. İnsanların tetik parmakları kaşınabilir, ancak sayılarımız sadece ölümsüzlerin bir insana onları dönüştürmeyi mümkün kılacak kadar virüs bulaştırabilmesiyle sabit tutuluyor."

Jenks'in patates kızartmalarından bir tane daha çaldım, keşke ketçapım olsaydı.

"Yine de," dedi Nick, "bir grup olarak siyasi güce sahip değiller çünkü sürü liderlerinden başkasına bakmazlar. Ve sayıları doğum oranlarından daha hızlı artamaz." Öne doğru eğilen Nick, şişmiş parmağıyla masaya vurdu, eğitmene dönüşürken tüm tavrı değişmişti.

"Odak noktası, Weres sayısının çok hızlı bir şekilde artmasını mümkün kılıyor. Ve adada gördüğünüz çoklu paketlenme, odağın sağlam olduğu ortaya çıktığında olacakların yanında hiçbir şey. Herkes onun bir parçası olmak isteyecek, sürülerini onu elinde tutan sürüyle birleştirecek. Nasıl olduklarını gördünüz. Bir vampir böyle davranan bir Weres sürüsüne rastlarsa ne olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

Jenks'in yarısı yenmiş kızartması parmaklarımdan sarkıyordu, unutulmuştu. Yavaş yavaş kafama dank etmeye başlamıştı ve durum hiç de iyi görünmüyordu. Sorun, odaklanmanın Werelerin toplanmasına izin vermesi değildi. Sorun, odaklanmanın onları toparlamaya *devam* etmesiydi. Endişeyle Ivy'ye baktım. Anladığımı görünce başını salladı.

Ada Wereleri günlerdir, belki de haftalardır birlikteydi ve bu sadece odaklanma vaadiyle olmuştu. Eğer ona sahip olurlarsa, tur kalıcı olacaktı. Adada beni çevreleyen Weres halkasını düşündüm, üç sürü tek bir sürü altında birleşmişti ve altı alfanın gücüne sahipti. Kendini beğenmiş, vahşi tavırları şok ediciydi. Walter baskınlığını sadece onlardan almakla kalmamış, aynı zamanda tüm alfaların sahip olduğu sakinliği ve ahlaki gücü yumuşatmadan her bir üyeye geri aktarmıştı. Birbirlerinin acılarını susturduklarında ne kadar hızlı hareket edebildiklerinden bahsetmiyorum bile. Buna bir de yeni saldırganlıkları ve acıya karşı dirençleri eklendiğinde?

Jenks'in kızartmasını yere bıraktım, artık aç değildim. Wereler Inderland toplumunda oldukça itaatkârdı, vampirlerin siyasi yapısına meydan okuyacak kadar kişisel güce sahip olanlar sadece alfalardı. Bu itaatkâr duruşu ortadan kaldırdığınızda iki tür çatışmaya başlayacaktı. Hem de çok. Muhtemelen vampirlerin ilk etapta odağı gizlemelerinin nedeni de buydu.

Kahretsin, eğer vampirler bunu bilseydi, onlar da benim peşime düşerlerdi. "Bu hiç iyi değil," dedim kendimi hasta hissederek.

Ivy bir nefes çekerek arkasına yaslandı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Barın öbür ucundan Jenks şarkısını bitirdi ve hemen "American Woman" ın kalitesiz bir versiyonuna geçerek kalçalarını oynattı ve üç kadınla kamyon şoförlerinden birinin ıslık çalıp tezahürat yapmasını sağladı. Jax onun üzerindeydi, parıltılar çıkarıyordu. Dünyanın bu küçük bardan başlayarak değiştiğinin farkında olan var mı diye merak ettim.

Parmaklarımı silerek kucağımdaki çantaya uzandım. "Inderland'in güç dengesini değiştirebilir," dedim ve Ivy başını salladı, saçlarının uçları sallanıyordu.

"Bir kaplanı köpek gösterisine düşürmenin patlayıcı yıkımıyla," dedi kuru bir sesle. "Werelerin eskiden vampirlerinkine çok benzer bir siyasi yapıya sahip olduğuna inanılıyor. Daha da iyisi, çünkü Wereler asla vampirlerin kan için yaptığı gibi bir başkasına ihanet etmezdi. Hiyerarşileri odağı kimin elinde tuttuğu etrafında dönüyordu ve odağı ortadan kaldırmak Werelerin sosyal yapısını paramparça etti, onları siyasi olarak hadım etti ve küçük sürüler halinde kavga etmek zorunda bıraktı."

Nick ikinci hamburgerini yemeye başladı. "İblis metinlerine göre insanlığı zorla din değiştirmeye zorlayacaklardı," dedi ve üstteki ekmeği çıkarıp açık yüzlü bir sandviç gibi yedi. "Gönüllü olarak Were olmak istemeyenler öldürülüyordu. Vampirlerle karşı Were fethi adına tüm aileler yavruladı ya da öldürüldü. Başarılı olmak için iyi bir şansları olabilirdi ama cadılar o sıralarda öbür dünyadan geçip insanların ve vampirlerin tarafına geçtiler. Cadı büyüsü kullanarak onları geri püskürttük."

Gergin bir şekilde parmak arası terliğimi çıkarıp giydim ve pat diye bir ses çıkardım. Bunu öğrenmesi için bir şeytana ne verdiğini merak ettim. Ben daha önce hiç duymamıştım ama Ivy duymuştu, belki de doğru dersi almamıştım. Belki de cadılar gerçekten de besin zincirinin en tepesinde yer alıyordur diye düşünmeden edemedim, bağımsız yöntemlerimiz ve siyasi yapı eksikliğimiz bir yana. İster insan, ister vampir ya da Were tarafından kullanılsın, piyasadaki her toprak büyüsü bir cadı tarafından yapılıyordu. Biz olmasaydık, onların küçük siyasi savaşları sopalar, taşlar ve kötü sözlerle olurdu.

"Odak yok edildi," dedi Ivy, sesi alçak ve gözleri endişeyle doluydu.

Nick başını salladı. Bir yudum soda içtikten sonra, "Bu bir iblis yapımı ve onu sadece bir iblis yok edebilir. Nesiller boyunca vampirden vampire aktarıldı."

"Bunun için ruhunun bir parçasını satana kadar," diye fısıldadım ve Nick bembeyaz oldu. *Aptal insan*, diye düşündüm, sonra kendi bileğimi sakladım.

Jenks şarkısını tezahüratlar ve dostça bağırışlar arasında bitirdi. Eğildi ve öpücükler gönderdi, sahneden indi ve hafif adımlarla bize doğru ilerledi. Bir kamera parladı ve keşke benimkini hatırlasaydım dedim. Jax bardaki kadınların üzerinde geziniyor, onları iyice etkiliyor ve babasının onlardan kaçmasına yardım ediyordu. Jenks sayesinde barın havası dramatik bir şekilde değişmişti; artık kamyoncuların bize bakışlarında bile cüretkâr bir röntgencilik vardı.

"Yemek burada mı?" Jenks cüzdanımı uzattı, sonra da yere çöküp açlıktan ölmek üzere olan bir adamın hevesiyle hamburgerlerinden ilkinde yumuldu

ergen. Jax kadınların yanında kalarak herkesin dikkatini dağıttı ve yetişkin sohbetlerinin dışında kaldı. "Ne kaçırdım?" Jenks bir ısırik alarak ekledi.

Dişlerimi emdim ve Ivy'ye alaycı bir bakış attım. "Nick, Inderland'in güç dengesini değiştirebilecek ve bir vampir-Were savaşı başlatabilecek bir Were eserini çaldı," dedim cüzdanımı Were heykelinin yanına koyarken. *David'i arayıp bu konudaki görüşünü almam gerekiyordu. Bir daha düşündüm de, belki de aramamalıyım.*

Jenks dondu kaldı, yanakları yemekten şişmişti. Şaka yapıp yapmadığımızı anlamak için herkesin gözlerine baktı ama Nick başını sallayana kadar yutkunmayı hatırlamadı. "Vay anasını," dedi.

"Hepsi bu kadar." İçimi çektim. "Bununla ne yapacağız? Onlara veremeyiz."

Nick patates kızartmasını karıştırdı. "Bunu başlatan benim. Onu alıp ortadan kaybolacağım."

Ivy yumuşak bir zarafet hareketiyle sandalyesine yaslandı. Sakin ve kendini kaptırmış görünüyordu ama kayıp haçını arayan parmaklarından öyle olmadığı anlaşıyordu. "Artık o kadar basit değil profesör. Rachel'ın kim olduğunu biliyorlar. Jenks'ten vazgeçebilirler ama Rachel senin kışını kurtararak kendi kışını tehlikeye attı. Hiçbir şey olmamış gibi Cincinnati'ye geri dönemez. Bu şey için onu cehenneme kadar takip edecekler." Bir kolunu masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi, yüzü tehditkârdı. "Onu almak için sana zarar verdikleri gibi ona da zarar verecekler ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim, seni aptal küçük pislik."

Nick kızarıırken, "Kes şunu," dedim. "Onu geri veremeyiz. Başka neyimiz var ki?"

Ivy hamburgerinden bir susam tanesi kopardı, suratı asıktı. Nick'in omzunda da Montana büyüklüğünde bir çip vardı. Yüzü öfkeyle değil de düşüncelerle buruşmuş olan tek kişi Jenks'ti. "Herkes bunu unutturabilir misin?" diye sordu çiğnerken. "Ya da en azından bizi unutturabilir misin?"

Tabağımı ittim. "Çok fazla insan var. Birini kaçırabilirim. Kara toprak tılsımı olacağından bahsetmiyorum bile. Bunu yapmayacağım." *Ama iblis lanetlerini çarpıtabilirim?* Zevkler ve renkler tartışılmaz sanırım. Ama Ceri'nin laneti benden başka insanlara zarar vermeyi içermiyordu.

Jenks yavaşça çiğnedi. "Onu tekrar saklamaya ne dersin?"

"Onu geri koymayacağım," diye itiraz etti Nick. "Bir yıllık gelirimi o."

Onu görmezden gelerek kaşlarımı çattım. *Hâlâ çekim yapıyor muydu?*

"Yine de Rachel'ın peşine düşerler," dedi Ivy. "Eğer herkesi "Unut gitsin," dedi bana, "beyninin içine sıçtıktan sonra hayatını geri kazanmak için aklıma tek bir şey geliyor."

Nick öfkeli bir nefes aldı. "Bana bir daha öyle dersin, ben de-"

Ivy hareket etti. Kolunu ileri uzatıp Nick'i çenesinin altından yakaladığında tepkimi küçük bir sıçrama olarak tutmayı başararak sıçradım. Nick'in gözleri büyüdü ama hareket etmedi. Hollows'ta büyümüşü ve hareket etmenin işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu.

Ivy'nin gözleri neredeyse tamamen kararmıştı. "Ne yapacaksın, beyin için bok mu?" "Ivy..." Yorgunca söyledim. "Kes şunu."

Jenks benden Ivy'ye baktı, gözleri parlıyordu ve yüzü endişeliydi. "Rahatla, Ivy," dedi yumuşak bir sesle. "Onun her zaman mazlumun yanında olduğunu biliyorsun."

Jenks'in sözleri benimkilerin nüfuz edemediği yerlere nüfuz etti ve Ivy'nin gözbebekleri bir anda normale döndü. Sevinçle gülümseyerek bıraktı, Nick geri sallanmadan önce onu kazağının yakasından yakaladı ve düzeltiyormuş gibi yaptı. "Özür dilerim Nickie," dedi, solgun parmaklarıyla Nick'in çukur yanağını biraz fazla sertçe okşayarak.

Ben içimdeki adrenalini atmaya çalışırken Nick sandalyesinden kalktı ve temkinli bir şekilde boğazını ovuşturdu. Biraz hızlı hareket eden Ivy, sürahidenden bardağını yeniden doldurdu. "Tek bir çözüm var," dedi pipetini tam olarak dikleştirerek. "Profesör ölmek zorunda."

"Dur, dur, dur!" diye bağırdım ve Nick sertleşti, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Ivy, bu kadar yeter."

Jenks patates kızartması tabağını yaklaştırdı. "Hey, ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi, gözleri muhtemelen var olmayan ketçabı bulmak için barda geziniyordu. "Bu her şeyi çözer." Duraksadı, parmaklarını peçeteye sildi. "Sen onu yakala, ben de minibüsten kılıcını getireyim."

"Hey!" diye bağırdım, öfkeyle. Ciddi olmadıklarını biliyordum ama beni kızdırmaya başlamışlardı. Bardaki kıkırdayan kadınlar bize bakınca sesimi alçalttım. "Nick, sakın ol. Seni öldürmeyecekler."

Jenks kıs kıs gülerek patates kızartmasına başladı ve Ivy kendinden emin, neredeyse baştan çıkarıcı bir tavır takınarak sandalyesinde kambur durdu ve ağzının bir tarafıyla gülümsedi. "Pekâlâ," dedi. "Eğer bu konuda sinirlenecekseniz, onu öldürmeyeceğiz. O şeyin yok edilmesiyle birlikte onun görkemli, halka açık ölümünü sahneleyeceğiz."

Nick gözlerini Ivy'nin kendinden emin duruşuna dikti. "Onu yok etmene izin vermeyeceğim," dedi şiddetle.

Kaşlarını kaldırdı. "Beni durduramazsın. O Wereları Rachel'in kuyruğundan kurtarmak için elimizdeki tek seçenek bu, o yüzden bir önerin yoksa çeneni kapatmanı öneririm."

Nick hareketsiz kaldı. Düşüncelerle çatılmış kaşlarına baktım, sonra bakışlarımı Jenks'e kaydırdım. Jenks de onu izliyordu, ağzı doluydu ama çenesi hareket etmiyordu.

Birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Bir hafta boyunca işkenceye katlanan biri o kadar kolay pes etmezdi. Ivy fark etmemiş gibi görünüyordu ama Ivy Nick'i benim tanımaya başladığım gibi tanııyordu. *Tanrım, neden ona yardım etmeye çalışıyordum ki?* Parmak arası terliklerimi patlatmak için ayağımı sallayarak düşündüm. Moralim bozulmuştu, gazozuma uzandım.

"Yani benim ölümümü ve odağın yok edilmesini sen sahneliyorsun," dedi görünüşte sakinleşmiş olan insan ve Jenks cahil numarası yaparak yemeğe geri döndü. "Sanırım ambulans beni morg yerine hastaneye götürdüğünde fark edecekler."

Ivy'nin gözleri bize doğru gelen birini takip etti. Elinde kadehle döndüğümde Becky'yi elinde şemsiye ve kiraz çubukları tutan üç içkiyle buldum. Gözlerim flört eden kadınlara kaydı ve irkildim. Oh... ne güzel. Onu tavlamaya çalışıyorlardı.

"Bize bir ceset bulabilirim," dedi Ivy sessizliğin içinde.

İçkimi yudumlarken, bu sözün yol açtığı düşünceler silsilesi yüzünden öksürdüm ama Becky öne çıkmıştı ve nefesimi tutabilsem bile tek kelime edemezdim.

İçkileri Jenks'in önüne koyarken gülümseyerek, "Al bakalım tatlım," dedi. "Bardaki bayanlardan."

"Vay canına," dedi Jenks, görünüşe bakılırsa boyu beş santimden fazla olan birinin yabancılardan içki kabul etmesinin ne anlama geldiğini unutmuştu. "Bakın, peri kılıçları!"

Gözleri parlayarak vişne tanelerine uzandı ve ben hızlıca "Jenks!" diyerek araya girdim.

Ivy yorgun bir sesle nefes verdi ve Jenks birimizden diğerine baktı. "Ne?" dedi, sonra kızardı. Yüzünü buruşturarak Becky'ye baktı. "Hey, ben evliyim," dedi ve bardan birinin küfrettiğini duydum. Tanrı'ya şükür kamyoncu değildi. "Belki de," dedi, onları isteksizce Becky'ye doğru iterek, "onları bayanlara geri vermelisin, benim, uh, pişmanlıklarımınla birlikte."

Becky gülümseyerek, "Haydi bakalım," dedi. "Sen sadece onları tut. Onlara senin gibi iri yarı birinin çoktan oltaya takılmış, karaya çıkarılmış, fileto edilmiş ve pişirilmiş olacağını söyledim." Gülümsemesi genişledi. "Ve yenir."

Ivy nefesini verdi ve Nick kendi türü adına gurur mu yoksa utanç mı duyması gerektiğini bilemiyor gibiydi. Jenks başını salladı, muhtemelen onları iterken Matalina'yı düşünüyordu.

"Turta yediğini mi söylemiştin?" Ivy sordu.

"Evet, hanımefendi." Becky içkileri, peri kılıçlarını ve her şeyi usulca aldı. "Karamela ya da elma var. Karamela alerjiniz olduğu için bir dilim elma getireceğim."

Ivy gözlerini kırıştırdı ama gülümsemesi hiç bozulmadı. "Teşekkür ederim." El değmemiş hamburgerini ona doğru itti ve kadın mecburen hem hamburgeri hem de benim tabağımı aldı. "Üzerine bir top dondurma koyar mısın?" diye sordu. "Ve kahve. Herkes kahve ister mi?" Sorgularcasına bize baktı, beni kesinlikle geren bir şekilde gülümsedi, özellikle de "bize bir ceset bulabilirim" sözünden sonra ve başımı salladım. *Kahve mi? Neden olmasın?*

Jenks belli belirsiz, "Şeker ve krema," diye ekledi ve Becky bardaki üç kadına bunu başından beri bildiğini yüksek sesle ilan ederek hızla uzaklaştı.

Ivy onun gidişini izledi, sonra da sorgulayan bir dikkatle bana baktı. Birden Becky'nin bakkaldaki Terri'yle konuşmuş olabileceğini fark ettim. Utanç verici anlarımdan birinin daha yaklaştığını hissederek öne doğru eğildim ve bardağın arkasına saklanarak bir yudum daha aldım. Tüm barın bize iyi davranmasına şaşmamalı. Benim üç kişi ve pudingle sevişmekten hoşlanan bir nemfoman olduğumu düşünüyorlardı.

"Neden karamela alerjim var?" Ivy yavaşça sordu.

Yüzüm alev alev yanarken Jenks kekeledi: "Ah, Rachel ve ben dörtlü gruplara ve pudinglere düşkün sevgilileriz. Görünüşe göre Nick'le seni Alexia ve Tom sanıyor. Senin karamela alerjin var ve beyinsiz herif fıstık seviyor."

"Bana öyle demeyi kes," diye mırıldandı Nick.

Ivy nefesini bıraktı. Kaşları kalkıktı ve şaşkın görünüyordu. "Tamam..."

İçkimi bıraktım. "Nick'i nasıl öldüreceğimiz konusuna geri dönebilir miyiz? Peki bu ceset meselesi de ne? Çabuk konuşmaya başlasan iyi olur Ivy, çünkü bagajımda ölü bir adamla saklambaç oynamayacağım. Bunu üniversitede yaptım ve bir daha yapmayacağım."

Ivy'nin ağzında bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?" diye sordu ve ben kızardım.

"Ölmemişti," diye mırıldandım. "Ama bana öyle olduğunu söylediler. Onu içeri sokmaya çalıştığımda kulağımı öptüğünde ödüm koptu-" Becky'yi dirseğimde hissettiğimde durdum, elinde bir tepsi kahve ve turta vardı.

Becky sırtarak herkese kahvelerini verdi ve Ivy'nin önüne bir parça à la mode turta koydu. "American Woman" şarkısını mırıldanarak Jenks ve Nick'in boş tabaklarını aldı ve gitti.

Önce dondurmaya sonra da çatalıma baktım. "Hepsini yiyecek misin?" Ivy'nin nadiren bir şeyi bitirdiğini bildiğim için sordum.

Ivy izin almak için bana bakarak kahve fincanımı tabağından aldı ve dondurmayı yerine koydu. Onu daha yakına çektim ve gerginliğin azalmaya başladığını hissettim. Kaşığım yoktu ama çatalım işe yarıyordu ve Becky'den kaşık istemeyecektim.

Ivy turtasının ucunu dikkatlice kesti ve en son yemek için kenara itti. "Kevorkian'ı çekmeyi öneriyorum," dedi ve ben dondurmadan daha fazla soğudum.

Jenks hemen, "Bu yasadışı," dedi.

"Sadece yakalanırsan," dedi Ivy, gözleri turtasındaydı. "Bir arkadaşımın arkadaşı var-"

"Hayır." Çatalımı yere bıraktım. "Bir vampirin karşı tarafa geçmesine yardım etmeyeceğim. Yardım etmeyeceğim. Ivy, benden birini öldürmemi istiyorsun!"

Sesim yükselmişti ve Ivy saçlarını gözlerinden savurdu. "Yirmi yaşında ve o kadar çok acı çekiyor ki biri ona yardım etmeden tenekeyi kullanamıyor."

"Hayır!" İnsanların bakmaya başladığını umursamadan daha yüksek sesle söyledim. "Kesinlikle olmaz." Destek için Jenks ve Nick'e döndüm, bunu kabul ettiklerini görünce dehşete kapıldım. "Siz hastasınız!" "Hastasınız!" dedim. "Bunu yapmayacağım!"

"Rachel," dedi Ivy ikna edici bir sesle, kahverengi gözlerinde alışılmadık bir duygu vardı. "İnsanlar bunu her zaman yapar."

"Buradaki insanlar değil." Telaşla dondurmayı elimden ittim ve bunun kabul etmemi sağlamak için yaptığı planın bir parçası olup olmadığını merak ettim. Dondurmayı çok sevdiğimi biliyordu. Bardan gelen kahkahalara kaşlarımı çatarak döndüm ve Becky'nin kamyon şoförleriyle dedikodu yaptığını, arkasını havaya kaldırarak eğildiğini gördüm. Aklıma muhtemelen kızıl saçlı bir nemfonun bile hayır diyemeyeceği bir şey için bana teklifte bulunduklarını düşündükleri geldi. Kollarımı önümde kavuşturarak Ivy'ye ters baktım.

"Bunu kendisi yapardı," dedi Ivy usulca. "Tanrı biliyor ya, yeterince cesareti var. Ama kendini hazırlaması için hayat sigortası çekine ihtiyacı var ve kendini öldürürse çekini de kaybeder. Uzun zamandır bekliyor."

"Hayır."

Ivy'nin dudakları birbirine yapıştı. Sonra kaşları yumuşadı. "Onu arayacağım," dedi usulca. "Onunla konuşursun ve eğer hâlâ aynı şekilde hissediyorsan, bu ilişkiyi bitiririz. Bu sana bağlı."

Başım ağrıyordu. Eğer şimdi evet demezsem, Şeytan'ın bebek bakıcısından daha kötü görünecektim. "Alexia," dedim barın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sen hasta bir kaltaksın."

Gülümsemesi genişledi. "İşte benim kızım." Memnun olduğu her halinden belli olan kadın çatalını aldı ve bir lokma daha pasta yedi. "Birinin küçük profesör gibi görünmesini sağlayacak bir tılsım yapabilir misiniz?"

Nick kaskatı kesildi ve Jenks kahvesine dördüncü paket şekeri atarken, "Küçük profesör..." diye kıkırdadı. Kendimi lisenin yemekhanesinde bir eşek şakası planlıyor gibi hissettim.

"Evet, bunu yapabilirim," dedim. Suratımı asarak tabağımdaki eriyen dondurmayı ittim. Görsel ikiz tılsımları yasa dışıydı ama siyah değildi. Neden olmasın? Birini öldürecektim.

"Güzel." Ivy turtasının son parçasını da mızrakladı, noktayı yemeden önce düşüncelere daldı ve bir dilek tuttuğunu anladım. *İnsanlar benim batıl inançlarım olduğunu mu düşünüyordu?* "Şimdi tek yapmamız gereken o şeyi yok etmenin bir yolunu bulmak," diye bitirdi.

Bunun üzerine Nick kıpırdandı. "Onu yok edemezsin. Beş bin yıldan daha eski."

Parmak arası terliklerimi patlattım. "Katılıyorum," dedim ve Nick bana minnettar bir bakış fırlattı. "Eğer sahte bir Nick'in yerine geçebiliyorsak, sahte bir heykelin yerine de geçebiliriz."

Ivy elindeki kahveyle sandalyesinde arkasına yaslandı. "Umurumda değil," dedi. "Ama sen..." Parmağıyla Nick'i işaret etti. "...onu alamayacaksın. Rachel onu saklayacak ve sen hiçbir şey alamayacaksın."

Nick suratsız görünüyordu ve ben de Jenks'le aynı bilmiş bakışı paylaştım. Bu bir sorun olacaktı. Jenks kahvesini karıştırdı. "Peki..." dedi, "Nick'i nasıl alt edeceğiz?"

Laf kalabalığının arzulanan bir şey olmadığını düşündüm, ama eriyen rüşvetimi görmezden gelerek geçmesine izin verdim. "Bilemiyorum. Ben genellikle kıcını kurtaran taraftayım."

Kupasına üfleyen Jenks omuz silkti. "Kaburgaları kırılana ve kanları üstü olmayan bir karıştırıcıdaki jöle gibi sıçrayana kadar göğüslerini ezmeyi tercih ederim." Yüzünü buruşturarak bir yudum aldı. "Perilere de böyle yapıyorum."

İki paket daha şeker eklediğinde kaşlarımı çattım, dehşete düştüm.

Ivy, "Onu bir çatıdan aşağı itebiliriz," diye önerdi. "Belki de onu boğarız? Buralarda çok su var."

Jenks komplocu bir tavırla Ivy'ye doğru eğildi, yeşil gözleri neşeyle benimkilerle onunkiler arasında gidip geliyordu. "Kıçına bir dinamit lokumu sokup kaçmayı önerirdim ama bu onun yerine geçecek kişiyi gerçekten incitebilir."

Ivy güldü ve ben ikisine de kaşlarımı çatarak baktım. Karaoke makinesi tekrar çalışmaya başlamıştı ve "Love Shack" çalmaya başladığında kendimi kötü hissettim. *Aman Tanrım!*

Tanrım. Siska kamyoncu, üç sürtükle birlikte sahnede idi.

Baktım, sonra tekrar baktım. Sonunda gözlerimi ayırdım. "Hey," dedim, son yirmi dört saatin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissederek. "Dün öğleden beri ayaktayım. Bugün için yatacak bir yer bulabilir miyiz?"

Ivy hemen sandalyesinin altından çantasını kaptı. "Evet, hadi gidelim. Peter'ı aramalıyım. Onun, filizinin ve akıl hocasının buraya gelmesi bir gün sürer. Sen uyu, Jenks ve ben birkaç plan yaparız, sen de sihrinin en iyi işe yarayacağı planı seçersin." Jenks'e baktı ve o da başını salladı. İkisi de bana döndü. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette," dedim, kendimi sabitlemek için yavaş bir nefes alarak. İçim titriyordu. Birini öldürmeyi içeren *herhangi bir* planı seçmeye pek hevesli değildim. Ama Periler Nick ölmedikçe ondan vazgeçmeyeceklerdi ve ortada bir ceset olmadıkça bunun bir aldatmaca olduğunu anlayacaklardı.

Ve eve gitmek istedim. Evime, kiliseme ve hayatıma dönmek istedim. Odağın bulunduğunu ve elimde olduğunu bilselerdi beni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederlerdi.

Ayağa kalktım, sanki bir zamanlar asla gitmeyeceğime yemin ettiğim yerlere doğru kayıyormuşum gibi hissediyordum. Eğer yakalanırsak, cinayetten yargılanacaktık.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Yirmi bir

Tarçın ve karanfil kokusu motel odasını sarmış, gündönümü gibi kokmasına neden oluyordu. Nick zencefilli çörek yapıyordu ve küçük fırının sıcaklığı sırtıma hoş geliyordu. Yemek pişirmesi alışılmadık bir şey değildi ama bunun ev yapımı kurabiye isteğinden çok, onunla konuşmam için bana rüşvet vermeye çalıştığını düşündüm. Jenks televizyonda Jax için bir çocuk programı açtığından ve Ivy de Nick'in kendi ölümünü planlamasına izin vermediğinden, insanın yapacak çok az şeyi vardı.

Periler Jenks'i tanıyordu, bu yüzden ben uyurken Ivy alışverişe gitmişti, elinde bir alışveriş listesi ve ayakkabı numaram vardı. Hepimizin günde üç kez - ya da Jenks'in durumunda altı kez- yemek için dışarı çıkması pek akıllıca görünmüyordu. Bardan beş dakika uzaklıkta bir süit bulmuştuk ve kahverengi ve altın rengi alçak tavanlı odalara şöyle bir göz gezdirdikten sonra minibüsün *bende* olduğunu açıkça belirttim. Ivy ana odanın yanındaki küçük odadaki yatağı aldı, Nick ana odadaki yatağı aldı ve Jenks de yataklı kanepeyi istedi, Ivy ve ben minibüsü boşaltmayı bitirmeden önce mutlu bir şekilde iki kez açıp kaldırdı; Nick'in hiçbir şeye dokunmasını istemiyordu. Minibüs dar ve soğuktu ama sessizdi ve ben uyurken koyduğum çemberle motelden daha güvenliydi.

O sabah saat dokuzda huysuz ve kaskatı bir şekilde uyanmıştım, on iki saatlik uykumdan sonra bir daha uyuyamamıştım. Jenks ve Jax uyanık olduğundan ve Nick de tabii ki uyanık olduğundan, bu fırsatı değerlendirip sihirli hazırlıklara bir an önce başlayabileceğimi düşündüm. *Evet. Evet. Doğru.*

"Kaşığı yalamak ister misin, Ray-ray?" Nick, zayıf yüzü geçen sonbahardan beri görmediğim kadar rahatlamış görünüyor, dedi.

Gülümsedim, söz vermemeye çalıştım. "Hayır, teşekkürler." Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına verdim. Kisten'in yardımıyla, Ceri bana kılık değiştirme muskaları yapmak için ihtiyacım olan toprak tılsımını, yasadışı bir görsel ikiz büyüüne dönüştürmek için yaptığı eklemelerle birlikte e-posta ile göndermişti. Hâlâ beyazdı ama onu belirli bir kişiyi taklit edecek şekilde hassaslaştırmak için gereken ek bileşenlere yeterince aşına değildim.

Kahverengi gözleri bir an Nick'in gözlerinde sabitlendi, sonra fırın eldiveni ile iki tepsiyi kaptı ve kapıya doğru yürüdü. Hâlâ sessiz olan kapıyı açtı ve her şeyi dışarıya bıraktı. Geri döndüğünde hızı bir vampir çabukluğuna dönüşüyordu, kâseyi Nick'in direnmeyen ellerinden çekip aldı ve tezgâhta soğumakta olan kurabiyeleri içine attı.

"Ivy?" Ben sordum.

"Günaydın Rachel," dedi sıkıca. Jenks'i görmezden gelerek kapıyı açtı ve metal karıştırma kabını diğerlerinin yanına bıraktı. Jenks'in elindeki kurabiyeyi alıp eşiğin üzerinden fırlattı, kapıyı çarptı ve odasına girerek gözden kayboldu.

Şaşkınlıkla Jenks'e baktım. Peri omuz silkti, sonra televizyonun sesini kısıtı. Bakışlarını Nick'e doğru takip ettim. Yüz ifadesi kesinlikle kindardı. Gözlerim kısıldı ve kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım. "Bütün bunlar da neydi?" diye sordum.

"Ooooh, unutmuşum," dedi iyileştirici parmaklarını hafifçe şıklatarak. "Vampirler karanfil kokusuna karşı hassastır. Tanrım, koku onu uyandırmış olmalı."

Çenem gerildi. Bunu bilmiyordum. Anlaşılan Jenks de bilmiyordu, çünkü alışverişe giden oydu. Nick gülümsemesini gizlemek için biraz fazla yavaşça lavaboya döndü.

Bir nefes aldım ve Ivy'nin onu bayıltacak kadar sert vurmadığı için şanslı olduğuna karar verdim. Bu haliyle fazla bir şey gerekmezdi. Gözlerim taktığı acı tılsımına takıldı ve tüm bu durumun aptalca olduğunu düşündüm. Jenks bana daha önce Nick uyumaya çalışırken Ivy'nin bütün gece internette olduğunu söylemişti. İntikam mı?

Parmaklarım lamine masaya vurdu. Ayağa kalkarak dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım, ardından iblis laneti kitabımı masadan alıp kollarıma attım. "Ben minibüste olacağım," dedim kayıtsızca.

"Rachel-" diye başladı Nick ama ben listemi ve kalemimi kaptığım gibi mutfaktan çıktım, ağır kitap beni garip ve dengesiz yapıyordu. Ruh halime uygun bir şeydi.

"Her neyse, Nick..." Yorgun bir şekilde arkamı dönmeden söyledim.

Jenks temkinli bir uyanıklık içindeydi. Önündeki masanın üzerindeki kâğıtlar Jax'in çalışmalarıyla doluydu. Gittikçe iyileşiyordu.

"Bana ihtiyacınız olursa minibüste olacağım," dedim geçerken.

"Elbette." Gözleri benden Rex'i yatağın altından çıkarmaya çalışan Jax'e kaydı. Yatak örtüsünü kaldırıp "Kedicik, kedicik, kedicik" diye seslenen bir perinin görüntüsü bana bile riskli görünüyordu.

Kapıyı açtığımda Nick, "Rachel," diye itiraz etti ama ben dönmedim. Adımlarımı tersine çevirerek, içinde odak noktası olan çantamı kaptım. *Onu* ortalıkta bırakmaya gerek yoktu.

"Seni aptal serseri," dedi Jenks ben çıkarken. "Onun her zaman taraf tuttuğunu bilmiyor musun-"

Kapı kapandı ve onun sözlerini kesti. "Mazlum," diye bitirdim. Moralistim bozuk bir şekilde kapıya yaslandım, odak noktam iblis kitabımla aramda sıkışmıştı, başım öne eğikti. Bu sefer olmaz. Nick'in tarafını tutmayacaktım ve kurabiye olayına rağmen Nick mazlumdu.

Kuş sesleri ve sabahın serinliği başımı kaldırmamı sağladı. Sessiz ve nemliydi, trafiğin yoğun olduğu saatler yoktu. Güneş hafif sisi yarmaya çalışıyor, her şeye altın rengi bir parlaklık veriyordu. Yakındaki boğazlar muhtemelen çok güzeldi, gerçi bulduğum yerden onları göremiyordum.

Kararlılığımı toplayarak iblis kitabının ağırlığını üzerimden attım ve minibüsün anahtarlarını bulmak için cebimi karıştırdım. Yol ile motel arasındaki büyük beyaz çamın gölgesine park etmiştik, böylece insanlar koşuşturmadan bir çember oluşturabilecektim. Ivy'nin bana aldığı yeni yüz dolarlık koşu ayakkabıları kaldırımda sessiz duruyordu ve bu kadar erken kalkmak tuhaf hissettiriyordu. Ürkütücüydü. Alışkanlık, anahtarları şingirdamamaları için kaydırmama neden oldu ve yan kapıyı kayan metal ve yuvarlanan lastik sesiyle açana kadar sadece minibüsün kilidinin boğuk gümbürtüsü sessizliği bozdu. Hâlâ sinirli bir şekilde içeri girdim ve hayal kırıklığıyla kapıyı çarparak kapattım.

İblis kitabını karyolanın üzerine bıraktım ve yanına oturdum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp çantamı altıma aldım. Orada olmak istemiyordum ama motel odasında daha az olmak istiyordum. Sessizlik büyüdü ve lanet kitabını isteksizce kucağıma kaydardım. Buradaydım, bir şeyler yapabiliyordum. Ayakkabılarımı çıkarıp ön koltukla arama çekilen perdeye sırtımı vererek bağdaş kurdum. Hava loştu ve ışığı içeri almak için küçük yan perdeyi çektiştirerek açtım.

Tanıdık bir şeyler bulabilmek için kitabı karıştırırken yıldırım tılsımım sararmış sayfaları törpüledi. Bir içindekiler tablosu yoktu, bu da merakımı gidermemi zorlaştırıyordu. Koca Al hiç görmediği insanlara benzemek için iblis büyüleri kullanmış, benim bahçemden çiçek toplar gibi onların eşkallerini ve seslerini hafızamdan koparıp almıştı. Yasadışı, beyaz bir toprak tılsımı kullanabilecekken kılık değiştirmek için bir iblis lanetini çarpıtmayacaktım ama ikisini karşılaştırmak bana büyüünün üç dalının birbirinin gücünden nasıl yararlandığına dair fikir verebilirdi.

Kopya anlamına gelen Latince sözcük dikkatimi çekti ve bacaklarımın itiraz ettiğini hissederek daha da yaklaştım. Dışarı çıkıp koşmam gerekiyordu; kaskatı kesilmiştim. Yavaşça parçalara ayırdım ve kelimenin aslında transpoze anlamına geldiğine karar verdim. Arada bir fark vardı. Lanet birini başka birine benzetmiyordu, bir kişinin yeteneklerini başka birine aktarıyordu. Dudaklarım aralandı. Al bu şekilde sadece kendini Ivy'ye dönüştürmekle kalmıyor, aynı zamanda bir vampirin yeteneklerini de alıyordu.

Kaşlarım kalktı ve Al'ın vampirik yeteneklerini kimden aldığını merak ettim. Bir iyilik karşılığında Piscary'den mi? Öbür dünyada sahip olduğu daha küçük bir vampirden mi? Ceri bilirdi.

Gözlerimi çantama diktiğimde, aklımdan geçen düşüncelerle nabzım hızlandı. Bir sanatçıyı görevlendirmeden odak noktasını çoğaltamazdım -ki bu sonsuza kadar sürerdi ve sonra unutkanlığa ikna edilmem gerekirdi- ama belki de gücünü yeni bir şeye taşırsam...

"İblis laneti, Rachel," diye fısıldadım. "Bunu düşünecek kadar bile kötü bir kızsın."

Bir motel kapısının açılıp kapanma sesi içime bir ihtiyat ipliği çekti. Ayak sesleri duymadım. Bunu daha önce yapmadığım için kendimi azarlayarak bir satıra dokundum. "*Rhombus*," diye fısıldadım, beş dakikalık bir kurulum ve bir çemberin çağrılmasını bir kalp atışına dönüştüren bir dizi zor uygulanmış dersi başlattım. Sonsuza dek sürecek olanın zing'i içimde karıncalandı ve sanki vücudum uğulduyormuş gibi hissettirdi. Buradaki hattın farklı, neredeyse daha elektrikli bir "tada" sahip olması büyüleyiciydi. Sanırım yeraltı suyundan kaynaklanıyordu.

Jenks'in yumuşak sesi "Vay canına," dedi. "Yalnız kalmak istediğinde bunu hiç belli etmiyor, değil mi?"

Tiz bir cevap geldi ve kitabı kucağımdan iterek perdeyi geçip ön tarafa doğru fırladım. "Jenks," diye seslendim, anahtarı kontağa sokmadan ve camı indirmeden önce cama vurdum. "Ne oldu?"

Uzun boylu peri Kisten'in Corvette'inin kilidini açmaktan vazgeçti. Puslu havada gözlerini kısarak gülümsedi ve boynunda iki muska, başında kırmızı bir beyzbol şapkasıyla otoparkı geçti. Biri koku içindi, diğeri ise reçetesiz satılan bir tılsımdı ve saçlarını siyaha çeviriyordu. Fazla bir şey değildi ama iş görürdü. Ayakları aramızdaki sonsuza dek sürecek siyah sisin kenarındaydı ve ben çemberi bıraktım, hattan ayrılmadan önce güç dalgalanmasıyla nabzım geçici olarak hızlandı.

"Biraz daha dış fırçasına ihtiyacım var," dedi yaklaşarak. "Ve belki

biraz şekerleme."

Koltuğa diz çökerek, çapraz kollarımı pencere kenarına koydum. Diş fırçaları mı? Banyo tezgahında altı tane açık diş fırçası vardı. "Biliyorsun, bunları tekrar kullanabilirsin," dedim ve ürperdi.

"Hayır, teşekkürler. Ayrıca, Jax'e düşük sıcaklıkta koşma dersi vermek istiyorum, böylece Ivy onu kızdırmaya devam etmek isterse beynine iyi bir tokat atabilir."

"Merhaba Bayan Morgan," diye mırıldandı Jax, Jenks'in şapkası kalkarak Jax'in şapkanın altından baktığını gösterdi.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Selam, Jax. Babanın arkasını kolla, tamam mı?" "Emin olabilirsiniz."

Gurur Jenks'in gözlerini kırıştırdı. "Jax, bölgede hızlı bir keşif yap. Sıcaklığınıza dikkat edin. Ve dikkatli olun. Daha önce mavi jay sesi duydum."

"Tamam." Jax babasının şapkasının altından kıpırdanarak çıktı ve bir kanat şakırtısıyla havalandı.

Jax'in yeni bir beceri öğrenmesinden duyduğum gurur ve melankolinin karışımıyla nefes verdim. "Nick'e beyin için saçmalık demeyi kesecek misin?" Hakemcilik oynamaktan bıkmış bir halde sordum. "Eskiden ondan hoşlanırdın."

Jenks yüzünü buruşturdu. "Oğlumu bir hırsıza dönüştürdü ve ortağımın kalbini kırdı. Neden ona bir taslak bile vereyim ki?"

Şaşırmıştım, kaşlarım kalktı. Nick'le aramızın bozulmasının onu rahatsız ettiğini bilmiyordum.

"Bana kız gibi davranma," dedi Jenks sert bir sesle. "Sadece on sekiz yaşında olabilirim ama on yıldır evliyim. Salya akıtan bir baloncuğa dönüştün ve bunu bir daha görmek istemiyorum. Bu acınası bir durum ve bende sana piksel atma isteği uyandırıyor." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Tehlikeli insanların etrafında nasıl dolaştığını gördüm ve her zaman mazluma aşık oluyorsun. Nick her ikisi de. Demek istediğim, o tehlikeli ve yaralanmış, hem de çok kötü yaralanmış," diye devam etti Jenks, hasta bakışımı korkuyla karıştırarak.

Kahretsin, bu kadar şeffaf mıydım? "İzin verirsen seni yine incitecek, bunu yapmak istemese bile."

Şaşkınlıkla kolumdaki sisin nemini sildim. "Merak etme

Bu konuda. Neden geri döneyim ki? Kisten'i seviyorum."

Jenks gülümsedi ama kaşları çatılmıştı. "O zaman neden buraya geldik?"

Bakışlarımı motelin perdeli pencerelerine sabitledim. "O benim hayatımı kurtardı. Onu sevmiş olabilirim. Ve geçmişimde hiçbir şey olmamış gibi davranamam. Ya sen?"

Jenks'in buna söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. "Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi, açıkça konuyu değiştirerek.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Evet. Şu tek kullanımlık kameralardan alabilir misin?"

Jenks gözlerini kırıştırdı, sonra gülümsedi. "Elbette. Köprünün önünde ikimizin birlikte bir fotoğrafını çekmeyi çok isterim." Hâlâ gülümseyerek Jenks'e ıslık çaldı ve arkasını döndü.

Neden orada olduğumuzu hatırladım ve karnım sıkıştı. "Jenks. Ben de başka bir şey kullanabilirim." Gözleri beklenti içindeydi ve ben gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. *Sen kötü bir kızsın Rachel*. "Kemikten yapılmış bir şeye ihtiyacım var," dedim.

Jenks'in kaşları kalktı. "Kemik mi?"

Başımı salladım. "Yumruk büyüklüğünde mi? Bunun için çok para harcama. Laneti heykelden başka bir şeye taşıyabileceğimi düşünüyorum. Bir noktada canlı olması gerekiyor ve ahşabın yeterince canlı olduğunu sanmıyorum."

Ayaklarını sürüyen Jenks başını salladı. "Tamamdır," dedi ve peri kanatlarının kuru, çaresizlik dolu takırtısına döndü. Bu Jax'ti ve bitkin peri neredeyse babasının eline düşüyordu.

"Tink'in dia-uh, çocuk bezi," diye bağırdı Jax, yeminini cümlelerin ortasında değiştirerek. "Burası çok soğuk. Kanatlarım bile çalışmıyor. Tanrım, baba, burada olmamın sorun olmayacağından emin misin?"

"İyisin." Şapkasını çıkaran Jenks elini kaldırdı ve Jax kafasına atladı. Jenks dikkatle şapkasını yerine taktı. "Kanatlarınızın düşük sıcaklıklarda ne kadar süre çalışacağını bilmek ve kendinizi zamanında bir ısı kaynağına ulaştırmak pratik gerektirir. Biz de bunun için yapıyoruz."

"Evet ama hava soğuk!" Jax şikayet etti, sesi boğuk çıkıyordu.

Jenks bakışlarımla karşılaştığında gülümsüyordu. "Bu çok eğlenceli," dedi şaşırılmış bir sesle. "Belki de peri yedeklerini eğitme işine girmeliyim."

Kıkırdadım, sonra ciddileştim. Artık yapamayacağı şeyleri öğretebilirse son aylarını daha keyifli geçirebilirdi. Jenks'in duyguları yüzünü terk ettiğinde düşüncelerinin bana yakın olduğunu biliyordum. "Jenks'in peri korsanları okulu," diye takıldım ve gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu.

"Teşekkürler Jenks," dedim o arabaya dönmek için el kol hareketleri yaparken. "Bunun için gerçekten minnettarım."

"Sorun değil, Rache." Şapkasına dokundu. "Bir şeyler bulmak perilerin en iyi yaptığı dördüncü şeydir."

Kendimi içeri çekerek homurdandım ve Jenks'in perilerin ilk olarak en iyi ne yaptığını düşündüğünü zaten biliyordum. Ve bu herkese söylediği gibi kıcıımı kurtarmak değildi.

Soğuğa karşı camı açarak karyolama döndüm ve Kisten'in orada bir yerde ikinci bir battaniyesi olup olmadığını merak ettim. Corvette'in gürültüsü yükseldi, Jenks uzaklaştığında geçen trafiğin ortam sesine karıştı. "Kemik," diye mırıldandım, kelimeyi Latince'nin yanına yazdım. Nefesim kesildi, sonra kalem silikleşince üzüntüyle elimden kaydı. *Bu doğru.* Ceri yazıyı sayfaya sabitlemek için bir tılsım kullanmıştı. Bir dahaki sefere onunla konuştuğumda soracaktım.

"Neden?" Ruh halimin bozulduğunu hissederek mırıldandım. Bu lanetleri kullanmayı alışkanlık haline getirecek değildim. Değil mi? Gözlerimi kapatıp parmaklarımı alnıma bastırırken içimden bir sesin kayıp gitmesine izin verdim. *Ben beyaz bir cadıyım. Bu tek seferlik bir anlaşma.* Çok fazla yetenek, neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda kafa karışıklığına yol açar ve açıkçası benim kafam zaten yeterince karışık. Korkak mıydım yoksa aptal mı? Tanrı yardımcım olsun, başımı ağrıyacaktım.

Açılan motel kapısının gıcırtısı başımı kaldırmama neden oldu. Arabanın çalışma sesine eşlik eden bir ses yoktu ve minibüsün arka kapısına vurulduğunda yüzüm karardı. Kir bulaşmış pencerenin önünden bir gölge geçti. "Ray-ray?"

Çemberimi sıfırlamalıydım, diye düşündüm ekşi bir şekilde, omuzlarımı aşağıya doğru zorlayarak ve beş saniye boyunca ne yapacağıma karar vermeye çalışarak: benim için bir sonsuzluk.

"Rachel, özür dilerim. Sana sıcak çikolata getirdim."

Sesi özür diler gibiydi ve ben de nefesimi verdim. "Büyük iblis lanetleri kitabımı" kapatarak arka kapıya gittim, açtığımda hata yaptığımı düşünüyordum.

Nick ödünç aldığı gri eşofmanlarıyla parkta koşturmuş gibi duruyordu: uzun boylu, zayıf ve hırpalanmış. Hayatta kalmış biri. Elinde köpüklü bir bardak hazır sıcak çikolata ve gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Saçları geriye taranmıştı ve yanakları temiz tıraş edilmişti. Duşundan gelen şampuan kokusunu alabiliyordum ve saçlarının havlu ile kurulandığında ne kadar ipeksi olduğunu ve hala nemli olduğunu, parmak uçlarımda üzerinde bir fısıltı olduğunu hatırlayarak gözlerimi indirdim.

Jenks'in uyarısı içimde yankılandı ve ilk sempati duygumu bastırdım. *Evet, yaralanmıştı. Evet, tehlikeli olma potansiyeli vardı. Ama lanet olsun, bunun beni etkilemesine izin vermemeliydim.*

Bir süre sessizce ona baktıktan sonra, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu. "Çürük bir kapının ardında bir vampirin uyuduğunu bilerek o motel odasında tek başıma oturmak istemiyorum."

Nabzım hızlandı. "Onu uyandıran sensin," dedim, elim kalçamdaydı.

Kendini çekici bir şekilde çaresiz göstermek için gülümsedi. Ama değildi. Olmadığını bildiğimi biliyordu. "Beyin için saçmalık denmesinden bıktım. Herkesin gideceğini bilmiyordum."

"Yani Jenks ve benim misilleme yapacağımıza güvenerek onun damarına bastın, öyle mi?" diye sordum.

"Üzgün olduğumu söyledim. Ve bunun akıllıca olduğunu asla iddia etmedim." Sıcak çikolatayı kaldırdı. "Bunu ister misin yoksa ben gideyim mi?"

Mantık duygulara karşı geliyordu. Ivy'yi düşündüm, ben de kızgın bir vampirle aynı motel odasında yalnız kalmak istemezdim. Ve eğer ortağınızın eline geçen ilk fırsatta onu parçalamasına izin verecekseniz, birini kurtarmanın pek bir anlamı yoktu.

"İçeri gelin," dedim, sanki bir imtiyazmış gibi.

"Teşekkürler." Minnettar bir fısıltıydı, rahatladığı her halinden belliydi. Sıcak çikolatayı bana uzattı ve kendini sabitlemek için minibüsün yan tarafını kullanarak yukarı çıkıp içeri girdi. Acı muskası sallanıyordu ve doğrulurken onu gömleğinin arkasına sıkıştırdı.

alçak yükseklikte. Sert hareketlerinden ve yüzünü buruşturmasından muskanın tüm acıyı örtmekte işe yaramadığını anlayabiliyordum. Daha fazlasını yapana kadar sadece bir acı tılsımım kalmıştı ve onu istemesi gerekecekti.

Üşüdüğü her halinden belli olan Nick kapıyı kapatarak bizi daha önce içinde bulunduğum karanlığa hapsetti ama şimdi bu durum rahatsız ediciydi. Ellerim sıcak çikolatanın üzerinde, karyolanın tam ortasına oturdum ve onu karşımdaki kutu yığınının üzerine oturmaya zorladım. Ivy, Marshal'ın eşyalarını lisenin havuzuna bıraktığı için eskisinden daha fazla yer vardı ama yine de çok yakındı. Zekice yerleşen Nick, kelepçe izlerini gizlemek için kollarını aşağı çekti ve kenetlenmiş ellerini kucağına koydu. Bir an için sessizliği sadece trafiğin sessizliği bozdu.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," dedi, düşen perçeminin altından beni izlerken.

Çok geç kalmıştım. "Sorun yok," diye yalan söyledim, bacaklarımı dizlerimin üzerinde çaprazladım, yatakta yanımda duran iblis metninin çok farkındaydım. Sıcak çikolatamdan bir yudum aldım, sonra yere bıraktım. Acıkmak için çok erkendi. Sessizlik uzadı. "Tılsım nasıl dayanıyor?"

Yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayıldı. "Harika, iyi," demek için acele etti. "Kollarımdaki kolların bir kısmı yeniden çıkmaya başladı. Gelecek ay bu zamanlar normal görünebilirim."

"Bu çok iyi. Harika." *Eğer Werelardan kaçmayı ve o kadar uzun yaşamayı başarabilirsek.*

Yanımdaki kitaba bakarken gözleri endişeliydi, yer kaplamasın diye bakıyordu. "Latince konusunda yardıma ihtiyacın var mı? Senin için tercüme edebilirim." Uzun yüzü buruştu. "Bir şeyler yapmak istiyorum."

"Belki sonra," dedim ihtiyatla. İşe yaramadığını itiraf edince omuzlarım gevşedi. Ivy ve Jenks onu her şeyin dışında tutmaya özen gösteriyorlardı ve bu beni de rahatsız ederdi. "Sanırım kullanabileceğim bir lanet var. Ama önce Ceri'yle konuşmak istiyorum."

"Rachel..."

Aman Tanrım. Bu sesi daha önce de duymuştum, genelde benden çıkar. Bizim hakkımızda konuşmak istiyor. "Dengesizliğin çok kötü olmayacağını söylerse," demek için acele ettim, "büyüyü odak noktasından başka bir şeye taşıyacağım, böylece

eski heykeli yok etmek. Çok zor olmamalı."

"Rachel, ben-"

Nabzım hızlanarak iblis kitabını daha yakına çektim. "Hey, neden sana laneti göstermiyorum. Yapabilirsin-" Kımıldadı ve gözlerim yukarı kayd. Tehlikeli görünmüyordu, çaresiz görünmüyordu, sanki cesaretini toparlamaya çalışıyormuş gibi sinirli görünüyordu.

"Plan hakkında konuşmak istemiyorum," dedi aramızdaki boşluğa doğru eğilerek. "Latince ya da büyü hakkında konuşmak istemiyorum. Sen ve ben hakkında konuşmak istiyorum."

"Nick," dedim, kalbim küt küt atıyordu. "Dur." Omzuma uzandı, ben de sıçradım ve bana dokunamadan elini engellemek için hamle yaptım.

İrkilerek geri çekildi. "Kahretsin, Rachel!" diye bağırdı. "Öldüğünü sanmıştım! Sadece... Sadece sana sarılmama izin verir misin? Ölümünden döndün ve sana dokunmama bile izin vermiyorsun! Senin yanına taşınmak istemiyorum. Tek istediğim sana dokunmak, bana yaşadığını kanıtlamak!"

Tuttuğum nefesimi bıraktım, sonra tekrar yakaladım. Başım ağrıyordu. Yanıma oturmak için yer değiştirip kitabı önümden çekerken hiçbir şey yapmadım. Vücut ağırlığımız bizi birbirimize yaklaştırdı ve ben de yüzümü ona döndüm, dizlerim bizi ayırmaya zorladı.

"Seni özledim," dedi usulca, gözleri eski bir acıyla buruşmuştu ve bu sefer kolları bana dolanırken hiçbir şey yapmadım. Küflü kitaplar ve ozonun çıtırtısı yerine tarçın ve un kokusu duyarımını doldurdu. Elleri hafıftı, neredeyse hiç yoktu. Vücudunun gevşediğini hissettim ve sanki kendinden bir parça bulmuş gibi nefes verdi. *Yapma*, diye düşündüm, gerilerek. *Lütfen söyleme*.

"Hayatta olduğunu bilseydim her şey farklı olurdu," diye fısıldadı, nefesi yüzümdeki saçları oynatıyordu. "Asla gitmezdim. Jax'ten bana yardım etmesini asla istemezdim. Bu aptal kapışmaya asla başlamazdım. Tanrım, Rachel, seni özledim. Beni anlayan, nedenini açıklamaya ihtiyaç duymadığım tek kadın sensin. İblisleri çağırdığımı öğrendiğinde bile gitmedin. Seni gerçekten özledim."

Elleri bir an için kenetlendi ve sesi çatallaştı. Beni özlemişti. Yalan söylemiyordu. Yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu ve berbat bir durumda olsa bile bir ruhdaş bulmanın ne kadar nadir olduğunu biliyordum. "Nick," dedim, kalbim küt küt atıyordu.

Elleri hareket edip saçlarımı çekerken gözlerim kapandı. Elimi uzatıp onları durdurdum ve tekrar kucağıma indirdim. Yüzümün çizgilerini takip edişinin anısı içimi doldurdu. Hassas parmaklarının dokunuşunu hatırladım, çene çizgimi takip ediyor, vücudumun kıvrımlarını takip etmek için boynumdan aşağı iniyordu. Sıcaklığını, kahkahalarını ve bir cümleyi tamamen yeni ve yaramaz bir anlama gelecek şekilde çevirdiğimde parlayan gözlerini hatırladım. Bana ihtiyaç duyulduğunu hissettirini, *kim ve ne olduğum* için takdir edilişimi, bunun için asla özür dilemek zorunda kalmayışımı ve kendimizi paylaşmaktan duyduğum memnuniyeti hatırladım. Birlikte mutluyduk. Her şey harikaydı.

Ve iyi bir karar verdim.

"Nick." Elini çekip yanağıma dokunduğunda gözlerim açıldı. "Sen gittin. Kendimi toparladım. Eskiden olduğumuz yere geri dönmeyeceğim."

Düşük ışıktaki gözleri kocaman oldu. "Seni hiç terk etmedim. Gerçekten bırakmadım. Kalbimde değil."

Bir nefes aldım ve bıraktım. "Sana ihtiyacım olduğunda yanımda değildin," dedim. "Başka bir yerdeydin. Bir şeyler çalıyordun." İfadesi bomboşlaştı ve bir öfke parıltısı dudaklarımı birbirine bastırdı, inkar etmesi için cesaretlendirdi. "Nereye gittiğin ve ne yaptığın konusunda bana yalan söyledin. Jenks'in oğlunu da yanında götürdün. Zenginlik ve heyecan vaatlerinle onu bir hırsıza dönüştürdün. Bunu Jenks'e nasıl yapabildin?"

Nick'in gözleri duygusuzdu. "Ona bunun tehlikeli bir iş olduğunu ve iyi para getirmediğini söyledim."

"Bir peri için krallar gibi yaşıyorsun," diye tersledim, kalp atışlarımın hızlandığını hissederek. "Tanıdık bağ koptu. Yeniden başlayabiliriz-"

"Hayır." Yine ihanete uğradığımı hissederek ondan uzaklaştım. *Lanet olsun ona.* "Artık hayatımın bir parçası olamazsın. Sen bir hırsız ve yalancısın ve ben seni sevemem."

"Değişebilirim," dedi ve ben inançsızlıkla inledim. "Değiştim," dedi, o kadar ciddiydi ki değiştiğine inanabileceğini düşündüm. "Bu iş bittiğinde Cincinnati'ye geri döneceğim. Öğleden gece yarısına kadar bir iş bulacağım. Bir köpek alacağım. Kablolu TV alacağım. Her şeyi senin için durduracağım, Rachel."

Ellerini uzatıp benimkileri tuttu ve ben onun uzun piyanist elleri arasında kucaklanan parmaklarıma baktım, hasarlı ve ham ama hassas, saran

Bir zamanlar onun kollarının beni koruduğu, kan kaybından ölürlen beni hayatta tuttuğu gibi.

"Seni bu kadar çok seviyorum," diye fısıldadı. Başım çarpmaya başladı ve parmaklarımı dudaklarına götürüp öptü. "Bırak deneyeyim. Bu ikinci şansı tepme."

Yeterince hava alamıyor gibiydim. "Hayır," dedim, sesim titremesin diye alçak sesle. "Bunu yapamam. Değişmeyeceksin. Yapabileceğine inanabilirsin ve belki de yaparsın, ama bir ay, bir yıl içinde bir şey bulacaksın ve sonra 'Sadece bir tane daha, Ray-ray. Sonra sonsuza dek bırakacağım. Bu şekilde yaşayamam.'" Boğazım düğümlenmişti ve yutkunamıyordum.

Gözlerimi onunkilere çevirdim, yüzündeki şaşkın ifadedden bunu şu anda söylemek üzere olduğunu, hâlâ cebinde parayla bu işten sıyrılmak istediğini anladım. Söylediği her şeyde ciddi olabilirdi ama aynı zamanda para için benim, Ivy'nin ve Jenks'in hayatını tehlikeye atmaya beni ikna etmek istiyordu. Heykelin yok edilmemesi halinde hayatımın tehlikeye gireceğini bildiği halde hâlâ o lanet olası kapışmayı sürdürüyordu.

İhanet kabardı ve midemi sıkıştırdı. "İyi bir hayatım var," dedim, parmaklarımı kavrayışının gevşediğini hissederek. "Artık seni içermiyor."

Nick'in çenesi sıkıştı ve geri çekildi. "Ama buna Ivy de dahil," dedi acı acı. "Seni avlıyor. Seni oyuncağı haline getirecek. Vampirler için her zaman avın heyecanı vardır. Hepsi bu. Ve seni ele geçirdiğinde, seni bırakacak ve yeni birine geçecek."

"Bu kadar yeter," dedim, sesim sertti. Bu benim en büyük korkumdu ve o da bunu biliyordu.

Acı acı gülümsedi. "O bir vampir. Ona güven olmaz. İnsanları öldürdüğünü biliyorum. Onları kullanıyor ve terk ediyor. *Onların yaptığı bu!*"

Öfkeyle titriyordum. Kisten'in bileziğı bir sahiplik işareti gibi üzerimde asılı duruyordu. "O sadece özgürce kan veren insanlardan kan alır. Ve onları terk etmiyor!" Sesimi alçak tutamayarak bağırdım. "Beni *hiç* terk etmedi!"

Nick'in yüzü bu suçlama karşısında sertleşti. "Hırsız olabilirim," diye ısrar etti, "ama hak etmeyen hiç kimseyi incitmedim. Kazara bile olsa."

Nefesim hızlandı ve ayağa kalktım. Bana baktı, yüzü kaskatı kesilmişti.

hayal kırıklığı. "Beni incittin," dedim.

Yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. Ellerime uzandı, ben de geri adım attım. "Demek o bir vampir," dedim yüksek sesle. "Ben *bir cadıyım!* Seni daha güvenli yapan ne? Peki ya sen Nick? İblisleri çağırıyorsun! O şeyin yerini bulması için o iblise ne verdin!"

Bunu ona açtığım için şok geçirdi. Belli ki rahatsız olmuştu, yerdeki çantama baktı ve uzaklaştı. "Önemli bir şey değil."

Bana bakmadı ve yırtıcı içgüdülerim harekete geçti. "İblise ne verdin?" diye sordum. "Jax ona bir şey verdiğini söyledi."

Nick hızlı bir nefes aldı. Gözleri benimkilerle buluştu. "Rachel, öldüğünü sanmıştım."

İçimden soğuk bir endişe duygusu geçti. Jax iblisin ben olarak ortaya çıktığını söylemişti. İblis beni biliyor muydu, yoksa Nick'in kafasından benim görüntümü mü çıkarmıştı? "Hangi iblismi o?" Geçen gündönümünde beni gerçekliğe geri iten çılgın iblis Newt'i düşünerek sordum. "Al mıydı?" İçim kaynayarak usulca söyledim.

"Hayır, başka biriydi," dedi suratı asık bir şekilde. "Al nerede olduğunu bilmiyordu."

Başka biri mi? Tamam, Nick birden fazla iblis tanıyordu. "Odağın yeri için ona ne verdin?" En azından sakın görünmeye çalışarak sordum.

Nick'in gözleri parladı ve karyolada öne doğru kaydı. "İşte bu Rachel. Al her zaman en sevdiğin rengin ne olduğu ya da dudak parlaticısı kullanıp kullanmadığın gibi gereksiz şeyler isterdi ama bunun tek istediği bir öpücüktü."

Hava içimden kayıp gidiyordu ve daha fazlasını içeri çekmek için ciğerlerimi hareket ettiremiyordum. *Nick, iyilik karşılığında Al'a benim hakkımda bilgi mi vermişti?* "Tek istediği bir öpücük müydü?" Hâlâ Nick'in ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. İhanete uğradığımı daha sonra hissedecektim. Şu anda sadece midem bulanıyordu. Elimi karnıma götürüp yan döndüm. Nick onu öptüğünde iblis bana benziyor muydu? *Aman Tanrım. Bilmek istemiyordum.*

"Ne..." Bir şekilde nefes aldım. "Ne iblisiydi o?" Ruhunu riske atmadan bana söyleyemeyeceğini bildiğim için sordum.

Nick ellerini yatıştırıcı bir şekilde açarak ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Bunun için Al'a başvurdum. Soruma aracılık ettiği için kendi payını aldı. Ama buna değdi."

Döndüm ve Nick alnımı kırıştıran öfke karşısında gözlerini kırptırdı. "Seni orospu çocuğu," diye fısıldadım. "Beni ibislere mi satıyordun? Benim hakkımdaki bilgilerle ibislerden iyilik mi satın alıyordun? Onlara ne söyledin!"

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Nick geri çekildi. "Rachel..."

Nefesim kesildi. Hızlı bir hareketle üzerine atıldım ve kolumu boynunun altına sokarak onu kapıya doğru sıkıştırdım. "Al'a benim hakkımda ne söyledin!"

"O kadar da büyük bir mesele değil!" Gözleri parlıyordu ve dudaklarında gülmeye benzer bir ifade vardı. *Komik olduğunu mu düşünüyordu?* Aşırı tepki verdiğimi düşünüyordu ve o anda nefes borusunu ezmek için elimden gelen tek şey buydu.

"Sadece aptalca şeyler," diyordu, sesi yüksek ama hafifti. "En sevdiğin dondurma, duştan sonra gözlerinin ne renk olduğu, bekaretini kaybettiğinde kaç yaşında olduğun. Tanrım, Rachel. Ona seni incitebilecek hiçbir şey söylemedim."

Öfkeyle boynunu ittim, sonra iki adım ötede durmak için geri döndüm. "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye fısıldadım.

Nick boğazını ovuşturdu ve onu incittiğimi saklamaya çalışarak kapıdan uzaklaştı. "Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum," dedi suratı asık bir şekilde. "Karşılığında aldığım bilgiye inanamazsın. Senin öldüğünü düşünene kadar ona önemli bir şey söylemedim."

Gözlerim açıldı ve düşmeden önce duvara uzandım. "Bunu biz ayrılmadan önce de mi yapıyordun?"

Eli hâlâ boğazında olan Nick bana baktı, öfkesi giderek artıyordu. "Ben aptal değilim. Ona önemli bir şey söylemedim. Asla. Bunda büyütülecek ne var?"

Çaba sarf ederek dişlerimi sıktım. "Söyle bana Nick," dedim. "Onu öptüğünde iblis bana benzedi mi? Bu da anlaşmanın bir parçası mıydı? Benmişim gibi mi davrandın?"

Hiçbir şey söylemedi.

Kapıyı işaret ederken parmağım titredi. "Çık dışarı. Seni Weres'e geri vermememin tek nedeni senin öldüğünü görmek zorunda olmaları ve şu anda rol yapma kısmını çıkarmayı düşünüyorum. Eğer başka bir iblise benim hakkımda bir şey söylersen, sana... sana kötü bir şey yaparım, Nick. Tanrı yardımcım olsun, çok kötü bir şey yaparım."

Öfkeyle ağır yan kapıyı çekerek açtım. Metalin sürtünme sesi beni şok etti. Tanrım! Benim hakkımdaki bilgilerle iblis büyü ve iyilik satın alıyordu. Aylardır. *Birlikteyken bile.*

"Rachel-"

"Defol. Dışarı."

Sesim tehdit edercesine alçaktı ve bu sestten hoşlanmamıştım. Ayaklarının kaldırıma çarpmasıyla kapıyı iterek kapattım. Nefesimi tuttum, kollarımı kendime sardım ve orada öylece durdum. Başım ağrıyor ve gözlerim doluyordu ama ağlamayacaktım.

Lanet olsun ona. Cehenneme kadar yolu var.

Yirmi iki

Perişan halde minibüsten çıkmıyordum, Ivy ya da Jenks'i görürsem Nick'in yaptıklarını ağzımdan kaçırırım diye korkuyordum. Suskunluğumun bir nedeni, bu koşuyu bitirmek için ona ihtiyacım olmasıydı ve eğer ona çok baskı yaparlarsa gidebilirdi. Bir kısmı da ona güvendiğim için duyduğum utançtı. Hatta çoğu öyleydi. Nick bana pek çok açıdan ihanet etmişti ve neden üzgün olduğumu anlamamıştı bile. Buna hazırlıklı değildim. Tanrım! Ne göt herif.

"Onu Weres'e geri vermeliyim," diye fısıldadım ama onun odaklanarak öldüğünü görmeleri gerekiyordu. Al'a neremin gıdıklandığını söylemeyi bırakacağının, bazen sırf onu kızdırmak için kumandayı Ivy'den sakladığının ya da onu sevdiğimi sandığım zamanlarda onunla paylaştığım yüzlerce şeyden herhangi birinin garantisi yoktu. Ona güvenmemeliydim. Ama güvenmek istedim. Kahretsin, birine güvenebilmeyi *hak ediyordum*.

"Piç," diye mırıldandım, gözlerimi silerek. "Seni orospu çocuğu piç."

Hizmetçilerin gevezelikleri ve arabalarını çatlak kaldırımdan aşağıya doğru sürerken çıkardıkları gümbürtüler huzur vericiydi. Saat öğleyi geçmişti ve motel bizim dışımızda boştu. Çarşamba olduğu için muhtemelen öyle kalacaktı.

Karyolada kıvrılmış yatıyordum, başım ödünç alınmış otel yastığının temiz kokusunda, omuzlarım ince araba battaniyesiyle örtülüydü. Ağlamıyordum. Ağlamıyordum. Çirkin duyguların kaybolmasını beklerken gözyaşlarım akıyordu ama ağlamıyordum, lanet olsun!

Yüksek sesle burnumu çekerek, öyle olmadığımı kendimi ikna ettim. Başım ve göğsüm ağrıyordu ve ellerimi çenemin altında tuttuğum battanieden çekmeye çalışsam titreyeceklerini biliyordum. Bu yüzden orada uzandım ve debelendim, günün sıcaklığı minibüsü ısıtırken hafif bir uykuya daldım. Jenks ve Jax'in odaya dönüş seslerini zar zor duydum. Ama açık kapıdan süzülen bağırış beni sarsarak uyandırdı.

"Seninle olduğunu sanıyordum!" Ivy bağırdı. "Nerede o?"

Jenks'in cevabı duyulmadı ve minibüsün kapısına vurulunca sıçradım. Doğrulup çorap ayaklarımı yere koydum, duygularım tükenmişti.

"Nick!" Ivy bağırdı. "Kaldır kışını ve buraya gel!"

Uyuşmuş bir halde ayağa kalktım, sürgülü kapıyı tuttum ve bir metal çatırtısıyla geri çekerek Ivy'ye boş gözlerle baktım.

Ivy'nin öfkesi dondu, minibüsü tararken gözleri neredeyse kararmıştı ve beni battaniyemin altında kamburlaşmış halde gördü. Sis dağılmıştı ve soğuk bir esinti, ışıktaki parıldayan simsiyah saçlarının uçlarını oynatıyordu. Onun arkasında, Jenks motel odasının kapısında oyalanıyordu, Jax omzundaydı, elinde renkli logolu altı çanta vardı ve gözlerinde bir soru vardı. "Burada değil," dedim sesimi alçak tutarak, böylece törpülenmeyecekti.

"Tanrım," diye fısıldadı Ivy. "Ağlıyordun. Nerede o? Sana ne yaptı?"

Sesindeki koruyucu ton beni çok etkiledi. Perişan bir halde arkamı döndüm, kollarımı göbeğimde birleştirdim. Beni takip etti, ağırlığı çarptığında minibüs kıpırdamadı. "Ben iyiyim," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "O..." Derin bir nefes aldım ve ellerime baktım, mükemmel ve lekesizdi. Ruhum siyahtı ama bedenim mükemmeldi. "İyilik karşılığında Al'a benim hakkımda bir şeyler anlatıyormuş."

"O ne!"

Jenks aniden onun yanında belirdi. "Jax, bundan haberin var mıydı?" dedi sertçe, öfkesinin derinliği genç yüz hatlarında yanlış görünüyordu.

"Hayır, baba," dedi küçük peri. "Sadece bir kez izledim."

Ivy'nin yüzü solgundu. "Onu öldüreceğim. Nerede o? Onu hemen şimdi öldüreceğim."

Nefes aldım, beni bu şekilde savundukları için muhtemelen olmam gerekenden daha fazla minnettar oldum. Belki de sadece yanlış insanlara güveniyordum. "Hayır, değilsin," dedim ve Jenks ayaklarının üzerinde sallandı, açıkça itiraz etmek istiyordu. "Al'a çok kötü bir şey söylemedi-"

"Rachel!" Jenks bağırdı. "Onu savunamazsın! O seni sattı!"

Başımı kaldırdım. "Onu savunmuyorum!" diye haykırdım. "Ama ona canlı ve işbirlikçi olarak ihtiyacımız var. Periler onunla birlikte onun da öldüğünü görmeli."

şey," dedim ayağımla çantamı dürterek. "Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi daha sonra düşüneceğim." Ivy'nin boş ifadesine baktım. "Onu kullanacağım, sonra da bırakacağım. Ve eğer bana bir daha böyle bir şey yaparsa..."

Düşüncemi tamamlamama gerek yoktu. Jenks ayak ayak üstüne attı, belli ki işleri kendi eline almak istiyordu. "Nerede o?" diye sordu peri, asık suratla.

Nefesim geldi ve gitti. "Bilmiyorum. Ona gitmesini söyledim." "Git!"

Ivy haykırdı ve ben de alaycı bir yüz ifadesi takındım.

"Minibüsten dışarı. Geri dönecek. Heykel hâlâ bende." Depresyondaydım, yere baktım.

Jenks minibüsten atladı ve içeri giren ışık aydınlandı. "Onu bulacağım. O serseri kışını buraya getir. Konuşmayalı uzun zaman oldu."

Başımı kaldırdım. "Jenks..." diye uyardım ve o da elini kaldırdı.

"Uslu duracağım," dedi, bakışları park yerinde ve yakındaki barda geziniyordu, yüzü korkutucu derecede sertti. "Sana ne yaptığını bize anlattığını bilmesine bile izin vermeyeceğim. Dönüşte ön bürodan bir film seçerim ve onu izleriz, güzel ve arkadaşça bir şekilde."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Başım eğikti ve gittiğini duymadım ama Jax'in kanatları takırdayınca kafamı kaldırdım ve gitmiş olduklarını gördüm. Ivy beni izliyordu ve omuz silktiğimde soğuk havayı dışarıda bırakmak için kapıyı kapattı. Metalin metale çarpma sesi içime işledi ve kendimi toparlayıp bir düzene girdim. Ivy tereddüt etti, beni rahatlatmak istemekle yanlış anlamamdan korkmak arasında kalmış gibiydi. Bir de şu kan meselesi vardı. Onu doyurmasının üzerinden sadece bir gün geçmişti ama çok stresli bir gün olmuştu. Bugün de daha kolay görünmüyordu.

Keçeleşmiş halıya baktım, arkadaşlarıma sarılmaktan korkan ve beni kullanan insanlarla yatan nasıl bir insan olduğumu merak ediyordum. "İyi olacağım," dedim yere.

"Rachel, özür dilerim."

Boğazım acıyordu. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum, başımı

elim tuttum ve gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum. Belki de ona güvenmek benim hatamdı. Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim." Yüksek sesle burnumu çektim. "Benim neyim var, Ivy?"

Kendimden öğreniyordum, bu duygu kendime acımaya dönüşüyordu ve Ivy "Senin hiçbir sorunun yok" diye fısıldadığında bakışlarını şaşkınlıkla karşıladım.

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim ve o da minibüsün küçük lavabosuna gidip elektrikli su ısıtıcısını fişe taktı. "Geçmişime bir göz atalım. Beni ölü görmek isteyen usta bir vampirin soyundan gelen bir vampirle aynı kilisede yaşıyorum."

Hiçbir şey söylemeyen Ivy, nemden kaskatı kesilmiş eski bir kakao zarfı çıkardı.

"Onun eski erkek arkadaşıyla çıkıyorum," diye devam ettim acı bir şekilde, "kendisi bir zamanlar söz konusu usta vampirin soyundan geliyordu ve eski erkek arkadaşım da iblisleri arayıp Inderland'de güç mücadelesi başlatabilecek eserleri çalmak için ipucu karşılığında benim hakkımda bilgi takas eden profesyonel bir hırsız. Size bu kadar kötü zarar verebilecek insanlara güveniyorsanız *yanlış* bir şeyler var demektir."

"O kadar da kötü değil." Ivy elindeki yontulmuş kupayla döndü, eski bir kaşıkla kupanın kenarındaki kakao parçalarını kırarken başı öne eğikti.

"O kadar kötü değil mi?" Bir kahkaha havlamasıyla söyledim. "Beş bin yıldır saklıydı. Piscary, tüm gezegendeki her şehirdeki her usta vampirle birlikte çok kızacak! Eğer bu işi doğru yapmazsak, hepsi kapıma dayanacak."

"Ben bundan bahsetmiyordum. Sana zarar verebilecek insanlara güvenmenden bahsediyordum."

Karanlıkta minibüsün ucunda dikilirken birdenbire ona karşı temkinli davranarak kızardım. "Oh."

Çaydanlıktaki su buharlaşmaya başladı ve yükseldikçe yüz hatlarını bulanıklaştırdı. "Heyecana ihtiyacın var Rachel."

Aman Tanrım. Kaskatı kesildim, kapalı kapıya baktım.

Ivy'nin duruşu sinirli bir şekilde değişti ve harekete geçti. "Bırak onu," dedi, fincanı küçük tezgâhın üzerine koydu ve su ısıtıcısının fişini çekti.

"Bunda yanlış bir şey yok. I.S.'de ortak olduğumuzdan beri seni izliyorum. Seninle çıkmaya çalışan her erkeği, tehlikenin sadece hayal gücünde olduğunu anladığında uzaklaştırdın."

"Bunun Nick'in beni bir iblise satmasıyla ne ilgisi var?" Dedim, sesim sağduyulu olamayacak kadar yüksek çıkmıştı.

"Bir tehlike hissi bulabilmek için ona güvenmemen gerekirken güvendin," dedi yüz ifadesi öfkeliydi. "Ve evet, bu güvene ihanet etmesi acı verici ama bu seni tekrar aramaktan alıkoymayacak. Heyecan duyacağın yeri biraz daha iyi seçmeye başlasan iyi olur, yoksa bu seni öldürtecek."

Telaşla sırtımı minibüsün duvarına dayadım. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Ivy yüzünü bana döndü. "Hayatta *olmak* senin için yeterli değil," dedi. "Yaşadığını *hissetmeye* ihtiyacın var ve bunu elde etmek için tehlikenin heyecanını kullanıyorsun. Nick'in iblislerle uğraştığını biliyordun. Evet, seninle ilgili bilgileri onlara verdiğinde haddini aştı ama tehlike seni tahrik ettiği için riske girmeye hazırdın. Ve acıyı atlattığında, sırf her şeyin kötüye gidebileceğine dair bir sarsıntı bulabilmek için yine yanlış kişiye güveneceksin."

Konuşmaya korkuyordum. Fincana sıcak su doldururken kakao kokusu yükseldi. Haklı olabileceğinden korkarak geçmişimi gözden geçirdim. Bu birçok şeyi açıklayabilirdi. Ta liseye kadar. *Hayır. Hayatta olmaz.* "Tahrik olmak için tehlike hissine ihtiyacım yok," diye itiraz ettim hararetle.

"Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum," dedi tarafsız bir şekilde. "Sen bir tehditsin ve aynısına ihtiyacın var. Biliyorum, çünkü bunu yaşıyorum. Tüm vampirler yaşar. Bu yüzden ucuz heyecanlar ve tek gecelik ilişkiler dışında kendi içimize kapanırız. Kendimizden daha az riskli biri bize ayak uydurmak, etrafımızda tutmak, hayatta tutmak ya da anlamak için yeterli değildir. Sadece onun için doğanlar anlayabilir. Ve sen."

Bunu sevmedim. Hem de hiç hoşlanmadım. "Gitmem gerek," dedim, ayakta durmak için ağırlığımı değiştirerek.

Avucunun içi parladı ve minibüsün yan tarafına çarparak yolumu kesip beni durdurdu. "Kabul et Rachel," dedi ben korkuyla başımı kaldırıp baktığımda. "Sen hiçbir zaman güvenli, iyi bir komşu kızı olmadın, öyle biri olmak için yaptığın her şeye rağmen. Bu yüzden I.S.'e katıldın ve orada bile uyum sağlayamadın, çünkü bilsen de bilmesen de etrafındaki herkes için olası bir tehdittin. İnsanlar bunu bir seviyede hissediyor. Ben bunu her zaman görüyorum."

Tehlikeli olanlar eşit olmanın cazibesine kapılır, zayıf olanlar ise korkar. Sonra sizden kaçarlar ya da hayatınızı çekilmez hale getirmek için ellerinden geleni yaparlar, böylece siz gidersiniz ve onlar da güvende olduklarına dair kendilerini kandırmaya devam edebilirler. Nick'in size ihanet edebileceğini bile bile ona güvendifiz. Bu riski göze aldın."

Lisedeki sefaleti ve kötü erkek arkadaşlarla olan geçmişimi hatırlayarak bir inkâr dalgasını yuttum. I.S.'ye katılmak için verdiğim aptalca karardan ve Denon bana baktan koşular vermeye başladığında ve heyecan ortadan kalktığında bırakma girişimimden bahsetmiyorum bile. Tehlikeli erkeklerden hoşlandığımı biliyordum ama bunun sebebinin *benim* de aynı derecede tehlikeli olmam olduğunu söylemek gülünçtü... ya da kanımın tutuşturduğu bir iblis laneti sayesinde dünü bir kurt/cadı melezi olarak geçirmemiş olsaydım ve şu anda çilsiz ve kırıksız yepyeni bir Rachel derisinin içinde oturuyor olmasaydım öyle olurdu.

"Yani sen bir tehditsin," dedi Ivy, karşımdaki kutulara otururken aramızda kakao kokusu yükseliyordu. "Yani ruhunu uyanık tutmak ve seni tahrik etmek için olası bir ölümün telaşına ihtiyacın var. Bu kötü bir şey değil. Bu sadece senin güçlü bir kaltak olduğunu gösteriyor, farkında olsan da olmasan da." Öne doğru eğilerek bana yontulmuş kupayı uzattı. "Tehlikeli olmak her zaman güvenilmez olmak anlamına gelmez. Kakaonu iç ve bunu atlat. Sonra da sana güvenecek birini bul."

Çenemi sıkarak elimdeki kupaya baktım. *Benim için miydi?* Piscary'nin ona tecavüz ettiği gece ona kakao yapmışım: zihin, beden ve ruh. Gözlerimi dar kot pantolonuna ve kalçasının ortasından sarkan uzun, şekilsiz siyah kazağına diktim.

"İşte bu yüzden bekliyorum," diye fısıldadı gözlerimiz buluştuğunda.

Yeni derimin altındaki görünmeyen yara izinin karıncalanmaya başladığını fark ettiğimde aceleyle nefes aldım.

Ivy bunu hissetmiş olmalı ki ayağı kalktı. "Özür dilerim," dedi ve kapıya doğru uzandı.

"Ivy, bekle." Bana söylediğı şey beni korkutmuştu ve yalnız kalmak istemiyordum.

Bunu çözmem gerekiyordu. Belki de haklıydı. *Tanrım, gerçekten bu kadar berbat mıydım?*

Uzun parmakları kapıyı açmaya hazır bir şekilde kolu kavradı. "Minibüs ikimizin de kokusunu taşıyor," dedi bana bakmadan. "Birkaç gün daha idare edebilirim ama stres... Buradan gitmem gerek. Üzgünüm, lanet olsun." Derin bir nefes aldı. "Üzgünüm ama kanım olmadan seni rahatlatamam.

şehvet engel oluyor." Başını kaldırıp bana baktı, gülümsemesi soluktu ve eski acıları taşıyordu. "Pek arkadaş sayılmam, değil mi?"

Ayağa kalkmadan parmaklarımı üstümdeki pencerenin perdesine geçirdim ve açmak için alt kısmını ittim. Kalbim küt küt atarken çam kokulu havayı ve akan trafiğin sessizliğini içime çektim. "Sen iyi bir arkadaşsın. Bunun yardımı oluyor mu?" Küçük bir sesle sordum.

Ivy başını salladı. "Odaya geri dön. Jenks birazdan Nick'i içeri sürükleyecek. Hepimiz bir film izleyip hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz. Son derece garip olacak. Çok eğlenceli. Senin yanına oturmağım sürece bana bir şey olmaz."

Yüz ifadesi sakindi ama sesi acı geliyordu. Yüzüm buruştu ve parmaklarımı kakaonun sıcaklığına doladım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama Nick'in beni ağlattığını bilmesini istemediğimden çok emindim. "Sen git. Gözlerim bu kadar kırmızı olmadığına gelirim."

Ivy minibüsten inip soğukta kollarını kavuşturarak arkasını döndüğünde bir kayıp hissi yaşadım. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, içeri girecek cesareti bulmamın o kadar zorlaşacağını bildiği belliydi. "Senin ten tilsimin yok mu?" diye sordu.

"Kan çanağına dönmüş gözlerde işe yaramıyor," diye geçiştirdim. *Kahretsin, benim neyim vardı?*

Ivy parıltı ve keskin esintide gözlerini kıstı, sonra yüzü aydınlandı. "Biliyorum..." dedi, içeri girdi ve soğuktan korunmak için kapıyı arkasından çarparak kapattı. Ön perdeyi kenara itmesini ve konsolu karıştırmasını izledim. Gözleri normale dönmüştü, temiz hava da konu değişikliği kadar etkili olmuştu. "Kisten'in muhtemelen burada bir tane vardır," diye mırıldandı, sonra elinde ruja benzeyen bir tüple döndü. "Ta-da!"

Ta-da, ha? Dağınıklığın etrafından dolanıp yanımdaki karyolaya otururken kendimi daha da dikleştirdim. "Ruj mu?" Onun bu kadar yakınımda olmasına alışık olmadığım için söyledim.

"Hayır. Gözünüzün altına koyuyorsunuz ve buharlar gözbebeğini daraltıyor. Kırmızıyı da alır. Kist bunu diğer şeylerin yanı sıra akşamdan kalmalık için de kullanıyor."

"Ah!" Böyle bir şey olduğunu bilmediğim için birden kendimi iki kat daha emin hissettim. Bir vampirin gözbebeklerinin ruh halini ele vereceğine hep güvenmişimdir.

Bacaklarını dizlerinin üzerinde birleştirdi, kapağını açtı ve opak bir jel sütünü yükselene kadar çevirdi. "Gözlerini kapat ve yukarı bak."

Dudaklarım aralandı. "Takabilirim."

Ondan bir kızgınlık pufu geldi. "Çok fazla sürerseniz veya gözünüze çok yaklaştırırsanız, etkisi geçmeden görüşünüze zarar verebilirsiniz."

Kendime aptallık ettiğimi söyledim. İyi görünüyordu; iyi olmasa geri gelmezdi. Ivy benim için bir şey yapmak istiyordu ve eğer kana susamışlığı onu kirletmeden bana sarılamıyorsa, o zaman Tanrı şahidim olsun ki gözümün altına o yapışkan maddeyi sürmesine izin verirdim. "Tamam," dedim, kendimi yeniden toparlayıp başımı kaldırarak. Aklımdan *bir tehlike heyecanı* geçse de onu bastırdım.

Ivy daha yakına kaydı ve sağ gözümün altında hafif bir dokunuş hissettim. "Gözlerini kapat," dedi usulca, nefesi bir kıvrımı karıştıyordu.

Nabzım hızlandı ama ben hızlandım ve diğer duyularım daha güçlü bir şekilde devreye girdi. Jel temiz çamaşır gibi kokuyordu ve gözümün altında soğuk bir his belirdiğinde ürperdim. "Bunu çok sık kullanmıyorsun, değil mi?" Parmağı burnuma dokunduğunda başlayarak sordum.

"Kisten çalışırken kullanıyor," dedi kısaca. Sesi iyi geliyordu - dikkati dağınık ve sakindi. "Ben kullanmıyorum. Bence bu hile yapmak."

"Oh." Bugün bunu çok sık söylüyor gibiydim. Geri çekilip benden uzaklaştığında karyola yerinden oynadı. Başımı eğdim ve birkaç kez gözlerimi kırptım, buharlar gözlerimi daha az kırmızı yaptığını hayal edemediğim bir batma hissi bıraktı.

"İşe yarıyor," dedi küçük, memnun bir gülümsemeyle ve ben sormadan sorumu yanıtladı. "Cadılar üzerinde işe yarayacağını düşünmüştüm ama emin değildim." Sözünü bitirebilmesi için tekrar tavana bakmamı işaret etti, ben de çenemi kaldırıp gözlerimi kapadım.

"Teşekkür ederim," dedim usulca, düşüncelerim daha da çelişkili ve karışık hale gelmişti. Ivy vampirlerin sadece kendileri kadar güçlü insanları tanımaya çalıştıklarını söylemişti. Kulağa yalnızlık gibi geliyordu. Ve tehlikeli. Ve çok da mantıklıydı. Tehlike ve güvenilirliğin karışımını arıyordu. *Bu yüzden mi benim saçmalıklarına katlanıyordu? Bende bunu mu arıyordu?*

İçimden bir endişe şeridi geçti ve nefesimi öyle tuttum ki Ivy

nefes verişimde hissetmezdim. Tutkuyu hissetmek için tehlikeye ihtiyacım olduğu saçmaydı. Bu doğru değildi. *Ama ya haklıysa?*

Ivy bir keresinde kan paylaşmanın derin sevgi, sadakat ve dostluk göstermenin bir yolu olduğunu söylemişti. Onun hakkında böyle hissediyordum ama benden istediği şey anladığımdan o kadar uzaktı ki korkuyordum. Benimle o kadar karmaşık ve soyut bir şeyi paylaşmak istiyordu ki, insan ve cadının sığ duygusal kelime dağarcığı bunu tanımlayacak kelimelere veya kültürel geçmişe sahip değildi. Benim anlamamı bekliyordu. Ve ben anlamadığım için her şeyi seksle bir tuttum.

Ivy'nin yalnızlığı, duygusal güvenceye olan ihtiyacı ve ne istediğini anlayabilsem de onunla yarı yolda buluşabilecek, ona güvenebilecek kapasiteye sahip olup olmadığını öğrenmekten korktuğum için yaşadığı hayal kırıklıkları karşısında göz kapağımın altından bir damla yaş süzüldü. Ve onun için olduğundan habersiz, dikkatli bir parmağıyla nemi sildiğinde nefesim kesildi.

Kalbim küt küt atıyordu. Diğer gözümün alt tarafı soğudu ve o da eğildi. İçimden geçen düşüncelerle nefesim daraldı, yere baktım ve bolca göz kırptım. Ivy'nin tüpün kapağını kapatma sesi duyuldu ve bana temkinli bir gülümseme verdi. Yarını bugünden çok daha farklı bir hale getirme şansına sahip olduğumu hissettim ve içimde beklenmedik ve baş döndürücü bir duygu nabızı attı. *Belki de ruhum açısından bana en yakın olanları dinlemeliyim* diye düşündüm. *Belki de bana güvenmek isteyenlere ben de güvenmeliydim.*

"İşte böyle," dedi Ivy, düşüncelerime yıldırım düştüğünü ve onları yeni bir şeye yer açmak için yeniden düzenlediğini bilmeden.

Yanımdaki kadına baktım, tüpü ön koltuğa atmak için ön perdeyi kaldırırken bacak bacak üstüne atmıştı. Düşüncesizce bir hareketle uzandı ve serçe parmağını gözümün altına sürerek eşitledi. Temiz çamaşır kokusu yukarı doğru yayıldı. "Tanrım," diye fısıldadı, kahverengi gözleri yaptığı işe odaklanmıştı. "Cildin kesinlikle mükemmel. Gerçekten çok güzel, Rachel."

Eli düştü ve içim daraldı. Kendini toparlayıp ayağa kalktı ve ben kendi kendime "Gitme" dediğimi duydum.

Ivy sarsılarak durdu. Abartılı bir yavaşlıkla döndü, bakarken duruşu gerginleşmişti. "Özür dilerim," dedi, sesi de yüzü gibi uyuşmuştu. "Bunu söylememeliydim."

Kalbim küt küt atarken dudaklarımı nemlendirmek için içeri çevirdim. "Ben olmak istemiyorum"

artık korkmuyorum."

Gözleri karardı. Kalbimi hızlandıran bir adrenalın patlaması yaşadım. Ivy arkasından el yordamıyla ilerledi, kendini tanımadığı bir bölgede bulunca yüzü soldu. "Gitmem gerek," dedi kendini ikna etmeye çalışır gibi.

Kendimi gerçek dışı hissederek uzandım ve perdeyi çekerek pencereyi kapattım. "Yapmanı istemiyorum." Bunu yaptığımı inanamıyordum ama bilmek istiyordum. Hayatım boyunca neden hiç uyum sağlayamadığımı bilmeden yaşamıştım ve onun basit açıklamasıyla hem bir cevap hem de bir tedavi bulmuştum. Kaybolmuştum ve Ivy yolumdaki taşları tekmelemek istiyordu. Kelimeleri okuyamıyordum ama Ivy dünyamı yeniden tanımlamak için parmaklarımı harflerin izini sürmek üzere ayarlayacaktı. Eğer haklıysa, gizli tehdidim beni sevdiklerim arasında dışlanmış biri yapmıştı ama güçten düşmüş akrabalarım arasında anlayış bulabilirdim. Eğer bu birine değer verdiğimi göstermek için başka bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyorsa, belki de Ivy onları susturana kadar korkularımı saklamalıydım. O bana güveniyordu. Belki de benim ona güvenmemin zamanı gelmişti.

Ivy kararımı gördü, içgüdüleri ona sert bir şekilde çarptığında yüzü hareketsizleşti. "Bu doğru değil," dedi. "Hayır diyen kişi ben olmayayım. Bunu yapamam."

"Öyleyse yapma." İçimden bir korku ipliği geçti, lezzetli bir gerilim şeridine dönüşerek kasıklarımın derinliklerine yerleşti ve tenimi karıncalandırdı. *Tanrım, ne yapıyordum ben?*

İradesinin arzularıyla savaştığını hissettim ve gözlerini izledim, mutlak siyahlıklarında hiçbir korku bulamadım. Onun kokusuyla kaplanmıştım. Benimkiler de ipek eşarplar gibi minibüse dolanmış, onunkilerle karışıyor, alay ediyor, cezbediyor, vaat ediyordu. Piscary müdahale edemeyecek kadar uzaktaydı. Bu fırsat bir daha ele geçemeyebilirdi. "Kafan karışmış," dedi, kendini dikkatle tutarak, kımıldamadan ve hareketsiz.

Dudaklarımı yaladığımda karıncalandılar. "Kafam karıştı.

Korkmuyorum." "Korkuyorum," diye nefes aldı ve koyu renk kirpikleri

solgun yüzünün üzerine düştü.

yanaklar. "Bunun nasıl biteceğini biliyorum. Bunu pek çok kez gördüm. Rachel, incindin ve sağlıklı düşünemiyorsun. Her şey bittiğinde, bunun bir hata olduğunu söyleyeceksin." Gözleri açıldı. "Her şeyin böyle olması hoşuma gidiyor. Bir yılın büyük bir kısmını, dokunduğum birinin beni korkutup kaçırmasındansa, ona dokunmama izin vermeyen bir arkadaş olarak seni tercih edeceğime kendimi ikna ederek geçirdim. Lütfen gitmemi söyle."

Adrenalin derinlere doğru aktı. Nefes nefese kalmıştım. Düşüncelerim bana verdiği randevu rehberine ve ne yapmamam gerektiğini öğrenmeden önce benden aldığı hem zarif bir şekilde çekici hem de karanlık bir şekilde dehşet verici hislere odaklandı. Şu anda bile onu manipüle ettiğim fikri aklımdan geçiyordu, biri istekli olduğunda dürtülerini yenemeyeceğini biliyordum. Ivy'yi istediğim gibi yönlendirebilirdim ve bu da içimde bir dehşet dalgası yarattı.

Önünde durup başımı salladım.

"Söyle bana neden...." diye fısıldadı, yüzü derin bir acıyla buruşmuştu, sanki hem korktuğu hem de gitmek istediği bir yere doğru kaymaya başladığını hissediyordu.

"Çünkü sen benim arkadaşısın," dedim, sesim titreyerek. "Çünkü buna ihtiyacın var," diye ekledim.

Loş ışıktaki simsiyah olan gözlerinin derinliklerinde rahatlama okunuyordu. "Yeterli değil. Sana göstermeyi o kadar çok istiyorum ki içim acıyor," dedi, sesi gri bir kurdeleydi. "Ama bunun benim için olduğu kadar senin için de olduğunu kabul etmezsen bunu yapmayacağım. Eğer edemezsen, o zaman sahip olmaya değmez."

Neredeyse panik içinde benden neyle yüzleşmemi istediğine baktım. Gözlerimin akmayan yaşlarla ısınmasına ve bedenimin anlamadığım bir şeye özlem duymasına neden olan duygulara ne ad vereceğimi bile bilmiyordum.

Korku dolu sessizliğimi görünce arkasını döndü. Uzun parmakları kapıyı açmak için kolu kavradı ve ben her şeyin aramızdaki uçurumu sonsuza dek genişletecek utanç verici bir olaya dönüşmek üzere çözüldüğünü görerek kaskatı kesildim. Panikle, "Çünkü sana güvenmek istiyorum. Çünkü sana güveniyorum. Çünkü *bunu istiyorum*."

Eli kapıdan düştü. Nabzım hızla atarken parmaklarının titrediğini gördüm, ben kabul ederken bile sesimdeki gerçeği duyduğunu biliyordum. Bunu hissetti. İnanılmaz duyuları ve onu deşifre edebilen daha da inanılmaz beyniyle havadaki kokuyu aldı. "Bunu bana neden yapıyorsun?" dedi kapıya doğru. "Neden şimdi?"

Döndü, perili gözleri beni şok etti. Sığ nefes alarak yaklaştım, elimi uzattım ama tereddüt ettim. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Aptal gibi hissetmekten nefret ediyorum. Lütfen bir şeyler yap."

Hareket etmedi. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve onu silmek için uzandım.

Uzaklara. Ivy sarsılarak beni bileğimden yakaladı. Parmakları Kisten'in bileziğinin siyah altınının yanında sapsarıydı, uzun beyazlıkları iblis işaretimi örtüyordu. İçgüdüsel sarsıntıyı bastırdım, beni kendine çekip elimi sırtının alt kısmına götürdüğünde uysallaştım.

"Bu doğru değil," diye fısıldadı, saçlarının benimkilere karışması, kolumun onun beline dolanması ve bileğimi kavraması dışında bedenlerimiz birbirine değmiyordu.

"Öyleyse işe yarasın," dedim ve gözünün etrafındaki kahverengi halka küçüldü.

Havayı içine çekti, gözlerini kapattı ve ne yapıp ne yapmayacağıma dair olasılıkların kokusunu aldı. Gözleri açıldığında siyahtı, kahverenginin son kırıntısı da gitmişti. "Korkuyorsun."

"Senden korkmuyorum. Unutamayacağımdan korkuyorum. Bunun beni değiştireceğinden korkuyorum."

Ivy'nin dudakları aralandı. "Olacak," diye nefes aldı, birkaç santim ötede.

Titredim ve gözlerimi kapattım. "O zaman anlayana kadar korkmamam için bana yardım et."

Parmakları hafifçe omzuma dokundu ve ben sıçradım, gözlerim parlayarak açıldı. Bir şey yer değiştirdi. Bir nefes aldım, sonra harekete geçtiğinde nefesim kesildi. Geriye doğru sendeledim -bir eli omzumu kavradı, diğeri hala bileğimi arkasında tutuyordu- ve sırtım duvara çarpana kadar beni takip etti. Gözlerimi açıp onunkilere sabitlediğimde itiraz etmek istemeyerek nefesimi tuttum. Bunu daha önce de görmüştüm. Tanrım, bunu yaşamıştım.

İfadesi niyetliydi, Ivy'nin kontrolsüz kan arzusu bir akorda çarptı ve kanımın çarpmasına neden oldu. İçime bastırıldığı parmakları daha da sertleşti ve nefesi hızlandı. Kendime istediğimin bu olduğunu söyledim. Buna inandım. Kabul ettim. "Korkma," diye nefes aldı kendini dengede tutarken.

"Değilim," diye yalan söyledim, içimi bir titreme sardı. *Tanrım, bu olacaktı.*

"Eğer öyleysen, felci tetiklersin. Bu benim bilinçli kontrolüm altında değil ve senin korkundan tetikleniyor." Bakışları benimkilerden ayrıldı ve boynuma baktığında içimde lezzetli bir damlama hissi oluştuğunu hissettim. İçimde mutluluk ve korkudan oluşan bir bulamaç yükselirken gözlerimi kapattım. Onun bu kadar yakınımda olduğunu hissediyordum ve bunu kabulleniyordum. *Hayatta olduğumu hatırlamak için tehlikeye mi ihtiyacım vardı? Bu yanlış mıydı? Benden başka kimsenin umursamaması önemli miydi?*

Başını eğdi, Ivy yakınımına eğildi. "Lütfen korkma," dedi, sözleri tenimde bir karıncalanma yarattı, nabzım daha derinden atmaya başladı. "Bana dokunabilmeni istiyorum... eğer istersen."

Son sözleri kaybolmuş ve yalnız gibiydi, tekrar incinme riskini almaktan korkuyordu. Gözlerim parlayarak açıldı. "Ivy," diye yalvardım. "Sana söyledim. Verebileceğim tek şey bu-"

Hareket etti ve parmağını dudaklarıma götürdüğünde kelimelerim dondu. "Bu kadar yeter."

Ivy'nin tüy kadar hafif dokunuşu içimde bir adrenalin kıvılcımı yarattı. Parmağının ağırlığı azaldığında temiz bir nefes aldım. Nefesimi verdim ve boştaki eli minibüsün duvarı ile sırtımın alt kısmı arasındaki dar alana kaydı. Parmakları içime doğru bastırıp beni öne doğru çekerken gözlerim kapandı. Nefesim titriyordu, dizlerimi kilitledim, beni aşağıya yuvarlayacak ani hücumdan korkuyordum. Duygularımın yükseldiğini hissettim, onun da bunu yaşadığını biliyordum. "Ivy?"

Sesim korkmuş gibi çıkınca saçlarıma kenara itti ve "Bunu ne kadar çok istemiştin," diye fısıldadı, dudakları kulağımın altındaki pürüzsüz teni okşuyordu. Nefesinin ılık nemi, tanıdık ve bilinmeyenin karışımından ürpermeme neden oldu. Yumuşak bir nefes vererek başını çevirdi ve dudakları köprücük kemiğimi buldu, eski yara izimden alaycı bir şekilde çekiniyordu. Dallar kalbimle aynı anda atıyor, öncekilerin üzerine eklenerek görünmeyen bir yüksekliğe ulaşıyordu. *Oh Tanrım. Beni kendimden kurtar.*

Parmakları boynumda bir iz bıraktığında gerginlik gözlerimi açtı. Duygularım kabardı ve başımı geriye atıp havayı içime çektim. Kolu belime dolandı ve düşmeden önce beni yakaladı.

"Rachel, ben... Tanrım, çok güzel kokuyorsun," dedi ve dudakları kelimeleriyle birlikte bana değdiğinde içimden bir sıcaklık aktı. Nefes almak için savaşıırken, dişlerinin tenimdeki pürüzsüzlüğü nabzımı hızlandırdı. "Gitmeyecek misin?" diye sordu. "Gitmeyeceğine söz ver."

Benden veliahtı olmamı istemiyordu; sadece gitmememi istiyordu. "Gitmeyeceğim."

"Bunu bana sen mi verdin?"

İçim titreyerek, "Evet" diye fısıldadım.

Ivy nefesini verdi, sesi sanki serbest bırakılmış gibi çıkıyordu. Kanım yükseldi, karıştı

Bilinmeyene karşı süregelen korkumla birlikte onu ateşin doruğuna çıkardı. Dudakları boynumun alt kısmına dokundu ve baş dönmesi odayı sardı, içimde derin ve alçak bir yere yerleşmek için arzunun izlerini yaktı. Daha fazlasının geleceği vaadiyle nefes verdim, onu bana çağırdım. Onu duman gibi içime çektim, yükselen tutku içimde bir terk edilmişlik hissi yarattı. Artık doğru ya da yanlış olması umurumda değildi. Sadece öyleydi.

Omzumdaki tutuşu sıkılaştı ve yavaşça tenime hafif bir baskı uyguladı ve dişleri öncesiz bir şekilde içime kayd.

Korku ve arzunun hücumuyla inledim. Dizlerimin bağı çözüldü ve Ivy tutuşunu değiştirdi. Dokunuşu hafifti -ben sarkarken beni dik tutuyordu, bedenim aşırı yüklenmişti- ama boynumdaki ağız şiddetli bir ihtiyaçla vahşileşmişti. Ve sonra beni çekti.

Nefesim kesildi. Nefes nefese kalarak kaskatı kesildim, ellerim onu kavramak için havaya kalktı, beni incittiği korkusuyla geri çekilmekle tehdit ettiğinde sıktım. "Hayır," diye inledim, içimde bir ateş yanıyordu. "Durma. Oh... Tanrım..."

Sözlerim ona çarptı ve dişlerini bana daha sert geçirdi. Nefesim patladı. Bir an için asılı kaldım, düşünemedim. O kadar iyi hissettirmişti ki. Tüm vücudum canlanmış ve ağrıyordu. İçimden cinsel bir coşku aktı, bir vaat seli.

Her nasılsa bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Hızlıydılar, birbirlerine takılıp düşüyorlardı. Ona tutundum, devam etmesini istiyordum ama bunu söyleyemiyordum. Dudakları benden uzaklaştı ve bir his fırtınası içinde dünya tekrar tanıyabileceğim bir şeye dönüştü.

Minibüsün duvarından uzaklaşmış ve kapalı kapının önünde durmuştuk. Ivy sahip olmanın şiddetli talebiyle beni kendisine doğru dik tutuyordu. Dudaklarını benden çekmiş olmasına rağmen nefesi kırık tenime gelip gidiyor, adeta nefis bir işkence yapıyordu. Hiç korku yoktu. "Ivy," dedim, içimden neredeyse bir hıçkırık olarak geldiğini duydum.

Ve her şeyin yolunda olduğuna dair bu küçük cesaretlendirmeyeyle başını tekrar bana doğru eğdi, ağız benden hem kanımı hem de irademi almak için beni buldu.

Nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Onu kendime çektim, kapalı gözlerimin altından yaşlar süzülüyordu. Sanki ruhu sıvı ateş gibiydi ve aurasının benimkinin etrafında döndüğünü hissedebiliyordum. Sadece kanımı almıyordu, auramı da alıyordu. Ama çalabileceği şeyi kaçırmazdım ve bunu ona vermek istiyordum,

Onu küçük bir parçamla kaplamak ve korumak için. İhtiyaçları onu çok kırılgan yapıyordu.

Vampir feromonları bir uyuşturucu gibi yükseldi ve dişlerini tahrik edici sivri uçlara dönüştürdü. Parmaklarım kasıldı ve sert dokunuşum onda kıvılcım yarattı. Bana tekrar saldırdı, dişleri beni soluk soluğa bir sertliğe getirdi. Düşünemiyordum ve onu kendime çektim, gitmesi için çıldırıyordum.

Auralarımız birbirine karıştığında, onun çaresiz ihtiyacını, güvenlik isteğini, tatmin olma arzusunu, kanıma olan olağanüstü açlığını hissedebiliyordum; kanımı özgürce versem bile, utanç ve suçluluk duygusunun peşini bırakmayacağını biliyordum.

İçinde kaybolduğum yükseklerde hiçbir yerden merhamet fişkırmıyordu. Bana ihtiyacı vardı. Onu olduğu gibi kabul etmemi istiyordu. Ve ona en azından bu küçük parçamı verebilecek gücü kendimde bulduğumu fark ettiğimde, korkumun son parçası da eriyip gitti. Gözlerim minibüsün duvarında görmeden açıldı. *Ona güvendim*, diye düşündüm, auralarımızın kenarları birbirine karışırken ve engellerimin sonuncusu da düşmeye başlarken.

Ve Ivy bunu anladı.

Ondan yumuşak bir ses geldi, zevk ve şaşkınlık. Başımı kıpırdamadan tutarken ve dudakları boynumu yoklarken, eli belimi bulana kadar aşağı kayd. Uzun parmakları tereddüt etti ve gümüş bir çivinin içime dalmasını sağlamak için daha sert çekerken, serin avucu gömleğimin altından kayarak orta parmağımı okşadı, parmak uçları arıyordu. Sarsıldım ve o da beni takip etti.

"Ivy," diye bağırdım, yeni bir korku coşkuyu kesti. "Bekle..." "Ama

düşündüm ki..." diye fısıldadı, sesi karanlık bir sıcaklıktaydı ve eli kımıldamadı.

"Kanın yeterli olduğunu söylemiştin," diye devam ettim, paniğe kapılmıştım, odaklanmaya çalışıyordum ama gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Yeterince hava alamıyordum ve onu itecek isteği kendimde bulamıyordum. Gözlerimi kırıştırdım, ağırlığımı tamamen desteklediğini fark ettiğimde bocaladım. "Ben...yapamam...."

"Yanlış anlamışım" dedi, başımı omzuyla boynu arasındaki çukura yaslayarak. Boynumdaki elinin dokunuşu sertleşti, nazik hissini kaybederek baskın hale geldi. "Özür dilerim. Tamamen bırakmamı ister misin?"

Ne kadar aptal olduğuma, kendimi ne kadar savunmasız bıraktığıma, aldığım riske, kendime çizdiğim geleceğe, beni sürüklediği muhteşem adrenalın patlamasına dair yüzlerce düşünce geçti aklımdan. "Hayır," diye nefes aldım, yüzümü kulağıyla boynu arasındaki çukura gömüp bu iyiliğe karşılık vermenin nasıl bir his olacağı düşüncesinde kayboldum.

Yumuşak ve neredeyse duyulmayan bir zevk iç çekişi yükseldi ve eli omzumdan kayarak sırtımı buldu. Beni daha yakına bastırarak tekrar çekti. Nefesim kesildi, kanımın sıcaklığının onu doldurduğunu hayal ederken ellerim onu kavradı, tadının nasıl olacağını biliyordum, bir ölümsüz olarak geleceğinin ona bahşettiği korkunç boşluğu nasıl doldurduğunu biliyordum.

Dişler tekrar içime girdiğinde tel gibi gerildim. Aynı şekilde karşılık verme arzusu ve kendimi tutma ihtiyacı her yerimi yaktı. Tanrım, inkâr ve arzusun ikiz duyguları beni öldürecek, o kadar yoğun ki acı mı yoksa zevk mi olduğunu anlayamıyordum.

Ivy'nin tenimdeki nefesi hırçınlaştı ve son korkum da içimden kayıp gittiğinde kaslarım gevşedi ve bir çan sesi gibi yok oldu. Beni dik tuttu, dişleri daha derine inerken ve açlık içinde birikirken, eski uçurumları doldururken, ona isteyerek verdiğim kanı almak için beni çekerken, tutuşu artık her türlü şefkatten yoksundu.

Titreyen bir nefes aldım, vampir feromonlarının içime işlediğini hissettim, yatıştırıcı, cezbedici, başka hiçbir şeye benzemeyen bir kafa vaat ediyordu. Bağımlılık yapıyordu ama umurumda değildi. Ivy'ye bunu verebilirdim. Karşılığında vereceği şeyi kabul edebilirdim. Beni dik tutup bedenini kanımla, ruhunu aurala doldururken gözyaşlarım aktı. "Ivy?" Oda baş dönmesiyle dönerken nefes nefese fısıldadım. "Dinlemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Cevap vermedi ve beni kendisine doğru çektiğinde inledim, ağzı lezzetli bir şekilde vahşileşti, daha fazlasını ararken içime sarsıntılar gönderdi, ikimiz de bir tatmin pusunda kaybolduk. Ama düşüncelerimin gerisinde belli belirsiz bir uyarı kıpırdandı. Bir şeyler değişmişti. Dokunuşu dikkatli değildi. Sertleşmişti.

Gözlerim açıldı ve nabzım hızlanırken görmeden minibüsün karanlık duvarına baktım. Sarhoş edici coşkunun girdabında düşünmek zorlaşıyordu. Nefesim tutkudan değil, ağır bir uyuşukluktan kesilmişti. Çok fazla alıyordu ve onu nazikçe itmek ve gözlerini görmek için elimi omzunu tuttuğu yerden kaldırdım.

Çok büyük bir itme değildi ama Ivy bunu hissetti.

Beni kavrayışı sıkılaştı, vampir feromonlarının etkisiyle bile acı verici bir hal aldı. Düşüncelerim, paylaştığımızın sadece kan olacağını tekrar teyit etmeden önce onun şefkatine geri döndü ve dehşet içime işledi.

Tanrı yardımcım olsun. Ondan aşkın daha yumuşak duygularını almasını istemiştım. Ondan, Kisten'in kan arzusunu zincirlediğini söylediğı şefkat ve sevgiden boşanmasını istemiştım - geriye sadece açlık kalmıştı. Durmayacaktı. Kendini kaybetmişti.

İçimi korku kapladı. Havadaki tadı aldı ve ses çıkarmadan dengemi bozdu. Çığlık atarak düştüm. Ivy de onu takip etti ve birlikte küçük tezgâhın üzerine düştük.

"Ivy! Bırak beni!" diye haykırdım, sonra canımı acıtana kadar ısırduğında inledim.

Adrenalin yükselmişti. Kurtulmak için mücadele ettim ve Ivy'nin tutuşu kırıldı. Uzaklaştı ve ağır nefes alarak elimi kanayan, zonklayan boynuma götürdüm ve ona baktım.

Bakışları bir avcınıniki gibi bilerek bakıyordu ve kalp atışlarımla aynı anda içimdeki coşku artarken bacaklarım gevşedi ve çaresizce yere kaydım.

Ivy üzerimde duruyordu, kanım ağzının içinde kıpkırmızıydı. Bir tanrıça gibi görünüyordu - hem aklın hem de ruhun tüm yasalarının üstünde. Gözleri siyahtı ve hafızası olmadan gülümsüyordu, doğru ya da yanlış kavramı olmadan istediğı her şeyi yapabileceğimi biliyordu. Ivy gitmişti, sevgi tamponu olmadan onu hissetmeye zorladığım açlık tarafından kontrol ediliyordu. *Aman Tanrım. Kendimi öldürmüştüm.*

Hareket etmeden bir an önce bunu bitirmeyi düşündüğünü

gördüm. "Ivy, hayır!" Onu savuşturmak için bir kolumu

kaldırarak haykırdım.

Hiçbir işe yaramadı.

Üzerime düştüğünde çığlık attım. Bütün kâbuslar gerçek olmuştu. Omuzlarımı minibüsün zeminine sabitlediğinde çaresizdim. Çığlık atmak için bir nefes aldım ama boynumu bulduğunda bu bir tutku iniltisine dönüştü. İçimde gümüş bir buz hissi kırıldı. Coşku beni bir anlığına kambur, arkası kemerli bir duruşa getirdi, sonra düştüm ve nefes nefese kaldım.

Yine tek vücut olarak yere uzandık, saçları yumuşak bir şekilde üzerime dökülüyordu.

Dişlerini derine gömüp bir kez daha çekerken boğazımı ipeksi bir fırçayla sardı. İnleyerek acı, korku ve sevinçten oluşan bir sisin içinde asılı kaldım, dişleri içimde hem ateş hem de buz gibiydi. Tavana baktım, felcin ağır uyuşukluğu damarlarımı doldururken ve hareket etme isteğimi kaybettiğimde bile enfes bir coşku beni yakarken odaklanamadım.

Ivy istediğimi yapmıştı. Aşk duygularını terk etmişti ve kontrolden çıkmıştı. Boynumu ağzına çekmek için kollarımı bıraktığında, çok geç kalmış olduğumu fark ettim. Ondan benim için değişmesini istemiştım ve bu cüretim ve aptallığım yüzünden ölecektim.

İçimi sızan bir uyuşukluk kapladı. Nabzım zayıfladı ve uzuvlarım soğudu. Ölecektim. Ölecektim çünkü Ivy'yi sevebileceğimi itiraf etmekten korkuyordum.

Elim Ivy'den toprakla kaplı halıya düştüğünde uzak bir gümbürtü hissettim. İçimde yankılandı, tekrar tekrar geldi, sanki zayıflayan kalp atışımın gibi güçlendi. Uzaktan biri bağıırıyordu ama görüş alanımın kenarını çevreleyen, zihnimdeki ve bedenimdeki enfes ışıltıları taklit eden ışık parıltılarının yanında önemsiz kalıyordu. Ivy her şeyi ele geçirdiğinde nefesimi verdim, auram kanımla birlikte benden kayıp giderken titriyordum. Ivy dünyadaki tek sıcak şeydi ve soğuktan ölmek için bana daha da yaklaşmasını diledim.

Kalbimin güm güm atışı metalin yırtılma sesinin korkutuculuğu karşısında duraksadı. Soğuk ve ışık üzerimize yayıldı ve Ivy benden uzaklaştığında inledim.

"Ivy!" Jenks bağırdı ve ben o gümbürtünün benim kalbim değil, Jenks'in arka kapıya vurması olduğunu fark ettim. "Ne yapıyorsun!"

"O benim!" Ivy hırladı, gerçek dışı ve vahşice.

Hareket edemedim. Gürültülü bir sarsıntı oldu ve minibüs sallandı. Hava soğudu ve inledim. Kendime doğru eğildim, dizlerimi göğsüme çektim. Boynumu bulduğumda parmaklarım benden gelen kanla ısındı, sonra soğudu. Yalnızdım. Ivy gitmişti. Biri bağıırıyordu.

"Seni aptal, aptal vampir sürtük!" diye haykırdı. "Söz vermiştin! Bana söz vermiştin!"

Soğukta gözlerimi kısarak minibüsün arkasından dışarı bakarken şiddetle titreyerek kendimi tuttum. Bir şeyler olmuştu. Üşümüştüm. Üşüyordum.

Parlak. Ivy gitmişti.

Bir yusufçuk kanadı şakırtısı duyuldu. "Jenks..." Nefes aldım, gözlerim kapandı.

"Benim, Bayan Morgan," dedi Jax'in yüksek sesi ve boynuma kenetlenmiş parmaklarımın üzerinde peri tozunun ılık yıkamasını hissettim. "Tink'in donu, kan kaybından ölüyorsun!"

Ama Ivy ağlıyor, düşüncelerimi karanlık minibüsten güneşe çıkmaya zorluyordu.

"Rachel!" Ivy sesinde panikle bağırdı. "Aman Tanrım. Rachel!"

Metal kazıma sesi ve ayak sesleri duyuldu.

"*Geri çekil!*" Jenks talep etti ve Ivy'nin acı içinde haykırdığını duydum. "Onu alamazsın. Ona zarar verirsen seni öldüreceğimi söylemiştim!"

"Kanaması var!" Ivy yalvardı. "Yardım etmeme izin ver!"

Gözlerimi açmayı başardım. Minibüsün zeminindeydim, keçeleşmiş yeşil halının kokusu küflü ve keskin bir şekilde içime işliyordu. Kan ve kakao kokusu alabiliyordum. Titreyerek güneşin parlak parıltısını görmeye çalıştım.

"Kımıldamayın Bayan Morgan," dedi Jax dikkatle ve ben anlamakta zorlandım. Parmaklarım kanımdan dolayı hem sıcak hem de soğuktu. Taş üzerinde bir metal sürtünmesi daha oldu ve gözlerimi ona çevirerek odaklanmaya çalıştım.

Minibüsün arka kapısı açıldı. Jenks elinde uzun kılıcıyla Ivy ve benim aramda duruyordu. Ivy kamburunu çıkarmış kanayan kolunu tutuyordu, gözyaşları çaresiz bir kederle yanaklarını ıslatıyordu. Gözlerim onun panik içindeki gözleriyle buluştu ve bana doğru hamle yaptı.

Jenks bulanıklaşarak harekete geçti, Ivy'nin katanası kesildi. Ivy, Jenks'in ulaşamayacağı bir yerde kalmak için çırpınırken yere düştü ve kaldırırda yuvarlandı. Ivy hareket ettikten bir an sonra kılıcı kaldırırda üç kez çarparak onu takip ettiğinde nabzım korkuyla sıçradı. Tanrım, çok hızlıydı ve sanırım onu öldürücü darbeyi vurmak için takip etmekten alıkoyan tek şey onunla benim aramda kalma arzusuuydu.

"Jenks! Çekil yolumdan!" diye bağırdı ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak ayağa kalkarken. "Bana ihtiyacı var!"

"Sana ihtiyacı yok," diye hırladı. "Onu neredeyse öldürüyordun. Seni *aptal* vampir! Piscary'nin etkisinden kurtulmak için sabırsızlanıyordun, değil mi? Onu baştan çıkardın ve sonra neredeyse öldürüyordun. *Onu öldürebilirdin!*"

"Öyle değildi!" Ivy yalvardı, şimdi ağlıyordu. "Bırakın ona ulaşayım. Yardım edebilirim!"

"Neden umursuyorsun ki?" Bir taş ve metal sesi daha duyuldu ve görüşüm kararmaya başladığında nefes almak için kendimi zorladım.

"Rachel!" Ivy ağlayarak bakışlarımı ona çekti. "Özür dilerim. Bunun olacağını bilmiyordum! Daha iyi olduğumu sanıyordum! Gerçekten öyleydim. Özür dilerim. Özür dilerim!"

Jenks şiddetli bir çığlık atarak hamle yaptı. Ivy kollarını savurarak geri sıçradı. Jenks onu takip etti ve Ivy kaldırıma düştüğünde ikisi de dondu kaldı. Üst kolunu sıkın parmaklarının arasından kan sızıyordu ve Jenks son kılıç darbesini boğazına birkaç santim kala indirdiğinde kalbim duracak gibi oldu. Uyuşmuş sersemliğimle savaşıarak kendimi kapıya doğru sürükledim. Onu öldürecekti. Daha önce de benim hayatımı kurtarmak için öldürmüştü. Ivy'yi öldürecekti.

Jenks ayaklarını genişçe açmış ve korkunç bir duruş sergilemişti. "Seni aptal, bencil orospu vampir," diye mırıldandı. "Yapmayacağını söylemiştin. Söz vermiştin. Şimdi her şeyi mahvettin. Onun verebileceklerini kabul edemedin, bu yüzden hepsini aldın!"

"Ben yapmadım." Ivy kılıcını boğazına dayamış, güneşin parıltısı kılıcına ve gözyaşlarına vurmuş bir halde güneşin altında yayılıyordu. "Ona hayır dedim. Ona durmasını söyledim," diye ağladı. "Benden bunu istedi."

"O bunu istemezdi," diye tükürdü, kılıcı sallayarak beyaz tenine değdirdi ve kırmızı bir çizgi bıraktı. "Sevdiğin her şeyi mahvediyorsun. *Her şeyi*, seni berbat kaltak. Ama Rachel'ı mahvetmene izin vermeden önce lanetleneceğim."

Ivy'nin gözleri benimkilere kaydı, yüzü yaşlarla doluydu ve dehşete kapılmıştı. Ağzı hareket etti ama hiçbir kelime çıkmadı. Onun sözlerini gerçek olarak kabul ettiğini gördüğümde içim burkuldu. Jenks kılıcı onun boğazına dayamıştı; kılıcı kullanacaktı ve Ivy onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Jenks tutuşunu değiştirdi. Kılıcı geri çekti. Ivy bana baktı, bir şey yapamayacak kadar suçluluk içinde kaybolmuştu.

"Hayır," diye fısıldadım panikleyerek. Sıkıca kavrayan parmaklarım

minibüse bindim ve ayaklarımı güçsüzce sürüyerek kendimi ileri doğru ittim. Jax yolumun üzerindeydi, bir şeyler haykırıyordu ve yusufçuk kanatları kararan görüşümde parlıyordu.

"Jenks, dur!" diye bağırdım ve minibüsten düştüm. Buz gibi sert ve soğuk kaldırım omzuma ve kalçama çarparak yanağımı sıyırdı. Daha çok ağlamaya benzeyen bir nefes aldım ve sanki yaklaşan ölümümmüş gibi gri kaldırıma odaklandım. *Aman Tanrım. Ivy, Jenks'in onu öldürmesine izin verecekti.*

"Rachel!" Kılıcın şakırtısı duyuldu ve Jenks aniden oradaydı, kollarıyla beni kaldırıp sert zemine yasladı. Çırpınarak ona odaklandım, bu kadar yakın olmasına şaşırııştım. Kimsenin ona dokunmasından hoşlanmazdı.

"Onun hatası değildi," diye nefes aldım ve gözlerine odaklandım. O kadar yeşildiler ki ne söylemek istediğimi unuttum. Nefesim sert geliyordu ve boğazım acıyordu. "Onun suçu değildi."

"Şşşt," diye fısıldadı, beni kollarının arasına alıp ayağa kalkarken inlediğimde kaşları çatıldı. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. O gidecek. Bir daha onun için endişelenmene gerek yok. Hiçbir vampirin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bunu yapabilirim. Büyük kalacağım ve bir daha kimsenin sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım. Her şey yoluna girecek. Güvende olduğundan emin olacağım."

Vampir tükürüğünün etkisi hızla geçiyordu. Beni taşırken, ağır bir acının beni ele geçirmeye başladığını ve bilinçsizliğin toplandığını hissedebiliyordum. Üşüyordum ve titriyordum.

Jenks'in hareketi durdu ve Ivy'nin üzerinde durarak beni kucakladı. Kolları sert bir gerilimle doluydu. "Git," dedi Jenks. "Eşyalarını topla ve git. Biz dönene kadar kiliseden çıkmanı istiyorum. Eğer kalırsan onu öldüreceksin, tıpkı seni sevecek kadar aptal olan herkes gibi."

Kadından bir ses geldi ve adam hızlı adımlarla motel odasının sıcak karanlığına doğru uzaklaştı.

Konuşacak hava bulamıyordum. Ivy'nin ağır hıçkırıkları birbiri ardına geliyordu. Gitmesini istemiyordum. Oh, Tanrım. Sadece ona güvendiğimi göstermek istemiştim. Sadece onu ve kendimi anlamak istemiştim.

Jenks'in gölgesi üzerime düştü ve titredim. Her şeyin yerle bir olduğunu gördüğümde gözlerimden yaşlar döküldü. Onun ağladığını duyabiliyordum, yalnız ve kaybolmuştu. Gidecekti. İstedğim şey yüzünden gidecekti.

yapmasını istedim. Ve Ivy'nin kaldırımında yalnız ve suçluluk duygusuyla ağlayışını dinlerken içimde bir şeyler kırıldı. Artık kendime yalan söyleyemezdim. Bu beni öldürecekti.

"Ondan beni ısırmasını ben istedim," diye fısıldadım. "Jenks, onu orada bırakma. Bana ihtiyacı var. Ondan ben istedim." İçimden bir hıçkırık yükseldi, serbest kaldığında acı veriyordu. "Sadece bilmek istedim. Kontrolünü bu şekilde kaybedeceğini düşünmemiştim."

Jenks sarsılarak motelin çıkıntısının altında durdu. "Rachel?" dedi şaşkınlıkla. Bir yusufçuk kanadı şakırtısı duyuldu ve eğer bir peri olsaydı beni nasıl taşıyabileceğini merak ettim.

Ivy'yi göremiyordum ama hıçkırıkları kesilmişti ve beni duyup duymadığını merak ettim. Sert nefesim boğazımda düğümlendi. Jenks'in şok olmuş gözleri benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Gitmeyeceğime söz vermiştim ve onun suçluluk duygusuyla kaçmasına izin vermeyi reddediyordum. İkisine de ihtiyacım vardı. Ivy'ye ihtiyacım vardı.

"Bilmem gerekiyordu," diye fısıldadım ve Jenks'in yüzü paniğe kapıldı. "Lütfen," diye nefes aldım, görüşüm merhametli bir şekilde kararmaya başlamıştı. "Lütfen onu alın. Onu yalnız bırakmayın." Gözlerim kapandı. "Onu çok kötü incittim. Yalnız kalmasına izin verme," dedim ama bayılmadan önce bunu kelimelere dökemedim mi bilmiyorum.

Yirmi üç

Hareket ediyordum ve bu durum kafamı karıştırıyordu. Baygın olduğumu düşünmüyordum ve kesinlikle neler olduğunu bilmiyordum ama biri kollarını bana dolamıştı ve keskin klorofil kokusunu alabiliyordum. Gözlerim kapalıyken dışarıda mı yoksa açıkken içeride mi olduğumu bir araya getirmek beni aşıyordu. Üşüyordum ama uzun zamandır üşüyordum.

Düşme hissinin ardından yatağın içime doğru bastırđığını fark ettim. Konuşmaya çalıştım ama başaramadım. Geniş bir el başımı kavradı ve altındaki yastık çekildi. Biri dizlerimi destekleyip yastığı altına sıkıştırırken yorganın içine daha da gömüldüm.

"Benimle kal, Rache," diye bir ses geldi, buna şekerleme kokusu eşlik etti ve gözlerimi nasıl açacağımı hatırlamaya çalıştım. Eller üzerimdeydi, hafif ve sıcak. "Sakin bayılma. Önce sana biraz su vereyim, sonra dinlenebilirsin."

Boynumda zonklayan bir ağrıyla birlikte başım döndü. Ses yumuşaktı ama altında panik vardı. Su düşünceşi, anlam veremediğim bu duyguya bir isim vermemi sağladı. *Susadım. Evet, hissettiğim buydu.*

Kendimi hasta hissediyordum ve hareket edemeyecek kadar yorgun bir halde asılı kaldığım için göz kapaklarım titriyordu. Bunu hatırladım. Bunu daha önce de yapmıştım. "Keasley nerede?" Fısıldadım, içimden yumuşak bir nefesle geldiğini duydum. Akan suyun sesinden kimse beni duymadı.

"Jax, bir pipet getir," dedi niyetli ses. "Televizyonun yanındaki çöp kutusuna."

Selofan çatırtılarının sesi geliyordu ve biri bacaklarımı hareket ettirerek altlarına başka bir yastık sıkıştırdı. Sanki bir perde kalktı ve aniden her şeyin bir anlamı oldu. Gözlerim açıldı ve gerçeklik kendini yeniden hizaladı. Motel odasımdaydım. Yataktaydım ve ayaklarım başımdan daha yüksekteydi. Üşümüştüm. Jenks beni içeri taşı mıştı ve televizyonun yanında duran kanatlı güneş ışığı Jax'ti.

Aman Tanrım. Ivy'den beni ısırmasını istemiştim.

Derin bir nefes alarak doğrulmaya çalıştım.

Jenks aniden ellerini üzerime koydu ve omzumu aşağı doğru bastırdı. *Büyük elleri var*, diye düşündüm, odaklanmaya çalışarak. *Ve sıcak.*

"O kadar hızlı değil," dedi. "Yutabiliyor musun?"

Gözlerim elindeki plastik bardağa kaydı. Dudaklarımı yaladım. İstiyordum ama boynum ağrıyordu. Hem de çok acıyordu. "Ivy nerede?" Mırıldandım.

Jenks'in ifadesi kapandı. Görüş alanımın kenarları grileşirken onun yeşil gözlerine odaklandım. Mide bulantısı içimi sıktı. Kisten, Piscary'nin nazik olmayan dokunuşu altındayken kontrolünü unuttuğunu, muhtemelen kan tutkusunun sancıları içinde insanları öldürdüğünü söyledi. Daha iyi olduğunu sanmıştım. Kisten daha iyi olduğunu söyledi. Daha iyi görünüyordu. Görünüşe göre ondan aşk duygularını açlığından ayırmasını isteyerek, onu zincirlemek için kullandığı şeyi elinden almıştım. Üç dakika içinde onu kaçmak için uzun süre mücadele ettiği ahlaksızlık çukuruna geri attım. Bunu ona ben yapmıştım. Ben yapmıştım.

"zr dilerim," dedim ağlamaya başlayarak ve iki elimi de boynuma doğru hareket etmelerini engellemek için bir elinin içine aldı. "Sadece anlamak istedim. Onu uçurumun kenarına getirmek istememiştim. Jenks, ona kızma."

Parmak uçlarıyla alnımdaki saçları okşadı ama henüz inanmaya hazır olmadığı için bakışlarımla buluşmadı. Pürüzsüz yüz hatları yetişkin çocukları olan biri için fazla genç görünse de, anlayıştan doğan derin acı, bir ömür boyu sevinç ve üzüntüye katlandığını söylüyordu.

"Bayılmadan önce sana biraz su vereyim," dedi ve arkasını döndü. "Jax!" diye bağırdı, sesi kendisinden çok farklıydı. "Nerede o pipet? Kafasını kaldırmasını istemiyorum."

"Hangisi onunki baba?" dedi ergen peri, sesi endişeyle yükseliyordu.

"Fark etmez. Sadece bir tane al!"

Tavandaki yansıyan ışık karardı ve açık kapıdan tereddütlü bir ses geldi: "Sprite içti. Ve onun bardağı da tüm düğmelerin üzerinde olduğu bardaktı."

Jax ısıltılı bir sütun halinde bir metre yükseldi.

Buna ne dersiniz? O plastik çukurlar bir işe yarıyor sonuçta.

Jenks öfkeyle, "Defol git buradan," dedi. Üstümde durmak için ayağa kalkarken parmaklarının sıcaklığı üzerimden kaydı.

Suçluluk duygusu beni çok etkiledi ve kıvrılıp ölmek istedim. *Ben ne yapmıştım? Bunu düzeltemezdim.* Tek istediğim Ivy'yi anlamaktı ama şimdi boynumda delikler olan bir motel odasında yatıyordum ve en iyi iki arkadaşım kavga ediyordu. Hayatım boktan bir yığındı. "Jenks," diye fısıldadım, "dur."

Ivy hemen, "Beni burada istiyor," diye cevap verdi. Hâlâ eşikte olduğu belliydi ve sesi çaresiz geliyordu. "Bu bir kazaydı. Ona bir daha asla dokunmayacağım. Yardım edebilirim. Ne yapacağımı biliyorum."

Ellerini kalçalarına koyarak, "Eminim öyledir," dedi küçümseyerek. Artık 1.80 boyunda olduğu için, nedense o kadar agresif görünmüyordu. "Sana ihtiyacımız yok! Çık dışarı!"

Birinin bana biraz su vermesi için bunu çözmelerini diledim. Jax, elinde kendisinden daha uzun kırmızı bir pipetle üzerimde geziniyordu. Uzak ve gerçek dışı hissederek, ona odaklanabilmek için gözlerimi kocaman açtım. "Baba?" diye seslendi küçük peri endişeyle, ama dinlemiyorlardı.

"Seni küçük budala," diye tersledi Ivy. "O bir kazaydı! Onu duymadın mı?"

"Onu duydum." Beni bıraktı, ayakları halının üzerinde sessizdi. "Her şeyi

söyleyecek

Şimdi istiyorsun, değil mi? Onu kendine bağladın! Lanet olsun, Ivy! Seni zayıf iradeli, kıskanç vampir tükürüğü çuvalı. Bunu halledebileceğini söylemiştin! Onu ısırmayacağına söz vermiştin!"

Bağırması öfkeliydi ve ben daha da soğudum. Ya beni kendisine bağladıysa? Söyleyebilir miydim?

Umutsuzca başımı çevirmek istedim ama Jax burnumun dibinde duruyordu, çıplak ayakları sıcacıktı, pipetin ucunda asılı duran damladan şeker ve balmumu kokusu geliyordu. Onu istedim, sonra arkadaşlarım birbirlerini öldürecekken su istediğim için kendimi suçlu hissettim.

"Sana bir daha söylemeyeceğim, Jenks. Çekil yolumdan."

Bir nefes alma sesi duyuldu ve Jax bir çığlık atarak

Tavan. Bir homurtu ve ardından yuvarlanan bir gümbürtü duydum. Adrenalin yükseldi ve kendimi yukarı ittim, sonra boynum protesto ederek yatak başlığına doğru yığıldım.

Yerde boğuşuyorlardı, kana a beynimin takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyorlardı. Küçük sehpa devrilmişti, bacakları ve kolları birbirine karışmıştı.

"Sen yalancı, çıkarıcı, vampir orospu bir fahişesin!" Jenks bağırarak kadının elinden şiddetle kurtuldu. meldiği yerden ona doğru sıçradı ve ikisi de duvara çarptı. Jenks göz kamaştırıcı bir hızla hareket ederek kadının altından çıktı, kolunu yakaladı ve sırtının üzerine inerek onu haliya sabitledi. Tanrım, çok hızlıydı.

"Ah," dedi Ivy duvara, aniden Jenks tepesindeyken hareketsiz kaldı, kolu garip bir aıyla tutuldu. Diğer eliyle böbreklerine bir hançer dayamıştı. *Ne zaman bir hançer almıştı ki?* "Kahretsin, Jenks," dedi küçük bir kıpırdanma yaparak. "ekil üstümden."

"Bana gideceğini ve geri dönmeyeceğini söyle," dedi, nefesi hızlıydı ve sarı saçları dağınıktı, "yoksa kolunu kırarım. Ve Rachel'dan uzak duracaksın. Anladın mı? Ve onu kendine bağladığın için sana ulaşmaya çalıştığını görürsem, seni bulur ve iki kez öldürürüm. Bunu yapacağım, Ivy. Yapamayacağımı sanma!"

Ağzım kurudu ve titremeye başladım. şoka giriyordum. Boynuma bastırđıđım elim yapış yapıştı. Onlara durmalarını söylemek istedim ama dik durmak için tek yapabildiğim buydu.

Jenks onu drttğnde Ivy kıpırdandı ve sertleşti. "Beni dinle, peri adam," dedi yüzü duvara dönük bir şekilde. "abuksun, hızlısın ve eğer onu bana sokarsan, seni sonsuza kadar tokatlarım. Onu kendime bağlamadım. Gitmeye çalıştım ama o kalmamı istedi. Bilmek istedi. Lanet olsun Jenks, bilmek istedi!"

Odağım bulanıklaşırken yatak örtüsünü üzerime çekmeye çalıştım, parmaklarım ip kadar güçlüydü ama hiçbir şey başaramadım. Jenks bu hareketle ayağa kalktı ve beni izlediğini fark etti. Köşeli, güzel ve vahşi yüzü duygusunu kaybetmişti. "Onu baştan çıkardın," dedi ve ben utanç içinde gözlerimi kaçırdım. Tek istediğim anlamaktı. Anlamak isterken nasıl bu kadar çok şey yanlış gidebilirdi?

Yanağını haliya bastıran Ivy çaresiz bir kahkaha attı. "Beni baştan çıkardı," dedi ve ben acıdan ve kan kaybından bocaladım,

Bunun gerçek olduğunu bilerek. "Ayrıldım ama beni geri aradı. O zaman bile giderdim ama bunu kendisi için istediğini söyledi. Benim için değil, onun için. Bunu itiraf ederse çekip gitmeyeceğimi söylemiştim. Sana yalan söylemedim!"

Nefes alış verişim hızlanmıştı ve bana kopuk bir hava hissi veriyordu. Hiperventilasyon geçiriyordum. Jax üzerimde uçuşuyor, ısırtığının tozunu almaya çalışıyor ama sadece parıltıların arasından görebilmek için gözlerimi kısma neden oluyordu. En azından parıltıların ondan geldiğini düşünüyordum. Tanrım, canım yanıyordu. Ya ölecektim ya da kusacaktım.

Jenks bıçağını Ivy'nin kazağına batırdı ve Ivy sarsıldı. "Eğer bana yalan söylüyorsan-"

Ivy'nin omuzları tüm gerginliğini kaybetti ve gözle görülür bir şekilde teslim oldu. "Daha iyi olduğumu sanıyordum," dedi, sesindeki acıyla içime suçluluk duygusu çöktü. "Çok çalıştım Jenks. Sonunda -istemedi... seksle başa çıkamadı, ben de onu kandan ayırmaya çalıştım. Ondan bir şey istedim. O da bana kanı verebildi. Açlığımın kontrolünü yine kaybettim. Kahretsin, neredeyse onu öldürüyordum."

Gözlerini benden ayırmayan Jenks onun kolunu bıraktı. Bir gümbürtüyle yere düştü. Ivy yavaşça onu daha rahat bir pozisyona çekti. Jenks, "Sen seksi kandan ayırmadın, aşkı ondan aldın," dediğinde bocaladım, nabzım hızla atıyordu. *Ondan ne yapmasını istemiştin?* "Onu alırsan geriye sadece açlık kalır."

Dik durmak için mücadele ederken nefesim kısa aralıklarla geliyordu. Herkes vampirler hakkında benden daha mı çok şey biliyordu? Jenks bir peri idi ve vampirler hakkında benden daha çok şey biliyordu.

"Denedim," diye fısıldadı Ivy. "Ona bu şekilde dokunmamı istemiyor." Titreyen bir nefes aldı, kırılmıştı.

Jenks bana bir bakış attı, soğuk yüzümü gördü ve onun doğruyu söylediğini anladı. Yavaşça üzerinden kayd ve Ivy kendini dikleştirdi, dizlerini alnına dayadı, kollarını inciklerine sardı. Soluk soluğa bir nefes aldı ve tuttu.

"Rachel bunun yanlış olduğunu düşünmedi, değil mi?" Jenks bastırdı.

"Bu kadar uzun süre beklediği için üzgün olduğunu söyledi," diye fısıldadı Ivy sanki buna inanmıyormuş gibi. "Ama o açlığı gördü Jenks. Onu çiğ gördü ve ben de onunla onu incittim. Bunu bildiği için benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek."

Çok küçük bir sest, savunmasız ve korkmuştu ve Jenks onu değil beni izliyordu. "Ne olduğunu neden saklamaya çalışıyorsun?" dedi yumuşak bir sesle, sözleri ikimiz içindi. "Açlığını görmek onu şok mu etti sanıyorsun? Seni bu yüzden kınayacak kadar sığ biri olduğunu mu düşünüyorsun? İçinde olduğunu bilmediğini ve yine de seni sevdiğini mi?"

Ivy başını dizlerine koyarak salladı ve gözyaşlarını aktı. Başım ağrıyor ve boynum zonkluyordu, ama kalp ağrıyla kıyaslanamazdı.

"Seni seviyor, Ivy. Nedenini Tanrı bilir. Senden sevgiyi açlıktan ayırmanı isteyerek hata yaptı ve sen de bunu yapabileceğini düşünerek hata yaptın."

"Bana verebileceği şeyi istedim," dedi Ivy, kendi içine doğru kıvrılırken. "Sadece bu kadarı bile yeterli olurdu. Bir daha asla," dedi. "Asla, asla, Jenks. O güvende. Haklısın. Dokunduğum her şeyi yok ediyorum."

Bayılmamak için mücadele ettim. O bir canavar değildi. "Ivy?"

Başını kaldırdı. Yüzü bembeyazdı ve gözyaşlarıyla doluydu. "Baygın olduğunu sanıyordum," dedi ayağa fırlayıp yüzünü silerken.

Gözlerimi kırptıştırarak oturduğum yerde bocaladım. Suçluluk duygusu üzerime çökmüştü ve Jenks açık kapının yanında, güneşin altında bağdaş kurmuş oturuyordu, yüzünde belli belirsiz, hüzünlü bir gülümseme vardı.

Donmuş bir ikilem içinde duruyordu. "İyi misin?" diye sordu, açıkça yanına koşmak istiyor ama korkuyordu. Kan kaybı ve sorunun saçmalığı arasında neredeyse gülüyordum.

"Hı-hı," dedim, bunu mantıklı kılmaya çalışmaktan vazgeçerek. "Biraz su alabilir miyim?" Fısıldadım, sonra devrildim.

Boynum beni şok eden bir acı sapladı ve nefes alamadım; yüzüm yorganın içine gömülmüştü. Bağırmaya çalıştım ama çaresizdim. Kahretsin, kollarım bile çalışmıyordu.

"Tanrım," dedi Ivy, beni yukarı çekerken elleri soğuktu. Minnettar bir nefes aldım ve acıya rağmen odaklanmaya çalıştım. Jenks ayaklarımın dibindeydi ve sırtüstü yatıp geniş gözlerle onlara bakana kadar onları aşağı çekti, adrenalinin etkisi geçtiği için tekrar bilinçsizliğe doğru sallanıyordum. Bacaklarımı tıraş ettiğim için duyduğum anlamsız rahatlama içimden kalktı ve gitti.

"Al baba," diye teklif etti Jax, kırmızı pipeti iki yumruğuyla kavrarken.

Jenks o saçma sapan küçük su bardağını aldı, komodinden çıkarırken hiç bulandırmadı. "Yine kanaması var," dedi, sesi ve yüzü asıktı. "Tozunu alın."

"Ona henüz su vermeyin." Odaklanmaya çalışırken Ivy kafa karıştırıcı bir bulanıklık içindeydi. "İçine koyacak bir şeyim var."

Bayılmamak için mücadele ederken, çantasını kapışını ve karıştırışını izledim. Küçük bir şişe çıkardığında karnım sıkıştı. "Brimstone mu?" Jenks'in itirazını beklerken inledim.

Ama tek duyduğum onun yumuşak "Bu sefer o kadar da değil." deyişiydi.

Ivy'nin oval yüzü, kapağı açarken öfkeyle buruştu. "Ne yaptığımı biliyorum."

Jenks ona ters ters baktı. "Genelde ona verdikleriniz için çok zayıf. Ondan aldığınız onca kanla bu kadar yüksek bir metabolizmayı destekleyecek kadar yiyemez."

"Ve sen bunu biliyorsun, değil mi, peri?" dedi alaycı bir tavırla.

İyi davranmak buraya kadarmış. Yorgun bir şekilde, onlar tartışırken gözlerimi kapattım ve bu arada ölmemeyi ve sorunu tartışmalı hale getirmemeyi umdum. Suyumu asla alamayacaktım. Asla.

"Rachel?"

Yakın ve doğruydı. İrkilerek gözlerimi açtım. Jenks elinde bir fincan ve pipetle yatağın yanında diz çökmüştü. Ivy onun arkasındaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanakları kırmızıya boyanmıştı. Yüz ifadesinde öfke ve endişe savaşıyordu. Bir şeyi gözden kaçırmıştım. "Brimstone yok," diye mırıldandım, ellerim onu itmek için kalktı. Duygularım bir uçtan diğerine savrulurken boğazım düğümlendi. Benim için çok endişeleniyorlardı.

Jenks kaşlarını çattı, bu kadar genç biri için fazla sert görünüyordu. "Aptal olma, Rache," dedi, kollarımı yakaladı ve kolayca indirdi. "Ya Brimstone'la birlikte alırsın ya da dört hafta boyunca kış üstü yatarsın."

Küfür ediyordu. Daha iyi olmam gerektiğini biliyordum. Suyun kokusunu alabiliyordum. I

Yumuşak zaptının altında kollarımı hareket ettiremiyordum ve kendimi hasta hissediyordum. *Neden bana bunu yaptırıyorlardı?*

Pipete baktım ve bunu evet olarak kabul eden Jenks pipeti dudaklarımın arasından geçirdi. Nefesimi tutarak emdim, paslı suyun tadının son içtiğim soğuk biradan daha iyi olduğunu düşündüm. Gözyaşlarım akmaya başladı, duygularım tamamen kontrolden çıkmıştı. Ivy'nin de bana aynı şeyi yaptığını, ağzında aynı metalik tatla kanımı kuruttuğunu düşündüm.

Ağlamaya başladım, suda boğuluyordum. *Lanet olsun, benim neyim vardı böyle?*

"Bu kadar yeter," dedi Ivy usulca. Sulanan gözlerimin arasından onun endişeyle uzandığını, elinin Jenks'in omzuna dokunduğunu gördüm. Jenks sıçradı ve Ivy geri çekildi, yüzü içsel bir acıyla doluydu.

Bir canavar olduğunu düşünüyordu. Kimseyi mahvetmeden dokunamayacağını düşünüyordu ve ben ona haklılığını kanıtlamıştım.

Hayatının sefaletinin büyüklüğü üzerime çöktü ve titremeye başladım.

"Şoka giriyor," dedi Ivy, gerçek sebepten habersiz. Canını yakmıştım. Onu. Ondan kurtulabilecek kadar güçlü olduğumu düşünmüştüm ve başarısız olarak onu incitmişim.

Jenks bardağı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Bir

battaniye getireyim." "Ben hallederim," dedi Jenks,

çoktan gitmişti.

Ellerim çırpındı ve yatağın her yerine yapışkan kan bulaştırdığımı fark ettim. Yardım etmeye çalışıyorlardı ama ben bunu hak etmemiştim. Keşke hiç olmasaydı. Bir hata yapmıştım ve ikisi de bu konuda çok nazik davranıyorlardı.

Bir sarsıntı daha beni sarstı. Isınmak için içime kapanmaya çalıştım. Yeşil gözleri kısılmış olan Jenks beni dik tutarak arkama geçti. Kollarını etrafıma dolayarak titrememi engelledi.

Ivy hiç memnun değildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu odanın diğer ucundan, kahverengi bir motel battaniyesini silkelerken dudaklarını sıkıca bastırmıştı.

"Onu sıcak tutuyorum."

Jenks yeşil şeyler gibi kokuyordu. Kolları bana sarıldı ve

önüm sırtıma bastırdı. Başım dönüyordu ve boynum ağrıyordu. Bu şekilde oturmamam gerektiğini biliyordum ama nasıl "Aşağı" diyeceğimi hatırlayamıyordum. Sanırım hala ağlıyordum, çünkü yüzüm ıslaktı ve arka plandaki sesler bana benziyordu.

Ivy içini çekti, sonra öne çıktı. Battaniyeyi üzerimize örterken, "Başını böyle yukarıda tutarsan bayılacak," diye mırıldandı.

Jenks yumuşak bir sesle, "Peri tozu onu ancak bir süre daha bir arada tutabilir," dedi. "Ve Jax'in onu dikerken yerçekimi kan akışıyla mücadele etmesini istemiyorum."

Gözlerim parladı. *Dikişler mi? Kahretsin, yine mi? Yara izlerimden daha yeni kurtulmuştum.* "Bekle," dedim, vampir salyası artık uykuda olduğu için nasıl hisseceğimi düşününce panikle kaskatı kesildim. "Dikiş yok. Acı tılsımımı istiyorum."

Beni anlıyor gibi görünmüyorlardı. Ivy yakınımına eğildi, bana değil gözlerime bakıyordu. "Onu Acil'e götürebiliriz."

Arkamdan Jenks başını salladı. "Wereler bizi oradan takip edebilir. Bizi çoktan bulmadıklarına şaşardım. Onu ısırdığına inanamıyorum. Kanımızın kokusunu alan dört Were sürüsü var ve sen *şimdi* ilişkini değiştirmek için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kapa çeneni, Jenks."

Midem bulandı. Acı tılsımımı istedim. Cesur bir insan değildim. Adamı anestezi olmadan ve telle diktikleri filmi izlemiştim. Acımişti. "Muskam nerede?" Kalbim çarparak yalvardım. "Keasley nerede? Keasley'i istiyorum."

Ivy geri çekildi. "Tutarsızlaşıyor." Kaşları çatıldı ve her zamanki sakın yüzünü buruşturdu. "Rachel?" dedi yüksek sesle ve abartılı bir yavaşlıkla. "Beni dinle. Dikiş atılması gerekiyor. Sadece dört küçük dikiş. Seni ben yırtmadım. Her şey yoluna girecek."

"Hayır!" Haykırdım, görüşüm kararıyordu. "Acı tılsımım yanımda değil!"

Ivy battaniyenin üzerinden omzumu kavradı. Gözleri şefkat doluydu. "Merak etme. Başın bu haldeyken üç saniye içinde bayılacaksın."

Haklıydı.

Yirmi dört

"Jenks, bir şeyleri kırmadan önce her şeyi toplamayı bırak," dedim ve elimi raflara özenle dizilmiş seramik biblolarından birinden çektim. Yanında küçük bir kedi olan bir balkabağıydı ve bana Rex'i hatırlatıyordu.

"Ne?" Jenks sırtarak üç seramik çanı havaya fırlattı ve hokkabazlık yaptı.

Üzerinde KIRARSAN SATIN ALIRSIN yazan el yazısıyla yazılmış tabelayı gösterdim. Yorgundum, açtım ve kırmızı balıkçı yakamın altına gizlenmiş yeni dikişlerim ağrıyordu çünkü aptaldım ve acı çekmeyi hak ediyordum. Yine de ihtiyacım olan son şey kırık bir mal için ödeme yapmaktı.

Jenks benim ruh halimi izledi, çapkın gülümsemesi soldu. Üçünü de açık olan ikinci kata fırlattıktan sonra ciddiyetle teker teker yakaladı ve ait oldukları yere geri koydu. "Özür dilerim," dedi uysalca.

Havamı üfledim ve sorun olmadığını söylemek için omzuna dokundum. Kan kaybı ve Ivy'nin zorla verdiği Brimstone yüzünden çok yorgundum. Jenks ellerini arkasına koyarak rafları karıştırmaya devam etti ve bir parça kemik aradı. Dün hiç bulamamıştı ve bu işi bitirip eve dönmek için ona ihtiyacım vardı.

Jenks kılık değiştirme tılsımının altında, siyah saçları ve daha koyu teniyle çok farklı görünüyordu. Önceki mağazadan aldığı tişörtün üzerine yeni havacı ceketini giymişti ve bu da onu kot pantolon giymiş seksi, uzun bacaklı, iri yarı bir adam yapıyordu. Elli dört çocuğu olmasına ve Matalina'nın Mona Lisa gibi gülümsemesine şaşmamalı.

Evli bir peri, dedim kendi kendime, gözlerimi seramik hayvan rafına geri çevirmeye zorlayarak. Elli dört çocuk. Güzel bir eş, şeker gibi tatlı, beni uykumda öldürecek ve bunun için özür dileyecek.

Jenks burada olmamdan hoşnut değildi ama gece üçte uyandığımda Ivy ve Nick'in kamyonetini almak için otobüse binip Boğaz'ı geçtiklerini görünce dışarı çıkmak zorunda kaldım. Her zamanki gibi Brimstone beni acıktırmış ve midemi bulandırmış, Brimstone'u sokaklarda bu kadar popüler yapan üst kısımdan geldiğine emin olduğum küstah bir aptallıkla doldurmuştu. Görünüşe göre yeterince ilaç alırsan, yine de kafayı buluyorsun. *Çok teşekkürler, Ivy.*

Huzursuz olmam onun suçuydu; hareket etmek yardımcı oluyor gibiydi. Ivy'nin aynı fikirde olmayacağını bilsem de, Cincinnati'ye kaçmış olmamız daha muhtemelken, Kurtadamların bizi burada aramasının pek olası olmadığını düşünüyordum. Ama bu iş bitene kadar eve gitmeyecektim. Sokaklarıma, komşularıma bir savaşı geri götüremezdim.

"Vay canına," diye nefes aldı Jenks. "Rachel, şuna bak!"

Döndüm ve onu kafasında kırmızı ve siyah çizgili bir şapkayla karşımda gururla dururken buldum. Bir metre boyunda olmalıydı, tuhaf bir silindir şapka gibiydi. "Çok güzel, Jenks," dedim.

"Onu alacağım," dedi gülümseyerek.

İtiraz etmek için bir nefes aldım, sonra bıraktım. İndirimdeydi. Beş dolar. Neden olmasın?

Boncukları incelerken parmaklarım titredi, kemikten yapılp yapılmadıklarına karar vermeye çalıştım. Jenks'le bir saattir buradaydım ve o şekerlemeler, tişörtler ve sadece on iki yaşındaki bir çocuğun ya da bir perinin sevebileceği işe yaramaz ıvır zıvırla dolu olmasına rağmen henüz uygun bir şey bulamamıştım. Dışarıda olmanın akıllıca olmadığını biliyordum ama lanet olsun ki ben bir koşucuydum ve Jenks bana destek olduğu sürece kendi başımın çaresine bakabilirdim.

Bir de omuz çantama sıkıştırdığım, uyku tılsımlarıyla dolu tabancam.

Jenks'in plastik dinozorlarla dolu bir rafı incelemesini izlerken ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. Başında hâlâ şapkası vardı ama bu fiziğiyle her şeyi giyebilirdi. Dikkatimin üzerinde olduğunu hissedince başını kaldırıp başka tarafa baktı. Elbette en değersiz şeylere bakıp bakıp duruyordu ama gözleri sürekli yer değiştiriyor, etrafı ilkokul çocuklarıyla dolu bir dükkânı olan bir şekerçi dükkânı sahibinden daha yakından tarıyordu.

Jax'in izcilik oynamak için bizimle olmasını dilediğini biliyordum ama peri Ivy ve Nick'le birlikte gitmişti. Ivy, Jenks onu Squirrel's End'de üzüntüsünü boş bir bardağa bırakmaya çalışırken bulduğundan beri Nick'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu. Eğer

Daha önce ondan nefret etmemişti ama şimdi ediyordu, insanların rahatlığı için her şeyi tehlikeye attığını görüyordu.

"Rache." Jenks aniden dirseğıme yapıştı. "Gel ve ne bulduğuma bak. Kemikten yapılmış. Bence mükemmel. Onu alalım ve buradan gidelim."

Artan yorgunluğum yüzünden alnı endişeyle kırışmıştı ve şansımı yeterince zorladığıma karar vererek arkasından yürüdüm. Yorulmuştum, kan kaybı Ivy'nin Brimstone kokteyllerine galip gelmeye başlamıştı. Çantamı daha yükseğe kaldırarak Kızılderili eşyalarıyla dolu bir kutunun yanında durdum: tomahawklar, küçük davullar, oyulmuş totem direkleri, boncuk dizileri ve tüyler. İçinde biraz turkuaz vardı ve fiyat etiketlerinden bunların turistik değil, gerçek sanat eseri olduğunu anlayınca öne doğru eğildim. Kızılderililer kemikten bir şeyler oymazlar mıydı?

Jenks gururla camı göstererek, "Şu kolyeye bak," dedi. "Kolyenin ucunda bir kemik parçası var. Onu alabilirsin. İçine iblis lanetini koy ve bam! Sadece yeni bir odak noktanız değil, aynı zamanda harika bir Kızılderili mücevheriniz de olur."

Vitrinin üzerine eğilmiş, yorgun bir şekilde ona baktım.

"Ah!" diye bağırdı ve ben de onun bakışlarını takip ederek özür dilercesine kasanın köşesine itilmiş çirkin bir totemi gördüm. "Şuna bakın! Bu benim oturma odamda harika dururdu!"

Yavaşça nefes verdim ve şüpheyi baktım. Yaklaşık beş santim yüksekliğindeydi ve tasvir edilen hayvanlar o kadar stilize edilmişti ki kunduz mu, geyik mi, kurt mu yoksa ayı mı olduklarını anlayamadım. Blok halinde dişler ve büyük gözler. Çirkindi ama doğru türden bir çirkinlikti.

"Bunu Matalina için alıyorum," dedi gururla ve bir peri için Matalina'nın oturma odasının ortasında altı metrelik bir totem direğine benzeyen şeyi hayal etmemeye çalışırken gözlerim açıldı. Perilerin nasıl süslandikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kadının bundan memnun olacağını hayal bile edemezdin.

"Hanımefendi?" diye seslendi, duruşu dik ve hevesliydi. "Bu ne kadar?"

Kadın kasadaki işini bitirip aceleyle yanıma gelirken ağır ağır tezgâha yaslandım. Kadın ve Jenks fiyat konusunda pazarlık ederken onları duymazdan gelerek kolyeye baktım. Fiyat aralığımanın dışındaydı ama yanında bir kurt heykeli vardı. O da pahalıydı ama işe yaramazsa

Geri getir.

Bir karara vararak doğrudum. "Şu kurt heykelini görebilir miyim?" Jenks'in yaşlılara indirim yapması için kadınla tatlı dille konuşmaya çalışmasını bölerek sordum. Jenks'in çocukları ve bir ipoteği olduğuna inanmıyordu. Onu suçlayamazdım. Başındaki tuhaf şapkayla lisede olması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Kaşları havaya kalkmış, yüzünde ketum bir ifade olan kadın çantanın kilidini açtı ve heykeli elime tutuşturdu. "Kemik, değil mi?" MADE IN CHINA etiketini görmek için çevirerek sordum. *O kadar da otantik değildi o zaman, ama şikâyet etmeyecektim.*

"Öküz kemiği," dedi kadın ihtiyatla. "Öküz kemiği ithalatıyla ilgili bir düzenleme yok."

Başımla onayladım ve tezgâhın üzerine koydum. Pahalıydı ama eve gitmek istiyordum. Ya da en azından motel odama. "İki parça alırsak bize fiyat indirimi yapar mısınız?" diye sordum ve kadının yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı.

Memnun olan Jenks işi devraldı ve her iki parçayı da paketleyip ayrı ayrı kutulamasına nezaret etti. Nabzım yavaş ve uyuşuk bir halde çantamı karıştırıp cüzdanımı aradım.

"Ben ısmarlıyorum," dedi Jenks, genç yüz hatları masum ve telaşlı görünüyordu. "Git kapının yanında falan dur."

Onun ikramı mı? Hepsi aynı kaptan çıkıyordu. Kaşlarımı kaldırıp yanından geçmeye çalıştım ama şapkasını çıkarıp tezgâhın üzerine düşürdüğü bir şeyi saklamak için kullanarak yoluma çıktı. Bir şişe Sun-Fun renk değiştiren oje gözüme ilişti, sonra gülümsedim ve arkamı döndüm. Gelecek yılın gündönümü hediyesi olabilir mi?

Açık hava alışveriş merkezinin ortasında boş bir bank görünce, "Dışarıda olacağım," dedim. Jenks bir şeyler mırıldandı ve ben de kolayca hareket ettiğine sevindiğim cam kapıya doğru eğildim. Hava şekerleme ve su gibi kokuyordu ve yavaş adımlarla dondurma külahı taşıyan genç aile banklara ulaşmadan önce banklara doğru ilerledim.

Kendimi ahşap banka yerleştirirken nefes verdim. Korunaklı alanda rüzgâr hafif, güneş ise ılıktı. Arkamdaki kadife çiçeklerinin kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. Tam da güneşin doğuşunun eşiğindeydim.

Oraya tek yıllık bitkiler ekin, ancak etrafları çok fazla taşla çevrili olduğundan dondan korunmuş olurlar.

Turizm sezonu resmi olarak başlamamış olsa da oldukça yoğundu. Rengârenk çuvalı olan insanlar, çoğunlukla insanlar olmak üzere, giysileriyle bir şeyler ifade eden tek tük cadılarla birlikte, görmekten rahatlatıcı bir eğlence içinde amaçsızca sürükleniyorlardı. Koklayacak kadar yaklaşmadığınız sürece kimin kim olduğunu anlamak zordu.

Görünmeyen peri kanatlarının sesi yumuşak, neredeyse bilinçaltı bir uğultuydu. Ellerim koku tılsımına gitti ve tenime değdiğinden emin oldum. Dışarıda tek başıma olmamam gerektiğini biliyordum ama iki kılık değiştirmiştim. Kurtadamların beni burada arıyor olma ihtimali neydi ki? Arasalar bile beni asla tanıyamazlardı.

Dükkânın kapısı açılıp Jenks dışarı çıktığında başımı kaldırıp baktım, gözlüğünü takana kadar parlak ışıktaki gözlerini kısmıştı. Şapkasının tepesi taşıdığı çantadan dışarı çıkmıştı ve ben gülümsedim. Başını alışveriş merkezinin sonuna, Kisten'in Corvette'ini park ettiğimiz yere çevirdi. Beni aceleyle oraya götürüp eve bırakmak istediği belliydi ama beni yorgunluktan çökmüş görünce üzerimde sessizce durdu. Yavaşça başımı kaldırdım.

"Sen-" Jenks başladı.

"İyiyim," diye yalan söyledim, boğazlı kazağımı dikişlerimden koparmak istiyordum. Jax diş ipi kullanmıştı ama yine de kumaşı çekiyordu. "Kanepe beni daralttı, hepsi bu."

Sırıttı ve sanki bir tabureymiş gibi bankın üzerine bağdaş kurarak oturdu. Jenks dün gece minibüste uyumuştı, böylece ne Ivy ne de ben uyumak zorunda kalmıştık. Kahretsin, bir daha binmek bile istemedim - muhtemelen Ivy'nin Nick'in kamyonetini almak için boğazdan taksiyle geçmesinin nedeni de buydu.

"Sana aç olup olmadığını ve hamburger isteyip istemediğini soracaktım," dedi gözlerini kısarak, "ama senin fikrini daha çok sevdim. Küçük bir itiş kakışa hayır demem. Gevşeyin. Kan akışını sağlayın."

Güçsüz hissetmekten nefret ederdim. Yorgun bir nefes alarak doğruldum. "Jenks, erkek gibi otur. Beş santim boyundayken çok şirindin ama şimdi iffetli görünüyorsun."

Hemen ayaklarını yere bastı, dizlerini birleştirdi ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Saçlarımı gözlerimden çekerek pes ettim ve

balıkçı yaka aşağı. Yani bir vampir tarafından ısırılmıştım. Birçok insan öyleydi. "Bu pek de iyi görünmüyor," dedim.

"Peki, nasıl oturmam gerekiyor!" diye haykırdı.

Parmaklarımı başımın üzerinde birleştirerek dikkatlice gerindim ve dikişlerin çekildiğini hissettim. Kisten'in bileziği dirseğime kayarak tenimde soğuk bir metal nokta oluşturdu. "Kisten'in mutfakta kambur durduğunu gördün mü?"

Jenks, kışkırtıcı olabilecek tereddütlü bir yavaşlıkla bacaklarını uzattı. Dar kot pantolonunun içinde zayıflayarak boynu bankın arkasına dayanana kadar eğildi. Kolları yıpranmış ahşabın uzunluğu boyunca uzandı ve ayakları müstehcen bir şekilde açıldı.

Aman Tanrım. Kızarak dik oturdum. "Evet," dedim belli belirsiz. "Bu daha iyi." Elli dört çocuk. Elli dört çocuk. Bana alacağı fotoğraf makinesi neredeydi?

"Nefesimi toplamam için bana bir dakika ver," dedim ona gizlice bakarak. "Sonra arabaya gidebiliriz. İblis büyüsünü yapmak için birkaç şeye daha ihtiyacım var ama şu anda bunu yapamayacak kadar yorgunum." Bunu itiraf etmek beni rahatsız ediyordu ama bu çok açıktı.

Jenks homurdanarak ayağa kalktı ve ceketinin cebini karıştırarak katlanmış bir peçete çıkardı. "Al," dedi ve bana uzattı. "Ivy motelden ayrılacak kadar aptal olabileceğini ve eğer ayrılırsan sana bunu vereceğini söyledi."

İçimi öfke kapladı ve açtığımda onun Brimstone kurabiyelerinden birini buldum. "Lanet olsun, Jenks!" Tısladım, katladım ve yoldan geçen insanlara baktım. "Beni hapiste mi görmek istiyorsun?"

Sırıttı. "O zaman ye ve kanıtlardan kurtul. Tink bir Disney fahişesi, Rache, sen benim çocuklarımdan daha kötüsün. Buna ihtiyacın var. İlaç gibi. Ye şu lanet kurabiyeyi."

Elimde hafiflediğini hissettim, anlattığı kadar basit olmadığını düşündüm. Burada olmamın tek nedeni yatmadan önce aldığım dozun beni heyecanla uyandırmış olmasıydı. En azından ben bunun için suçluyordum. Yine de kendimi berbat hissediyordum, bu yüzden açtım ve bir köşesini kemirdim.

Jenks'in duruşu hemen gevşedi. Bakışlarını kalabalık meydanda asılı saksılara kadar takip ettim ve sonunda perileri gördüm. Bir sinek kuşunu kovalıyorlardı, vahşilikleri beni şaşırttı. Periler için henüz çok erkendi.

Meksika'dan geri döndüler ve biraz pratikle, periler yukarı göç ettiklerinde meydana tutabilirlerdi.

Ivy'nin kurabiyesinden ikinci bir köşe koparıp suçluluk duygusuyla yerken sessizlik büyüdü. Brimstone'da olmaktan nefret ediyordum ama sırtüstü yatmaktan daha çok nefret ediyordum. *Başka bir yolu olmalı* diye düşündüm. Ama bu, yorgunluk halimi üç haftadan üç güne indirecekti. Sihirli değildi ama yakındı. İlacın etkisini gerçekten hissedebiliyordum, nabzımın hızlandığını ve parmaklarımdaki hafif titremenin kaybolduğunu. Bu şeyin yasadışı olmasına şaşmamalı.

Jenks sessizdi, gücümün geri gelmesini beklerken gelip geçen insanları ilgiyle izliyordu. Konuşabileceğim bir babam yoktu ve annem de çok uzaklardaydı. Jenks şirketimizin üçte birini oluşturuyordu; onun ne düşündüğü önemliydi. Nefes aldım, ona beni gerçekten orada bırakan, düşüncelerimden kaçmama neden olan şeyi söyledikten sonra ne diyebileceğinden endişelendim.

O sabah lavabonun üzerine eğilmiş, duşun buğulu aynasında gözlerimi kısarak yeni dikişlerimi ve sıyrıklarla dolu yüzümü incelerken biraz düşünmüştüm.

Gözyaşları küçük ve zararsız görünüyordu, Al'in bana verdiği vahşi yırtıklar gibi değildi - ama beni Ivy'yi beni ısırma ne kadar zorladığımı sorgulamaya zorladılar - çünkü bu bir anda ortaya çıkmamıştı. Duş sıcaktan soğuğa doğru akarken, küvetin kenarına oturdum ve etrafıma bir havlu sardım, Ivy'nin en azından bir kısmı hakkında haklı olduğu düşüncesiyle titriyor ve neredeyse fiziksel olarak hasta oluyordum. Bunu kabul etmem için ölümle burun buruna gelmem yetmişti.

Belki de onun yanına taşınmadan önce bile beni ısırmasını istemiştim. Bu, tutkulu olmak için bilinçaltı bir tehlike hissine ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Kimse o kadar berbat değildi.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedim, söylemek istediklerimi toparlamaya çalışarak. "Ivy ile."

Jenks omuz silkti. Yer değiştirerek kendini topladı ve profesyonel bir ilgiyle perileri izledi. "Ne yapmam gerekiyordu? Çekip gidecek miydin?"

Yarısı yenmiş kurabiyeme baktım. Nick yemiş olabilir. Ivy'yi beni ısırma çalışması için kışkırttığım ilk seferde Nick neredeyse ısırıyordu. Ta ki ben ona hayır diyene ve o ısrar edene kadar. Sonra yardım etmek için araya girdi. Olaya dönüp baktığımda, bir ısırık için can attığım çok açık görünüyordu.

"Özür dilerim," dedim, her şeyi ne kadar belirsiz hale getirdiğimi düşünerek.
"Ben

düşünmek."

Kaba bir homurtu çıkararak bacak bacak üstüne attı. "Anlat bakalım, Bayan Cadı Prenses," dedi. "Ivy hallediyordu, sen de gidip meraklandın ve onu seni öldürmeye teşvik ettin. Lanet olsun! Kendinden korkmayı ne zaman bırakacaksın?"

Bir ısırık kurabiye yedim, bu sefer büyük bir tane. "Korkuyorum," dedim zorla yuttuktan sonra, kuru bir şekilde.

"Biz iyiyiz," dedi Jenks yüksek sesle, gözleri asılı çiçeklerdeydi ve düşüncelerimin nerede olduğunu bilmediği belliydi. "Hepimiz iyiyiz. Ivy seni bir daha ısırmayacağını söyledi. Eve döndüğümüzde Piscary'de pizza yemeye gideceğiz ve her şey normale dönecek. Artık aynı çatı altında geçirdiğin ilk geceden daha güvendesin."

Son kurabiye de ağzıma attım ve kırıntıları sinirli bir şekilde peçetenin içine katladım. Jenks muhtemelen Ivy'nin bir daha aramızda bir ısırık başlatmayacağı konusunda haklıydı. Ama ilkinde o başlatmamıştı. Mesele şu ki, her şeyin normale dönmesini istemiyordum.

Jenks dönüp bana baktı. "Ah, seni tekrar ısırmasına izin vermekten çok korkuyorsun, değil mi?"

Yavaş bir nefes dudaklarımdan süzüldü ve korkunun ittiği adrenalin içimde zonkladı. Bu anlamaya başladığım bir duyguydu. *Tutkuyu hissetmek için korkuya ihtiyacım yoktu. İhtiyacım yoktu.*

"Papatyalarım sığıyorum," diye nefes aldı Jenks. "Değilsin. Rache..."

Korkuyla dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve peçeteyi sanki benim utancımımsı gibi havaya kaldırıp ezdim. "Başım belada," diye fısıldadım. "Beni bağlamadı ama bağlamış da olabilir."

"Rache..." Yumuşak ve dalgındı ve beni kızdırdı.

"Sadece dinle, olur mu?" Tersledim, sonra arkama yaslandım ve güneşe doğru gözlerimi kısarak hiçbir şeye bakmadım. Boğazım düğümlendi ve peçeteyi cebime soktum. "Ben... Ben kendim hakkında bir şey öğrendim. Ve bunu görmezden gelirim beni öldüreceğinden korkuyorum. Bu sadece... Tanrım! Kendim hakkında nasıl bu kadar kör olabildim?"

"Vampir feromonlarından olabilir," diye ikna etti Jenks. "Sadece Ivy ile yatmak istediğin için kadınlardan etkilenmek zorunda değilsin."

Gözlerim büyüdü ve ona döndüm, hâlâ o kılığı giydiğini ve sadece gözlerinin ona benzediğini görünce şok oldum. "Ivy ile yatmak istemiyorum!" Telaşla söyledim. "Ben heteroyum. I..." Bunu yüksek sesle itiraf etmekten korkarak derin bir nefes aldım. "Onunla bir kan dengesi bulmaya çalışmak istiyorum."

"Sen ne?" Jenks ağzından kaçırdı ve ona yalnız olmadığımızı hatırlatmak için bakışlarımı etrafımızdaki insanlara gönderdim. "Seni öldürebilirdi!" dedi, şimdi sessizdi ama daha az gergin değildi.

"Sadece bana karşı olan hislerini görmezden gelmesini istediğim için." Telaşla bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Sadece açlığımı kontrol etmek için kullandığı duygu tamponu olmadan beni ısırmasına izin verdiğim için."

Jenks daha yakına eğildi, kılık değiştirme tılsımı sallanırken bukleleri güneşte bir anlığına sarı renkte parladı. "Ama sen heteroseksüelsin," dedi. "Az önce öyle olduğunu söyledin."

Yüzüm kızararak içinde şekerleme olan poşeti yaklaştırdım. Brimstone sağ olsun, açlık içimi kemiriyordu ve küçük beyaz kutuyu aradım. "Evet," dedim, yanlış anladığında bana olan nazik dokunuşunun samimileştiğini hatırlayınca rahatsız oldum. "Ama dünden sonra, seks yapmadan da kanını paylaşabileceği çok açık." Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca içimde durduramadığım bir ürperti yükselirken bile ona bir bakış attım.

"Ve bunu denerken neredeyse seni öldürüyordu," diye itiraz etti Jenks. "Rache, o hâlâ kafayı yemiş durumda ve bu senin için bile çok fazla. Bunu yapamaz. Kendini tekrar kaybederse onu kontrol altında tutabilecek kadar fiziksel ya da zihinsel olarak güçlü değilsin."

Endişe içinde kamburlaştım, bantlanmış kutuyu açmaya çalışırken endişemi gizledim. "O zaman yavaş gidelim," dedim, ince beyaz kartonu boşuna zorluyordum. "Belki biraz daha çalışırız."

"Neden?" Jenks usulca haykırdı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neden risk Bu mu?"

Bunun üzerine gözlerimi yavaşça kırıştırarak kapattım. Hay aksi. Belki de Ivy Doğru. Belki de bu, hayatımı heyecan ve tutkuyla doldurmanın başka bir yoluydu. Ama sonra auralarımızın birbirine karıştığını, ruhunun içinde boğulduğu çaresizliği ve onun acısını bir anlığına da olsa nasıl dindirdiğimi hatırladım.

"İyi hissettirdi Jenks," diye fısıldadım, görüşümün bulanıklaştığını fark edince şok oldum.

dökülmemiş gözyaşları. "Kan coşkusundan bahsetmiyorum. Sahip olduğu duygusal boşluğu doldurabilmemden bahsediyorum. Onu benim kadar iyi tanıyorsun, belki daha iyi. Bu yüzden acı çekiyor. Olduğu gibi kabul edilmeye o kadar ihtiyacı var ki. Ve ben bunu yapabildim. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? Birine, evet, uğruna fedakârlık yapmaya değer biri olduğunu gösterebilmek? Onları hatalarıyla sevdiğinizi ve bu hataların üstesinden gelme becerilerine saygı duyduğunuzu?"

Jenks bana bakıyordu ve ben gözyaşlarımı geri çektim. "Kahretsin," diye fısıldadım, aniden dehşete kapılmışım. "Belki de aşktır."

Jenks yavaşça uzanarak şekerleme kutusunu benden aldı. Cebine doğru dönerek bir bıçak açtı ve bandı kesti. Hâlâ sessizdi, açık kutuyu bana uzattı ve bıçağı bir kenara koydu. "Bundan emin misin?" diye sordu endişeyle.

Başımı salladım, içine koydukları o aptal küçük plastik bıçakla bir dilim şekerlemeyi kestim. "Yanılıyorsam Tanrı yardımcım olsun ama ona güveniyorum. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağına ve bu süreçte beni öldürmeyeceğine güveniyorum. İşe yaramasını istiyorum."

Kıpırdandı. "Bunun Nick'e karşı verdiği ani bir tepki olabileceğini düşündün mü?" dedi. "Nick seni incittiği için mi şimdi Ivy'ye güveniyorsun ve sadece birine güvenmek mi istiyorsun?"

Yavaşça nefes verdim. Bunu zaten kafamda evirip çevirmiş, denemiş ve reddetmişim. "Sanmıyorum," dedim usulca.

Jenks banka yaslanmış, dalgındı. Ben de düşünceli bir şekilde bir lokma şekerlemeyi ağzıma attım ve erimesine izin verdim. Ivy'nin yeni "alerjisini" selamlamak için karamelaydı ama neredeyse hiç tatmadım. Sessizce şekerleme kutusunu ona uzattım.

Jenks bıçağı görmezden gelerek, "Pekâlâ," dedi ve bir parça kopardı. "En azından bunu, tehlikeyi tutkuyla karıştırma konusundaki o çok hassas ihtiyacın yüzünden yapmıyorsun. En azından öyle olmasa iyi olur, yoksa Ivy'yi bu şekilde kullandığın için seni buradan ölene kadar pikselleyeceğim."

Sevgi dolu bir ihtiyaç... Sarsılarak doğrulduğumda boynum zonkluyordu, yutkunurken boğuluyordum. "Affedersiniz?"

Bana baktı, kaşları havadaydı ve güneş kılık değiştirmiş siyah saçlarında parlıyordu. "Kendini kızdırmak için en lanet şeyleri yapıyorsun. Çoğu insan bunu asansörde yapmakla yetinir, ama siz değil. Hayır, bunu yapmak zorundasın.

"Öpüşme oyunu oynadığın kişinin bir vampir olduğundan eminim."

Öfke ve utancın sürüklediği sıcaklık içime doldu. Ivy de aynı şeyi söylemişti. "Yapmıyorum!"

"Rache," diye kandırdı, benim duruşuma uyacak şekilde oturarak. "Kendine bir bak. Sen bir adrenalin bağımlısısın. Sadece yatak odasında başarılı olmak için değil, normal bir günü atlatmak için de tehlikeye ihtiyacın var."

"Kapa çeneni!" Omzuna ters bir şaplak atarak bağırdım. "Macerayı severim, hepsi bu."

Ama o bana güldü, bir parça daha şekerleme koparıırken gözleri keyifle dans ediyordu. "Macera mı?" dedi dolu ağzıyla. "Seni içinden çıkamayacağın kadar belaya sokacak aptalca kararlar almaya devam ediyorsun. Senin güvenlik ağı olmak I.S.'de geçirdiğim tüm yıllardan daha eğlenceliydi."

"Yapmıyorum!" Tekrar itiraz ettim.

"Kendine bir bak," dedi, başını yine şekerleme kutusunun üzerine eğerek. "Şu anda kendine bir bak. Kan kaybından yarı ölü durumdasın ve alışverişe çıkmışsın. Bu kılıklar harika görünüyor, ama hepsi bu: seninle bela arasında duran ince tabakalar."

"Bu Brimstone," diye itiraz ettim, şekerleme kutusunu elinden alıp kapattım. "İnsanı yok edilemez hissettiriyor. Aptalca şeyler yapmanıza neden oluyor."

Beyaz kutudan bana doğru baktı. "Brimstone seni burada tutmuyor," dedi. "Seni burada tutan şey, tekrarlayan yanlış karar verme alışkanlıkların. Bir vampirle kilisede yaşamak mı, Rache? İblisleri çağıran bir adamla çıkmak mı? Bir vampirle çirkinleşmek mi? Kisten kontrolünü kaybederse taktığı şapkaların bir anlamı kalmaz, bunu sen de biliyorsun. Son bir yıldır ısırılmakla flört ediyorsun, kendini bunun olabileceği durumlara sokuyorsun ve Ivy'yi Piscary'nin etkisinden ilk kez çıkardığında ne yapıyorsun? Onu manipüle ediyorum. Adrenalin bağımlısısın ama en azından bundan para kazanıyorsun."

"Hey!" diye bağırdım, sonra yanımızdan geçen iki kadın bize bakınca sesimi alçalttım. "Ivy'nin dünle bir ilgisi vardı."

Jenks omuz silkti, bacaklarını uzattı ve ellerini arkasında kavuşturdu

Başını. "Evet. Senden sonra buraya geldi. Tabii bunun bir nedeni de Kisten'in eşofmanlarıyla zıpladıktan sonra senin bu fırsatı değerlendirebileceğini bilmesiydi. Seni ısırması için fazla ikna etmesi gerekmedi, değil mi? Hayır, sen hazırdın ve o da bunu biliyordu."

Kahretsin, bana gülüyordu. Kaşlarım çatıldı ve şekerlemeyi poşete geri koyup onun ulaşamayacağı bir yere ittim. O kadar aptal değildim. Hayatımı sırf yatakta iyi vakit geçirebilmek için başımı belaya sokmaya çalışarak geçirmedim.

"Yaptığım şeyler için her zaman iyi bir nedenim vardır," dedim sinirlenerek. "Ve kararlarım hayatıma heyecan katacak şeylere bağlı değildir. Ama I.S.'den ayrıldığımdan beri iyi kararlar verme şansım hiç olmadı, hep hayatta kalmak için çabalıyorum. Sence o küçük dükkânı istemiyor muyum? Kocayı ve iki nokta iki çocuğu? Çitleri olan normal bir ev ve komşumun bahçesini kazıp kedisini ağaca doğru kovalayan bir köpek?"

Jenks'in bakışları eşit ve sakindi, bilge ve hatta biraz da hüzünlüydü. Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve perilerin sesi daha da belirginleşti. "Hayır," dedi. "Anladığını sanmıyorum." Ters ters baktım ve ekledi: "Bence bu seni gotik danteller giyerek Piscary'yi görmeye gitmekten daha çabuk öldürür. Bence hayatta kalmanın tek yolu Ivy ile bir kan dengesi kurmayı başarmak olacak. Ayrıca..." Arsızca sıırttı. "...Ivy'den başka kimse senin ihtiyaç duyduğun şeylere ya da saçmalıklarına katlanamaz."

"Çok teşekkürler," diye mırıldandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak yere çöktüm. Moralim bozuk bir şekilde perilere baktım, sonra sinek kuşunu öldürdüklerini ve tüylerini topladıklarını fark edince iki kere düşündüm. *Kahretsin, periler tehdit edildiklerinde çok kötü oluyorlardı.* "Benimle yaşamak o kadar da zor değil."

Jenks yüksek sesle güldü ve ben de bu farklı sestem etkilenererek ona baktım. "Onunla kanını paylaşırken, senin onunla yatmanı tercih edeceğini bile bile, istediğin kişiyle yatmakta özgür olma talebin ne olacak?" diye sordu.

"Kapa çenenini," dedim utanarak çünkü Ivy ile konuşmak için listemde olan şeylerden biri de buydu. "Onunla asla yatmayacağımı biliyor."

Yanımızdan geçen adam döndü, sonra kız arkadaşına bir şeyler fısıldadı, o da hemen bana baktı. Onlara yüzümü buruşturdum, kılık değiştirdiğim için mutluydum.

Jenks, liste yapar gibi iki parmağını havaya kaldırarak, "Sevdiği birinden uzaklaşmak için inanılmaz güçlü bir insan olmak gerekir," dedi. "Özellikle de

Kan değerleri hastanede olmaları gerekecek kadar düşükken alışveriş yapmak gibi saçma sapan bir şey yapacaklarını bile bile. Sana böyle saygı duyduğu için ona hakkını vermelisin."

"Hey," diye bağırdım, sinirlenerek. "Onun için sorun olmayacağını söylemiştin."

Sırıtarak birkaç metre aşağı kaydı. "Aslında bilmediği şeyin sana zarar vermeyeceğini söyledim." Üçüncü parmağını kaldırdı. "Isı açıkken pencereleri açık bırakıyorsun."

Üç kişilik bir aile geçti, çocuklar merdiven basamakları gibiydi ve hayattan gürültülüydüler. Onların geçişini izledim, uğruna çalıştığım geleceğin onlar olduğunu düşündüm, beni arkalarında bırakıp gidiyorlardı. *Bu bir sorun muydu?* "Temiz havayı severim," diye itiraz ettim, eşyalarımı topladım. Artık gitme vakti gelmişti.

"Sen de mızızın tekisin," dedi Jenks. "Hastayken bu kadar zavallı birini daha önce hiç görmemiştim. 'Ağrı tılsımım nerede? Kahvem nerede?' Yüce Tanrım, ben de kendimi kötü sanırdım."

Ayağa kalktım, Brimstone desteğiyle yenilenmiş hissediyordum. Bu sahte bir güçtü ama yine de oradaydı. "Parmaklarını indir Jenks, yoksa onları koparıp bir yere sokacağım."

Jenks de ayağa kalktı ve havacı ceketini düzeltti. "Eve iblis aileleri getiriyorsun. 'Çok tatlı değil mi?'" dedi yüksek bir ses tonuyla. "Onu tutabilir miyiz?"

Omuz çantamı daha yukarı kaldırdım ve içindeki silahımın rahat ağırlığını hissettim. "Al'ın Ceri'yi öldürmesine izin vermem gerektiğini mi söylüyorsun?" Kuru bir sesle söyledim.

Gülerek muhtelif çantalarını topladı ve ikiye böldü. "Hayır. *Kendin* olmana izin vermek için çok güçlü bir insan olman gerektiğini söylüyorum. Ivy'den daha iyi birini düşünemiyorum."

Nefesim bir hışımla kaçtı. "Senin onayını aldığımıza sevindim."

Jenks homurdandı, bakışları turistlerin başlarının üzerinden kemerli geçide ve arabanın bulunduğu park yerine gitti. "Evet, onayımı aldın ve uyarımı da aldın."

Ona baktım ama bana hiç dikkat etmiyordu, tekrar harekete geçmeye hazır olduğumuz için etrafı tarıyordu.

"Ivy ile yaşıyıp ısırmaktan kaçınmanın zor olduğunu düşünüyorsan, bir de onunla yaşıyıp kan dengeni bulmaya çalışana kadar bekle. Bu daha kolay bir yol değil, Rache," dedi, bakışları mesafeliydi ve içimde başlattığı endişenin farkında değildi. "Bu daha zor bir yol. Ve yol boyunca acı çekeceksin."

Yirmi beş

Rüzgâr, otoparkın kemerindeki dekoratif bayrakları dalgalandırıyor ve ben de büyülenmiş bir şekilde onlara göz kırpyordum. Bir elimde hamburger kalıntıları, diğer elimde de gazlı bir içecek vardı. Jenks, Brimstone'u kovalamak için demir açısından zengin protein almamda ısrar etmişti ama bunun sadece içkiyi almak için bir bahane olduğundan şüphelenmiştim. Hayatım boka batmışken neden kendimi bu kadar iyi hissediyor olabilirdim ki? Kendimi oldukça iyi hissediyordum, sanki üzerimden bir yük kalkmış ve güneş parlamaya başlamıştı.

Ivy yakında dönecekti ve her ne kadar buraya gelerek sert bir kız gibi davranmış olsam da, gittiğimi öğrenmeden önce geri dönmek akıllıca görünüyordu. Jenks'e ve ona inanacak olursak, yatakta eğlenmek için hayatımı olabildiğince korkunç bir hale getirmiştim ama Ivy'nin bana kızması şu anda benim için bile çok fazla olabilirdi.

"Saat kaç?" Sert esen rüzgârda gözlerimi kısarak arabayı ararken sordum. Yavaş tempomuzdan rahatsız olan insanlar yanımızdan aceleyle geçiyordu ama ben rüzgârın ve boğaz manzarasının tadını çıkarıyordum.

Jenks kıs kıs güldü, düşüncelerimin ne yönde olduğunu açıkça tahmin ediyordu. Yirmi onsluk Dew'unu çarpmış ve otuz saniye boyunca titremişti, gergin ve parlak gözlü, hangimizin eve gitmek için daha iyi bir bahis olduğunu merak etmeme neden oldu. Çantalarını karıştırırken bileğini kontrol etti, yüzü gülüyordu. "Dört kırk altı," dedi. "Bu saatten sadece bir dakika eksik."

"Sen alışana kadar biz eve dönmüş olacağız," dedim ve harekete geçtim. "Ne zaman bir saat aldın?"

"Dün Jax'le birlikte," dedi, çevredeki insanların başlarının üzerinden otoparkı görebilmek için gerinerek. "Sana bir kamera ve bıçağımı da aldım. Bu kadar büyük olmaktan hoşlanmıyorum."

Ona gizli bir bıçak taşımanın yasadışı olduğunu söylemeyecektim.

Ayrıca, o bir periydi. Kanunlar onun için geçerli değildi. Siyah da olsa güneş ışığının saçlarında parıltımasına gülümsedim. "Büyük kötü kurtlar," dedim, sonra bir yudum daha gazoz içtim, caddeyi bulduğumuzda kaldırımda tökezledim. "Lanet olası evlerini havaya uçuracağız."

Jenks içkimi elimden aldı ve en yakındaki çöp kutusuna attı. "İyi misin?"

"Evet," dedim heyecanla. Hamburgerimin son kalanını ona uzattım, o da benim için attı. "Bilmen gerekirdi. Yemeğime sürekli ilaç katan sensin."

Bana alaycı bir bakış atan Jenks cesurca koluma girdi. Bu destek gösterisi karşısında içimden bir kıkırdama geçti ve beni dehşete düşürdü. Kahretsin, bu hiç adil değildi. Eğer beni Brimstone'a alıştıırırlarsa çok kızacaktım - tabii onlara neden kızdığımı hatırlayabilirsem.

Hâlâ gülerken başımı kaldırdım ve korkudan donakalmıştım. Kisten'in Corvette'ine yaslanmış Brett ve Walter Vincent vardı, ilki alışveriş merkezinden çıkan insanların yüzlerini tarıyordu, ikincisi de aynı şeyi yapıyordu ama öldürücü bir yoğunlukla. Ne olduğunu hemen anladım ve Tanrı'ya şükrettim ki motelde değildik, küçük bir kutunun içinde sıkışıp kalmıştık. Jenks ve ben kılık değiştirmiştik ve Kisten'in arabasını bilmeseler de, dün arabayı o kullandığına göre muhtemelen peri gibi kokuyordu. Bizi bulmuşlardı.

Jenks'in koluna ağır ağır yaslanarak, "Hay Allah," diye fısıldadım. Bir anda coşkudan paniğe dönüşmüştüm, Brimstone ruh halimi ele geçirmişti. "Üzerinde o bıçaktan daha ölümcül bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır. Neden?" Ayaklarımı izlemekten başını kaldırdığında ileriye doğru olan ivmesi neredeyse hiç duraksamadı. "Ah," dedi usulca, parmakları bir an için kolumda sıkıştı. "Tamam."

Ani bir dönüş yapıp bizi alışveriş merkezine geri götürdüğünde şaşırmadım. Jenks yakınıma eğilerek kuru çayır kokusunu üzerime gönderdi. "Kılık değiştirmelerin işe yarıyor," diye fısıldadı. "Bir şey unuttuğumuzu ve gidip almanız gerektiğini farz et."

Kendimi başımı sallarken, etrafımdaki memnun yüzleri tararken, tatil yapan insanlarda öfke ararken buldum. Nabzım hızlı atıyor ve derim karıncalanıyordu. Pam ölmüştü; başka bir şey olmasa bile bunun için peşime düşeceklerdi. Kurt adamlar, alfa ve ilk birkaçı dışında ürkekti ve

arka planda kalacaklar ve kavgamızı gizli tutacaklardı. Kendimizi çıkmaz bir sokağa sokmadığımız sürece sorun olmazdı. Ve Mackinaw City'de bunlardan pek yoktu.

"Ivy'yi arayacağım," dedim ve çantamı çekip açtım.

Vücudu gergin olan Jenks beni durdurarak sırtımı tuğla duvara dayadı ve kısmen önümde durdu. Bir şekerçi dükkânıydı -bu büyük bir sürprizdi- ve hızlı aramayı tuşladığımda midem guruldadı. "Hadi, hadi," diye mırıldanarak aramanın gerçekleşmesini bekledim.

Devre açıldı ve Ivy'nin sesi dışarı süzüldü. "Rachel?" "Evet, benim,"

dedim, omuzlarım rahatlayarak. "Neredesin?" "Köprüdeyim. Neden?"

Tereddüt etti.

Nick'in kamyonetinin ayırt edici sesi. "Neden insanları duyuyorum?" diye ekledi kuşkuyla.

Jenks yüzünü buruşturdu ve ben de güneşin altında gözlerimi kısarak, çıkıntı beni gölgede bırakana kadar geri geri gittim. "Jenks ve ben bir satın alma koşusuna çıktık."

"Alışveriş mi?" diye bağırdı. "Rachel! Kahretsin, birkaç saat kıpırdamadan oturamaz mısın?"

İçimde kükreyen Brimstone'u düşündüm ve hayır, yapamayacağıma karar verdim.

Jenks başını salladı ve ben de onun acımasız bakışlarını takip ederek şık giyimli bir çift turiste baktım. Ellerinde alışveriş torbaları vardı ama biraz fazla dikkatliydiler. Jenks onlara sırtını dönerek beni görmelerini engelleyecek bir aç yaptı. *Kahretsin, bu iş riskli olmaya başlamıştı.* Nabzım hızlandı ve telefona doğru eğildim. "Bak, biraz düşündüm ve sen haklısın." Jenks'in etrafına baktım, sonra geriye doğru sallandım. "Şu açık hava alışveriş merkezine varman ne kadar sürer?"

"Biraz düşündün mü?" Ivy yumuşak bir sesle, savunmasız

göründüğünü söyledi. Jenks meydanı taradı. "Tik-tak, Rache."

Endişeyle telefona döndüm. "Evet. Daha akıllıca kararlar almaya başlamalıyım. Ama şu alışveriş merkezindeyiz ve Brett ile Walter arabada oturuyorlar." Brimstone'un bana aşıladığı iyi his yerini korkuya bırakmıştı ve yükselen paniğimi bastırdım. Brimstone özünde bir yoğunlaştırıcıydı.

Eğer mutluysanız, gerçekten mutluydunuz. Üzgünseniz, intihara meyilliydiniz. Şu anda korkudan aklımı kaçırmıştım. Etkisi geçene kadar, duygularım arasında gidip gelmeye devam edecektim. *Kahretsin, bunun için zamanım yoktu!*

Ivy Nick'e bir şeyler homurdandı ve bir korna sesi duydum. "Kaç kişi?" diye sordu sıkıca.

Jenks'in yanından geçerken güneşli çiçekler ve neşeli vitrinler gördüm. "Şimdiye kadar dört tane, ama telefonları var. Kılık değiştirdiğimiz için muhtemelen biz olduğumuzu bilmiyorlar." *Sakin ol Rachel*, dedim kendi kendime, uyuşturucuyu kendi yararına kullanmaya çalışarak. *Düşün.*

"Bunun olacağını biliyordum. Biliyordum!" Ivy bağırdı.

"Onlarla burada buluşmayı motelde buluşmaya tercih ederim," dedim, duygularımı korkudan yenilmezliğe çekmeye çalışarak. İşe yaramıyordu. Hâlâ korkuyordum.

"Köprü hâlâ her iki yönde de tek şeritli," diye hırladı Ivy. "Bu adamın etrafından dolaşamam. Telefonu Jenks'e ver. Onunla konuşmak istiyorum."

Jenks'in rengi soldu ve başını salladı.

"Jenks!" diye haykırdı, "Beni duyabildiğini biliyorum. Seni buna ikna etmesine izin verdiğine inanamıyorum. Bırak dışarı çıkmayı, mutfakta çalışabilmesi için en azından bir Brimstone kürüne daha ihtiyacı olduğunu söylemiştim!"

"Ben o kadar zayıf değilim," dedim kızgınlıkla, ama Jenks benden çok öndeydi ve telefonu aldı, ikimizin de duyabileceği şekilde tuttu.

"Son kurabiyeyi yedi, Ivy," dedi, açıkça kırılmıştı. "Ben de az önce ona bir doz daha verdim. Dolu dolu çalışıyor. Ben aptal değilim."

"Biliyordum!" Jenks'in yanından geçip sürüklenen insanlara bakarak söyledim. "Bana biraz verdin!"

Kısa bir sessizlik oldu ve Ivy yumuşak bir sesle, "Daha fazla Brimstone mu aldın?" diye sordu.

Jenks gözlerime baktı. "Evet. Ve endişelenme. Nakit ödedim. Kartta yazmıyor."

"Parayı nereden buldun Jenks?" Ivy sordu, tehdidi çok açıktı.

Ses.

"O kadar pahalı değildi," dedi ama aniden endişelenen bakışından yanlış bir şey yaptığını düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Seni göt!" Ivy dedi ki. "Çıkarın onu oradan! Sokak sınıfı aldın, seni aptal peri! O bir uçurtmadan daha yüksek!"

Jenks'in ağzı çalışıyordu ama hiçbir şey çıkmıyordu.

"Ivy?" diye ciyakladı. "Gitmemiz gerek."

"Sakın kapatma!" Ivy bağırdı. "Beni Rachel'a ver. Jenks, telefonu Rachel'a ver!"

Jenks aramayı sonlandırmaya gitti, ben de telefonu kaptım. Sokak tipi Brimstone mu kullanıyordum? Harika. Sadece harika. Bana biraz sert vurduğunu düşündüm. Ivy'nin Nick'e olanları anlattığını, "yenilmez" ve "kendini öldürtmek" kelimelerini yakaladığını duyabiliyordum. Jenks etrafı taramak için döndü, duruşu gergin ve suçlu görünüyordu.

"Hey, Ivy," dedim, ruh halim hızla öfkeye dönüşmüştü. "Sen ve Jenks bir daha doktorculuk oynamak istediğinizde, Brimstone'u kışınıza sokun, tamam mı? İkiniz de. Ben sizin oyuncak bebeğiniz değilim."

Ivy beni görmezden gelerek, "Yoldayım," dedi. "Rachel, sadece... bir yere otur.

Bunu yapabilir misin? Seni dışarı çıkaracağım."

Tuğla duvara yaslandım, her küçük çıkıntının gömleğimin içinden bana battığını hissediyordum. "Acele etme," dedim kayıtsızca, aynı anda hem sinirlenmiş hem de gerilmiştim. Adrenalin akıyordu ve Brimstone tenimi karıncalandırmıştı. "Jenks ve ben B planına geçiyoruz."

"B planı mı?" Ivy söyledi. "B planı nedir?"

Jenks kızardı. "Balığı kap ve cehennem gibi kaç," diye mırıldandı ve neredeyse kıkırdıyacaktım.

"Buradan yürüyerek çıkacağım," dedim, korkmaktansa yenilmez olmayı tercih ettiğime karar vererek, "ve tramvayı yakalayıp motele döneceğim. Ve eğer biri beni durdurursa, kışlarına tekme basacağım."

"Rachel," dedi Ivy yavaşça, "bu Brimstone. Düşünmüyorsun. Sadece otur

sıkı!"

Gözlerim kısıldı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim, kendimi gerçekten iyi hissetmeye başlamıştım. Bu Brimstone değildi. Hayır, ben heyecan için yaşıyordum! Hayatımı en çok neyin mahvedeceğine göre kararlar veriyordum! Ben, tahrik olmak için seks hayatına tehlikeyi karıştırmak zorunda olan, berbat, berbat, aptal bir cadıydım ve çok kısa, heyecanlı bir hayat yaşayacaktım. Aramayı sonlandırmaya gittim, sonra tereddüt ettim. "Hey, telefon hattını açık tutmamı ister misin?"

"Evet," dedi usulca. "Hayır. Evet."

Sesindeki endişeyle ayıldım. "Tamam."

İçim kıpır kıpır oldu ve telefonu bel kemerimin içine soktum, mikrofon açıkta kalsın ve kot pantolonum tarafından boğulmasın diye ters çevirdim. Ivy olan biten her şeyi duyabilecekti. Jenks'e baktım, endişesini ve gerginliğini gördüm. "Eee?" dedim. Kendimi duvardan iterek söyledim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım Ivy beni öldürecek," diye fısıldadı. "Rachel. Özür dilerim. Bilmiyordum."

Bir nefes aldım, uzun ve yavaş bir şekilde nefes verdim. İşim bitmişti. Olsa olsa ona teşekkür etmeliydim; ayaktaydım ve yürüyordum, bunun bedelini daha sonra ödeyecek olsam bile koşabiliyordum. "Merak etme," dedim omzuna dokunarak. "Sadece benim yerime karar vermeyi bırak, tamam mı?"

Gezinen gözlerim onunla oturduğumuz banka takıldı. Ağzım kurudu ve yutkunmaya çalıştım. Brett bankın yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini bana dikmişti. Gülümsüyordu. Bana. "Kahretsin," diye nefes aldım. "Jenks, biz olduğumuzu biliyorlar."

Başını salladı, genç yüzü ciddileşti. "Birkaç dakika önce geldi. Arkamızdaki çıkışta altı, diğer taraftaki virajda da dört adamımız var."

"Ve sen de Ivy ile konuşmaya devam etmeme izin mi verdin?"
İnanamayarak söyledim.

Omuzlarını silkti. "Onlar Weres. Olay çıkarmayacaklardır."

Normalde onunla aynı fikirde olurum. Kalbim küt küt atarken, çıkıştaki altı Weres'e gizlice baktım. Bir sürü mücevherleri vardı ve parlak renklerdeydiler, bu da onları sokak sürüsünden ayırıyordu. İkinci görüşümü kullanarak

Cesaretimin son damlaları da içimden akıp gitti. Auraları yine kahverengiyle çevrelenmişti. Walter onları bu şekilde bir araya getirmeyi nasıl başarmıştı?

"Ah, Jenks?" Ivy'nin beni dinlediğini bilerek söyledim. "Bir raunt içindeler. Orada öylece oturmayacaklar. Diğerleri gelmeden gitmeliyiz."

Jenks bana baktı, Werelara baktı, sonra tekrar bana baktı. Bakışları çatıya gitti ve muhtemelen uçabilmeyi diliyordu. "Sadece bir kat dükkan var," dedi aniden. "Hadi gidelim."

Kolumdan tutarak beni şekerleme dükkanına çekti. Ayaklarım tökezleyerek onu takip ettim ve zengin çikolata kokusunu derin derin içime çektim. Tezgâhta küçük bir kuyruk vardı ama Jenks öfkeli bir protesto korosunun ortasında en öne geçti. "Pardon, ben. Affedersiniz," dedi ve ön tarafla arka taraf arasındaki bariyeri kaldırdı.

"Hey!" diye seslendi iri yarı bir kadın, önlüğü bir üniforma şıklığıyla bağlıydı. "Buraya geri gelemezsin!"

"Sadece geçiyordum!" Jenks neşeyle seslendi. Elindeki poşetler tıkırdadı ve bir an için kolumu bırakarak parmağını mermer masanın üzerinde soğumakta olan şekerleme birikintisine daldırdı. "Biraz daha badem gerekiyor," dedi tadına bakarak. "Ve yarım derece fazla pişiriyorsun."

Kadının ağzı şaşkınlıkla açıldı ve adam onu iterek mutfağa girdi.

"İşte," dedim ve Jenks'in gözleri, etrafına yığılmış kutularla çerçevesi çizilmiş arka kapıya kaydı. Güvenlik kapısı, mutfağın sıcak havasının normal görünümlü bir paravan kapıdan dışarı çıkmasına izin verecek şekilde açıktı. Bunun ötesinde kötü görünümlü bir ara sokakta çalışanların arabaları ve onun da ötesinde ana yol vardı. Uzakta, bir göl kadar büyük görünen boğazlar parlıyordu.

"Hazır mısın?" Jenks sordu.

Çantamdan sıçrayan top silahımı çıkardım. "Evet. Gidelim."

"Burada ne halt ediyorsun?" diye seslendi erkeksi bir ses.

Döndüm ve adamın gözleri kiraz kırmızısı silahıma dikildi, sonra da çirkinleşti. "Burası benim iş yerim!" diye bağırdı. "Boya topu stadyumu değil! Çık dışarı! Çık dışarı!"

"Özür dilerim," diye mırıldandım, sonra ellerini uzatarak ilerlediğinde kapıya doğru koştum. Jenks'le birlikte kapıdan içeri daldık ve adrenalın patlamasıyla ara sokağa doğru sıçradık. Ağır kapının çarparak kapanma sesi içime işledi.

"Bak Jenks," dedim, yönümüzü bulmak için yavaşladığımızda. "Çıkmaz bir sokak."

Rüzgâr sertti, dükkânın arkasına doğru esiyordu ve kanım uğuldayarak ve adımlarım hızlı atarak caddeye ve yanındaki çatlak kaldırıma doğru ilerlemeye başladım. Şekerleme dükkânının dağıtmadıkları sürece, Kurtadamların dışarı çıkıp dükkânın arkasına dolanmaları biraz zaman alacaktı. Ama bunu yapacaklarını sanmıyordum. Sözde uzak vahşi kardeşleri gibi, Wereler de kendilerini savunmadıkları sürece saldırgan değillerdi. Ama bir raunt içindeydiler, yani ne yapacaklarını kim bilebilirdi.

"Ivy," dedim nefes nefese yola doğru koşarken, duyabileceğini biliyordum. "Dışarıda, alışveriş merkezi ile bok çukurunun arasındayız!" Patladım ve kaldırımdaki çakılların kayma sesiyle üç Weres köşeden kayarak geçtiğinde sıçrayarak durdum.

Üniformalı gibi görünmek için haki pantolonlar ve uyumlu polo tişörtler giiyorlardı. Daha da kötüsü, içlerinden biri bir spor çantası düşürdü ve fermuarını açtıktan sonra kötü görünümlü silahları arkadaşlarına atmaya başladı. Orada donup kalmıştım. Delirmişler miydi? Bu, halka açık bir güç gösterisinin çok ötesindeydi. Vampirler bile bunu yapmazdı! Güpegündüz ve sokaktan geçen herhangi bir insanın görebileceği bir yerde değil.

Biri silahını çekti ve Jenks beni geri çekti. Önü buruşmuş fast food çuvarlarıyla dolu, tuzla paslanmış dört kapılı bir arabanın önüne geldiğimizde ağzım hâlâ açıktı.

Brett köşeyi döndü, adımları hızlıydı ve gözleri her yere bakıyordu. Beni görünce gülümsedi. "Onları bulduk efendim," dedi kulağındaki telefona, agresif duruşları olan üç Weres'in arkasında yavaşlayarak durdu. "Şekerleme dükkânının arkasında. Uğultu dışında her şey bitti."

Kalbim küt küt atarken yola ve tek tük akan trafiğe baktım. Nick'i duvara bağlı bulduğum anı bilinçaltımdan yüzerek çıktı. Bir ürperti, şiddetli bir kararlılık dışında her şeyi benden uzaklaştırdı. Bundan kurtulacak kadar güçlü değildim. Beni almalarına izin veremezdim.

"Bir çember oluşturup Ivy'yi beklememi mi istersin, yoksa savaşarak mı çıkalım Jenks?" Dedim, sıçrama silahımı tutuşum terlemeye başlamıştı.

Metalin kayma sesiyle Jenks yakındaki geri dönüşüm kutusundan donuk bir metal çubuk çıkardı ve birkaç kez salladı. Silahlı üç Weres daha agresif bir duruş sergiledi. "Sence Ivy'ye ihtiyacımız var mı?" diye sordu.

"Sadece kontrol ediyordum," diye cevap verdim, sonra kollarım titreyerek Werelara döndüm. "Doğru. Sanki bizi vuracaktıydınız gibi?" Alay ettim. "Eğer ölürsek, Nick'in yerini bizden öğrenemezsiniz."

Brett'in çenesi sıkıştı. Diğer taraftan, üç Weres daha görüş alanına girdi, böylece yedi adam oldular. On dört uyku iksirim vardı. Harekete geçmeliydim, hem de hemen.

Brett gözlerini güneşten kısarak, "Onları bastırın," dedi. Sinirlenerek en yakındaki adamın silahını kaptı. "Yumruklarınızı kullanın. Sayıca onlardan üstünsünüz ve silah patlamaları yüzünden istihbaratın buraya gelmesini istemiyorum."

Adrenalin yükselmiş, kendimi güçlü değil zayıf hissetmeme neden olmuştu. Yanımdan Jenks bağırdı ve ileri doğru sıçradı. Werelerin yarısı onu karşılamaya geldi, hızları ve vahşilikleri şok ediciydi.

Paniğe kapıldım. Nişan alarak, birini bir tılsımla yere serdim. Sonra bir tane daha. Jenks'e yardım etmek istedim ama çok hızlı geliyorlardı. Bir tanesi yanımdan geçip gitti ve ben de nefes nefese kalarak tek dizimin üstüne düştüm.

"Bugün olmaz, seni orospu çocuğu!" Bağırdım, onu tıkadım. Bir metre yakınımaya kadar kaydı. Bir sonraki için silahımı doğrulttum. İlkenden üç adım daha yaklaştı.

"Jenks! Geri çekilin!" Silahım *puf puf puf*layarak geri çekilirken bağırdım.

Üç kişi daha düştü. Çılgına dönmüş bir halde saçlarımı yüzümden savurdum. Yedi Weres'ten çok daha fazlası vardı. En az o kadarını indirmiştim. Ivy hangi cehennemdeydi?

"Rachel!" Jenks uyarırcasına bağırdı. "Arkanda!"

Döndüm. Deri giysili bir Were bana doğru koşuyordu. Arkasında, mutfağın kapısı ardına kadar açıktı ve sokak kıyafetleri giymiş kaba görünümlü Were'lerle doluydu.

Geriye doğru tökezledim. Dükkânın içinden mi gelmişlerdi? Lanet olsun! Gelmelerinden korkuyordum. Normal davranmıyorlardı!

"Rachel!" Were güzelliğini göstermek için gülümserken Jenks tekrar bağırdı,

güzel dişlerini gösterdi ve yağ lekeli parmaklarını bileğime doladı. Büyük hataydı.

Homurdanarak kolumu büküm ve onun kalın bileğini kavradım. Sağ ayağım havaya kalktı ve spor ayakkabım böbreklerine çarptı. Etrafında dönerek, onu aşağı çekmek için kendi ağırlığını kullandım, diz çökmek için düştüm, böylece dirseği yukarı kaldırılmış dizime çarptı, geriye doğru büküldü ve kırıldı. Dirseği paramparça olurken homurdandı.

Memnuniyetle puflayarak onu bıraktım ve ayağa kalktım. *Sıçrama silahım hangi cehennemdeydi?*

Kaldırımda tek başına görünce ona doğru atıldım.

"Hey!" diye bağırdım, ayağım altımdan çekildi. Yüzümü kaldırıma çarpmamak için kollarımı çırparken betona çarptım. Şok olmuş bir halde döndüğümde, yere serdiğim Were'in acı içinde kıvranmadığını ve kırık kolunu tutmadığını, aksine kullandığını gördüm!

"Seni lanet olası piç!" Yüzüne tekme atarak bağırdım. "Bırak beni!"

Ama yapmadı, acımasızca dayanıyordu. Merminin tüm potansiyelini kullandıklarını ve birinin onun acısını susturduğunu fark ettiğimde panik içimden geçti. Topuğumla kırdığım burnunu tamamen görmezden geldi ve ona bir tokat daha attım. Kan fışkırdı ve sonunda bıraktı, ama o lanet fermuarlardan birini ayağıma bağlamadan önce değil.

"Seni lanet olası piç!" Bağırdım, silahıma davrandım ve onu tam suratından vurdum. Öfkeyle onu takip eden iki Weres'e döndüm ve onları da vurdum.

Üçü yere yığıldı ve titreyerek ayağa kalktım, üçünü daha uzakta tuttum, nişanı birinden diğerine kaydırırken kollarım titriyordu.

"Jenks!" diye bağırdım ve birden arkamda belirdi. Aptal, *aptal* cadı. O şeyi çıkarana kadar bir daire çizemeyecektim. Elimde sadece silahımdaki dört tılsım ve sırtı benimkine hafifçe bastıran Jenks vardı.

Üzerindeki ter kokusunu alabiliyordum, bana bir şekilde bir çayırlı hatırlatıyordu. Kılık değiştirme tılsımını bir noktada kaybetmişti ve sarı bukleleri karmakarışık. Alnındaki kesik yine kanıyordu ve elleri kırmızıya boyanmıştı. Kesiğin kendisine ait olmadığını, yanındaki beş Weres'e ait olduğunu anladığımda yüzüm kül gibi oldu.

O boruyla bayıltana kadar dövüldü.

Brett, Walter'la birlikte iki askeri Weres'in arkasında duruyordu, silahları hazırды ve bizi başka bir şekilde bastıramazlarsa vurmaya hazırдыlar. Onların yanından trafik geçiyor ve meraklı seyirciler takım elbiseli ve kravatlı profesyonel görünümlü Werelar tarafından yatıştırılıyor, muhtemelen bunu bir film çekimi ya da başka bir şey olarak açıklıyorlardı. Arkamızda, sokaktaki Werelar bekliyordu, geride duruyorlardı ama biri emir verdiğinde inmeye hazırдыlar.

Sertçe yutkundum. Walter dört alfanın gücünü parmaklarının ucuna getirerek onları daha yüksek bir saldırganlığa sürüklemişti ve acı olmadığı için onları durduracak hiçbir şey yoktu. Sadece odağı ele geçirme düşüncesi bile onları tekrar bir araya getirmeye yetmişti.

İnanılmaz, diye düşündüm, dört tılsımın nasıl yardımcı olacağını anlamaya çalışırken sıçrama tabancamı kavradım. Odağı gerçekten ele geçirirlerse ne olacağı ise tam bir kâbustu. Her bir Were ondan bir parça isteyecekti. Alfalar akın akın gelecek ve çok geçmeden büyük şehirler, acı hissetmeyen ve cadı büyüğü kadar hızlı Were olabilen saldırgan Were'lerden hoşlanmadıklarına karar veren vampirler onları ortadan kaldırmaya başladıkça kendi küçük bölge savaşlarıyla savaşacaktı. Ve onları bağlayan odak sayesinde tur dağılmayacaktı. Vampirlerin o çirkin şeyi saklamasına şaşmamalı.

"Jenks," diye nefes aldım, Ivy'nin duyabileceğini biliyordum. "Beni o fermuarlı şeritlerden biriyle etiketlediler. Artık onları uzak tutmak için bir çember oluşturamıyorum. Odaklanmalarına izin veremeyiz. Ve beni yakalarlarsa ağızımı kapalı tutacak kadar güçlü değilim."

Jenks bana baktı ve uzaklaştı. Kanlı boruyu sıkıca kavradı. "Bir fikrin var mı?"

"Hayır." Ayaklarımı kaydırarak nefes nefese kaldım. "Tabii şu lanet şeridi ayağımdan çıkarmam için onları yeterince oyalayamazsan."

Bıçağını çıkarıp bana uzattı. Bıçağı kan bulaşmıştı ve midem bulandı. "Onları senden uzak tutacağım," dedi, yüzü asıldı.

Benden daha etkili olduğunu bildiğim için geri verdim. "Kurcalanmaya karşı dayanıklı olacak şekilde tasarlandılar. Bir çift cıvata kesici gerekecek."

Jenks dengesini ayak parmaklarına doğru kaydırды. "O zaman Ivy gelene kadar dövüşürüz."

"Evet," diye kabul ettim, korku içime iyice yerleşmişti. Bu kötü bir şeydi. Gerçekten kötüydü.

Bakışlarım ayaklarını sürüyen Brett'e kaydı. Walter da ona katılmıştı, gözlerindeki vahşi parıltı kederinden kaynaklanıyordu. Arkamdan sokaktaki Werelerin bellerindeki zincirleri çıkarma ve bıçaklarını açma sesleri geliyordu.

Hepsine lanet olsun. Bu şekilde ölmek istemedim.

"Hanımefendi?" Brett dikkatimi ona çekerek konuştu. "Silahınızı teslim edip bizimle gelerseniz herkesi büyük bir dertten kurtarmış olursunuz."

"Sorun mu var?" İçimde bastırdığım öfkeyi serbest bırakarak bağırdım. "Kimin için?" Bakışlarım Werelerin üzerinde gezindi. Etrafımızı sararak içeri doluşmaya devam ettiler. Artık beş alfa vardı. Sokak Wereleri arkamızda, askeri Wereler önümüzde ve kredi kartı Wereleri da eteklerimizde, her şeyin sakin ve sessiz olmasını ve yaya trafiğinin akmasını sağlıyorlardı.

Çöp konteynırının arkasındaki üç sokak Weres'inin yaralı olmadığını, yer değiştirdiğini fark ettiğimde midem sıkıştı. Güpegündüz yer değiştiriyorlardı. Halka açık bir caddede. Beni parçalara ayırmak niyetiyle. Ve bunu çok hızlı yapıyorlardı.

"Hanımefendi," diye tekrar denedi Brett, iyi polisi oynayarak ya da sadece dönmekte olan Wereler için zaman kazanarak. "Silahınızı indirin ve bana doğru tekmeleyin."

"Cehenneme git, Brett," dedim karanlık bir sesle. "Misafirlerine nasıl davrandığını gördüm. Artık ne olduğunu biliyorum ve sen bunu anlamıyorsun. Ve bu bir silah değil, bu bir *tabanca*!"

Kızgın ve korkmuş bir şekilde nişan aldım ve onu vurdum.

Bir karaltı aramıza daldı. Onun yerine adamlarından biri vurdu. Were yere çarptı ve kayarak durdu, yüzü kaldırma çarpmadan önce bayılmıştı. Brett ona gerçekten ateş ettiğim için şok olmuş gibiydi, ben de omuz silkdim. Dışarıda aptal insanlar takdirle alkışlıyordu. Buna inanamıyordum. Alkışlar eşliğinde lime lime doğranacaktım.

Brett onlara baktı, sonra kaşlarını çatı. "Vur onu," dedi usulca. "Sadece bacağından vur."

"İyi gidiyorsun, Rache," diye mırıldandı Jenks.

Emniyetler kapandı. Döndüm. Üç tılsımım kalmıştı ve o dört ayaklı piçlerin kurt kıyafetlerini giymeyi bitirmeden önce uyumalarını istiyordum. Kargaşayı görmezden gelerek sakince ikisini de fişe taktım.

Etraflarını saran sokak perileri öfkeyle patladı. Bana saldırdıklarında geri çekildim.

"Hayır!" Brett bağırdı, eliyle işaret ederken yüzü kıpkırmızıydı. "Yoldan

çekil!" Jenks bir hareket bulanıklığına dönüşmüştü, barın ete çarpmasıyla

çıkan gümbürtüler mide bulandırıcıydı.

Biri zinciri fırlattığında metalin metale çarpma sesi arada bir duyuluyordu. Öleceğimize dair ilk düşüncem ironik bir rahatlamaya dönüştü. Sokaktaki Wereler etrafımızı sardıği sürece askeri grup ateş edemezdi.

Weres'lerden biri Jenks'in savunmasını kırdı ve ben de ileri atıldım. Birinin bana uygun bir şekilde uzattığı kılıcı kavrayarak büküm ve ittim. Omuzunu yerinden çıkardığım için acı içinde inleyen Were tökezleyerek uzaklaştı. Yüzüme iğrenç bir sırıtma geldi. Bunu hissetmişti. Bağ kopuyordu. Bağsız hareket ediyorlardı ve tur dağılıyordu!

Keskin bir çatırtı beni şok etti ve sıçradım. Yine de ateş ediyorlardı!

Daha yakından gelen bir silah sesi beni etrafımda döndürdü. Periler geri çekildi, sürüler bölündükçe saldırganlıkları yok oldu. Kalbim boğazımda, Jenks'i buldum, silahını gökyüzüne doğrultmuştu ve yüzünde vahşî bir ifade vardı. Daha disiplinli olan askeri grup yerini korudu ama sokaktaki Wereler panikledi. Bir anda Jenks'in ve benim yanımdan geçip gittiler ve kürklü, derili ya da polyesterli arkadaşlarını sürüklediler.

"Bir arada kalın!" Walter bir sıra adamın arkasından bağırdı ama artık çok geçti. "Lanet olsun sana!" diye küfretti. "Bir arada kalın! Seni vurmayacak!"

Serin bahar havasında siren sesleri duyuluyordu.

Jenks, "Tink'in diyaframı, zamanı gelmişti," diye küfretti. Geride kalan Periler de bunu duydu ve nefes nefese bakışmaya başladılar. İzleyen kalabalık dağılmaya başladı, adımları hızlıydı ve kaldırımdaki kanın gerçek olduğunu fark ettiklerinde yüzleri solmuştu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Jenks bağırdı, kanlar içindeydi ama boyun eğmemişti. "Ben Jenks'im!" Sırıtarak bir nefes aldı. "Boo!"

İyi giyimli Werelardan birkaçı zıpladı ve birkaç asker Werel sanki şans ya da güç için dövmelelerine dokundu.

Walter kendini öne doğru itti. "Bir arada kalın!" diye bağırdı ikinci sürünün üzerindeki kontrolü kaybolurken. "Bana bir yemin ettin. Yemin ettin, lanet olsun!"

Takım elbiseli alfa erkeği ona çirkin bir bakış attı. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Karısı onun koluna girdi, bir mağaza çantasını sorunsuzca kaptı ve geniş sokağın başına doğru ilerledi. Artık etrafta onları izleyen kimse kalmamıştı ve turist trafiğinin içinde sorunsuzca eriyip gittiler.

Kamburlaşmış ve nefes nefese kalmış bir halde, iş dünyasından gelen Weres halkasının dağılışı inanamayarak izledim. Walter'a tatlı tatlı gülümseyerek silahımı kaldırdım. Silah boştu ama o bunu bilmiyordu. Sirenler giderek yaklaşıyordu. Beş dakika daha dayanabilselerdi bizi yakalayacaklardı. Sorun sirenler değil, bir arada kalamamalarıydı. Odaklanma olmadan, işler sarpa sardığında bir arada kalamazlardı.

Walter asabi bir tavırla Brett'i işaret

etti. "Rache!" Jenks bağırdı.

En az bir düzine silah bize döndü. Yapılacak tek bir şey vardı ve onu yaptım.

Homurdanarak Brett'in üzerine atıldım. Bu onu şaşırttı ve açık ara daha iyi bir asker olmasına rağmen onu yere serdim, bir profesyonel gibi değil de hanım evladı gibi saldırarak kollarımı dizlerine doladım. Birlikte kaldırma çarptık ve ben daha iyi bir tutuş için çabaladım.

Kolum boynuna dolandı ve bir kolunu acıyla sıktım. Hâlâ bir tur atıyor olsalardı hiçbir acı hissetmeyecekti ama şimdi kesinlikle hissediyordu. "Onlara geri çekilmelerini söyle!" diye bağırdım.

Brett gülmeye başladı, ben çekince sesi boğuldu.

"Ah," dedi, sanki omzunu yerinden oynatmaya hazır değilmişim de sadece bir parmağımı geri büküyormuşum gibi. "Bayan Morgan. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz hanımefendi?"

Nick'in kamyonetinin sesini duyabiliyordum. "Buradan defolup gidiyorum," dedim, Jenks tutuşumu kaybetmeden dik durmama yardım ederken tökezleyerek. Her şey çok garipti ama başardık. Silahlardan oluşan bir halka bize doğrultulmuştu. Jenks benim yerime geçti, kolunu büküp Brett'in boğazına bir bıçak dayarken yüzü çirkindi.

"Hiç peri savaş alanı gördün mü?" diye fısıldadı Were'in kulağına ve Brett mizahın kırıntılarını kaybetti. Yüzü bembeyaz oldu ve pasifleşti. Bu da kendi içinde gerçekten korkutucuydu.

Mavi bir kamyonun parıltısı hızla geçti.

"Çok uzak, Ivy!" Jenks bağırdı ve hemen ardından gelen fren gıcirtısını korna sesleri ve bir motorun gazı takip etti.

Bel kemerime ve telefonuma baktım. İçimden delice bir kıkırdama isteği yükseldi. Dolaşmadığımızı umuyordum.

Bir lastik gıcirtısı daha duyuldu ve Nick'in mavi kamyoneti sarsılarak sokağın sonunda durdu.

"Annem bizi almaya geldi, Jenks," diye takıldım, topallayarak kaldırıma çıktım. "Ben çantaları alayım."

Yolda olduğu için çantalarımızdan birini aldım ve bu bir nevi rezalete katkıda bulundu. İki sıra adamın arkasında olmasına rağmen boş silahım Walter'dan hiç ayrılmadı. Korkak herif.

"Selam Ivy," dedim yorgun bir sesle, çantayı kamyonetin kasasına fırlatıp arkasından atlardım. Evet, arkaya binmek yasaktı ama üç Were paketini bir şekilde alt ettiğimizi görünce bunu dert etmeyecektim. "Bıraktığın için teşekkürler."

Nick ön koltuktaydı ve solgundu. Pencereden bir çift cıvata kesici uzattı.

"Hey, teşekkürler!" Dedim, sonra Brett bir patates çuvalı gibi yanıma geldiğinde başladım. Were'in bilinci yerinde değildi ve Jenks'e soru sorarcasına baktım, o da onu takip etti, kuşkusuz çok daha zarif bir şekilde. "Rehine istemiyorum," dedim. Sonra Jenks'in onu ne zaman bayılttığını merak ettim. Ölmemişti, değil mi?

Yüzü asık olan Jenks bağırdı: "Ne bekliyorsun Ivy? Tanrı'nın

Gitmek mi?"

Kamyon sarsıldı ve ben Nick'in kamyon kasasına cıvataladığı uzun gümüş dolaba yaslanarak kendimi sabitledim. Yeni esintide terim soğumuştı ve başardığımızı düşünerek saçlarımı gözlerimden çektim ve Jenks'e gülümsedim. Gülümsemem soldu.

Trafiğe karıştığımızda, Brett'i acı verici bir vahşilikle bağlamak için plastik bir ip kullanıyordu. Çocuklarının bahçesindeki peri yuvasını parçaladığını gördüğüm anı düşündüm. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönüydü, çünkü aramızdaki boyut farkı beni bundan izole etmişti.

Kamyonun içinden Nick'in korku dolu sesi geldi, "Daha hızlı git, Ivy! Arkamızdalar!"

Kendimi köşeye sıkıştırarak saçlarımı yolumdan çektim ve göz kırptım. Jeep ya da Hummer görmeyi bekliyordum. Bulduğum şey kurt postuna bürünmüş, peşimizden sokağı yırtarcasına gelen üç Kurt'tu. Ve çok hızlılardı. Gerçekten hızlıydılar. Ve kırmızı ışıktaki da durmadılar.

"Disney orospusunun oğlu," diye küfretti Jenks. "Rache, o silahta başka tılsım var mı?"

Başımı salladım, bundan kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Gözlerim ayak bileğime kaydı. "Jenks, çıkar şu şeyi üstümden."

Brett kendine gelmeye başlamıştı ve ayağa kalkmaya çalıştığında Jenks sert bir yumruk atarak kafasını kulağının hemen arkasına vahşice yapıştırdı. Brett'in gözleri geri yuvarlandı ve bayıldı.

"Dayanın!" Nick bağırdı. "Sağa dön!"

Sıçrama tabancamı ön tarafa fırlatarak kamyonun yan tarafını kavradım. Tekerlekler takırdadı ve zıpladı ama Ivy onu yolda tuttu. Nick bir küfür savurdu ve lastikleri gıcırdayan bir karavan hızla geçti. Bir kaput süsü olmaya ne kadar yaklaştığımızı bilmek istemiyordum.

Soğuk çeliği tenimde hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı ve bakışlarım ayağıma kaydı. Jenks'in omuz kasları gerildi ve bir çukura çarptığımızda tılsımlı gümüş bant koptu.

Çılgınca, bakışlarımı arkamıza gönderdim. Lanet olsun, tam oradaydılar!

"Ivy!" Midem sıkışarak bağırdım. "Ben söylediğimde, frene bas."

"Delirdin mi sen!" diye bağırdı, kısa siyah saçları yüzünü çerçeveleyip gözlerinin içine girerek bana baktı.

"Sadece yap şunu!" Bir çizgiye dokunarak talep ettim. Çizgi enerjisi içimi doldurdu, sıcak ve altın rengindeydi. Lekeli siyah olması umurumda değildi, o benimdi. Bir nefes aldım.

Eğer doğru yapmazsam bu canımı yakacaktı. *Büyük daire. Büyük daire.*

"Şimdi!" Bağırdım.

Frenler çığlık attı. Jenks'in kolunu başımla metal dolap arasında bulunca şok geçirerek sıçradım. Brett öne doğru kaydı ve inledi.

"*Rhombus!*" Boğazımı acıtacak kadar sert bir sesle bağırdım.

Sert ve güçlü çizgi enerjisi içimde parladı ve kaldırıma çizdiğimi hayal ettiğim daireden yukarı doğru genişledi. Bir iblisi tutacak kadar güçlü değildi ama istediğim şey için yeterince uzun süre dayanabilirdi. Umuyordum.

Daha kamyon sallanmayı bırakmadan saçlarımı gözlerimden savurdum. Peşimdeki Wereler tam çemberime çarparken içimi bir sevinç kapladı.

"Evet!" Bağırdım, sonra çatırdayan metal ve çığlık sesleriyle döndüm. Biz değildik. Durdurulmuştuk! Karşıdan gelen bir arabanın çemberimin diğer tarafına çarptığını fark ettiğimde nefesimi içime çektim, güneşin altında kehribar rengi ve siyah. Ah, kahretsin. Diğer şeridi unutmuştum.

Kornalar çaldı ve çemberime çarpan araba arkadan çarptı.

"Oh, bu çok güzeldi!" Jenks hayranlık içinde konuştu. Gözleri kaldırımda acı verici hareketler yapan Werelardaydı. Görünüşe göre bir duvara çarpmak, eğer acınızı dindirecek bir alfa grubunuz yoksa canınızı yakıyordu.

İnsanlar şaşkın ve heyecanlı bir şekilde arabalarından inmeye başlamıştı. "Özür dilerim!" Yüzümü buruşturarak seslendim. Hatla bağlantımı kopararak çemberi aşağı indirdim.

Uzaktan siren sesleri geliyordu ve yanıp sönen ışıkları görebiliyordum. Jenks cama vurdu ve Ivy yavaşça hızlandı, ilk sola saptı ve bir sokak geri giderek sirenlerle aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalıştı.

sirenleri duyabiliyordu. Nefes verdim ve alet dolabına doğru yığıldım. Elimi pencereden içeri soktum ve Ivy'nin omzunu buldum. Sıçradı ve elimi çekmeden önce "Teşekkürler," diye fısıldadım. Başarmıştık. Hayattaydık ve birlikteydik. Ve bir rehinemiz vardı.

"Lanet olsun, hepsi Dönüş'e geri döndü!" Jenks yemin etti.

Nick bize bakmak için döndü ve ben de Jenks'in ayağını dürttüm. Çantasını karıştırıyordu ve sinirli görünüyordu. "Ne oldu Jenks?" Yorgun, çok yorgun, itişip kakışarak ilerlerken nefes aldım.

"Şekerlememi kaybettim!" diye yemin etti. "O kadın şekerlememi aldı!"

Yirmi altı

Hamburgerci okuldan çıkan çocuklar, anneler ve gençlerle doluydu, bu da bana nüfusun kesinlikle insanlardan yana olduğunu bir demografi sayfasından daha net bir şekilde anlatıyordu. Kalıplanmış plastiğin içine daha da gömüldüm, masayı birinin gazozundan yapış yapış bulduğumda dudaklarım kıvrıldı. Brett kıs kıs güldü, ben de yüzümü ona çevirdim. Meydan okuyan Were karşımda oturuyordu ve yere sabitlenmiş masa desteğine kendi çeliğiyle kelepçelenmişti. Gururu yüzünden bu gerçeği saklıyordu ve kimse bize aldırış etmiyordu. Sadece kahve içen iki kişiydik. 'En azından Jenks içkilerle döndüğünde öyle olacaktık.

Brimstone'un etkisi Wereları sarsmakla Ivy ve Nick'in bizi buraya bırakması arasında bir yerde geçip gitmişti ve yorgunluk çamurdaki su gibi içime sızıyordu. Ivy, Brett'in yerini aktif bir telefonda nasıl takip edebileceklerini bildiklerinden emindi ve ikisi, biz onunla ne yapacağımızı bulana kadar Kurtları boşa kürek çekmeye yönlendiriyorlardı.

Elimizde bir rehine olması, zaten mükemmel olan günümü iyice zora sokmuştu.

Jenks, Ivy ve ben bu konuyu çoktan konuşmuştuk. Jenks, Werelar bize çok yaklaşırsa bir uyarı olarak soğukkanlılıkla öldürmek için onu tutmamız gerektiğini ısrarla savunurken Nick gözlerini dört açarak dinledi. Korkutucu olan, Jenks'in bunu gerçekleştirmeye hazır olmasıydı.

Bu, Jenks'in nadiren görülen ve neşeli görüntüsünün ardında gözden kaçması kolay olan şok edici, acımasız tarafıydı; ailesinin karnını doyuran ve kar yağdığında başlarını yerin altına sokan tarafıydı. Brett'i rehin almak onun için nefes almak kadar doğaldı ve Varlık'ı da aynı şekilde düşünerek öldüreceğine gerçekten inanıyordum. Kaygısız ve sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olmasına rağmen, Jenks cep telefonu ve bilgisayar meraklısı bir vahşiydi, kanunsuz yaşıyordu ve sadece kendi ahlak kurallarına bağlıydı. Tanrı'ya şükürler olsun ki onun için önemli biriydim.

Jenks ve ben ilk kez bir koşuyu nasıl idare edeceğimiz konusunda anlaşmazlığa düşmüştük.

İlk defa bir fikri vardı. Bence Brett'i rehin almak

onun peri makyajında bir şeyi tetikledi. Tartışmanın henüz *bitmediğinden* emindim ama bir rehine istemiyordum.

Ama Ivy'nin bizi bir hamburgerciye bırakmasını da istememiştim, diye düşündüm ekşiyerek, Jenks'in giymeme izin verdiği aviator ceketinin içine daha da *gömülerek*. Squirrel's End'e gitmek istemiştim, orada bir bira içebilir ve köşede sessizce sallanabilirdim. Oradaki müşteriler kelepçeleri görünce sadece kıs kıs güler ve birbirlerini dürterlerdi. Ivy buna izin vermedi ve Nick'in kamyonetini Burger-rama'ya çekerek Squirrel's End'in bizim gibi koktuğunu ve sadece bir fast food mekanının temizlik uygulamalarının orada olduğumuzu gizleyebileceğini ve izimizi kaybettirebileceğini söyledi.

Her neyse. Kemiklerim yorulmuştu, sokak kavgamızdan dolayı ağırıyordum ve iki litrelik bir şişe kolayı tek başıma içebilecek kadar susamıştım. Ve neden en azından acı muskamı *yanıma almamıştım* ki? Bu şekilde dışarı çıkmak aptalcaydı. Tanrı yardımcım olsun, ama eğer Wereler beni öldürmezse, muhtemelen bunu kendim yapabilirdim.

Brett ve ben, arkasındaki kaydırağın tepesindeki çocuğun tiz çılgılığıyla sıçradık ve gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu. Ana renkteki oyun aletleri, bu hafta mini yemeklerle birlikte gelen topaçları birbirlerine fırlatan, açık kışlık montlar giymiş, çılgık atan, akan burunlu çocuklarla doluydu.

Nabzım yavaşladı ve Jenks tezgâhın arkasındaki kadınları telaşlı bir hale sokarken ben de plastik oyuncaklar ve kâğıt şapkalar arasında havalı ve profesyonel görünmeye çalıştım. Olmayacaktı, bu yüzden tehlikeli olmaya çalıştım. Birkaç çocuk masamın önünden geçtikten sonra gözlerini kocaman açıp sustuğunda huysuzluğu başardım sanırım. Kaldırıma çarparken yüzümde oluşan sıyrığı saklamak için elimi kaldırdım ve kot pantolonumu ara sokaktaki kirden arındırmak için tekrar fırçalamaya çalıştım. Belki de düşündüğümden daha kötü görünüyordum.

Brett harika görünüyordu, itiş kakışın çoğunu dışarıda geçirmişti. Ondan odunsu tıraş losyonunun temiz kokusu geliyordu ve ılık kısa saçlarının gümüş rengi üzerinde parlıyordu. Ufak tefek olmasına rağmen, oradan eyalet sınırına kadar hiç durmadan koşabilecekmiş gibi görünüyordu - kelepçeler dışında.

Jenks'in sıcak çayır kokusunu onu görmeden önce almıştım ve yer açmak için aşağı kayarak doğruldum. Jenks, içinde iki büyük kahve ve pambığın tuhaf bir tonu olan dumanı tüten bir su bardağı bulunan karton tepsiyi masanın üzerine koydu. *Bitki çayı mı?* Bir kahve isteyerek düşündüm. Jenks ne zamandan beri bitki çayı seviyordu?

Jenks fincanımın kapağını açmaya çalışırken kafamı kaldırıp baktım.

parmaklarımdan. "Hey!" dedim ve o da önüme pembe bir bardak su koydu. "Çay istemiyorum," dedim kızgınlıkla. "Kahve istiyorum."

"İdrar söktürücü." Jenks Brett'in yanına oturdu. "Yarardan çok zarar verir. Kafeinsiz çayını iç."

Tartışmamızı hatırlayarak ve bunun benden öç alma yöntemi olduğunu düşünerek gözlerim kısıldı. "Orada neredeyse ölüyordum," dedim öfkeyle. "Eğer lanet bir kahve istiyorsam, lanet bir kahve içeceğim." İtiraz etmesini göze alarak, hışımla kahvemi aldım.

Brett bu alışverişi ilgiyle izledi. Kaşlarını kaldırarak ikinci kahveye uzandı ama Jenks onun elini engelledi. Were tereddüt etti, sonra hiçbir şey yapmadan plastik koltuğuna yerleşti. "Benimle ne yapacaksınız hanımefendi?" dedi, sesindeki hafif tını etrafımızdaki orta batı aksanları arasında barızdı.

Nereden bilebilirdim ki? "Oh, senin için büyük planlarım var," diye yalan söyledim, hanımefendiye şaşırarak. "Jenks seni ibret olsun diye asmak istiyor. Dileğini yerine getirmesine izin verme yolundayım." Yorgun bir şekilde arkama yaslandım. "Bahçe perilerini öldürdüğünde çok işe yarıyor."

Brett, gayretle başını sallayan Jenks'e temkinli bir şekilde baktı ve ben de yorgun bir halsizliğin üzerimden kayıp gittiğini hissettim. Kahretsin. Brimstone'un etkisi neden şimdi geçiyordu? İçimden bir ürperti geçti, bu haftayı atlatmak için onu almanın kötü bir fikir olmayabileceği düşüncesi aklıma geldi.

Were'in gözleri üzerimde gezindi, yüzüme doğru yükselmeden önce yırtık balıkçı yakamda duraksadı. Oradan hiç kıpırdamadılar ama arkasından gelen seslerle odayı izlerken odağı sürekli değişiyordu. Bu beni ürpertti.

Kaşlarımı kaldırdım -tek kaş olayını yapabilmeyi bir kez daha dileyerek- üç paket şekeri aynı anda yırtıp içine attım, çünkü kahveyi sevdiğimden değil, kahve o kadar eski koktuğu için. "Nerede olduğunu biliyorum," dedim hafifçe.

Brett'in kımıldamaması bile çok şey anlatıyordu. Jenks kaşlarını çattı, yaptığım şeyden hoşlanmadığı belliydi ama ben rehine istemiyordum. Brett'i bana biraz zaman ve yer kazandıracak bir mesajla geri göndermek istiyordum. Artık ada perileri hâlâ Mackinaw'da olduğumuzu bildiklerine göre, bizi bulana kadar aramaya devam edeceklerdi. Brett'i rehin almış olmamız onları durdurmayacaktı; Brett her şeyi berbat etmişti ve Jenks'in uğraşmaya alışkın olduğu perilerin aksine, sanırım Weres onun öldüğünü görmeyi tercih ederdi ama belki de bir gösteri

iyi niyet ve koca bir yalan bize zaman kazandıracaktı.

Umuyordum.

"Sparagmos sana nerede olduğunu söyledi," dedi Brett, inanmadığı her halinden belliydi. Jenks sessizliğini bozarak, "Elbette yaptı," dedi. "Onu bulduk ve yapmazsın."

Na, na, na, na-a-a-a, na. Jenks'in ayağını dürterek, "Ellerimi üzerine koyabilirim," diye değiştirdim. *Kapa çeneni, Jenks.* Onu sessizken daha çok seviyordum. Bu son rehine alışımızdı.

Brett, bir eli masanın altında kelepçeli olmasına rağmen rahat görünüyordu. Arkasında çocuklar kavga ediyor, kulaklarımı tırmalıyorlardı. "Onu bana ver," dedi. "Onu Bay Vincent'a götüreceğim ve seni rahat bırakması için onu ikna edeceğim."

Jenks sarsılarak harekete geçti ve Brett'e doğru uzandı. Were onu engelledi. Biri kahveye çarptı ve döküldü. Kucağıma düşme tehlikesi geçirince nefes nefese ayağa kalktım. "Lanet olsun, Jenks!" Bütün gözleri üzerimize çekerek küfrettim. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Restoran aniden sessizliğe büründü. Top havuzundan birleşik bir "Ooooh" sesi yükseldi ve ben kızardım. Sessizliğin içinde hoparlörden gelen kişi gazoz yerine şişe suyu kullanıp kullanamayacağını sordu. Futbolcu anne arkadaşlarıyla kısık sesle konuşan kırgın annelerden özür dileyerek yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim," diye mırıldandım. Oturdum ve gürültü seviyesi yeniden başladı. *Lanet olsun. O benim kahvemdi.*

"Anlaşma yapacak ya da talepte bulunacak konumda değilsiniz," dedi Jenks insanlar geri dönerken iğrenç bir şekilde. "Ve eğer sen ya da senin uyuz mahlukların ona dokunursanız, bir sabah değer verdiğiniz herkesi ölü bulursunuz."

Brett'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Kes şunu," diye homurdandım, bunun bir ateşkes ayarlamasının yolu olmadığını düşünüyordum. Ama Brett'in Walter'ı sürüye dönüşünü kolaylaştıracak bir şeyle yatıştırması gerektiği konusunda haklıydım. Brett'in başı dertteydi; onu öldürmek isteyen sadece Jenks değildi.

Ufak tefek adamın ifadesi bozuldu ve arkasına yaslandı, Jenks'in ne kadar hızlı hareket edebildiğini bildiği için artık çok daha temkinli olduğu belliydi. Bu beni etkiledi.

"Bak," dedim, dağıtıcıdan bir tomar peçete çıkarıp kahvemi silerken. Jenks'in bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. "Tek istediğim Nick'in senin misillemelerinden kurtulması. Bana kalırsa o kokuşmuş heykeli Walter'a götürebilirsin."

Brett'in koyu renk gözleri şüpheli bir hal aldı. "Hâlâ biri için çalışmadığına ve hayatını onun için riske attığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Dudaklarım ekşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana aptal deme," diye uyardım onu. Jenks çayı bana doğru itti ve ben görmezden geldim. "Heykeli buraya getirmek için bir güne ihtiyacım var," diye yalan söyledim. "Onu buraya getirmek ve senin için etrafına güzel bir kurdele bağlamak için bir gün."

Kelepçelerinin küçük şingirtısı Brett'in gözlerinin seğirmesine neden oldu. "Onu bana vereceksin," dedi açıkça.

Titremelerini gizlemek için parmaklarımı köpük bardağımın etrafına sardım. "Evet. Ve bu senin de fikrindi."

Jenks şaşkınlıkla bana baktı, ben de gülümsedim. "Geri çekilmenizi istiyorum. Hepinizin," diye ekledim, çay poşetini sıkarak ince bir kırmızı perdenin fincana akmasını sağladım. Susamıştım ve ikinci kahveyi içmeye kalkarsam Jenks muhtemelen onu da dökecekti. "Onu almak için şehirden ayrılmama gerek yok. Yarın gün batımına kadar burada olabilir. İstersen bizi izle, ama çok yakın olduğunu düşündüğüm bir koklamada takas iptal olur ve biz de gideriz." Çayımın üzerine eğildim. "Jenks ve ben saatlerinizi bir pipo ve bazı aptal uyku tılsımlarıyla temizledik. Tek yapmanız gereken otuz altı saat beklemekken gerçekten neler yapabileceğimizi öğrenme riskini almak mı istiyorsunuz?"

"Takas mı?" Brett alay etti ve Jenks tuhaf bir ses çıkararak beni perilerin hırlayıp hırlayamayacağı konusunda merakta bıraktı. "Bana daha çok sizi rahat bırakmamız için bir ödeme gibi geliyor."

Jenks yumuşak ve telaşsız bir hareketle uzanıp ona bir tokat attı. "Bana öyle geliyor ki beynini kışından çıkarmalısın."

"Jenks!" Onu gören olup olmadığını anlamak için restoranın akvaryumuna bakarak bağırdım.

"O ölü bir kurt!" Jenks eliyle sertçe işaret ederek itiraz etti. "Onu kesip açabilir ve kurtçuklara bırakabilirim ama o elinde bir koz olduğunu sanıyor."

Gözlerim kısıldı. "Ama bunu yapmayacağız. Ona vurmayı bırak."

"Nick'e yaptıkları buydu," diyerek tartışmamızı yeniden başlattı. "Neden onu rehin almamıza izin vererek kendini dönüştürdüğü et yığınının ötesinde bir şey düşünmüyorsun?"

Masanın altında dizlerim titriyordu. "Çünkü bir metre boyundayken böyle çalışırız, tabii ormanda oynayan cahil hayvanlar değilsek."

Jenks kahvesini yudumlarken suratı asık görünüyordu.

Brett'in dişleri, sürüsüyle yaptığım çirkin karşılaştırma karşısında sıkılmıştı. Nick'e yaptıklarını hatırlayınca Jenks'in istediğini yapmasına izin vermemek çok zordu. Jenks son şeker paketini de kahvesine atmaya devam ederken, sinirden titreyen parmaklarımı çayımın bir yudum alarak gizlemeye çalıştım. Patates kızartması ve kötü kahve kokusundan, yanmış meşe palamudu gibi öfkesinin kokusunu alabiliyordum.

"Walter'a bir hafta boyunca işkence ederek alamadığın heykeli vereceğim," dedim. "Karşılığında Walter'ı Nick'in hayatını bana vermesi ve Pam'ın ölümünden beni sorumlu tutmaması için ikna edeceksin. Hepimizi rahat bırakacak ve misilleme peşinde koşmayacaksın. Asla." Kaşlarım kalktı. "Yaparsan, hemen buraya gelir ve onu geri alırım."

Brett'in belli belirsiz kırılganlıkları kıvrıldı. "Bunu neden yapayım ki?" diye

sordu. "Çünkü bu senin fikrindi," dedim hafifçe. "Ve bu senin için seni hayatta tutacak. Aracım gelir gelmez buradan gideceğim." Bir hata yapmamak için dua ederek yavaşça nefes aldım. "Walter'ı arayıp nerede olduğunu söyleyeceğim ve beni heykeli sana vermeye ikna eden böyle harika bir ikinci komutana sahip olduğu için onu tebrik edeceğim. Seni izleyen biri olacak. Walter şartlarımı kabul ederse, seni alır ve gider. Kabul etmezse, seni masaya kelepçeli olarak bırakabilir ve Jenks'in sorumluluğuna girersin."

Jenks doğruldu ve sırtmaya başladı.

"Anladığım kadarıyla," dedim, büyük camlı pencerelerden hiçbir şeye bakmadan, "alfanız sadece elinizden kaçmamıza izin vermekle kalmayıp, sonra da yakalanacak kadar dikkatsiz davranıp onu bu garip duruma soktuğu için size çok kızgın bir köpek yavrusu."

Sözlerimin, yüzüne karşı irademin elle tutulur bir hissi olacak kadar yakınına eğildim. "Eğer onu yeterince tehdit oluşturduğumuza ikna edemezsen

Şartlarımı kabul etmeli ve otuz altı saatliğine geri çekilmeli ve mükemmel müzakere becerileriniz sayesinde bunu *size ve sadece size* vereceğim, postunuzu ruhunuza bağlı tutmak için hiçbir nedeni olmayacak. Kendini affettiremezsen seni öldürecek. Hemen değil ama yapacak. Hiyerarşide yavaşça kayacak, aşağı inerken herkese bir şans verecek. Bu yüzden, onun gözüne tekrar girmeni sağladığım için bana teşekkür etmen gerektiğini düşünüyorum."

Brett'in kahverengi gözleri boştu ve yine bana başının büyük belada olduğunu söylüyordu. "Ivy ve Nick'in minibüse bindiğini görünce, "Walter'ın olayları benim gibi görmesini sağlamak için çok çalışmanı öneririm," dedim. Ona odaklanmasını sağlamadığınız sürece, neyle karşı karşıya olduğunuzu tam olarak anlamadan sizi üstün bir düşmana karşı göndermekle yaptığı hatanın sürekli bir hatırlatıcısı olacaksınız. Beceriksiz bir kaz gibi görünebiliriz ama iblislerden kurtulduk." İçim titreyerek başka tarafa doğru eğildim. "Sana kendini kurtarman için bir şans veriyorum. Kabul et."

Were'in gözleri minibüse doğru benimkileri takip etti. "Hanımefendi," dedi yavaşça. "Çok iyi bir müzakerecisiniz."

Gülümsedim ve Ivy içeri girmeden önce Jenks'le ikimiz de ayağa kalktık. "Otuz altı saat," dedim çayımı alırken. Kendimden emin ve kontrollü görünmeye çalıştım ama bunu başarabildiğimden şüpheliydim.

Brett başını eğdi. "Onu bana vermeyeceksin. Zaman kazanmaya çalışıyorsun."

Jenks düşmeden önce dirseğimi tuttu ve ben de kızgınlığımı belli etmemek için kendimi zor tuttum. "Belki, ama yine de seni öldürecek." Kaşlarımı kaldırdım ve sert görünmeye çalıştım. "Walter'a ne borcun var ki?"

Were gözlerini kaçırdı. Titreyerek yana döndüm; beni amiri olarak kabul etmişti. Lanet olsun. "Tanrı yardımcım olsun Jenks," diye fısıldadım kapıya doğru sendelerken. "Umarım yapar."

"Yapacak." Jenks omzunun üzerinden Brett'e baktı. "Walter onu yavaşça parçalara ayıracak." Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Bu çok kurnazcaydı. Kurtadamlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?"

"Bir hafta içinde onlardan iki kez dayak yersen, bir şeyler kapmaya başlarsın," dedim, ona iyice yaslanarak.

Jenks sustu ve sonra, "Ivy'nin vampir arkadaşını aramasını mı istiyorsun?" diye sordu.

Başımı sallayarak çıkarken elimdeki bardağı çöpe attım. Bir ilmik daha da sıkılaşıyormuş gibi hissediyordum ama başka bir seçenek göremiyordum. Zihnim şimdiden bir liste hazırlamaya başlamıştı bile: İstedğim ama elimde olmayan tarifler için Ceri'yi aramak, hammadde satan bir büyü dükkânı bulmak için sarı sayfaları kontrol etmek. Bir yerde uyumam ve bir plan yapmam gerekiyordu.

Jenks bana kapıyı açıp öğleden sonra güneşine çıkarken *belki şansım yaver gider ve bir rüya görürüm* diye düşündüm.

Yirmi yedi

Şimdiye kadar bulunduğum en tuhaf cazibe merkezlerinden biriydi, genelde sık sık gittiğim zengin kokulu toprak büyüğü dükkânlarına hiç benzemiyordu, karanlığa karşı aydınlık ve ferah ve rahat sandalyelerde oturup sahibinin yaptığı muhteşem kahveyi yudumlamak için ön tarafta küçük bir yeri vardı. Raflar camdı ve ley hattı gereçleri biblolar gibi dizilmişti. Jenks zevkten orgazm olabiliyordu.

Toprak büyüğü tılsımlarının sadece küçük bir bölümü vardı ve geleneksel kızılâğaç kokusu, sahibinin kahve makinesinden gelen zencefil aroması tarafından büyük ölçüde bastırılmıştı. Ejderhalı pankartların ve potaların yanındaki beyaz sakallı büyücülerin her şeyi aptalca gösterdiğini düşünerek kendimi garip bir şekilde yersiz hissettim. Bir toprak cadısı buradaki ayin malzemelerinin çoğuyla alay ederdi ama belki de ley hattı büyüğü bunu kullanıyordu. Yine de mallarda bir sorun vardı. Doğru kokmuyordu. Gerçekten.

Ivy, ona iyi olduğumu ve etrafta dolanmayı bırakmasını söylediğimde, elimde sepetimle mağazayı yarılmıştı. Şimdi üzgündüm ama Jenks'le beni alışveriş merkezinden aldığından beri garip davranıyordu - neredeyse depresyondaydı, benden kaçıyor ama hep yanımdaydı - ve bu benim sinirlerimi bozuyordu. Jenks'in sokak tipi Brimstone'u işe yaradığı için kendimi savunmasız hissetmem, dizlerimin kan kaybından titremesi de yardımcı olmuyordu.

Dükkânı sarı sayfalarından bulmuştum ve duş alıp bir kutu makarna ve peynirle karnımı doyurduktan sonra Ivy beni oraya götürdü. Ayak parmağımı sokağa bastığım anda Weres'in bunu anlayacağını söyleyerek ısrar etmişti. Anladılar ve bizi alttan mavi ve yeşil neon ışıklarıyla parlayan iki sokak yarışçısı takip etti. Endişe vericiydi ama otuz altı saatlik ateşkes, benim sihrim ve Ivy'nin varlığı sayesinde muhtemelen bizi rahat bırakacaklardı.

Umdüğüm gibi Walter geri çekilmişti. Jax, Brett'i yakalayan asker kıyafetli üç Weres'in sert olduğunu söylemişti ama Brett'in beni heykeli sadece ona bırakmaya ikna ettiği yalanı onu hayatta tutmuştu. Neden umursadığımı bilmiyorum. Gerçekten umurumda değildi.

Sanırım Walter da zamanı benim gibi kullanıyordu: savunmayı güçlendirmek ve anlaşmamızdan vazgeçersem son bir saldırı için herkesi hazır hale getirmek. Öyleydim ama doğru yaparsam, ilk andan itibaren niyetimin bu olduğunu asla tahmin edemezdi. Sürüler odaklanamazdı. Bu şey iblis yapımıydı ve ondan elde edilen herhangi bir güç yapaydı ve sonuçta lanetlenmelerine yol açacaktı, muhtemelen Inderland'ın çoğunu da onlarla birlikte sürükleyecekti.

Ceri ile alışveriş yaparken telefonum kulağımdaydı, beş yüz mil uzaktaydım ve Kisten ile mutfağında duruyordum. Ivy ondan kiliseye göz kulak olmasını ve telefonlara cevap vermesini istemişti ve ben de mutfağımın bir vampirden başka hiçbir şey olmadan nasıl görüldüğünü bilmek istemiyordum. Ceri bir cazibe noktasını kontrol ediyordu ve Kisten'in Jenks'in çocuklarıyla konuştuğunu duyabiliyordum. Evin sessiz ve tanıdık sesleri hem rahatlatıcı hem de iç karartıcıydı.

İblis aktarımı laneti için kullanabileceğim büyük bir füme şişe genel sabitleyici aldım, fiyatı görünce yüzüm buruştu. *Vay anasını*. Belki daha küçük bir şişeyle kurtulabilirdim. Tütsülenmiş şişeyi elimde ters çevirdim ve sıvısına göz gezdirdim. İçinde kafur olması gerekiyordu ama tek kokladığım lavantaydı. Önceden hazırlanmış şeyleri almayı sevmezdim ama zamanım kısıtlıydı.

Şişeyi tuttuğumu gören Ivy onu sepete koymak için yola koyuldu, rafa geri koyduğumda durdu ve kaşlarını çattı. Tanrı ona yardım etsin ama ben o kadar da zayıf değildim. Kokuşmuş bir sabitleyici şişesini Brimstone desteği olmadan da tutabilirdim.

Ivy'nin bana verdiği sandviç parmak uçlarımı karıncalandırdıktan sonra bugün öğle yemeğimi kendim hazırlamıştım. Ben farkına varmadan içine Brimstone koymayı nasıl başardı bilmiyorum ama Jenks'in sokak tipi Brimstone'unun verdiği kafa bu gece nerede uyuyacağımı değiştirmiş olsa bile, ikisinin benden habersiz bana ilaç vermesine hâlâ kızgındım.

Küçük sabitleyici şişesini elime alarak iç geçirdim ve dizlerimin titrediğini hissettim.

Belki de Sarmaşık'ın üzerime bastıracağı Kükürt'ü kabullenmeli ve bırakmalıydım. Etrafta dolaşmaktan yorulmuştum. Ivy bana ne kadar kan aldığını söylemedi ve Jenks de kanayan bir tırnağın panik sebebi olduğunu düşündüğü için yardımcı olmadı.

Grinin tonları, diye düşündüm, asla gitmeyeceğime yemin ettiğim yerlere doğru kaydığımı biliyordum. Kahretsin, eskiden siyah ve beyazı görebiliyordum, ama son I.S. maaş çekimi lanetli bulduğum zaman işler bulanıklaştı.

Bakışlarım gecenin karanlığında bir ayna gibi duran pencereye kaydı. Yansımamı görünce küçük kırmızı ceketimin yakasını düzelttim. Harika oldu

Takata'nın son konserinden kalma siyah PERSONEL tişörtüyle. Son ağırlı tılsımım sayesinde hiçbir yerim acımıyordu ama çökmüş duruşuma bakınca yorgun değil, hasta görüldüğüme karar verdim. Bir vampirin gölgesine benzediğimi fark ettiğimde içim sıkıştı, iyi giyimli, zayıf, sofistike ve hastaydım.

Nabzım hızla atıyordu, arkamı döndüm. *Artık Brimstone yok, diye düşündüm. Asla. Siyah var. Beyaz vardır. Gri, isteklerimizi ihtiyaçlarımızla karıştırmak için korkakça bir bahanedir.* Ama bir tılsım dükkânında durup kara bir laneti bükme için malzeme alırken artık buna inanabileceğimden emin değildim. *Sadece bu seferlik, diye düşündüm. Sadece bu seferlik ve bir daha asla.*

Telefon hala kulağımda, sabitleyiciyi yere bıraktım. Telefonu kapatıp onu daha sonra tekrar arayabilirdim ama beş yüz mil öteden gelen yumuşak ve uzak normalliğin seslerini duymak hoşuma gidiyordu. Daha uzak gibiydi. Rahatlayarak, özenle işlenmiş ahşap bir kutuya uzandım. Çok güzeldi, merakım ve ince işçiliğe duyduğum sevgi beni kutuyu açmaya ve içinde manyetik tebeşir olduğunu görmeye itti. İnanılmaz derecede pahalıydı ve varlığı yakınlarda ley hattı cadılarının yaşadığını kanıtlıyordu.

Birden mal sahibinin kahve fincanının üzerinden beni izlediğini fark ettim ve bilerek tebeşirle oynamaya devam ettim, sanki satın almayı düşünüyormuşum gibi mühürleri inceledim. Bir şey çalacakmışım gibi beni izlemelerinden nefret ederdim. Sanki kapının üzerindeki sivilce çıkaran yasadışı büyü yeterince caydırıcı değil miydi?

Teknik olarak bir kara büyü, diye düşündüm. Peki neden onu ihbar etmedim? "Manyetik tebeşir mi?" Ivy dirseğimden seslendi, ben de sıçradım, neredeyse telefonu kulağımla omzum arasına bıraktım.

"İhtiyacım yok," dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Özellikle de böyle bir kutuda. Tuz da aynı işi görür ve sadece işiniz bittiğinde süpürmeniz gerekir."

İsteksizce parmaklarımın güzelce işlenmiş kaptan kaymasına izin verdim. Üzerinde sadece menteşeler, mandal ve siyah altından güçlendirilmiş köşeler vardı. Tebeşir gittiğinde, ekstra önlem gerektiren her şeyi saklamak için mükemmel bir yer olacaktı. Bence dükkândaki en güzel şeydi.

Kaşlarım sepete koymadığım bitki paketiyle kalktı. "Kedi nanesi mi o?" Üzerinde küçük siyah ayak izleri olan selofanı görünce sordum.

"Yapacak başka bir işi varsa Rex'in Jax'i yalnız bırakabileceğini düşündüm." Kahverengi gözleri utançla parlayan kadın bir adım uzaklaştı. "İyi misin? Oturmak ister misin?"

Motelden ayrıldığımızdan beri üçüncü kez soruyordu ve ben kaskatı kesildim. "Ben iyiyim," dedim. *Yalancı*, diye düşündüm. Yorgundum, kalbim ve bedenim bitkin düşmüştü.

Açılan telefonun yumuşak tıkırtısı kulağımda hışırdadı. "Ceri," dedim, o bir şey söyleyemeden. "Aktarım laneti için ne kadar sabitleyiciye ihtiyacım var?"

Peri çığlıklarının sesi azaldı ve Ceri'nin oturma odasına geçtiğini tahmin ettim. "Bir başparmak damlası," dedi ve minnetle küçük şişeyi aldım.

"Başparmağım mı?" Şikâyet ettim. "O ne ki, bir çay kaşığı kadar mı? Neden normal ölçüleri kullanmıyorlar?"

"Bu çok eski bir lanet," diye tersledi Ceri. "O zamanlar çay kaşığı yoktu."

"Özür dilerim," diye özür diledim, sabitleyiciyi sepete yerleştirirken gözlerim Ivy'ninkilerle buluştu. Ceri tanıdığım en iyi, en verici insanlardan biriydi, ama öfkeli biriydi.

"Kalemin var mı?" dedi saklanan elf kibarca, ama küstahlığımdan duyduğu rahatsızlığı duyabiliyordum. "Bunu yazmanı istiyorum. Atalet sönümleme lanetinin kitaplardan birinde olduğunu biliyorum ama Latinceyi yanlış çevirmeni istemiyorum."

Etrafta sinsice dolaşan Ivy'ye bakmaya başlayan dükkân sahibine bir göz attım ve ona sırtımı döndüm. "Belki de şu anda bana sadece malzemeleri verebilirsiniz." Sepetimdeki dağınıklık zaten yeterince tuhaftı. Eğer dükkân sahibi biraz olsun dürüst biriyse, kılık değiştirme tılsımı yaptığımı anlayabilirdi. Yasal kılık değiştirme tılsımlarımla yasadışı görsel ikiz büyülerim arasındaki tek fark bir kanun maddesi, birkaç ekstra adım ve kopyalanacak kişinin hücresel örneği idi. Gücü heykelden başka bir şeye aktarmak için bir iblis lanetini de çarpıtacağımı anlayabileceğini sanmıyordum. Atalet sönümleyici iblis lanetinin malzemelerinden ne çıkaracağını kimse tahmin edemezdi. Ceri bunun şaka amaçlı bir lanet olduğunu söylemişti ama işe yarayabilirdi.

Şaka laneti, diye düşündüm ekşiyerek. Hâlâ siyahtı. Eğer yakalanırsam, kara cadı olarak damgalanacak ve büyüyle hadım edilecektim. Kendimi kandırmıyordum.

Bu yanıştan başka bir şey değildi. "Dünyayı kurtarmak" saçmalığı yok. Yanlıştı.

Sadece bu seferlik, düşüncelerimde yankılandı ve Nick'i düşünerek kaşlarını çatıttım.

Al'a benden bahsetmek muhtemelen zararsız bir bilgiyle başlamıştı.

Ceri iç çekti. "şaka laneti için ihtiyacınız olan tek şey bir saatin içindeki toz ve doğmamışların yağından yapılmış siyah mumlar. Gerisi büyü ve ritüel."

"Doğmamışlar mı?" Deşsete kapılmış bir halde, kısık bir fısıltıyla söyledim. "Ceri, o kadar da kötü olmadığını söylemiştin."

"Doğmamış bir domuzun yağı," diye tekrarladı, sesi kızgındı. "Gerçekten, Rachel."

Kaşlarım çatıldı. Tamam, cenin halindeki bir domuzdu, biyoloji öğrencilerinin incelediğı şeyle aynıydı, ama kulağa bodrumda keçi kesmeye benzer bir büyü gibi geliyordu. Aktarım laneti, ruhumu karartması dışında zararsız görünüyordu ve kılık değiştirme tılsımı beyazdı -yasadışı ama beyaz. Eylemsizlik azaltma laneti içlerinde en kötüsüydü ve Jenks'i hayatta tutacak olan da buydu - şaka laneti. *Sadece bu seferlik*.

Çok aptaldım.

Midem bulanıyordu, düşüncelerim Trent'e ve onun yasadışı laboratuvarlarına kaydı; insanları kurtarıyor, böylece onlara şantaj yaparak olayları kendi istediğı gibi görmelerini sağlıyordu. O, en azından, olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmıyordu. Düşünmek zorunda olmadığım zamanlar işler çok daha kolaydı. Ama ne yapmam gerekiyordu? Çekip gidecek ve dünyanın dağılmasına izin mi verecektim? I.S.'ye söylemek işleri daha da kötüleştirirdi ve heykeli FIB'ye vermek bir şakaydı.

Kızgın ve içten içe hasta bir halde, mumlara ulaşmak için Ivy'nin yanından geçtim. Zaten oraya aktarım laneti için renkli mumlarımı seçmeye gitmiştim. Oyma kalelerin ve renkli "ejderha yumurtalarının" arkasında, renklerine ve boyutlarına göre dizilmiş, altlarında yağın neyden elde edildiğı ya da ilk nerede yakıldıkları yazılı gerçek ürünler vardı. Kadının seçimleri şaşırtıcı derecede iyiydi, ama neden böyle bir saçmalığın arkasına saklandıkları beni aşıyordu.

"Konik mi fiçi mi?" Ceri'ye üzerinde PIG yazan bir tanesine ulaşmak için çömelerek sordum. Bir domuzun içinde mum yakamazsınız, bu yüzden şişmanın orada olduğuna bahse girerim.

gelmişti. Üniversiteninki dışında hiçbir ley hattı tılsım dükkânına girmemiştim ve o da sayılmazdı çünkü sadece sınıfların ihtiyacı olan şeyleri satıyorlardı. Belki "ejderha yumurtası" kullanılan bir büyü vardı ama bence çok kötü görünüyorlardı.

"Fark etmez," diye yanıtladı Ceri ve elimde en küçük konikle dönüp ayağa kalktım, neredeyse Ivy'ye çarpıyordum. Yüzünü buruşturdu ve geri çekildi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, mumu sepete koyarken. "Hiç paketlenmiş toz gördün mü?"

Ivy başını salladı, siyah saçlarının uçları kulaklarının dibinde oynaşıyordu. Kasanın yanında sadece simden oluşan bir "peri tozu" rafı vardı. Jenks buna çok gülerdi. Belki de arkasında mumlar gibi gerçek bir şey vardı.

"Yorgun görünüyorsun Rachel," dedi Ceri, ben rafa doğru ilerlerken sesinde yüksek bir soruyla.

"Ben iyiyim." Ceri hiçbir şey söylemedi ve ben de "Stres yüzünden" diye ekledim. *Sadece bu seferlik.*

"Kisten'le konuşmanı istiyorum," dedi kararlı bir şekilde, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi.

Aman Tanrım. Kisten. Ivy'nin beni ısırıldığını bilse ne derdi? "Sana söylemiştim," ya da belki "Sıra bende," mi? "Ceri," diye itiraz ettim ama artık çok geçti ve Ivy yağ bazlı iksirleri saklamak için kullanılan kehribar rengi şişelerden birini parmaklarken Kisten'in erkeksi sesi bana geldi.

"Rachel... Kızım nasıl?"

Gözlerimi hızla kırptırdım, gözyaşı tehdidi beni şok etti. *Nereden gelmişti bu gözyaşları?* "Ah, ben iyiyim," dedim, onu çok özlüyordum. Kötü şeyler olmuştu ve o zamandan beri acısını taşıyordum. Onunla konuşmaya ihtiyacım vardı ama bir takı dükkânında durup Ivy'nin beni dinlemesine değil.

Ivy sesimdeki ani duygusallık karşısında kaskatı kesilmişti ve ona sırtımı döndüm, elindeki dolunay şeklindeki cam kabın genellikle afrodizyak iksirleri saklamak için kullanıldığını söylemeli miyim diye düşündüm.

"Güzel," dedi, sesi içimden geçiyordu. "Ivy ile konuşabilir miyim?"

Şaşırarak ona döndüm ama onu duymuştu ve başını salladı.

"Ah... "diye kekeledim, neler olduğunu öğrenirse ona ne diyeceğinden korkup korkmadığını merak ediyordum. İkimiz de korkaktık ama birlikte korkak olacaktık.

"Ivy, beni duyabildiğini biliyorum," dedi Kisten yüksek sesle. "*Tatilden* döndüğünde seni bekleyen büyük bir sorun var. Herkes senin şehir dışında olduğunu biliyor. Sen onun soyundansın, ben değil. En genç ölümsüzlere bile karşı gelemem. Bunu engelleyen tek şey, çoğunun benim patronlarım olması ve eğer yaramazlık yaparlarsa onları yasaklayacağımı bilmeleri."

Ivy botlarını parke zemine vurarak yürüdü. Pasif tepkisi beni şaşırttı. Bir şey onu gerçekten rahatsız ediyordu.

"Çekip gitti," dedim, Ivy'nin oraya yardım etmek için gelmiş olmasından dolayı kendimi suçlu hissederek.

Ben.

Kisten'in iç çekişi ağırdı. "Ona alışveriş merkezinde bir isyan olduğunu söyleyecek misin?"

Dün gece şehir merkezinde mi? Sabahın dördündeydi, o yüzden çoğunlukla yaşayan vampirlerdi, Tanrı'ya şükür, ve biraz da Wereler. İç İşleri halletti ama daha da kötüleşecek. Şehirde yeni bir ana vampir istemiyorum, kimse de istemez."

Peri tozu rafının önünde durdum ve asılı şişeleri karıştırarak her birine iliştirilmiş küçük kartları okudum. Eğer Piscary Cincinnati'nin kontrolünü kaybederse, Trent serbest kalacaktı. Ama bunun ölümsüz vampirlerin *ya da* Trent'in bir güç oyunu olduğunu düşünmüyordum. İsyanın beni arayan Mackinaw Kurtları tarafından çıkarılmış olması daha muhtemeldi. Walter'ın otuz altı saatlik ateşkesi kabul etmesine şaşmamalı. Sürüsünü toparlaması gerekiyordu.

Yorgun bir şekilde şişelerin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. "Üzgünüm, Kisten. Bu işin bittiğini söyleyebilmemiz için birkaç günümüz var. Hazırlık çalışmalarını ne kadar hızlı yapabileceğime bağlı."

Bunu sessizce anladı ve Ceri'nin arka planda perilerle birlikte şarkı söylediğini duyabiliyordum. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu ve Cincinnati'den ayrılma konusundaki isteksizliğini duysam bile sesindeki endişe boğazımı sıktı. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yarın akşam öyle ya da böyle her şey bitmiş olacaktı.

"Hayır," dedim usulca. "Ama yarın gece yarısına kadar seni aramazsak başımız belada demektir."

"Ve iki saat içinde oraya uçacağım," diye beni temin etti. "Emin misin?"

Yapabileceğim bir şey yok mu? Birini aramak? Herhangi bir şey?"

Başımı sallayarak, saçtan aşk tılsımlarının nasıl düğümleneceğini anlatan bir kitabı elime aldım. Bu şeyler yasa dışıydı. Küçük kasabalarda cadıları denetleyen pek az şey vardır, ama sonra bunun sahte, yeni bir eşya olduğunu gördüm. "Bizde var," dedim. "Bay Balık'ı benim için besler misin?"

"Tabii. Ivy söyledi."

"Sadece dört taneye ihtiyacı var," diye acele ettim. "Daha fazla verirsen onu öldürürsün." "Merak etme. Daha önce de balık yedim."

"Ve odamdan uzak dur," diye ekledim.

Sahte bir radyo tıslaması çıkarmaya başladı, ısıklık çaldı ve patladı. "Rachel? Bağlantı kötü gidiyor," dedi gülerek. "Sanırım seni kaybediyorum."

Bir gülümseme, günlerdir ilk kez, bana dokundu. "Ben de seni seviyorum," dedim ve durdu.

Şüpheli bir tereddüt vardı. "İyi misin?" diye sordu.

İçimden endişe geçti. Dikkatini vermeye başlamıştı. "Neden?" diye sordum. Elimin boynumu örtmek için yukarı kalktığını fark ederek "Neden?" dedim. "Hımm, evet," diye tekrarladım, kulağa suçlu gibi geldiğini düşünerek. "Sadece stresliyim. Nick..." Tereddüt ettim. Nick'in öp-ve-söyle oyunu oynadığını ona söyleyemezdim. Bu kadar aptal olmak utanç vericiydi. "Nick'e öpüşüp gitmesini söyledim ve bu beni rahatsız etti," dedim. *Aslında yalan değildi. Pek sayılmazdı.*

Sessiz kaldı, sonra "Tamam. Ivy ile konuşabilir miyim?"

Rahatlamış bir şekilde mikrofona doğru nefes verdim.

"Elbette."

Telefonu Ivy'ye uzattım -muhtemelen dinlemek için arkamdan gelmişti- ama üstünü kapatıp geri verdi. "Birkaç gün daha idare edebilir," dedi ve tezgâha döndü. "Her şeyi aldınız mı? Geç oluyor."

Sesinde gerginlik vardı. Ruh halini saklamaya çalışıyordu ama pek de iyi yapamıyordu. Endişeyle sepeti elinden aldım. "Toz hariç her şey. Belki tezgâhın arkasında biraz vardır. Tanrım, çok yorgunum," diye bitirdim düşünmeden. Ivy bir şey söylemedi ve ben de sepeti tezgâhın üzerine koydum.

Ivy'nin kedi nanesinin yanına koyduğu afrodizyak

şışesi. "Ne?" Ivy şışeye baktığımı görünce,

"Ne?" dedi.

"Yok bir şey. Neden eşyalarını benimkilerin yanına koymuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ben de başka bir şey alacağım ama teşekkürler."

Tezgâhın arkasındaki kadın kahvesini lekeli sıcak tabağına koydu, parmakları sepetimden eşyalarımı almak için uzandı. "Hepsi bu kadar mı hanımlar?" diye sordu, Ivy'ye karşı temkinli tavrını profesyonelliğinin arkasına saklayarak.

"Saat tozunuz yok mu?" Umutsuz bir vaka olduğunu hissederek sordum.

Gerginliği hemen kayboldu. "Durmuş saatlerden mi? Elbette var. Ne kadar lazım?"

"Dönüş'e şükürler olsun," dedim, kaslarım uzun süre ayakta durmanın ağırlığını hissetmeye başladığında tezgâha yaslandım. "Art Van'a gidip yer örneklerinin tozunu almak zorunda kalmak istemedim. Sadece bir çimdik lazım."

Çimdik, çizgi, azıcık. Evet, gerçek kesin ölçüler. Ley hattı büyüğü berbattı.

Kadın ön kapıya baktı. "Bir saniye," dedi, sonra elinde sabitleyiciyle arka odaya gitti. Ivy'ye baktım.

"Eşyalarımı aldı," dedim şaşkınlıkla.

Ivy omuz silkti. "Belki de kapıdan kaçıp gideceğini düşünüyor. o."

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi, ama kadın geri döndü, gürültülü adımları uyarıyordu Bize. "Buyurun," dedi ve küçük siyah bir zarfı sabitleyiciyle birlikte dikkatlice yere bıraktı. Şişenin etrafında artık son kullanma tarihi yazan bir etiket vardı. Elime aldım, farklı bir ağırlık hissediyordum.

"Bu aynı şişe değil," dedim şüpheyile ve kadın gülümsedi. "Gerçek ürün

bu," diye açıkladı. "Yukarıda yeterince cadı yok Bu yüzden turistik ıvır zıvırları gerçek mallarla karıştırıyorum. Bir rafa koyup onunla ne yapacaklarını biliyormuş gibi yapacaklarsa neden bir fudgie'ye gerçek sabitleyici satayım?"

Başımı salladım, şimdi beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamıştım. "Hepsi sahte mi? Hiçbiri gerçek değil mi?"

"Çoğu gerçek," dedi, halkalı parmakları kasayı sert bir sertlikle yumruklarken. "Ama nadir bulunanlar değil." Yığınımı baktı. "Bir bakayım, bir toprak büyü kılık değiştirme tılsımı, bir ley hattı atalet şakası büyü ve..." Tereddüt etti. "Sabitleyiciyi ne için kullanacaksın ki? Ondan fazla satmıyorum."

"Bir şey tamir ediyorum," dedim ihtiyatla. Kahretsin, ya Wereler öğrenirse? Onu havaya uçurmadan önce eserin gücünü harekete geçireceğimi fark edebilirlerdi. Eğer ondan bu konuda sessiz kalmasını isteseydim, muhtemelen her yerde gevezelik ederdi. "Bu bir şaka için," diye ekledim.

Gözleri Ivy'ye kaydı ve sırttı. "Annemden bahsediyoruz," dedi. "Yanıdaki yakışıklı adam için mi? Azizler bizi korur, o çok güzel. Onu kandırmayı çok isterdim."

O güldü, ben de zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. Jenks'i tüm şehir tanıyor muydu? Ivy sinirlenerek bir adım geri çekildi ve kadın siyah mumumu uygun bir kâğıt mendile sararak bitirdi ve her şeyi bir kâğıt torbaya doldurdu. Hâlâ gülümseyerek hepsini topladı.

"Vergilerle birlikte 85,33 dolar tutuyor," dedi memnun bir ifadeyle.

İçimi çektim ve cüzdanımı almak için omuz çantamı öne doğru salladım. Bu yüzden bir cadı bahçem ve onu korumak için bir peri klanım vardı. Sadece ley hattı büyü aptalca değildi, aynı zamanda mum yapmak için kendi cenin domuzlarınızı işlemiyorsanız pahalıydı. *Sadece bu seferlik.*

Ivy elindeki iki şeyi öne itti ve market sahibinin gözlerinin içine bakarak açıkça, "Bunu faturama ekleyin. Üç ons Special K. Tıbbi sınıf lütfen."

Dudaklarım aralandı ve kızardım. Özel K? Bu Cincy argosunda Brimstone demekti, K ise tabii ki Kalamack anlamına geliyordu.

Ama kadın sadece kısa bir süre tereddüt etti. "I.S.'den değilsiniz, değil mi?" diye sordu ihtiyatla.

"Artık değil," diye mırıldandı Ivy ve telaşla onlara sırtımı döndüm. Ivy, vampir toplumunu yıllardır sağlıklı ve sağlam tutan yasadışı bir uyuşturucuda yanlış bir şey görmüyordu, ancak önümde satın almak bana her şeyi hissettirdi

sıcak ve tüylü.

Kadın tekrar arka odada kaybolduğunda "Ivy," diye itiraz ettim. "Trent'in mi?"

Ivy kaşlarını kaldırarak bana yan gözle baktı. "Satın alacağım tek marka bu. Ve depomu doldurmam gerekiyor. Hepsini kullandın."

"Artık almıyorum," diye tısladım, sonra kadın elinde maskeleye bandıyla sarılmış avuç içi kadar bir paketle geri döndüğünde doğruldum.

"Tıbbi mi?" dedi, afrodisyak şişesine bakarak. "Onu bunun içine koyarsan, şanslı ördek, tıbbi yardıma ihtiyacı olacak kişi sen olursun."

Ivy'nin yüzü şaşkınlıkla karardı ve ben de kaçmaya hazır bir şekilde çantamı tezgâhtan aldım. "Bu bir afrodisyak şişesi," dedim. "Ne olduğunu bilmediğin şeyleri alma-Alexia."

Ivy paketi açık çantasına bırakırken bir köpek yavrusu kadar suçsuz görünüyordu.

Kadın bize gülümsedi ve Ivy on üç tane yüz dolarlık banknot sayarak soğukkanlılıkla uzattı.

Göz kırpıtm. Vay anasını. Kalamack'ın ilaçları soktakilerden beş kat daha pahalıydı.

"Üstü kalsın," dedi Ivy dirseğimi tutup beni kapıya doğru götürürken.

İki yüz dolar mı? Yirmi dört saatten kısa bir sürede 1200 dolarlık uyuşturucu mu emmiştim? Ve buna Jenks'in katkısı dahil değildi. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim elimi karnıma götürerek.

"Sadece biraz havaya ihtiyacın var."

Ivy beni mağazanın karşısına geçirdi ve çantamı elimden aldı. Kapının şingirtisi duyuldu ve serin bir hava geldi. Sokak karanlık ve soğuktu, ruh halime uyuyordu. Arkamızdan yağlı bir kilidin kayma sesi geldi ve KAPALI tabelası yanıp söndü. Mağazanın ilan edilen saatleri öğleden gece yarısına kadardı ama böyle bir satıştan sonra eve erken gitmeyi hak ediyordunuz.

El yordamıyla, mavi beyaz tramvay durağı tabelasının altındaki banka elimi koydum ve oturdum. Kisten'in Corvette'ine kusma riskini almak istemedim. Bu

Kamyonet bir kazadan kaçarken görüldüğüne ve ne Ivy ne de ben minibüse binmek istemediğimize göre, artık şehirde arabayla dolaşabileceğimiz tek şeydi.

Kahretsin. Oda arkadaşlarım beni bir Brimstone bağımlısına dönüştürüyordu.

Ivy zarifçe katlanarak yanıma oturdu, bir yandan da sokağı tarıyordu. "Tıbbi sınıf altı kez işlenir," dedi, "endorfin uyarıcılarını, halüsinojenik bileşikleri ve nöron uyarıcılarının çoğunu çıkarmak için, sadece metabolizma üst kısmını bırakmak için. Teknik olarak konuşmak gerekirse, kimyasal yapı o kadar farklı ki, Brimstone değil."

"Bu hiç yardımcı olmuyor," dedim başımı dizlerimin arasına koyarak. Kaldırıma yapışmış bir sakız vardı ve ayak parmağımla onu dürttüğümde soğuktan sertleşmiş, taşınmaz bir yumru haline geldiğini gördüm. *Nefes al: bir, iki, üç.*
Nefes verin: bir, iki, üç, dört.

"Peki ya onu almamış olsaydın, yatakta yatıyor ve tuvaleti kullanmak için Jenks'in yardımına ihtiyaç duyuyor olacaktın?"

Başımı kaldırdım ve bir nefes aldım. "Bunun yardımı olur. Ama yine de daha fazlasını almayacağım."

Bana kısa süreli, kapalı dudaklı bir gülümseme verdi ve yüzünün karanlık sokak kadar boş olmasını izledim. Henüz kalkmak istemiyordum. Yorgundum ve ısırik olayından beri ilk kez baş başa kalmıştık. Jenks, Jax, yavru kedi ve Nick'le birlikte motel odasına dönüp şeftali kokulu yasadışı büyülerimi ve kara lanetlerimi yapmak, soğuk lima fasulyesi yemenin tüm çekiciliğine sahipti.

Bir steysin vagon yanımızdan geçti, egzozundan Cincinnati'de sürücünün ceza almasına neden olacak mavi bir duman çıkıyordu. Üşümüştüm ve paltomun içine gömüldüm. Saat daha on bir buçuktu ama sabahın dördü gibi görünüyordu. "İyi misin?" Ivy titrediğimi görmüş olacak ki, "İyi misin?" diye sordu.

"Soğuk algınlığı," dedim kendimi hastalık hastası gibi hissederek.

Ivy bacak bacak üstüne attı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bakışlarımı kaldırdım ve onun yüz ifadesinin arkasındaki sokak lambasının gölgesinde kaybolduğunu gördüm. "Kışlık montumu getirmemem senin suçun değil."

"Seni ısırığım için" dedi, sesi alçaktı. Dikkati dikişlerime değdi, sonra kaldırıma düştü.

Şaşırmış bir halde düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Bu konuyu açacak kişinin ben olacağımı sanıyordum. Aramızdaki düzen hep böyleydi: Ivy beni korkutacak bir şey yapar, Ivy bana neyi yanlış yaptığımı söyler, Ivy'ye bunu yapmayacağıma dair söz veririm, bir daha asla bu konuyu açmayız. Şimdi konuşmak mı istiyordu?

"Ben değilim," dedim sonunda.

Ivy başını kaldırdı. Koyu renk gözlerinden şok parlıyordu, çığ ve saklanmamış. "Telefonda biraz düşündüğünü söylemiştin," diye kekeledi. "Daha akıllıca kararlar alacağını söylemiştin. Şirketten ayrılıyorsun, değil mi? Bu iş biter bitmez?"

Birdenbire onun depresyonunu yepyeni bir ışık altında gördüm ve neredeyse yanlış anlamamdan dolayı rahatlayarak gülecektim. "Şirketten ayrılmıyorum!" "Şirketten ayrılmıyorum!" dedim. "Kime güveneceğim konusunda daha akıllıca kararlar vermeyi kastetmiştim. Ayrılmak istemiyorum. Seninle bir kan dengesi bulmaya çalışmak istiyorum."

Ivy'nin dudakları aralandı. Bana dönük olduğu için sokak lambası mükemmel dişlerinin üzerinde parlıyordu ve sonra ağzını kapattı.

"Sürpriz," dedim güçsüzce, nabzım hızlı atıyordu. Bu uzun zamandır yaptığım en korkutucu şeydi - üç Were paketini durdurmak da dahil.

Ivy altı kalp atışı boyunca bana baktı. Sonra başını salladı. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde, yüzünü öne çevirip kendini gölgede bırakarak. "Anlamıyorsun. Kontrolü kaybettim. Eğer Jenks müdahale etmeseydi seni öldürebilirdim. Jenks haklı. Değer verdiğim herkes için bir tehlikeyim. Bir kan bağı bulmanın ve bunu sürdürmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Özellikle de seni bağısız bırakırsam." Sesi sakindi ama içindeki paniği duyabiliyordum. "Ve *Tanrı* şahidim olsun ki bunu kolaylaştırmak için seni kendime bağlamayacağım. Bunu yaparsam, her şey *benim istediğim* gibi olur, *bizim istediğimiz* gibi değil."

Jenks'in uyarısını düşündüm ve bir şüpheye kapıldım, sonra Kisten'in bana geçmişini anlattığını hatırladım ve bir korku hissettim. Ama kaldırımda iki büklüm yatarken hıçkırığa hıçkırığa ağlaması, Jenks değer verdiği her şeyi mahvettiğini söylediğinde gözlerindeki umutsuzluk içimi doldurdu. Hayır, sevdiği her şeyi mahvettiğini söylemişti. Ve aynı umutsuzluğun onun sert sözlerinde de saklı olduğunu görünce içimi kararlılık kapladı. Buna inanmasına izin veremezdim.

"Doğru insanlara güvenmem gerektiğini söylemiştin," dedim usulca. Kalbim çarpıyordu, tereddüt ettim. "Sana güveniyorum."

Ivy öfkeyle ellerini havaya kaldırdı ve bana doğru döndü.

"Tanrım, Rachel, seni öldürebilirdim! Ölü gibi! Bu ne demek biliyor musun? Öldürmek mi? Ben biliyorum!"

Benim de öfkem alevlendi ve doğruldum. "Öyle mi? Şey... Biraz daha anlayışlı olabilirim," dedim kavgacı bir tavırla. "İşleri kontrol altında tutmak için biraz sorumluluk alabilirim, neler olup bittiğinin biraz daha farkında olabilirim ve kendini kaybetmene izin vermeyebilirim... bu şekilde. Bir dahaki sefere daha iyisini yaparız."

"Bir dahaki sefere diye bir şey olmayacak." Soğukkanlı ve kıpırtısız Ivy ölümüne hareketsiz oturuyordu. Sokak lambası kısa saçlarında parıltıyor, o da sarı ampullerin aralıklı olarak aydınlattığı gölgeli kaldırıma bakıyordu. Aniden bana bakmak için döndü. "Kan dengesini bulmak istediğini söylüyorsun ama az önce daha fazla Brimstone almayı reddettin. Hem pastanı alıp hem de onu yiyemezsin, cadı. Kan coşkusu mu istiyorsun? Hayatta kalmak için Brimstone'a ihtiyacın var."

Bunun coşkuyla ilgili olduğunu mu düşündü? Benim bu kadar sığ olduğumu düşünmesi beni aşağılamıştı, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu senin Bayan İyi Hisseden olmanla ve beni o coşkuyla doldurmanla ilgili değil," dedim öfkeyle. "Bunu nehir kıyısındaki herhangi bir vampirden alabilirim. Bu benim senin arkadaşın olmamla ilgili!"

Duyguları yüzünden okunuyordu. "Böyle bir arkadaş olmak istemediğini açıkça belirtmiştin!" dedi yüksek sesle. "Ve eğer değilsen, o zaman bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok! Kendimi düzeltmeye çalıştım ama yapamıyorum. Şu anda insanları öldürmememin tek yolu açlığını sevgiyle zincirlemek, lanet olsun! Ve sen sana bu şekilde dokunmamı istemiyorsun!"

Duygularını bu şekilde gösterdiğini hiç görmemiştim ama beni korkutmaya başlamış olsa da geri adım atmayacaktım. "Ah, bırak şunu Ivy," dedim, ondan birkaç santim uzaklaşarak. "Biriyle yatmadan da kan paylaşabileceğin dünden belli." Bana bakakaldı ve ben de kızardım. "Tamam, kabul ediyorum, o kadar da iyi sonuçlanmadı ama Tanrım! İkimizi de şaşırttı. Sadece yavaş gitmemiz gerekiyor. Bir yakınlık ve anlayış hissi bulmak için seks yapmak zorunda değilsin. Tanrı biliyor ki sana karşı böyle hissediyorum. Bunu açlığını bastırmak için kullan." Yüzüm gecenin serin havasında sıcacık kızardı. "Aşk bu değil midir?"

Duygularını yine siyah gözlerinin ardına saklayarak bana bakmaya devam etti.

"Yani neredeyse beni öldürüyordun," dedim. "Bunu yapmana ben izin verdim! Mesele şu ki, seni gördüm.

Bir an için olmak istediğin kişi oldun; güçlü, kim olduğu ve neye ihtiyacı olduğu konusunda rahat, suçluluk duymayan ve kendisiyle barışık!"

Ivy sokak lambasının altında solgunlaştı. Dehşete kapıldı. Utanarak, duygularını örtmesi için ona zaman tanımak amacıyla başka tarafa baktım.

"Seni oraya koyabilmek hoşuma gitti," dedim usulca. "Bu çok güzel bir duygu. Öforiden daha iyi. Seni tekrar oraya koymak istiyorum. Seni öyle görmek hoşuma gitti."

Ivy bana baktı, umudu o kadar kırılıyordu ki onu görmek acı veriyordu. Gözlerinde nem vardı ve hiçbir şey söylemedi, sadece sert ve korkmuş bir duruşla oturdu.

"Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, çünkü o konuşmuyordu. "Ama hiç olmamış gibi davranmak istemiyorum. Olduğu konusunda hemfikir olup günü gününe oynayabilir miyiz?"

Nefes alan Ivy duruşunu bozdu. "Olan oldu," dedi sesi titreyerek. "Bir daha olmayacak." İtiraz etmek için öne doğru eğildim ama sözümü keserek, "Neden beni durdurmak için büyü kullanmadın?" diye sordu.

Şaşırmış bir şekilde arkama yaslandım. "Seni incitmek istemedim."

Gözlerini hızla kırıştırdı ve ağlamamaya çalıştığını biliyordum. "Kazara bile olsa seni öldürmeyeceğime güvenden mi?" diye sordu. Mükemmel yüzü yine duygusuzdu ama kendini korumasının tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Kisten'in bir keresinde yaşayan vampirlerin güvene en az kana duydukları kadar ihtiyaç duyduklarını söylediğini hatırlayarak başımı salladım. Ama bu anıyı korku takip etti. Ayrıca Piscary'nin onu sevdiği şeyi düşüncesizce öldürebilecek bir şeye dönüştürdüğünü, böylece utanmış ve kırılmış bir halde ona geldiğinde çaresizliğini kucaklayabileceğini söylemişti. Ama o aynı kişi değildi. Artık değildi. "Sana güvenmiştim," diye fısıldadım. "Hâlâ güveniyorum."

Bir kamyon yaklaşıyordu, farlar yüzünde parlayarak parlak bir nem izini gösteriyordu. "İşte bu yüzden bunu yapamayız Rachel," dedi ve Piscary'nin hâlâ ona sahip olabileceğinden korktum.

Yaklaşan panelvan kamyon çok yavaş geçip gitti. Bir uyarı beni hareketsiz bıraktı ve mazot kokan soğuk gece havasını içime çekerek görünmeden onu izledim. Kamyon çok uzun süre fren yaptı ve dönüşü yaparken tereddütlüydü.

Ayakkabılarım çimentoya sürtündüğünde Ivy, "Evet, gördüm," dedi. "Bunu yapmalıyız."

odaya geri dön. Peter güneş doğana kadar burada olur."

Konuşmayı bitirmek üzereydi ama ben onun bu kadar kolay gitmesine izin vermeyecektim. "Ivy," dedim ayağa kalkıp çantamı onunkinin yanından alırken, tekrar denemek istiyordum. "I-"

Sarsılarak ayağa kalktı ve beni şok ederek susturdu. "Yapma," dedi, gözleri sokak lambasında simsiyahtı. "Sadece yapma. Ben bir hata yaptım. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

Ama ben yapmadım.

Yirmi sekiz

Motelin otoparkına girdiğimizde Nick'in ezik pikabının yanında tanımadığım bir araba vardı. Arabayı Ivy kullanıyordu ve direksiyonu çevirip açık bir yerde durmadan önce gözlerinin her yere gittiğini izledim. Üzerinde kiralık etiketi olan siyah bir BMW'ydi. En azından siyah görünüyordu; sokak lambasında bunu söylemek zordu. Motor hâlâ çalışıyordu, Ivy ona baktı, bakışları hiçbir şey ele vermiyordu. Walter'ın fikrini değiştirdiğini düşünerek inmeye gittim.

"Bekle," dedi Ivy ve ben gerildim.

Odamızdan, kenara çekilmiş bir perdeden bir ışık huzmesi yayılıyordu. Nick'in uzun yüzü dışarı baktı ve bizi görünce kumaşın düşmesine izin verdi. Ivy motoru durdurdu, alçak gümbürtü sadece yankılanan anısını bırakacak şekilde sönüyordu. "Tamam," dedi. "Artık dışarı çıkabilirsin."

Su olsaydı bile inerdim ama rahatlamış bir şekilde kapıyı çekip açtım ve deri koltuklardan indim. Tramvay durağındaki kısa sohbetimiz beni tedirgin etmişti. Tek yapması gerekenin hayır demek olduğunu ve her şeyin hallolduğunu düşünmesine izin vermiştim ama o günlerce bu konuşmayı kafasında tekrarlayacaktı. Ve doğru zaman geldiğinde, bu konuyu tekrar açacaktım. Belki bir karton kırmızı körili yemek yerken.

Çantalarımızı arkadan aldım, yumuşak tıkırtıları motele kadar bize eşlik eden sokak arabasının agresif gürültüsüne karışıyordu. "Plastikten nefret ederim," dedi Ivy, çantaları benden aldı ve takırdamasınlar diye yuvarladı.

Odamızın kapısı açıldı ve gözümü kısarak ışığa baktım. *Demek Ivy bu yüzden hep kanvas çanta kullanıyordu.* Bunun nedeni özellikle tutumlu olması değildi.

Sessizdiler.

Nick dışarı çıkıp kapıyı arkasından hafifçe kapatırken ışık kesildi. Yolun karşısındaki arsada oturan sokak Perileri arabalarını hızlandırdı ve ben de onlara alaycı bir şekilde el salladım. Onlar da el sallamadı ama çakmaklarını yakıp yerleştiklerinde çakmağın titreyişini gördüm.

Nick bizimle buluşmaya gelirken biraz endişeli görünüyordu, gözleri Werelere sabitlenmişti. Uzun, zayıf boyu hâlâ hafifçe eğilmişti ve sol ayağını tercih ediyordu. "Vampir arkadaşlarınız burada," dedi ve dikkatini Weres'ten çekip siyah BMW'ye yöneltti. "Güneş batar batmaz Chicago'dan bir puddle jumper ile geldiler."

Dikkatim motel odasının kapısına yöneldi ve hareket etmeyi bıraktım. *Harika. Isınmış bok gibi görünüyordum.* "Şimdiden ne yapıyorlar burada?" Özellikle kimseye sormadım. "Neredeyse şafak sökene kadar burada olmamaları gerekiyordu. Henüz hiçbir büyümü hazırlamadım."

Ivy de rahatsız görünüyordu. "Anlaşılan güneş doğmadan önce yerleşmek için biraz zaman istemişler," dedi ellerini deri pantolonunda gezdirip ceketini çekiştirerek.

Kaba bir şekilde Nick'in omzuna vurarak onu itti. Nick'in dikkatimi çekmeye çalışmasına aldırmadan onun arkasındaki yerime geçtim. Jenks benim için araya giriyor, Nick'e çok fazla heceleme yapmaktan ve Werelarla olan kavgadan dolayı yorgun olduğumu söylüyordu. Ivy'yle bir kan buluşması yaşadığımızı bilmiyordu ve o piçin ne düşündüğü umurumda olmasa da, ceketimin yakasının küçük dikişlerini görmemi zorlaştırmasından suçluluk duyarak memnundum.

Ivy hiç konuşmadan içeri girdi, çantaları kapının hemen içine bıraktı ve perdeli pencerenin yanındaki masada oturan üç kişiye doğru ilerledi. Yataklarla ve bavullarımızla dolu alçak tavanlı odada son derece yersiz görünüyorlardı ve Ivy en yaşlısının önünde durup bir dövüş sanatları öğrencisinin eğitmenine yumuşak bir selam vermesini andıran zarif bir hareket yapmasaydı bile kimin yetkili olduğu belli olacaktı. Dışlerini göstererek gülümsedi ama hiç sıcak davranmadı.

Yavaşça nefes aldım. Bu biraz tehlikeli olabilir.

DeLavine Chicago'nun en üst düzey vampirlerinden biriydi ve koyu renk pantolon ve keten gömlek giymiş haliyle öyle görünüyordu. Kesilmiş ve şekillendirilmiş kum rengi saçları, genç bir yüzü ve ona yaşlanmayan bir görünüm veren seyrek bir çerçevesi vardı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında görünmesini sağlayan bir cazibeydi bu.

Büyük olasılıkla buruşuk ve çarpıktı. Vampirler genellikle ilk yaşamlarının son kuruşuna kadar harcarlar, istedikleri kadar genç görünmek için yıllık bir cadı iksiri kullanırlardı.

Gözleri karanlıktı, sadece göz bebeklerinin hafifçe genişlediğini gösteriyordu. Bakışları kovarcasına üzerimde hafifçe gezindiğinde boynumdan bir sızı geldi. Dikkati Ivy'ye dönünce hem rahatladım hem de sinirlendim;

Benim onun gölgesi olduğumu düşündü. Ne kadar hoştu değil mi?

DeLavine, etrafı maiyetiyle çevrili bir kral gibi oturuyordu; yanındaki çizik masanın üzerinde bir bardak su vardı ve bacak bacak üstüne atmıştı. Boş bir sandalyenin arkasında dikkatlice katlanmış, uzun kaşmir bir palto vardı; diğer herkes hala kendi paltosunu giyyordu. Yoğun programından zaman ayırıp çocuğunu bizzat doktora götürren ve küçük oğlunun suççeğini atlatmasına nasıl yardımcı olacaklarını görmek için bekleyen birinin havası vardı.

Endişeli olmasına rağmen, endişeli değildi. Bana Trent'i hatırlatıyordu ama Trent'in mantıkla hareket ettiği yerde DeLavine'in aklıktan ya da unutulmuş bir sorumluluk duygusundan hareket ettiği açıktı. Rex onun önünde yere oturmuş, ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğmişti.

Ben de senin yanıdayım, kedi.

DeLavine'in arkasında yaşayan bir vampir duruyordu. Kadın gergindi, yüksek kanlı bir vampir için alışılmadık bir duyguydu bu. Zayıf ve zarıftı, bu da üst kısmı iri ve hippie olduğu için bir numaraydı. Düz, şekilsiz uzun saçları ağarmıştı ama benden daha yaşlı görünmüyordu. Endişeleri olmasa çok güzel olabilirdi. Perili bakışlı gözleri sürekli hareket ediyor, çoğu zaman bana takılıyordu. Belli ki bu durumdan rahatsızdı. Elleri oturan ikinci bir vampirin omuzlarındaydı. *Peter mi?*

Belli ki hastaydı, kendini toparlamaya çalışır gibi oturuyordu ama bunu pek başaramıyordu. Canlı mavi gözleri, siyah saçları ve koyu tenine rağmen şaşırtıcıydı. Acı, hoş ifadesinin taşıdığı gerginlikte kendini gösteriyordu ve sadece reçeteyle satılması gereken ama insanlar kabartma tozuyla karıştırıldığında büyük bir ağrı kesici olduğunu bilmedikleri için satılmayan bir bitkinin kokusunu alabiliyordum.

Pantolonu ve gündelik gömleği akıl hocasınınki kadar pahalı görünüyordu ama onlar ve ceketleri sanki çok kilo vermiş gibi üzerinde duruyordu. Ağrı kesiciye rağmen tüm yetilerini kontrol ediyor gibiydi, bakışları kurtarıcısını gören birinin bakışıyla benimkilerle buluştu.

Bu hoşuma gitmedi. İşler planladığım gibi giderse, onu öldürecektim. *Grinin tonları. Sadece bu seferlik. Dünyayı kurtarmak falan lazım.*

Nick arkamdan yaklaştı, sinsice mutfığa doğru ilerledi, kollarını kavuşturarak lavaboya yaslandı, ocağın üzerindeki ampul

daha da zayıflamıştı. Fark edilmemeye çalıştığını hayal ediyordum ama zaten kimse onun varlığını kabul etmek istemiyordu.

Nick ve vampirlerin arasında, Jenks eserin yanındaki kanepede bağdaş kurmuş oturuyordu. Çirkin şeyi ona emanet etmişim ve o da bu görevi ciddiye alıyordu. Bu şekilde otururken tuhaf görünüyordu ama gözlerindeki sert çekiklik onun titiz çocuk imajını dengeliyordu. Ivy'nin kılıcının dizlerinin üzerinde olması da yardımcı oldu.

Vampirler onu görmezden geliyordu. Şanslı olsaydım, beni görmezden gelirlerdi.

"DeLavine," dedi Ivy saygıyla, ceketini yatağın üzerine bırakıp başını eğerek. Kendisine iyi davranılması gereken gözde bir haberci havası vardı. Ölümsüz vampir onaylamak için bir elini kaldırdı ve Peter'a döndü. "Peter," dedi daha kayıtsızca, elini sıkarken oturmasını işaret etti.

"Ivy Tamwood," dedi hasta vampir hoş bir sesle, sesi dar ve hastalıklı bedenine göre yankılanıyordu. "İyi işlerin hakkında çok şey duydum. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

İyi işler mi? diye düşündüm, sonra firmamızın varlığının ilk üç ayında programını dolduran kayıp kişi koşularını hatırladım.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diye devam etti elini bırakarak. "Aradığınızda evimi nasıl bir kargaşaya soktuğunuzu tahmin edebilirsiniz." Gülümsedi ama içinde bir parça korku gördüm.

"Şşşt," diye uyardı ölümsüz vampir, bunu hissedip dizini sıvazlayarak. "Bu sadece bir anlık acı. Hayatın boyunca yaşamadığın bir şey değil." İlk kez konuşuyordu ve sesi o kadar zayıf bir aksan taşıyordu ki sadece sesli harflerin yumuşak bir şekilde uzamasıyla belli oluyordu.

Peter gözlerini indirdi, başını salladı. Hasta olacağımı sandım. Bu yanılttı. Bunu yapmak istememiştim. Başından beri istememiştim. Başka bir yol bulabilirdik.

"DeLavine, Peter," dedi Ivy, öne gelmemi işaret ederek. "Bu benim ortağım, Rachel Morgan. Bu işin yürümesini sağlayacak olan onun büyüleri olacak."

Arkalarındaki kadının görmezden gelindiğini ve bununla bir sorunu yokmuş gibi görüldüğünü fark etmeden edemedim. Kendimi ödüllü bir katır gibi hissederek şapkamı çıkardım ve şapkaıyla düzleştirilmiş saçlarımın, solmuş kot pantolonumun ve STAFF tişörtümün bilincinde olarak ilerledim. En azından temizdi.

DeLavine'e elimi uzatmadan, "Tanıştığımıza memnun oldum efendim," dedim. Hayatta olmaz. "Peter," diye ekledim, onunkini sıkarak.

Bana dişlerini göstermek için gülümsedi, eli benimkine kayarken soğuktu. Tutuşunda bir güç vardı ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. *Bunu yapamazdım.*

"Rachel Morgan," dedi hasta vampir, bakışları boynuma değip kibarca tekrar gözlerime doğru yükseldi. "Seninle neden bu kadar çok -"

"Rachel," diye yumuşak bir sesle araya girdi DeLavine ve ben de başladım. "Seni görmek istiyorum. Buraya gel."

Bakışlarım Ivy'ye kaydı ve nabzım hızlandı. Yüzü duygusuzdu ve bu rahat düşünceyle ona döndüm. Tanımadığınız bir vampirle uğraşırken, varlıklarını kabul etmek, sonra da ilgi göstermedikleri sürece astlarıyla konuşmak her zaman daha iyiydi. *Tanrım, ilginç olmak istemiyordum.*

"Böylece Peter'ımı ölümcül acısından kurtaracaksın," dedi, sesi ciğerlerimin dibine kadar gidiyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Evet, efendim." Gözlerinin içine baktım ve karıncalanmanın tanıdık yükselişiyle savaştım.

Genişleyen gözbebeklerinde baştan çıkarmaya yönelik bir imadan daha fazlası olan bakışlarıyla bana baktı. Arkamda Ivy'nin bir adım öne çıktığını hissettim ve gözümün ucuyla Jenks'in ayaklarını yere koymak için bacaklarını yavaşça açtığını gördüm. Gerginlik içime işledi ve DeLavine'in odağı benden hiç ayrılmaya da, görünüşüme rağmen sıradan bir kullanım ve atımlık olmadığının farkına varmaya başladığını biliyordum.

Kibar adam yumuşak bir hışırtıyla ayağa kalktı ve ben bir adım geri çekildim, sağduyum ukala görünme arzuma baskın çıktı. Rex de ayağa kalktı ve vampirin ayaklarına dolanmadan önce gerindi. Kendimi nefes almaya zorladım ve Ivy'nin arkamdaki varlığı sahte olduğunu bildiğim bir güvenlik hissi verdi. Bacaklarım şüpheli görünüyordu ve bunu hissettiğinde göz bebekleri büyüdü. Korkmuyorum, diye düşündüm, kendime yalan söyleyerek. Hayatta kalmama yardımcı olacak kadar değil.

"Seni tanıyorum," dedi DeLavine ve kendimi onun salgıladığı feromonlara karşı çelikleştirdim. Öne doğru uzandı ve ben de sarsıntımı bastırdım.

bir tutam saçını düzenlediğinde. "Gençliğiniz dikkatimi dağıttı. Kendinden bihaber olduğun için neredeyse görmeyecektim. Sen Kalamack'ın cadısıydın."

"Ben onun değilim. Onun için çalışmıyorum. Çok fazla," diye itiraz ettim, arkasına biraz ağırlık koydum, sonra Ivy'yi belirgin bir şekilde yoldan itip arkamda daire çizdiğinde sertleştirdim. Onun geri düştüğünü, kendini tuttuğunu ama itiraz etmediğini duydum. Mutfakta Nick'in beti benzi atmıştı. Jenks kılıcını sıkıca kavrayarak ayağa kalktı. Peter sıkıntılı görünüyordu ve kadın gerilmişti. DeLavine herkesin farkındaydı ama tamamen bana odaklanmıştı.

"Sen olağanüstü bir kadınsın," dedi ölümsüz vampir omzumun arkasından. Karıncalanma ya da tutku belirtisi yoktu ama geliyordu, ipeksi sesinin altında kaynadığını hissedebiliyordum. "Ve tenin... çok mükemmel, güneşten tek bir iz bile yok. Ama, ruhumu kutsa," dedi alaycı bir yavaşlıkla. "Biri... seni ısırmış."

Nefesini verdi ve yeni yaramdan bir mutluluk dalgası yükselip korkumu kesme şeker gibi erittiğinde gözlerim kapandı. Bana büyü yapıyordu. Bunu biliyordum. Karşı koyamadım. Ve Tanrı yardımcım olsun, karşı koymak istedim. Parmakları deri ceketimin yakasını kenara çektiğinde tek yapabildiğim küçük bir protesto sesiydi.

"Hayır," diye fısıldadı Ivy, sesinde korku vardı. Gözlerimi açtığımda DeLavine'inkilerle karşılaştım. Şimdi önümdeydi, bir elini arkamdaki Ivy'ye doğru kaldırmıştı. Rex ayaklarıma dolanmış, mırıldanıyordu. *Bunun olmaması gerekiyordu. Olması gereken bu değildi!*

Jenks'in yüzü gerilmişti. Ona müdahale etmemesi söylenmişti, bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu. Onun ötesinde Nick korkudan kaskatı kesilmişti. Bunun DeLavine'den kaynaklandığını sanmıyordum. Sanırım boynumdaki yeni dikişlerden ve onların ne anlama geldiğinden kaynaklanıyordu. Ivy beni ısırmıştı ve onun dile getirmediği suçlaması karşısında yüzüm ısındı. Başarısız olduğumu, tutkularımın beni yönetmesine ve Ivy'nin bundan yararlanmasına izin verdiğimi düşünüyordu.

Çenem sıkıştı ve çenem yükseldi. Kiminle ne yaptığımı Nick'i ilgilendirmezdi. Ve tutkum yüzünden teslim olmamıştım; onu ya da belki kendimi anlamaya çalışmıştım.

Ama DeLavine bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve ısırığının acıyan kenarlarını nazikçe okşadı.

Adrenalin beni sarstı. Zayıflamış nabzım onu emmeye çalıştı ve

başarısız oldu. Yumuşak fırçasının iyileşmekte olan yarama değmesiyle içimde hem tanıdık hem de yabancı bir vampirden geldiği için yabancı bir his oluştuğunda nefesim kesildi. Farklılık içimde var olduğunu bilmediğim bir akor oluşturdu ve kan kaybım yeni taleple başa çıkamadığında görüşüm karardı.

Jenks hareket etti. Gözümün ucuyla Ivy'nin ona çarptığını gördüm. "Özür dilerim," diye homurdandı ve ellerini bir tokmak haline getirerek yumruğunu diğeriyle kapatıp adamın kafasına indirdi.

Ağzı açık kalan Nick mutfakta durmuş, perinin gözlerinin yuvalarından fırlamasını ve taş gibi düşüp bayılmasını izliyordu. İnsan daha fazla geri çekilemeyene kadar geri çekildi. Ivy'nin beni DeLavine'e verdiğini sanıyordu. Yaptığı şey Jenks'in ve muhtemelen diğer herkesin hayatını kurtarmaktı, çünkü meydan savaşı DeLavine'i kızdırabilirdi. Bu şekilde sadece ben ölecektim.

"İzin ver..." DeLavine sadece benim için fısıldadı ve Rex'in mutlu bir şekilde arkasından gelmesiyle daire çizdi, vampir her şeyin kokusunu alıyor, tartıyor, hesaplıyordu.

Nefesim kesildi ve onu tuttum. Dizlerim beni dik tutmak için kilitlenmişti. Ivy hiçbir şey yapamıyordu ve müdahale etmemek için kendini zorlarken nefes alışındaki hayal kırıklığını duyabiliyordum. DeLavine'i yenemezdi. Piscary'nin gücüne yaslanmadan olmazdı ve onun etkisinden kurtulmuştu. DeLavine bunu biliyordu. Onu buraya Peter'a yardım etmesi için davet etmiş olmamızın pek bir anlamı yoktu.

"Isırıldı ve bağları çözüldü," dedi ölümsüz vampir ve içimde bir ürperti dalgalandı. "Almak için özgürsün. Üzerinde iki iblis izi hissediyorum. İki ısırık hissediyorum ama sadece biri ruhuna ulaştı ve çok dikkatliydi, çok yumuşak bir öpücüktü ama bir fısıltıydı. Ve birisi... birisi senin hücrelerine kendi işaretini koydu. Birçok kişi tarafından sahiplenildi, hiçbirine ait değil. Seni geri almak için kim bana bakar ki?"

"Hiç kimse," diye mırıldandım ve gözleri benimkilere sabitlenerek bir sonraki kelimemi susturdu. Onun kontrolü altında dik durdum ve iradesi beni desteklemeseydi düşebilirdim.

"Lütfen," diye fısıldadı Ivy, yere yığılmış Jenks'in yanında durarak. "Yalvarıyorum."

DeLavine hafif bir ilgiyle boynumun yaralanmamış tarafına dokundu. "Ne?" dedi.

"Onu benim olarak bırak." Ivy'nin solgun yüzü gözlerini daha da siyah gösteriyordu. "Bunu Peter'a yardım ettiğin için bir teşekkür olarak istiyorum." Dudaklarını yaladı ve kollarını indirdi. "Lütfen."

DeLavine gözlerini benden ayırdı ve ben de irademin geri geldiğini fark ederek gözlerimi kıptım. "Bu," dedi vampir, parmağıyla çenemi kaldırarak, "bir efendiye ait olmalı, sana değil. Piscary seni mantığın ötesinde şımarttı. Sen şımarık bir çocuksun Ivy ve efendinin etkisinden çıktığın için cezalandırılmalısın. Onu benim olarak almak Kalamack'ı rahatsız edecek ve Piscary ile aramın iyi olmasını sağlayacak."

Ivy'nin gözleri bir bana bir başka yere kaydı. Düşüncelerinin yeniden düzene girdiğini neredeyse hissedebiliyordum ve duruşu gerginlikten baştan çıkarıcılığa dönüştüğünde nabzım hızlandı.

Tanrı bizi korusun. Ona istediğini verecekti, böylece beni rahat bırakacaktı. Bunu yapmasına izin veremezdim. Benim için kendini pisliğe dönüştürmesine izin veremezdim. Ama içimdeki karıncalanmalar aklımı karıştırırken, sadece izleyebildim.

"Ne tatlı bir yudum," dedi DeLavine, sırtı Ivy'ye dönükken. Gözlerinde yeni bir parıltı vardı ve Ivy'den mi yoksa benden mi bahsettiğinden emin olamıyordum. "Kuzu postuna bürünmüş bir kurt, kükürt kokuyor ama hâlâ çok zayıf," dedi. "Seni yanlışlıkla öldürebilirim, cadı. Ama bundan zevk alırsın." Nefesini içine çekti, irademi aldı. Nefesini kulağımın dibinde verirken, arzusun sarsıntısını tam merkezime gönderdi. "Bunu istiyor musun?" diye nefes aldı.

"Hayır," diye fısıldadım. Bu kolaydı. Ivy bunu söyleyecek gücü bulmam için bana korku vermişti.

Ama DeLavine çok mutluydu. "Hayır!" diye bağırdı, gözbebekleri büyümüş, şehvetten kızarmış dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Daha meraklı ve daha meraklı." Parmakları omzum boyunca, tırnaklarını göndermek istediğini bildiğim çizgiyi takip etti, acı vermek için kazdı ve ağzının takip edebileceği boynuma lezzetli bir kan yolu açtı.

Gözleri benimkilerde, uzun köpek dişlerini göstermek için gülümsedi. Onların içime batma düşüncesi ruhumun derinliklerinden bir ürperti çıkardı. Nasıl hissettireceğini biliyordum ve kanıma tecavüz edilmesinden duyduğum korku, bunun ne kadar iyi olabileceğinin anısıyla karıştı. Gözlerimi kapadım, hiperventilasyona başladım, onunla savaştım, ona yenildim. DeLavine yaklaştı, neredeyse dokunuyordu. İrademi ezme ihtiyacının daha da arttığını hissedebiliyordum. Peter umurunda değildi. Artık umurunda değildi. Ben çok ilginç biriydim.

"Çok güçlü bir irade," dedi. "Bilincini ruhundan taş gibi ayırabilirim."

Hareket etti ve arkasında Ivy'nin kararlılığını topladığını gördüm. *Hayır*, diye sessizce yalvardım ama benim için duyduğu korku, kendisi için duyduğu korkudan daha güçlüydü. Suçluluk, utanç ve rahatlama beni sessiz tuttu, nerede olduğunu söylemek için iç çekerek öne doğru kayarken DeLavine'in omzuna dokundu.

Ivy'nin uzun bacağıının arkadan onunkinin arasına girmesini dehşet ve hayranlıkla izledim. Kıvrımlı kolunu adamın göğsüne doladı, böylece parmak uçları adamın boynunun alt kısmıyla oynadı. Başını eğerek dudaklarını adamın kulağına gönderdi. Ve DeLavine, Ivy'nin açlığını tamamen uyandırmasıyla bana bakarken, "Lütfen?" diye fısıldadı.

Dişlerini kulağına geçirip çekiştirirken kan beynime sıçradı. "Ona düşkünüm...." diye ekledi. "Onu olduğu gibi tutmak istiyorum."

DeLavine gözlerini benden ayırdı ve vampir feromonları ve onların oyununu izlemek libidomu yükseltirken bile gözyaşlarının başladığını hissettim. *Bu çok yanlıştı.*

Ivy aramıza girmek için onun etrafından dolandı. Bacaklarını açarak ayakta durdu ve ellerini takım elbisesinin ve gömleğinin arasında onun üzerinde gezdirdi. Başını geriye attı ve beni şok eden bir kahkaha attı. "Yara izlerini hissedebiliyorum!" diye kıkırdadı ve sonunda yumuşak, arzu dolu bir şeytani sese dönüştürdü. O Ivy'ydi ama değildi. Oyuncu, şehvetli ve otoriter, bu onun bana göstermek istemediği bir yanıydı. Bu Ivy'nin en iyi yaptığı şeydi.

Hem büyülenmiş hem de tiksiniş bir halde, dudaklarını adamın boynuna doğru eğdiğinde ve gözleri kapandığında başka tarafa bakamadım. Nefes verdi, bileklerini kavrayıp aşağı doğru tutarken elleri titriyordu.

"Bu gece mi?" Ivy benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı. DeLavine gözlerini açtı ve bakışlarımla buluştuğunda hınzırca gülümsedi.

"Getirin onu."

"Yalnız," diye karşı çıktı, ellerini onun kavrayışından çekip iç uyluğunu keşfetti. "Yapmak istediğim şey onu öldürür." Güldü ve istekli bir inlemeyle bitirdi. Arzunun şakacı sesi midemi bulandırdı. Muhtemelen konuşmadığı o yıllarda olduğu şey buydu ve beni güvende tutmak için ona geri dönüyordu.

Tanrım, arkadaşlarımla beni hayatta tutmak için kendilerini sattığı bu yere nasıl geldim?

Ivy kıpırdandı, DeLavine'in gözlerinin açılmasına neden olacak göremediğim bir şey yaptı. Peter tısladı ve yüzünde kıskanç, somurtkan bir ifade görünce şaşırmadım. Arkasındaki kadın dikkatini dağıtmak için parmaklarını onun üzerinde gezdiriyordu ama bunun bir faydası yok gibiydi.

"Masumiyet heyecan verici olabilir," diye mırıldandı Ivy. "Ama deneyim? Piscary'nin beni şımartmasının bir nedeni var," dedi, heceler nabzımı hızlandırmak için yaz yağmuru kadar kesin ve sıcaktı. "Nedenini bilmek ister misin? Pek kimse bilmez."

DeLavine gülümsedi. "Piscary memnun olmayacak."

"Piscary hapiste," dedi suratını asarak. "Ve ben yalnızım."

Salgıladıkları feromonlar içimde tutku titreşimlerine neden oluyordu. Ya durduğum yerde orgazm olacaktım ya da kusacaktım. Ivy Skimmer'ı terk etmiş ve geçmişinden kaçmak için beni buraya kadar takip etmişti ve şimdi hayatımı kurtarmak için geçmişine geri dönüyordu. Farkında olmadan onu öldürecektim. Beni ısırmasına ben sebep olmuşum ve şimdi o beni güvende tutmak için kendini fuhuşa zorluyordu. Onu kurtaracağımı sanıyordu ama ben onu öldürecektim.

Her şeyi unutmuş olan Peter kıpırdandı. "Lütfen DeLavine," dedi asık suratla ve ben de içinde debelendiğim pislikten, Ivy'nin hayatı boyunca içinde çalıştığı sistemden umutsuzluğa kapıldım. "Büyüleri biliyor," diye devam etti Peter. "Canım çok yanıyor."

DeLavine irademi bıraktı. Nabzım çılgınca atıyordu ve onun desteğinin çekilmesiyle kaslarım büyük bir spazm geçirdi ve gevşedi. Bilincim yerinde değildi, yere yığıldım.

Yüzümü yerden kaldıracabilmek için kollarımı altına alırken yukarıdan "Senin için Peter," diye bir ses duydum. Başım dönerek kendimi oturur pozisyona getirdim. Ölümsüz vampir beni görmezden geliyordu, bakışları odanın çevresini izliyordu. Ivy kendini ondan kurtarmıştı ve perdeli pencerenin önünde duruyordu, başını eğmiş kendini aşağı indirmeye çalışıyordu. Suçluluk duygusu beni vurdu ve neredeyse ağlamak üzere olan bir nefes aldım.

"Bundan istediğim birkaç şey var," diyordu DeLavine, anlaşılan beni yerde yatarken unutmuştu. "Peter son görüşünün batan güneş olmasını istiyor."

Ivy yumuşak bir sesle, "Bunu kabul edebiliriz," dedi. Sesi hâlâ boğuktu ve kulağıma fısıldadığını duyduğum anı görmezden geldim. Başımı eğerek Jenks'in yanına gittim, nabzını kontrol ettim ve gözlerinin açılıp açılmadığını görmek için göz kapaklarını geriye çektim. O iyiydi ve ben de yerde kalmaktan memnun bir şekilde kanepenin önüne doğru yığıldım. Ivy bana bakmıyordu ve açıkçası ben de bakmasını istemiyordum. Bunun karşılığını ona nasıl ödeyebilirdim ki?

"Yerleşti mi?" DeLavine Rex'i kucağına aldı ve onun yeşil gözlerinin içine baktı. Kedi önce gözlerini kaçırdı. "Uyum diye bir şey yok. Yap şunu."

"Evet, DeLavine." Ivy döndü ve gözlerinin ince kahverengi kenarını görünce ürperdim. Neredeyse tamamen açılmışlardı ve orada öylece durup nefes alırken, birini yere yatırıp ona sahip olmak ister gibi görünüyordu.

Peter, Ivy'nin akıl hocasından istediği bir şeyi almasına sinirlenmiş görünüyordu ve Peter'ın gelecekteki veliahtı, geleceğinin bir kan ve anı kaynağından başka bir şeye dönüşmediğini gördükçe korkuyordu. Peter öldüğünde, aşık olduğu adamın bir kabuğuna sahip olacaktı. Bunu biliyordu ama yine de istiyordu.

DeLavine, Rex'i nazikçe yere bırakıp Peter'ın yanına giderken, "Yüz yapısındaki olası hasardan endişe ediyorum," dedi. Kan arzusundan eser yoktu ama sesinin altında parıldadığını hissedebiliyordum. "Otomobil kazaları son derece şekil bozucu olabilir ve Peter zaten çok fazla hakarete maruz kaldı."

Yerden, DeLavine'in parmağını Peter'ın çene çizgisinde gezdirmesini izledim, dokunuş hem sahiplenici hem de mesafeliydi. Mide bulandırıcıydı. Peter'ın öfkesi yatışmış, tavırları yumuşamıştı.

"Evet, DeLavine," dedi Ivy. "Tılsımlar bunu en aza indirecektir."

Oh, evet. Bu yüzden motele gelmişlerdi. "Ben, uh-" Herkesin gözleri üzerime çevrilince irkildim. "Peter'ın ağzından bir örnek almam gerekiyor, böylece kılık değiştirme tılsımını ona karşı hassaslaştırabilirim."

Ivy'nin açlığı tüyler ürperticiydi. Korkumu anlayınca kendini harekete geçirdi, mutfığa girdi ve yazım malzemelerim ortalığa saçıldı. Nick geri çekilerek onun yolundan çekildi. Başı öne eğik, ayaklarını sürüyerek selofanla sarılmış pamuklu çubukla Peter'ın yanına döndü. En azından Peter'ın yeterince sulu bir örnek verdiğinden emin olmak için izlerdim ama DeLavine yine hareket ediyordu.

O bana doğru gelirken kendimi bir topun içine çektim. Parmaklarımla Ivy'nin kılıcını kavradım ve Jenks'in düşürdüğü yerden beceriksizce çekip çıkardım. *Bu yanlıştı, çok yanlıştı.*

DeLavine bana kaşlarını kaldırarak bir bakış attı, sonra da yatağının başucunda tek başına ve savunmasız bir şekilde duran objeyi eline alırken beni görmezden geldi. Bana bakmıştı ama bu farklıydı. Beni görmüş, riski hesaplamış ve başından savmıştı ama bu kez bana yürüyen bir kan çuvalı olarak değil, olası bir tehdit olarak bakmıştı. Neyin değiştiğini merak ettim.

"Buraya kadar mı?" diye mırıldandı, kılıcın kolayca ulaşabileceği bir yerden uzaklaşarak.

Parmaklarım kabzayı sıkıca kavradı ama beni izliyor gibi görünüp izlememesinin nedeninin bıçak olduğunu düşünmüyordum.

Ivy yaklaştı, açık selofana sarılı çubuk elindeydi. Kontrolünü yeniden kazanmış gibiydi, en ince hareketlerinde bile kaçan açlığının kalıntıları hissediliyordu. "Peter'la birlikte yok edilecek," dedi ama DeLavine dinlemiyordu, tamamen parmaklarının ucuna tünemiş çirkin heykele odaklanmıştı.

"Ne büyük bir mucize," diye düşündü yüksek sesle. "Onun yüzünden pek çok hayat sonsuza dek sona erdi. Ortaya çıkarıldığında yok edilmeliydi ama birileri açgözlülük yaptı ve şimdi öldüler. Ben bundan daha akıllıyım. Eğer ben alamazsam, kimse alamaz." DeLavine boştaki elinin başparmağını aldı ve işaret parmağının ucunu deldi. "Peter?"

"Evet, DeLavine?"

Bir damla kan akarken nefesimi tuttum. Ölümsüz vampir dikkatle kanı heykelin üzerine sürdü. Kan, koyu bir leke bırakacak şekilde ıslandığında içimden bir ürperti geçti.

"DeLavine usulca, "Bunun yok edildiğinden emin olun," dedi. Bana baktı ve uzun köpek dişlerini göstererek gülümsedi.

"Evet, DeLavine."

DeLavine kendinden emin bir memnuniyetle işaretli heykeli yere bıraktı. Figürün yüzüne kazınan acının daha derin olduğunu fark ettiğimde dudaklarım kıvrıldı. Abartılı bir yavaşlıkla dönen ölümsüz vampir, bakışlarını odanın bir ucundan diğerine göndererek mutfakın köşesinde büzülmüş duran Nick'e dikti. "Burası iğrenç," dedi ve oda birdenbire iğrenç bir hal aldı. "Küçük, pis bir delik

Duygu kokuyor. Başka bir yerde kalacağız. Peter, biz gidiyoruz. Audrey seni gün batımında olman gereken yere götürmek için gerekli düzenlemeleri yapacak."

Audrey, diye düşündüm, kadına bakarak. Demek bir adı vardı. Ayaklarıma basmaması için ayaklarımı kaydırdım ve o da yolda ceketini kaparak kapıya doğru rahat adımlarla ilerledi. Peter yavaşça ayağa kalktı, Audrey sırtını incitmeyecek profesyonel bir tutuşla ona yardım etti. Hasta vampir gözlerime baktı, açıkça benimle konuşmak istiyordu ama DeLavine sevgiden değil hatıradan doğan bir endişe gösterisiyle diğer kolunu tuttu ve ona kapıya kadar eşlik etti.

Ivy onlar için kapıyı açtı ve Peter ile Audrey dışarı çıkarken DeLavine tereddüt etti.

Kabzayı sıkıca kavradım ama vampir eğilip Ivy'nin kulağına fısıldadığında, eli Ivy'nin beline sahiplenici bir şekilde kıvrıldığında hiçbir şey yapamadım. O yere bakarken nabzım hızla atmaya başladı. Kahretsin, bu doğru değildi. Başını salladı ve sanki onu ona satmışım gibi hissettim.

Kapı arkasından kapandı ve kadının omuzları çöktü.

Yirmi dokuz

"Ivy-"

"Kapa çeneni."

Jenks'in yanına diz çöktüğünde kılıcı bıraktım ve yer açmak için dizlerimi çeneme çektim. Vampir gücüyle onu dikleştirip kanepeye yasladı ve sarsmaya başladı. "Jenks!" diye bağırdı. "Gözlerini aç. Sana o kadar sert vurmadım."

Cevap vermedi, başı sallanıyor ve sarı saçları köşeli yüz hatlarına dökülüyordu.

"Ivy, özür dilerim," dedim, suçluluk duygusuyla nabzım hızlanmıştı. "Sen... Tanrım, ona fikrini değiştirdiğini söyle. Bir yolunu buluruz."

Yanımda duran Ivy bana okunamayan bir bakış attı, elleri Jenks'in omuzlarında, oval yüzü duygusuzdu. "Sonuna kadar gitmeye hazır olmasaydım teklif etmezdim."

"Ivy-"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı, beni korkuttu. "Bunu yapmak istiyorum, tamam mı? Öldürmeden *hiçbir şeye* dokunamam, bu yüzden *zaten ölü* olan şeylere geri döneceğim! Bunu kendim için yapıyorum, senin için değil! Eğleneceğim, o yüzden *kapa çeneni Rachel!*"

Yüzüm sıcacıktı, ağzım açık kaldı. Bunu isteyebileceği hiç aklıma gelmemişti. "Ben... Ben sadece kanını paylaştığın insanlarla-"

"Evet, bunu denedim, değil mi? İşe yaramadı. Eğer sana sahip olamayacaksam, eski halime dönebilirim. Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Sustum. Ne düşüneceğimi bilemedim. Bunu beni daha az suçlu hissettirmek için mi söylüyordu, yoksa ciddi miydi? O kadar iyi biliyor gibi görünüyordu ki

DeLavine'e öyle sarılmıştı. Bunu gerçekten istediğine inanamıyordum. İtirafının üzerinden sadece bir saat geçmişti. Anlaşılan ikimiz de istemediğimiz yerlere gidiyorduk; ben ileri, o geri. "Ivy?" Dedim ama bana bakmadı.

"Jenks," dedi, yanaklarında renk lekeleri belirmişti. "Uyan."

Nefes alış verişi hızlandı ve pürüzsüz yüz hatlarının acıyla buruşması sürpriz olmadı. Gözleri hâlâ kapalıydı, elini başına götürdü. Nick mutfaktan çıkmıştı, televizyonun yanında beşinci tekerlek gibi duruyordu, kollarını solmuş tişörtünün üzerinde kavuşturmuştu. Rex bayram ediyordu, mırıldanıyor ve herkese sürtünüyordu, belli ki onun seviyesinde olduğumuz için mutluydu.

Parmak uçları yumruyu bulduğunda Jenks "Ah," dedi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana vurdun!" diye bağırdı ve Ivy bıraktı. Kanepeye yaslandı, yeşil gözlerinde öfke vardı, ta ki beni yanında görene kadar, muhtemelen benim hissettiğim kadar kötü görünüyordu. Bakışları boş masaya kaydı, sonra heykeli bulana kadar aradı. "Lanet olsun, ne kaçırdım?" dedi.

"Özür dilerim." Ivy ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Seni öldürebilirdi."

Yani ona vurdu ve beyin sarsıntısı geçirme riskini mi aldı? Evet, bu mantıklı.

Bakışları bana yöneldi ve içindeki korkuyla nefesim kesildi. "Sen iyi misin? Sana dokundu mu?"

"Elbette bana dokundu," dedim, ayağa kalkıp dengemi bulana kadar bocaladım. "O bir ölümsüz vampir. Dokunmadan bakamazlar. Dokunmadan yapamazlar. Ben lanet olası bir vampir şekeriyim ve hepsi yalamak istiyor."

"Allah belasını versin!" Jenks ayağa kalktı ve muhtemelen bu hızlı hareketi protesto eden başının arkasına dokundu. "Aptal peri. Aptal yeşil kışlı, yosun tutmuş, parmağını kışma sokmuş peri! Beni bayılttın, Ivy!"

"Jenks," diye itiraz ettim, "onu rahat bırak." Ama ona değil, kendisine kızgındı.

"Mızımız küçük bir vampir tarafından etiketlenmiş," dedi eliyle işaret ederek. "Rache, bu kılıcı al ve bana sapla. Sadece git ve bana sapla. Ben geri çekilmiş, buruşuk kanatlı, tozlu, çiy kışlı bir yedek oyuncuyum. Bir yedek olarak değersizim.

pixy condom. Kendi ortağım tarafından indirildi. Sadece kıcıımı bantla ve ağzımdan osurmama izin ver."

Gözlerimi kırdım, etkilenmişim. Rex ayaklarıma dolanıyordu ve biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı, onu kucağıma aldım. Hemen kanepeye sıçradı ve Jenks'e doğru zıplayarak onun bacağına doğru uzandı. Pençelerini Jenks'e geçirdiğinde peri ciyakladı ve yavru kedi yatağın altına sıçradı.

"Bak! Kan çekti. Rache! Lanet turuncu kediniz beni tırmaladı. Kanıyor!"

"Rex!" Jax perdenin üst kısmının arkasından çıkarak bağırdı. "Baba, onu korkuttun! Rex, iyi misin?" Onun peşinden yatağın altına daldı.

"Bu hiç güvenli değil," diye mırıldandım. Yorgun argın, yatağa yığılmış ve Rex uyluk damarına vurmuş gibi bacağını tutan Jenks'ten uzaklaşmak için topallayarak mutfığa gittim. Nick'le karşılaşmadan önce sarsılarak durdum. "Merhaba, Nick," diye mırıldandım, *k'*ye aşırı bir güçle vurarak. "Çekil yolumdan. Peter'ı öldürmeden ve Ivy *büyük randevusuna* gitmeden önce yapmam gereken çok şey var."

Uzun yüzü endişeliydi, bir şeyler söylemek için nefes aldı. Onu dinlemeyecektim. Ona hiçbir şey borçlu değildim. Seksen yaşındaymışım gibi hissederek etrafında dolandım.

"Yardım edebilirim," dedi ve o iğrenç mutfak sandalyelerinden birine çöktüm, dirseklerimi masaya dayadım ve öne doğru yığıldım. Yorgun, aç ve sinirliydim. Hayatımın kontrolünü tamamen kaybetmişim. Artık bu basit bir takılma ve sürüklenme değildi. Hayır, şimdi dünyayı eski erkek arkadaşımın ve oda arkadaşımı kendinden kurtarmak zorundaydım. *Neyse ne. Neden olmasın?*

Ivy çantalarını ön kapının yanında bıraktığı yerden almıştı. Sessiz ve açıkça utanmış bir şekilde onları masanın üzerine koydu ve Peter'ın sürüntüsünü önüme koyarak bir gösteri yaptı. Jenks görünüşe göre kan kaybından ölmediğine karar vermişti ve hareketsizliğiyle dikkatimi ona çekti.

Ayağa kalkarak önce esere baktı, sonra bakışlarını Nick'e çevirdi. Anlayışla başımı salladım. Jenks rahat bir yavaşlıkla eseri aldı ve topallayarak ilerledi. Düşen buklelerimin oluşturduğu perdenin arkasından gözlerim Nick'teydi.

Nick görünmeden Jenks'i izlediğinde karnıma ağrılar girdi. O istedi. Hâlâ onu bizden kapmak ve en yüksek teklifi verene satmak istiyordu,

Kurtadamların izimi bulup beni öldürmesini engellemek için saklanmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile. Bunu yapıp yapmayacağı hâlâ cevaplanmamıştı ama bunu düşünüyordu. *Orospu çocuğu*.

Vampir kanıyla kaplı obje önümde gümbür gümbür duruyordu ve Jenks peri merakını gidermek için poşetleri yaklaştırdı. "Kedi nanesi mi?" dedi ve çıkarıp açtı.

"Rex için," diye gönüllü oldu Ivy, birden utangaç bir sesle. Jenks'in

yüzünde bir sırıtma belirdi ve yumuşak bir ısıklık sesi çıkardı. Jax hemen yatağın altından vızıldayarak çıktı. "Kedi nanesi!" diye bağırdı küçük peri, bir avuç kapıp fırladı.

"Oh, hey! Fudge!" Jenks kaybettiklerinin yerine aldığı yarım kiloluk kutuyu bularak haykırdı. "Bu benim mi?" diye sordu, yeşil gözleri parlıyordu.

Nick'e olan kızgınlığımı bastırmaya çalışarak başımı salladım. Jenks heyecanla tezgâha yaslandı ve kutuyu açtı. Plastik bıçağı atlayarak üçte birini kopardı ve kocaman bir ısırık aldı. Ivy dehşet içinde onu izlerken ben omuz silktilim. Mırıldanırken ağzını oynatan Jenks çuvalları açmayı bitirdi. Yarı ölüydüm, Ivy beni güvende tutmak için fahişelik yapıyordu ama Jenks çikolatası olduğu sürece iyiydi.

Küçük mutfak giderek daralıyordu ama ikisinin de gitmesini istemiyordum. Kendimi soğuk ve savunmasız hissediyordum ve bu yakınlık DeLavine'in benim için yaptığı oyundan uzaklaşmama yardımcı oluyordu. İçten içe Ivy'nin benim için yaptığı şey yüzünden titriyordum - onun içine düştüğü şey - ve eğer giderlerse, bu parmaklarımda görünmeye başlayacaktı.

"Rachel?" Nick dışarıdan seslendi. "Yardım edebilir miyim?"

Ivy sinirlendi ama ben masaya uzandım ve ona bir çubuk uzattım. "Bir örneğe ihtiyacım var," dedim. "Bu yasadışı bir tılsım ama sorun edeceğini düşünmedim."

Yüzü hayal kırıklığıyla gerilmişti, pamuğu ağzının içinde gezdirirken arkasını döndü. DeLavine'in beni işaretleyen pek çok insan hakkında söylediklerini hatırladım ve içimdeki utanç duygusunu bastırdım. Kimseye ait değildim. Ama Nick'in arkadaşlarımla arasında bulduğum rahatlığa giremediğini görünce, Inderlander köklerimin sert ve güçlü olduğunu hissettim.

Nick anlamadı. Asla yapmayacaktı. Onunla kalıcı bir şeyler bulabileceğimi düşünerek aptallık etmişim ve o da bunu sorun çıkarmayarak kanıtlamıştı.

Al'a benden parçalar satmak.

Nick selofan ambalajına geri koyduğu çubuğu bana uzatırken ona bakmadım. Konuşacakmış gibi hareket etti ve ben de Ivy'ye, "Piscary, Peter'a yardım etmene kızmaz, değil mi?" diye geveledim. Gözlerimi yere dikerek, gıcırtilı, büyük siyah bir kalemle Nick'in adını paketin üzerine yazdım.

"Hayır." Kahve makinesine damlayan suyun sesi sesini bulanıklaştırdı. "Piscary öyle ya da böyle umursamıyor. Peter onun için önemli değil. Hiç kimse için. En azından veliahtı dışında kimse için. Daha heyecan verici şeylerle dikkati dağıldığında DeLavine'in farkındalığından kaybolması muhtemel."

Senin gibi mi? Düşündüm ama yüksek sesle söylemedim.

Ivy döndü, siyah saçları küpelerini gösterecek şekilde sallanıyordu. "Kahve yapıyorum," dedi. "Sen de ister misin?"

İçine Brimstone katılmışsa hayır. Tostun üstüne sıçayım, yorulmuştum. Nick'in bakışlarını üzerimde hissederek, "Lütfen," dedim.

"Jenks?" diye sordu, çıplak dolaptan küçük bir otel kupası indirirken.

Jenks şekerleme kutusuna dikkatle baktı ve kapatıp bir kenara koymadan önce tereddüt etti. "Hayır, teşekkürler," dedi ve heceleme malzemelerini karıştırmaya başladı.

"Rachel," diye tekrar denedi Nick. "Senin için bir pentagram falan çizebilir miyim?"

Ivy başını kaldırdı ve ben de parmaklarımı hareket ettirerek ona halledebileceğimi söyledim. "Hayır," dedim kısaca, iblis kitabımı yaklaştırıp açtım. Gözlerim esere kayd, Nick'in onu sahtesiyle değiştirme fırsatı bulup bulmadığını merak ediyordum ama hiç sanmıyordum. Ve bu kadar çirkin iki şey olamazdı.

"Ray-ray-" Nick tekrar denedi ve Ivy dolabı çarptı.

"Ne istiyorsun lan?" dedi öfkeyle, kahverengi gözlerini ona dikerek.

"Rachel'a yardım etmek istiyorum," diye karşılık verdi, kaskatı kesilmiş ve biraz da korkmuştu.

Jenks homurdanarak boş torbayı buruşturup attı. "Ölürsen Rachel'a yardım edebilirsin."

"Bu hâlâ bir seçenek," dedi Ivy.

Bununla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim vardı. "Sessizliğe ihtiyacım var," dedim kan basıncımın yükseldiğini hissederek. "Tek ihtiyacım olan bu. Hepsi bu. Sadece sessizlik."

Nick geri çekildi, yalnız görünmek için kollarını solmuş gömleğinin üzerinde kavuşturdu. "Tamam. Ben..." Tereddüt etti, bakışları yanımdaki Ivy ve Jenks'e kaydı, içeri girmesin diye tüm odayı kaplamışlardı. Tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı ve düşüncesini tamamlamadan, hayal kırıklığı dolu hareketlerle uzaklaştı. Peter'ın oturduğu sandalyeye yığıldı, uzun bacaklarını uzattı ve elini saçlarında gezdirerek hiçbir şeye bakmadı.

Onun için üzülmezdim. Beni satmıştı. Bu işten çekip gitmememin tek nedeni, bu şeyin yok edildiğini görmezlerse Kurtadamların sonsuza dek peşimi bırakmayacak olmasıydı ve bunun için Nick'e ihtiyacım vardı. Ve benim de ona ihtiyacım vardı.

Jenks mutfak masasının altından bir sandalye çekti ve yanıma oturdu. Her şeyi doğru bir şekilde üç yığına ayırdığını fark ettiğimde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ve Ivy kıs kıs güldü.

"Bir periden yardım mı?" diye alay etti ve Jenks öfkelendi.

"Aslında," dedim ona küfretmeye başlamadan önce, "Nick'i buradan çıkarabilir misin?" Aktarım lanetini görmesini istemiyordum. Tanrı bilir onu kime satardı. Benim ya da iblisin kanı olmadan laneti devreye sokamazdı ama muhtemelen iç çamaşırı bedenim karşılığında Al'dan biraz alabilirdi.

Jenks'in yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi ama avucunu sertçe masaya koyan Ivy oldu ve "Ben yapıyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

Merakla başımı kaldırdım ama arkasını dönmüştü. "Haydi, beynine sıçayım," dedi ve çantasını kapıldığı gibi kapıya yöneldi. "Rachel bir şey unuttu ve ley hattı büyüsü hakkında hiçbir şey bilmediğim için, doğru şeyi aldığımdan emin olmak için benimle geliyorsun. Ben dışarıdayken başka bir şey isteyen var mı?"

Nick'in yüzü meydan okuyan bir ifadeye büründü ve ben de bunun önemsiz olduğunu bildiğim halde kendimi durduramayarak yüzümü buruşturdum. "Werelara dikkat et," dedim. Belki de bu çok kabaydı,

ama kabaydım. Mezarlığımdan kovaladığım çocuklara sorabilirsiniz. Başka bir yerde saklambaç oynayabilirlerdi.

"Diş fırçam bitmiş," dedi Jenks, kahve makinesiyle uğraşmaya giderken.

Ivy, Nick'in kamyonetinde sakladığı kumaş paltoyu omuz silkerek giymesini bekledi. Ona daha önce de söylediğim gibi, "Bunları birden fazla kez kullanabilirsin," dedi ve Jenks ürperdi.

Kendisinden kurtulunduğunun açıkça farkında olan Nick kapıyı çekerek açtı ve dışarı çıktı. Ivy bana hınzırca, kapalı dudaklı bir gülümseme verdi ve onu takip etti. Kapı kapanırken Nick, "Senden korkmuyorum," dedi ve stres seviyem yaklaşık altı puan düştü.

"İşte kahven," dedi Jenks ve kahveyi önüme koydu.

Bana kahve mi doldurdu? Ona baktım, sonra da ona. "İçinde Brimstone var mı?
Bu mu?"

Jenks benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. "Ivy biraz koymamı söyledi ama
Karar verebilecek kadar iyi olduğunuzu sanıyordum."

Tansiyonum tekrar yükseldi ve mağaza vitrinindeki yansımamı hatırlayarak tereddüt ettim, akıllıca mı yoksa aptalca mı davrandığımı merak ettim. İhtiyacım olan tılsımları yaparken Brimstone beni saatlerce uyanık tutuyor ve aynı zamanda kan sayımı normale yakın bir seviyeye çıkarıyordu. Uykuya daldığımda tazelenmiş, acıkmış ve neredeyse ısırılmadan önceki kadar iyi hissederek uyanırdım. O olmadan, yorgunken heceliyor olurdum. Her ayağa kalktığımda bacaklarım titrerdi ve uykum uyandığımda kendimi berbat hissetmemle son bulurdu.

Ama hayatımı kolaylaştırmak için kara büyü ya da yasadışı uyuşturucu kullanmak, beni kurallara karşı gelme hakkım olduğuna, onların üstünde yaşadığıma inandıracak bir yalandı. *Trent'e dönüşmeyeceğim.*

Uzun bir nefesle nefesimi verdim. "Bunu yapmayacağım," dedim ve o da başını salladı, yeşil gözleri endişeyle kırışmıştı. Açıkça aynı fikirde olmamasına rağmen kararımı kabul etti, bu da beni hemen daha iyi hissettirdi. Hayatımın kontrolü bendeydi. Ben. *Ri-i-i-i-i-ight.*

"Önce hangi büyü?" Jenks, peri bize doğru uçarken Jax'e elini uzatarak sordu. Kanadı bükülmüştü ve kanadından toz sızıyordu ama ikisi de

Jenks de ben de bir şey söylemedik. Küçük perinin babasının önemli olduğunu düşündüğü şeylere ilgi duyduğunu görmek güzeldi -burada bulunmasının tek nedeni Rex'in ona gol atması olsa bile.

Sayfaları karıştırdım, gergindim. "Şekerlemenle birlikte kemik heykeli de kaybetmedin, değil mi?"

Jenks'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır." Babası televizyonun yanında büyüyen çanta yığınının yanına giderken Jax sarkan ışığa doğru yükseldi. Daha önce beni atlatabilecek bir adam görmemiştim ama Jenks bir ustaydı. İkiz kutularla birlikte hızlı adımlarla mutfığa geri dönmek için ayaklarını sürüyerek eğildiğinde onu izlememeye çalıştım. Onları masanın üzerine koydu ve açarken üzerimize peri tozu serpildi. İlki o iğrenç oyma totemdi ve onu bana bakması için bırakarak ikincisini açtı. "Bir çizik bile yok," dedi, yeşil gözleri memnuniyetini ele veriyordu.

Kurt heykelini elime aldım, kemiğin ağırlığını ve soğukluğunu hissettim. Were lanetini taşımak için fena bir seçim değildi. Dikkatim dağılınca Nick'in açgözlülüğünü hatırladım ve gözlerim Jenks'in totemine gitti. "Hey, Nick bunu gördü mü?" Kurt heykelini göstererek söyledim.

Jenks tiksintiyle burnunu çekti ve sandalyesini iki ayağı üzerinde dengelemek için eğildi. "Ona göstermedim ama muhtemelen eşyalarımı karıştırmıştır."

Aklımdan bir fikir geçiyordu ama Nick'e güvenmediğim için kendimi suçlu hissetmeyi reddettim. "Hey, bu gerçekten çok güzel bir heykel," dedim kurdu yere bırakıp totemi elime alarak. "Matalina buna bayılacak. Ben de bir tane almalıydım. Bay Fish'in kâsesinde harika dururdu."

Jenks sandalyenin dört ayağının üzerine düşmesine izin verdi. "Bay Fish'in kâsesi mi?" dedi şaşkınlıkla ve ben motel odasının kapısına bir bakış attım. Jenks'in yüz ifadesi önce bilmiş, sonra da kızgın bir hal aldı; iç dekorasyon konusunda zorlanıyor olabilirdi ama aptal bir adam değildi. "Endişelendiğin şey..."

Nick'in küçük kurt heykelini çalmasından endişe ettiğimi yüksek sesle söylemesini istemediğim için küçük bir ses çıkardım, bu yüzden iblis laneti için daha iyi bir seçim olduğu açıldı. Ama ikisi de kemikten yapılmıştı, yani...

Jenks aniden, "Evet," dedi ve totemi benden alıp masanın ortasına koydu. "Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda senin için bir tane alırım."

Çantada sadece bir tane vardı, ama onun anlayışını görünce yavaş bir nefes aldım ve tarifime uzandım. Elimde kalem, eğildim

ve bir kıvrımı kulağının arkasına sıkıştırdı. Beni bir kere kandırırsan,
kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, kışına veda öpücüğü verebilirsin.

Otuz

Hareketlerim sabitken, son eylemsizlik azaltma büyüsünü çağırmak için gereken kanı bulmak amacıyla sıkışmış işaret parmağıma masaj yaptım. Çağırdığım onca büyüden sonra parmağım acımaya başlamıştı. Kanımdan bir şişe çekip damlalıkla dağıtabileceğim gibi bir şey değildi bu. Eğer kan vücuttan doğru şekilde gelmezse, büyüü hızlandıran enzimler bozulur ve büyü gerçekleşmezdi. Masada bir sürü tılsım vardı, bu ikinci çift atalet sönümleme büyüsü hızlı ve suçlu bir eklemeydi.

Kan gelmiyordu, ben de boncuk boncuk kırmızı bir damla oluşana kadar acı çekerek sıktım. Tılsımın ilk yarısına düştü, sonra bir sonraki damla ikinci tılsıma düşene kadar tekrar sıktım. Kan ürkütücü bir hızla içeri süzüldü ve yanık kehribar kokusu motel odasının bayat havasını lekeledi. Açılan bir pencere için neler vermezdim.

Yanmış kehribar, kızılağaç değil. İblis büyüsü olduğunun kanıtı. Tanrım, ne yapıyordum ben?

Sessiz, alacakaranlık odaya baktım, kapalı perdelerin arasından sızan ışık bana öğlene yaklaştığımızı söylüyordu. Gece yarısı kestirmem dışında bütün sabah ayaktaydım. Belli ki biri bana biraz Brimstone vermiş. *Lanet olası oda arkadaşları, her neyse.*

Başparmağımı ve parmağımı birbirine sürterek kan kalıntılarını boşluğa sürdüm, sonra da eşleştirdiğim tılsımı diğerlerinin yanına, Jenks'in yanına koymak için uzandım. Karşımda oturuyordu, uyurken başı masanın üzerine düşmüştü. Peter için görsel ikiz tılsımı, Nick için görsel ikiz tılsımı, Jenks için normal kılık değiştirme tılsımı. *Ve iki set atalet sönümleyici tılsım*, diye düşündüm, en yenisini diğerlerinin yanına koyarken. Peter'la tanıştıktan sonra planı değiştiriyordum. Bunu benden başka kimse bilmiyordu.

Tılsımların şangırtısı Jenks'i uyandırmadı ve ben de arkama yaslanıp uzun ve yavaş nefesler verdim. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm ama henüz işim bitmemişti. Hâlâ çevirmem gereken bir lanet vardı.

Kendimi toparlayarak çantama uzandım ve Jenks'i rahatsız etmemek için dikkatlice hareket ettim. Her zamanki gece yarısı uykusundan vazgeçerek ben uyurken başımda nöbet tutmuştu ve çok yorgundu. Rex masanın altında kucağında mırıldanıyordu ve Jenks'in yumuşak, uzanmış eli neredeyse yol boyunca bir yerlerden satın aldığı deniz maymunlarının bulunduğu fincan büyüklüğündeki mini tuzlu su tankına dokunacaktı. "Onlar mükemmel evcil hayvanlar, Rache," demişti, gözleri çocuklarının ne diyeceğini beklemekten parlıyordu ve umarım hepimiz onları eve nasıl götüreceğimizi düşünecek kadar uzun yaşarız.

Uyurken çapkınca masum görünen genç yüzüne gülümsedim. Çok garip bir karışımı, gençti ama denenmiş ve gerçek bir baba, sağlayıcı, koruyucuydu ve neredeyse hayatının sonuna gelmişti.

Boğazım düğümlendi ve gözlerimi hızla kırpıttım. Onu özleyecektim. Jax asla onun yerini alamazdı. Eğer hayatını uzatacak bir tılsım ya da büyü varsa, onu kullanırdım ve bedeli ne olursa olsun. Elim saçlarını gözlerinden geriye itmek için uzandı, sonra ona dokunamadan düştü. Herkes ölür. Yaşayanlar kayıplarını telafi etmenin bir yolunu bulur ve devam eder.

Moralim bozuk bir şekilde masanın üzerinde bir yer açtım. Jenks'in yeni evcil hayvanlarıyla birlikte aldığı fazladan deniz tuzuyla, tabak büyüklüğünde üç daireyi dikkatlice çizdim ve her daireden üç yayla oluşan yedi farklı boşluk oluşturmak için bunları iç içe geçirdim. Bütün gece Nick'ten korunmak için ayaklarımın dibinde duran çantamdan odağı almadan önce loş odaya bir göz attım.

Jenks masada uyuyordu, Ivy gün doğumundan kısa bir süre sonra "randevusundan" döndüğü için arka odada uyuyordu ve Nick ile Jax dışarıda Jenks bu gece Mack kamyonunu çarptığında hava yastığının devreye girmeyeceğinden emin olmaya çalışıyorlardı. Ve NOS. Nick'in kötü kamyonunda bulunan ve çarpma anında patlayacak şekilde ayarlanmış NOS'u unutmamalıyız. Bunu yapmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Sessiz olsun ve rahatsız edilmeyeyim diye bu kadar beklediğimi söylemek isterdim. Gerçek şu ki, korkuyordum. Heykelin gücü bir iblis lanetinden geliyordu ve onu hareket ettirmek için şeytani bir lanet gerekiyordu. Bir iblis laneti. *Babam ne derdi?*

"Bu da nesi," diye fısıldadım yüzümü buruşturarak. Peter'ı öldürecektim. Bunun yanında küçük bir şeytani lanet dengesizliği neydi ki?

Midem düğümlenerek heykeli ilk çembere yerleştirdim, bir ürpertiye bastırdım ve parmaklarımı eski kemiğin sümüksü hissinden arındırdım. Jenks daha önce bunu yaparken beni izlemişti, bu yüzden sırada ne olduğunu biliyordum ama onun dışında herkesin haberi olmadan kurt heykelini kullanarak bir deneme yapmıştım. Mumları yakmıştım ama laneti çağırmamıştım. Sahte kurt heykeli

Lanet bütün gece masanın üzerinde durmuş, Nick ona bakmaktan dikkatle kaçınmıştı.

Perdelerden sızan ışığa bir kez daha baktım ve ayağa kalkarak Jenks'in televizyonun yanına dikkatsizce yığılmış eşyalarına gittim. Eşyalarının arasından totemi aldım, zaten kullanmak istemiş olmama rağmen kendimi suçlu hissediyordum. Gergin bir şekilde, üzerinde stilize edilmiş kurt bulunan oyma totemini ikinci daireye yerleştirdim. Üçüncüsüne ise saçımdan bir tutamı bükülmüş ve düğümlenmiş olarak yerleştirdim.

Midem sıkışmıştı. Babam bana kaç kez saçlarımı eğlence için bile olsa asla düğümlenmememi söylemişti? Kötü bir şeydi. Saçı düğümlenmek insana çok güçlü bir bağ kurardı, özellikle de kendi saçınızı düğümlediğinizde. Üçüncü çembere yerleştirdiğim saç parçasına ne olduysa bana da o olacaktı. Tersine, söylediklerim ya da yaptıklarım çembere yansdı. Bu benim irademle bir sembolü değildi, o benim irademdi. Bir laneti bükme için bir çemberin içinde oturuyor olması beni hasta ediyordu.

Gerçi *bunun Brimstone'dan kaynaklanmış olabileceğini* düşündüm, Jenks'in de benim ilacı bırakma kararına katıldığını göz ardı etmedim. En azından bu sefer ilaç derecesindeydi ve inişli çıkışlı ruh halleriyle uğraşmıyordum.

"Tamam," diye fısıldadım, sandalyemi masaya yaklaştırdım. Jenks'e baktım, sonra çantamdan renkli mumlarımı çıkardım, sarıldıkları uyumlu renkteki kâğıt mendillerin yumuşak çıtırtısı beni rahatlatmıştı. İlk seferinde beyaz mumlar kullanmıştım, Ivy Nick'le "alışverişe" çıktığında almıştı, hayatlarımızın dönüştüğü yalana acı bir dürüstlük dokunuşu.

Onları yere bıraktım ve avuçlarımı kotuma sildim, gergindim. Daha önce sadece bir kez irademle mum yakmıştım -aslında sadece birkaç saat önce- ama ocağım -mutfak ocağımın pilot ışığı- oradan beş yüz mil güneyde olduğu için irademi kullanmam gerekecekti.

Düşüncelerim Büyük Al'ın mutfağında durup bana mumları yer isimleriyle nasıl yakacağımı öğretmesine kaydı. Ocağından yaktığı kırmızı bir konik kullanmıştı ve ley hattı enerjisiyle mum yakmayı öğrenmiş olmam muhtemelen onu memnun edecekti. Bunun için Ceri'ye teşekkür etmeliydim, çünkü çoğunlukla suyu ısıtmak için kullandığı değiştirilmiş bir ley hattı tılsımıydı. Onları irademle yakmak, ocak ateşini kullanmak kadar güç verici değildi ama yakındı.

"Ley çizgisi," diye fısıldadım, şehrin yarısında bulduğum çizgiye uzanırken odağım bulanıklaştı. Arka bahçemdeki çizgiden farklı, daha vahşi ve suyun sabit, yavaş nabız gibi değişimine ve karakteristik akışkanlığına sahip olduğunu hissettim.

Enerji akışı içime aktı ve gözlerimi kapattım, titreyen ayağım chi'mi dolduran enerji selinin tek göstergesiydi. Bir kalp atışı kadar sürdü, sonsuzmuş gibi geldi ve güç dengelendiğinde kendimi aşırı dolu ve rahatsız hissettim.

Çenemi sıkarak kızıl saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve beyaz mumun dibinden bir parça balmumu kazıyarak dilimle dişlerimin arkasına tuttum. "*In fidem recipere*," dedim mumu totemi tutan daire ile saçımın düğümünü tutan dairenin ikiye ayrıldığı dar alana sabitlemek için. Başparmağım ve ilk parmağım fitili sıkıştırdı ve onları yavaşça ayırdım, *consimilis calefacio* kelimelerini düşünürken aralarında bir ısı noktasının büyümesini diledim, suyu ısıtmak için karmaşık, beyaz bir ley hattı tılsımını harekete geçirdim.

Tamam, fitil alev alana kadar parmaklarımın arasındaki nemi ısıttı ama işe yaradı. Ve dişlerime kazıdığım balmumu odak noktasıydı, bu yüzden mutfağı ateşe vermedim. Dikkatim masanın üzerindeki küçük yanık izine kaydı. Evet, öğreniyordum.

Fitil ilk parladığında büyülenmiş gibi baktım, sonra balmumu bakir fitilden eriyip alev aldığı anda yakaladım. *Biri gitti, ikisi kaldı.*

Sırada siyah mum vardı ve dişlerimdeki beyaz mumu kazıdıktan sonra, totem ve heykel çemberlerini birbirine bağlayan boşluğa yerleştirmeden önce onu biraz siyah mumla değiştirdim. "*Traiectio*," diye nefes aldım ve bunu da yaktım.

Üçüncü mum aurama uyması için altın rengindeydi ve onu heykel ile saç düğümüm arasındaki boşluğa yerleştirdim. "*Obsignare*," dedim, mumu çalışılmış bir düşünceyle yakarak.

Nabzım hızlandı. O sabah Jenks'in gözleri altında ancak bu kadar ileri gidebilmişim. Başımı yukarı kaldırdım, nefes alışının küçük burnunun etrafındaki saçları oynattığını gördüm. Tanrım, küçük bir burnu vardı ve kulakları da çok şirindi.

Kes şunu Rachel, diye azarladım kendimi. Duman alarımını çalıştırmadan önce bunu bitirmek istiyordum. Çantamdan gri bir konik çıkardım ve üç dairenin tam ortasına, ikiye ayrıldıkları yere yerleştirdim. Beni korkutan buydu. İlk muma koruma, ikincisine aktarım ve üçüncüsüne de laneti çözülmeyecek şekilde mühürleyecek kelime yerleştirilmişti. Eğer gri mum sonunda kendi kendine yanarsa, laneti başarıyla bozmuşum ve resmen karanlık sanatların kasıtlı bir uygulayıcısıydım.

Tanrım, lütfen beni affet. Bunun iyi bir sebebi var.

Üç mumun ışığında parmağıma masaj yaptım ve akan kanı dışarı attım. Kanayan parmağım anlamını bilmediğim bir sembol çizdi, sonra kalanını mumun üzerine sildim. Sanki iradem beni, niyetimden anlam kazanan gri balmumu sütunundan önce solmuş laminat üzerine bulaşan o basit kan damlasıyla bırakmış gibi hissettim.

Titreyerek elimi üç dairenin içinden çektim. Sandalyemi geri çektim ve ayağa kalktım, böylece daireler oluştuğunda, bacaklarımın alt yarılarda olmasıyla yanlışıyla onları kırmayacaktım. Yanan üç muma ve kanımla işaretlenmiş olana son bir kez baktım. Masa mum ışığında parlıyordu ve ellerimi kot pantolonuma sildim.

"Rhombus," diye fısıldadım, sonra üçünü de kapatmak için parmağımla en yakın daireye dokundum.

Sonsuzluk içimden akıp gittiğinde sarsıldım ve siyah auradan oluşan bir pus yükselip mumları, totemi, heykeli ve saç düğümümü sardı. Daha önce hiç ikiye ayıran daireler oluşturmamıştım ve birlikte bulundukları yerde auramın altın rengi daha berraktı, siyah pisliğin arasında ışıltılı yaylar oluşturuyordu. Daireler küçük olsa da, onları kuran ben olduğum için benden başka her şey tarafından geçilemezdi. Ama içindeki şeyi etkilemek için parmağımı çemberin içine sokmak çemberi kıracaktı ve eğer onları benim sığabileceğim kadar büyük yapmış olsaydım, ruhum orijinal lanetle birlikte aktarılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı.

Bunu mümkün kılan benim saç düğümümdü. İçimdeki köprüydü. Siyah mum, güç heykelden toteme aktarıldığında sönecekti; beyaz mum, kanalize edeceğim eski eserin gücüyle birlikte herhangi bir parçamın yeni eserin içine çekilmesini önlemek ve korumak için sönecekti; ve altın mum, aktarım tamamlandığında sönecek ve kendi kendine çözülmemesi için onu mühürleyecekti.

Vücudum alışılmadık çizginin gücüyle yankılandı. Hiç de nahoş değildi ve öyle olmasını diledim. Yüzümü buruşturarak irademi uzattım. *"Animum recipere."*

Yükselen güce karşı nefesimi tuttum ve odak noktasından içime akan külün tadı, benlik duygumu bastırarak her şey olana kadar beni boğdu. Görüşüm bulanıklaştı ve ayaklarımın üzerinde sallandım. Gözlerim açık olmasına rağmen göremiyordum.

Bana şarkı söyledi, beni cezbetti, kemiklerimi ve kaslarımı büküyormuş gibi içimi doldurdu.

Bana istediğim her şeyi, vaat edilen ama kendimi sürekli olarak inkâr ettiğim her şeyi yapacaktı. Rüzgârı yüzümde ve toprağı patilerimin altında hissettim. Dönen toprağın sesi kulaklarımı dolduruyordu ve zamanın ışıltılı kokusu burnumdaydı. Fark edilemeyecek kadar hızlı bir sel gibi akıyordu. Bir Varlık'ı var eden şey buydu ve bu canımı yakıyordu. Bu kadar özgür olamamak ruhumu acıtıyordu.

Jenks'i uyandırmamak için kamburumu çıkarıp nefesimi dengede tutmaya çalıştım. Onu tamamen kabul edersem, tamamen içime alırsam her şey olabilirdim. Ve bana vaatlerde bulundu, onu arzulamamı sağladı. Nick'in bir değişiklik yaptığına dair herhangi bir şüphem varsa bile, artık dinlenmeye hazırdı.

Ama ben bir Varlık değildim. Kurt olarak koştüğüm, kurt olarak savaştığım ve bana mesajlar getiren rüzgârla kısa bir süre için var olduğum için cazibeyi anlayabiliyordum. Ama ben bir kurt değildim. Ben bir cadıydım ve bu cazibe, çemberimi kırıp onu sonsuza dek benim olarak kabul etmem ve bu süreçte beni yok etmem için yeterli değildi.

"Negare," diye fısıldadım, kelime ağzımdan çıktığında şok olmuştum. Hayır demek istemiştım. Hayır demek istemiştım! Ama ağzımdan Latince çıkmıştı. Kahretsin, bana neler oluyordu?

Nabzım hızla atarken ve kendimi kontrolden çıkmış hissederken beyaz mumun söndüğünü gördüm. İçimdeki her şeyin ucuz oyma kemik parçasına döküldüğünü hissettiğimde kaskatı kesildim. İblis laneti beni terk edip acıyı ve cazibeyi de beraberinde götürürken kendimi tutmaya çalıştım. Sönmüş beyaz koruma mumu beni sağlam tuttu, beni sadece lanetin kalması için tuttu ve kesinlikle daha fazla ya da daha az hiçbir şey onunla birlikte gitmedi.

Siyah mum söndü ve ben sarsıldım. Nefes almadan üç daireyi izledim, aktarımın tamamlandığını ve lanetin neredeyse yeniden kurulduğunu biliyordum. Totemdeki enerjinin döndüğünü hissedebiliyordum, dışarı akıp özgür olabilmek için irademde bir azalma arıyordu. Gözlerimi altın muma dikip dua ettim.

Gri mum yandığında söndü ve rahatlayarak yere yığıldım. Bitmişti.

Gözlerim kapanırken sandalyenin arkasına uzandım. Başardım. İyi ya da kötü, ley hatlarının bu tarafındaki ilk iblis büyüü uygulayıcısı bendim. Ceri vardı ama o onları çağıramıyordu.

Parmaklarım titreyerek tuz çemberini kırmak için üzerine sürdüm. Auram ona dokundu ve çizgi enerjisi çemberden çıkıp bana doğru aktı. Çizgiyi bıraktım,

ve başım öne eğildi. Gerçeklik kendini dengeleyip bana iyi bir tokat atmak için uzanmadan önce sadece üç saniyem vardı.

Nefes almamak için dişlerimi sıktım. Geriye doğru sendeleyerek duvara uzandım, dolaplara çarptım ve yeterince hızlı bulamayınca yere kaydım. İçimi bir panik kapladı. Bunun olacağını biliyordum, bunu bekliyordum. Hayatta kalacaktım.

Nefes alamıyordum, başımı eğdim ve siyah içime işlerken, beni başka bir katmanla kaplarken, benlik duyguma karışıp onu değiştirirken her şey yolundaymış gibi davrandım. İblis izlerim zonkluyordu ve gözlerimi kapatıp nabzımın atışını dinledim. *Bunu kabul* ediyorum, diye düşündüm ve göğsümdeki bant gevşedi. Hıçkırık gibi gelen soluk soluğa bir nefes aldım.

Gözyaşlarım akıyordu ve sırtımı dolaplara yaslayarak otururken birinin omzumu tuttuğunu fark ettim. "Jenks?" diye mırıldandım. Bu sefer o kadar acımadığına karar verdiğimde bir an umutsuzluğa kapıldım. Buna alışmaya başlamıştım. Kahretsin, bunun kolay olmasını istemiyordum. Acıtmalıydı. Beni o kadar korkutmalıydı ki bir daha asla yapmak istememeliydim.

"İyi misin?" dedi, ben de başımı salladım, dizlerine bakmadan önümde çöktü. Güzel dizleri vardı. "Emin misin?" diye tekrar sordu, başımı hayır anlamında salladım.

Nefesi geldi ve gitti ve ben düşüncelerimi yeniden düzenlemeye çalışarak hareket etmedim. Ben bir iblis laneti uygulayıcısıydım. Kara sanatlar satıcısıydım. Olmak istemiyordum. Bunu istememiştim.

Başımı yukarı kaldırdım. Endişeli yüzünde iğrenme değil, sadece endişe gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı. Dizlerimi göğsüme çektim ve yavaşça nefes alarak onları tuttum. Eli hâlâ omzumdaydı ve gözlerimi sildim. "Teşekkürler," dedim kalkmak için kendimi toparlayarak. "Sanırım şimdi iyiyim. Beni çok etkiledi, hepsi bu."

Yeşil gözleri endişeyle kısılmıştı. "Dengesizlik mi?"

Ona baktım, sonra Ceri'nin bana açıkladığı gece dinlemiş olması gerektiğine karar verdim. "Evet."

Ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Büyüdüğümde hiçbir şey hissetmedim."

Kalbim sıkıştı ve elimi onun sıcak ellerinden çektim.

Ayaklarım. "Belki laneti çözdüğümde ve tekrar küçüldüğünde sana da vururlar," diye yalan söyledim.

Jenks'in dudakları öfkeyle gerilmişti. "Sen de kurda dönüştüğünde böyle canın yanmıştı. Sana büyük olmak için siyahı alacağımı söylemiştim. O benim."

"Bunu sana nasıl vereceğimi bilmiyorum," dedim depresif bir şekilde. "Ve bilseydim bile, yapmazdım."

"Rachel, bu hiç adil değil," dedi sesi yükselerek.

"Sadece çeneni kapa ve teşekkür et," dedim, iğrenç vampirlerin beni ısırması için iri olmayı kabul ettiğinde de bana aynı şeyi söylediğini hatırlayarak.

"Teşekkür ederim," dedi, ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Birbirimize yardım ediyorduk. Kimin kimin kıcını kurtardığını takip etmek zaman kaybıydı.

Moralim bozuk bir şekilde masaya doğru yürüdüm, daireleri ve sönmüş mumları düşündüm - gri olanı hariç hepsi genç bir cadının şifonyerinde görebileceğiniz bir şeye benziyordu. Nabzım yavaşladı, sönmüş mumları oturdukları yerden aldım, beyaz, siyah ve altın renkli kâğıt mendillerine sardım ve etraflarına bir lastik bant geçirip çantama attım. Mıknatıslı tebeşirin olduğu o küçük kutu onları saklamak için güzel bir yer olabilirdi.

Jenks deniz maymunlarıyla ilgileniyormuş gibi yaparken, düğümlemiş saçlarımı bir tabağın üzerine koydum ve yanan gri mumu üzerine yerleştirdim. Saç halkası alevlendi, kendi üzerine kıvrıldı ve öldü. Kendimi daha güvende hissederek mumu üfledim ve Jenks'in etrafından dolanarak külü lavaboda yıkadım. Bu olayla ilgili tüm kanıtların mümkün olduğunca çabuk ortadan kalkmasını istiyordum.

"Uyandırdığım için özür dilerim," dedim. Tuza uzanarak masadaki kan sembolünü bir macunla ovdum.

Jenks evcil hayvanlarının üzerine eğildiği yerden doğruldu. Gözleri endişeliydi. "Ley hattı büyüsü yaptığında gerçekten korkutucu görüldüğünü biliyor muydun?"

İçimi bir korku kapladı. "Nasıl?" Bileğimde ve ayağımın altında ağırlaşan iki iblis izinin bilincinde olarak sordum.

Jenks gözlerini kaçırarak omuz silkti. "Yorgun ve yaşlı görünüyorsun. Sanki

Bunu o kadar çok kez yaptınız ki artık umursamıyorsunuz. Sanki ikinci bir auranız varmış gibi ve ley hattı büyüğü yaptığinizda o baskın hale geliyor."

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı ve parmaklarımı yıkamaya başladım. "İkinci bir aura mı?" *Kulağa kesinlikle harika geliyordu. Belki de kendi tanıdığım olduğum içindi?*

Başını salladı. "Periler auralara karşı hassastır. Son lanetle seninkine gerçekten zarar verdin." Jenks derin bir nefes aldı. "Nick'ten nefret ediyorum. Ona yardım etmek için kendine zarar veriyorsun ve o bunu umursamıyor bile. Seni sattı. Rache, eğer seni bir daha incitirse-"

"Jenks, ben..." Beceremedim. Elimi omzuna koydum ve bu kez irkilmedi. "Eğer bundan kurtulabileceksem, bunu yapmak zorundayım. Bu benim için, onun için değil."

Jenks geri çekildi ve boş odaya baktı. "Evet, biliyorum."

Masaya gidip iblis lanetinin kalıntılarına bakarken kendimi tuhaf hissettim. "Gerçek olan bu mu?" dedi, dokunmadan.

Kendimi harekete geçirerek totemi elime aldım. Bir yanılsama olduğunu bilsem de daha ağır hissediyordum. "Matalina buna bayılacak," dedim ve ona uzattım. "Ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler. Artık ona ihtiyacım yok."

Jenks'in gözleri avucunun içine yerleşince açıldı. "Gerçek olanı tutmamı mı istiyorsun?"

"Çalmaya çalışacak," dedim, en başta Nick'e güvenmekle aptallık ettiğimi düşünerek. "Eğer sendeyse, yanlış olanı alır."

Moralim bozuk bir şekilde eski heykeli elime aldım. İçinde bir plastik yığını gibi ölü bir his vardı. "Bunu kurt heykeliyle birlikte yanımda tutacağım," dedim ve heykeli çantama attım.

Ön kapı açıldı, yapılmamış yatakların üzerine ışık saçıldı. Jenks usulca kapıya döndü ama Nick kirli ve yağ kokarak içeri girince sıçradım. Jax omuzlarındaydı, yeni evcil hayvanlarının nasıl olduğunu görmek için onu hemen terk etti.

Elim masanın üzerinde kayarak tuz çemberini elime fırçaladı ve lavaboya bıraktı. Sönmüş mum, yanmış saç ve yanmış kehribar kokusunun ne kadar kötü olduğunu merak ettim.

Arka yatak odasından bir gümbürtü geldi ve Ivy bornozuyla dışarı çıktı, saçları darmadağınikti ve bir köprü trolü gibi kambur duruyordu. Ses yüzünden Nick'e hırladı ve bir eliyle yüzünü kapatarak Jenks'le benim yanımdan topallayarak geçip banyoya girdi. Hemen duş başladı. Portakalların temiz kokusu buharla birlikte kapının altından süzüldü. Dün gece ne yaptığını ve bugün topalladığını bilmek istemiyordum. Bilmek istemedim.

Suçluluk duygusu ve yorgunlukla masaya oturdum. Jax ons büyüklüğünde bir deniz maymunu yemi kabı buldu ve Jenks onu durdurarak henüz yumurtadan çıkmadıkları için onları besleyemeyeceğini açıkladı. Jax kavgacı bir tavırla iki fedaiyi işaret ederek onlara Jin ve Jen isimlerini verdi. Küçük peri parlamaya başladı, bu da tuzlu su karideslerini cezbetti ve onlar zıplayarak yaklaştıklarında Jax sevinçten havalara uçtu. Gülümsemekten kendimi alamadım. Döndüğümde Nick'i beceriksizce beni beklerken bulduğumda hâlâ üzerimdeydi. Gülümsemem soldu ve o da çenesini sıktı.

"Kamyon hazır, Ray-ray," dedi sahte bir neşeyle. "Hava yastığı çalışmadığında bir kusur gibi görünecek." Yüzünü buruşturdu. "Bir kamyonun bana çarpmasına izin veremezdim - canlı uyanacağımı bilsem bile."

"Sizinle biz Inderlandlılar arasındaki fark güvendir," dedi Jenks yüksek sesle ve deniz maymunu yemeğinin kapağını açtı. Jax toplu iğne başı büyüklüğünde bir avuç aldı ve cesaret verici sözlerle içine bıraktı, Jin ve Jen'i parlak bir ışıltıyla yüzeye çıkardı. Bu bir peri için yavru kediden çok daha güvenli bir hayvandı ve Jenks'in onları bu yüzden mi aldığını merak ettim.

Bir iç çekişi bastırıp esnemeye dönüştürdüm. Nick'in kamyonetinin kurban edilmesinden hoşlanmadığını biliyordum, ama onu tekrar kullanabilecek gibi de değildi. Hayatının geri kalanında ölü taklidi yapacaktı. *Korkak.*

"Sağ ol Nick," dedim, kollarımı kavuşturup kavgaya hazırlanırken. "Şimdi oraya gidip tekrar bağlar mısın? Peter'la gidiyorum. Eğer onu öldüreceksem, o zavallı çocuğun yalnız ölmesine izin vermeyeceğim."

Otuz bir

Ivy banyonun hemen dışında duruyordu, beyaz bir motel havlusuna sarınmıştı, kısa siyah saçları ince sivri uçlarından damlıyordu. "Peter'la birlikte ata binmeyeceksin, Rachel. Hayatta olmaz!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve geri adım atmamak için mücadele ettim. *Tamam, küfrediyor ama sadece çok sinirlendiğinde.*

Jenks oturma odasına çekilmişti, Ivy'yi duşta hiç görmemiş olmayı diler gibiydi, ona Peter'la birlikte benimle karşılaşacağını söylediğimde ispiyoncu rolü oynamaktan korkmuştu. Nick yağ lekeli tulumuyla onun yanında duruyordu ve babam ata binmeden beş dakika önce kiliseye giderken giydikleri kıyafetlerle dereye atlamış iki çocuk izlenimi veriyorlardı.

"Nick," dedim ve o da başladı. "Audrey ve Peter'la buluşmadan önce dört saatimiz var." *Dört saat. Belki biraz uyuyabilirim.* "O zamana kadar hava yastığını tamir ettirebilir misin? Atalet azaltıcı laneti desteklemek için yanımda olursa kendimi daha iyi hissederim."

"Ivy haklı," dedi ve kaşlarımı çattım. "Hayatını riske atman için hiçbir neden yok."

Ivy acı acı güldü. "O değil. Rachel, Nick'in kamyonetine binmeyeceksin."

Nabzım hızlanarak masanın üzerindeki büyülerime döndüm. Gözbebekleri büyüyordu ama bu açlıktan değil, öfkeden kaynaklanıyordu. Bir vampirle tartışmanın nasıl bir oyun olduğunu biliyordum. "Her şey hazır," dedim. "Benim için ikinci bir çift atalet sönümleyici tılsım yaptım, yani sorun yok."

Ivy, bileğinden dirseğine kadar uzanan kolunun yumuşak kısmındaki yeni uzun çizdiği görebildiğimden habersiz, eliyle işaret etti. "*Böyle* bir şey olmayacak Rachel!"

"İşe yarayacak," dedim. "Bu sadece bir şaka büyüü." *Lanet, aslında, ama neden bu konuyu açtın?*

Jenks yatağın kenarına oturdu, yüzü bembeyazdı. "Benden bunu yapmamı isteme."

Nick gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek mavi tulumunun içinde bir tamirci gibi görünüyordu. Hayal kırıklığıyla şakaklarımı ovuşturdum. "Periler, Nick'in onu alıp kaçmasına izin verdiğime ve onu yakalamaya çalıştığımıza inanmayacaklar," dedim. "Özellikle de bir kaza olursa. Nick'in eseri çalmasına izin verecek kadar aptal değilim ve onlar da bunu biliyor."

Bunu söylemekten büyük bir zevk almıştı. Olay sona erdiğinde geriye dönüp bakacak ve ona burun kıvırdığımı anlayacaktı. Ama Ivy'yi gördüğümde gerginliğim geri geldi. Rex'i kucağıma alarak mutfak sandalyesine oturdum. "Önemli bir şey değil," dedim, parmaklarım onu yatıştırmak için hareket ediyordu. "Tılsımlar beni güvende tutacak. Sen minibüsle gelirsın, biz de iki araçla teslim yerine gittiğimizi söyleriz. Onlara Nick'in çantayı alıp kaçtığını söylemek sadece peşinden gitmelerine neden olur. Onu yakalayabilirler." *Pek de umurumda değildi.*

Ivy başını salladı. "Bu çok saçma. Ben bunu çoktan çözdüm. Peter ve beyin saçmalıkları yer değiştirecek. Weres'e Nick'in onunla kaçtığını ve Jenks'in onu yakalamak için peri yerlisi olduğunu söyleyeceğiz. Jax omzundaki yerini alır ve biz onu yakalamaya çalışırken Jenks kılık değiştirerek Mack kamyonunu 'kazayla' Peter'ın üzerinden geçirir. Kamyon patlar. Sahte heykel yok edildi. Peter morga ya da hastaneye götürölür, gerekirse fişini çekebiliriz. Wereler gider, biz bira içmeye gideriz. Bunu bulmak için saatlerimi harcadım. Neden her şeyi berbat ediyorsun Rachel?"

Rex kucağımdan atladı, Jenks'in ayak bileklerinin arkasına saklanmak için sıçrarken sırt tırnakları oyuluyordu. Ayağı kalktım, öfkeliydim. "Bunu mahvetmeyeceğim! Peter'la birlikte gideceğim! Onun yalnız ölmesine izin vermeyeceğim," dedim ve beni gerçekten rahatsız eden şeyi açıkladım.

Ivy havluyu daha sıkı tutarak ofladı. "Etrafında yüzlerce kişi olsa bile öldüğünde yalnızsındır."

Kolu sızarak beyaz havluyu lekeliyordu ve bunu ancak şimdi fark ederek kızardı. Öfkeyle üzerine yürüdüm. "Biri öldüğünde *hiç* orada bulundun mu?" Titreyerek sordum. "Güçleri onları terk ederken hiç ellerini tuttun mu? Nefes almayı bıraktıklarında yanlarında olduğunuz için duydukları minnettarlığı hiç hissettiniz mi? Hissettin mi!"

Ivy'nin yüzü bembeyaz oldu.

"*Onu öldüreceğim*, Ivy! Bu benim kararım. Ve bunun ne anlama geldiğini anlayabilmek için orada olacağım." Nefesimi tuttum, gözlerim dolduğunda kendimden nefret ettim. "Orada olmalıyım ki her şey bittiğinde bunun iyi bir şey olup olmadığını bileyim."

Anlayışla doğan bir acıma duygusu gözlerine ulaştığında Ivy kıpırdamadan durdu. "Rachel, özür dilerim...."

Kollarımı kendime sararak başımı eğdim, böylece kimseyi göremiyordum. Ivy havlusuyla durdu ve damlattığı damlalarla yerde ıslak bir leke oluşturdu. Kullandığı turuncu şampuanının kokusu belirginleşti ve sessizlik tuhaf bir hal aldı.

Odanın öbür ucundan Nick ağırlığını değiştirdi ve bir nefes aldı.

"Kapa çeneni," diye hırladı Ivy, havlusunu daha yükseğe kaldırarak. "Bu seni ilgilendirmez." Bakışları dikişlerime yöneldi ve ben de çenemi kaldırdım. Ona bağlı değildim. İstedğim her şeyi yapabilirdim.

Jenks'in beti benzi atmıştı. "Bunu yapamam," dedi yataktan. "Sana bir kamyonla çarpamam."

"Gördün mü?" Ivy eliyle işaret ederek havlusunu yakaladı. "Bunu yapmayacak. Yapmanı istemiyorum. Bunu yapmayacaksın!" Odasına doğru yürümeye başladı, Nick yolundan çekildi.

"Bu daha iyi bir plan!" diye bağırdım ve onun peşinden gittim. "Ben iyi olacağım!" "İyi mi?" Dönerek durdu. "O Mack kamyonu yuvarlanacak Nick'in küçük mavi Ford'unun üzerinde bir fincan kek gibi! Ve sen onun içinde olmayacaksın. Kaçış iptal."

"Kapalı değil! Bu işi böyle yapacağız!"

Ivy döndü. Gözleri simsiyahtı. İçimi bir korku ürpertisi kapladı ve beni sarsarak durdurdu. Ama Peter'ın tek başına ölmesine izin vermeyecektim. Cesaretimi topladım ve Nick bir adım öne çıktı.

"Ben yaparım," dedi, gözleri Ivy'den bana kayıyordu. "Mack kamyonunu ben kullanacağım."

Ivy'nin öfkesi duraksadı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. "Hayır," dedi

açıkça söyledi. "Kesinlikle olmaz. Audrey ile gidiyorsun ve bu işin dışında kalıyorsun. Sana güvenmiyorum."

Nick ellerini kavuşturdu, sonra bıraktı. "Rachel haklı. Bu daha iyi bir plan. Audrey'nin motel odasını izliyor olmayacaklar. Peter benimle yer değiştirdikten sonra, normal bir kılık değiştirme cazibesiyle ayrılabilir, köprüyü geçip kamyonu alabilirim. O DeLavine'in kamyonu. Audrey bana anahtarı verebilir."

"Hayır!" Ivy bağırdı. "Beyin için bokun seni ezmesine izin vermeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak!"

Şakaklarımı ovuşturdum ve aslında bunun planladığımızdan çok daha kolay olduğunu düşündüm. "Ivy-"

"Hayır!"

Nick sinirli bir ses çıkararak eliyle hiçbir şey işaret etmedi. "Rachel'ı öldürmeyeceğim!" diye bağırdı. "Onu seviyorum, ama onu güvende tutmanın tek yolu bir Mack kamyonu ile üzerinden geçmekse, Tanrı şahidim olsun ki bunu yapacak kişi ben olacağım!"

Ivy ona bir yığın pislik yemiş gibi bakıyordu -ya da belki de ona bir yığın pislikmiş gibi bakıyordu. "Sen aşkın anlamını bilmiyorsun Nick."

İçim titriyordu. Jenks yerine Nick'in benimle karşılaşması planladığım şey değildi ama işe yarayacaktı. Yutkunarak mutfağa döndüm. Zaten hazır olan normal kılık değiştirme tılsımını kullanabilirdi. *Aman Tanrım. Ne yapıyordum ben?*

Ivy derin bir nefes aldı. "Rachel. Ona güvenmiyorum."

"Ne zaman yaptın ki?" Herkes titrediğimi görmeden masaya oturdum. "İyi olacağım. Beni Peter'in yanına koymak heykelin kamyonla birlikte yandığına inanmalarını sağlayacaktır. Elimizdeki en iyi plan bu. Heykelin yok edilmediğini anlarılarsa bunu tekrar yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Nick ayak ayak üstüne attı ve bir elini kirli sakalında gezdirdi. "Hava yastığını tamir edeceğim," dedi, anlaşılan benim istediğimi yapacağıma karar vermişti. "Ve NOS'u," diye ekledi.

Birden çok daha gergin oldum. "İzliyorlar mı?" Caddenin karşısındaki Wereleri kastederek sordum.

Jenks yumuşak bir ıslık sesi çıkardı ve Jax saklandığı yerden çıkıp onun omzuna kondu.

"Evet," dedi Nick, başı öne eğik. "Ama Jax'in yakaladığı konuşmalardan, aceleyle ayrılmam gerekirse diye NOS tanklarını modifiye ettiğimi düşünüyorlar." Adem elmasını hareket ettirmek için yutkundu. "Çarpma anında patlayacak şekilde ayarladım ama onu da devre dışı bırakacağım. Çıktıktan sonra basman için bir düğme ayarlayacağım."

Jenks Ivy'ye baktı, sonra ayağa kalkarak kapıya yöneldi. "Dört saatimiz var. Siz isteyene kadar patlamayacağından emin olacağım," dedi.

Nick'in ifadesi bulanıklaştı. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Jax?" Omuzları kamburlaşmış olan Jenks kapıya doğru ilerlerken hiç yavaşlamadı. "Hadi ama. Telsiz sinyalinin nasıl ayarlayacağını biliyor olmalısın."

Jenks'in patlayıcılar konusunda da iyi olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyordum. Nick ayaklarını salladı, sanki bana sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu ama daha iyi biliyordu, sonra Jenks'i takip etti. Kapı açıldı ve yolun karşısındaki üç sokak Weres'ini gördüm, ellerinde balmumu kâğıttan kahve fincanlarıyla küçük, süslü arabalarına yaslanmış esniyorlardı. Sabah hava soğuktu ama güneş tepede olduğu için yeterince sıcak görünüyorlardı ve güneş çıplak omuzlarında ve çok sayıdaki dövmelelerinde parlıyordu.

Ivy, Nick'in geri çekilen sırtına bakmadan önce onlara kaşlarını çatı. "Rachel yaralanırsa, Kurtadamların seni öldürmesi konusunda endişelenmene gerek kalmayacak çünkü seni ilk ben bulacağım, küçük hırsız."

İçim sıkıştı. Bunu kabul edecekti. Bitmişti. Jenks bize çarptığında Peter'ın yanında olacaktım. "İyi olacağım," dedim nabzımın hızlandığını hissederek. "Hava yastığı ve tılsım sayesinde sanki Tanrı'nın kollarında yolculuk ediyormuşum gibi olacak."

Kapı Nick, Jenks ve Jax'in arkasından kapandı, öğleden sonra güneşi sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. Ivy döndü, topallayarak odasına giderken çıplak ayakları sessizdi. "Ya Tanrı eve erken dönmeni isterse?"

Otuz iki

Bir *cadı, bir vampir ve bir peri bara giriyor,* diye düşündüm Sincabın Sonu'na doğru ilerlerken. Kapı Jenks'in arkasından kapanıp bizi hafif duman kokan sıcak havanın içine hapsettiğinde saat erkendi ve güneş henüz batmamıştı. Nick hemen kapıyı çekip açarak arkamızdan içeri girdi. *Ve işte can alıcı nokta.*

Ivy alçak tavanlı odayı Audrey ve Peter için tararken dudaklarını sıkıca bastırdı. Cuma gecesi idi ve şimdiden kalabalıktı. Odanın öbür ucundan, daha önceki garsonumuz Becky bizi tanıdı ve el salladı. Ivy boş bir bakışla karşılık verince kadın kararsız kaldı. "İşte," dedi Ivy, en karanlık köşedeki boş bir masayı işaret ederek.

Ceketimin fermuarını açtım ve Kisten'den aldığım yeni bileziğimi salladım. "Sen bir Inderland elçisisin," dedim. "Çaba göster."

Ivy bana döndü, keskin hatlı kaşları havadaydı. Jenks dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvrırmaya zorlarken kıs kıs güldü. Son akşam yemeği gibi bir şey için burada olduğumuzdan biraz makyaj yapmıştı ve deri pantolonu, yapışkan gömleği ve botlarıyla her zamankinden daha yırtıcı görünüyordu. Benimle minibüse binmediği için Jenks'le birlikte Kisten'in Corvette'ine binmişlerdi ve her telinin yerinde olduğundan emin olmak için bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. Loblarından altın damlaları parlıyordu ve neden onları taktığını merak ettim.

Nick'in kamyonu üzerime sürmesinden memnun olmadığı belliydi ama mantığı ona benim duygu yüklü modifikasyonlarımın bunu sadece daha inandırıcı değil, aynı zamanda lojistik olarak daha kolay hale getireceğini söylüyordu. Nick'e güvenmek ikimizi de endişelendiriyordu ama bazen sezgilerin arka planda kalması gerekiyordu. İşte o zaman genelde başım belaya girerdi.

"Henüz gelmediler," dedi, bariz olanı söyleyerek ne kadar endişeli olduğunu gösterdi.

Jenks gerginliğini yumuşak bir rahatlıkla gizlemek için ceketinin yakasını düzeltti. "Erken geldik," dedi. Ivy'nin aksine o stresle iyi başa çıkıyordu. Ona bakmak için dönen kadınlara gülümsedi ve birkaçı masa arkadaşlarının dirseklerini itip onu işaret etti. Gözlerimi Jenks'in üzerinde gezdirdiğimde nedenini anlayabiliyordum.

Bir seksen dört boyuyla hâlâ göz kamaştırıyordu, özellikle de şimdi kendi cüssesine göre davranırken. Havacı ceketini giymişti ve güneş gözlükleri ve ters çevrilmiş Were şapkalarından biriyle, bireysel ve masum bir şekilde iyi görünüyordu.

"Ah, neden gidip oturmuyoruz?" Kıkırdamalardan rahatsız olarak önerdim. *Whoo-hoo! Inderland perileri burada! Fıstıklı pudingi kim getirdi?*

Harekete geçtik ve Ivy, Nick'in dirseğini yakaladı. "Rachel'a biraz su, bana da portakal suyu getir," dedi, beyaz parmakları onu kibar ya da gerekli olandan daha sıkı kavrayarak. "Sadece portakal suyu. İçinde hiçbir şey istemiyorum. Anladın mı?"

Nick sarsılarak onun elinden kurtuldu. Kadın izin vermese bunu asla başaramazdı. Kaşlarını çatarak kumaş paltosunu silkeledi ve bara gitti. Kendisinden kurtulmaya çalışıldığını biliyordu.

Nick buraya iyi uyum sağlamıştı ve bu sadece insan/Inderland meselesi değildi. Bar, daracık kıyafetler giymiş sıska kadınlar, daracık kıyafetler giymiş tıknaz kadınlar, kadehlerini masaya bırakmayan ve daracık kıyafetler içinde olması gerekenden daha yaşlı görünen kadınlar ve çaresiz görünen polar tişörtlü ve kot pantolonlu erkeklerle doluydu. Sakal isteğe bağlı. *Evet, burası büyük bir ısırtık almadan önce yemek yemek için harika bir yerdi.*

Belki biraz depresyondaydım.

Kalçalarına göre çok düşük kesimli kırmızı bir elbise giymiş bir kadın Jenks'e el salladı. Karaoke makinesinin yanında duruyordu ve "American Woman" çalmaya başladığında gözlerimi devirmiştım. Jenks sırttı ve Ivy onu masaya doğru sürükleyene kadar o yöne doğru ilerledi.

Makinenin başındaki kadın suratını astı. Ivy ona bir bakış attı, bunun üzerine kadın kül gibi oldu. Kız arkadaşı korktu ve sanki Ivy ikisini de kurutacakmış gibi onu bara çekti. Cahilliklerine sinirlenerek çantamı daha yükseğe kaldırdım ve Ivy ile Jenks'in peşinden ilerledim.

Parmaklarım terlemeye başlamıştı ama omuz çantamı bırakamıyordum. İçinde feshedilmiş odak ve kurt heykeli vardı. Gerçek odak, motelde Jenks'in ipek boxer'larının arasına sıkıştırılmıştı ama bunu sadece Jenks ve ben biliyorduk. Ivy'ye söyleyebilirdim ama onu başıboş bırakmak planına uymuyordu ve onunla tartışacak durumda değildim. Nick odaklanmak istiyordu. Koruduğum her şeyi çalacağına inanmak zorundaydım. *Tanrım, lütfen yanıldığımı kanıtla.*

Çantamda iki sahteyle birlikte atalet azaltıcı lanetimin yarısı da vardı. Diğer yarısı Nick'teydi ve onu Mack kamyonunun ızgarasına koyacaktı. Yaklaştıklarında etkisini gösterecek ve hareketlerimi boğacaktı. Nick'in kendi atalet sönümlleme lanetinin yanı sıra normal bir kılık değiştirme tılsımı ve onu Peter'ın görsel ikizi haline getirecek iki yasadışı tılsımı vardı. Bunları, fedailerin doğal olarak yazım denetimi muskaları taktığı Cincinnati'de kullanmaya cesaret edemezdim ama burada yanıma kâr kalabilirdi. Küçük kasaba hayatının avantajları olduğu açıktı, ancak yerel halkı eğitmek zorunda kalmak sıkıcı olabilirdi.

Masaya ilk gelen Ivy oldu ve tahmin edilebileceği gibi sırtı duvara dönük olan sandalyeyi aldı. Jenks onun yanındakini aldı ve ben de isteksizce sırtımı odaya vererek oturdum, sandalyemi müzikten duyulmayan bir gümbürtüyle içeri ittim. Morali bozuk bir şekilde Ivy'nin arkasındaki duvara baktım. *Harika. Bütün gece duvara çivilenmiş doldurulmuş bir vizona bakmak zorunda kalacaktım.*

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Ivy'nin gözleri kapıya kaydığında arkamı döndüm. Eskortumuz gelmişti ve bizden daha tuhaf görünüyordu. "Odak" yok edildiğinde Walter'ın üç sürüyü ne kadar süre bir arada tutabileceğini merak ettim. Belki saniyeler? Brett de onlarla birlikteydi, yara bere içindeydi ve yavaş hareket ediyordu. Walter onu ceza olarak sokak sürüsüne vermiş olmalıydı. Belli ki sosyal merdivenin en altında yer alıyordu ve çok kötü muamele görüyordu. *Benim suçum değil,* diye düşündüm. En azından hayattaydı.

Bara yerleştiler ve ben de düzgün bir şekilde oturmak için dönmeden önce Brett'e alaycı bir "öpücük-öpücük" tavşan kulağı hareketi yaptım. Etraflarındaki insanların kasılmalarını ve mırıldanmalarını izlerken, özgür düşünceli cinsel oyuncuların oluşan küçük partimin çoktan kabul edilmiş olmasına sevindim.

Jenks'in arkamdaki birini rahatça takip etmesi beni uyardı ve Becky telaşla öne doğru koştuğunda eğildim. Her zamankinden bir adım geride duruyordu ama Ivy'nin mükemmel karşılamasından sonra onu suçlamadım. Gürültülüydü ve keşke müziğin sesini kıssalardı diye düşündüm. Elektronik pop müzikten hiçbir şey duyamıyordum. Eski Squirrel's End'de retros gecesi olmalı.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi, gergin olsa da samimi görünüyordu. "Ne yapabilirim

Alır mısın? Yirmi beş dolar size bir bileklik ve içebileceğiniz kadar bira kazandırır."

Vay be. Ya gerçekten iyi bir biraydı ya da yerliler çok iyiydi.

Ivy dinlemiyordu ve Jenks bilardo oynayan kadınlardan biriyle göz göze geliyordu. Elindeki ıstakası ve atış yapmak için eğildiğinde poposunu zar zor örten ince eteğiyle Matalina'ya benziyordu. Tiksinerek bacağına dokundum. *Erkeklerin nesi vardı?*

Jenks sıçradı ve ben de ona tatlı tatlı gülümsedim. "Bir tabak patates kızartması alabilir miyiz?" Üzerine acı biber koymalarını istemenin bizi dışarı attıracağını düşünerek sordum.

"Tabii ki. Başka bir şey var mı?"

Güneş gözlüklerinin üzerinden ona bakan Jenks, seksin vücut bulmuş haline dönüştü. "Tatlı menüsünde ne var Becky? Tatlı bir şeye ihtiyacım var."

Ivy tek kaşını kaldırdı ve dikkatini yavaşça ona çevirdi. Kadıncağыз ne söylediğine değil ama nasıl söylediğine sinirlenirken bakışlarımızı değış tokuş ettik.

"Şeftalili turta?" Becky teşvik etti. "Dün yaptım, o yüzden üstü hâlâ çıtır çıtır."

Jenks bir kolunu dikkatlice Ivy'nin arkasına kaydırdı. Duygularını belli etmeden onun bileğini kavradı ve masanın üzerine koydu. "Üzerine biraz dondurma ve karamel koyarsan anlaşırsınız," diye teklif ettiğinde Ivy ona sinirli bir bakış attı. "Ne?" dedi adam boktan bir sırıtışla. "Bu gece siz iki hanımefendiye ayak uydurabilmek için alabileceğim tüm şekere ihtiyacım olacak."

Becky'nin yolunmuş kaşları yukarı kalktı. "Başka bir şey var mı?"

"Küçük kılıçların üzerinde kirazlar olan şu içeceklerden birine ne dersin?" Jenks sordu. "O kılıçları severim. Her birimiz için bir kılıcın üzerine kiraz koyabilir misin?" Gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hal aldı ve bileğini saklayarak Becky'ye doğru eğildi. Sanırım Ivy bileğini zedelemişti. "Paylaşmayı severim," dedi. "Ve eğer güneş doğduğunda bu ikisi mutlu olmazsa, ölü bir adam olacağım."

Kadının gözleri Ivy ve benim aramda gidip geldi. Ivy'nin dudağı bir kez kıvrıldı, sonra yüz hatları sert bir boşluğa büründü. Onlara doğru oynarken, parmak eklemlerimi uyarırcasına kırdım.

Jenks oturduğu yerde imalı bir şekilde hareket ederek, "Ooooh, vur bana bebeğim," dedi.

"Bu benim işim tatlım," diye mırıldandı Ivy, onu kendine çekti ve başını omzuyla kulağı arasındaki çukura soktu. Elleri sert bir pençe gibi adamın tertemiz boynundaydı ve Jenks onun oyun oynadığını ve kendini kaybetmeye hiç de yakın olmadığını fark etmeden önce içinde bir endişe titreşimi gördüm. "Bu sefer kötü vampir benim," diye mırıldandı. "O ise iyi cadı."

Ivy onun yüzüne sert bir tokat atmak için elini geri çekti ama Jenks daha hızlı davranarak bileğini yakaladı. Gözlerini kırıştırarak parmak uçlarını öptü.

"Mmmm," dedi Ivy, koyu renk kirpikleri solgun yanaklarında dalgalanıyor ve dudakları aralanıyordu. "Neyi sevdiğimi biliyorsun, peri tozunu."

Becky'nin yüzü kızardı. "Sadece turta mı?" diye kekeledi. "Peki ya içki?"

Ivy başını salladı, boşta elini Jenks'in elinin etrafına dolandı ve dili parmak uçlarını yalamak için dışarı çıktı. Jenks donakaldı, gerçekten şaşırmıştı. Kadın bir nefes aldı ve uzaklaştı, adımları gürültüden duyulmuyordu. Harika. Şimdi muhtemelen patates kızartmamı alamayacağım.

Jenks elini geri aldı, yüzünde belli belirsiz bir kızarıklık vardı. "Dört kaşık!" diye bağırdı arkasından.

Nefesim tıslayarak kaçtı. "Siz ikiniz korkunçsunuz!" Yüzünde memnun bir kedi gülümsemesiyle Jenks'ten uzaklaşan Ivy'ye kaşlarını çatarak baktım.

"Belki," diye kabul etti Ivy, "ama Kurtadamlar bizi izliyordu, Audrey ve Peter'ı değil."

Ivy'nin listesindeki iki numaralı maddeyi zihinsel olarak işaretlediğini görünce kaskatı kesildim. Bu işin sonuna bir adım daha yaklaşmıştık ve içimde keleklerin ilki uçuşmaya başladı.

"Jenks'in tadı meşe yaprağı kokusu gibi," dedi Ivy, karaoke makinesiyle ritim tutarak masaya vururken onun telaşını görmezden gelerek.

Jenks kıpırdandı, on sekiz yaşındaymış gibi görünüyordu. "Matalina'ya bundan bahsetme, tamam mı?"

Ivy hiçbir şey söylemedi ve ben de kendimi sandalyemin arkasına yasladım. Nick'i tutan neydi? Belki de Inderlander'ın güzel gösterisini görmüştü.

ve barda kalmaya karar verdi. Ya da belki de odanın karşısına geçip Kurtadamların dikkatini üzerine çekmek istemedi. Ne olursa olsun, o suyu kullanabilirim.

Ivy'nin gerginliği yavaş yavaş azalmaya başlamıştı, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Tüm gerginliğime rağmen Jenks ve ben bunu ondan daha iyi idare ediyorduk ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Her koşu benim için kişiseldi. Ivy ise bir koşunun sonucunun kendisi için bu kadar önemli olmasına alışık değildi. Başa çıkabilecek davranış kalıplarına sahip değildi ve bu gözlerinden okunuyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim, masanın öbür ucuna uzanıp elini okşama isteğini bastırarak. Belimi kavrayan parmaklarının anısı, içimdeki dişlerinin telaşı düşüncelerimin arasından yükseldi ve bir adrenalin titremesini bastırdım.

"Ne?" Ivy kavgacı bir tavırla, gözleri simsiyah parlayarak, "Ne?" dedi.

"İşe yarayacak," dedim, dikişlerime dokunmamak için elimi masanın altına koyarak.

Kaşlarını çattı, gözlerinin kenarındaki kahverengi çizgi büyüdü. "Eski erkek arkadaşının kullandığı bir Mack kamyonu seni ezecek ve sen her şeyin yoluna gireceğini mi söylüyorsun?"

Şey, o böyle söyleyince.

Jenks homurdanarak sandalyesini Ivy'den biraz daha uzağa kaydırды. "Beyin için saçmalık geri döndü."

Nick'i gördüğüme neredeyse sevinerek koltuğumda döndüm. Elinde bir dilim limonlu bir bardak su ve portakalın farklı tonlarında iki içecek vardı. Birinin içinde havuç çubuğu vardı ve yanımdaki sandalyeye otururken diğerini Ivy'nin önüne koydu. Çantamı kucağıma yerleştirdim ve endişelenmiyormuşum gibi görünmeye çalıştım.

Ivy parmaklarıyla içkisini kavradı. Nick'in içkisine bakarak, "Bunun içinde alkol olmasa iyi olur," dedi. Jenks içkiyi almak için uzanınca Nick içkiyi elinden kaçırdı ve dökülmesine neden oldu.

"Rachel'a bir kamyon nişan alıyorsan hiçbir şey içmiyorsun demektir," dedi iri peri.

Sıkıntıyla bardağı kaptım ve burnuma götürdüm. Nick itiraz edemedi bir yudum aldım ve neredeyse tükürüyordum. "Bu da ne böyle?" I

diye haykırdım, dilimi ağzımın içinde gezdirerek. Etli ama tatlıydı.

"Bu bir Bakire Kanlı Tavşan." Nick somurtkan bir ifadeyle onu daha yakına çekti. "İçinde alkol yok."

Bloody Rabbit mi? Havuç suyuyla yapılmış bir Virgin Bloody Mary'ydi. "Bunlar domates suyuyla yapılırsa daha iyi olur," dedim ve Nick'in yüzü kızardı.

Jenks parmaklarını masaya vurdu, Becky masamıza gelip bir tabak dondurma ve hamur işi ile birlikte dört vişneli içeceği ve istenen sayıda kaşığı masaya bıraktığında gülümsedi. Patates kızartması yoktu. Büyük sürpriz. "Teşekkürler Becky," diye seslendi Jenks müzik eşliğinde ve Becky'nin boynu kıpkırmızı oldu.

Ivy kaşıklardan birini aldı ve bir top dondurmayı özenle alıp ağzına götürdü. İş bitmiş gibi kaşığı itti ve "Peter banyoda" dedi.

Kalbim güm güm attı. *Kontrol et.*

Nick titrek bir nefes aldı. Jenks'in içkisinden en uzun saplı kirazı koparmakla ilgileniyormuş gibi yaparak ona bakmadım. Nick ayağa kalktı ve Ivy bileğini tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. Nick dondu kaldı ve gözlerim hâlâ şiş olan erkeksi parmaklarından Ivy'nin yüzüne gitti. Gözleri simsiyahtı, arkalarında şiddetli bir öfke parlıyordu.

"Eğer o köprüde görünmezsen," dedi, dudakları zorlukla kıpırdıyordu. "Yemin ederim seni bulacağım. Ve eğer ona zarar verirsen, seni bir gölge yapacağım ve acınası hayatının geri kalanında her gece kanını akıtmam için bana yalvaracaksın." Bir hayalete benzeyen kadın, odanın sıcaklığını alıp götüren bir nefes çekti. "İnan buna."

Gözlerimi gömleğinin solmuş fanilasına diktiğimde onu kül rengi ve korkmuş buldum. İlk defa korkuyordu. Ben de korkuyordum. Jenks bile ondan uzaklaşmıştı.

Adam ondan uzaklaştı. Belli ki sarsılmıştı, onun kolayca ulaşabileceği bir yerden uzaklaştı. "Rachel-"

"Güle güle Nick," dedim kan basıncımın yükseldiğini hissederek. Benim hakkımda Al'e bilgi satmanın, zararsız bir bilgi bile olsa, paylaştığımız her şeye ihanet olmadığını nasıl düşünebildiğini hâlâ anlamıyordum.

Gidişini izlemedim. Gözlerimi indirdim, kılıçla delinmiş bir kiraz aldım.

Tatlı lapa ağzımda yavanlaştı. Yutkunarak kırmızı plastik kılıcı çocuklarına götürmesi için Jenks'in yanına bıraktım. "Bundan bıktım," diye fısıldadım ama kimsenin beni duyduğunu sanmıyorum.

Jenks pastadan bir kaşık aldı ve niyetli yeşil gözleriyle beni izledi. "İyi olacak mısın?" diye sordu dolu ağzıyla.

Bir kaşık alarak tabağı tuttum, böylece dondurmadan daha büyük bir ısırık alabildim. "Harika." *Neden yiyordum ki? Aç değildim.*

Sonunda müzik kesildi ve yenilenen sohbet sesleri arasında Ivy peçetesini ağzına götürerek mırıldandı: "Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç hoşlanmadım. Nick'i sevmiyorum. Nick'e güvenmiyorum. Ve eğer o kamyonla gelip üzerine düşeni yapmazsa, onu öldüreceğim."

Jenks, "Yardım edeyim," diyerek kalan dondurmayı dikkatle ikiye böldü ve en büyük yarısını aldı.

"Tamam, ona güvenerek bir hata yaptım. Başka bir şeye geçebilir miyiz?" Karamelin aslan payını tabağın kendi tarafıma sıyrarak söyledim. *Tanrı yardımcım olsun ama aptallık etmiştim. Kendi türünle kal, Rachel. Oradaki sicilin pek de iyi değil.* "Ama açgözlülüğüne güveniyorum," diye ekledim ve Jenks'in kaşları kalktı.

Omzumu kaydırarak kucağımdaki çantama dokundum. "Heykeli istiyor. Her şey olup bittikten sonra heykeli geri çalmaya çalışacak olsa bile bunu gösterecek."

Ivy kollarını önünde kavuşturdu ve öfkelendi.

Jenks başını düşünceli bir şekilde eğdi ve bir lokma daha pastadan yedi. "Jax'in onu gölgelemesini mi istiyorsun?" diye sordu ve ben başımı salladım.

"Hava çok soğuk olabilir," dedim. "Bu sefer oturabilir."

Jenks dolu ağzının içinde, "Düşük sıcaklıktaki gezintilerde iyi gidiyor," dedi ve sonra yutkundu. "Onunla gurur duyuyorum." Gözlerinde memnun bir gülümseme belirdi. "Artık okuyabiliyor," diye ekledi usulca. "Bunun için çok çalışıyor. Babasının izinden gitme konusunda ciddi."

Derslerin nedenlerini öğrenince gülümsemem azaldı. Jenks'in savaştacak fazla bir şeyi kalmamıştı. Ivy kendini dengeledi, neşeli olmak için gözle görülür bir şekilde kendini zorladı.

"Bu harika," dedi ama stresini duyabiliyordum. "Kaçınıcı sınıf seviyesinde?"

Jenks tabağını itti. "Tink'in memeleri, bilmiyorum. İdare edecek kadar."

Nick dışarı çıktığında dikkatimi banyo kapısına yönelttim, başı öne eğikti ve endişeli olduğu belliydi. Yavaşça nefesimi verdim ve sandalyeme yaslandım. "Bu harika," dedim ekşiyerek. "Tılsımlarda bir sorun var."

Üçgen yüzü endişeli olan Jenks hiçbir şey söylemeden bakışlarımı takip etti. Ivy hiç bakmadı ve Nick'in Virgin Bloody Rabbit'inin önüne oturup bir yudum almasını bekledi.

"Ayakkabılarım çok dar," diye fısıldadı, parmakları titriyordu.

Ağzım açık, bakakaldım. Nick'in sesi değildi. "Peter mı?" Nefes aldım, şok olmuştum. Gözlerim ondan Ivy ve Jenks'e kaydı. "Aman Tanrım. Yemek yapabilir miyim, yoksa yapabilir miyim!"

Ivy'nin nefesi yavaş bir sesle kesildi. *Kontrol et* diye düşündüm, listesindeki bir sonraki maddeyi zihinsel olarak çizdiğini görerek.

Jenks sırtarak yeniden yemeye başladı, bu kez dondurmanın benim payıma düşen kısmıyla uğraşıyordu.

Peter'a bakmamaya çalıştım ama bakmamak çok zordu. Vampir yanımda oturuyordu, kollarını yorgunmuş gibi masaya dayamıştı, Nick'inkinden biraz daha kısa olan parmaklarında hafif bir titreme vardı ve parmakları şişmemişti, incedi. İki adam kimlikleriyle birlikte kıyafetlerini de değiştirmişti ve değişimin bu kadar eksiksiz olması ürkütücüydü. Sadece gözlerde net bir fark görebiliyordum. Peter dik yürüyebilmek için aldığı ağrı kesicinin etkisiyle sersemlemişti. İyi ki arabayı ben kullanıyordum.

"Bu şeylerin yasadışı olmasına şaşmamalı," dedi Ivy, sözlerini meyve suyu bardağının arkasına saklayarak.

Jenks "Aurası da aynı" diye ekleyince endişem daha da derinleşti.

"Kahretsin," diye fısıldadım, midem düğümlenmişti. "Bunu unutmuşum."

Jenks dondurmayı bitirdi ve küçük bir iç çekişle tabağı itti. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi. "Kurt adamlar sonsuza kadar kullanamazlar. Onlar

auraları göremez."

Utanarak içkimin üzerine eğildim. "Yapabilirsin. Ve sonsuza kadar kullanamazsın."

Sırıttı. "Çünkü periler sonsuza dek *yaşar*. Biz sihirliyiz, bebeğim. Matalina'ya sor."

Ivy kıs kıs güldü. Bir kiraz aldı ve Jenks kılıcını benimkinin yanına koydu, o da rahatça ona uzattı.

"Biliyor musun," dedim, "bunlardan herhangi bir bakkaldan elli dolara bir kutu satın alabilirsin."

Jenks omuz silkti. "Bunun neresi eğlenceli?"

Şakalaşmayı izleyen Peter gülümsedi, Nick'in bana öyle baktığını hatırlayınca kalbim sızladı. "Keşke bütün bunlardan önce seni tanıma şansım olsaydı," dedi usulca. "Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Bir vampir camarilla'sı gibi, ama kıskançlık ve politika olmadan. Gerçek bir aile."

Keyfim kaçtı. Jenks çatalının dişleri üzerinde dengede durmasını sağlamak için çatalıyla oynadı ve Ivy bardaki Werelarla ilgilenmeye başladı.

Peter gözlerini hızla kırptırdı, Nick'te daha önce hiç görmediğim gergin bir tepkiydi bu. "Özür dilerim," dedi. "Bir şey mi söyledim-"

Ivy onun sözünü kesti. "Peter, köprü trafiği yüzünden Nick'in yerine yerleşmesine yaklaşık bir saat var. Bir şeyler yemek ister misin?"

Becky'yi aramak için kendimi toparladım, Jenks beni masanın altından tekmeleyince bağırdım. "Nick'i sevmiyorsun." diyene kadar ona ters ters baktım. Nick kendi yemeğini kendi alabilir."

Kendimi aptal gibi hissederek sandalyeme çöktüm. "Tamam." Peter Becky'nin dikkatini çekmek için sonraki beş dakikayı harcarken kıpırdanmamaya çalıştım. Göz ucuyla Nick'in banyodan çıkışını izledim, yanımda oturan hasta vampir gibi görünüyordu, önlüklü birini çekmeye çalışıyordu. Hatta Nick, Peter gibi yavaş ve acılı yürüyordu. Ürkütücüydü. Bu işte iyiydi.

Profesyonel hırsız, diye hatırlattım kendime, çantamı kavrayıp hâlâ elimde olduğundan emin olmak için. Nasıl bu kadar kör olabildim? Ama cehaletimin o lanet olası kabullenme ihtiyacımdan kaynaklandığını biliyordum.

Ivy'nin kanı arzuladığı kadar ben de açlık çekiyordum. Birbirimize o kadar da benzemiyorduk.

Nick gözümün önünden kaybolduğunda tedirginliğim başladı. Dikkatimi Ivy'ye verdim, gözlerinin gittiği yerden barın karşısındaki ilerleyişini okuyordum. "O iyi," dedi Ivy, meyve suyunu yudumlarken. "Audrey ağzını açıp selam verene kadar onu tanıyamadı."

"Periler onun kokusunu aldı mı?" diye sordum, o da başını salladı.

Yanımda, Peter dişlerini sıktı ve Audrey'e düzgün bir şekilde veda etme fırsatı bulduğu için mutluydum. O iyi bir insandı. Bu adil değildi. Belki acı ve merhamet anısını ölümsüz varlığına taşıyabilirdi ama bundan şüpheliydim. Hiç yapmadılar.

Ivy parmaklarını masaya vurdu ve Jenks bir iç çekti. "Gitmişler," dedi Ivy.

Kolumun düz kısmını masanın üzerine koyarak ayağımı sallanmaması için zorladım. Geriye kalan tek şey Nick'in yerinde olduğunu bildiren telefonunu beklemektir.

Kontrol et.

Otuz üç

Demek katil olmak böyle bir şeymiş, diye düşündüm Nick'in kamyonetinin direksiyonunu daha sıkı kavrayıp güneşin alçaklığından gözlerimi kısarak. Gergindim, terlemiştim, titriyordum ve kusmak istiyordum. Oh, evet. İnsanların bundan neden zevk aldığını anlayabiliyorum.

Nick'in kot pantolonu ve kumaş paltosuyla yanımda duran Peter, Nick'in atalet sönümleyici lanetinin yarısı tampona sabitlenmiş halde köprüye doğru giderken geçen manzarayı izliyordu. Peter'ın sol eli, üzerinde DeLavine'in kan lekesi bulunan feshedilmiş heykeli kucaklıyordu. Nick'inkinden biraz daha küçük görünen sağ eli ise kapının kolunu tutuyordu. Bir tümsekten geçtiğinizde kapının açılma eğiliminde olduğunu bilmediği için sinirden olduğuna emindim.

Nick'in kamyoneti eskiydi. Sallandığında tıkırdıyordu. Amortisörler kötüydü ama frenler mükemmeldi. Ve NOS ile şaşırtıcı derecede hızlı olabilirdi. Her başarılı hırsızın ihtiyacı olan şey.

Sessizce, köprüye çıkmak için dur-kalk trafiğine katlandık, dikkatim arkamızdaki Ivy ve Jenks'te olduğu kadar önümde köprüye çıkmak için yarışan arabalardaydı. Bunu köprüde yapmak Ivy'nin fikriydi. Sert rüzgâr Wereların koku alma duyusunu engelleyecek, köprünün kendisi de bir helikopter ambulansını engelleyecek ve işleri yavaşlatacaktı. Ama hepsinden önemlisi, kazadan sonra Were'lerin müdahalesini en aza indirmek için omuzsuz birkaç mil uzunluğunda bir alana ihtiyacımız vardı. Beş millik köprü bize bunu ve birbirimizle karşılaşmak için güzel bir marj sağladı. Hedefimiz köprünün tepe noktasıydı ama her iki yönde de bir mil işe yarayabilirdi.

Gözlerim dikiz aynasına kaydı ama Ivy ve Jenks'in Kisten'in Corvette'inde bardaki Werelarla aramızda tampon görevi gördüğünü görünce kendimi daha iyi hissetmedim. "Emniyet kemerini tak," dedim. Yanan ahırdan kaçan atınızı ararken eyeri arkanızda sürüklemek gibi aptalca bir şey olduğunu düşünüyordum ama kemer takmadığım için kenara çekilmek ve polis Nick'in yeni boyanmış kamyonetinin dün kaza yerinden kaçan kamyonetle aynı olduğunu fark ettiğinde her şeyin yerle bir olmasını istemiyordum.

Peter kemerini başladışında klik sesi duyuldu. Bir Mack kamyonu tarafından ezilecektik. Emniyet kemerini takmış ya da takmamış olmasının bir fark yaratacağını dűřünmüyordum.

Aman Tanrım. Ne yapıyordum ben?

Trafik ışığı nihayet yeşile döndü ve köprüye yanaşarak boğazın diğer tarafındaki St. Ignace'a yöneldim. Direksiyonu daha sıkı kavradım, midem düğümlendi. Köprü karmakarışıktı. Kuzeye giden iki şerit kapatılmış, trafik güneye doğru iki yönlü hale getirilmışti. Açıklığın ortasında, yaklaşan geceyi gündüze çevirmek için büyük makineler ve güçlü ışıklar vardı; işçiler turizm sezonu öncesi son teslim tarihine yetişmeye çalışıyorlardı. Onu kaçırmışlardı. Kırmızı koniler iki şeridi birbirinden ayırıyor, gerektiğinde trafiğin kolayca diğer tarafa geçmesini sağlıyordu. Köprü beş mil gibi inanılmaz bir uzunluktaıdı ve her ayağının onarılması gerekiyordu.

Saatte kırk mil hıza ulaştığımızda Peter nefes verdi, karşıdan gelen trafik de bir metre ötede sinir bozucu bir şekilde aynı şeyi yapıyordu. Boş kuzey şeridini ve kalın kirişleri geçtikten sonra, uzaktan gri ve lekeli adaları görebiliyordum. Gerçekten yüksekteydik ve bir an için hızla bastırılmış bir korku hissettim. Hikâyelere rağmen cadılar uçamazdı. En azından Concord'dan daha pahalıya mal olan tılsımlı kızılağaçtan bir asa olmadan.

"Peter?" Sessizlikten hoşlanmadığımı söyledim.

"Ben iyiyim," dedi, heykeli tutuşu gerilmışti. Sesi hüzünlüıdü, Nick'e hiç benzemiyordu. Ivy'nin de aynı soruyla beni rahatsız ettiğini hatırlayınca anlayışlı bir gülümsemeye engel olamadım. Midem bulandı.

"Nasıl olduğunu sormayacaktım," dedim boynumdaki iki tılsımla oynayarak. Biri vurulmanın neden olduğu acıyı örtmeyen ağrı içindi, diğer i se başımın ön panelle buluşmasını engellemek içindi. Peter ikisini de reddetmişti.

Gözlerimi dikiz aynasından kaldırdığımda Ivy ve Jenks'in hâlâ arkamızda olduğunu gördüm. "Işıkları açmamı ister misin?" diye sordum. Bu, planı iptal etmek için üzerinde anlaştığımız işaretti. Evet demesini istiyordum. Bunu yapmak istemiyordum. şu anda heykelin bir önemi yoktu. Peter önemliıdi. Başka bir yol bulabilirdik.

"Hayır."

Güneş onun yanından batıyordu ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Peter..."

"Hepsini duydum," dedi, sert pozisyonunu korurken sesi pürüzlüydü. "Lütfen yapma. Her şey tek bir şeye bağlı. Ben ölüyorum. Bunu uzun zamandır yapıyorum ve canım acıyor. Üç yıl önce ilaçlar ve tılsımlar işe yaramayınca ve acı her şeyi alıp götürünce yaşamayı bıraktım. Benden geriye acıdan *başka bir* şey kalmadı. Acıyı sona erdirmek istediğim için korkak olduğum düşüncesiyle iki yıl boyunca savaştım ama geriye hiçbir şey kalmadı."

Nick'in orada oturduğunu, çenesini sıkıldığını ve kahverengi gözlerinin sertleştiğini görünce şok oldum. Sanki birçok kez anlattığı bir hikâye gibiydi. Ben izlerken omuzları çöktü ve kapıyı bıraktı. "Bu oyalanma Audrey için adil değil," dedi. "Güçlü birini hak ediyor, yanında durabilecek ve bana göstermek için yanıp tutuştuğu tutkuda onunla ısırik ısırik buluşabilecek birini."

Bunu bir şey söylemeden geçiştiremezdim. "Ve bir ölümsüz olmak onun için adil mi?" Dedim ve çenesini tekrar sıkıttım. "Peter, ben ölümsüzleri gördüm. Bu sen olmayacaksın!"

"Biliyorum!" diye haykırdı, sonra daha yumuşak bir sesle, "Biliyorum, ama ona verebilecek tek şeyim bu."

Köprü'nün yükünü hafifletmek için tasarlanan ızgaralardan ilkinin üzerinden geçerken lastiklerin altındaki hava motorun sesinin üzerine çıktı.

"Benim olmayacağımı biliyor," dedi Peter, sesi sakindi. Konuşmak istiyor gibiydi ve ben de dinleyecektim. Bunu ona borçluydum.

Bakışlarımı karşıladı ve korkmuş küçük bir çocuk gibi gülümsedi. "Bana mutlu olacağına söz verdi. Eskiden onu çılgına çevirecek kadar tutkuyla dans edebilirdim. Onunla tekrar dans etmek istiyorum. Onu hatırlayacağım. Aşkı hatırlayacağım."

"Ama hissetmeyeceksin," diye fısıldadım.

"İkimize karşı da sevgi hissedecek," dedi Peter kararlı bir şekilde, gözleri geçmekte olan köprüye takılmıştı. "Ve zamanla ben de onun için sevgi taklidi yapabileceğim."

Böyle bir şey olamazdı. "Peter-" Işıkları açmak için öne doğru uzandım ve titreyen elini bileğime koyarak beni durdurdu.

"Yapma," dedi. "Ben zaten ölüyüm. Sen sadece ilerlememe yardımcı oluyorsun."

Buna inanamadım. İnanmak *istemedim*. "Peter, yapmadığın çok şey var. Yapabileceğin. Her gün yeni ilaçlar çıkıyor. Sana yardım edebilecek birini tanıyorum." *Trent ona yardım edebilir*, diye düşündüm, sonra kendime lanet ettim. *Ne düşünüyordum ki?*

"Bütün ilaçları aldım," dedi Peter yumuşak bir sesle. "Yasal ya da başka türlü. Yalanları duydum, vaatlere inandım ama ölümden başka inanacak bir şey kalmadı. Bir masa lambası gibi oradan oraya sürükleniyorum, Rachel." Sesi titredi. "Anlamıyorsun çünkü henüz yaşamayı bitirmedin. Ama benim işim bitti ve senin işin bittiğinde... bunu bilirsin."

Önümdeki araba fren lambalarını yaktı ve ben de ayağımı gazdan çektim. "Ama bir lamba bir odayı aydınlatılabilir," diye itiraz ettim, iradem zayıflıyordu.

"Ampul kırıldığında değil." Dirseği pencerenin pervazındaydı ve başı avuçlarının içindeydi. Batan güneş, köprüyü tutan kirişler yükselirken üzerinde parıldıyordu. "Belki ölerek düzelebilirim," dedi geçen bir kamyonun gürültüsü arasında. "Belki öldüğümde iyi bir şeyler yapabilirim. Yaşarken hiçbir işe yaramıyorum."

Sertçe yutkundum. İhtiyaçlarını karşılamadığı sürece öldükten sonra hiçbir şey yapmazdı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Peter. "Ben ölümden korkmuyorum. Ben ölmekten korkuyorum. Ölmekten değil, nasıl öleceğimden." Güldü, ama bu gülüş acıyla karıştı. "DeLavine bana doğmak ve ölmenin mükemmel yaptığımız iki şey olduğunu söyledi. Yüzde yüz başarı oranı var. Yanlış yapamam."

"Ölü bir adamdan duymak kulağa komik geliyor," dedim, büyük bir kamyon geçip gittiğinde nefesim kesildi ve üzerinde bulunduğumuz ızgarayı salladı. *Bu yanlıştı.*
Bu çok yanlıştı.

Peter dirseğini pencereden çekti ve bana baktı. "Öldüğümde nasıl hissedeceğimin kontrol edebileceğim tek şey olduğunu söyledi. Korkabilirim ya da cesurca gidebilirim. Bunu cesurca yapmak istiyorum-acıtacak olsa bile. Acı çekmekten yoruldum ama biraz daha dayanabilirim."

Titremeye başlamıştım, batmakta olan güneşten gelen hava ılıktı ve pencerem kapalıydı. Ruhu sonsuza dek yok olacaktı. Yaratıcılık ve merhamet kıvılcımı gitmişti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Cesaret ettim. Karşıdan gelen trafik

zayıflamıştı ve bir sebepten dolayı güneye giden şeridi kapatmamış olmaları için dua ettim. Muhtemelen Nick yavaş sürüyordu, böylece planlandığı gibi ortada bir yerde buluşacaktık.

"Ne?"

Sesi yorgun ve bıkkındı ve içinde kaybolan umudun sesi midemi daha da düğümledi. "Ivy beni ısırıldığında," dedim ona bir bakış fırlatarak, "auramın bir kısmı ona gitti. Kanımla birlikte auramı da alıyordu. Ruhumu değil, sadece auramı. Virüsün aktif kalmak için kana ihtiyacı var, ama bundan daha fazlası mı var?"

İfadesi okunamıyordu ve hâlâ zamanım varken geri kalanıyla birlikte aceleyle ilerledim. "Belki de zihnin onu korumak için bir auraya ihtiyacı vardır," dedim. "Belki de hâlâ yaşayan zihin, kendisiyle ilgili bir ruh yanılışına ihtiyaç duyuyordur ya da ruh, zihin ve bedenın yeniden dengeye kavuşması için bedenın kendini öldürmesini sağlamaya çalışacaktır."

Peter bana Nick'in yüzünden baktı ve onu olduğu gibi gördüm: güvenlik ağı olmayan yeni bir dünyaya adım atan korkmuş bir adam, hem son derece güçlü hem de trajik bir şekilde kırılğan, ruhu gittikten sonra zihnini ve bedenini bir arada tutmak için başka birine güveniyor.

Hiçbir şey söylemedi, bana haklı olduğumu söyledi. Nefesim hızlandı ve dudaklarımı yaladım. Vampirler, zihinlerini hâlâ bir ruhla yıkandığına inandırmak için auraları kendilerininmiş gibi alırlar. Bu, Ivy'nin babasının neden annesine sadece kendi kanını vermek için kendi ölümünü göze aldığını açıklıyordu. Sevginin ne olduğunu hatırlaması umuduyla onun zihnini kendi aurasıyla, kendi ruhuyla yıkamıştı. Ve belki de o anda hatırladı.

Sonunda anlamıştım. Heyecanla önümdeki yola baktım ama onu göremedim. Kalbim çarpıyordu ve başım dönüyordu.

"İşte bu yüzden Audrey benim vârisim olmakta ısrar ediyor," dedi yumuşak bir sesle, "bu onun için çok zor olacak olsa da."

Durmak istedim. Lanet köprünün tam ortasında durmak ve bunu çözmek istedim. Peter perişan görünüyordu ve olduğu gibi kalıp ona acı çektirmek ya da bir ölümsüz olup ona başka türlü bir acı çektirmek konusunda ne kadar süredir acı çektiğini merak ediyordum. "Ivy biliyor mu?" diye sordum. "Auralar hakkında mı?"

Başını salladı, gözleri kısa bir süreliğine dikişlerime takıldı. "Elbette."

"Peter, bu... bu-" dedim şaşkınlıkla. "Bunu neden herkesten saklıyorsun?"

Bir elini yüzünde gezdirdi, Nick'i anımsatan bu öfkeli hareket beni şok etti. "Auranı, ruhunun ışığını aldığını bilseydin Ivy'nin kanını almasına izin verir miydin?" diye sordu aniden, gözleri şiddetle benimkilere sabitlenmişti.

Yola baktım, "Evet. Evet, yapardım. Peter, bu çok güzel. Ona doğru bir şey getiriyor."

Yüz ifadesi öfkeden şaşkınlığa dönüştü ve "Ivy çok şanslı bir kadın" dedi.

Göğsümün sıkıştığını hissederek hızla gözlerimi kırptım. Ağlamayacaktım. Hayal kırıklığına uğramıştım ve kafam karışmıştı. Peter'ı üç milden daha kısa bir sürede öldürecektim. Durduramayacağım bir trendeydim. Ağlamaya ihtiyacım yoktu, anlamaya ihtiyacım vardı.

"Herkes öyle görmüyor," dedi, geçen kırılganlığın gölgeleri üzerine düşerken. "Gerçekten çok tuhafsin, Rachel Morgan. Seni hiç anlamıyorum. Keşke anlayacak zamanım olsaydı. Belki ben öldükten sonra. Seni dansa götüreceğim ve konuşabiliriz. Söz veriyorum seni ısırmayacağım."

Bunu yapamam. "Işıkları açıyorum." Çenemi sıktım, düğmeye uzanmak için eğildim. Henüz işi bitmemişti. Öğreneceği daha çok şey vardı. Bilincini sonsuza dek kaybetmeden önce bana anlatabileceği daha çok şey.

Ben düğmeyi çekerken Peter kıpırdamadı. Koltuğa doğru eğildim, gösterge paneli karanlık kaldığında yüzüm buz gibi oldu. Düğmeyi içeri ittim ve geri çektim. "Çalışmıyorlar," dedim yanımızdan bir araba geçerken. İçeri ittim ve tekrar denedim. "Neden çalışmıyorlar, lanet olsun!"

"Jenks'ten onları ayırmasını istedim."

"Orospu çocuğu!" Bağırdım, tampona vurdum ve acı tılsımıyla elimi incittim. "Lanet olası orospu çocuğu!" Gözyaşlarım akmaya başladı ve bunu durdurmak için çaresizce koltukta döndüm.

Peter omzumu tutarak beni çimdikledi. "Rachel!" diye haykırdı, Nick'in yüzündeki suçluluk dolu ifadede bana bakıyordu. "Lütfen," diye yalvardı. "Bunu bu şekilde bitirmek istedim çünkü birilerine yardım dokunacaktı. Sana yardım ettiğim için Tanrı'nın beni ruhum olmadan da yanına alacağını umuyorum. Lütfen durma."

Şimdi ağlıyordum. Elimde değildi. Ayağımı gaz pedalından ayırmadım ve yanımdaki arabayla aramdaki on beş metrelik mesafeyi korudum. O ölmek istiyordu ve ben de kabul etsem de etmesem de ona yardım edecektim. "İşler öyle yürümüyor Peter," dedim sesimi yükselterek. "Bunun üzerine bir çalışma yaptılar. Zihin ona eşlik etmezse, ruhun onu bir arada tutacak hiçbir şeyi kalmaz ve dağılır. Peter, geriye hiçbir şey kalmayacak. Sanki hiç var olmamışsın gibi olacak-"

Yolun aşağısına baktı. Kehribar rengi ışığın içinde yüzü soldu. "Aman Tanrım. İşte orada."

Nefes aldım ve tuttum. "Peter," dedim çaresizce. Geri dönemezdim. Yavaşlayamazdım. Bunu yapmak zorundaydım. Kirişlerdeki gölgeler daha hızlı yanıp sönüyor gibiydi. "Peter!"

"Korkuyorum."

Arabaların üzerinden bize doğru gelen beyaz kamyonu baktım. Nick'i görebiliyordum, Peter'ın görsel ikizi gitmiş, yerine yasal olanı gelmişti. El yordamıyla Peter'inkini buldum. Terden ıslanmıştı ve korkmuş bir çocuğun gücüyle tutuyordu. "Burada olacağım," dedim nefes nefese ve yaklaşan kamyonun başımı kaldıramadan. *Ne yapıyordum ben?*

"Lütfen tanklar patladığında yanmama izin verme. Lütfen, Rachel?"

Başım ağrıyordu. Nefes alamıyordum. "Yanmana izin vermeyeceğim," dedim gözyaşları yüzümü buz gibi yaparken. "Seninle kalacağım, Peter. Söz veriyorum. Elini tutacağım. Sen gidene kadar kalacağım, sen gittiğinde de orada olacağım, böylece unutulmayacaksın." Saçmalıyordum. Ama umurumda değildi. "Seni unutmayacağım, Peter. Seni unutmayacağım."

"Audrey'e onu sevdiğimi söyle, nedenini hatırlamasam bile."

Aramızdaki son araba da gitmişti. Bir nefes aldım ve tuttum. Gözlerim kamyonun lastiklerine sabitlenmişti. Yer değiştirdiler. "Peter!"

Her şey çok hızlı oldu.

Kamyon geçici çizgiyi aştı. Ayaklarım frenlere çarptı, kendimi koruma güdüsü kontrolü ele geçirdi. Kolumu sertleştirdim, hem direksiyonu hem de Peter'ın elini sıktım.

Nick'in kamyoneti yoldan çıktı. Önümüzde belirdi, yan taraftaki düz panel tüm dünyayı kaplıyordu. Şeridi tamamen geçip beni ıskalamaya çalışıyordu. Direksiyonu çevirdim, dişlerimi sıktım ve dehşete kapıldım. Beni özlemeye çalışıyordu. Beni kaçırmaya çalışıyordu.

Sadece yolcu tarafına vurmaya çalışıyorum.

Kamyon bir yıkım topu gibi bize çarptı. Başım öne doğru sarsıldı ve atalet sönümleyici lanet etkisini göstermeden önce nefes nefese kaldım. Hava yastığı ıslak bir yastık gibi yüzüme çarpıp canımı yakarken nefes alamıyordum. Peter'in yanında güvende olduğum için önce rahatladım, sonra suçluluk duydum. *Tanrım, Peter...*

Kalbim küt küt atıyordu, kendimi bulanık bir pamukla sarılmış gibi hissediyordum. Hareket edemiyordum. Göremiyordum. Ama duyabiliyordum. Gıcırdayan lastiklerin sesi, bükülen metalin korkunç çığlığı tarafından yutuldu. Bir nefes alabildim, boğazımda hırıltılı bir nefes. Karnım guruldadı ve momentum bizi savururken dünya döndü.

Yağ kokulu plastiği iterek uzaklaştırdım. Hala dönüyorduk ve Mack kamyonu geçici korkuluklara ve kuzeye giden boş şeritlere girdiğinde dehşet beni şok etti. Aracımız bir şeye çarparak sarsıldı ve omurga burkucu bir şekilde durdu.

Çantayı aşağı ittim, onunla savaştım, titredim, hiçbir şeyin sesinde göz kırptım. Kırmızıya bulandı ve ellerime baktım. Onlar da kırmızıydı. Kanıyordu. Tırnaklarımın avuç içlerimi kestiği yerlerden kan akıyordu. *Evet, diye düşündüm uyuşukça, gri gökyüzünü ve karanlık suyu görerek. Bir katilin elleri böyle görünmeli.*

Motordan gelen ısı üzerime vuruyor, köprü üstündeki esintiden etkileniyordum. Güvenlik camı koltuğu ve beni kaplıyordu. Gözlerimi kırıştırarak parçalanmış ön camdan dışarı baktım. Peter'in kamyonunun yan tarafı bir direğe çarpmıştı. Onu bu şekilde çıkarmak mümkün olmayacaktı. Kuzey yönündeki boş şeride savrulmuştuk. Peter'in yanından geçen adaları ve tamir ettikleri korkulukları görebiliyordum. Bir şey... bir şey Nick'in mavi kamyonetinin kaputunu parçalamıştı. Motoru görebiliyordum, buğulanmış ve bükülmüştü. Kahretsin, ön camla birlikte neredeyse benimle birlikte ön koltuktaydı.

Bir adam bağıırıyordu. İnsanların ve araba kapılarının kapandığını duyabiliyordum. Peter'a döndüm. *Oh, lanet olsun.*

Hareket etmeye çalıştım, ayağım takılınca şok oldum, kırık olduğu için değil sıkıştığı için hareket etmediğine karar verene kadar panikledim. Konsol ile koltuğun ön kısmı arasına sıkışmıştı. Kot pantolonum baldırdan aşağı ıslak bir siyaha dönüyordu. Sanırım bir yerim kesilmişti. Gözlerim uyuşuk bir şekilde bacağımda gezindi. Baldırımdı. Sanırım baldırımı kesmiştim.

"Bayan!" dedi bir adam pencereme doğru koşarken, boş pencereyi tutarak

kalın bir el, parmağında bir evlilik yüzüğü olan bir çerçeve. "Hanımefendi, iyi misiniz?"

Çok *güzel*, diye düşündüm, ona göz kırparak. Bir şey söylemeye çalıştım ama ağzım çalışmıyordu. İçimden çirkin bir ses çıktı, ürpertici.

"Kımıldama. Ambulans çağırdım. Hareket etmen gerektiğini sanmıyorum." Gözleri yanımdaki Peter'a kaydı ve arkasını döndü. Öğürme sesi duydum.

"Peter," diye fısıldadım, göğsüm acıyordu. Derin nefes alamıyordum, bu yüzden nefeslerimi sık tutarak emniyet kemerimle mücadele ettim. Açıldı ve insanlar tırtılın üzerindeki karıncalar gibi bağırp toplanırken ayağımı kurtardım. Henüz hiçbir yerim acı mıyordu. Bunun değişeceğinden emindim.

"Peter," dedim tekrar, yüzüne dokunarak. Gözleri kapalıydı ama nefes alıyordu. Gözünün üzerindeki yırtık bir kesikten kan sızıyordu. Emniyet kemerini çözdüm ve göz kapakları titredi.

"Rachel?" dedi, yüzü acı içinde buruşarak. "Ben hâlâ ölmedim mi?"

"Hayır tatlım," dedim yüzüne dokunarak. Bazen yaşamdan ölüme geçiş bir kalp atışında gerçekleşir ama bu kadar hasarla ve güneş hâlâ tepedeyken değil. Aç ve bütün olarak uyanmak için uzun bir uykuya ihtiyacı olacaktı. Ona gülümsemeyi başardım, acı tılsımımı çıkardım ve üzerine örttüm. Göğsüm ağrıyordu ama hiçbir şey hissetmiyordum, içim dışım uyuşmuştu.

Peter çok beyaz görünüyordu, kucagında kan birikiyordu. "Dinle," dedim, göğsünün enkazını görmemek için kırmızı parmaklarımla ceketini düzeltirken. "Bacakların ve kolların iyi görünüyor. Gözünün üstünde bir kesik var. Sanırım göğsün ezilmiş. Yaklaşık bir hafta içinde beni dansa götürebilirsin."

"Dışarı," diye fısıldadı. "Dışarı çık ve kamyonu havaya uçur. Kahretsin, doğru düzgün ölemiyorum bile. Yanmak istemedim." Ağlamaya başladı, gözyaşları kanlı yüzünde belirgin bir iz oluşturuyordu. "Yanmak zorunda kalmak istemedim...."

Ambulans ona zamanında ulaşsa bile bundan kurtulabileceğini sanmıyordum. "Seni yakmayacağım. Söz veriyorum." *Hasta olacağım. Hepsi bu kadar.*

"Korkuyorum," diye inledi, ciğerleri kanla dolduğu için nefesi kesilmişti. Öksürmeye başlamaması için dua ettim.

Güvenlik camının kırık parçaları kayarken, kendimi daha yakına çektim, nazıkçe tuttum

parçalanmış bedenini bana doğru uzattı. "Güneş parlıyor," dedim, babamın anıları gözümün önünden geçerken gözlerimi sıkıca kapattım. "Tam istediğin gibi. Hissedebiliyor musun? Çok uzun sürmeyecek. Ben burada olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi, kelimeler ürkütücü bir şekilde akıcıydı. "Işıkları açmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Bu bana kurtarılmaya değer olduğumu hissettirdi."

Boğazım düğümlendi. "Sen kurtarılmaya değersin," dedim, onu nazikçe sallarken gözyaşlarım sel oldu. Nefes almaya çalıştı, sesi çirkindi. Bu acıya bir ses verilmişti ve içime işledi. Vücudu titredi ve canının yandığından emin olmama rağmen onu daha sıkı tuttum. Gözyaşları sıcak bir şekilde koluma düştü. Etrafımızda gürültü vardı ama kimse bize dokunamıyordu. Sonsuza kadar ayrı kalacaktık.

Vücudu aniden ölmekte olduğunu fark etti ve adrenalin kaynaklı bir güçle hayatta kalmak için mücadele etti. Başını göğsüme bastırarak, gelmekte olduğunu bildiğim büyük sarsıntıya karşı onu sıkıca tuttum. Sanki bedenini ruhundan ayırmaya çalışıyormuş gibi onu sarstığında hıçkırarak ağladım. *Bundan nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Bunu daha önce de yaşamıştım. Neden tekrar yaşamak zorundaydım?*

Peter hareket etmeyi bıraktı ve hareketsiz kaldı.

Onu şimdi onun için değil, kendim için sallarken, kaburgalarımı acıtan hıçkırıklarla sarsıldım. *Lütfen, lütfen yapılacak doğru şey bu olsun.*

Ama doğru gelmedi.

Otuz dört

"Rachel!" Jenks ağladı ve yanımda olduğunu fark ettim. Elleri sıcak ve temizdi, benimkiler gibi yapış yapış değildi ve kamyonun kapısıyla boğuşuktan sonra pencereden içeri uzanıp kilidi açtı. Kapı açılırken Peter'ı tutuşumun gevşemesine izin verdim. Arkamda bükülmüş olan bacağım biraz üşüdü ve başım dönerek baktım. Kot pantolonumda koyu, ıslak bir leke vardı ve yepyeni koşu ayakkabımda artık kırmızı bir şerit vardı. *Belki de bacağım düşündüğümde daha fazla incinmişti?*

"Peter'ı dışarı çıkar," diye fısıldadım. "Ow. Ow, hey!" Jenks beni koltuğun üzerinden sürükleyip Peter'dan uzaklaştırdığında haykırdım. Kollarını beşik gibi bana doladı ve Peter'ın kanı her tarafına bulaşmışken beni soğuk kaldırımdaki boş bir alana taşıdı.

"Kalk," diye fısıldadım, üşümüş ve başım dönmüştü. "Beni yere yatırmayın. Onu çıkarmadan önce düğmeye basma. Beni duyuyorsun, Jenks. Çıkar onu!"

Başını salladı ve ben de ona Nick dememeyi hatırlayarak "Kamyon şoförü nerede?" diye sordum.

"Laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın ona bakıyor."

El yordamıyla boynumdaki atalet sönümleyici tılsımın yarısını çıkardım. Jenks'e uzattım ve o da NOS'u ateşlemek için kumandayla değiştirdi. Tılsımı avuçlayarak yakındaki yol ızgarasına doğru itmesini ve sigorta sahtekârlığı yaptığımıza dair kanıtların yarısını yok etmesini izledim. *David'in yavru kedileri olurdu.*

"Ona vurmadan önce ben dönene kadar bekle, olur mu?" diye mırıldandı, gözleri kapalı tutuşuma kaydı. Cevap beklemeden, kalabalıktaki iki adama yardım etmeleri için bağırarak kamyonu doğru koştu ve bir kadın üzerime çullandı.

"Çekil!" Bağırdım, ittim ve mor giysili dar yüzlü kadın

laboratuvar önlüğü düştü. *Oraya nasıl bu kadar hızlı gelebilmişti? Gelen ambulansın henüz sesi bile çıkmamıştı.*

"Ben Dr. Lynch," dedi sıkıca, laboratuvar önlüğünde bıraktığım kana kaşlarını çatarak. "Tam da ihtiyacım olan şey. Benden daha kötü bir PITA hastası gibi görünüyorsun."

"PITA?" Omuzlarımdan tutup beni yere yatırmaya çalıştığında ona tokat atarak sordum.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Baş belası," diye açıkladı. "Sırtüstü yatarken tansiyonunu ve nabzını ölçmem gerekiyor ama ondan sonra bayılana kadar oturabilirsin, umurumda değil."

Etrafindan Jenks'i görmeye çalıştım ama o kamyonetin içinde Peter'la birlikteydi. "Anlaştık," dedim.

Gözleri baldırımdan aşağısı ıslak olan bacağıma gitti. "Üzerine baskı uygulayabilir misin?"

Başımı salladım, midem bulanmaya başlamıştı. Bu canımı yakacaktı. Acıya karşı nefesimi tutarak omuzlarımdan tutmasına ve beni aşağı indirmesine izin verdim. Dizlerimi bükerek elimi bacağımın en çok acıyan kısmına kenetledim ve daha çok acımasını sağladım. O Tanrı vergisi tatlı zamanını kullanırken, ben panik seslerini dinledim ve köprünün kablolarının çerçevelediği kararan gökyüzüne baktım, kaburgalarımı tuttum ve onları da dürtmek istemesin diye acıyormuş gibi görünmemeye çalıştım. Acı tılsımımı düşündüm ve başka hiçbir şey yapamazken Peter'ı rahatlatması için dua ettim. Acı çekmeyi hak etmiştim.

Akan trafiğe bakmak için başımı çevirdiğimde bana kıpırdamadan durmamı mırıldandı. Üstü açık siyah bir araba kapalı kuzey şeridinin hemen içine park etmişti. *Onun mu?*

Çirkin yırtılma sesi ve bacağımdaki ani cereyanla sarsıldım. "Hey!" diye bağırdım, acıyan avuçlarımı kaldırırdayayıp kendimi yukarı kaldırdım. Acıdan gözlerim kararırken nefesimi tuttum, sonra kot pantolonumu dizime kadar kestiğini fark edince çılgına döndüm. "Kahretsin, onlar elli dolardı!" diye bağırdım ve o da bana soğuk bir bakış attı.

"Bunun seni ayağa kaldıracağını düşündüm," dedi ve kanlı elimi tekrar bacağıma götürüp ikinci kez tansiyonumu ve nabzımı ölçtü.

Eski yöntemlerle saklamaya çalışsa da yüksek kanlı bir vampir olduğunu anlayabiliyordum ve kendimi onun yanında güvende hissediyordum. Onun kan arzusu dikkatlice

O benimle uğraşırken kontrol ederdi. Yaşayan vampirler böyleydi. Çocuklar ve yaralılar kutsaldı.

Hâlâ kotuma kızgın bir halde, batmakta olan güneşin turuncumsu sarı parıltısının aydınlattığı kaosa bakarak derin olmayan bir nefes aldım. "Görelim bakalım," dedi ve bacağımdaki tutuşumu bıraktım.

Endişeyle aşağıya baktım. Ölümcül bir kanama açısından kötü görünmüyordu -sadece hafif bir sızıntı ve oluşmakta olan büyük bir çürük gibi görünüyordu- ama çok acıyordu. Dr. Lynch hiçbir şey söylemeden mücadele kutusunu açtı ve küçük bir şişenin mührünü kırdı. "Sakin ol, bu su," dedi, şişeyi üzerime dökmeye gittiğinde kaskatı kesildiğimde.

Dürttükçe, temizledikçe ve yırtılmış arteriyollerden, kanamayı durdurmanın zor olduğundan ama hayatta kalacağımdan bahsederken bacağıma demir bir tutuşla sabit tutması gerekiyordu. Üç yıllık tetanos aşım onu tatmin etmiş görünüyordu ama sonunda yeterince işkence gördüğüme karar verip üzerine esnek beyaz bir basınç bandajı geçirdiğinde midem düğümlenmişti.

Birileri lastik boynuzluları hareket ettirmek ve köprüyü açık tutmak için trafiği yönlendiriyordu. İki araba dolusu Weres "yardım etmek" için durmuştu ve bu beni endişelendiriyordu. Ön koltuğun zemininde yuvarlanan heykeli görmelerini istiyordum ama bu kadar yakınımda olmaları iki ucu keskin bir kılıç gibiydi.

NOS'u iyi bacağımin altına ve görüş alanımın dışına üflemek için kumandayı yavaşça sıkıştırdım. Boğazdan geçen rüzgâr saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdı ve geçerken pencerelere yaslanmış yüzlere bakarken kaburgalarımı inciterek gülmeye başladım. Kadın bana sert bir bakış attığında "Ben iyiyim," dedim. "Şoka girmiyorum. Yaşıyorum."

"Ve görünüşe göre öyle de kalacaksın," dedi, iki elimi de tutup kucağımın rafından sarkacak şekilde yerleştirerek. "Şanslı olan sen değil misin?"

Kumları temizlemek için ellerime biraz daha su döktü, sonra ıslak bir nokta oluşturmak için avuç içlerini kucağıma koydu. Tiksintiyle, takım kutusundan ikinci bir paket çıkarıp açmasını izledim. Antiseptik kokusu yükseldi, rüzgârla savruldu. Ellerimdeki taşları ve camları fırçalarken yine sıçradım ve bir "pısırik" bakışı daha yedim.

Daha fazla insan durmuştu ve Nick'in kamyonetinin boyası metalin çöktüğü yerden belli oluyordu. Jenks içeride Peter'la birlikteydi. Onu dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı. Wereler dış mahallelerde toplanmıştı, bazıları ciplerde, bazıları

üst düzey arabalar ve bazıları da küçük sokak yarışçıları. Kumandayı bacağımın altında hissettim, onu kullanmak ve bu koşuyu bitirmek istiyordum. Eve gitmek istiyordum.

Nick. "Bize vuran adam nerede?" Yüzleri taradım ama onu göremedim.

"Dizindeki hasar dışında durumu iyi," dedi sözlerini bitirirken ve ben de avuç içlerimi kesen tırnaklarımdaki küçük hilalleri incelemek için ellerimi yaklaştırdım. "Bir noktada ameliyat gerekebilir ama yaşayacak." Derin kahverengi gözleri dişlerimi silen dikişlerime kaydı. "Gnomon'un onunla birlikte," diye bitirdi ve ben gözümü kırptım. *Gnomon mu? O da neydi öyle?*

"I.S. ifadesini almak için buraya gelene kadar onu oyalıyor," diye ekledi ve gözlerim büyüdü. Kadın Ivy'yi kastediyordu. Benim Ivy'nin soyundan geldiğini ve gnomon'un da ilişkinin diğer yüzü olduğunu düşünüyordu. Mantıklıydı; gnomon güneş saatinin üzerinde gölge yapan bir şeydi. Ona Ivy'nin benim gnomonum olmadığını söylemek üzereydim ama sonra vazgeçtim. Ne düşündüğü umurumda değildi.

"I.S. mi?" İç çekerek söyledim, artık hayatta kalacakmışım gibi görüldüğü için endişelenmeye başlamıştım. Hızlı hareketlerle her iki avucuma da büyük birer bandaj yapıştırdı. I.S.'yi unutmamıştım ama Nick'in kamyonu onlar gelmeden önce yanmazsa, o feshedilmiş heykelden kurtulmak çok daha zor olacaktı.

Dikkati benimkini takip ederek kamyona yöneldi, Jenks ve iki adam Peter'ın parçalanmış bedenini dışarı çıkardığında omuzları kaskatı kesildi. Onu taşıdıkları için kızmasını bekliyordum, onun yerine yaşayanlarla uğraştığı için şaşırılmıştı, belli ki daha kötü durumdaydı- ta ki küçük kalem ışığıyla yaklaşıp gözlerime tutana kadar, "Peter için ağladın. Kimse bizim için ağlamaz."

Şok olmuş bir halde elini çektim. "Biliyorsun..."

Hareket etti ve ben panikledim. Vampir hızıyla üstüme çıktı, dizlerini kalçalarımın iki yanına koymuş, beni bariyere yaslamıştı. Bir eli boynumun arkasındaydı ve beni kıpırdamadan tutuyordu, diğer eli ise o ışığı gözüme doğrultulmuş bir hançer gibi tutuyordu. Birkaç santim uzağımdaydı, resmi görünümlü laboratuvar önlüğü sayesinde yakınlığı fark edilmiyor ya da sorun olarak görülüyordu.

"Buradayım çünkü DeLavine gelmemi söyledi. Senin hayatta olduğundan emin olmak istedi."

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. O kadar yakındı ki, yumuşak dudaklarını görebiliyordum.

Yanağında ve boynunda profesyonelce dikilmiş kusurlar vardı. Kıpırdamadım, keşke ölümsüzler için bu kadar ilginç olmasaydım. Onların derdi neydi ki?

"Ona seni rahat bırakmasını söyledim," dedi, nefesi rüzgârda kaybolmuştu, "çünkü seni avlamaya kalkarsa onu öldüreceğini düşünüyorum, ama bu onun ilgisini çekmedi, sadece endişelenmesini değil."

"Teşekkürler," dedim kalbim çarparak. *Tanrı yardımcım olsun, vampirleri asla anlayamayacaktım.*

Yavaşça kalem ışığını indirdi ve indi. "Yeniden esneklik iyi. Kafa travması yok. Ciğerlerin temiz görünüyor. Seni acile götürmelerine izin verme. Buna ihtiyacın yok ve bu sadece sigortanı yükseltir," dedi ve saniyeler içinde korkunç bir vampirden profesyonel bir sağlık uzmanına dönüştü. "Burada işim bitti. Ağrı kesici muska ister misin?"

Jenks ve iki adam Peter'ı herkesten ayrı bir şekilde yavaşça yere bıraktığında başımı salladım, hayatta olduğum için duyduğum suçluluk içimde çağlıyordu. Jenks gözlerini kapatmak için çömeldi ve diğer iki adam korkmuş ve saygılı bir şekilde geri çekildi. Kadının yüzü karardı. "Ben burada değildim, tamam mı?" dedi. "Kendi bacağını kendin sarmışsın. Mahkemeye çağrılmak istemiyorum. Ben burada değildim."

"Tamamdır."

Ve gitmişti, mor laboratuvar önlüğü baldırlarında sallanırken, Peter'ın kaldırımında tek başına, kırık ve kanlı bir şekilde durduğu tek noktayı çevreleyen artan kargaşanın içinde kendini kaybetmişti.

Adrenalinin çöktüğünü hissederek Jenks'in bakışlarıyla karşılaştım. Peter'ı göz ucuyla görebilmek için yanımdaki kaldırıma çöktü. Ölümlere saygı. Omuz çantamı bana uzattı ve ben de onu kucağıma koydum, NOS'u patlatmak için kumandayı sakladım. "Bas gaza," dedi.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Hızla yaklaşmıyorlardı ama köprüye ve kapalı kuzey şeritlerine ulaştıklarında bu durum değişecekti. Jenks'in arkasında Nick'in kamyonu vardı, tekerlekleri ve kaportası olmayan bükülmüş bir metal yığınıydı. Hayatta kaldığıma inanmak zordu.

Heykeli yağmalamak istedikleri her hallerinden belli olan Werelar yaklaşmaya başlamıştı. Yirmi metrelik altın çemberin içinde ya da kamyon ile geçici korkulukların şüpheli güvenliği ve olası bir düşüş arasında kimse yoktu. Jenks daha yakına eğildi ve vücuduyla yüzümü korurken ben de elimi sıktım.

gözlerini kapattı ve düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Tek gözümü açtım ve Jenks'e baktım. Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı ve düğmeye tekrar bastım.

"Bir de ben deneyeyim," dedi ve onu kapıp kendisi itti. Küçük plastik parçası mutlu bir tıkırtı sesi çıkardı ama ardından büyük bir ba-da-boom sesi gelmedi.

"Jenks!" Fısıltıyı zorlukla aşan bir sesle bağırdım. "Bunu da mı sen *tamir* ettin?" "Benim suçum değil!" dedi, yeşil gözleri kocaman

açılmıştı. "Kendim ayarladım. "Benim hatam değil! NOS patlamış olmalıydı. Lanet olası yosun silici kumanda. Jax'e yaptırmalıydım. Nick'in o aptal ütüsüyle lehim yapamıyorum. Lanet olası peri şeyini eritmiş olmalıyım."

"Jenks!" Bunun şimdiye kadar duyduğum en kötü şey olduğunu düşünerek onu uyardım. "Lanet olsun" hissine kapılmaya başlayınca, Were'lere baktım. Resmi insanlar orayı kurcalamaya başlar başlamaz, sahte olduğunu anladıklarında o heykel ve onunla birlikte benim hayatım da yok olacaktı. "Tamir edebilir misin?" Midem düğümlenerek sordum.

"Suyun altı yüz metre yukarısındaki bir köprüde, hiçbir halt bilmeyen iki yüz iyi niyetli insanla çevrili, var olmayan özel bir alanda sahip olmadığım bir ütüyle beş dakika. Elbette. Emin olabilirsin. Belki de sadece batarya yüzündendir."

Bu hiç iyi değildi. Jenks pili çıkarıp diliyle kendini şoklarken ben oturup düşüncelere dalmıştım. O küfredip hafif bir zonklamayla dans ederken, ben dizlerimi göğsüme çekerek ayağa kalktım ve bacağımdaki sıkıcı zonklamadan dolayı irkildim. Ivy ve Nick hâlâ Mack kamyonun düz panelinin yanındaydı, Nick yasal kılık değiştirme cazibesi altında hiç de kendisi gibi görünmüyordu. Üzerinde durdukları ızgaradan gelen rüzgâr saçlarının uçuşmasına neden oldu. Eliyle küçük bir hareket yaptı ve ben de ona şaşkın bir bakış attım. Dudakları birbirine yapıştı ve Nick'e doğru döndü.

Nick'in başı eğikti ve ellerini kalçalarına koyup ona duyulmamış sorular yöneltirken de öyle kaldı. Pantolonunun paçalarından biri kanla ıslanmıştı ve solgun görünüyordu. Yaralı olması, vampir doktorun beklediği hastaneye götürülmesini kolaylaştıracaktı, bir komplikasyondan öldüğünü ilan etmeye, evrak işlerini karıştırmaya ve her ikisini de arka kapıdan dışarı atmaya hazırды

ve sonsuza dek hayatımdan çıktı. Peter, vücudu kendini onarana kadar yeraltındaki vampir kanadına taşınacaktı. Her şey mükemmeldi. Ama lanet kamyon patlamıyordu.

"Seçeneklerimiz neler?" Jenks'e kumandayı alıp çantama atarak sordum.

"Tankların üzerindeki şalterden olabilir," dedi. "Eğer Jax burada olsaydı-" "Burada değil."

Ben sallanırken Jenks dirseğimi tuttu. "Ley hattı büyüyle üfleyebilir misin?"

"Benim mum yakmam gibi mi?" Omuz çantamı kaldırarak başımı salladım. "Su üzerinden hat çekemem. Sabit hatta bağlanacak bir tanıdığım da yok." Aklıma Rex geldi. *Belki de buna bir çare bulmalıyım. Bu iş yaşanmaya başladı.*

"Nick olabilir."

İçimden bir ürperti geçti, geçen yıl Trent'in bir koruma çemberi oluşturmak için bir çizgiye dokunma yeteneğini kanalize ettiğim zamanı hatırladım. Onu incitmişim. Şu anda Nick'i incitip incitmediğim umurumda değildi -sadece bu koşuyu bitirmek istiyordum- ama bu soru akademik olabilirdi; Nick'in bir tanıdığı *olup* olmadığını bilmiyordum. "Gidip soralım," dedim ve harekete geçtim.

Göğsüm acıyordu ve kollarımla göğsümü kavrarken yavaşça nefes almaya zorladım ve kendimi dik tutmaya çalıştım. Yaralanmamış görünmek için harcadığım çabaya değmezdi, bu yüzden vazgeçtim, kamburlaştım ve sık nefes aldım. Boğazdan süzülen rüzgâr serinletiyordu ve batmakta olan güneş bulutların ardında kaybolmuştu. Hava çok çabuk soğuyacaktı. Jax'i moteldeki kedi bakıcılığı görevine göndermek iyi bir fikirdi.

Ivy parmaklıktaki ayak seslerimi duydu ve sadece bana ayırdığı, öfke ve endişe karışımı bir kaş çatmayla döndü. Sinirlenmişti. Çok şaşırdım.

"Rachel," diye nefes aldı Nick, ellerini tutacakmışım gibi uzatarak. Durdum ve elleri yere düştü.

"Ben olsam öyle yabancı bir adama dokunmazdım," dedim, hâlâ kılık değiştirmiş olduğunu hatırlatarak. "Özellikle de az önce bana vuran birine."

Gözleri dış ipi dikişlerime kaydı ve yüzüm ısındı. Sertleştığimi gördü, sonra yüzünü yumuşattı. Kendisine hiç benzememesine rağmen, o olduğunu anlayabiliyordum. Sadece sesi değil, Nick'in sadece eski bir sevgilinin fark edebileceği küçük tavırlarını da görebiliyordum: bir kasın seğirmesi, bir parmağın kıvrılması, gözlerindeki kızgınlık parıltısı.

"Tanrım," dedi tekrar, daha yumuşak bir sesle. "Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Sen iyi misin? Yaralanmadığına emin misin?"

Yaptığı en zor şey miydi? Acıyla düşündüm, vücudumun sağ tarafı Peter'in kanıyla yapış yapış olmuştu. Tek yaptığı bana bir kamyonla çarpmaktı. Peter ölürken ona sarılmıştım, bunun yanlış olduğunu biliyordum ama doğru olan tek şey buydu.

"Kumanda çalışmıyor, Nick," dedim kısaca, ne diyeceğini bekleyerek. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Okuyamadığım bir duyguyla irileşmiş gözlerle çantama baktı ve kumandayı içine koyduğumu gördüğünü söyledi. "Ne demek çalışmıyor? Çalışması lazım!"

Ona uzandı ve Jenks beni geri çekince homurdandım. Spor ayakkabılarım metal ağa tutunmak için debeleniyordu. Göz açıp kapayınca kadar Ivy aramızdaydı. Çevredeki insanlar adaleti kendi ellerimizle sağlayacağımızı düşünerek gerilmeye başlamıştı ve Werelar bunun bir aldatmaca mı yoksa gerçek bir kaza mı olduğunu değerlendirerek izliyorlardı. Peter'in cesedi kaldırımında yatıyordu, Nick gibi görünüyordu. Birisi onu bir paltoyla örtmüştü ve içimden bir parça kendi içine kapanıp ağladı.

"Dokunma bana," diye tısladım, canım yanıyordu ama Nick'i yumruklamaya hazırdım. "Bunu sen yaptın, değil mi? O boş objeyi alıp onlara satacağını sanıyorsun. Sen saklanacaksın, onlar da gerçek olmadığını anladıklarında benim peşime düşecekler. Böyle bir şey olmayacak. Sana izin vermeyeceğim. Mahvettiğin *benim* hayatım, sadece senin değil."

Nick başını salladı. "Öyle değil. Bana inanmalısın, Ray-ray."

Adrenalinden titreyerek yan döndüm. İçinde boş bir odak noktası olan kamyonu sırtımın dönük olması hoşuma gitmiyordu. Ivy de Nick'le birlikte onu izliyordu ama kazanın tanığı olarak pusuda bekleyen çok fazla Weres vardı. "İyi bir hayatın olsun Nick," dedim. "Beni buna dahil etme." Ivy ve Jenks yanıma geldi ve oradan uzaklaştık. *Ne yapacaktım ki?*

"Umarım Ivy'nin gölgesi olarak mutlusundur," dedi yüksek sesle, sesi muhtemelen Ivy'nin benden veliahtı olmamı istediği ilk andan beri inkâr ettiği bir nefretle doluydu.

Döndüm, bandajlı elim boynumun üstünde dikişlerimi gizliyordu. "Biz... Ben-" *Az önce kimliğimizi ifşa etmişti. Orospu çocuğu...*

Üç resmi görünümlü araba, açılmamış kuzey şeridini kullanarak yanaştı, arka cam ışıkları sarı ve mavi renkte yanıp sönüyordu: ikisi FIB, biri I.S. Kamyon henüz yanmıyordu. *Lanet olsun, daha kötüsü olabilir miydi?*

Kılık değiştirmiş olsa da kendisi gibi görünen Nick, beyaz Mack kamyonun paneline yaslandı ve kanayan dizini tuttu. Alaycı bakışları arkamızdaki arabalara kaydı, kapıları çarparak kapandı ve yüksek sesle aracı emniyete alma ve lastik boynuzluları hareket ettirme emri verildi. Üç polis memuru bize doğru yöneldi.

Jenks birden Nick'e, "Sen fare sidiğisin," dedi. "Hayır, sen kahvaltılık gevreğine fare sidiği koyan adamsın. Senin değersiz insan kışını kurtardık ve sen ona böyle mi teşekkür ediyorsun? Eğer geri gelersen, seni kendim öldürürüm. Sen taş yetiştirmeyen pis bir peri pisliği yığınısın."

Nick'in yüzü çirkinleşti. "Bir heykel çaldım," dedi. "Birini öldürdü ve hâlâ onda olduğunu gizlemek için bir iblis lanetini çarpıttı. İğrenç, iblis işaretli bir cadıdan daha iyi olduğumu söyleyebilirim."

Başımın döndüğünü hissettiğimde nabzım hızla atmaya başladı. *Lanet olsun ona!*

Ivy Nick'in üzerine atladı. Jenks onu geri çekti ve değişen momentumunu kullanarak Nick'e doğru savruldu. Ellerini yumruk yapan Jenks, çenesine sert bir yumruk indirdi.

Soluk soluğa bir nefes aldım ve I.S. elemanları yürüyüşlerini koşuya çevirdiler. Öfkeliydim ama Jenks'e kıyasla bir nebze de olsa kendimi tutarak Nick'in suratına kapandım. "Seni zavallı piç!" Ağzımdan saçlar tükürerek bağırdım. "*Bize çarptın!*"

Daha fazlasını söylemek istedim ama Nick kendini bana doğru itti. Jenks hâlâ onu tutuyordu ve üçümüz de yere düştük. İçgüdülerim ellerimi yüzümün önünde tutuyordu ve avuç içlerimdeki bandajlar cildimi kurtaran tek şeydi. Izgaraya çarptığımda kaburgalarım ve ellerime acı saplandı. Soğuk metal, kotumun yırtıldığı bacağıma bastırdı.

"Bırak onu!" Ivy hırladı. Nick'i çekip uzaklaştırdı ve aniden tekrar nefes alabildim. Başımı kaldırdığımda Nick'in Jenks'e doğru döndüğünü gördüm. Jenks koreografisi yapılmış bir dans gibi yumruğunu kaldırdı ve bu kez tam çenesinin altına indirdi. Nick'in gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı.

"Kahretsin, bu iyi geldi," dedi peri, kalın bir istihbarat görevlisi omuzlarını tutarken elini sallayarak. "Bunu ne zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" dedi adamların onu sürüklemesine izin vererek. "Büyük olmak iyidir."

O kadar titriyordum ki düşüp parçalanacağımı hissettim, ayağa kalktım, FIB subayının duymadığım sorularına başımı salladım ve itaatkâr bir şekilde beni yönlendirdiği yere gittim, ama bir el koluma kapanınca kendimi kaybettim.

"Rachel, hayır!" Ivy bağırdı ve ben de dönüp tekme atma hareketimi dönüp saç atma hareketine çevirdim. Adrenalin düşüncelerimi temizledi ve acı verici bir şekilde derin bir nefes aldım. Adam beni serbest bıraktı, neredeyse ona bir tane indirdiğimi biliyordu. Bana yeni gözlerle bakarken bıyıkları bükülmüş ve kaşları yukarı kalkmış, sorguluyordu.

"Onu öldürdü!" Perileri izleyenlerin duyması için bağırdım ve perişan bir kız arkadaş gibi ağlamaya başladım. "Onu öldürdü! O öldü!"

Acı gerçek şu ki, içimden akan gözyaşlarını toparlamak o kadar da zor değildi. Nick bunu bana öfkeyle bile olsa nasıl söyleyebilirdi? İğrenç, iblis işaretli bir cadı. Bana iğrenç, iblis işaretli bir cadı demişti. İhanete uğramışlık hissim daha da yükseldi ve öfkemi pekiştirdi.

Jenks kendisini tutan iki adamın elinden kurtuldu ve onlar bağırp onu yakalamaya çalışırken, kaldırımdaki çantama doğru koşmaya başladı. Sırtarak, her şeyi silkelemeden önce telefonumu ve cüzdanımı içine soktu. Emin değildim ama sanırım kumanda ızgaradan geçti ve ben de rahat bir nefes aldım.

Bir istihbarat görevlisi onu yakaladı ve küçük grubumuza geri itmeden önce kelepçeledi. Adam çantamı karıştırdıktan sonra bana geri verdi. Haklarımdan bahsetmektense taş suratlı adamın istediğini yapmasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm.

"Teşekkürler," diye mırıldandım Jenks'e. Kayışı omzuma geçirirken kaburgalarımın ağrıldığını hissediyordum. Yanından geçerken Nick'in hurdaya dönmüş kamyonuna baktım. Kahverengi takım elbiseli heyecanlı bir FIB elemanı herkesi geride tuttuğu için eser hâlâ oradaydı.

"Benim için zevkti," dedi

topallayarak. "Ona vurmak

istemiştim."

"Ben de öyle."

Dirseğimin dibindeki istihbarat memuru kaşlarını çattı ama üstü örtülü cesedi görünce rahatlar gibi oldu. Jenks Nick'e yumruk atmıştı, kalıcı bir şey yapmamıştı.

Onu öldürmek gibi. "Hanımefendi," dedi memur. "Bu işi çözene kadar karşı taraftan uzak durmanızı rica ediyorum."

Parti. Evet, bu büyük bir şakaydı. "Evet efendim," dedim, sonra plastik kaplı tılsımlı gümüş sargılardan birini bileğime geçirip kaygan bir hareketle sıktığında kaskatı kesildim.

Hepsinin canı cehenneme. "Hey!" diye itiraz ettim, Jenks ve Ivy yorgun bakışlar atarken kendimi taciz edilmiş hissediyordum. "Ben iyiyim! Kimseye zarar vermeyeceğim. Ley hattı büyüğü bile yapamam." *En azından bu köprüde.* Subay başını salladı ve kendimi kapana kısılmış hissettim, Kisten'in bileziğinin ağırlığı benim ve kısıtlama arasında sıkışmıştı. "Erkek arkadaşım... oturabilir miyim?" Sesimi yumuşatmayı başardım ve iri yarı adam omzuma rahatlatıcı bir el koydu.

"Evet hanımefendi," dedi sesi yumuşayarak. "Adını açıklamak için onu hastaneye götürüyorlar. İsterseniz onunla gidebilirsiniz. Özür dilerim. İyi birine benziyordu."

Kaçık cadıyı kaza mahallinden uzaklaştırmak için A planı. Tam da el kitabından. "Teşekkür ederim," dedim gözlerimi silerek.

Yürürken "Şoför siz miydiniz hanımefendi?" diye sordu ve ben başımı sallayınca "Ehliyetinizi görebilir miyim?" diye ekledi.

Ah, lanet olsun. "Evet efendim," dedim çantamı karıştırarak. Beş dakika içinde I.S.'in Cincinnati şubesi ona benim hakkımda her şeyi anlatacaktı. Siyah bir I.S. blazer'ının arkasında durduk, bagaj kapağı açık bir köpek kulübesini gösterecek şekilde indirilmişti.

Burada bir köpek mi vardı? Arkamda, Ivy ve Jenks'in yanlarındaki memurlara oda arkadaşım olduklarını söylediklerini duydum. *Aman Tanrım. Ivy'nin Brimstone'u. Muhtemelen bir bağımlı gibi kokuyordum. Kaza. Puan. Ya ehliyetimi alırlarsa?*

Önümdeki memur, solan ışıktaki ehliyetimi görmek için gözlerini kıstı ve başını kaldırdığında gülümsedi. "Bunu hemen size geri vereceğim Bayan Morgan. O zaman erkek arkadaşınla gidip kendine baktırabilirsin." Kaşlar

Jenks ve Ivy'ye başıyla selam vermeden önce sargılı ellerime ve yırtık kot pantolonuma baktı ve bizi iki memurla baş başa bırakmak için koşar adım uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedim kimseye. Bitkin bir halde kamyonu yaslandım. Jenks kamyonu kelepçelenmişti ve iki FIB adamı kısa bir mesafe ilerlemişti, gerekirse müdahale edebilecek kadar yakındılar ama belli ki daha fazlasını bekliyorlardı. I.S. personeli sorgumuzu yapacaktı. Kazınmış ellerimle dirseklerimi tutarak, hayatımın bok çukuruna dönüşünü izledim.

Lastik boyunlular çileden çıkaran bir yavaşlıkla geçip gidiyorlardı, yüzlerini camlara dayamış, derinleşen alacakaranlıkta görmeye çalışıyorlardı. Yeni kot pantolonum neredeyse dizime kadar yırtılmıştı. Kamyon yanmayı reddetti. Askeri üniforma giyen dördüncü bir Were sürüsü, zaten burada olan üç kişiye katılmıştı, hepsi de FIB ve I.S. memurlarının onları geride tutmasının sınırlarını zorluyordu. Bir şey unutmuş muydum? Evet, unutmuştum. Birinin öldürülmesine yardım etmişim ve bu geri dönüp beni kıcımdan ısıracaktı. Hapse girmek istemiyordum. Takata'nın aksine, turuncunun içinde berbat görünüyordum.

"Kahretsin," dedi Ivy başparmağını yalayarak ve deri pantolonundaki yeni sıyrığı ovmaya çalışarak. "Bunlar en sevdiğim çiftti."

Bakışlarım kamyonu gitti. Midemdeki düğüm daha da sıkılaştı. Eğilerek Blazer'ın bagaj kapağına yaslandım ve gelen Inderlander'ları işlerine göre sınıflandırıp dağınık konumlarından çekerken sessizce öfkelenim.

Söğüt gibi sarışın cadı muhtemelen onların bilgi alma uzmanıydı, sadece perişan haldeki kurbanlardan değil, kendisini yatağa atmadığı sürece kimseyle konuşmayan testosteron yüklü adamlardan da bilgi alıyordu. Bir de gerçek bir sokak işi yapamayacak kadar şişman ama bıyıklı bir adam vardı, yani önemli biri olmalıydı. Öfkeli insanları birbirinden uzak tutmakta ustaydı ve eğer ağzımdan laf almak istersem bana bir anlaşma ayarlayabileceğini söylediler. Sarı çizgiyi geçen o olduğu için köpek timi Mack kamyonundaydı, ama yakında pikaba ulaşacağından emindim, sonra da muhtemelen buraya küçük bir ziyarette bulunacaktı.

Aradım ve sonunda buldum, hafiften kaçık olan ve işini güvende olmak için fazla ciddiye alan memuru. Bu, kimsenin güvenmediği ve daha da azının sevdiği, genellikle bir cadı ya da Were olan, bıyıklı şişman bir adam olamayacak kadar genç ama veri adamı olamayacak kadar silah meraklısı bir adamdı. Kırık pikabın etrafında dolaşıyor, kemerini silahıyla birlikte yukarı kaldırıyor ve kırıslara sanki hepimizi öldürmeye hazır bir keskin nişancı varmış gibi bakıyordu. *İç Güvenlik dedektifini de unutma*, diye düşündüm. Onu ya da kadını görmedim ama biri öldüğüne göre yakında biri ortaya çıkacaktır.

FIB görevlileri her yerdeydi, ölçümlemlerini ve fotoğraflarını çekiyorlardı. Siteyi kontrol ettiklerini görmek beni biraz şaşırttı ama Cincinnati FIB'nin bir cinayet soruşturması sırasında benimle paylaştığı yoğun verileri hatırlayınca muhtemelen şaşırmamam gerekirdi.

Ivy, I.S. aracının kenarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve iyice sinirlenmişti. Nick'in içinde bulunduğu ambulansa sanki sadece bakışlarıyla onu öldürebilecekmiş gibi bakıyordu. Ben mi? Ben daha çok o kamyonu nasıl yakacağımız konusunda endişeliydim. Bunun gerçekleşmeyeceği hissine kapılıyordum. Ağır bir enkaz kaldırma aracı yerine doğru ilerliyor, makaralar sakın bir tembellikle hareket ediyordu. Anlaşılan haber ekipleri gelmeden önce kamyonu köprüden çıkarmak istiyorlardı.

Kelepçelerinden kurtulan Jenks kendini kaldırıp bagaj kapağında yanıma oturdu, acı dolu bir homurtu çıkardı. "İyi misin?" İyi olmadığı belli olmasına rağmen sordum.

"Çürük," dedi, gözleri Nick'in mavi kamyonetine sabitlenmişti. Çekici iğrenç bir bip sesiyle kamyonu doğru geri geri gitti.

"İşte," dedim, çantamı çekip karıştırmaya başladım. "Bir tılsımım var. Ivy tılsımlarımı hiç almaz ve senin onları kullanacak kadar büyük olmana alışkın değilim."

"Neden kullanmıyorsun?" dedi, acı dolu bir bakışla omzunu gererek.

"Buna hakkım yok," dedim, Peter'a baktığımda boğazım düğümlendi. Beni başka türlü ikna etmeye çalışmadığı için memnundum ve kanı çağırarak için parmağıma batan iğneyi neredeyse hiç hissetmemiştim. Ivy kımıldadı, rüzgara rağmen taze kanı fark ettiğini söyledi ama endişelenmem gereken son vampir oydu. Genellikle.

"Teşekkürler," dedi başının üzerine örttüğünde bariz bir rahatlamayla. "Acaba küçük muskalar yapmanın bir yolu var mı? Bunları özleyeceğim."

"Denemeye değer," dedim, o kamyon Ivy'nin parıltısı yüzünden kendiliğinden yanmazsa, bunu öğrenmek için yaklaşık bir haftam olacağını düşünerek. Periler eserin sahte olduğunu anladıkları anda kapımı çalacaklardı. Hapse girmediğimi varsayarsak. Kendimi müdürün odasının önünde duran üç çocuk gibi hissettim. O konuda tecrübem olduğundan değil. Hem de çok.

Nick'in kamyonu, vinçlerin ve hidrolik makinelerin çıkardığı korkunç bir gürültü içinde hurdacının üstüne çıktı. Tamirci adam yavaşça hareket ediyor, kirli mavi tulumu ve kasketini aşağıya doğru çekmiş, kollara ve düğmelere rastgele basıyordu. Aşırı hevesli bilgi işlem görevlisi ona acele etmesini ve ilk haber aracı gelmeden önce aracını yoldan çekmesini söylüyordu.

Şoför, FIB ve I.S. üniformaları arasında neredeyse fark edilmeyecek şekilde topallayarak yürüyordu ve yaşlı adamı rahatça hareket edebileceğinden daha hızlı hareket ettirmelerini kaba buldum.

Birisi bölgeyi aydınlatmak için devasa inşaat ışıklarından birini hareket ettirmişti ve uzaktaki jeneratörler çeyrek mil ötede gürleyerek canlanırken, yumuşak bir parıltı sert bir ışıltıya dönüşerek solmakta olan gün batımının grisini sildi. Arka plandaki gürültü yavaş yavaş fark edilmez oldu. Zihnim bir fikir bulmak için dönerken, kullanılmış parmak çubuğunu omuz çantama bıraktım ve iç çektim.

Donakaldım, parmaklarım çantamdaki tanıdık nesneleri okşuyordu. Kumanda dışında bir şey eksikti. Şok olmuş bir halde koyu renkli kumaş çantaya baktım ve büyüyen ışığın aydınatabildiği kadarını aydınlatması için çantayı eğdim. Nick beni yere düşürdüğünde eşyalarımın ızgaranın üzerine saçılmış görüntüsü aklımdan geçti. "Gitmiş," dedim, kendimi gerçek dışı hissederek. Başımı kaldırdım ve önce Jenks'in, sonra da kendini araçtan uzaklaştıran Ivy'nin meraklı bakışlarıyla karşılaştım.

"Kurt heykeli gitmiş!" Gülsem mi, yoksa Nick'e güvenmemekte haklı olduğuma lanet mi etsem karar vermeye çalışarak söyledim. "O piç aldı onu. Beni yere düşürdü ve aldı!" Totemi Jenks'in ipek iç çamaşırlarıyla bir düzine dış fırçasının arasında bırakmakta haklıydım. Kahretsin, bir kez olsun yanılmış olmak beni mutlu ederdi.

"Papatyalarım işeyin..." Jenks söyledi. "Bu yüzden kavga çıkardı."

Ivy'nin şaşkın yüzü anlayışla aydınlandı. En azından anladığını düşünüyordu. "Affedersiniz," dedi ve kendini I.S. aracından uzaklaştırdı.

"Ivy, bekle," dedim, keşke ona ne yaptığımı söyleseydim, gerçi Nick'in sahte olduğunu bağırarak söyleyemezdim. Bagaj kapağını ittim. İçime bir acı saplandı, az önce bir kamyonun bana çarptığını hatırlattı. "Ivy!" diye bağırdım ve bir istihbarat elemanı onun peşinden gitti.

"Bir dakika bile sürmez!" diye seslendi omzunun üzerinden. Kapalı yollardan hışımla geçti, her taraftan üniformalılar onu engellemek için geliyordu. Peşinden gitmek için hamle yaptım, dirseğimi hemen üniformalılardan birinin pençesinde buldum.

Bıyıklı adamlar. Mahkeme tarihleri ve hapisane hücrelerinin görüntüleri, Ivy'ye dokunan ilk adam çenesine sert bir yumruk indirdiğinde beni hareketsiz tuttu.

Bir çağrı geldi ve Jenks'le birlikte bir kat dolusu FIB subayını öldürdükleri zamanı hatırlayarak içim burkularak izledim. Ama bu Bu sefer I.S. koşucuları. "Belki de ona söylemeliydik," dedim ve Jenks sırtarak kelepçelerinin olduğu bileğini ovuşturdu.

"Biraz stres atmaya ihtiyacı var," dedi ve sonra fısıldadı, "Vay anasını. Bak."

Yeşil gözleri üzerimize vuran cıva ışığında parlıyordu ve bakışlarını enkaza doğru takip ettiğimde çenem düştü. Daha parlak ışık, gölgelerin daha önce sakladığı şeyi belirginleştirdi. Tamirci adamın elleri tertemizdi ve mavi tulumunun dizindeki koyu leke yağ olamayacak kadar ıslaktı.

"Nick," diye nefes aldım, saçlarının nasıl bu kadar çabuk kirli beyaza dönüştüğünü bilmiyordum. Hâlâ kılık değiştirme tılsımını takıyordu ama tulumu ve şapkasıyla tanınmaz haldeydi.

Jenks yanımda durmuş, "Tink'in günah bahçesinde ne yapıyor bu?" diye fısıldıyordu.

Başımı salladım ve Weres'in de onu izlediğini gördüm. *İki kere lanet olsun, sanırım o olduğunu biliyorlardı.* "Odağın kendisinde olduğunu sanıyor," dedim. "Orijinali de almaya çalışıyor."

"Çantayı bize mi bırakıyorsun?" Jenks tiksintiyle sözlerini tamamladı. "Ne sümüklü böcek ama. Hastaneye gitmez ve kâğıt üzerinde ölmezse, açıklamamız gereken ölü bir vampirimiz olacak ve sigorta dolandırıcılığından yargılanacağız. Rache, ben hapse giremeyecek kadar güzelim!"

Yüzüm buz kesmiş bir halde Jenks'e döndüm, midem düğümlenmişti. "Onu durdurmak zorundayız."

Başını salladı ve ben de ellerimi ağzıma götürdüm. "Ivy!" diye bağırdım. "Yıkıcı!"

Yapılacak en akıllıca şey değildi ama sonuç verdi. Ivy bir kez baktı ve Nick olduğunu anladı. Çığlık atarak son I.S. ajanını yumrukladı ve koşmaya başladı, ancak daha önce düşmüş bir memur tarafından şanslı bir engelle aşağı indirildi. Yere yığıldı ve iki saniye içinde kelepçelendi.

Jenks harekete geçerek çevredeki FIB memurlarının dikkatini dağıttı. Bunun özgeçmişimde harika görüneceğini düşünerek onları atlattım ve hurdacıya doğru koştum. İnsanlar bağırıyordu ve "Dur yoksa güç kullanırım!" sesini duyduğumda muhtemelen biri silahını çekmişti.

Kıçımı zorla, diye düşündüm. Beni vururlarsa, buradan Dönüş'e kadar onların parlak küçük rozetlerini dava ederdim. Ağrı tılsımından daha güçlü bir şeyim yoktu. Aranmıştım ve bunu biliyorlardı.

Tam o sırada Nick onun için geldiğimi fark etti. Belli ki korkmuştu, kapıyı sarsarak açtı. Motoru jeneratörlerin üzerinde yüksek sesle devrederken bir çığlık yükseldi. Delici bir düdük sesi duyuldu ve bilinmeyen askeri grubun lideri elini başının üzerinde yön gösterir gibi salladı. Üç sokak yarışçısı trafikte durduğunda ve Weres araçtan indiğinde kornalar çalmaya başladı. Asık suratla yaklaştılar. Mutlu değillerdi. Ben de mutlu değildim.

"Durdurun onu!" diye bir ses geldi ve ben de hızımı artırdım. Nick'e önce ben ulaşacaktım ya da benden önce kim ulaşırsa ayağımı onun karnına sokacaktım. Beni incitmiş ve ihanet etmişti, pisliğini temizlemek ve suçunu üstlenmek için beni bırakmıştı. İki kez. Bu sefer değil.

Bakışlarım hararetle kamyonu sabitlemişken, kamyon yalpaladı, neredeyse duracaktı ama bir peri tozu parıltısı beni sarsarak durdurdu. "Jax?" Şok olmuş bir şekilde haykırdım.

"Bayan Morgan," dedi ergen peri, kendisi kadar büyük bir tılsımla burnumun dibinde gezinirken, gözleri parlak ve kanatları heyecandan kıpkırmızıydı. "Nick size üzgün olduğunu ve sizi sevdiğini söylememi istedi. Gerçekten seviyor."

"Jax!" Tozunun parıltıları bile kaybolurken gözlerimi kırıştıtarak söyledim. Gözlerim kamyonu gitti. Nick ağır aracı hareket ettirmeye çalışırken tekerleklerden dumanlar çıkıyordu. Bir yalpalama ile tekerlekler sıkıştı. Bana doğru geldiğini fark ettiğimde yüzüm buz kesti. Kolları kaskatı kesilmiş, gözlerinde korku, devasa tekerleği döndürmek için çırpınışını izledim.

"Rachel, yoldan çekil!" Ivy motorun gürültüsü arasında çığlık attı.

Tekerlekler dönüp beni ıskalayınca donakaldım, lastikler ağırlığı tehlikeli bir şekilde kaldırıyordu. Jenks bana çarparak beni daha da uzağa savurdu. Nefesimi tutarak son bir saat içinde *üçüncü* kez kaldırımı çarptım. Kamyon korkutucu bir gürültü ve dizel dumanı esintisiyle kükreyerek geçti. Bir çatırtı ve ardından gelen bir patlama içimi sarstı, ses bir dalga gibi sırtımda yuvarlandı. Jenks başımı eğdi ve ikinci bir patlama ilkinin takip etti.

Bu da neydi böyle? Kalbim küt küt atarken Jenks'i üzerimden ittim ve başımı kaldırdım. Çekici kontrolden çıkmış, lastikleri patlamıştı. Biri lastiklerini mi patlatmış?

Nick'in kamyonunu taşıyan çekici, dağılan haber ekiplerinden kaçmak için çılgınca direksiyonu kırdığında ayağa fırladım. Lastikler gıcırıyor ve dişliler gıcırıyor, frenler kilitlendikçe yanıyordu. Momentum aracı hareket ettirmeye devam etti - geçici korkuluklara doğru kayıyordu.

"Nick!" Enkaz aracı tost gibi ezip geçtiğinde çığlık attım. Şok edici bir sessizlikle, gitmişti.

Kalbim boğazımda, topallayarak kenara doğru yürüdüm, dik duramayacak kadar yaralıyım. Jenks arkamdaydı ve yıkılmakta olan kenara ulaştığımda beni geri çekti. Uzaktaki sudan esen rüzgâr saçlarımı gözlerimin önünden savurdu. Başım dönerek aşağıya baktım.

Elimi karnıma götürdüğümde aşırı nefes almaya başladım. Görüşüm grileşti ve Jenks'in elini üzerimden ittim. "Ben iyiyim," diye mırıldandım ama görececek bir şey yoktu. Altı yüz feet bir enkaz kamyonunu bile küçültür.

Nick de içindeydi. *Tanrı yardımcım olsun.*

"Sakin ol Rache," dedi Jenks, beni geriye doğru itip oturmamı sağlayarak.

"Nick," diye mırıldandım, soğuk kaldırım arkamla buluştuğunda gözlerimi zorla açtım. Bayılmayacaktım. Kahretsin, bayılmayacaktım! Kenara baktım; yol, içine gömülmüş metali gösterecek şekilde çatlamıştı ve kamyonun ağırlığının sertçe çarptığı yerde yol verme tehdidi oluşturunuyordu. Etrafımda kümelenen parlak ayakkabılar, aşağı bakan memurlara aitti. Heyecanlı kalabalığın kenarlarında ise Wereler vardı. Takım elbise, deri ve askeri uniformalar giymişlerdi ama yüzlerindeki ifade aynıydı. İnançsızlık ve şok. Gitmişti.

Bir telsizin cızırtısı araya girdi, kenardan bakarken hafifçe küfreden istihbarat görevlisinden geliyordu. "Ben Ralph," dedi düğmeye basarak. "Köprüden iki kamyon çıktı ve suda bir ceset var. Herkes gülümsesin. Akşam haberlerine çıkacağız."

Karşılık olarak söylenenleri kaçırdım, kötü sinyalin tıslaması ve kalbimin gümbürtüsü arasında kaybolmuş, kafamın içine sığdırmaya çalışıyordum. *Köprüünün üzerinden geçmişti. Nick köprüden atlamıştı.*

"Evet," dedi adam. "Bir pikabı çeken ticari bir aracı onaylayın"

Köprüde bir kamyon ve suda bir ceset var. Tekneyi buraya getirsek iyi olur. Marshal'ın numarasını bilen var mı?"

Cevabı dinledi, sonra kemerine taktı. Ellerini kalçalarına koyup aşağıya baktı. Yumuşak küfürler, sigarasından çıkan gri duman gibi ağzından dökülüyor, hafif tütsü kokusuna karışıyordu. Ralph yaşayan bir vampirdi, bacağımı saran kişi dışında gördüğüm ilk yerliydi. Şehrin gürültüsünden bu kadar uzakta, burada bir iş bulabilmek için kimin boynunu ısırmadığını merak ediyordum.

Başımı kaldırdım. "O iyi olacak mı?" diye sordum ve Ralph şaşkınlıkla bana baktı.

"Hanımefendi," dedi beni fark ederek, "suya çarpmadan önce kalp krizinden öldü. Ve eğer bu onu öldürmediyse, çarpma anında öldü. Bu yükseklikte duvara çarpmak gibi bir şey."

Gözlerimi kırıştırdım, anlamaya çalışıyordum. *Bir tuğla duvar.* Bu Nick'in bugün çarptığı ikinci tuğla duvar olacaktı. Odak noktam bulanıklaştı, Jax'in ve o tilsimin görüntüsü hafızamı doldurdu. Ya...

"Ceset mi?" Israr ettim ve o da sabırsızca döndü. "Cesedi ne zaman alabilirler?"

"Onu asla bulamayacaklar," dedi. "Akıntı onu alıp götürecektir, bir turistin içinden geçen yeşil mısırdan daha hızlı bir şekilde Huron Gölü'ne taşıyacak. Adam öldü. Hayatta kalmasının tek yolu çoktan ölmüş olmasıydı. Kahretsin, en yakın akrabasıyla konuşmak zorunda olanın ben olmadığımı sevinyorum. Eminim üç çocuğu ve bir karısı vardır."

Olanların gerçekliğini kavrayarak kamburumu çıkardım. Tanrı korusun, ben iki kat aptaldım. Nick uçurumdan düşerken ölmemişti. Ona heykeli alamayacağını söylediğim andan itibaren bu bir aldatmacaydı ve ben de bu aldatmacanın içine düşmüştüm.

"Adı Nick'ti," diye fısıldadım ve istihbarat görevlisi yaşlanmış yüzünde şaşkınlıkla başını çevirdi. Ivy ve Jenks kaskatı kesildiler. Kimliğimizi ifşa ediyordum ama çok geçmeden sorgulanacaktık ve hikâyelerimizin aynı olmasını istiyordum. "Nick Sparagmos," diye ekledim, hızlı düşünerek. "Kurtarmakla görevlendirildiğim bir sanat eseri için bize yardım ediyordu. Ben Cincinnati dışında bağımsız bir koşucuyum ve bu bir koşuydu." *Gerçek iyidir.*

"Burada olmaması gerekiyordu," diye devam ettim, Ivy'nin gerginliği onu

omuzları gergin. "Ama o adam bize vurup Peter'ı öldürdüğünde..." Nefes aldım, kalp ağrım gerçektir. "Peter sadece doğru kişilere ulaştığından emin olmalıydı. Yaralanmaması gerekiyordu. Onu aldığımız insanlar... Sanırım kaza, biz teslim etmeden önce onu geri alma girişimleriydi. Nick, almadıklarından emin olmak için çekici ile geldi. Eser hâlâ kamyondaydı. Onu buradan çıkaracaktı ama biri lastiklere ateş etti. Tanrım, tam uçuşumun kenarına gitti." *Ve gerçekte karışık küçük bir yalan beni yalnız düş almaya devam ettiriyor.*

Jenks elini omzuma koydu ve anladığını belirtmek için sıktı. Peter, sigorta şirketini tatmin etmek için bir kaza sonucu kamyonetin içinde ölmüştü. Nick, Weres'i tatmin etmek için uçuşuma yuvarlandığında ölmüştü. Nick'in Mack kamyonetin de sürücüsü olması dikkate bile alınmayacak, sürücünün yokluğu vurup kaçma olarak açıklanacaktı. Eğer biri merak edip kamyonun DeLavine'e ait olduğunu öğrenirse, sigorta şirketinden yasadışı erken fesih davası alacak olan o olurdu, ben değil.

Bana iyi geldi. Buna bağlı kalacaktım.

Jenks'in endişesinin azaldığını hissedebiliyordum ama Ivy'de hâlâ bir gerginlik düğümü vardı, Nick'in hiçbir şey yapmadan kurtulduğunu bilmiyordu.

Ehliyetimi alan kimlik görevlisi benden önceki adama doğru ilerledi. "Merhaba, Ralph. Buraya çabuk gelmişsin." Bana döndü, ehliyetimi geri verirken cadının gözlerinde dostluk vardı. "Bayan Morgan, Hollows'un bu kadar dışında ne işiniz var?"

"Cincinnati mi?" Ralph şaşkınlıkla bana baktı. "Rachel Morgan'ı mı kastediyorsun?" Bakışları Ivy'ye kaydı. "Sen Piscary'nin kızıydın. Bu kadar kuzeyde ne işin var?"

"Ortağımın erkek arkadaşını öldürtüyorum," dedi ve adam onun çirkin bakışını kara mizah olarak algıladı. Memur Ralph kelepçe anahtarını çoktan çıkarmış ve Jenks'in kelepçeyi takmadığını fark edince kaşlarını çatarak onu kelepçeden çıkarıyordu. Küçük siyah kayışımla bileğimi tuttum ve o da anahtarlığındaki özel makasıyla bileğimi kesti. Ben de onlardan bir tane istiyordum.

"Nerede kalıyorsun?" Ivy serbest bırakılmış bileklerini ovarken Ralph sordu. "Eve gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum."

Ben suya bakarken Ivy açıkladı. Nick ölmemişti ve onun uçuşumdan yuvarlanışını görmenin şoku kötü bir duyguya dönüşüyordu.

memnuniyet. Onu yenmiştim. Nick'i kendi oyununda yenmiştim. Dizlerim titreyerek tökezleyerek uzaklaştım. Ivy aceleyle Ralph'in işini bitirdi ve bir yanımda o, diğer yanımda Jenks varken kıkırdamaya başladım. Odaya nasıl gideceğimizi bilmiyordum. Üçümüz Kisten'in Corvette'ine pek sığmazdık.

Jenks arkamdan Ivy'ye, "Tink'in papatyaları," diye fısıldadı. "Kendini kaybetti." "Ben iyiyim," dedim kendime küfrederek ve gülererek. "O iyi.

Çılgın
piç iyi."

Jenks, Ivy'ye kederli bir bakış attı. "Rache," dedi yumuşak bir sesle. "Adamı duydun. Köprüyü inşa ederken kaç kişiye kaybettiklerini okudum. Suya çarpmaktan kurtulamazdı. Kurtulsa bile bilinci yerinde olmayacak ve boğulacak. Nick öldü."

Haber ekiplerinin yanından geçtik ve kaburgalarımın acımasıyla teselli bularak derin olmayan bir nefes aldım. Hayattaydım ve öyle kalmaya devam edecektim. "Nick de bunu biliyordu," diye itiraf ettim loş ışıkta. "Ve evet, o gitti ama ölmedi."

Jenks itiraz etmek için bir nefes aldı ve ben araya girdim.

"Jax buradaydı," dedim ve Jenks hepimizi kapalı kuzey şeridinin ortasında durdurdu. Etrafımızda insanlar dönüyordu ama biz unutulmuştuk.

"Jax!" Jenks haykırdı, Ivy tarafından sessizliğe

çekildi. "Kapa çeneni," diye hırladı.

"Atalet sönümleyici bir tılsımı vardı," dedim ve Jenks'in yüzü umuttan yürek parçalayıcı bir anlayış ifadesine dönüştü. "Jax çekici gelmeden önce onu suya uçurmak için buradaydı."

Jenks solgunlaşırken, "Ve NOS," diye devam ettim. "Asla patlamadı. Kamyonun geçici korkuluklardan geçecek kadar ağır olduğunu bildiği için patlayıcıları lastikleri patlatmak için kullandı."

Ivy'nin yüzü boştu ama gözleri öfkeden kararmaya başlamıştı.

Başımı sallayarak, beni korkutmadan önce başka tarafa baktım. "Marshal'ı arayacağım ama eminim bazı ekipmanları eksiktir. Nick'in kamyonet dolabında ne olduğuna hiç bakmadım. Buradan yüzerek çıkıyor ve bahse girerim Jax de

onunla birlikte."

Jenks'ten acı dolu bir ses geldi ve keşke bunun doğru olmadığını söyleyebilseydim. Acısını hissederek gözleriyle buluştum. Asla bahsetmeyeceği derin bir ihaneti gösteriyorlardı. Jenks son birkaç gün içinde Jax'e öğretebildiği her şeyi öğretmiş ve peri onun yerini alacaktı. Jax de bunu almış ve bizi yakmak için kullanmıştı. Nick'le birlikte.

"Özür dilerim Jenks," dedim ama omuzları kamburlaşmış ve yaşlı görünerek arkasını döndü.

Ivy çok kısa olan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmaya çalıştı. "Ben de üzgünüm Jenks, ama büyük bir sorunumuz var. Nick bir hiç olarak güvenli bir şekilde yerleşir yerleşmez, o şeyi satacak ve vampirlerle Wereler arasında kıyamet kopacak."

İçimde bir şeyler sertleşti ve Nick'e karşı hissettiğim son duygular da yok oldu. Dişlerimi göstermeden Ivy'ye gülümsedim ve çantamı morarmış omzumdan daha da yukarı kaldırdım. "Onu satmayacak."

"Peki neden olmasın?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Çünkü gerçeği onda değil." Kisten'in Corvette'ini aradım ve bir pilonun yanında buldum. Belki de biraz savurganlık yapıp bu gece Holiday Inn'e taşınabiliriz. Sıcak bir küvet işime yarayabilirdi. "Laneti kurt heykeline taşımadım," diye ekledim, bir düşüncenin ortasında olduğumu hatırlayarak. "Jenks'in Matalina'ya vereceği totemin üzerine koydum."

Ivy bize baktı, Jenks'in tepkisizliğinden bunu bilmeyen tek kişinin kendisi olduğunu anladı. Hiçbir şeye bakmıyordu, oğlunun az önce değer verdiği her şeyi toprağa gömdüğü için duyduğu acı hala duruşuna kazınmıştı. "Bana ne zaman söyleyecektin?" diye suçladı, yanakları kızarmıştı. Kızgınken iyi görünüyordu ve ben de gülümsedim. Bu sefer gerçek bir gülümseme.

"Ne yani," dedim, "önümüzdeki iki günü seni planını değiştirmeye ikna etmeye çalışarak geçirmeyi göze mi alayım?" Öfkelendi ve ben de koluna dokundum. "Sana anlatmaya çalıştım," dedim. "Ama sen intikam meleği gibi hışımla çekip gittin."

Ivy kolundaki parmaklarıma baktı, ben de bir an tereddüt ederek onları çektim.

"Nick pisliğin teki," dedim. "Ama akıllıdır. Sana söyleseydim farklı davranırdın ve o da bunu bilirdi."

"Ama Jenks'e söyledin," dedi.

"Jokey şortunun içinde saklanıyor!" Artık bu konuda konuşmak istemediğim için öfkeyle söyledim. "Tanrım, Ivy. Jenks'in haberi olmadığı sürece onun iç çamaşırlarıyla uğraşmayacağım."

Ivy suratını astı. Kazınmış siyah deri giysiler içindeki 1.80 boyundaki seksi vampir kollarını önünde kavuşturdu ve suratını astı. "Bütün o istihbarat memurlarına vurduğum için muhtemelen daha fazla kamu hizmeti yapmam gerekecek," diye homurdandı. "Çok teşekkürler."

Sözlerindeki bağışlayıcılığı duyarak yere çöktüm. "En azından anlamadı," diye teklif ettim ve Ivy elini havaya kaldırıp tiksiniş gibi görünmeye çalıştı ama rahatladığı belliydi.

Jenks ince bir gülümsemeyle bakışlarını Kisten'in Corvette'ine çevirdi. "Ben sürebilir miyim?" diye sordu.

Dudaklarını bastıran Ivy kaşlarını çatı. "Hepimiz buna sığmayacağız. Belki Ralph'tan bir araba bulabiliriz. Bana bir dakika izin ver, tamam mı?"

"Sığabiliriz," dedi Jenks. "Koltuğu geriye çekeceğim ve Rachel kucağıma oturabilir."

Ivy bir tarafa, Jenks diğer tarafa gitti. Muhabirlerin, memurların ve gözlemcilerin girdabında bir durgunluk noktası bulduğumda protestom dondu. Dudaklarım aralandı. Bu Brett'ti, kalabalığa bakabilmek için beton bir bariyerin üzerinde duruyordu. Beni izliyordu ve gözlerimiz buluştuğunda selamlamak için şapkasının kenarına dokundu. Amblemin çıkarıldığı yerde bir yırtık vardı ve anlamlı bir hareketle onu çıkardı ve düşmesine izin verdi. Arkasını dönerek köprünün Mackinaw City ucuna doğru yürümeye başladı. Ve o gitmişti.

Benim yaptığımı düşündüğünü fark ettim ve soğudum. Enkaz aracının lastiklerini patlattığımı ve Nick'i bana iki kez çarpmaya çalıştığı için öldürdüğümü düşündü. Lanet olsun. Böyle bir ünün hayatımı mı kurtaracağını yoksa öldürülmemi mi neden olacağını bilmiyordum.

"Rache?" Jenks yolcu koltuğunu gidebildiği kadar geriye iterek geri döndü. "Ne oldu?"

Elimi soğuk yüzüme götürdüm ve onun endişeli gözleriyle karşılaştım. "Hiçbir şey." Bunu daha sonra çözmeye kararlı bir şekilde, düşüncelerimi banyoya gönderdim.

alacağım. Nick'i kendi oyununda yenmiştim. Asıl soru, hayatta kalabilecek miydim?

Otuz beş

Ayakkabımın topuğu engebeli kaldırımında kaydı ve adımımı yakaladığımda çıkan ses, akşam yağın yağmurun ağırlaştırdığı havada donuklaştı. Bacağımdaki hafif sancı bana henüz tam olarak düzelmediğini hatırlattı. Güneş çoktan kaybolmuştu ve bulutlar geceyi olması gerekenden daha karanlık, yakın ve sıcak yapıyordu. Ayak bileklerimin ıslanmasını umursamayacak kadar iyi bir ruh hali içinde bir su birikintisine doğru sıçradım. Pizza hamuru mutfağımda kabarıyordu ve benim de bir çuval dolusu malzemem vardı.

Öğle yemeği bu akşam erken olacaktı; Ivy koşuya çıkacaktı ve Kisten beni sinemaya götürecekti ve ben patlamış mısıra doymak istemiyordum. Lambayla aydınlatılmış, kirlilikten bodurlaşmış bir akçaağacın altından geçerken yapraklarına dokunmak için uzandım ve tenimi okşayan yeşil yumuşaklığa gülümsedim. Yapraklar nemliydi ve elimin gece havasında ıslak ve serin kalmasına izin verdim. Sokak sessizdi. Orada yaşayan tek insan ailesi içeride televizyon izliyordu ve diğer herkes işte ya da okuldaydı. Cincinnati'nin uğultusu, uyuyan aslanların gürültüsü gibi uzak ve mesafeliydi.

Yeni kanvas market çantamın askısını düzelttim, gittiğimizden bu yana geçen sürede baharın hızlandığını düşündüm. I.S.'den ayrılalı neredeyse bir yıl olmuştu. "Ve ben hayattayım," diye fısıldadım dünyaya. Hayattaydım ve iyi gidiyordum. Hayır, harikaydım.

Yumuşak bir boğaz temizleme sesi içimi titretti ama sarsılmamayı ya da hızımı değiştirmemeyi başardım. Ses caddenin karşısından geliyordu ve kot pantolon ve elbise gömleği giymiş kaslı bir Were bulana kadar gölgeleri araştırdım. Bütün hafta beni izlemişti. Brett'ti.

Çenemi açmaya zorladım ve ona saygıyla başımı salladım, karşılığında da hızlı bir selam aldım. Kollarımı serbestçe sallayarak, önüme çıkan su birikintilerine çarpa çarpa caddede ilerlemeye devam ettim. Brett beni rahatsız etmeyecekti. Odak noktasını arıyor olabileceği aklıma gelmişti - ya gerçekten gittiğini doğrulamak ya da gitmediyse Walter'ın gözüne girmek için bunu kullanmak istiyordu - ama ben öyle düşünmüyordum. Mackinac Köprüsü'nde şapkasını bırakıp uzaklaştığında yalnız kalacakmış gibi görünüyordu. Ama şimdi sadece izliyordu. David de aylarca aynı şeyi yapmıştı.

Varlığı biliniyordu. Rütbelerinden emin olmadıklarında, Wereler sabırlı ve temkinli olurlardı. Hazır olduğunda bana gelecekti.

Ve bu konuda endişelenmeyecek kadar iyi bir ruh halindeydim. Evde olduğum için çok mutluydum. Dikişlerim atılmıştı ve yara izlerim kolayca gizlenebilen ince çizgiler halindeydi. Topallığım azalıyordu ve eskiden kullandığım lanet sayesinde kesinlikle hiç çilim yoktu. Yürürken yumuşak hava ciğerlerime kolayca girip çıkıyordu ve kendimi arsız hissediyordum. Vampir yapımı botlarımın ve Jenks'in havacı ceketinin içinde küstah ve belalı. Jenks'in adadaki Weres'lerden çaldığı şapkayı takıyordum ve bu bana biraz kötü kız havası katıyordu. Köşedeki dükkânda tezgâhın arkasındaki adam sevimli olduğumu düşünmüştü.

Açık garajdaki kapalı arabamın yanından geçerken keyfim kaçtı. Arabam I.S. ehliyetime el koymuştu. Bu hiç adil değildi. Onları bir kamyon dolusu siyasi sıkıntıdan kurtarmıştım ama bir teşekkür bile aldım mı? Hayır. Ehliyetimi aldılar.

İyi ruh halimi kaybetmek istemediğim için kaşlarımı zorla düzleştirdim. I.S. gazetesinin Toplum Bölümü'nün arka sayfasında, köprüde meydana gelen kazara ölümlerle ilgili tüm şüphelerden aklandığımı kamuoyuna duyurmuştu. Ancak kapalı kapılar ardında bazı ölümsüz vampirler böylesine güçlü bir objeyi onlara götürmek yerine elime almaya çalıştığım için bana zor anlar yaşattılar. Jenks taşaklarını kesip sihirli bir bola yapmam için bana vermekle tehdit edene kadar geri adım atmadı. Böyle arkadaşları sevmek lazım.

Ölümsüz vampir bana Peter'ı öldürmek istediğimi itiraf ettiremedi ve bu onu çok kızdırdı. Bembeyaz saçları ve keskin yüz hatlarıyla oldukça tehlikeli biriydi ve beni bebeğini doğuracak noktaya kadar kamçılamış olsa da, haklarım olduğunu unutmam için beni korkutamazdı. Hele ki onları umursamayan Piscary'den kurtulduktan sonra. Tüm ülke çapında I.S. bana kızgındı, odak noktasının onlara teslim edilmek yerine Nick'le birlikte uçuruma gittiğine inanıyorlardı.

Boğazın dibindeki tarihi eseri bulmak için yirmi dört saat aralıksız arama yapıldı. Yerel halk, kamyon suya düştükten kısa bir süre sonra akıntı onu Huron Gölü'ne sürüklediği için aptal olduklarını düşünüyordu ve ben de gerçek eser Jenks'in oturma odasında saklı olduğu için onların aptal olduğunu düşünüyordum. Resmi duruşları böyle olduğu için İçişleri beni hapse atamazdı ama Peter'la olan kazadan sonra eklenen puanlarla ehliyetime el *koyabilirlerdi*. Seçeneklerim altı ay boyunca otobüse binmek ya da dişlerimi sıkıp sürücü eğitimi almaktı. Tanrım, hayır. Sınıftaki en yaşlı kişi ben olurdum.

Moralim bozulunca kilisenin merdivenlerini ikişer ikişer çıktım ve bacağımın itiraz ettiğini hissettim. Ağır ahşap kapıyı çekip açtım, içeri süzıldüm ve salça ve domuz pastırması kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldım. Pizza hamuru muhtemelen hazırda ve Kisten'in sosu günün büyük bir bölümünde kaynamıştı. Ben çekicilik dolabımı yeniden doldurmayı bitirirken o da bütün öğleden sonra mutfakta bana eşlik etmişti. Hatta dağınıklığımı toplamama bile yardım etti.

Kapıyı güçlükle kapattım. Kilisenin tüm pencereleri gecenin nemli havasını içeri almak için açıktı. Yarın bahçeye çıkmak için sabırsızlanıyordum, hatta denemek istediğim birkaç tohum bile vardı. Ivy bana ve adres değişikliğime rağmen bir şekilde beni bulan tohum kataloglarına gülüyordu ama onu bir tanesine bakarken yakalamıştım.

Kıvırcık saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırırken, gözünü diktiği tohumu on dolar olan siyah orkide paketini alıp alamayacağımı merak ettim. Onları elde etmek çok zordu ve yetiştirmek daha da zordu ama Jenks'in yardımıyla kim bilebilirdi ki?

Islak botlarımı ve paltomu çıkarıp kapının yanına bıraktım ve çoraplarımla huzurlu mabedin içinde ilerledim. Vitray pencerelerin üstündeki yüksek vasistas pencerelerden geçen bir arabanın sessizliği geliyordu. Periler saatlerce çalışıp eski boyayı kazımış ve menteşeleri yağlamışlardı, böylece onları çan kulesi merdivenlerinde bulduğum uzun sopayla açabilecektim. Ekran yoktu, bu yüzden ışıklar kapalıydı. Peri de yoktu. Masam yine benim masamdı. *Kutsal olan her şeye şükürler olsun.*

Dikkatim Jenks'in masamın üzerine bıraktığı saksı bitkilerine takıldı ve sandalyenin altında ışığı yakalayan bir çift yeşil göz görünce irkilerek durdum. Yavaşça nefesim kesildi. "Lanet kedi," diye fısıldadım, eğer önce kalbimi kırmazsa Rex'in ödümü koparacağını düşünüyordum. Onu yanıma çekmeye çalışmak için çömeldim ama Rex kıpırdamadı, gözünü kırpmadı, güzel kuyruğunu bile kıpırdatmadı.

Rex beni pek sevmezdi. Ivy'yi gayet iyi severdi. Bahçeyi, mezarlığı ve içinde yaşayan perileri seviyordu ama beni sevmiyordu. Küçük turuncu tüy yumağı Ivy'nin yatağında uyur, kahvaltı sırasında sandalyesinin altında mırıldanır ve onun kucağına otururdu ama bana sadece kocaman, kırpışmayan gözlerle bakardı. Yardım edemedim ama incindiğimi hissettim. Sanırım hâlâ bir kurda dönüşmemi bekliyordu. Kisten ve Ivy'nin sesleri yavaş caz müziğine karıştı. Kanvas çantayı daha yükseğe kaldırarak Rex'e doğru beceriksizce yaklaştım, elimi uzattım.

Ivy ve ben eve döneli bir hafta olmuştu ve hepimiz hâlâ duygusal bir belirsizlik içindeydik.

Ivy ve ben kapıdan içeri girdikten üç saniye sonra Kisten dış ipi dikişlerime baktı, derin bir nefes aldı ve ne olduğunu anladı. Ivy bir anda evdeki mutlu halinden depresyona girmişti. Yüzü ağrıyan bir boşlukla doluydu, çantalarını bıraktı ve "kontrol ettirmek" için bisikletiyle yola çıktı.

İyi oldu. Kisten'le hem üzüldüğü hem de yeni yaralarımaya hayran kaldığı uzun ve acı dolu bir tartışma yaptık. Birine Ivy'nin beni çok korkuttuğunu itiraf etmek iyi hissettirdi ve zamanla kendi korkusunu unutup benimle bir kan dengesi bulmaya çalışabileceğini kabul ettiğinde daha da iyi oldu.

O zamandan beri her zamanki gibiydi. Neredeyse. Artık dokunuşlarında sinsi bir tereddüt vardı, sanki değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için kendini bir hareket sınırına bağlı tutuyordu. Mutsuz sonuç, onda sevdiğim tehlike ve güvenlik karışımının gitmiş olmasıydı. Ivy ve benim bulabileceğimiz herhangi bir şeye müdahale etmek istemediğinden, ilişkimizi ilerletme sorumluluğunu bana vermişti.

Yetki sahibi olmayı sevmiyordum. Benim için kötü sonuçlanabilecek kararlar almaya ikna edilmenin kalp çarpıntısını seviyordum. Bu kadarını fark etmek iç karartıcıydı. Görünüşe göre Ivy ve Jenks haklılardı, ben sadece bir adrenalin bağımlısı değildim, aynı zamanda tahrik olmak için bir tehlike hissine ihtiyacım vardı.

Şimdi düşününce ruh halim iyice bozuldu, masamın yanına çömelip kolumu uzatarak aptal kedinin beni sevmesini sağlamaya çalıştım. Boynunu uzattı ve parmaklarımı kokladı ama Ivy'ninki gibi başını elimin altına çarpmadı. Pes ederek ayağa kalktım ve Kisten'in erkeksi gürültüsünü takip ederek kilisenin arka tarafına yöneldim. Onlara seslenip orada olduğumu söylemek için bir nefes aldım ama benden bahsettiklerini fark edince ayaklarım durdu.

"Onu ısırdın," dedi Kisten, sesi hem hafifçe suçlayıcı hem de ikna ediciydi.

"Onu ısırdım," diye itiraf etti Ivy, sesi fısıltı

gibiydi. "Ve onu bağlamadın," diye sordu

adam.

"Hayır." Kendini yeniden konumlandırırken sandalyesinin gıcırtısını duydum, suçluluk duygusu onu kaydırıyordu.

"Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyor," dedi Kisten kaba bir kahkaha atarak. "Kahretsin, ben de bilmek istiyorum."

"Yok bir şey," dedi Ivy kısaca. "Bir daha olmayacak."

Dudaklarımı yaladım, koridordan geri çekilip daha fazla gürültü çıkararak içeri girmem gerektiğini düşündüm ama oturma odasına açılan kemerin yanındaki yıpranmış ahşaba bakarak kıpırdayamadım.

Kisten iç çekti. "Bu hiç adil değil. Blöfünü görene kadar onu oyaladın ve şimdi sen ileri gitmiyorsun, o da geri dönemiyor. Ona bir bak," dedi ve ben onun eliyle hiçbir şey göstermediğini hayal ettim. "Kan dengesini bulmak istiyor. Tanrım, Ivy, senin istediğin de bu değil miydi?"

Ivy'nin nefesi sertleşti. "Onu öldürebilirdim!" diye haykırdı ve ben sıçradım. "Her zamanki gibi kontrolümü kaybettim ve neredeyse onu öldürüyordum. Bunu yapmama izin verdi çünkü bana güveniyordu." Sözleri artık boğuklaşmıştı. "Her şeyi anladı ve beni durdurmadı."

"Korkuyorsun," diye suçladı Kisten ve onun küstahlığı karşısında

gözlerim büyüdü. Ama Ivy alaycı bir şekilde gülerek bunu anlayışla

karşıladı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Hayır," diye ısrar etti, "demek

istediğim korkuyorsun. Bir eş bulmaya çalışmaktan korkuyorsun. İkcinizin de yaşayabileceği bir denge, çünkü dener ve yapamazsanız, o gider ve elinizde hiçbir şey kalmaz."

"Sorun bu değil," dedi açıkça ve ben de başımı salladım. Bu da işin bir parçasıydı ama Hepsi.

Kisten öne doğru eğildi; sandalyenin gıcırtısını duyabiliyordum. "Sence sen İyi olan her şeyi hak ediyorsun," dedi ve yüzüm buz kesti, düşündüğümünden daha fazlası olup olmadığını merak ettim. "Elde ettiğin her iyi şeyi mahvedeceğinden korkuyorsun, bu yüzden nereye gidebileceğini görmek yerine bu boktan yarım ilişkiye bağlı kalacaksın."

"Bu yarım bir ilişki değil," diye itiraz etti Ivy.

Gerçeğe dokundu diye düşündüm. *Ama onu sessiz tutan şey bu değil.*

"Senin sahip olabileceklerine kıyasla öyle," dedi ve birinin kalkıp hareket ettiğini duydum. "O heteroseksüel ve sen değilsin," diye ekledi Kisten ve nabzım hızlandı. Sesi şimdi Ivy'nin oturduğu yerden geliyordu. "O derin bir platonik ilişki görüyor ve sen de *biliyorsun* ki bir ilişkiye başlasan bile eninde sonunda daha derin olduğuna inanarak kendini kandıracaksın. İstedtiğin şey bir sevgili olduğunda o senin arkadaşın olacak. Ve bir gece, kanlı bir tutku anında,

çok somut bir şekilde hata yapacaksınız ve o gidecek."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı ve bir tokat sesi duydum, belki de bir elin bir başkasının tutuşuyla buluşmasıydı.

Kisten hafifçe güldü ve bunu anlayışlı bir iç çekişle sonlandırdı. "Bu sefer doğru anladım."

Gerçekle grileşmiş sıvı sesi içime bir ürperti gönderdi. *Geri çekil*, dedim kendime. *Geri çekil ve gidip kediyle oyna*. Sessizlikte kalp atışlarımı duyabiliyordum. Disk oynatıcıdan şarkı sona erdi.

"Onunla yine kanını mı paylaşacaksın?"

Bu nazik, tereddütlü bir soruydu ve Ivy gürültülü bir nefes aldı.

"Yapamam." "Sakıncası var mı?"

Aman Tanrım. Bu sefer hareket ettim, kanvas çantayı kendime doğru çektim. Kisten zaten bedenime sahipti. Eğer kanımızı paylaşırıksak, bu Ivy'nin gururu için çok fazla olurdu. Bir şeyler kırılabilirdi.

"Piç kurusu," dedi Ivy, geri çekilmemi durdurarak.

"Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," dedi. "Senin kanla ilgili saçma takıntıların yüzünden çekip gitmeyeceğim."

Acı suçlaması karşısında dudaklarım aralandı ve Ivy'nin nefesi tısladı. "Takılmak mı?" dedi şiddetle. "Sevdiğim birine karşı kontrolümü kaybetmememin tek yolu seksle kan dökmeyi karıştırmak, Kisten! Daha iyi olduğumu sanıyordum ama *belli ki* değilmişim!"

Acı ve suçlayıcıydı ama Kisten'in sesi kendi hayal kırıklığıyla sertleşmişti. "Anlamıyorum, Ivy," dedi ve ondan uzaklaştığını duydum. "Hiç anlamadım. Kan kandır. Aşk aşktır. Hoşlanmadığın birinin kanını alırsan fahişe olmazsın ve hoşlanmadığın birinin senin kanını almasını istediğin için de fahişe olmazsın."

"Burası benim olduğum yer, Kisten," dedi. "Ona dokunmuyorum, sen de dokunmuyorsun."

Nabzım hızla atıyordu ve ağır nefes verişinde, cevabı olmayan eski bir tartışmanın sesini duydum. "Rachel uğruna savaşılmaya değer," dedi usulca.

"Eğer bana sorarsa, hayır demem."

Bunun nereye varacağını görerek gözlerimi kapattım.

"Ve sen bir erkek olduğun için," dedi Ivy acı bir şekilde, "kan sekse dönüştüğünde bir sorun yaşamayacak, değil mi?"

"Muhtemelen hayır." Kendinden emindi ve gözlerim açıldı.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı, sesi kırılmış gibiydi.

"Senden nefret ediyorum."

Kisten sessizdi ve sonra bir öpücüğün yumuşak sesini duydum. "Beni seviyorsun."

Ağzım kurudu, koridorda durdum, son ses parçasının bıraktığı sessizlikte hareket etmekten korktum.

"Ivy?" Kisten ikna etti. "Onu senden uzaklaştırmayacağım ama oturup taş gibi de davranmayacağım. Sadece konuş onunla. Duygularının nerede olduğunu biliyor ve hâlâ seninkinin yanında bir odası var, şehrin öbür ucunda bir dairesi değil. Belki..."

Çelişkili duyguların girdabında gözlerim kapandı. Ivy ile aynı odayı paylaştığım görüntü zihnimden geçerek beni şok etti. O ipeksi çarşafların arasından kayıp sırtına doğru kaymam, saçlarını koklamam, döndüğünü hissetmem ve benimkinden on santim ötede onun rahat gülümsemesini görmem. Gözlerinin nasıl kapandığını ve uykuyla ağırlaştığını, yumuşak bir hoş geldin sesi çıkardığını biliyordum. *Ne yapıyordum ben böyle?*

"Acelecisi biri," dedi Kisten, "düşüncesiz ve tanıdığım en şefkatli insan. Bana olanları anlattı ama işler ters gittiğinde bile ne senin ne de kendisi için daha azını düşünmedi."

"Kapa çeneni," diye fısıldadı Ivy, sesinde acı ve kendini suçlama vardı.

"Kapıyı sen açtın," diye suçladı, ne yaptığımızı anlamasını sağladı. "Ve eğer ona yol göstermezsen, gösterecek birini bulacaktır. Senden izin almak zorunda değilim. Ve eğer bana bir gün onunla kan bağı kurmaya çalışacağını şimdi söylemezsen, eğer benden isterse bunu yaparım."

Bacağıma dokunan yumuşak bir fırça beni sıçratınca titredim. Rex'ti, ama ben onun için fırçalanacak bir şeyden fazlası değildim.

Ivy'nin sıkıntısını takip ederek oturma odasına yöneldi.

"Yapamam!" Ivy haykırdı ve ben sıçradım. "Piscary..." Soluk soluğa bir nefes aldı. "Piscary devreye girecek ve ona zarar vermemi, belki de onu öldürmemi sağlayacak."

"*Bu* bir bahane," diye kıza çıkıştı. "Gerçek şu ki korkuyorsun."

Koridorda durdum ve görünmeyen odada tansiyonun yükseldiğini hissederek titredim. Ama Kisten'in sesi artık ona duygularını itiraf ettirdiği için yumuşaktı. "Bunu ona söylemelisin," diye yumuşakça devam etti.

Ivy burnunu çekti, yarı kederle yarı acı bir eğlenceyle. "Az önce yaptım. Koridorda."

Nefesimi içime çektim ve dik durdum.

"Kahretsin," dedi Kisten, sesi panik içindeydi. "Rachel?"

Omuzlarımı yukarı çekerek çenemi kaldırdım ve mutfağa girdim. Kisten koridorda sürünerek durdu ve içime bir gerginlik çöktü. Sırık gibi vücudu, geniş omuzları ve en sevdiğim kırmızı ipek gömleği kemeri kaplıyordu. Botları vardı ve kot pantolonunun altından güzel görünüyorlardı. Bileziği bana ağır geldi ve çıkarsam mı diye düşünerek bileziği çevirdim.

"Rachel, orada olduğunu bilmiyordum," dedi yüzü buruşarak. "Özür dilerim. Sen oynamak için Ivy'den izin almam gereken bir oyuncak değilsin."

Sırtımı ona döndüm, omuzlarım kaskatı kesilmişti, bir yandan da çuvalı açıp içindekileri çıkarıyordum. Peyniri, mantarları ve ananası oldukları yerde bırakarak kilere doğru yürüdüm ve alışveriş torbamı dün çaktığım kancaya astım. Ivy'nin rahat odasının, Kisten'in yüzünün, vücudunun, parmaklarımın altındaki hissinin, bana hissettirdiklerinin görüntüleri gözümün önünden geçti. Hızımı alamayarak ocağa gittim ve sosun kapağını kapattım. Buhar yükseliyor, yükselen domates kokusu saçlarımın dalgalanmasına neden oluyordu. Arkamdan yaklaştığında görmeden kıpırdandım. "Rachel?"

Nefesim kesildi ve bir sonrakini tuttum. Kafam çok karıştı.

Yumuşak bir şekilde -neredeyse orada değil- Kisten omzuma bir el koydu. İçimdeki gerginlik kayboldu ve bunu hissederek vücudu sırtıma değene kadar eğildi. Kolları bana dolandı, beni hapsetti ve tencereyi karıştırma hareketlerim durdu. "İçeri girdiğim anda anlamıştı," dedim.

"Muhtemelen," diye fısıldadı kulağıma.

Ivy'nin nerede olduğunu merak ettim - oturma odasında mı kalmıştı yoksa kiliseden tamamen mi kaçmıştı, hepimiz gibi ihtiyaçları ve korkuları olduğu için utanıyor muydu? Kisten kaşığı benden aldı, beni çevirmeden önce ocağın arasına koydu. Gözlerimi onunkilere diktim ve endişeyle daraldıklarını görünce şaşırmadım. Tepedeki ışığın parıltısı bir günlük kirli sakalında parıldıyordu ve ben de dokunabildiğim için ona dokundum. Kolları belime dolanmıştı ve beni kendine daha da yaklaştırmak için çekiştirdi. "Yüzüne karşı söyleyemediklerini, senin dinlediğini bildiğinde söyleyecektir," dedi. "Terapide edindiği kötü bir alışkanlık."

Bunu zaten anlamıştım ve başımı salladım. Omzunun üzerinden karanlık koridora bakarken, "Bu bir karmaşa," dedim perişan bir halde. "Asla yapmamalıydım-"

Kisten beni daha yakına çektiğinde sözlerim kesildi. Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yaslayarak deri ve ipek kokusunu derin derin içime çektim ve ona doğru gevşedim. "Evet," diye fısıldadı. "Yapmalıydın." Gözlerini görebildiğim kadar beni geriye itti. "Sormayacağım," dedi ciddiyetle. "Olacaksa olur. Ben her şeyi olduğu gibi seviyorum." Yüz ifadesi sinsileşti. "Bir şeyler değişse daha iyi olurdu, ama değişim çok hızlı olduğunda, güçlü olan kırılır."

Gözlerim kemerli geçitte, ayağa kalktım ve onu bırakmak istemeyerek tuttum. Oturma odasındaki Ivy'nin zarif bir giriş yapmak için bir yol bulmaya çalıştığını duyabiliyordum. Vücudunun sıcaklığı rahatlatıcıydı ve dişlerinin içime batacağı düşüncesine karşı nefesimi tuttum. Bunun ne kadar iyi hissettireceğini çok iyi biliyordum. *Bu konuda ne yapacaktım?*

Ön kapının zil sesi kilisede yankılanmadan bir an önce Kisten'in kafası yukarı kalktı. "Ben hallederim!" Ivy bağırdı ve botları koridorda yumuşak bir fırça darbesi yapmadan önce Kisten ve ben birbirimizden ayrıldık. Koridordaki ışık yandı ve alçak sesle yapılan bir konuşmanın başlangıcını duydum. Mantarların kesilmesi gerekiyordu ve ben ellerimi yıkarken Kisten de bana katıldı. Lavaboda yer kapmak için itişip kakıştık, o beni daha iyi bir ruh haline iterken kalçalarımız çarpıştı.

Kesme tahtasına uzandığımda, "Onları açılı kes," diye uyardı. Ellerini un torbasına soktu, sonra lavabonun üzerinde bir kez çırpıtı, sonra da adanın ortasındaki tezgâhın ve bir parça ketenin altında kabarmaya bıraktığı hamur topunun başına geçti.

"Fark eder mi?" Hâlâ melankolik bir halde, eşyalarımı

Tezgâhın karşı tarafına geçip onu izlemeye başladım. "David?" İlk mantar dilimini yerken bağırdım. Gelmesini istediğime göre muhtemelen oydu.

Kisten'den kısık bir ses çıktı ve ben gülümsedim. Orada iyi görünüyordu. Bir fırça un gömleğine yerli bir leke bırakmıştı ve hafif bronzlaşmış kollarını göstermek için kollarını sıvamıştı. Onu hamuru nazikçe tutarken ve aynı zamanda beni izlerken görünce, heyecanın geri geldiğini fark ettim - ya olursa'nın lezzetli tehlikesi. Ivy'ye beni bırakıp gitmeyeceğini söylemişti; tehlikeli bir zemindeydim. Tekrar.

Tanrı beni korusun. Tiksintiyle düşündüm. *Daha fazla aptal olabilir miydim?* Hayatım o kadar berbattı ki. Her şey normalmiş gibi nasıl burada durup mantar kesebilirdim? Ama geçen haftaya kıyasla, belki de bu *normaldi*.

David, Ivy'nin önünden içeri girdiğinde dikkatimi çekti, zayıf yapısı Ivy'nin zarif zarafeti karşısında blok gibi görünüyordu. "Merhaba David," dedim zihnimi toparlamaya çalışarak. "Bu gece dolunay var."

Başını salladı, Kisten'in hamuru gelişigüzel daire şeklinde çekişini izlerken hiçbir şey söylemedi. "Kalamam," dedi öğle yemeği hazırladığımızı fark ederek. "Birkaç randevum var ama acil olduğunu söylemiştin?" Kisten'e gülümsedi. "Merhaba, Kisten. Tekne nasıl?"

"Hâlâ ayakta," dedi, David'in pahalı takım elbisesine bakarken kaşları kalktı. Çalışıyordu ve dolunayın daha da kötüleştirdiği kirli sakallarına rağmen iyi görünüyordu.

"Uzun sürmez," dedim son mantarı keserken. "Bakmanı istediğim bir şey var. Tatilde aldım ve senin fikrini almak istiyorum."

Gözleri merak içindeydi ama uzun deri pardösüsünün düğmelerini açtı. "Şimdi mi?"

"Dolunay," dedim şifreli bir şekilde, dilimlenmiş mantarları en küçük büyü kabıma yerleştirdim ve yemek hazırlığı ile büyü hazırlığını karıştırarak iki numaralı kuralı ihlal ettiğim endişesini bastırdım, ancak bunlar malzemeleri tutmak için tam doğru boyuttaydı. Ivy sessizce buzdolabına gitti ve kahvaltıdan kalan peyniri, pişmiş hamburgeri ve pastırmayı çıkardı. Ona iyi olduğumuzu söylemek için gözlerine bakmaya çalıştım ama bana bakmadı.

Öfkeyle bıçağı yere vurdum, parmaklarımı bıçaktan uzak tutmaya dikkat ettim.

şekilde. *Duygularından korkan aptal küçük vampir.*

Kisten iç geçirdi, gözleri profesyonelce havaya fırlattığı hamur diskindeydi, "Bir gün siz iki bayanı bir araya getireceğim."

"Ben üçlü seks yapmam," dedim küçümseyerek.

David sarsıldı, ama Kisten'in gözleri hamuru yakalarken bile boğucu ve dalgındı. "Bahsettiğim şey bu değildi ama tamam."

Ivy'nin yanakları kızarmıştı ve David bu ani gerginlik karşısında donup kaldı. "Ah," dedi Were, paltosundan yarı çıkmış bir halde. "Belki de iyi bir zaman değildir."

Gülümsememi toparladım. "Hayır," dedim. "Bu sadece günlük normal saçmalıklar. Biz buna alıştık."

David kaşlarını çatarak ceketini çıkarmayı bitirdi. "Ben değilim," diye mırıldandı.

Lavaboya gittim ve David'in biraz namuslu olduğunu düşünerek pencereye doğru eğildim. "Jenks!" Güvelere eziyet eden peri çocuklarıyla ışıldayan alacakaranlık bahçeye doğru bağırdım. Çok güzeldi ve neredeyse kendimi renk cümbüşünün içinde kaybedecektim.

Tek uyarım bir kanat şakırtısıydı ve Jenks perdedeki piksellli delikten içeri atlayınca irkildim. "David!" diye seslendi, yeşil ve siyah gündelik bahçe kıyafetleri içinde harika görünüyordu. Göz hizamda durarak mutfağa nemli toprak kokusu getirdi. "Tink'in küçük kırmızı ayakkabılarına şükürler olsun ki buradasın," dedi, Rex kapıda belirdiğinde iki ayağını kaldırdı, gözleri iri ve kulakları dikilmişti. "Matalina beni çiğnemeye hazırlanıyor. Bu şeyi oturma odamdan çıkarman lazım. Çocuklarım ona dokunup duruyor. Hareket ettiriyorlar."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Şimdi mi hareket ediyor?"

Ivy ve Kisten endişeli bakışlar atarken David iç geçirdi ve olacıklardan kendini soyutlamaya çalışır gibi ellerini ceplerine soktu. Benden o kadar da büyük değildi ama o anda ergenlerle dolu bir odadaki tek yetişkin gibi görünüyordu. "Ne oldu Rachel?" dedi, sesi yorgun geliyordu.

Birden gerildim, ona söylemek için bir nefes aldım, sonra fikrimi değiştirdim. "Şuna bir bakabilir misiniz?" Yüzümü buruşturarak söyledim.

Jenks pencere pervazına çıktı ve rahatça çerçeveye yaslandı. Brad Pitt'in seksi çiftçiye dönüşmüş haline benziyordu ve ben gülümsedim. İki hafta önce olsa elleri kalçalarında dikilirdi. Bu daha iyiydi ve Matalina'nın son zamanlardaki mutlu halini açıklayabilirdi.

Jenks saçlarını gözlerinin önünden savurarak, "Çocuklara onu getirmelerini söyleyeceğim," dedi. "Bunun için bir askımız var. Bir saatten fazla sürmez, David."

David saatine bakıp ayak ayak üstüne atarken ben de yağmurdan şişmiş çerçeveye boğuşarak pencereyi sonuna kadar açtım. Perde dışarı fırladı ve hava aniden çok daha taze göründü.

"Bunun sokağın sonundaki nöbetçiyle bir ilgisi yok, değil mi?" David alaycı bir tavırla sordu.

Hoppala. Döndüm, gözlerim hemen bilgisayarının önünde oturan Ivy'ye gitti. Brett'in beni izlediğini ona söylememiştim, kızacağımı biliyordum. *Sanki benden korkan bir Were ile başa çıkamazmışım gibi.* Elbette kaşlarını çatıyordu. "Onu gördün, ha?" Sırtımı ona dönüp sosu Kisten'e götürdüm.

David ağırlığını kaydırdı ve hamurun üzerine ince bir şekilde yayarken Kisten'e baktı. "Onu gördüm," dedi David. "Onu kokladım ve neredeyse cep telefonumu kanalizasyona düşürüp seni arayacaktım, benden, ah, ondan uzaklaşmasını isteyip istemediğini sormak için... mmmm."

Bahçeden gelen tiz peri ısıklıklarının bozduğu yeni sessizlikte bekledim. David başını kaldırıp bir elini kirli sakalına sürdüğünde yüzü kıpkırmızıydı.

"Ne?" Temkinli bir şekilde söyledim.

David rahatsız görünüyordu. "O, ah..." Ivy'ye hızlıca bir bakış attı ve ağzından kaçırdı: "Sokağın karşısından bana bir tavşan öpücüğü verdi."

Ivy'nin dudakları aralandı. Gözlerini kocaman açarak önce Kisten'e, sonra da bana baktı. "Affedersiniz?"

"Biliyorsun." Barış işareti yaptı ve parmaklarını art arda iki kez büktü. "Öpücük, öpücük? Bu bir vampir... şeyi değil mi?"

Kisten güldü, sıcak ses beni iyi hissettirdi. "Rachel," dedi,

peyniri kırmızı sosun üzerine eliyor. "Sürüsünü bırakıp seni buraya kadar takip etmesi için ne yaptın? Görünüşe bakılırsa, kendini senin sürüne sokmaya çalıştığını söyleyebilirim."

"Brett gitmedi. Sanırım onu kovdular" dedim, sonra duraksadım. "Onun da orada olduğunu biliyor muydun?" diye sordum, o da omuz silkti ve bir parça pastırma yedi. Ben de bir tane yedim ve ilk kez Brett'in yeni bir sürü arıyor olabileceğini düşündüm. Onun hayatını kurtarmıştım. Sayılır.

Jenks açık pencereden içeri girdi ve kedi sıkıntı içinde cıvıldaşana kadar Rex'in etrafında daireler çizdi. Jenks gülerek onu salona götürürken, çocuklarından beşi, heykeli kucaklayan bir çift siyah dantel külot gibi görünen bir şeyi taşıyarak pervazın üzerinden geçti.

"Onlar benim!" Ivy çığlık atarak ayağa kalktı ve lavaboya doğru koştu. "Jenks!"

Periler dağıldı. Siyah ipeğe sarılmış heykel onun eline düştü.

"Bunlar benim!" dedi tekrar, heykelden çıkarıp cebine sokarken öfke ve utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Lanet olsun, Jenks! Odamdan uzak dur!"

Jenks tavanın hemen altından içeri uçtu. Rex, adımları hafif ve gözleri parlak bir şekilde onun altından içeri girdi. "Vay anasını!" diye bağırdı, Ivy'nin etrafında daireler çizerek onu ışıltılı bir altın şeritle sarmaladı. "Külotun oturma odama nasıl geldi?"

Matalina içeri girdi, yeşil ipek elbisesi tüylendi ve gözleri özür diler gibiydi. Hemen Jenks de ona katıldı. Matalina'yla yeniden bir araya gelmenin sevincinden mi yoksa insan boyutuna ulaşma macerasından mı bilmiyorum ama çok daha hızlıydı. Yanında Jhan vardı; okumayı öğrenmek için kısa bir süre önce nöbetçi görevinden alınmış, ağırbaşlı, ciddi fikirli bir peri. Nedenini düşünmek istemedim.

Ivy yeni odağını pizzanın yanındaki tezgâha bıraktı, geri çekilip sandalyesine somurtkan bir şekilde oturdu, botları masanın üzerindeydi ve ayak bilekleri çaprazdı. David yaklaştı ve bu sefer ürpermeme engel olamadım. Jenks haklıydı. Yine yer değiştirmişti.

"Aman Tanrım," dedi David, göz hizasına getirmek için eğilerek. "Nedir bu?"

Dizlerimi büktüm, onunla aynı hizaya gelmek için çömeldim, aramızdaki odak noktası.

Jenks'in bavuluna koyduğum totemin aynısına benzemiyordu. Dolunaya yaklaştıkça orijinal heykele daha çok benziyordu, ta ki şu ana kadar, yüzeyin hemen üzerinde bir aura gibi asılı duran hızlı gümüş bir parlaklık dışında aynıydı.

Ivy parmaklarını pantolonuna siliyordu ve dikkatimin pantolonunda olduğunu görünce bıraktı. Onu suçlayamazdım. Bu şey beni ürperti.

Kisten son etleri de ekledi, pizzayı kenara itip dirseklerini tezgâha dayadı, pizzayı ilk kez gördüğünde yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bu yaratılmış en çirkin şey olmalı," dedi ve bilinçsiz bir tedirginlik gösterisiyle yırtık kulak memesine dokundu.

Matalina başını salladı, güzel yüz hatlarında düşünceli bir ifade vardı. "Evime geri gelmeyecek," dedi, berrak sesi kararlıydı. "Gelmeyecek. Jenks, seni seviyorum ama eğer evime geri gelirse, ben masaya taşınırım ve sen de yusufluğunla uyuyabilirsin!"

Jenks kamburunu çıkarıp yatıştırıcı sesler çıkardı ve ben de küçük kadının gözlerine gülümseyerek baktım. Her şey yolunda giderse David onu elimizden alacaktı.

"David," dedim kendimi toparlayarak. "Uh-

huh..." diye mırıldandı, hala ona bakıyordu.

"Odaklanma diye bir şey duydun mu hiç?"

Bunun üzerine sert yüz hatlarında beni endişelendiren korkulu bir ifade belirdi. Bir adım öne çıkarak pizza taşı tezgahıtan indirdim. "Bunu onlara öylece veremezdim," dedim, fırının kapağını açıp saçlarımın uçuşmasına neden olan sıcakta gözlerimi kısarak. "Vampirler onları katleddi. Böyle yok olmalarına izin verirsem nasıl bir koşucu olurum?"

"Yani onu buraya mı getirdin?" diye kekeledi. "Odak noktası mı? Cincinnati'ye mi?"

Taşı fırının içine kaydurdım ve kapattım, kapalı kapının arkasından süzülen ısıdan yararlanmak için arkama yaslandım. David'in nefesi sığı ve misk kokusu yükseldi.

"Rachel," dedi, gözlerini ona dikerek. "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani... Aman Tanrım, bu gerçek." Gerginlik küçük bedenini sıkıca sarınca doğruldu. Dikkati tezgâhın arkasında ciddiyetle duran Kisten'e, Matalina'nın yanında duran Jenks'e, perçine tırnağını geçiren Ivy'ye

çizmesi. "Sende mi?" dedi, paniklemiş görünüyordu. "Senin mi?"

Parmaklarımı başımın arkasındaki saçlarımda gezdirerek başımı salladım. "Sanırım."

Kisten sarsılarak harekete geçti. "Tüh," dedi uzanarak. "Düşüyor!"

"David!" Ufak tefek adamın dizleri büküldüğünde şok geçirerek haykırdım.

Ona doğru uzandım ama Kisten çoktan bir kolunu omuzlarının altından geçirmişti. Ivy umursamaz bir tavırla çizmesinin perçiniyle oynarken, Kisten onu bir sandalyeye oturttu. Vampiri yoldan çekip diz çöktüm. "David?" Yanaklarını okşayarak söyledim. "David!"

Hemen gözleri dalgalandı. "Ben iyiyim," dedi, bilinci tam olarak yerine gelmeden beni iterek. "Ben iyiyim!" Nefes alarak gözlerini açtı. Dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı ve kendinden öğrendiği belliydi. "Nereden... aldın bunu?" dedi, başı öne eğik. "Hikâyeler lanetli olduğunu söylüyor. Eğer bir hediye değilse, lanetlenmişsin demektir."

"Ben lanetlere inanmam... böyle şeylere," dedi Ivy.

Korku içime işledi. Lanetlere inanırdım; Nick onu çalmıştı, Nick Mackinac Köprüsü'nden düşmüştü. *Hayır, atlamıştı.* "Biri onu bana gönderdi," dedim. "Bende olduğunu bilen herkes köprü'nün üzerinden geçtiğini düşünüyor. Kimse bende olduğunu bilmiyor."

Bunun üzerine kendini dikleştirdi. "Sadece şu yalnız adam," dedi ayaklarını kaydırarak ama oturmaya devam ederek. Lavabonun başında sanki her şey normalmiş gibi yemek kaplarını yıkamakta olan Kisten'e baktı.

"Bilmiyor," dedim, Ivy ocağın üzerindeki zamanlayıcıyı kurmaya gittiğinde yüzümü buruşturarak. *Kahretsin, yine unutmuştum.* "Bence Kisten haklı, onu alt ettiğime göre sürümüze girmeye çalışıyor olabilir." Kaşlarımı çattım, bilgi almak için araştırdığına ve sokak sürüsüne verilme hakaretinden sonra Walter'a geri döneceğine inanmıyordum.

Başını sallayan David'in bakışları odağa geri döndü. "Başka bir alfa yarışmasını kazandığına dair bildirim aldım," dedi, açıkça dikkati dağılmıştı. "Sen iyi misin?"

Jenks masadan kalkarak etrafımda parıltılar yarattı ve omzuma indiğinde Rex'i ayağa kaldırdı. "Harikaydı!"

dedi, küçük kediye görmezden gelerek. "Onu görmeliydin. Rachel Were tılsımını kullandı. Gerçek bir kurt boyutunda çıktı ama kızıl bir setter gibi tüyleri vardı." Uçarak Ivy'ye doğru ilerledi. "Ne kadar *güzel bir yavruydu*," diye mırıldandı, güvenle Ivy'nin omzuna yaslanarak. "Yumuşak tüylü kulaklar... küçük siyah patiler."

"Kapa çeneni, Jenks."

"Ve bir cadıda görebileceğiniz *en şirin* küçük kuyruk!"

"İçine mantar koy!" Ona doğru hamle yaptım. Pam'le dövüşmek adil bir yarışma olmamıştı ve Were kayıtlarında kimin bana galibiyet verdiğini merak ediyordum. Brett olabilir mi?

Jenks gülerek fermuarını çekti ve ulaşamayacağım bir yere gitti. Ivy usulca gülümsedi, ayaklarını ait oldukları yere koymak dışında hiç hareket etmedi. Sanırım benimle gurur duyuyordu.

"Kızıl kurt," diye mırıldandı David, sanki merak edilmiş ama önemli değilmiş gibi. Sandalyesini masaya doğru kaydırmış ve heykele doğru uzanmıştı. Nefesini tuttu, heykele dokundu ve oyulmuş kemik onun baskısı altında bir balon gibi söndü. Geri çekildi, içinden garip bir ses çıktı.

Gergin bir şekilde, heykeli aramıza alarak onun tam köşesine oturdum. "Laneti ona taşıdığımda bir totem direğine benziyordu, ama her geçen gün ilk aldığımız zamanki haline daha çok benzedi, ta ki şimdi bu hale gelene kadar. Tekrar."

David dudaklarını yaladı, kısa bir an için dikkatini heykelden çekip gözlerime baktı, sonra tekrar heykele döndü. İçinde bir şeyler değişmişti. Korku gitmişti. Bakışlarındaki açgözlülük değil, meraktı. Parmakları kıvrıldı, dokunmasına sadece bir santim kalmıştı ve ürperdi.

Bu benim için yeterliydi. Ivy'ye baktım ve o da başını sallayınca Jenks'e döndüm. Bay Fish'in ve pencere kenarındaki deniz maymunu tankının yanında duruyordu, ayak bileklerini çaprazlamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama ben onu hâlâ 1.80 boyunda görüyordum. Bakışlarımı üzerinde hissedince başını salladı.

"Benim için tutar mısın?" diye sordum.

David elini geri çekti ve sandalyesinde döndü. "Ben mi? Neden ben?"

Jenks bir kanat şakırtısıyla havalandı ve onun yanına indi. "Çünkü o acayip şeyi oturma odamdan çıkarmazsam Matalina beni terk edecek."

Kaşlarım kalktı ve Ivy kıs kıs güldü. İçeri girdiğimizde Matalina Jenks'i neredeyse un kutusuna sıkıştırmıştı, ağlıyor ve tekrar eve döndüğü için gülüyordu. Bu onun için çok zor olmuştu, çok zor. Ondan bir daha asla gitmesini istemeyeceğim.

"Onu tutacağına güvendiğim tek kişi sensin," dedim. "Tanrı aşkına David, ben senin alfanım. Başka kime vereceğim?"

Ona baktı, sonra tekrar bana döndü. "Rachel, yapamam. Bu çok fazla."

Telaşla sandalyemi onun yanına çektim. "Bu bir hediye değil. Bu bir yük." Kendimi çelikleştirerek heykeli daha yakına çektim. Çirkin kıvrımlarına bakarak, "Bu kadar güçlü bir şey ortaya çıktıktan sonra tekrar saklanamaz," dedim. Gözlerinde bir damla yaş gördüğümü sandım ama emin değildim. "Bunu kabul etmek önemseydiğim her şeyin çöpe gitmesine neden olsa bile. Eğer onu görmezden gelirsek, bizi kışımızdan ısıracak, ama onunla yüzleşirsek, belki de girdiğimizden daha iyi çıkabiliriz."

Kisten güldü ve Ivy bilgisayarının önünde dondu kaldı. Birdenbire kapanan ifadesinden, söylediklerimin ona ve kendime de uygulanabileceğini anladım. Bakışlarını yakalamaya çalıştım ama başını kaldırmadı, botundaki aynı perçinle oynuyordu. Gözümün ucuyla Jenks'in kanatları sarkmış bizi izliyordu.

David hiçbir şeyden habersiz heykele baktı. "Tamam," dedi, heykele uzanmadan. "Ben... Ben alacağım, ama senindir." Kahverengi gözleri irileşmiş ve omuzları gerilmişti. "Benim değil."

"Anlaştık." Ondan kurtulduğuma sevinerek mutlu bir nefes aldım. Jenks de havasını şişirdi. Matalina onun oturma odalarında olmasından hoşnut değildi. Tatilden eve bir kılıçbalığı getirmek gibi bir şeydi. Ya da belki bir geyik kafası.

Pizza kabarmaya başlamıştı ve Kisten fırını açıp hamura bir kürdan batırarak altındaki sıcak havayı boşalttı. Domates sosu ve sucuk kokusu yayılıyordu, güvenlik ve memnuniyet kokusu. Gerginliğim azaldı ve David dikkatini topladı.

"Sanırım randevularımı bitirmeden önce bunu eve götüreceğim," dedi ve eline aldı. "Bu... Kahretsin, bununla her şeyi yapabilirim."

Ivy ayaklarını yere koydu ve ayağa kalktı. "Sakin savaş çıkarmaya kalkma," diye homurdanarak koridora yöneldi. "Onu içine koyabileceğin bir kutum var."

David onu masaya geri koydu. "Teşekkürler." Yüzü endişeyle buruşarak, bir sahiplenme -açgözlülük değil, koruma- gösterisiyle onu yaklaştırdı. Bunu gören Kisten de gülümsedi.

"Vampirlerin bunun peşine düşmeyeceğinden emin misin?" dedi küçük adam ve Kisten bir sandalye çekip geriye doğru oturdu.

"Kimse sende olduğunu bilmiyor ve sen Wereları kendine toplamaya başlamadığın sürece de bilmeyecekler," dedi kollarını sandalyesinin üstünden sarkıtarak. "Bunu bilebilecek tek kişi Piscary olabilir." Boş koridora bir göz attı. "Ivy aracılığıyla," dedi yumuşak bir sesle. "Ama o düşüncelerine çok kapalıdır. Bunun için araştırması gerekecek." Kisten'in bakışı endişeliydi. "Ortaya çıktığını düşünmesi için bir neden yok ama dedikodusu yayılıyor."

David ellerini ceplerine soktu. "Belki de onu kedi kutuma saklamalıyım."

"Kediniz mi var?" diye sordum. "Ben seni köpek insanı olarak tanımlardım."

Ivy içeri girip masanın üzerine küçük bir karton kutu koyduğunda bakışları mutfakta gezindi. Jenks kutunun üzerine eğildi ve onu tutan bandı çekiştirmeye başladı. "Eski bir kız arkadaşıma aitti," dedi David. "İstiyor musun?"

Ivy kutuyu kendisi açmak için Jenks'e bir fiske vuracak oldu ama sonra fikrini değiştirdi. "Hayır," dedi otururken ve ellerini zorla kucağına koyarken. "Bizimkini mi istiyorsun?"

"Hey!" Jenks, bant yerinden çıkıp ivmeden geriye doğru uçarken bağırdı. "Rex *benim* kedim. Onu ele vermeye çalışmayı bırak."

"Senin mi?" David şaşırarak, "Senin mi?" dedi. "Rachel'ın olduğunu

sanıyordum." Utanarak tek omzumu silktim. "Benden hoşlanmıyor," dedim, Pizzayı kontrol ediyormuş gibi yapıyordum.

Jenks yumuşak bir destek gösterisiyle omzuma indi. "Sanırım senin tekrar kurda dönüşmeni bekliyor, Rache," diye alay etti.

Onu fırçalamaya gittim, sonra durdum. İçimden bir anı şeridi geçti - büyükken bana nasıl davranmıştı- ve onun yerine yumuşak bir "Mmmm" yaptım. "Bana baktığını gördün mü?" Döndüm, şimdi de onun baktığını görüyordum. "Gördün mü?" Eşiğin ortasında, kulakları dikilmiş ve tatlı, kedi yavrusu yüzünde meraklı, korkusuz bir ifade olan onu işaret ederek söyledim.

David pardösüsünün yakasından atkısını çıkardı ve odağı sardı. "Onu kendi tanıdığın yapmalısın," dedi. "O zaman seni sever."

"Peri saçmalığı olmaz!" Jenks bağırdı, David için kutuyu açmaya giderken kanatları bulanıklaşmıştı. "Rachel, Rex aracılığıyla sonsuza dek yaşayacak bir şey çizemeyecek. O küçük kedicik beynini kızartacak."

Bir gelişme olabilir, diye düşündüm ekşiyerek. "İşler bu şekilde yürümüyor. Beni seçmek zorunda. Ve o haklı. Muhtemelen onun küçük kedicik beynini kızartırım. Nick'inkini kızarttığım gibi."

David'in üzerinde bir ürperti dalgalandı. Tüm mutfak hareketsiz kaldı ve ben endişeyle Ivy ve Kisten'e baktım. "İyi misiniz?" Onlar benim boş bakışlarıma kendi bakışlarımla karşılık verince, "İyi misiniz?" dedim.

"Ay yeni doğdu," dedi David, elini kirli sakalına silerek. "Doldu. Üzgünüm. Bazen sert vurur. Ben iyiyim."

Farklı görüldüğünü düşünerek ona bir göz attım. Onda daha yumuşak bir zarafet, yeni bir gerginlik vardı, sanki saatin tik taklarını duyabiliyordu. Pizza keseceği için çekmeceyi çekip açtım, etrafı karıştırdım. "Öğle yemeğine kalamayacağına emin misin?" diye sordum.

Kedi pençelerinin muşamba üzerinde çıkardığı sesler duyuldu, ardından David'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım," diye nefes verdi nefes verirken. "Şuna bakın."

"Vay anasını!" Jenks haykırdı ve Ivy sesli bir nefes aldı.

Döndüm, elimde pizza kesici vardı. Kaşlarım kalktı ve göz kırptım. "Vay be."

Lanetli şey tamamen gümüşe dönmüştü, sıvı gibi yumuşaktı. Artık tamamen bir kurda benziyordu, dudakları ağzından çekilmişti ve gümüş salyası aşağıya damlayarak tabanındaki kürkün içinde eriyordu. Ve bu oydu.

Bir şekilde biliyordum. Bir şey duymuş olabileceğimi düşündüğüm ama emin olamadığım için içimden bir ürperti geçti. "Biliyor musun?" David'in eşarbiyla yastıklanmış kutusunda ona bakarken sesim titreyerek söyledim. "Onu alabilirsin. Onu geri istemiyorum. Gerçekten."

David yutkundu. "Rachel, biz arkadaşız ama hayır. O şeyi evime almamın imkânı yok."

"Evime geri dönmeyecek!" Jenks dedi ki. "Hayatta olmaz! Şunu dinleyin! Dişlerimi acıtıyor. Zaten ayda bir kez

Yirmi üç kadın ve dolunayda garip bir Were heykeli yüzünden buna katlanamam. Rachel, üstünü falan ört. Tink'in tamponları, hepiniz duymuyor musunuz?"

Kutuyu elime aldım ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bir ürpertiye bastırarak dondurucuyu açtım ve annemin getirdiği soğuk yanmış waffle'larla kuşkonmaz tadındaki muzlu ekmeğin arasına soktum. Buzdolabı paslanmaz çelikti. Yardımı olabilirdi.

Telefon çaldı ve Ivy yerinden fırlayarak oturma odasına yöneldi, Jenks lavabonun üzerinde durmuş altın parıltılar saçıyordu. "Daha iyi misin?" Dondurucuyu kapattığımda hapşırıldı ve son pırıltılar dökülürken başını salladı.

Ivy elinde telefonla kemerli geçitte belirdi, gözleri kararmıştı ve gergin duruşuna bakılırsa sinirli olduğu belliydi. "Ne istiyorsun, beyin için bok mu?"

Nick.

Jenks bir metre havaya sıçradı. Gözlerimin acıma duygusuyla dolu olduğundan emindim ama Jenks başını salladı, oğluyla konuşmak istemiyordu. Nick'in oğlunu suç dolu bir hayata sürüklemesi, Nick'in bana yaptıklarından çok daha kötü bir şeydi.

Ne hissettiğimi bilmeden elimi uzattım. Ivy tereddüt etti ve gözlerim kısıldı. Yüzünü buruşturarak telefonu avucuma sıkıştırdı. "Buraya gelirse onu öldürürüm," diye mırıldandı. "Ciddiyim. Onu Mackinaw'a götürür ve gerçekten aşağı atarım."

Bilgisayarının önündeki yerine oturduğunda, "Bir numara al," dedim. Boğazımı temizleyerek ahizeyi kulağıma dayadım. "Alo-o-o-o-o, Nick," dedim sertçe tuşa basarak. "Jax'e yaptığın şey yüzünden dünyanın en büyük pisliğisin. O sıska suratını bir daha Cincinnati'de gösterirsen, kışına bir süpürge sopası sokar ve ateşe veririm. Anladın mı?"

"Rachel," dedi, sesi çılgınca geliyordu. "Bu gerçek değil!"

Elimi ahizenin üzerine koyarak buzdolabına baktım. "Sahtesinin onda olduğunu söylüyor," dedim mırıldanarak. Kisten homurdandı ve birden kendimi beğenmiş bir tavırla Nick'e döndüm. "Ne?" dedim. Dedim, sesim hafif ve çiçekli. "Heykelin gümüş rengini almadı mı, Nickie da-a-a-arling?"

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun," dedi, sesi sertti. "Sakın bulaşmayın

Ben, Rachel. Buna ihtiyacım var. Bunu *hak* ettim. Söz verdim-"

"Nick," diye yatıştırdım ama o hâlâ konuşuyordu. "Nick!" Daha yüksek sesle söyledim. "Beni dinle."

Sonunda hattın tıslaması ve vızıltısı dışında sessizlik oldu. Pizza kokusu ve arkadaşlarımın arkadaşlığıyla ısınan mutfağa baktım. Jenks ve benim buzdolabına yapıştırdığım yeni fotoğrafımız gözüme çarptı. Kolu omzumdaydı ve ikimiz de güneşten gözlerimizi kısmıştık. Ivy fotoğrafta yoktu ama fotoğrafı o çekmişti ve varlığı arkamızdaki köprü kadar güçlüydü. Fotoğraf her şeyi anlatıyor gibiydi.

Bu yüzden peri ve beni ısırarak isteyen ama ısılmaktan korkan bir vampirle birlikte bir kilisede yaşadım. Ben de onun eski erkek arkadaşıyla çıktım, o da muhtemelen boş zamanlarını beni daha iyi bir seçim olduğuna ikna etmek için harcayacaktı, üçlü yapmak için uğraşmadığı zamanlarda. Ve evet, bir sürünün alfasıydım ve Were'lerle yapabileceğim tek lanet siyahtı ama bu yapacağım anlamına gelmiyordu. Dondurucumda bir vampir/Were güç mücadelesi başlatabilecek bir Were eseri olduğunu kimse *bilmiyordu*. Dünyayı kurtardığım için ruhum karanlıkla kaplanmıştı ama bundan kurtulmak için yüz yılım vardı. Nick benden daha zeki olsa ne olurdu? Arkadaşlarım vardı. İyi olanlardan.

"Tag, sevgilim," dedim ahizeye. "Sen kaybettin."

Testin ortasında kapatma düğmesine bastım. Telefonu Ivy'ye atıp gülümsedim.

Teşekkür

Gwen Hunter'a köprü üstündeki tıbbi konularda bana yardımcı olduğu için ve TB'ye dalış sekanslarımı okuduğu için teşekkür etmek istiyorum. Eğer bir şeyler yolunda gitmiyorsa, bunun sebebi bu iki hanımefendi değil, benim sınırları zorlamamdır. Ve elbette, menajerim Richard Curtis'e ve editörüm Diana Gill'e çok teşekkür ederim, onlar olmasaydı Hollows sadece benim hayal gücümde kalacaktı.

Yazar Hakkında

Tornado Alley'de doğup büyüyen Kim Harrison artık daha boğucu iklimlerde yaşıyor. *Dead Witch Walking*, *The Good, the Bad, and the Undead* ve *Every Which Way But Dead* kitaplarının New York Times çoksatan yazarı olan Harrison, çok iyi zar atıyor, deri giyen bir adamla takılıyor ve Hollows'un bir sonraki romanı üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyor.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

**KIM HARRISON'ın kitabı için
korkunç derecede iyi övgüler
önceki Rachel
Morgan
romanları**

"İyi bir korku için... [bu] sayfalara girin."

Syracuse Post-Standard

"Dünyamızın büyüleyici bir versiyonunda eğlenceli bir yolculuk... Bu ödül avcısına bayılacaksınız."

Charlaine Harris, *Dead to the World*'ün çok satan yazarı

"Keskin zekâ ve canlı hayal gücünün büyüleyici bir karışımı."

Kelley Armstrong

"Hızlı tempolu ve çok eğlenceli; bir şeylerden uzaklaşmak istediğinizde mükemmel bir okuma."

Fantastik & Bilim Kurgu

"Büyüleyici bir konsept, harika bir kurgu, inandırıcı bir ortam, sürükleyici karakterler... Şehir fantezisi sevenler, Hamilton, Butcher, Charlaine Harris'in Sookie Stackhouse romanlarının hayranları ve büyü ile aksiyonun iyi bir karışımını sevenler için."

SF Sitesi

"Büyülü kargaşayla dolu... Anita Blake ve Stephanie Plum'ın en iyi özelliklerini harmanlayan bir kahraman... Büyüleyici ve benzersiz bir hikâye dünyası... Kim Harrison bu işin altından başarıyla kalkıyor."

Jim Butcher, *Ölüm Maskeleri* kitabının
yazarı

Kim Harrison tarafından yazılan kitaplar

HER YÖNDEN BİR AVUÇ

DOLUSU TILSIM AMA ÖLÜ

İYİLER, KÖTÜLER VE YÜRÜYEN ÖLÜ CADİ

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİR AVUÇ DOLUSU TILSIM. Telif hakkı © 2006 Kim Harrison'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

ePub baskısı Temmuz 2006 ISBN 9780061743672

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins
Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022 <http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.